Liễu Tàng Dương

Ma Tiêu

Hồi 1

Quỷ tiêu ảnh

Tụng tụng tụng

Thời gian lẳng lặng trôi đi, tiếng trống điểm canh hại Chỉ một thoáng sau, mây đen kéo về che kín bầu trợi Không bao lâu sau mưa bắt đầu rợi Lúc đầu còn rời rạc từng tiếng, từng tiếng lộp độp Nhưng sau đó tiếng mưa dội xuống đất, đập lên lá cây nghe rào rạo Thỉnh thoảng một cơn gió lạnh ào qua làm tăng thêm vẻ thê lương của trận mưa đệm Nơi bên ngoài góc tường của một toá đình viện nguy nga, một bóng người đứng lặng dưới ma, song mục nhìn không chớp về phía chiếc cửa sổ nhỏ phía trên đầu chàng, chàng đứng im bất động, da mặt chàng chốc chốc lại giật giật, thần thái trông đau khổ cùng cực, tựa như thỉnh thoảng lại bị xẻo đi miếng thịt trên người vậy Cửa sổ mở toang, nhưng bên trong tối đen, im lìm không tiếng động, bên trong phòng nếu có người thì chắc là đã yên giấc điệp rội Nhưng người đứng bên ngoài như đang chờ đợi cái gì đọ Chàng đứng như vậy suốt mấy canh giờ rội Thần thái chàng càng lúc càng biến đổi

khó coi hợn Vẻ đau khổ hằn sâu hai bên khoé mép, nếp nhăn giữa đôi mày mỗi lúc một sâu hợn Mưa vẫn cứ rơi đều đệu Chàng nắm chặt đôi bàn tay, nghiến chặt đôi hàm rặng Chàng như để áp chế nỗi kích động mỗi lúc một dâng cao trong lọng

Thời gian vẫn cứ lẳng lặng trôi, và " Tụng tụng tùng". Trống đã điểm canh ba Bóng ngời đã không còn nhẫn nại đợc nữa, chàng hít ba hơi dài, quay nhìn bốn phía, sau khi đã chắc chắn xung quanh không có người, chàng khẽ đề khí, thót lên đầu tường, sau đó nhẹ nhàng nhảy vào đình viện

Chàng men theo lối đi nhỏ giữa những bồn hoa chậu kiểng, đi thẳng vào trong nhạ

Chàng có vẻ như rất quen thuộc với nơi nạy Bước đi rất tự tin, không cần dừng lại để suy nghĩ hay nghe ngóng gì cạ Xuyên qua hết vườn hoa, chàng vòng đến trớc một ngôi tiểu lâu, bốn bên có một bờ tường thấp bao quạnh

Chàng khẽ giơ tay khẽ gõ vào cánh cửa rào ba cái, bên trong vẫn yên tĩnh như cụ Chàng giơ tay đẩy cửa, cửa khoá trái từ bên trọng Không chút do dự, chàng tung người phóng vút vào bên trong, cửa nhỏ dẫn vào tiểu lâu chỉ khép hợ Chàng đẩy cửa bước vạo Bên trong tối đen xoè bàn tay nhìn không thấy ngọn Thế nhưng người này vẫn thoăn thoắt bớc lên cầu thạng Bốn bề im ắng, ngoài tiếng bớc chân nhè nhẹ của chàng, không còn bất kỳ âm thanh nào khạc

Lên tầng trên, chàng nghiêng tai lắng nghe, vẫn không thấy một tiếng động nào, chàng men theo hành lang đi về phía phòng ngụ Trong phòng ngủ có cả tiếng hơi thợ Chàng hít một hơi dài lui rạ Chàng ngẩn ngời, một cảm giác bất an xâm chiếm lòng chàng, cái tĩnh lặng mang đầy vẻ chết chóc, mỗi lúc một nặng nề làm chàng nghe khó

thở đến lạ lùng Chàng bước vào căn phòng đối diện, trong phòng trống rỗng, chỉ có một chiếc giường, một cái bàn và hai cái ghế, ngoài ra chẳng còn thứ gì khạc chàng nghe một luồng khí lạnh chạy dài trong xương sống, chầm chậm lùi rạ Chàng đi vòng quanh xem xét khắp một lượt, không có một bóng người, cả những vật dụng thông thường cũng không có, rõ ràng là mọi thứ vừa được mang khỏi đây không lâu, nhưng giờ nhìn lại có vẻ như nơi đây vốn hoang lạnh như thế này từ lâu lắm rồi vậy ! Chàng càng lúc càng có dự cảm không lành, chậm rãi xuống khỏi lầu, lắc đầu lẩm bẩm:

– Không lẽ đã dọn đi rồi ?

Chàng đứng lặng xuất thần một lúc lâu, sau đó vượt tờng trở ra hoa viện có vẻ như mọi vật ở đây rất quen thuộc, cho nên chàng đi thoăn thoắt, vượt qua hết thông đạo này đến hàng lang khác, một lát sau đã đến trước đại sảnh, trước cửa treo hai chiếc lồng đèn cực lớn, trên bức liễn treo ngang cửa viết bốn chữ :

" Chính khí lẫm nhiên".

Chàng cười lạnh một tiếng rồi nhắc giọng mỉa mai:

– Hừ ! Chính khí lẫm nhiên ! Ngang qua đại sảnh, đi hết ba đoạn hành lang nữa, đến trước một hoa sảnh, thấy cửa sổ có hắt ánh đèn rạ Chàng nhẹ nhành đẩy cửa hoa sạnh Một bòng người nhỏ gọn yểu điệu đứng như chết lẳng lặng trong phòng, chẳng hay biết có ngời đẩy cửa vào Chàng nhìn thấy bóng ngời thì tỏ ra hơi do dự nửa muốn gọi nửa như không, bốn bên cửa sổ đóng chặt, cực kỳ yên tịnh Chàng bỗng run run gọi khẽ:

– Di Nhận Thiếu nữ giật nẩy ngời, quay phắt lại, gương mặt nàng tròn trịa như mặt trăng rằm, đôi mắt đen láy, chừng mười bảy mời tám tuổi, mặt mũi khá thanh tú, nhưng lúc này sắc mặt nàng trông tái

nhợt, tiều tuỵ Thiếu nữ "á" lên một tiếng, há hốc mồm ngạc nhiên, phải một lúc sau mới thốt lên lời:

– Công tử thế nào vào đây được ?

Người kia thở dài một tiếng, bước đến gần, trầm giọng hỏi:

– Di Nhân, tiểu thư của ngơi đâu ?

Di Nhân ngẩn ngời một lúc, đôi mắt nhìn sững người kia một lúc, hai dòng lệ nóng chợt trào ra khỏi khoé mắt, chảy dài xuống hai má nàng, cúi đầu không đáp lời Người kia kinh hãi kêu lên :

– Có phải lạ Di Nhân vẫn cúi đầu khóc thút thịt

Người kia không dằn lòng được, bước sấn tới, nắm lấy vai Di Nhân, lắc lấy lắc để, giọng chàng lạc hẳn đi:

– Di Nhân ! Ngươi nói đi ! Ngươi nói đi ! Di Nhân xô người kia ra, lui lại, giọng kinh hãi kêu lên:

– Đừng hỏi tiện nữ, đừng họi

Ngời kia ngẩn người nhìn dán chặt vào gương mặt tiều tuỵ của Di Nhân một lúc lâu, giọng chàng nghe đã bình tĩnh hơn:

– Đã xảy ra chuyện gì ? Ngươi cứ nói thật cho ta biết, ta đã đến đây rồi, ta nhất định

Bỗng có tiếng bớc chân nhộn nhịp ở bên ngoài, Di Nhân thất sắc kêu lên:

– Mau đi đi ! có người tới ! Người kia đứng chết lặng như một pho tượng, song quyền nắm chặt lại, chừng như chàng chẳng còn lưu tâm đến việc có ngời sắp xông vào đậy ánh đuốc sáng rực tràn vào tiểu sảnh, hai ngời tay giơ cao đuốc bước nhanh vào, tiếp sau lưng có hai người nựa Một trong hai người cầm đuốc đi đầu, khi phát hiện bên trong có ngời liền quát lớn:

– Kẻ nào cả gan dám xông vào bản phủ ?

Hai người đằng sau cũng đã bước vào, người bên trái lớn tuổi hơn, cẩm y hoa phục, trông rất phú quý, sắc diện dữ dặn Lão liếc nhìn người bên cạnh, hừ lạnh một tiếng, nói:

– Cuối cùng thì Quỷ tiêu ảnh Ngao đại hiệp cũng đã đến ! Thì ra người đang đêm thâm nhập vào đây, chính là Quỷ Tiêu ảnh Ngao Tử Thanh, chỉ trông mày kiếm mũi thẳng, song mục long lanh như hai hạt minh châu, thật là vô cùng tuấn dật

Nhìn vào tuổi tác, sắc diện tuấn tú của chàng, không ai có thể ngờ được đó là vị giang hồ hiệp khách oai danh lừng lẫy thiên hạ Lúc này, dưới ánh đuốc sáng rực như ban ngày, nếu sắc diện chàng chẳng bị nhăn nhúm lại vì cơn giận đang trào dâng thiêu đốt tâm can thì chắc chắn còn tuấn tú hơn nựa Lúc này chàng đang mặc bộ kinh trang màu đen, hơi nghếch mặt lên cao, đôi môi mím chặt hơi trề xuống ở hai bên khoé mép, trông vô cùng cao ngạo, chừng như không coi chủ nhân nơi này vào đâu cạ Tuy vậy, toàn thân chàng toát lên ve siêu phàm thoát tục, đúng là long phụng giữa nhân gian ! Ngao Tử Thanh cố nuốt nộ khí đang trào lên trong cổ họng, bình thản hỏi:

– Diệc Hồng đâu ?

Ngời đứng bên phải trong hai ngời bước vào sau, sắc mặt đỏ như Quan Công, là một trung niên hán tử tuổi khoảng bốn lăm, bốn sạu Gã lớn bước tới quát:

– Ngươi là giống gì mà dám ngang tàng hống hách ở đây như vậy ?

Ngao Tử Thanh cười lạnh, lặng lẽ quan sát trung niên hán tử một lát rồi nói:

– Còn ngươi ? Ngươi là giống gì ?

Một tên cầm đuốc kêu lên :

– Ngao Tử Thanh ! Ngơi dám cả gan ngông cuồng như vậy trước mặt Sa đại gia, ngươi hết muốn sống rồi ! Ngao Tử Thanh hơi nhướng mày, khoé mép khẽ nhếch lên như cười mà chẳng phải cười, lạnh lùng hỏi lại :
– Sa đại gia ? Có phải là Tử Bấ Vơng Sa Đĩnh ?
Trung niên hán tử mặt đỏ cười lớn ra vẻ đắc ý nói :
– Không sai, chính là gia gia của ngươi đó ! Song mục Ngao Tử Thanh nhìn thẳng vào mặt đối phương, giọng bình thản :
– Đáng tiếc gia gia ta đã sớm quy tiên, vậy ra, ngươi cũng không sống được bao lâu nữa đâu ! Cẩm y lão nhân nghiến răng quát :
– Ngao Tử Thanh ! Ngươi giỏi lắm ! Ngươi cũng cao ngạo lắm ! Nhưng ngươi đã chọn sai đối tượng rồi, đây là đêm cuối cùng trong đời ngươi ! Ngao Tử Thanh cười nhẹ, không coi lời đe doạ của đối phương ra gì, trầm tĩnh nói :
– Hồ Ma Thiệu Hoá Dị ! Nếu ta không vì nể mặt Diệc Hồnng ngươi đã không sống được đến ngày hôm nạy Vậy mà ngươi còn dám diệu võ giương oai trước mặt Ngao mỗ, ngươi nên tự cân lại phân lượng của mình đi thì hơn ! Thiệu Hoá Dị nghiến răng nói :
– Hừ ! Ngao Tử Thanh kia, đừng tưởng là lão phu sợ ngươi, sớm muộn rồi ngươi sẽ thấy, đừng lớn lối sớm ! Ngao Tử Thanh lắc lắc đầu, giọng trầm tĩnh:
– Thiệu Hoá Dị ! Ta không đến đây để đấu khẩu với ngươi, ta muốn gặp Diệc Hồng, ngươi hãy giao nàng ra đây ! Di Nhân từ nãy đến giờ nép mình sát góc tường, giờ cất giọng đầy nước mắt nói:
– Ngao công tử, tiểu th...
Thiệu Hoá Dị nhanh như cơn lốc lớt tới, vung tay tát hai cái nghe " Bốp bốp" lên mặt Di Nhân, nghiến răng quát:

– Tiểu tiện nhân, nơi đây có chỗ cho ngơi nói chuyện sao ?
Di Nhân bị đánh đến tối tăm mặt mũi, máu từ mũi từ miệng nàng chảy ra, hai má sưng vều lên, hằn rõ năm ngón tay đỏ hỏn Ngao Tử Thanh nói rít qua kẽ răng:
– Thiệu Hoá Dị ! Ta hỏi ngươi, Diệc Hồng ở đâu ?
Thiệu Hoá Dị nghênh mặt về phía Ngao Tử Thanh nói:
– Diệc Hồng là con gái ta, nó hiện ở đâu ta nhất thiết phải báo cáo với ngươi sao ?
Giọng Ngao Tử Thanh nghe rờn rợn:
– Ta chỉ muốn biết nàng hiện có bình an không ! Thiệu Hoá Dị bỗng thở dài, nói:
– Ngao Tử Thanh ! Cũng tại ngươi quá cố chấp, nếu ngơi sớm giao vật ấy cho ta thì giờ này ta với ngươi đã là nhạc tế với nhau rồi, đâu đến nỗi phải động can qua như vậy ?
Ngao Tử Thanh hơi nhíu mày nói :
– Ngơi nói vậy là sao ?
Di Nhân cố lấy can đảm kêu lên :
– Ngao công tử, lão gia đánh chết tiểu thư rội
Ngao Tử Thanh trợn mắt gào lên:
– Di Nhân, ngơi nói gì ?
Thiệu Hoá Dị không trách mắng Di Nhân nữa, chắp tay sau lưng, cực kỳ thản nhiên nói :
– Ngao Tử Thanh, ngươi hại chết Diệc Hồng, vậy mà ngươi còn mặt mũi đến đây đòi gặp nó, ngơi đúng lạ
Ngao Tử Thanh cảm tháy đầu óc quay cuồng, thiếu chút nữa đã ngất xịu Chàng nhắm mắt lại, giọng nghe như tiếng rên :
– Ta đã hại chết Diệc Hồng ? Thiệu Hoá Dị, ngươi có còn là con

người nữa không ? Hổ dữ chẳng ăn thịt con, vậy mà ngươi giết con gái mịnh Ngươi đúng là loài cầm thú ! Ngơi tàn nhẫn, quá sức tàn nhận Thiệu Hoá Dị nổi giận nói:

– Ta nuôi nó lớn lên, vậy mà nó đã báo đáp gì cho ta ? Nó phản ta hết lần này đến lần khác, trong đầu của nó chỉ có mỗi một mình tên xú tiểu tử ngươi làm gì có phụ thân nữa ?

Giọng Ngao Tử Thanh nghe khàn đặc :

– Cho dù là như vậy thì ngơi cũng không nên giết nàng một cách tàn nhẫn như vậy Vừa nói chàng vừa đi về phía Thiệu Hoá Dị, song mục loé lên những tia sát quang rợn ngượi Sa Đĩnh bước ra đứng trớc mặt Thiệu Hoá Dị quát lớn :

– Ngao Tử Thanh ! Ngươi tưởng ngươi ngon lắm sao ? Ngày hôm nay coi Sa đại gia đưa ngươi xuống âm phủ ! Thiệu Hoá Dị quát:

– Sa hiền đệ ! Ngơi lui ra ! Sa Đĩnh "dạ " một tiếng rồi ngoan ngoãn lùi lại, tuy nhiên song mục gã chừng chừng như muốn ăn tươi nuốt sống Ngao Tử Thanh mới cam lọng

Thiệu Hoá Dị cất giọng âm trầm nói :

– Họ Ngao kia ! Việc đến nớc này, Diệc Hồng đã chết rồi ! Giữa ta và ngươi chẳng còn ân tình gì với nhau nựa Mau đưa vật ấy cho tạ

Ngao Tử Thanh cất giọng khản đặc nói:

– Nếu hôm nay ta giết ngươi, Diệc Hồng ở dới suối vàng chắc sẽ oán trách ta, ta không giết ngươi, nhưng ta khuyên ngươi hãy tự vấn lòng, vì một vật ngoại thân mà đang tâm giết chết con gái mình có đáng không ?

Thiệu Hoá Dị không biểu lộ cảm xúc gì, nói :

– Sinh nó ra, nuôi nó lớn, nó là vật sở hữu của ta, là quyền của tạ Ngươi là một kẻ ngoại cuộc, ngươi không có quyền xen vào Đôi môi

Ngao Tử Thanh khẽ động đậy, thể hiện một nụ cười cực kỳ thê lương, lẩm bẩm nói :

– Diệc Hồng, lão đã đối đãi nàng như vậy, tại sao nàng vẫn một mực hiếu lễ với lão ?

Tâm của nàng quá thiện lương, Diệc Hộng Chàng lắc đầu thở dài, sự kích động trong lòng đã giảm bớt phần nạo Giọng chàng nghe điềm tĩnh hơn :

– Ngươi an táng nàng ở đâu ?

Thiệu Hoá Dị lắc đầu :

– Việc này đâu cần Ngao đại hiệp phí tâm ! Ngao Tử Thanh nghiến răng hừ lạnh một tiếng, quay nhìn Di Nhận Di Nhân giơ tay áo lau nước mắt, nhìn chàng khẽ lắc đậu Ngao Tử Thanh quay lại nhìn Thiệu Hoá Dị, đôi mày chàng dựng ngược lên, giọng băng lạnh :

– Thiệu Hoá Dị, ngượi Thiệu Hoá Dị cất giọng âm trầm nói:

– Nói cho ngươi nghe cũng đợc, nhưng ngơi hãy giao vật ấy cho tạ Ta dắt ngươi đi ngay bây giợ

Ngao Tử Thanh phá lên cười, tiếng cười chàng lúc này nghe như quái thú gào thét trong rừng sâu, nói :

– Hay ! Hay lắm ! Thiệu Hoá Dị ! Ta thật không ngờ ngươi không có một chút nhân tính nào cạ Đêm nay ta tha ngươi khỏi chết, nhưng mai đây nếu chúng ta có gặp nhau thì sẽ khác, chừng đó ngươi đừng trách ta vô tịnh

Dừng một lát, chàng lắc đầu nói:

– Nếu Diệc Hồng có trách ta thì cứ trách, ta đã vô dụng không bảo vệ được nàng lại còn giết phụ thân nạng

Vừa nói chàng vừa quay mình định đi ra ngoài, xảy thấy bóng chớp động, Sa Đĩnh tới chắn trước mặt Ngao Tử Thanh, giọng cao ngạo

nói:
– Ngươi còn muốn đi sao ?
Ngao Tử Thanh từ từ ngẩng đầu lên, khoé mép hơi nhích động giọng lạnh lùng:
– Bằng vào hạng giá áo túi cơm người Sa Đĩnh nghiến răng quát lớn:
– Mẹ nó ! Tên tiểu tử kia, ngày hôm nay Sa lão gia sẽ cho biết thế nào là trời cạo Bỗng "bốp" một tiếng, má trái nghe nóng ran, gã sờ tay lên má, nó đã nhô lên khá cao, còn hằn rõ vết lõm xuống của năm ngón tay, máu nơi khoé mép tuôn ra ròng rọng
Sa Đĩnh chỉ Ngao Tử Thanh mắng lớn:
– Tên tiểu cẩu họ Ngao kia, ngươi tưởng đại gia không thanh toán nổi ngươi sao ? Ngượi Hắn chưa kịp nói hết câu thì " bốp! bốp!" liên tục bất tận, máu cùng với răng đầy trong miệng gạ
Phía bên kia sắc diện Ngao Tử Thanh lạnh như đúc bằng đồng, giọng âm trầm nói:
– Ăn nói cho sạch sẽ một chụt
Sa Đĩnh nhổ toẹt máu răng trong miệng xuống, nhảy lên chỉ mặt Ngao Tử Thanh định nọi Thiệu Hoá Dị nạt ngang:
– Sa hiền đệ ! Không đợc lỗ mãng ! Lại trấm sắc mặt nhìn Ngao Tử Thanh nói:
– Họ Ngao kia, ngươi còn chưa chịu giao vật ấy cho ta, ta không nhẫn nại bao lâu đậu – Vật ấy ở trong tay ta, ngươi nếu như có bản lạnh
Thiệu Hoá Dị phá lên cười đắc ỵ Lão cất giọng âm trầm nói:
– Nếu ngươi muốn sống thì hãy giao vật ấy cho ta để đổi lấy giải dược, nếu khộng Ngao Tử Thanh biến sắc, nhưng chỉ thoáng qua, sắc diện chàng lại như tạc bằng đá, ánh mắt như hai luồng điện soi

thẳng vào Thiệu Hoá Dị:
– Giải dược gì ?
Thiệu Hoá Dị nở một nụ cười chẳng giống con ngời chút nào, đáp:
– Ta biết chắc là ngươi sẽ đến vì vậy ta đã rải phấn " Ngân đường hoa" một chất độc không màu không mùi trong tiểu lâu của Diệc Hộng Giờ này độc chất bắt đầu phát tác rội Sắc mặt Ngao Tử Thanh chuyển qua màu xám, song quyền nắm chặt, giọng chàng rít qua kẽ răng:
– Ngươi hiểm độc lắm ! "Ngân đường hoa" là độc dược vua của độc dược ! Độc tính của nó cực mạnh, người thư– Ờng chỉ ngửi một chút là đủ táng mạng, trong khi đó Ngao Tử Thanh không những ngửi mà còn chạm vạo Nếu không phải vì nội công của chàng quá sức cao siêu thì đã sớm đoạn khí mà chết rội Thiệu Hoá Dị thở dài làm ra vẻ thương tiếc, nói:
– Nhân tài xuất chúng như ngươi, ta thực chẳng muốn để ngươi chết ! Ngươi giao vật ấy cho ta, ta sẽ đưa thuốc giải, bằng không ngươi chết rồi ta vẫn lấy được như thượng Thế nào Ngao đại hiệp ? Ngươi đồng ý chứ ?
Lúc này Ngao Tử Thanh cảm thấy mặt bàn tay và nhiều nơi khác trên cơ thể bắt đầu tê tê, ngưa ngựa Chàng vừa kinh hãi, vừa tức giận, thân hình hơi chao đảo, giọng run run nói:
– Ngươi hiểm độc lắm ! Dứt lời người lại chao nghiêng một cại Bỗng đâu thân hình chàng chợt lớt về phía Thiệu Hoá Dị, đơn trảo cử lên, chộp về phía yết hầu Thiệu Hoá Dị
Sa Đĩnh lúc này quát lớn một tiếng, rút thanh đao giắt sau lưng ra, xông lên tấn công Ngao Tử Thạnh Ngao Tử Thanh một cước nhắm thanh đao đá tới, thế cớc cực kỳ ảo diệu, mắt thấy thanh đao phải

văng đi không sai, nào ngờ độc lực quá mạnh, lực đạo cú đá này không đủ để đá văng thanh đạo Sa Đĩnh gầm lên một tiếng, múa đao như điên, uy thế khiếp người, Ngao Tử Thanh mỗi lúc một mệt mỏi, gắng gợng chống đỡ đợc chục hiệp Đúng lúc ấy Thiệu Hoá Dị chợt xuất chởng đánh vào ngực của Ngao Tử Thạnh

Thần thái Thiệu Hoá Dị không giấu đợc vẻ đắc ỵ Thủ pháp kình lực của lão, không còn nghi ngờ gì nữa thuộc vào hạng thợng thừa, lão xuất thủ trong tình thế như vậy coi như cầm chắc có thể hạ được Ngao Tử Thạnh

Mai đây lời đồn đại ra giang hồ Quỷ tiêu ảnh Ngao Tử Thanh táng mạng dới chưởng của Hồ Ma Thiệu Hoá Dị, danh vọng của lão sẽ như thuyền gặp nước lớn còn ai không bội phục thần công của lão ? Ngao Tử Thanh đã không còn nhanh nhẹn như lúc đầu nữa, nhưng bằng vào cá tính của chàng, một khi còn cất nổi tay lên thì đời nào chịu buông xuôi ! Chởng lực của Thiệu Hoá Dị đã vận đủ mời thành công lực, kích tới trước ngực Ngao Tử Thanh rồi mà đối phương không đón đỡ cũng chẳng tránh nẹ Lão hơi giật mình, nhưng không còn kịp nữa, Đàn Trung huyệt trước ngực lão đã bị Ngao Tử Thanh nắm chặt rồi ! Thiệu Hoá Dị thấy lòng chìm xuống ! Bây giờ chẳng cần nghĩ cũng thấy được, Ngao Tử Thanh tuyệt nhiên chẳng phải không đủ sức để chống chọi với Sa Đĩnh, chàng làm như vậy hẳn nhiên là để lừa lão vào trọng Xung quanh không biết bao nhiêu thủ hạ của lão, Ngao Tử Thanh lại đang trúng độc, chỉ có lấy tính mạng của Thiệu Hoá Dị ra uy hiếp mới mong toàn mạng rút lui khỏi Thiệu phụ Có điều lão lại không thấy được, Ngao Tử Thanh sở dĩ chọn cách này chính là vì hiểu rất rõ con người của lão, nếu là kẻ khác chưa chắc đã nhảy vào tranh công với thuộc hạ Kỳ thực lão cũng

không hơi đâu mà nhận xét như vậy, bởi vì yếu huyệt của lão đang bị Ngao Tử Thanh nắm chặt

Ngao Tử Thanh một tay nắm chặt yếu huyệt của Thiệu Hoá Dị, từ từ lui rạ Lúc này ở bên ngoài, thủ hạ của Thiệu phủ thấy chủ nhân đã ở trong tay đối phương, liệng chuột sợ bể đồ, chúng chỉ dám đứng ở xa hò hét chứ chẳng dám xông vạo Sa Đĩnh gầm gừ:

– Xú tiểu tử ! Mau thả đại ca của ta ra, lão tử sẽ để cho ngươi được toàn thây ! Ngao Tử Thanh không có thời gian đối đáp với đối phương, chàng từng bước, từng bước lùi lại Một thoáng sau, chàng đã ra đến cửa sau của đình viện, phi cước đã văng cánh cửa, ấn mạnh một chưởng vào Đan Trung huyệt của Thiệu Hoá Dị sau đó quay mình bỏ chạy Sa Đĩnh dẫn đầu đám gia nhân chạy tới, thấy Thiệu Hoá Dị nằm dưới đất, vội vàng đỡ dậy lo lắng hỏi:

– Đại ca ! Thương thế của đại ca thế nào ?

Thiệu Hoá Dị trừng mắt nhìn đám thuộc hạ một cái, thở hổn hển, nghiến răng quát:

– Còn chưa chịu mau mau đuổi theo ?

Mấy tên gia đinh tưởng đâu đến đây là xong chuyện rồi, nào ngờ lại còn bị mắng, hoảng kinh lách người nhằm hướng Ngao Tử Thanh vừa chạy đi, đuổi theo Sắc diện của Sa Đĩnh chuyển sang màu tím, gã nghiến chặt răng nói :

– Đại cạ

Thiệu Hoá Dị nghiến răng ken két :

– Giỏi cho tên xú tiểu tử ! Trúng Ngân Đường hoa rồi mà vẫn hành động nhanh nhẹn như thường ! Trên trán Sa Đĩnh nổi đầy gân xanh, hai cánh mũi đỏ hỏn không ngớt phập phồng, đôi môi tím ngắt dày cộm mím chặt, hỏi:

– Có cần tiểu đệ đuổi theo xem thử không ?

Thiệu Hoá Dị gật đầu:

– Cũng được ! Dù sao thì hắn cũng không thể sống được Đương kim võ lâm, ta không nghĩ ra kẻ nào có thể giải nổi Ngân Đường hoa chi độc ! Ngươi mang theo vài đứa, không cần động thủ, chỉ chờ lượm xác hắn là được rồi ! Sa Đĩnh vâng dạ một tiếng rồi chạy đi

Ma Tiêu

Hồi 2
Quyển sách bí mật

Trong đêm tối, Ngao Tử Thanh chạy như điên cuồng. Chàng biết người của Thiệu phủ đang đuổi theo phía sau. Đường đi lối lại của vùng này không còn xa lại gì với Ngao Tử Thanh nữa, chẳng bao lâu sau chàng đã ra khỏi phạm vi thế lực của Thiệu phủ, đến một cánh rừng thưa. Tay chân chàng mỗi lúc một tê cứng và nặng nề hơn, có điều đầu óc vẫn còn tỉnh táo. Chàng thở ra một hơi dài, mở to đôi mắt đầy mệt mỏi quan sát một vòng, rồi khẽ tựa lưng vào một gốc cổ thụ, đứng thở dốc.

Bộ kình trang màu đen của chàng ớt đẫm mồ hôi, dính bệt vào da thịt. Chàng thở dài lẩm bẩm:

– Diệc Hồng đã chết, không lẽ ta cũng đi theo nàng trong tư thế này hay sao ? Ngao Tử Thanh ơi Ngao Tử Thanh ! Ngơi đã từng hô phong hoán vũ trên giang hồ, vậy mà một nữ nhân cũng không bảo vệ được. Nếu không tìm được thuốc giải, ngươi sẽ chết một cách oan uổng thế này...

Chàng giương đôi mắt mệt mỏi nhìn tứ phia, rồi lắc đầu cười khổ, nói :

– Trên giang hồ có ai giải đợc Ngân Đường hoa chi độc ? Xem ra lần này thần may mắn đã ngoảnh mặt lại với mình rồi...

Đôi mí mắt chàng bỗng như nặng ngàn cân, chàng cố sức nhướng mắt lên nhưng nó cứ sụp xuống... Ngao Tử Thanh lắc đầu, đôi hàm răng nghiến chặt, da mặt chàng không ngớt giật giật. Độc chất vẫn

cứ chậm rãi lan ra khắp cơ thể chàng. Toàn thân chàng như rơi vào hố băng, ngực chàng nặng nề như có tảng đá ngàn cân đè lên, đầu óc chàng nghe chao đảo. Ngao Tử Thanh nở nụ cười nói một mình :
– Ngao Tử Thanh này quả thật là người đoản mệnh sao ?
Chàng thở dài một tiếng, ngồi bệt xuống đất, lấy chiếc tiêu ra, chàng nhẹ nhàng cuốt ve nó vẻ cực kỳ yêu mến. Chàng lại nhếch mép cười, giọng bình thản nói:
– Dù là vật yêu quý nhất trên đời, nhưng khi đi về thế giới bên kia mình cũng không thể mang theo. Chàng đưa ống tiêu lên môi, những âm thanh u oán, dịu dàng bất thần trỗi dậy. Dù độc dược đã lan rộng trong người chàng, nhưng trong một giờ một khắc cũng không thể lấy mạng chàng. Có điều một khắc qua đi là mạng chàng lại ngắn thêm một khắc. Chàng rất hiểu điều đó, nhưng biết đi đâu tìm thuốc giải bây giờ ?
Ngao Tử Thanh toàn tâm toàn ý thổi tiêu, chàng không cần biết tiếng tiêu có thể làm cho địch nhân phát hiện ra chàng sớm hơn, cũng không để ý đến tình cảnh mình hiện tại. Tiếng tiêu của chàng ngày một lớn hơn, giọng tiêu cũng đầy cảm hứng hơn, nghe động lòng người hơn, Ngao Tử Thanh thổi tiêu được một lúc lâu, cuối cùng chàng đã nghe thấy tiếng bước chân. Có vài người đang đến gần. Chàng vẫn tiếp tục thổi, dường như chẳng quan tâm gì đến mấy người vừa xuất hiện Những người kia cũng chẳng dám vọng động, cũng không biết đối phương trúng độc nặng đến mức độ nào, nên cứ đứng yên chờ đợi. Cuối cùng tiếng tiêu cũng im bặt, Ngao Tử Thanh từ từ đứng dậy, nhìn Sa Đĩnh cời nói :
– Sa Đĩnh, nếu ngươi còn muốn sống thêm vài năm nữa thì hãy dắt thuộc hạ mau đào tẩu, may ra còn kịp ! Sắc diện vốn lúc nào cũng đỏ tím củ Sa Đĩnh thoáng chốc biến thành trắng bệch. Đôi môi hắn giật giật, hắn hiểu rất rõ, tại sao Ngao Tử Thanh lại có ngoại hiệu Quỷ tiêu ảnh. Bởi vì chiếc tiêu của chàng không giống chiếc tiêu của thiên hạ, nó chứa rất nhiều huyền cơ mà cho đến nay cha ai hiểu rõ, và hiển nhiên, nó cực kỳ lợi hại. Nhưng để tranh một chút tiếng tăm, để đạt mục đích, hơn nữa đối phương lại đã trúng độc, vì vậy lá gan của hắn đã lớn hơn nhiều. Hắn trừng mắt giận dữ nhìn Ngao Tử Thanh một cái, sau đó quay lại nhìn ba tên đại hán sau lưng, hất hàm ra hiệu , ba tên đại hán lập tức bao vây Ngao Tử Thanh vào giữa. Sa Đĩnh quát lớn:
– Họ Ngao kia ! Đừng hòng giở trò trước mặt lão gia, mau đưa vật ấy ra, lão gia sẽ cho ngươi thuốc giải ! Ngao Tử Thanh nhếch mép biểu thị một nụ cười, bình thản nói :

– Sa bằng hữu, ngươi cho rằng Ngao Tử Thanh này là hạng người nào ? Các ngươi không có thuốc giải, chẳng lẽ ta lại chẳng nhìn ra sao ?
Sa Đĩnh trợn mắt quát:
– Ngươi đã biết vậy tại sao không thúc thủ chịu trói sớm ? Ngươi trước sau cũng chết, còn chờ lão gia phí sức làm gì ?
Ngao Tử Thanh tắc lỡi, cười cười nói :
– Đúng là năm nay không may mắn ! Nên hạng như Sa bằng hữu ngươi cũng dám trước mặt tại hạ diễu võ dương oai. Nhưng e rằng cơ hội nh thế này không thể tái diễn, một lần như thế này cũng đủ làm ngươi táng mạng rồi ! Sa Đĩnh như có vật gì vướng trong miệng, gã lắp bắp:
– Tiểu.. tiểu tử ngơi... trúng phải Ngân Đờng hoa, chịu được bao lâu đó.. đã là kỳ tích rồi. Ngươi còn dám cuồng ngạo như vậy ! Hừ, nếu ngươi dùng lời lẽ ngọt ngào cầu xin, chưa biết chừng Sa lão gia động lòng, cho ngươi chết toàn thây. Bằng không ..lão giạ.lột da rút gân ngươi.. Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói :
– Đừng tỏ vẻ sợ sệt như vậy ! Cứ bình tĩnh, nói lời hiểm độc phải có hành động thực tế kèm theo, chứ tự mình đã khiếp sợ trước thì nói gì đối phương cũng không sợ ngươi đâu! Chàng quay nhìn bốn tên, tỏ vẻ tiếc rẻ, nói:
– Đáng tiếc ! Đáng tiếc ! Các ngươi sắp rời bỏ thế gian này mà lại chẳng hay biết.
Ngao Tử Thanh lại đưa tiêu lên miệng, tiếng tiêu lại trỗi lên nghe bi thiết hơn, như tiếng khóc gào cứ chao đi đảo lại trong không trung. Sa Đĩnh quả nhiên không chịu được lâu hơn, gã chỉ mặt Ngao Tử Thanh quát:
– Câm cái miệng của ngươi lại ! Không cần làm ra vẻ thần bí trước mặt Sa đại gia ! Ngươi muốn kéo dài thời gian để chờ viện binh chứ gì ? Đừng nằm mơ ! Ngao Tử Thanh dừng lại, trên gương mặt trắng bệch của chàng thoáng hiện một thứ ánh sáng kỳ dị, cười cười nói:
– Sa bằng hữu, ngày hôm nay các ngươi nhất định sẽ đi gặp Diêm Vơng. Tại hạ cung kính tiễn bốn vị ! Tất cả lại đây. Sa Đĩnh phẩy tay một cái, ba tên thuộc hạ đồng cử đao xông tới, đồng thanh quát lớn:
– Tiểu tử nạp mạng ! Ngao Tử Thanh nhìn ba tên đại hán, sắc thái trầm tĩnh cời nói:
– Các vị đã nghe xong tiêu khúc rồi, chớ có trách tại hạ vô tình ! Tiếng "tình " vừa thoát khỏi miệng chàng, bóng hắc y chớp động, ba tên đại hán đồng loạt ngã xuống đất, mặt đầy máu tơi. Sa Đĩnh cởi phăng chiếc áo ngoài vứt xuống đất, để lộ chiếc búa lỡi sáng ngời

giắt sau lưng. Dong mục hắn vằn những tia máu, gầm lên một tiếng như con hổ bị thương, nhằm mặt Ngao Tử Thanh chém xả xuống ! Ngao Tử Thanh đột ngột nhảy lên, hơi xiên về bên phải một chút, nhanh đến không thể tưởng tợng nổi, chiếc tiêu giơ lên, ánh sáng loé lên một cái. Sa Đĩnh ngã ngửa ngời ra, trong một thoáng trước khi gã rơi xuống tới mặt đất, gã còn nhìn thấy chiếc tiêu được rút ra khỏi bụng mình. Gã đau đớn nằm im dới đất.
Máu tơi từ bụng Sa Đĩnh bắn ra, lốm đốm trên mặt đất.
Ngao Tử Thanh nhìn Sa Đĩnh như đống giẻ rách dưới đất, lắc đầu giọng tiếc rẻ:
– Bản lãnh từng đó mà cũng dám đi lại trên giang hồ. Với chút công phu của ngươi, với thái độ ngông nghênh của ngươi, sống đến ngày nay đã là một kỳ tích rồi đó ! Sa Đĩnh nuốt nớc bọt, cố giữ cho gương mặt mình khởi bị biến dạng vì đau đớn, cố giữ giọng bình tĩnh nói :
– Ngao đại hiệp... đại lượng nhân từ.
Ngao Tử Thanh nở một nụ cười, nhng nụ cười thật lạnh lùng, giọng chàng nghe đều đều, rất chậm rãi nhưng không bày tỏ bất kỳ một cảm xúc nào:
– Tại hạ đã có ý muốn tha mạng cho ngươi, nhưng ngươi không chịu nghe, ngươi đã nghe tiếng tiêu của ta rồi, tại hạ chưa từng tha mạng cho bất kỳ ai đã nghe xong tiêu khúc của tại hạ ! Sa Đĩnh hai tay ôm chặt bụng dưới, gã nuốt nước bọt, có nuốt tiếng rên đang chực trào lên cổ giọng run run nói :
– Ngao đại hiệp, xin nể mặt Thiệu đại ca, à không... xin nể mặt điệt nữ Diệc Hồng... tha mạng cho tiểu nhân một lần Ngao Tử Thanh nghe nghắc đến hai tiếng Diệc Hồng sắc mặt chàng không ngớt giật giật.
Chàng nghiến răng cười lạnh một tiếng rồi trầm giọng nói:
– Diệc Hồng được an táng ở đâu ?
Sa Đĩnh đã bình tâm lại, thở dài nói :
– Thiệu điệt nữ...
Ngao Tử Thanh nạt ngang:
– Ngươi không xứng đáng gọi nàng như vậy ! Sa Đĩnh kinh hãi kêu lên:
– Da... da... Thiệu cô nơng được an táng ở...
Bỗng gã nhìn Ngao Tử Thanh một cái, giọng giảo hoạt, nói:
– Ngao đại giạ. nếu tiểu nhân nói ra, xin Ngao đại gia tha mạng cho tiểu nhân.. Giọng Ngao Tử Thanh thật bình thản nói:
– Ngươi còn đặt điều kiện với tả Ta hứa sẽ cho ngươi chết toàn thây ! Sa Đĩnh buột miệng kêu lên :

– Vậy ta không nói ! Ngao Tử Thanh cất tiếng cười quái dị, trầm giọng nói:
– Người quân tử không ép người khác khó xử ! Tại hạ không cưỡng ép ngươi, nhưng ta sẽ chặt đứt hai chân ngươi, khoét hai mắt ngươi, sau đó...
Sa Đĩnh kêu thét lên:
– Ngươi tàn độc lắm ! Ngao Tử Thanh! Ta nói ! Thiệu cô nơng được an táng dới chân Phù Dung sơn...
Ngao Tử Thanh bật cời khanh khách nói :
– Hay lắm ! Ngươi rất thức thời ! Ta sẽ để ngươi chết không một chút đau đớn.
Chiếc quỉ tiêu đột ngột vung lên, tạo nên một vần hồng quang rất đẹp mắt, nhanh đến không thể nhanh hơn đợc nữa, đâm ngập giữa trán Sa Đĩnh. Chiếc tiêu đợc rút ra, một vòi máu vọt ra, Sa Đĩnh chết mà không kêu lên được một tiếng.
Ngao Tử Thanh khẽ thở dài, ngẩng mặt lên, cất giọng bình thản nói:
– Bằng hữu, giờ thì đến lượt ngươi, lộ diện được rồi ! Từ trên ngọn cây trước mặt Ngao Tử Thanh, "ào" một tiếng, một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống. Đó là một hồng y lão nhân, cả tóc, mày, và râu lão đều một màu đỏ, tay lão cầm một chiếc thiết tiên dài độ năm thước, đỏ rực ! Người này từ đầu đến gót chân, ngoài nước da đen nhẻm ra, còn thì cái gì cũng màu đỏ, đỏ đén lạ kỳ, đỏ đến người nhìn lão chẳng dám nhìn thêm lần thứ hai. Ngao Tử Thanh thản nhiên nói :
– Lẽ ra tại hạ phải cảm tạ bằng hữu. Ngươi đã không thừa cơ ra tay, dù rằng ngươi có ra tay cũng cha chắc làm nên chuyện gì ! Trên gương mặt hồng y lão nhân không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào, giọng nói của lão cũng chẳng giống tiếng ngời:
– Bằng vào tuổi tác của ngươi mà có được công lực thâm hậu dường đó, hoàn toàn không dễ dàng ! Nhưng ngươi tàn độc quá, cuồng ngạo quá, trong mắt ngươi, dường như không còn thiên hạ !
Ngao Tử Thanh nhìn hồng y lão nhân, một sát tinh từng nổi danh hung tàn kia cời cời nói :
– Bằng hữu nói đúng lắm ! Không biết đại danh của bằng hữu có thể cho biết không ! Đến với mục đích gì...
Hồng y lão nhân mặt không lộ bất lỳ cảm xúc nào, bước lên một bước, lành lạnh nói :
– Xích Hồng Diêm Vương Sài Tạo Liệt ! Dường như hôm nay ta đã gặp phải đối thủ. Vậy cũng tốt, đã mời năm nay ta chưa gặp một đối thủ đích thực.
Ngao Tử Thanh mỉm cười gật đầu:

– Quả nhiên là ngươi, tại hạ tuy chưa gặp ngươi, nhưng đại danh của ngươi thì ta ngưỡng mộ đã lâu.Hôm nay có duyên gặp mặt, quả là vinh hạnh! Sài Tạo Liệt dụi dụi mắt nói :
– Ngươi là ai ? Nghe thấy tên ta hình như chẳng có vẻ gì là kinh hãi cả. Chẳng nhẽ ngươi không nghe thấy ngoại hiệu Diêm Vương của ta ?
Ngao Tử Thanh nhìn thẳng vào mặt đối phương trầm giọng nói :
– Tại hạ biết lắm chứ ! Thiên hạ nói Ngao Tử Thanh này ra tay cực kỳ tàn độc, nhưng tại hạ tự nhận thấy mình còn kém xa các hạ ! Sài Tạo Liệt chừng như không dám tin gã thiếu niên hình dung tiều tuỵ đưng trước mặt mình lại là nhân vật nghe danh táng đởm, " Quỷ tiêu ảnh " Ngao Tử Thanh ?
Quan sát Ngao Tử Thanh một lúc lâu, lão bỗng như bừng tỉnh, giật mình, buộc miệng kêu lên :
– Ngươi... ngươi chính là " Quỷ tiêu ảnh " Ngao Tử Thanh ?
Ngao Tử Thanh chớp chớp mắt cười nhẹ hỏi :
– Sao, không giống lắm hả ?
Sài Tạo Liệt hơi ngẩn người, sắc diện lão thoáng hiện một nét thất vọng khó nắm bắt đư– Ợc. Nhng chỉ thoáng qua, lão trầm giọng nói :
– Ngươi còn quá trẻ ! Thật không thể tưởng tượng nổi ! Ta cứ ngỡ " Quỷ tiêu ảnh " Ngao Tử Thanh ? phải là một lão già âm âm lạnh lạnh, ngoại mạo cực kỳ khó coi. Nào ngờ lại trẻ tuổi tuấn dật như ngơi !
Ngao Tử Thanh không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, chỉ hơi nhớng mày nói :
– Tại hạ chỉ mong được biết mục đích của các hạ, đến để làm gì ?
Sài Tạo Liệt hơi do dự một thoáng nói :
– Thật ra thì chẳng có gì đáng to tát. Nghe nói ngươi đã lấy một món bảo bối của " Hồ Ma" Thiệu Hoá Dị, lão... nhờ lão phu tìm lão đệ lấy lại. Chẳng hay lão đê...
Ngao Tử Thanh đưa tay sờ sờ má, cất giọng âm lạnh, nói:
– Sài bằng hữu, ngươi không thử nghĩ xem " Quỷ tiêu ảnh " mà lại đi lấy bảo vật của ngư– Ời khác sao ? Thiệu hóa Dị nói ta lấy cắp của lão phải không ?
Ngao Tử Thanh trong giang hồ có thể nói là uy danh hiển hách, đủ để được coi là anh hùng hào kệt độc bá nhất phương, xa nay chàng tự xem mình thanh cao, thường thì những bảo bối trong mắt thế tục chàng cũng chẳng nhìn lấy một cái, đừng nói là lấy cắp của người.
Sài Tạo Liệt nhận lời Thiệu Hoá Dị, đuổi theo đối phương để đòi lại món bảo vật, lão thật tính không biết đối tượng lại chính là " Quỷ tiêu ảnh " Ngao Tử Thanh. Lão tuy chưa một lần đối đầu với nhân vật mà

hắc bạch giang hồ nghe danh táng đởm này, nhưng lúc nãy đã thấy chàng xuất thủ đối phó với Sa Đĩnh và ba tên thuộc hạ, quả là tàn độc như những lời đồn đãi mà lão đã từng được nghe. Đồng thời lão cũng nhận định thân thủ của chàng cao siêu hơn tất cả những đối thủ mà lão đã từng gặp trong mấy mươi năm hành tẩu giang hồ Lão giờ đã ngũ tuần, mà đối thủ của lão, " Quỷ tiêu ảnh " Ngao Tử Thanh thì lại quá trẻ, lão không muốn mạo hiểm, hy vọng song phương có thể giải quyết một cách êm đẹp, không động can quạ Vì lòng dạ có điều cố kỵ, đương nhiên ít nhiều cũng có phần úy kỵ, có điều lão không thể để điều ấy lộ ra ngoài Lão vân vê mớ râu đỏ như râu tôm cười ha hả nói :
– Ngao lão đệ ! Lão phu nhận lời ký thác của người, không thể không thực hiện, nếu đúng vật ấy của Thiệu lão nhi, mong lão đệ hãy nể mặt lão phụ. Ngao Tử Thanh nhếch mép cười nói :
– Trong thiên hạ không ai có uy tín lớn đến nỗi khiến tại hạ phải hai tay dâng vật trong người mình ra cho họ ! Mong các hạ thứ lỗi, tại hạ không thể làm theo yêu cầu của các hạ ! Sài Tạo Liệt đứng ngẩn người một thoáng, lão cất giọng âm trầm nói :
– Lão đệ, vật đó là vật gì mà khiến hai ngươi phải tranh giành với nhau như vậy ? Nói cho lão nghe thử, nếu quả thật là vật của ngươi thì lão phu quyết chẳng tranh đoạt với ngươi ! Trên gương mặt tuấn tú của Ngao Tử Thanh lướt qua một làn âm lãnh, nhưng không dễ nhận ra, chàng khẽ khép mắt lại, miệng khẽ nhếch lên nở một nụ cười, nói :
– Việc của ta, không nhất thiết phải báo với các hạ Sài Tạo Liệt vẫn cố nhịn, nói:
– Lão đệ, đừng có sính cường nữa ! Ngươi đã trúng độc của Thiệu lão nhi, ngươi khéo léo che đậy cách mấy cũng không qua được mắt lão phu đâu ! Lão phu trọng ngơi là anh hùng hào kiệt, nên mới không muốn động can qua với ngươi. Ngươi đừng tưởng là lão phu sợ ngươi mà lầm. Lão phu cũng không phải là hàng dễ coi thường đâu. Ngao Tử Thanh chú mục nhìn Sài Tạo Liệt, sắc diện của chàng thể hiện một thần thái cổ quái, bình thản nói :
– Vậy thì ngươi cứ thử đi ! Coi thử họ Ngao này có phải là kẻ tự cao tự đại mà không có bản lĩnh thực không ?
Sắc diện Sài Tạo Liệt vốn chẳng biểu lộ một cảm xúc nào, ngay cả lúc gương mặt lão cử động để lộ một trạng thái mà người ta gọi là cười, giơ bỗng biến đổi hẳn đi. Lão trầm mặc một lúc lâu chừng như để cân nhắc một vấn đề khá là hệ trọng, xong lão nở một nụ cười nói:

– Ngao lão đệ, chẳng qua là lão phu đùa với ngươi một chút thôi, giữa hai ta không oán vo cừu, tội gì mà phải động can qua cho tổn thương hoà khí ! Ngao Tử Thanh nhếch môi cười nhẹ nói :
– Nói vậy thành ra tại hạ quá nhỏ mọn, lấy dạ tiểu nhân để đo lòng người quân tử rồi ! Sài Tạo Liệt cười lớn, nói y như thật:
– Ngao lão đệ đã nói là vật của mình, vậy chắc chắn là Thiệu lão nhi nói láo rồi. Lão đệ có thể nói cho lão phu biết bảo vật ấy là thứ gì mà đáng giá đến như vậy ? Để lão phu đại khai nhãn giới một phen !
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói nhanh :
– Cũng chẳng đáng tiền gì chẳng qua là một quyển sách rách nát, tại hạ cũng chẳng hiểu vì sao Thiệu Hoá Dị lại dùng đủ mọi cách để chiếm đoạt, Nhưng tại hạ nhận bảo quản giùm ngư– Ời khác, dù nó là vật gì cũng không thể để nó lọt vào tay kẻ khác ! Sài Tạo Liệt lần thứ hai biến săc, lão lẩm bẩm:
– Một quyển sách rách nát !Một quyển sách... mà quyển sáchgì...
Dừng một lát, lão lại tỏ vẻ không hiểu, nói :
– Ngao lão đệ, lão phu thật tình không nghĩ ra quyển sách gì mà lại quan trọng đến mức đó ! Ngươi có thể cho lão phu xem qua...
Ngao Tử Thanh chừng như không còn nhẫn nại được nữa, nhướng mày nói – Có cần thiết phải như vậy không ?
Sài Tạo Liệt mỉm cời gợng gạo :
– Nếu lão đệ không muốn thì lão phu cũng chẳng ép. Chờ lão phu hỏi cho rõ ràng rồi, có thể sẽ trở lại làm phiềm lão đệ. Chúng ta tạm thời chia tay tại đây, mong rằng sẽ còn gặp lại một ngày không xạ
Dứt lời, lão không chờ xem phản ứng của đối phơng, lập tức quay người phóng vút đi như con dơi khổng lồ, chỉ vài lần nhô lên thụp xuống đã biến mất khỏi tầm mắt của Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh không dám sơ suất, chàng đứng lặng nhìn theo đến khi bóng áo đỏ của lão khuất hẳn mới thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Trán chàng lập tức ớt đẫm mồ hôi, chúng không ngừng tuôn chảy trên mặt chàng.
Chàng nghe toàn thể xương cốt trong ngời mình như rời rã, ngã phịch xuống đất, gương mặt tuấn tú của chàng nhăn nhúm, biến dạng đi vì đau dớn. Mồ hôi lại thi nhau tuôn ướt đẫm cả áo quần, nhưng trong lòng chàng lại thầm kêu lên mừng rỡ, chàng vừa thoát qua một tai kiếp.
Thực ra thì từ lúc Sa Đĩnh xuất hiện chàng đã phát hiện ra còn có một người khác ẩn thân trên cây. Để hù doa. đối phương, chàng đã cố hết sức tàn ra tay thật nhanh, thật hiểm, giết chết Sa Đĩnh cùng ba tên thuộc hạ, đồng thời chàng phải cố hết sức lực để giữ vẻ bình

tĩnh, không để Sài Tạo Liệt nhìn thấy mình đã kiệt lực.
Nhưng chàng cũng biết rõ, làm như vậy càng làm cho độc dược ăn sâu vào nội phủ của mình hơn, cũng có nghĩa sinh mệnh chàng ngắn hơn, nhưng thà là như vậy còn hơn thảm tử dưới tay địch thủ.
Ngao Tử Thanh gắng gượng đưa tay quệt mồ hôi trên trán, lẩm bẩm:
– Độc tính của " Ngân đường hoa" quả là thiên hạ vô song, trước đây mình cũng đã từng trúng phải độc, nhưng không lần nào đau dớn như lần này. Không lẽ, Ngao Tử Thanh này lại chết một cách cô tịch như vậy sao ?
Chàng dõi mắt nhìn xung quanh, lắc đầu ngao ngán. Mắt chàng bỗng trông thấy tử thi của Sa Đĩnh và đồng bọn, chàng nở một nụ cời thảm não nói :
– Nếu Sài lão quỷ mà nhìn ra chân tướng, giờ này chắc mình chết còn thê thảm hơn bọn chúng nữa ! Bỗng đâu nụ cười của Ngao Tử Thanh đông cứng lại trên mặt chàng. Chàng nhíu mày, nghiêng đầu lắng nghe một lát rồi lẩm bẩm nói:
– Lại có người đến nữa ! Không lẽ là người của Thiệu Hoá Dị ?
Đêm nay mình gặp phải nguy cơ trùng trùng muốn thoát nạn, dành phải trong vào vận số.
Chẳng bao lâu sau đã nghe tiếng vó ngựa vọng tới, tiếng vó ngựa nghe không gấp gáp, nhưng rất nặng nề, chứng tỏ người cỡi ngựa tính khí rất nỏng nảy. Dần dần hai thớt ngựa xuất hiện, rất nhanh tiến gần tới hiện trường. Có tiếng kêu lên kinh hãi của kỵ sĩ phía bên trái.
Ngao Tử Thanh hé mắt nhìn ra, hai người cỡi ngựa, một là hoà thợng cao gầy, hai mắt lồi ra lóng lánh thần quang, người kia là một tiểu hoà thợng độ mười bảy mười tám tuổi, mặt mũi khá sáng sủa.
Ngao Tử Thanh nghe lạnh toát ngời, Hai hoà thượng chẳng hề nói chuyện với nhau, nhưng nhìn bên ngoài chàng cũng đoán đợc đối phương là ai. Cả hai đều là những quái vật khó đối phó.
Ngao Tử Thanh chẳng dám nhìn về phía hai người nữa, nhưng chàng nghe tiếng hai người xuống ngựa. Một giọng nói mang âm sắc trẻ con vang lên:
– Sư phụ, nhìn đây nè, bốn cái tử thị Nơi đây vừa xảy ra một trận kịch chiến ! Tên tiểu hoà thượng này gầy như que củi, giọng nói nghe như trẻ con, nhìn dáng điệu hắn ốm yếu như không chịu nổi một cơn gió mạnh.
Tay hắn cầm chiếc roi ngựa, vừa nghịch trong tay cừa nhìn tứ phía. còn lão hoà thượng lúc này cũng đến bên cạnh gã, cúi nhìn mấy tử thi rồi kêu lên :
– Tên xú tiểu tử này hình như là Tử Bá Vương Sa Đĩnh, chẳng biết

gặp phải sát tinh nào mà chết thê thảm như vậy ?
Tiểu hoà thượng hừ lạnh một tiếng nói :
– Hạng giá áo túi cơm này chẳng nên tích sự gì, chết tên nào thiên hạ đỡ tốn cơm cho tên đó. Hạng này mà gặp phải đồ nhi thì chỉ có nước chết ! Đại hoà thượng lắc đầu thở dài, nói :
– Chẳng có chút gì hết, đi thôi, ở đây làm gì cho phiền phức thêm ra.
Tiêu hoà thượng nhìn sang bên phải, bỗng gã kéo áo đại hoà thợng kêu lên :
– Sư phụ, bên kia còn một ngời sống, chưa biết chừng mấy tên này do chính hắn làm ! Qua đó coi thử đi ! Ngao Tử Thanh nằm dới đất nghĩ thầm :
" Hai ngời này chính là hắc đạo Bảo Nguyên hoà thượng và đồ đệ Quy Duyên, hai sư đồ tính tình ác độc vô luân, phải khéo mà đối phó với chúng, tùy cơ ứng biến" Nghĩ đến đây đã thấy Quy Duyên hoà thượng thận trọng bước tới, Ngao Tử Thanh cố ý cất tiếng rên chừng như không chịu nổi đau đớn.
Quy Duyên dừng lại cạnh Ngao Tử Thanh, quan sát chàng một lúc rồi kêu lên:
– Sư phụ , qua đây coi, tên này dường như bị trúng độc hay sao ấy !
Ngao Tử Thanh tuy không phải hạng nhát gan sợ chết, nhưng lúc này chàng không khỏi nghe tim đập loạn nhịp, nghĩ thầm:
" Tên tiểu hoà thượng này mới từng đó tuổi đầu mà có được con mắt sắc sảo chừng ấy, phải cẩn thận đối phó mới đợc" Đại hoà thượng khoát tay lia lịa, nói :
– Thôi bỏ đi ! Thôi bỏ đi ! Trúng độc gì cũng thây kệ ! Chúng ta không giết hắn thì kể là nhân từ rồi, không lẽ còn giúp hắn giải độc ?
Tiểu hoà thượng quay nhìn bốn phía một lúc rồi nhíu mày nói :
– Người này trúng độc nặng như vậy, chắc không thể động thủ giết người, chúng ta hỏi hắn cho rõ thì có hại gì đâu ?
Đại hoà thượng cằn nhằn, nói :
– Cũng cái tật hiếu kỳ không bỏ được, việc của thiên hạ hơi sức đâu mà xen vào ? Đi thôi ! Quy Duyên chẳng để ý tới lời cằn nhằn của Bảo Nguyên hoà thượng, tiến đến gần Ngao Tử Thanh, cúi xuống hỏi:
– Này, xú tiểu tử, ngươi tên gì ? Tại sao lại trúng độc ? Nói cho đại gia nghe thử ?
Ngao Tử Thanh vừa tức giận lại vừa tức cười, kẻ xuất gia lại tự xưng là đại gia, quả thật không thể ưởng tượng nôi?, nhưng chàng rên " hừ hừ" cất giọng yếu ớt nói :
– Xin đại gia đừng để ý tới tại hạ, tại hạ bị cừu gia ám hại, đi giữa

đường lại bị mấy vị đại gia gia kia chặn đường cướp hết tư trang. Sau đó lại có một người đến, song phương cãi vã nhau một hồi rồi đánh nhau. Tại hạ vì mình đau nhức khôn cùng nên chẳng lưu tâm đến bọn họ ai giết được ai nữa. Quy Duyên tuy buộc lòng phải khoác áo hoà thượng, nhưng gã lại chẳng muốn làm hoà thượng chút nào, nghe Ngao Tử Thanh gọi gã là đại gia lòng nghe như nở hoa. Gã uốn cong chiếc roi ngựa trong tay, nói:
– Tiểu tử ngươi khá lắm ! Trúng độc không chết, bị cướp chặn đường cũng không chết. " Đại hoa. bất tử tất hữu hậu phúc" đó nghe ! Bảo Nguyên hoà thượng bớc tới hất hàm hỏi:
– Tiểu tử, ngươi là ai ?
Ngao Tử Thanh chưa kịp trả lời, Quy Duyên đã cao giọng nói :
– Ê, ngươi tên gì ? Sư phụ ta hỏi kìa ! Ngao Tử Thanh lại rên lên một tiếng, yếu ớt nói :
– Tại hạ tên Ngô Chân ! Bảo Nguyên hoà thợng ngẩn ngời một thoáng, trông tên tiểu tử này không giống với dân thường, lão gằn giọng quát :
– Tiểu tử ! Biết điều thì nói thật lòng ! Nếu còn dám nói dối nửa lời lão tử lập tức đưa ngươi đi gặp Diêm Vương ! Ngao Tử Thanh mắng thầm trong bụng, nếu ngày thường thì hai sư đồ ngươi đã sớm đi chầu Diêm Vương vì mấy câu này rồi ! Nhưng bên ngoài chàng giả đò run rẩy, nói :
– Đại... đại sư, tại hạ là Ngô Chân, tại... tại hạ nói dối nhị vị làm gì ?
Bảo Nguyên hoà thượng nổi giận quát:
– Còn chưa chịu nói thiệt ? Ngươi không biết Bảo Nguyên đại sư hả ? Ngươi thuộc lộ nào ?
Quy Duyên nhe răng cười nói :
– Tiểu tử ! Sư phụ ta hay lớn tiếng như vậy đó ! Chỉ cần ngươi không nói láo thì các đại gia chẳng làm khó dễ ngươi đâu. Lúc này Ngao Tử Thanh đã bắt đầu cảm thấy đầu óc choáng váng, toàn thân lạnh toát nhưng nội phủ lại nóng như lửa. Xương cốt trong người chàng như từng chiếc từng chiếc một rơi ra khỏi thân hình. Chàng giả vờ run rẩy nói :
– Nhị vị đại gia... tại hạ thật... tại hạ là một tiều phu... có luyện ít võ nghệ nhưng chỉ đủ để phòng thân khi gặp mãnh thú trong rừng, tại... ha... chẳng dám giấu diếm nhị vị đại gia...
Bảo Nguyên hoà thượng bật cời ha hả, ra vẻ đắc ý nói :
– Coi bộ võ của ngươi cũng chẳng phải là nhân vật tên tuổi gì ! Thôi ! Hai đại gia chẳng có thời gian ở đây đấu láo với ngươi. Quy Duyên ! Đi thôi ! Quy Duyên vì khoác áo hoà thượng ngày thường bị mọi

người gọi là "tiểu hoà thượng", có kính cẩn lắm thì là "tiểu s phụ". Nay có người gọi hắn là " đại gia" lòng vô cùng thích thú, ngẩn người một lát nói :
– Sư phụ ! Tên tiểu tử này trúng độc, nơi đây lại hoang dã nhiều dã thú, nhìn thấy hắn thật thà dễ thương, để hắn chết như vậy tội nghiệp quá, hay là chúng ta mang theo hắn đi ! Bảo Nguyên hoà thượng lòng dạ tàn nhẫn, cả đời lão chỉ biết giết người chứ làm gì có chuyện cứu ngời ? Ngày thường lão sủng ái đồ đệ việc gì cũng chìu chuộng hắn. Nhưng lão lắc đầu nói :
– Không ! Không được ! Ta chỉ giết người chứ không cứu người ! Hơn nữa lần này đi tìm tên tiểu tử Ngao Tử Thanh, mượn hắn một món đồ, mang thêm người vướng chân vướng tạy Thầy trò ta lại không biết giải độc, sớm muộn gì hắn cũng chết, đem theo làm gì cho thêm phiền! Ngao Tử Thanh giật mình, thì ra hai sư đồ lão hoà thượng này đi tìm mình. "Mượn hắn một món đồ" thực ra là định cướp chứ gì ! Chàng nghĩ nhanh:
" Hai sư đồ lão tính tình quái di, hành sự lại bất cận nhân tình. Mình trúng độc rất nặng, nếu tìm cách bỏ chạy thì e lộ thân thế. Chi bằng cứ theo chúng, biết đâu còn tránh được những phiền toái khác, sau đó sẽ từ từ tìm kế thoát thân " Đang nghĩ xảy nghe Quy Duyên níu áo Bảo Nguyên hoà thượng nói :
– Sư phụ! Nhìn thấy tên tiểu tử này cũng nhanh nhẹn, thôi thì mang theo cho thầy trò mình sai vặt.
(thiếu hai trang) Bảo Nguyên hoà thượng nhìn chăm chăm con đường tối đen trước mặt, trầm ngâm một lúc nói :
– Thật tình mà nói, tên tiểu tử Ngao Tử Thanh cũng đáng gọi là một nhân vật đáng nể.
Mới một nhúm tuổi đầu mà võ công nghệ nghiệp siêu việt thiên hạ. Nếu gặp hắn, ngươi cũng phải cẩn thận, không khéo lại sớm đi gặp Diêm Vương Quy Duyên ngẩn ngời hỏi:
– Sư phụ ! Ngao Tử Thanh quả tình lợi hại như vậy sao ? Bằng vào võ công như sư phụ không lẽ cũng ngán hắn ?
Bảo Nguyên hoà thượng trầm ngâm nói :
– Tên tiểu tử Ngao Tử Thanh không những võ công trác tuyệt mà còn cơ trí hơn người, có thể nói là thiên hạ vô địch. Hắn từng một đôi tay không đánh chết Hoang Mac Thập Tam Ưng ở hải ngoại, một đêm giết ba trăm nhân mạng trong Quỷ Xà bang, còn dùng Quỷ tiêu đấu với Thập trưởng lão của Như lai bang. Những chuyện đại loại như thế này về hắn nhiều không kể xiết ! Quy Duyên nhe răng cười nói :

Nhưng nghe đâu hắn lại vì một tiểu a đầu mà thành ra tử đối đầu với Hồ ma Thiệu Hoá Dị ! Nghe đâu, mặt mũi của hắn cũng chẳng nỗi nào ! Hai sư đồ Bảo Nguyên hoà thượng tình đồng phụ tử, vì vậy đồ đệ nói chuyện với sư phụ nghe cứ như người ngang hàng nhau vậy và Bảo Nguyên hoà thượng cũng chẳng lấy làm phiền lòng.
Lại nghe lão "ừ" một tiếng đáp :
– Ta cũng chưa từng thấy hắn, nhưng nghe nói hắn có một bộ dạng rất tuấn tú, và hình như cũng rất đa tình. Hắn một lòng một dạ với tiểu a đầu nhà Thiệu Hoá Dị, khiến cho tiểu thư Bao gia vì việc này mà rùm beng lên, lại còn lên tiếng nhất định đòi giết chết Thiệu a đầu mới cam tâm" Ngao Tử Thanh mỉm cười, chàng không ngăn được cất tiếng nói :
– Hình như đại sư biết khá rõ về người có tên Ngao Tử Thanh kia ?
Bảo Nguyên hoà thượng trầm giọng nói :
– Cái đó gọi là tri kỷ, bách chiến bách thắng. Hơn nữa tiểu tử Ngao Tử Thanh quá nổi danh trên giang hồ, ngươi có không nghe thì vẫn phải nghe thấy. Hừ, lần này thì lão tử nhất định phải phân cao hạ với hắn !

Ma Tiêu

Hồi 3
Thanh điểu sơn trang tiểu thơ

Ngao Tử Thanh im bặt, chàng không dám nói tiếp sợ lai. để lộ chân tướng.
Lại nghe Quy Duyên nói:
– Ngoại hiệu của Ngao Tử Thanh là Quỷ tiêu ảnh ?
Bảo Nguyên hoà thượng nhíu mày, đanh mặt nói:
– Ngao Tử Thanh dùng tiêu làm binh khí, trong chiếc tiêu ấy có chứa đựng huyền cơ.
Thân thủ của hắn nhanh nhẹn như quỷ ảnh. Chưa kịp nhìn thấy hắn xuất thủ như thế nào thì đã mất mạng rồi. Lợi hại ghê lắm ! Ngao Tử Thanh cười cười hỏi:
– Đại sư nói chiếc tiêu của hắn chứa đựng huyền cơ, nhưng cụ thể như thế nào đại sư có biết không ?
Bảo Nguyên hoà thượng " hừ" một tiếng nặng như chì, nói :
– Lão tử chưa có đuyên hội ngộ nhưng chỉ cần gặp hắn thì biết ngay

thôi ! Ngao Tử Thanh không nói gì, chàng cười lạnh nghĩ:
– Chỉ sợ khi gặp rồi ngươi cũng chẳng có cơ hội để biết, bởi khi ngươi biết thì cũng chính là lúc đi chầu Diêm Vương !" Quy Duyên và Bảo Nguyên hoà thượng bàn luận thêm vài lời nữa, bỗng Quy Duyên kêu lên :
– Có rồi ! Trước mặt có một tiểu trấn, chúng ta tới đó nghỉ ngơi, nhân tiện tìm đại phu cho Ngô Chân Bảo Nguyên hoà thượng gật đầu:
– Trời cũng vừa sáng, đi cả đêm rồi, chúng ta cũng cần phải nghỉ ngơi ăn uống, đêm đến rồi đi tiếp ! Ngao Tử Thanh liếm liếm môi nghĩ thầm :
" Đúng là hai thầy trò đi ăn đêm riết thành quen. Như vậy cũng hay, sẽ bớt phiền phức cho mình" Bảo Nguyên hoà thượng ngẩn mặt nhìn ra phía trước, nói :
– Nhanh lên một chút đi, còn chừng hai, ba dặm đòng nữa là đợc nghỉ ngơi rồi ! Quy Duyên " dạ" một tiếng rồi hươ roi thúc ngựa đi nhanh hơn, cả hai nhắm tiểu trấn với ánh đèn chớp tắt đi tới. Vào đến bên trong tiểu trấn, Quy Duyên nhìn buổi chợ sớm người tụ tập đông đúc thì toét miệng cười nói :
– Hay, tiểu trấn này cũng không đến nỗi tịch mịch. Sư phụ coi kìa, mới sáng sớm mà ngư– Ời đã đông đến như vậy ! Mục quang Quy Duyên bị hấp dẫn bởi một thiếu nữ thân hình yểu điệu. Thiếu nữ ấy mặc một bộ y phục màu vàng nhạt, với đôi mày liễu là đôi mắt to tròn đen lay láy. Chiếc mũi nhỏ thẳng tắp, nằm trên một đôi môi đỏ mọng trông như lớp mật. Quả là một giai nhân hiếm có trong thiên hạ.
Quy Duyên cời nói :
– Sư phụ, nhìn kìa...
Bảo Nguyên hoà thượng quay nhìn theo hướng tay Quy Duyên lão gật đầu lia lịa, tắc lư– Ỡi:
– A đầu này thú quá ! Láo vừa cỡi trên lưng ngựa vừa tức lỡi hít hà, khen không ngớt miệng.
Ngao Tử Thanh vừa tức giận vừa tức cười, không ngờ hai sư đồ chúng lại háo sắc giống hệt nhau như vậy! Chàng quay mặt nhìn qua xem thiếu nữ ấy đẹp đến độ nào, nhng khi vừa nhìn thấy đối phơng, chàng suýt chút nữa té nhào xuống ngựa, vội vàng quay mặt đi, lấy tay che mặt.
Quy Duyên nhìn không chớp mắt về phía thiếu nữ, miệng nở một nụ cười gian tà đến nỗi nhìn thấy không khỏi buồn nôn, nói :
– Sư phụ, a đầu này để cho đồ nhi đi ! Bảo Nguyên hoà thượng giơ tay vỗ vỗ vào vai đồ đệ, nói :
– Không! Không! A đầu đó nhường cho sư phụ trước, lát nữa sư phụ

sẽ tìm cho ngươi đứa khác đẹp hơn ! Quy Duyên nhăn mặt nói :
– Sư phụ ! Lần nào có mối nào ngon sư phụ cũng giành hết, đồ nhi chỉ có ăn cặn ăn thừa mà thôi ! Lần này sư phụ mở lượng từ bị. Bảo Nguyên hoà thượng lại vỗ vỗ vào vai đồ đệ nói:
– Vậy cũng được ! Để sư phụ làm trước, sau đó không giết ả, để lại cho ngươi ! Lúc này, thiếu nữa kia đã phát hiện ra có hai tên hoà thượng vô sỉ đang thòm thèm nhìn mình. Đôi mắt to đen đầy vẻ phẫn nộ và khinh thị trừng trừng nhìn vào hai sư đồ Bảo Nguyên hoà thượng Quy Duyên vỗ đùi đánh "đét" một cái nói:
– Sư phụ nhìn kìa ! Nàng.. tiểu a đầu đã chấm đồ nhi rồi ! ối giời ơi, đôi mắt nàng.. đôi môi nàng.. Đẹp ! Đẹp quá ! Như tiên thiên hạ phàm...
Ngao Tử Thanh kinh hãi nghĩ thầm:
" hai tên hoà thượng này đúng là vô sỉ hết chỗ nói , nếu song phương xảy ra xung đột thì mình phải làm sao đây ?
Quy Duyên nhìn sư phụ nháy mắt mấy cái rồi nhảy phốc xuống ngựa, như người mộng du đi về phía thiếu nữ nọ. Miệng hắn hơi há ra, trên gương mặt thể hiện một thần thái quái dị khó bề diễn tả cho chính xác.
Thiếu nữ " hừ" lạnh một tiếng, quay nhìn về phía hai thớt ngựa một cái, ánh mắt nàng bắt gặp ngay ánh mắt của Ngao Tử Thanh. Nàng ngạc nhiên kêu lên một tiếng, quan sát kỹ hơn gã thanh niên đang lấy tay che mặt ngồi trên ngựa. Sắc diện nàng bỗng tái xám...
Thiếu nữ bước tránh khỏi Quy Duyên rồi đi về phía Ngao Tử Thanh Quy Duyên thấy thiếu nữ đi ngang qua ngời mình vội giơ tay ra định nắm tay nàng kéo lại, cử chỉ cũng như thái độ của gã khinh bạc hết sức.
Gã cười hềnh hệch nói:
– Hảo muội tử, nàng đã chấm thân ca cạ..
Thiếu nữ dường như chẳng nghe , cũng chẳng biết đến sự tồn tại của Quy Duyên, ánh mắt nàng tập trung vào một mình Ngao Tử Thanh Bảo Nguyên hoà thượng cũng cảm thấy có gì đó không bình thường, nhưng lão không nắm bắt được cái không bình thường ấy ở chỗ nào. Lão hơi ngẩn người một thoáng rồi quay nhìn Ngao Tử Thanh, sắc diện lão thể hiện một thần thái quái dị. Lão đang dò xét thái độ của Ngao Tử Thanh Thiếu nữ lạnh lùng nhìn Ngao Tử Thanh một lúc, xong cất giọng đầy u oán nói:
– Ngươi quay mặt lại , để bản cô nương nhìn thử. Ngươi có nghe thấy không ?
Quy Duyên hết nhìn thiếu nữ rồi nhìn Ngao Tử Thanh. Cuối cùng gã

chậm rãi bước lên, nói :
– Cô nương, tên tiểu tử này là người hầu của chúng tạ. Thiếu nữ làm như không nghe thấy lời của Quy Duyên, trầm giọng nói – Họ Ngao kia ! Nam tử hán đại trượng phu hành động phải quang minh lỗi lạc, có gì mà che mày giấu mặt, không dám nhìn thiên hạ ? Bỏ tay xuống ! Quay mặt lại ! Bảo Nguyên hoà thợng không lưu ý lời nói của thiếu nữ, nhng lão đã hiểu ra phần nào sự việc.
Lão thúc ngựa tới gần, nói :
– Tiểu cô nương ! Ngươi biết lai lịch của xú tiểu tử này sao? Ngươi là ai ? Gã là ai ?
Thiếu nữ giận run người, quát lên :
– Xú hoà thượng, im mồm.
Bảo Nguyên hoà thượng điên tiết hét:
– Mẹ nó ! Xú a đầu ! Mấy chục năm qua chưa có kẻ nào nói chuyện với lão tử bằng cái giọng đó ! Nếu không thấy ngươi mặt mày dễ coi một chút thì lão tử đã cho ngươi đi chầu ông vải rồi. Thiếu nữ trừng mắt nhìn Bảo Nguyên hoà thượng mỉa mai nói:
– Một dãy Hồng Gia điếm này chưa có một ai dám nói chuyện với bản cô nương bằng cái giọng đó. Ngươi có biết quy củ giang hồ hay không ?
Bảo Nguyên hoà thượng nghe cơn giận trào lên trong cuống họng, lão gầm lên :
– Thì ra bọn Thanh điểu sơn trang ! Hừ, lão tử là Bảo Nguyên hoà thượng có biết sợ ai bao giờ ! Ngươi chắc là a đầu Bao Nghi Tâm mà tên tiểu tử Ngao Tử Thanh không thèm đó phải không ?
Thiếu nữ kêu the thé :
– Ngơi dám nhục mạ bản cô nương ? Xú hoà thượng ngươi không muốn sống nữa rồi ! Người đâu ?
Hai tên đại han đầu chít khăn da hổ chạy đến, nhìn Bảo Nguyên hoà thượng quát:
– Ngươi là hoà thượng ở chùa nào mà dám tới đây ngang tàng ?
– Hắn là Bảo Nguyên hoà thượng ở Vu Đao môn.
Đó là giọng một lão nhân mặt mày hung ác Bảo Nguyên hoà thượng hừ lạnh một tiếng, nói :
– Lão tiểu tử ngươi coi vậy mà cũng có mắt nhận ra lão tử, thế lão là ai mà lão tử chẳng nhận ra ?
Lão nhân mặt mày hung ác lạnh lùng nói:
– Hoà thượng vô lễ, ngươi đi vào lảnh địa của Thanh điểu sơn trang không đến kiến lễ thì chớ, lại cả gan vô lễ với tiểu thư ta, không biết tại sao xú hoà thượng ngươi lại sống đến ngày hôm nay ?

Dứt lời lão quay sang hai tên đại hán đứng thành thế bao vây Bảo Nguyên hoà thượng, người nào ngời nấy mắt đỏ lửa, chỉ chức chờ rút đao ra sát phạt nhau. Trong khi đó ở phía bên kia..
Thiếu nữ chẳng lưu tâm đên cuộc đấu khẩu giữa thuộc hạ với sư đồ Bảo Nguyên hoà th– Ợng. Đôi môi nàng run run, giọng thống khổ :
– Quay mặt lại ! Đừng hòng trốn tránh ta nữa, Ngao Tử Thanh Ngao Tử Thanh len lén nhìn về phía Bảo Nguyên hoà thượng, thấy hai sư đồ lão không chú ý đến bên này, mới yên tâm bỏ tay xuống, quay nhìn thiếu nữ gượng cười nói :
– Bao cô nương, cô nương cần gì phải làm như vậy ?
Thiếu nữ mặt trắng như tờ giấy, cắn chặt môi, hai cánh mũi không ngớt phập phồng hồi lâu không nói lên lời Ngao Tử Thanh trầm giọng nói :
– Bao cô nương, bây giờ không phải là lúc nói chuyện, mai này nếu có dịp , tại hạ sẽ.. Song mục thiếu nữ đã ngân ngấn lẹn, run giọng nói :
– Ngao Tử Thanh ! Ngươi nói đi, tại sao ngươi không thích ta ? Thiệu Diệc Hồng có gì hơn ta ? Gia thế, võ công, sắc ta có chỗ nào kém ả ? Ngươi nói đi ?
Ngao Tử Thanh kêu khổ thầm trong bụng, chàng hạ giọng nói :
– Bao cô nương, xin đừng để lộ thân thế tại hạ, có nhiều việc không thể trong một lúc mà nói rõ ràng được, hôm khác.. Nước mắt đã tràn khỏi bờ mi, nàng nuốt khan mấy cái nói :
– Ta muốn ngươi phải trả lời ta bây giờ ! Ngươi nói đi , Thiệu Diệc Hồng có gì hơn ta ?
Chẳng qua ả lả lơi hơn ta, ..a?..a? không biết xấu, ta quen biết ngươi trước, ả lấy quyền gì...
Vẻ mặt Ngao Tử Thanh đanh lại :
– Không được nhục mạ Diệc Hồng. Nàng đã chết rồi...
Toàn thân thiếu nữ run bắn, nàng ngẩn người một lúc, sau đó run giọng hỏi :
– Có thật như vậy không ?
Ngao Tử Thanh đỏ mặt tía tai nói :
– Tạ.. ta gạt ngươi làm gì ? Ta có thể đem sinh tử của nàng để nói chơi hay sao ?
Ngươi... ngươi...
Thiếu nữ không biết mình nên mừng hay nên tủi, toàn thân nàng run lên, nói :
– Vậy... từ giờ về sau ngươi có thường đến tìm tạ. ý ta muốn nói..
Ngao Tử Thanh thở dài, vừa thành khẩn vừa dịu dàng nói :

– Bao cô nương, việc tình ái không ai có thể miễn cưỡng đượ c, tại hạ và Diệc Hồng tình sâu tựa bể, nay mộ nàng chưa xanh cỏ... cô nương... cô nương mỹ miều lắm, lại cũng rất tốt, cô nương nhất định sẽ tìm đượ c một lang quân thật xứng đáng. Tại ha... tại hạ thật không nên không phải với cô nương...
Lúc này phía bên kia, hai bên đã triển khai động thủ, Ngao Tử Thanh đảo mắt nhìn, tình thế mỗi lúc một tỏ ra bất lợi hơn. Trận chiến bên kia kết thúc, bất kể phần thắng thuộc về phe nào, đối với chàng chỉ có hại vô lợi. Vậy chỉ còn có chước thứ ba sáu, tẩu vi thượng sách ! Nghĩ xong chàng vơ lấy cương ngựa giật mạnh, con ngựa giật mình chồm lên một cái, hý vang rồi phóng đi như bay. Thiếu nữ thấy vậy quát lớn :
– Ngao Tử Thanh! Ngươi đi đâu ?
Dứt lời cũng vội phi thân lên ngựa của Bảo Nguyên hoà thượng phóng theo. Bảo Nguyên hoà thượng đang đấu say sa, bị tiếng quát của thiếu nữ làm cho giật mình, quay lại quát lớn :
– Tiểu tạp chủng ! Xú a đầu ! Hai người gan tày trời, dám ăn cắp ngựa của đại gia ! Quy Duyên cũng công gấp mấy chưởng đẩy lùi hai đại hán, xong nhảy ra ngoài kêu lên :
– Sư phụ, tên tiểu tử ấy là Ngao Tử Thanh ! Bảo Nguyên hoà thượng gầm lên :
– Đuổi theo mau ! Hai sư đồ một trước một sau phi thân đuổi theo như tên bắn ! ooo Lúc này, Ngao Tử Thanh hầu như không thể gắng gượng được nữa, hơi thở chàng nghe gấp gáp nặng nề, mồ hôi không ngừng tuôn ra ướt đẫm áo quần. Nhưng thiếu nữ kia vẫn thúc ngựa đuổi theo sát sau lưng. Xem ra nếu chưa bắt kịp chàng thì quyết chẳng buông xuôi. Ngựa phi như gió, nước mắt Ngao Tử Thanh chảy đầm đìa, chàng há miệng để thở dễ dàng hơn. Chạy một lúc lâu, chàng cố hết sức bình sinh nói lớn :
– Bao cô nương ! Ngươi trở lại đi ! Tạ.. một kẻ phàm phu tục tử, không đáng cho cô nương phải làm như vậy. Thiếu nữ càng thúc ngựa mạnh hơn:
– Ngày hôm nay ta nhất định phải hỏi cho ra lẽ, rốt cuộc thì ta có điểm nào không tốt..nếu ngươi không nói cho rõ ràng thì ta sẽ chết trước mặt ngươi ! Ngao Tử Thanh cắn môi, quay đầu nhìn ra phía sau, mấy bóng ngời đuổi theo chỉ còn là mấy chấm đen nhỏ xíu. Trớc mặt xuất hiện một ngọn núi đầy đá lởm chởm, Ngao Tử Thanh thúc ngựa phi thẳng lên núi. Đi một lúc lâu nữa thì Ngao Tử Thanh cho ngựa đi chậm lại, chàng mệt mỏi nằm dài trên mình ngựa. Ngựa dừng lại, thiếu nữ cũng dừng ngựa ngay sát bên cạnh.

Ngao Tử Thanh cất giọng khản đặc thều thào nói :
– Bao cô nương , cô nương có điều gì muốn nói thì mau nói đi. Thiếu nữ nhảy xuống ngựa, chạy lại ôm cánh tay Ngao Tử Thanh, nói gấp gấp :
– Ngao Tử Thanh ! Ngươi đã thọ thương ? Không, ngươi đã trúng độc ? Có phải không ?
Nói cho ta biết đị..
Ngao Tử Thanh giương đôi mắt lờ đờ nhìn nàng, vừa thở nặng nề vừa nói :
– Không biết lần này ta có thoát khỏi không.. ta trúng độc... "Ngân đường hoa"..ta không biết mình còn chống chỏi đợc bao nhiêu lâu nữa...
Thiếu nữ toàn thân run bắn, mặt không một chút huyết sắc nói :
– Ngươi... ngươi trúng độc "Ngân đường hoa" ?
Ngao Tử Thanh nở một nụ cười thảm não nói :
Ta đã dùng nội công khống chế độc dược không cho phát tác nhanh, nhưng đó chỉ là biện pháp tạm thời... tạ. ta sắp phải đầu hàng số phận rồi... nàng..nàng về đi... Thiếu nữ kêu lên :
– Không! Ta không để ngươi chết được ! Ta sẽ đi tìm đại phu giỏi nhất cho ngươi...
Ngao Tử Thanh hít một hơi dài, lắc đầu nói :
– Cô nương...
Thiếu nữ ngắt lời chàng:
– Ngươi không thể chết được! Ta biết có một người giải được độc "Ngân đường hoa", ta có thể mang ngươi đến đó, nhưng phải có một điều kiện..ngươi phải hứa là... sẽ thành thân..với ta ! Ngao Tử Thanh ngẩn người, thở dài lắc đầu nói :
– Như vậy không được ! Độc của tạ. chưa chắc đã giải được... cô nương, tại hạ đâu đáng để cô nương phải làm như vậy ?
Thiếu nữ lại khóc nức nở nói :
– Ta phận nữ nhi đã không kể gì sỹ diện mở miệng cầu xin ngươi... vậy mà.. vậy mà..ngươi cũng không bằng lòng... Ngươi... chẳng nhẽ ngươi không hiểu chút gì tấm lòng của ta sao ?
Ngao Tử Thanh cất giọng yếu ớt nói :
– Bao cô nương, tại hạ chỉ lo cho thanh danh của cô nương, việc này nếu để truyền ra giang hồ thì... cô nương cũng biết hậu quả sẽ ra sao rồi... nếu cô nương cho biết danh y đó ở đâu..tại hạ rất cảm kích, mai này chúng ta vẫn còn là bằng hữu của nhau...
Bao Nghi Tâm lắc đầu, gục mặt vào tay Ngao Tử Thanh khóc thống thiết nói :

– Ngươi... tại sao lại không biết quý tính mạng mình, chỉ cần ngươi hứa với tạ..
– Người ta sinh tử hữu mệnh, Diệc Hồng vừa tạ thế không lâu, nếu tại hạ chấp nhận hôn sự với cô nương, chẳng hoá Ngao Tử Thanh này là kẻ bạc tình bậc nhất trong thiên hạ sao ?
Chuyện ái tình...
Bao Nghi Tâm lui phắt ra, lau nước mắt nói :
– Được lắm ! Ngươi tàn nhẫn lắm! Ta chịu thua ngươi, ngươi biết rõ ta không dám nhìn thấy ngươi chết nên ngươi chẳng có gì phải sợ. Ngươi ác độc lắm ! Ta hận ngươi suốt kiếp ! Bao Nghi Tâm lại ôm mặt khóc ròng. Nước mắt của mỹ nhân quả có làm cho Ngao Tử Thanh mềm lòng, chàng thở dài nói :
– Tại hạ không nên không phải với cô nương, cô nương đi về đi, tại hạ không ép uổng cô nương, nếu cô nương không muốn nói thì thôi vậy ! Bao Nghi Tâm lau lệ, lấy lại trầm tĩnh nói :
– Vùng núi phụ cận Nguyên Khê huyện, có một cao thủ dụng độc, tên là "Độc thánh" Phòng Ngục. Ngươi đi tìm lão, có thể lão sẽ giải độc cho ngươi. Ngươi đối với ta vô tình nhưng ta không thể để ngươi chết...
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói :
– Nếu tại hạ còn sống, quyết chẳng dám quyên ân cứu mạng của cô nương, mai này nếu có duyên nguyện đem thân khuyển mã đáp đền.
Bao Nghi Tâm giương đôi mắt mọng đỏ nhìn Ngao Tử Thanh, nói :
– Chờ khi độc dược giải xong, ngươi..có đến tìm ta không ? ý ta muốn nói, hai tạ.. còn có hy vọng nào không ? Ngươi..ngươi đã biết rồi đó, trong lòng ta chỉ có một mình ngươi...
Nàng lại ôm mặt khóc nức nở Ngao Tử Thanh vỗ vỗ nhẹ vai nàng, nói :
– Nếu ta qua khỏi được tai kiếp này, nhất định sẽ đến quý trang tạ ân, còn nếu...
Bao Nghi Tâm mạnh mẽ ngắt lời :
– Ta biết! Ngươi không cần nói nữa. Lẽ ra ta phải biết tự lượng.Ta vốn có ý định đi cùng với ngươi đến nhưng ta không dám nhìn ngươi lỡ có mệnh hệ nào.. Ngao Tử Thanh gật đầu yếu ớt nói :
– Ta hiểu lòng cô nương... cô nương sợ ta không sống nổi để đến Nguyên Khê huyện, hoặc giả đến nơi mà không gặp được " Độc Thánh " Phòng Ngục phải không ? Tấm chân tình của cô nương Ngao Tử Thanh nguyện khắc ghi tâm khảm, chỉ mong rằng...
Bao Nghi Tâm chú mục nhìn Ngao Tử Thanh, nàng đã cảm nhận được rằng, mình đã mất tất cả. Con người đứng trước mặt nàng

đang ở rất xa nàng, vô tình, lạnh nhạt Ngao Tử Thanh nhìn một lúc lâu vào mắt Bao Nghi Tâm, cuối cùng chàng lên tiếng, giọng đầy thương cảm:
– Bao cô nương hãy quay trở lại đi, bên ngoài có lẽ người của quý trang đang sốt ruột tìm cô nương.
Bao Nghi Tâm đứng như một bức tượng đá, nhìn Ngao Tử Thanh. Không biết như vậy trong bao lâu, nhưng cuối cùng nàng cũng gật đầu, nói như cái máy:
– Ngao Tử Thanh ! Có lẽ chúng ta không bao giờ gặp lại nhau nữa...
Ngao Tử Thanh siết chặt bàn tay nhỏ nhắn của Bao Nghi Tâm, giọng chàng nghe yếu ớt hơn:
– Bao cô nương bảo trọng, Tử Thanh chúc cô nương...
Không chờ nghe chàng nói hết, Bao Nghi Tâm quay ngoắc lại, phi thân lên ngựa chậm rãi bỏ đi.

Ma Tiêu

Hồi 4
Hỗn chiến Chiêu Hồn Tử

Ngao Tử Thanh nằm trên mình ngựa, mãi đến khi không còn nghe tiếng vó câu nữa chàng mới thở dài một tiếng thảm não, xuống ngựa, mệt mỏi gieo mình xuống đất, bắt đầu vận công lấy lại sức lực.
Độc trong người chàng phát tác mỗi lúc một nhanh, nó đang bò đi trong kỳ kinh bát mạch của chàng. Chàng biết rõ lắm, càng lúc chàng càng không thể khống chế lan rộng của nó trong nội thể của mình. Nhưng chàng không thể buông xuôi, chàng nhất định phải tranh đấu với tử thần đến hơi thở cuối cùng.
Ngay trong lúc nàng đang hành công điều tức...
Bỗng trên một tảng đá ngay cạnh chàng, xuất hiện một bóng người nhìn chẳng khác một u linh, nhìn đầu tóc rả rượi cùng gương mặt không chút huyết sắc của hắn, người ta nếu không nghĩ rằng đó là ma quỉ hiện hình thì cũng tưởng rằng đó là một cỗ tử thi vừa chui ra từ quan tại! Nói tóm lại trông hắn cực kỳ khủng khiếp.
Ngao Tử Thanh đã phát hiện ra có người đến, nhưng hai tay chàng vẫn khoanh hờ trước bụng, mắt vẫn nhắm nghiền, toàn thân chàng mồ hôi nhơm nhớp, cành mũi không ngớt phập phồng.
Người có hình ảnh ma quỉ kia chậm rãi tiến tới, sắc diện hắn không

biểu lộ một chút sắc thái nào, trông không có điểm nào giống "người" cả. Hắn lại xuất hiện trong một khung cảnh như thế này cũng làm tăng thêm vẻ khủng bố.
Ngao Tử Thanh lạnh người, chàng lo sợ đối phương bất thấn hạ thủ, nếu đúng như vậy thì chàng chỉ có chết, trong lúc này chàng không thể cử động được.
Người kia dừng lại, chú mục nhìn chàng một lúc lâu, cuối cùng cất giọng như từ cõi âm vọng về, nói:
– Ngươi là ai? Đến đây để chịu chết sao?
Ngao Tử Thanh từ từ mở mắt ra, Chàng hít thở liên tiếp mấy hơi dài, sắc diện chàng trông đã khá hơn, không còn tái nhợt như tử thi giống lúc nãy nữa.
Chàng mỉm cười lạnh nhạt hỏi lại:
– Đây là địa bàn của ngươi?
Người kia cất giọng âm âm đáp:
– Không phải! Nhưng chỗ nào có mặt Chiêu Hồn Tử thì không cho phép người sống xuất hiện!
Nghe ngoại hiệu của đối phương, Ngao Tử Thanh không khỏi giật mình nhưng chàng bình thản hỏi lại:
– Ngươi là Chiêu Hồn Tử Tào Luyện? Ngươi còn sống?
Chiêu Hồn Tử Tào Luyện không đáp, lão mặc nhận.
Ngao Tử Thanh chống tay đứng dậy di chuyển hai bước, chàng trầm tĩnh nói:
– Cái lệ của ngươi quá sức ngang ngược. Người ta làm sao biết được ngươi có mặt ở đâu để mà tránh ngươi? Nơi đây đã không là địa bàn của ngươi thì ngươi cũng không có quyền nói với tại hạ những lời vừa rồi!
Đôi mắt của Tào Luyện hơi mở ra, nhìn chăm chú vào Ngao Tử Thanh, giọng nhàn nhạt nói:
– Chờ đến khi ngươi chết rồi thì ngươi khắc biết ta có cái quyền đó hay không, báo tên họ!
Ngao Tử Thanh xoa xoa ngục mình như làm dịu bớt đi nộ khí đang tích tụ bên trong, mỉm cười nói:
– Thêm một kẻ địch không bằng thêm một bằng hữu. Chiêu Hồn Tử bỏ qua tranh chấp này kết thành bằng hữu ngươi thấy thế nào?
Chiêu Hồn Tử Tào Luyện cất tiếng cười cổ quái nói:
– Cả đời Chiêu Hồn Tử này không hề có bằng hữu, cũng chẳng có kẻ địch, trong mắt của ta chỉ có người chết!
Ngao Tử Thanh cười để lộ hàm răng trắng muốt, đều như hạt bắp, nói:

– Hay lắm! Tại hạ hành tẩu giang hồ cũng đã lâu, lần đầu tiên thấy có người cuồng ngạo hơn mình. Nhưng phàm việc gì cũng vậy, vừa đến thì đủ, vượt qua thì không kịp, ngươi có hiểu điều này không?
Chiêu Hồn Tử Tào Luyện trợn trừng mắt, gằn giọng:
– Thứ đồ không biết sống chết!
– Ngươi giảng đạo lý trước mặt ta đấy phỏng? Ngươi chán sống rồi! Lão tử lột da ngươi! Cho ngươi...
Ngay lúc đó...
Sau lưng Chiêu Hồn Tử Tào Luyện xuất hiện bốn người, nhẹ nhàng như bốn chiếc lá khô rơi trên tảng đá. Bốn người mình mặc trường bào màu lam, mặt mày lạnh lùng tàn khốc, như được thợ khéo đục ra từ đá.
Ngao Tử Thanh liếc nhìn bốn người vừa tới, một người đứng trước, ba người đứng sau, gió nhẹ thoảng qua làm lay động tà áo, khiến cho cả bốn trông càn ngụy dị hơn.
Đi đầu là một lão nhân tuổi trạc lục tuần, đầu nhọ, tai giảo, gương mặt chằn chịt nếp nhăn không chút biểu cảm trông lão cũng đủ biết đây là một con người gian trá hiểm độc.
Ba người ở phía sau dáng gầy nhỏ, tuổi cũng cỡ lục tuần nhìn sơ qua ba người trông có nét giống nhau.
Chiêu Hồn Tử Tào Luyện quay lại, nhìn thấy bốn người, lạnh lùng buông một câu:
– Ngươi tới rồi.
Người kia nhìn lại Tào Luyện một cái cũng buông gọn:
– Ngươi cũng tới rồi!
Ba người đúng ở phía sau đồng loạt rút thanh dao hai lưỡi ra, ba thanh song nhẫn đao tỏa hào quang rờn rợn, trông sắc bén dị thường.
Người đứng phía trước ném cái nhìn về phía Ngao Tử Thanh nói:
– Tào lão đầu! Người này là trợ thủ của ngươi đó sao?
Tào Luyện trầm sắc mặt lại, lão giận ứ hơi, nhưng giọng nói thì băng lạnh, vô cảm:
– Ngươi có nghe nói Chiêu Hồn Tử tìm trợ thủ bao giờ? Đối phó với Ngân Tiên Quyển Lãng Tân Bình Tu lão phu cần gì phải có trợ thủ.
Ngao Tử Thanh hơi giật mình nghĩ thầm:
“Thì ra người này chính là Ngân Tiên Quyển Lãng Tần Bình Tu, vậy ba người sau lưng lão là Khiêu Thiên Tam Ưng rồi! Phen này mình lại được xem náo nhiệt một phen đây. Nghe đâu Tào Luyện và Bình Tu không ưa nhau từ hồi tra trẻ, tranh chấp với nhau qua mấy chục năm, không ngờ đến nay vẫn chưa chịu bỏ qua”.

Trong lúc chàng đang suy nghĩ thì ở bên kia Khiếu Thiên Tam Ưng đã nhất tề hươ đao xông vào Tào Luyện.
Tào Luyện cười lên ha hả, thân hình lão nhanh như chớp lách sang trái, "vù!" một cái xoay tít đồng thời di chuyển sang phải, đối diện với hai người cầm đao.
Hữu thủ lão thơ lên, một trong hai người nọ đã văng ra xa hơn trượng.
Những người bên trong vòng chiến chỉ thất mắt hoa lên một cái thì hữu chưởng của lão đã kích trúng ngực người kia. Người này chưa kịp ngả xuống đất thì lão đã bồi thêm một cước. Người thứ hai rú lên một tiếng hãi hùng, miệng túa máu tươi, văng ra xa hơn trượng.
Động tác của Tào Luyện nhanh nhẹn thuần thục, tựa như hai động tác chỉ là một, và hai người kia tựa như đã nằm sẵn dưới đất tự bao giờ. Bóng người chớp lên một cái rồi dừng lại, như chưa hề xảy ra chuyện gì.
Bằng vào danh tiếng của Khiếu Thiên Tam Ưng trong giang hồ mà lại bị hạ một cách dễ dàng như vậy, đủ thất võ công của Chiêu Hồn Tử Tào Luyện quá sức cao siêu.
Ngân Tiên Quyển Lãng Tân Bình Tu vốn biết Khiếu Thiên Tam Ưng không phải là đối thủ của Tào Luyện. Nhưng sau bao năm không gặp, lão không biết võ công của đối phương thăng tiến đến mức độ nào, nên mới dùng Khiếu Thiên Tam Ưng để thử. Và lão thật sự bất ngờ, đối phương chỉ cần giơ tay một cái đã dễ dàng hạ hai người.
Tân Bình Tu trợn mắt quát lớn:
– Lui ra!
Tên duy nhất trong Khiếu Thiên Tam Ưng lập tức lùi lại đứng sau lưng Tân Bình Tu.
Tân Bình Tu quay nhìn Ngao Tử Thanh nở một nụ cười trông không giống cười chút nào nói:
– Tiểu huynh đệ! Ngươi trúng độc khí nặng có phải không?
Ngao Tử Thanh nhất thời không nắm bắt nối y của đối phương, chàng mỉm cười nói:
– Hiện thời điều ngươi quan tâm không phải là tại hạ mà nên là cuộc huyết chiến ở phía trước!
Tân Bình Tu chớp chớp mắt, giọng nhàn nhạt nói:
– Khắp trong thiên hạ, chỉ có một người có thể cứu sống nổi ngươi, ngươi có muốn sống không?
Gương mặt lạnh lùng vô cảm như hóa đá, giọng nói bình tĩnh nhợt nhạt như từ cõi âm vọng về, đặc biệt là đôi mắt như mắt rắn của lão, tất cả tạo nên một cảm giác rất khó chịu cho người đối diện. Nhưng

Ngao Tử Thanh lại thấy có một cái gì đó rất lý thú.
Đôi mắt của Tân Bình Tu ngắm nhìn Ngao Tử Thanh tựa như người ta ngắm nhìn một món đồ cổ.
Ngao Tử Thanh cười cười nói:
– Xin các hạ cứ chỉ giáo!
Tần Bình Tu liếc nhìn Chiêu Hồn Tử Tào Luyện một cái, xong tiến đến gần Ngao Tử Thanh nói:
– Chỉ có ta mới có thể cứu sống ngươi, chỉ cần ngươi gật đầu, ta sẽ giải độc cho ngươi. Thế nào? Coi như một cuộc trao đổi!
Ngao Tử Thanh vươn vai, ngáp dài nói:
– Ngươi có thể giải độc cho tại hạ? Y thuật của ngươi so với Độc Thánh Phòng Ngục thế nào?
Tân Bình Tu buông gọn:
– Không bằng!
Ngao Tử Thanh nhếch mép nói:
– Nếu đã không bằng thì tại sao ngươi có thể giải còn Độc Thánh Phòng Mục thì không?
Tân Bình Tu cất tiếng cười cổ quái nói:
– Ta không nói láo không giải được độc cho ngươi, nhưng trong thiên hạ chỉ còn mỗi một mình ta có thể giải độc cho ngươi. Bởi vì lão đã không còn tại thế!
Ngao Tử Thanh chớp chớp mắt, trầm giọng nói:
– Thật vậy sao? Sao ngươi biết?
Tần Bình Tu cười nhẹ nói::
– Ta giết chết lão đương nhiên là ta phải biết, bây giờ ngươi giúp ta giết chết Chiêu Hồn Tử Tào Luyện, đổi lại ta sẽ giải độc cho ngươi. Thế nào? Điều kiện trao đổi như vậy không thiệt cho ngươi chứ?
Ngao Tử Thanh hơi trầm ngâm một chút, nói:
– Tại hạ không cần biết vì lẽ gì ngươi giết chết Độc Thánh Phòng Ngục, cũng chẳng hỏi vì sao ngươi muốn giết Chiêu Hồn Tử Tào Luyện. Nhưng tại hạ muốn biết, giả như tại hạ giết được Tào Luyện rồi, lấy gì bảo đảm ngươi sẽ thực hiện lời hứa? Đó là chưa kể ngươi chưa chắc đã giải được độc cho tại hạ.
Đôi mắt của Tân Bình Tu mở lớn ra rồi lập tức thu nhỏ lại, giọng lão vẫn đều đều vô cảm:
– Ngươi không tin hả? Ngươi bị trúng phải một loại độc dược không mùi không vị, gọi là Ngân Đường Hoa. Lúc trúng độc ngươi chẳng có cảm giác gì cả, sau mới cảm thất tay chân tê dại, có đúng như vậy không tiểu bằng hữu?
Ngao Tử Thanh gật đầu cười nhẹ nói:

– Ngươi nói đúng lắm, nhưng chỉ một việc đó thôi cũng chưa đủ để chứng minh ngươi giải được nói, có phải không bằng hữu?
Tân Bình Tu gật đầu:
– Ngươi chịu được một khoảng thời gian lâu như vậy mà độc chưa phát tác quả là không phải dễ dàng. Thế chất của ngươi khác hơn của thiên hạ, đó là điểm để cho ta chấm ngươi. Nhưng ta bảo đảm ngươi không thể chịu đựng quá đêm nay, vì vậy ngươi phải nhận lời ta!
Ngao Tử Thanh lắc đầu nói:
– Để nắm được hi vọng mong manh cứu sống được mạng mình, lẽ ra ta nên nhận lời ngươi. Nhưng tính khí của ta lại không thích để cho người khác uy hiếp.
Song mục Tân Bình Tu mở lớn ra rồi nhỏ lại, lão cất giọng bình bình hỏi:
– Ngươi không nhận lời?
Ngao Tử Thanh cười cười nói:
– Không phải không nhận lời mà tại hạ không chấp nhận bị uy hiếp.
Ngân Tiên Quyền Lãng Tân Bình Tu chừng như không tin vào tai mình, lão chú mực nhìn Ngao Tử Thanh một lúc rồi gật gật đầu, nói:
– Hay lắm, tiểu bằng hữu! Có chí khí! Ta không uy hiếp ngươi, coi như ta thỉnh cầu ngươi hiệp trợ như thế này được chưa?
Ngao Tử Thanh bật cười nói:
– Không dám, không dám! Bằng vào tình trạng của tại hạ hiện thời ngươi đã đánh giá tại hạ cao hơn thực lực của tại hạ rồi! Địch thủ của ngươi chẳng phải là hạng người tầm thường. Chỉ sợ tại hạ khó lòng đảm đương nổi trọng trách.
Lần đầu tiên thấy Tân Bình Tu thể hiện một nét cảm xúc, song mục lão hơi sáng lên một cái, giọng vẫn nhàn nhạt nói:
– Chỉ cần ngươi nhận lời, việc khác ngươi không cần phải lo!
Dứt lời lão cho tay vào ngực áo lấy ra một bình ngọc màu trắng, chậm rãi giở nút, trút ra hai dược hoàn trắng tinh đưa ra trước mặt Ngao Tử Thanh nói:
– Nếu ngươi tin được ta thì hãy nuốt vào đi!
Do dự một thoáng Ngao Tử Thanh gật đầu, đón lấy hai dược hoàn bỏ vào miệng nhai nát nuốt vào.
Vừa nuốt qua khỏi cổ, Ngao Tử Thanh lập tức, cảm thấy nội phủ đau như bị phá nát, mồ hôi vả ra như tắm một luồng nhiệt khí như điên cuồng chạy rần rật khắp châu thân.
Chàng nghiến chặt răng, nói:
– Thuốc này...

Tân Bình Tu giơ tay ngăn chàng lại nói:
– Dược lực đang lưu chuyển không nên nói chuyện. Nhưng cũng nói để ngươi biết. Thuốc này chỉ có tác dụng tạm thời áp chế độc khí, chờ ngươi làm xong việc ta sẽ giúp ngươi giải độc tận gốc.
Ngao Tử Thanh cảm thất nhiệt khí giảm dần rồi mất hẳn, cảm giác trong nội phủ thật dễ chịu, không đau đớn như lúc trước nữa. Chàng phấn chấn tình thần đứng thẳng người lên, vận công kiểm tra một vòng, tuy còn một vài chỗ cảm thấy không được như bình thường, nhưng nội lực chu chuyển không bị trở ngại.
Tân Bình Tu chủ mục nhìn thần thái của Ngao Tử Thanh. Sau khi kiểm tra xong, Ngao Tử Thanh nhìn lão gật đầu nói:
– Khá hơn nhiều rồi!
Tân Bình Tu chậm rãi nói:
– Dược tính chỉ có thể kéo dài trong nội một canh giờ, vì vậy ngươi không nên bỏ phí thời gian, mau động thủ đi, đối thủ của ngươi không là kẻ dễ đối phó!
Ngao Tử Thanh cười để lộ hàm răng như ngọc, gật đầu một cái rồi quay sang Chiêu Hồn Tử Tào Luyện nói:
– Bằng hữu, nãy giờ ngươi đã nghe hết thấy hết rồi đó. Ngao mỗ vì sinh mệnh của mình đành cam đắc tội!
Từ đầu đến giờ Tào Luyện đứng lặng quan sát. Lão chừng như không tỏ vẻ lo ngại đến việc Tân Bình tu lợi dụng người khác đối phó lão. Lúc này lão lạnh lùng nói:
– Không cần phải phí lời, cả hai ngươi ngày hôm nay đều đáng chết, đừng hòng có kẻ nào toàn mạng mà đi khỏi đây, ai chết trước cũng giống nhau thôi.
Ngao Tử Thanh khẽ nhếch mép nói:
– Tại hạ với ngươi không oán không cừu, nhưng Ngao mỗ thường ngày không phải là kẻ nhân từ khi động thủ, ngươi không cần phải khách sáo, tại hạ sẽ không nương tay đâu!
Chiêu Hồn Tử Tào Luyện cười lạnh nói:
– Không cần nhiều lời, xưa nay Chiêu Hồn Tử muốn giết ai thì người đó tất cả chết, chưa hề có biệt lệ!
Ngao Tử Thanh bật cười nói:
– Ngươi với Tân Bình Tu đấu với nhau mấy chục năm qua, nhưng lão vẫn cứ sống nhăn răng ra đó!
Chiêu Hồn Tử Tào Luyện hừ lạnh một tiếng, giơ tay lên một cái, chiếc Chiêu Hồn bổng món binh khí thành danh mấy chục năm của lão đã nằm gọn trong tay.
Rồi nhanh như chớp, Chiêu Hồn bổng nhằm ngay yết hầu Ngao Tử

Thanh chĩa tới, chiêu thức nhanh nhẹn hiểm ác tuyệt luân.
Ngao Tử Thanh cười nhẹ một tiếng, tay phải chàng giơ lên, cũng lập tức có thêm một chiếc tiêu, nhanh như chớp gạt phăng chiếc Chiêu Hồn bổng đang kích tới.
Chiêu Hồn Tử Tào Luyện cất giọng âm âm nói:
– Ngươi là Quỉ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh?
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Không dám, chính là tại hạ!
Chiêu Hồn tử Tào Luyện dộng đậy đôi môi, biểu thị một nụ cười, cất giọng âm lạnh nói:
– Hay lắm! Ngày hôm nay ta thử coi Quỉ Tiêu Ảnh danh chấn giang hồ có được bao nhiêu bản lãnh!
Tiếng "Lãnh" vừa thốt ra, liên hoàn mười chín cước đã đồng thời phi ra, chiêu hồn bổng cũng liên tiếp nhằm đầu đối phương giáng xuống.
Ngao Tử Thanh quát lớn một tiếng, Quỉ Tiêu đột ngột hươ lên, than hình chàng xoay tít, toàn bộ thế công của đối phương đều rơi vào khoảng không, thậm chí còn bị thế phản công của chàng bức lui.
Chiêu Hồn Tử Tào Luyện thoắt thoái thoắt tiến, Chiêu Hồn bổng tấn công liên tu bất tận, từng chiêu từng chiêu hiểm ác tuyệt luân cứ dồn dập như sóng Trường Giang lớp lớp cuốn tới.
Song mục vốn sáng như sao của Ngao Tử Thanh bỗng bắn ra những tia kim quang, chàng như hoàn toàn biến thành một người khác, hoàn toàn không còn dáng dấp mệt mỏi tiều tụy khi nãy. Trông chàng lúc này như một hung thần, uy vũ, hùng mạnh!
Hai bóng người như hai chiếc lá khô quay cuồng trong cơn lốc, kình phong cuốn bụi mù càng làm cho bóng hai người mờ ảo hơn, nhìn không rõ thân pháp lộ số, càng nhìn không rõ mặt mũi của hai người.
Ngân Tiêu Quyển Lãng Tân Bình Tu đứng xem mà không khỏi kinh hãi thầm, võ công của Chiêu Hồn Tử Tào Luyện thăng tiến đến một cảnh giới mà lão hoàn toàn không tưởng tượng nổi. Đầu tiên lão lợi dụng Ngao Tử Thanh với hy vọng làm giảm bớt phần nào công lực của Tào Luyện. Nhưng đến giờ phút này, lão mới phát hiện ra thực lực của Ngao Tử Thanh cũng không thể xem nhẹ, Quỉ Tiêu Ảnh quả là danh bất hư truyền!
Chỉ trong một thoáng, song phương đã trao đổi hơn ba mươi hiệp, nhanh như ánh sao xẹt trên từng không.
Ngao Tử Thanh cất tiếng cười như cuồng dại, nơi đầu tiêu của chàng đột ngột xuất hiện một lưỡi đao hình cong cong. Lưỡi đao lướt đi còn để lại sao lưng một vệt ngân quang mờ mờ. Chỉ một nháy mắt sau khi lưỡi đao xuất hiện, nó đã bức Chiêu Hồn tử Tào Luyện lui đến

hơn ba trượng.
Chiêu Hồn Tử hơi ngẩn người nói:
– Quỉ tiêu của ngươi có chứa đựng huyền cơ?
Ngao Tử Thanh cười nhẹ, ôm quyền hướng về Chiêu Hồn Tử Tào Luyện nói:
– Thật lỗi quá! Tại hạ quên nói trước các hạ nên để ý chiếc tiêu của tại hạ, làm các hạ kinh hãi, may mà nói chưa làm thương tổn các hạ!
Song mục Chiêu Hồn Tử Tào Luyện trợn trừng trừng nhìn Ngao Tử Thanh, trong mục quang của lão hiện rõ những tia phẫn hận, lão kêu lên the thé:
– Ngươi đừng có khua môi múa mép trước mặt lão phu! Chiêu Hồn Tử Tào Luyện chẳng phải là kẻ để cho người khác nhục mạ, ngươi sẽ phải trả giá đắt cho những lời nói ngông cuồng của ngươi!
Vị hiệp khách khinh đời ngạo thế, phiên dật thoát trần, Ngao Tử Thanh co co vai lại, toét miệng cười cười nói:
– Tại hạ thực tình chẳng muốn liều sống chết với ngươi, tại hạ đang suy tình coi có cách nào có thể hóa giải...
Ngân Tiêu Quyển Lãng Tân Bình Tu đứng bên ngoài kêu lên:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi hối hận rồi sao? Người quân tử "Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy", ngươi mau động thủ giết chết lão độc vật đi!
Ngao Tử Thanh bật cười khanh khách nói:
– Ngươi nóng nảy như vậy làm gì? Xưa nay Ngao mỗ đã hứa điều gì thì chẳng bao giờ không thực hiện được! Ngươi cứ đứng yên ở ngoài đó, chớ có la lối om sòm, ta biết phải làm thế nào!
Tân Bình Tu giọng phẫn nộ quát:
– Ngươi cả gan vô lễ với lão phu?
Ngao Tử Thanh cười nhẹ:
– Ngươi không cần phải nổi nóng với ta, chúng ta lợi dụng lẫn nhau trao đổi có điều kiện, hơn nữa ngươi còn thỉnh cầu ta trợ giúp! Tốt nhất ngươi đừng tự coi mình quá cao, giữa hai ta hoàn toàn bình đẳng với nhau trên mọi phương diện!
Tân Bình Tu "Hừ" một tiếng nặng nề, nhưng lão chưa kịp lên tiếng thì Chiêu Hồn Tử Tào Luyện đã lạnh lùng nói:
– Hai ngươi đừng có kêu khóc trước mặt ta. Nếu đã chán sống hết rồi thì cả hai cùng nhào vô cũng được!
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Không cần thiết!
Dứt lời chàng đã xuất thủ tân công chiêu nối chiêu, thức tiếp thức, kinh phong cương khí tung hoành gào thét, đảo đi lộn lại. Trong không trung hình thành trăm ngàn đạo kình khí đan xen vào nhau,

cực kỳ uy mãnh, cực kỳ hung hiểm.
Chiêu Hồn bổng trong tay Tào Luyện, thoắt phủ thoắt trầm, lúc trên lúc dưới, lúc thì điểm lúc thì gạt, như con đọc xà phi vũ xoay tít trong không trung không lúc nào ngừng nghỉ.
Nhanh cực kỳ nhanh! Chỉ trong một thoáng, song phương đã giao thủ năm mươi hiệp, chiêu thức mỗi lúc một nhanh hơn, thế công cũng chàng lúc càng hung hiểm hơn, tràn sang trái lách sang phải, nhảy tới trước lộn ra sau, thân ảnh xuyên qua làn tiểu ảnh trượng ảnh, nhanh không thể tưởng tượng được!
Chiêu thức của song phương càng lúc càng nhanh, nhanh đến nỗi kẻ bàng quan không còn nhận ra ai là ai nữa, Tân Bình Tu hồi hộp đến nghẹt thở.
Lại qua năm mươi chiêu nữa...
Ngao Tử Thanh kêu lên:
– Hay lắm! Đã lâu lắm rồi tại hạ chưa gặp được cao thủ nào khó chịu dường này! Ngày hôm nay tại hạ cùng ngươi đấu một trận cho đã thèm.
Cao thủ giao đấu với nhau phải cực kỳ cẩn trọng nhìn từng thay đổi nhỏ nhất của thân pháp, bộ pháp cũng như chiêu thức của đối phương, đâu còn thời gian dể mà nói chuyện. Nhưng Ngao Tử Thanh làm như vậy cũng là một chiến thuật giao đấu của chàng. Nó có thể làm phân tán sự chú ý của đối phương, là cũng để che đậy sự căng thẳng của chàng, làm cho địch thủ không nắm bắt được thực lực của chàng. Chiến thuật này võ đạo gọi là “Công tâm”, dùng nói để giành lấy tiên cơ!
Chiêu Hồn Tử Tào Luyện mặc kệ đối phương, muốn nói gì thì nói, lão lướt tới bên cạnh Ngao Tử Thanh, tả thu biến thành chưởng như đao đâm soạt về phía yết hầu, hữu thủ hươ Chiêu Hồn bổng về phía hai chân Ngao Tử Thanh. Thủ pháp của lão quá nhanh, nhanh đến nỗi người ta không tưởng tượng được đó lại có thể là hành động của con người.
Ngao Tử Thanh nghiên người, thân hình chàng đột ngột xoay mạnh, bốc lên cao, không thấy chàng giơ tay hay có bất kỳ cử động nào, nhưng chiếc Quỉ Tiêu đã nhằm mặt Tào Luyện giáng xuống!
Chiêu Hồn Tử Tào Luyện tựa như một chiếc bóng, thân hình lão nhẹ như lông hồng, xoay tròn, trôi đi trong không khí, hai ống tay áo rộng thùng thình của lão giơ ra, động gió phành phạch tựa như mọc cánh vậy! Thân pháp đẹp mắt tốc độ đó nhanh nhẹn tuyệt luân.
Ngay một thoáng trong lúc Chiêu Hồn Tử Tào Luyện huy động hai ống tay áo, chiếc Chiêu Hồn bổng vung lên sáng loáng như điện, thật

chẳng biết đường nào mà đề phòng!
Đến lúc này thì Ngao Tử Thanh đã biết Chiêu Hồn Tử Tào Luyện chẳng phải chỉ có hư danh. Trước đây có một độ lão vắng bóng trên giang hồ, có người dồn rằng lão đã tạ thế, lần này tái xuất giang hồ, võ công của lão xem ra còn cao hơn trước rất nhiều. Ngao Tử Thanh muốn thắng được lão hoàn toàn không phải là chuyện dễ dàng. Chiêu Hồn bổng của Tào Luyện được thi triển dưới công lực tình thâm của lão đã phát huy được uy lực mạnh nhất của một món binh khí có thể tạo ra được.
Không những nó có một sức lực có thể khai sơn phá thạch, phá nát binh khí đối phương, mà lực đạo có thể kích một cái khiến mười con tuấn mã xếp hàng phải văng đi xa hơn trượng, con nào con nấy đều biến thành một đống máu thịt bầy nhầy. Với chiêu biểu diễn này, tất cả kẻ thù đến tìm lão đều sợ đến vỡ mật, từ đó không còn ai dám tìm đến lão nữa, chỉ có một ngoại lệ duy nhất, đó là Ngân Tiên Quyển Lãng Tân Bình Tu!
Đối diện với một cao thủ có thể nói là cao cường bậc nhất trong thiên hạ như vậy, đương nhiên Ngao Tử Thanh không dám sơ xuất một mảy may. Tuy miệng của chàng không ngừng cao ngạo mỉa mai, nhưng chàng luôn dặn mình phải nhìn ra bất kỳ một thay đổi nhỏ nào từ cái động tay đến ánh mắt của đối phương.
Lưỡi đao trong Quỉ Tiêu này thường rất ít khi chàng dùng đến vậy mà lúc này chàng cũng đã sử dụng. Chàng biết rõ lắm, cao thủ giao đấu chỉ cần một sơ xuất nhỏ nhất cũng sẽ tạo nên mối hận ngàn đời. Chiếc tiêu, nếu ngày thường không khác gì bất kỳ một chiếc tiêu bình thường nào khác, nhưng lúc này bỗng dưng lại xuất hiện một lưỡi đao mang theo bàn quang rợn người. Người có thể nhìn thấy được lưỡi đao này rất ít, bởi phần lớn những người đó điều đã thành người chết. Người chết thì chẳng thể nói lại với người khác về uy lực của nói nữa!
Lưỡi đao bay bay theo sau đuôi tiêu tạo thành một làn hàn quang, người ngoài nhìn vào chỉ nhìn thấy vết hàn quang sau đôi nó tạo thành những vòng hồ quang tuyệt mỹ. Từng vòng từng vòng hồ quang tiếp nối, đan xen, chồng chéo lên nhau, tạo thành một làn ánh sáng mờ mờ mang theo hơi sương bao phủ lấy người Chiêu Hồn Tử Tào Luyện!
Tào Luyện cũng chẳng phải tay vừa, Chiêu Hồn bổng trong tay lão múa lên mỗi lúc một nhanh, cơ hồ chỉ còn thấy một màn lưới sắt đen nhàn nhạt bao quanh, không còn nhìn thấy thân hình của lão nữa.
Đột nhiên...

Hành động của Ngao Tử Thanh biến đổi, như một cơn gió êm như ru mà nhanh khôn tả. Cả thân hình chàng đột ngột bắn vọt lên không trung, từ giữa tầng không, đảo lộn mấy vòng rồi xoay tròn xoay tròn, hạ xuống.
Trong một thoáng, tất cả các thế công mang theo kình phong như vũ bão đều rơi vào khoảng không.
Ngao Tử Thanh bắt đầu phản công, chàng như con quái điểu từ trên trời cao phi xuống, bộ hắc y tung bay trong gió, ánh hàn quang trong tay chàng không ngừng chớp động, tiếng gió lọt qua các lỗ tiêu kêu lên... U! U!... nghe như tiếng quỷ khốc thần sầu.
Lưỡi đao trong Quỉ Tiêu của chàng là một chiếc Miến đao đặc dị, to gần bằng bàn tay của người thường, mỏng dính, mềm nhủn, như một dải lụa, dài độ gần một thước.
Lưỡi Miến đao này là loại đao rất hiếm gặp trong các loại binh khí, tuy rất nhỏ gọn nhưng để chế tạo được nói chẳng phải là chuyện dễ. Sau đó lại đến lượt người sử dụng nó, nếu luyện không đến nới đến chốn, khi vung ra để tấn công, đối thủ, chẳng những không đả thương được đối thủ mà rất có thể tự hại chính mình.
Nhưng đương nhiên, khi luyện tới nơi tới chốn rồi thì nó lại là một món binh khí cực kỳ lợi hai!
Tào Luyện đứng bất động, miệng quát vang như sấm, hai tay lão nắm chặt Chiêu Hồn bổng múa tít, người ngoài chỉ thấy lão làm một đọng tác kỳ thực trong một nháy mắt đó lão đã đánh ra mười lăm côn! Mà mỗi một côn lại hàm chứa một uy lực kinh người. Có thể nói, đương kim võ lâm, người luyện được một nội công như lão ít như sao buổi sớm.
Thân hình cao gầy của Tào Luyện đột ngột di chuyển, lão di động theo một bộ pháp rất đặc dị, chỉ thấy ngân quang lướt qua người lão lúc ẩn lúc hiện chấp chới quanh người lão, khiến người đứng ngoài nhìn cũng phải cảm thấy lành lạnh.
Lại hơn bốn mươi chiêu nữa đi qua.
Bóng người trong đấu trường vẫn đang bay đang di động, đang quay cuồng, không còn nhìn rõ ai đang đuổi ai, ai đang bức ai nữa.
Không gian tĩnh mịch dị thường không phải nói là ngưng đọng lại thì đúng hơn! Trong cái tĩnh lặng có mùi máu lạnh, có tiếng kêu thê thảm tựa như con dã thú bị thương.
Hai bóng người lại xoắn cả vào nhau tạo thành hai cột khói mờ ảo, hai cột khói ấy lại nằm trọn một vùng không gian phủ đầy bụi mù, vì vậy trông càng mờ ảo hơn. Chỉ có hàn quang chớp động là nhìn thấy được tương đối rõ ràng, tiếng chưởng phong hùng hậu mang theo

sấm sét là nghe được khá rõ ràng mà thôi.
Kẻ xưa nay trên gương mặt không bao giờ để lộ cảm xúc nào. Tân Bình Tu lúc nãy cũng tỏ vẽ kinh hãi, lão không ngớt rùng mình, miệng lẩm bẩm nói:
– Thật không ngờ! Thật không ngờ!
Lão mở mắt trừng trừng nhìn vào trường đấu, không chớp mắt, đến cả hơi thở cũng ngừng hẳn, lão run run giọng thì thầm tự hỏi:
Nếu không phải là Ngao Tử Thanh mà là mình, thì liệu rằng mình sẽ đương cự được bao lâu dưới những thế công uy mãnh hiểm ác của Tào lão đầu? Thật không ngờ võ công của tên tiểu tử Ngao Tử Thanh lại cao đến mức độ này!
Một lát sau lại nghe Tân Bình Tu lẩm bẩm:
– Đã qua hai trăm chiêu rồi còn gì.
Bỗng...
Trong đấu trường vang lên tiếng sấm sét ầm ầm và gần như cùng lúc đó, hàng loạt tiếng binh khí bật gió nhọn hoắc vang lên. Hai thứ âm thanh hãi hùng này hòa quyện vào nhau làm người nghe cơ hồ bị thủng lá nhĩ, thần trí cũng theo đó mà phiêu phưởng ở tận đâu đâu.
Tân Bình Tu xám mặt, buột miệng kêu lên:
– Tào Luyện liều chết thật...
Thật ra thì hai người trong đấu trường ai chết thì cũng chẳng có liên quan gì đến lão, nếu phải cả hai đồng quy tư hận thì càng hay. Nhưng cục diện ác liệt trước mắt làm lão không khỏi điếng hồn.
Chiêu Hồn bổng của Tào Luyện như chiếc chày sắt múa lên vù vù mang theo tiếng sấm rền rề, từng đợt từng đợt hết lớp này đến lớp khác, liên tục kích tới.
Còn lưỡi Miến đao mềm nhũn như con rắn, tùng hoành trong không khí tạo nên những tiếng “Oẳng... Oẳng...” tạo thành những chiếc cầu vòng màu bạc lại còn tỏa ra hàn khí lạnh toát rờn rợn.
Không gian, trong một thoáng, bị hai thứ binh khí ấy cắt nát vụn ra.
Tào Luyện bỗng rú lên một tiếng hãi hùng, lão lộn vòng từ trong đấu trường ra ngoài, mỗi một vòng như vậy, từ thân thế lão lại tủa ra một vầng hồng quang, máu!
Khi nhìn kỹ lại, trước ngực, bụng, hai chân, cả mặt lão đều chằn chịt vết đao, máu cùng với thịt lộn hết ra ngoài.
Tình trạng thê thảm của Tào Luyện cộng với dáng vẻ cổ quái vốn có của lão tạo nên một tổng thể vô cùng khủng khiếp khiến người ta nhìn một lần chẳng dám nhìn lần thứ hai.
Gần như cùng một lúc khi mà Tào Luyện lộn vòng ra sau thân hình Ngao Tử Thanh cũng song gập lại như con diều đứt dây bay bổng

lên không trung, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, rồi mềm lại như một tấm vải rơi thẳng xuống đất.
Tân Bình Tu quát lên một tiếng phi thân lên giơ tay ra định đỡ lấy thân hình Ngao Tử Thanh. Nhưng thật là thần kỳ, thân hình chàng co lại một cái rồi duỗi ra thoát khỏi đôi tay Tân Bình Tu nhẹ nhàng đáp xuống đất.
Tân Bình Tu chộp vào khoảng không, lão đáp xuống, không kịp nhìn xem thương thế Ngao Tử Thanh thế nào, đã cao giọng hỏi:
– Ngao Tử Thanh, ngươi có sống nổi không?
Ngao Tử Thanh đáp xuống đất còn loạng choạng bước đi mấy bước mới dừng vững được. Nghe hỏi, chàng khẽ lắc đầu nói:
– Hiện giờ thì tại hạ chưa chết được, nhưng qua một lát nữa thì chưa dám chắc, còn phải coi ngươi có giải được độc hay không!
Chiêu Hồn Tử Tào Luyện rõ ràng là đã tận dụng hết nội gia chân lực mà lão tu luyện được để duy trì mạng sống đang hấp hối của lão. Nhìn không rõ nét mặt của lão nhưng có thể nhận ra thần thái lão một thần thái kinh khủng vì thất vọng, phẫn hận vì thất bại.
Và trong tình cảnh này tình trạng của Tào Luyện xem ra nguy cấp, tệ hại hơn Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh lúc khởi đấu với Tào Luyện đến khoảng ba trăm hiệp, chàng cảm thấy áp lực mỗi lúc một nặng nề, thế công của đối phương càng ngày càng uy mãnh, càng ác hiểm hơn, chiêu thức mỗi lúc một ngụy dị khó đoán định hơn.
Nhưng chàng cố hết sức duy trì và cuối cùng có thể nói đạt được thắng lợi.
Tân Bình Tu cười khành khạch, nhìn Tào Luyện nói:
– Thế nào, Tào lão đầu! Đứng dậy đi chứ! Lão phu còn muốn đấu với ngươi ba ngày ba đêm ngươi còn hứng thú không?
Tào Luyện thở hổn hển lão “Xì” một tiếng rõ dài cất giọng yếu ớt nói:
– Ngươi là lão tạp chủng vô sĩ!
– Ngươi đã không có gan đứng nấp sau lưng người khác mà còn giở giọng ra với lão phu!
Tân Bình Tu cười lạnh nói:
– Tuổi của ngươi đủ để làm ông nội Ngao Tử Thanh vậy mà đấu không lại người ta. Tào lão đầu ngươi đúng là quá tệ. Việc này nếu để truyền ra giang hồ, ngươi làm sao còn có đất đứng nữa?
Hai người, mỗi kẻ một câu bươi móc những điều xấu xa của nhau khai diễn một cuộc đấu khác đấu khẩu! Tào Luyện lâm vào thảm trạng như vậy nhưng lão cũng không chịu kém cố sức phản bác lại.
Hai người trên giang hồ vốn chẳng có tiếng tốt gì, nhưng đều giành

được một chỗ đứng trong làng hắc đạo nay gặp mặt Ngao Tử Thanh mới hay Tân Bình Tu quả đúng là vô sĩ đến cùng cực. Ngược lại Chiêu Hồn Tử Tào luyện tính tình lạnh lùng, tàn khốc nhưng thì ra cũng còn cao thượng hơn đôi chút.
Tào Luyện cười lạnh nói:
– Tân Bình Tu, trận chiến giữa ta với ngươi hẹn đến ngày này năm sau chừng đó ta sẽ đến lấy đầu ngươi tên tiểu nhân gian trá!
Tân Bình Tu cười ha hả nói:
– Ngươi tưởng rằng ngươi còn có cơ hội đó sao? Đừng nói năm sau, ngày mai trên giang hồ sẽ không còn có Chiêu Hồn Tử Tào Luyện ngươi nữa!
Chiêu Hồn Tử Tào Luyện nổi giận quát:
– Cái gì? Ngươi định nhân cơ hội này giết chết ta? Ngươi... đê tiện, hạ lưu, vô sĩ đến cùng cực!
Ngân Tiên Quyển Lãng Tân Bình Tu hừ lạnh nói:
– Muốn ta tha mạng cho ngươi cũng được, nhưng ngươi phải dập đầu lạy tạ ba lạy, cầu xin ta tha cho cái mạng chó của ngươi, đồng thời phát trọng thệ không bao giờ dám đối đầu với ta nữa!
Tào Luyện trừng mắt nhìn đối phương, song mục lão như tốc lửa hừ lạnh nói:
– Giỏi cho tên tiểu nhân võ sĩ! Ngươi mà cũng xứng đáng sao? Lão Tử Tào Luyện nào phải là phường ham sống sợ chết? đừng hòng nằm mơ!
Tân Bình Tu thản nhiên nói:
– Tào lão đầu! Lòng nhẫn nại của ta chỉ có giới hạn thôi, nói để ngươi biết!
Giết chết ngươi, trong giang hồ chẳng có mà nào nhỏ lệ thương xót ngươi là lão ma đầu không đáng để tha mạng, ngươi là thủ họa hại cho giang hồ!
Tào Luyện cười lạng đáp:
– Tân Bình Tu, nên nhớ tai tiếng trên giang hồ, ta với ngươi chưa chắc ai xấu hơn ai. Ngươi muốn giết thì cứ giết, không cần thiết phải mượn cớ này nọ khiến thiên hạ phải cười vỡ bụng mà chết!
Tân Bình Tu bước tới một bước, trầm giọng nói:
– Lão phu không tin ngươi thật không sợ chết. Lão phu muốn xem thử tấm xương già của ngươi cứng đến độ nào. Ta sẽ lăng trì ngươi, từng đao từng đao một, cho đến khi ngươi đau đớn đến chết, để coi ngươi còn nói cứng được nữa hay không?
Nỗi đau đớn vì vết thương của Tào Luyện mỗi lúc một lớn, lão nghiến chặt răng cố để không phát ra tiếng rên rỉ, lạnh lùng quát:

– Tân Bình Tu! Tào Luyện này không sợ ngươi, ngươi chẳng qua là tên tiểu nhân vô sĩ đồ đê tiện...
Song mục Tân Bình Tu bắn ra những tia lửa, lão gằn giọng:
– Tào lão đầu! Ngươi đành chịu chết đi, đừng trách lão phu!
Ngao Tử Thanh không dằn được nộ hỏa bốc cao trong tâm khảm, nhưng chàng cất giọng bình thản nói:
– Tân bằng hữu, ngươi không cần phải đuổi tận giết tuyệt như vậy. Ngày khác hai ngươi gặp lại nhau sẽ dùng chân tại thực học ấn chứng võ công, thiết nghĩ đó cũng là một việc làm đẹp trong võ lâm. Xin nể mặt tại hạ bỏ qua cho!
Tân Bình Tu dừng chân, ngẩn người một thoáng, sau đó lão quay nhìn Ngao Tử Thanh trầm mặt xuống giọng âm lạnh nói:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi đừng quên chúng ta đã ước hẹn, ngươi phải giết chết Tào lão đầu. Nếu lão phu hạ thủ thì cũng chỉ làm thay ngươi mà thôi. Ngươi không cảm tạ lão phu thì chớ, sao lại còn ăn nói ngang tàng như vậy?
Ngao Tử Thanh không ngờ đối phương lại lão luyện đến mức đó, tựa hồ chẳng có lý lẽ nào bắt bí được lão.
Chàng mỉm cười, giọng hòa hoán nói:
– Lão huynh, nhị vị đã không có thâm cừu đại oán với nhau, hơn nữa, Tào lão đã bị trọng thương sau khi động thủ với tại hạ. Nếu ngươi thừa cơ hạ thủ, xét về đạo nghĩa giang hồ thì quả là... không đủ quang mình đại lượng...
Chàng chưa kịp dứt lời thì đôi mày rậm rì của Tân Bình Tu đã dựng đứng lên, song mục lão trợn tròn, sắc diện như được phủ bởi một lớp hàn sương, nói:
– Mạng của ngươi hiện còn ở trong tay lão phu, vậy mà ngươi còn dám bươi móc chuyện phải quấy của ta! Ngươi không muốn sống nữa rồi!
Ngao Tử Thanh ngầm than thầm trong dạ, nghĩ:
“Quả đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó ăn hiếp, tên này quả là ti tiện hết chỗ nói, không khéo thì mạng mình... “ Chàng liếm liếm môi, giọng bình thản:
– Tân bằng hữu, tại hạ đã từng nói trước, tại hạ không chấp nhận bị uy hiếp trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Ngao Tử Thanh này lại có thể là người để cho thiên hạ khinh dễ sao?
Tân Bình Tu cười lạnh nói:
– Ngươi đừng tưởng là lão phu sợ ngươi! Chỉ cần một chưởng là đã có thể lấy mạng ngươi rồi. Giang hồ làm sao biết được xảy ra hôm nay?

Ngao Tử Thanh khẽ nhích mép cười, nói:
– Không sai! Ngươi có thể không cần giải độc cho ta, có thể không kể gì đến lời nói của mình, nhưng nếu nói một chưởng có thể lấy được mạng của tại hạ thì chắc phải kiếp sau ngươi mới có dịp thử!
Song mục Tân Bình Tu bỗng bắn ra hai luồng điện, giọng cuồng nộ, quát:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi ngông cuồng không đúng đối tượng rồi!
Ngao Tử Thanh ngẩn mặt lên trời cười ha hả nói:
– Võ công của ngươi so với Tào Lão đầu thế nào? Lão là tấm gương để ngươi noi theo đó!
Song mục Tân Bình Tu không ngừng bắn ra những tia lửa điện, lão nhìn Ngao Tử Thanh không chớp mắt, đôi môi lão run run, chứng tỏ lão phẫn hận đến cực điểm.
Trong lúc hai người đang đôi co với nhau thì Tào Luyện nhân cơ hội đó ngồi dậy vận công dưỡng thương, lão hy vọng rằng trong thời gian đó có thể lấy lại một ít tinh lực.
Ở gần đó, còn một người mà hầu như mọi người đã quên đi sự có mặt của gã, đó chính là kẻ duy nhất còn lại trong Khiếu Thiên Tam Ưng . Lúc này song mục gã đang trừng trừng nhìn vào Tào Luyện đang ngồi nhắm mắt hành công.
Ngao Tử Thanh trầm mặc một chút rồi nói:
– Việc ngươi nhờ ta làm ta đã làm xong, ngươi cũng mau thực hiện nghĩa vụ của mình, giải độc cho ta!
Tân Bình Tu lắc đầu, lạnh lùng nói:
– Ta cầu xin ngươi giết chết Tào Luyện, ngươi đã đánh bại lão, ta có thể thừa nhận là ngươi hoàn thành nghĩa vụ, nhưng nếu muốn ta giải độc cho ngươi, thì ngươi cũng phải cầu xin ta mới được!
Ngao Tử Thanh nghe nộ khí đột ngột dâng cao đến tận óc, chàng hừ lạnh nói:
– Chúng ta dùng điều kiện trao đổi, tất cả đã được định xong từ trước. Ngươi nên nhớ Ngao Tử Thanh này không bao giờ chịu để phần thiệt về mình, càng không bao giờ để cho người khác lợi dụng không công sức của mình. Tốt nhất là ngươi đừng tự rước lấy phiền phức vào người!
Ngay lúc đó thì...
Bóng người chớp động, người còn lại trong “Khiếu Thiên Tam Ưng” tay cầm đao, tung người lên không nhằm Tào Luyện bổ xuống, khí thế cực kỳ hung hãn.
Gã cứ ngỡ Ngao Tử Thanh bận đôi co với Tân Bình Tu thì không có thời gian lưu ý tới gã. Còn Tào Luyện thì đang nhắm nghiền mắt

hành công, càng không hay biết hoặc chống đỡ chiêu tập kích của gã. Nào ngờ gã đã lầm!
Tào Luyện vì thương thế trầm trọng, chẳng có sức lực để phản kháng hay tránh né. Nhưng Ngao Tử Thanh thì...
Gần như cùng lúc với thân hình gã chớp động, Ngao Tử Thanh quát lớn:
– Ngươi muốn chết!
Ống tiêu đưa nhanh lên miệng, thổi "Phụp!" một tiếng, hàn quang lóe lên, một ngọn ám khí xẹt ra cắm phập vào yết hầu của gã kia.
Gã chỉ kịp rú lên một tiếng ngắn ngủi rồi rơi phịch xuống đất như một bao gạo, nằm im bất động, chắc là đã đoạn khí rồi!
Sự việc chuyển biến quá mau lẹ. Tân Bình Tu kinh hãi há hốc mồm. Tào Luyện cũng kinh hãi trợn trừng mắt nhìn chiếc tiêu trong tay Ngao Tử Thanh không ai ngờ được trong chiếc Quỉ Tiêu của chàng lại còn chứa đựng một thứ ám khí ghê gớm như vậy! Mà chàng phản ứng nhanh nhẹn, hạ thủ chuẩn xác hiểm độc đến không thể tưởng tượng được!
Gương mặt Ngao Tử Thanh thoáng hiện một nụ cười bình thản. Chàng vuốt ve chiếc tiêu của mình ra điều rất yêu quý nó.
Tân Bình Tu thật không dám tin vào những điều mình nhìn thấy. Lão đứng ngơ ngẩn như người mất hồn.
Tào Luyện sau một thoáng kinh ngạc, nổi giận quát lớn:
– Tân Bình Tu! Người theo ngươi cũng hạ lưu ti tiện giống như ngươi! Món nợ này lão phu khắc ghi trong lòng!
Tuy nói cứng như vậy, nhưng hơn ai hết, Tào Luyện biết rõ, với thương thế của lão hiện thời, mạng sống lão kéo dài được phút nào hay phút nấy, chưa chắc lão đã có thể phục nguyên được để trả mối nhục hôm nay. Nhưng thật tình lão không muốn chết dưới tay kẻ thù.
Tân Bình Tu hồi tỉnh, cuồng nộ quát:
– Tào lão đầu! Ngươi đừng giỏi nói cứng! Đừng tưởng Tân Bình Tu này không giết được ngươi! Lão từ nào phải là hạng giá áo túi cơm!
Ngao Tử Thanh liếm liếm môi. Chàng hiểu rất rõ thực lực của mình, nếu lần này đến lượt kẻ xuất thủ là Tân Bình Tu thì... chàng không dám tưởng tượng hậu quả của nó.
Nhưng Tân Bình Tu tuy mở lời hung ác như vậy, nhưng lão lại do dự. Lão do dự không phải có nến giải độc cho Ngao Tử Thanh hay không, mà lão đang lo sợ sau khi giải độc cho chàng rồi, chàng có hạ độc thủ với lão không? Phàm kẻ tiểu nhân, khi cân nhắc hành vi của mình để đoán định.
Giờ thì tình hình đã đổi khác, lão không dám không giải độc cho

Ngao Tử Thanh. Bằng vào một chiêu hạ sát tên thủ hạ của lão vừa rồi chứng tỏ thương thế của Ngao Tử Thanh không nặng như lão tưởng tượng khi nãy. E rằng trước khi độc chất phát tác, chàng vẫn có đủ thời gian để hạ sát lão! Người lòng dạ càng hung ác, hẹp hòi, càng tiểu nhân thì càng sợ chết.
Chỉ có Ngao Tử Thanh là hiểu rõ chàng đã phải vận hết sức bình sinh vào chiêu phóng ám khí vừa rồi với hy vọng lấy đó hù dọa Tân Bình Tu. Chàng biết rõ mình không còn đủ sức động thủ với một cao thủ như Tân Bình Tu nữa. Chàng chỉ mong sao Tân Bình Tu sớm giải độc cho chàng để kết liễu cục diện này!
Và cũng vì chàng diễn quá dài, quá thật cho nên ngoài chàng ra không ai nhìn thấy được chân tướng. Cả hai tay tuyệt đại ma đầu trước mặt cũng bị chàng gạt.
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Tân Bình Tu, tại hạ không dùng lời để cưỡng ép các hạ, có muốn thực hiện lời hứa hay không tùy vào hão ý của các hạ. Có điều tại hạ không bao giờ để cho người khác chiếm phần hơn mình.
Tuy nói không dùng lời cưỡng ép nhưng những lời nói nhẹ nhàng của Ngao Tử Thanh có trọng lượng hơn bất kỳ lời đe dọa nào.
Tân Bình Tu nở một nụ cười gian xảo, nói:
– Lão phu đã nói lời nào tất phải nặng hơn cả Thái Sơn. Ngao lão đệ ngươi đừng quá xem thường Ngân Tiên Quyền Lãng này.
Ngao Tử Thanh hoàn toàn không ngạc nhiên trước thái độ biến đổi trái ngược của Tân Bình Tu. Chàng cười nhẹ gật đầu nói:
– Không dám! Có điều tại hạ có thói quen nói rõ ràng mọi việc trước, để tránh những hiểu lầm không cần thiết có thể xảy ra.
Tân Bình Tu trầm giọng nói:
– Giờ thì lão phu bắt đầu giải độc cho ngươi!
Ngao Tử Thanh bỗng nghe trong nội phủ mình đau quặn thắt như có ai đang vò nát chúng ra. Nhưng nét mặt chàng vẫn cực kỳ trầm tĩnh, nhẹ nhàng nói:
– Đa tạ các hạ trợ giúp!
Tân Bình Tu chậm rãi tiến về phía Ngao Tử Thanh. Lão bước đi mà toàn thân không chút cử động, tựa hồ lão như một chiếc bóng đang trôi đi trong không khí vậy.

Ma Tiêu

Hồi 5
Giải độc Ngân Hương hoa

Tân Bình Tu đến trước Ngao Tử Thanh, còn cách chàng hai thước. Ngao Tử Thanh đột ngột xuất thủ, nhanh đến không thể tưởng tượng được, điểm trúng một huyệt đạo trước ngực Tân Bình Tu. Miệng chàng nở một nụ cười, nhẹ nhàng nói:
– Đắc tội!
Tân Bình Tu chợt nghe trước ngực mình như có kiến cắn một cái lão nhảy phắt về phía sau kêu lên the thé:
– Ngao Tử Thanh! Lão phu có hão ý giúp ngươi giải độc ngươi lại đột ngột điểm huyệt lão phu ngươi làm như vậy có ý gì?
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Tính cách của ngươi tại hạ đã được lãnh giáo qua. Để đề phòng ngươi đột ngột hạ độc thủ, tại hạ chỉ còn cách đắc tội với ngươi. Nhưng ngươi yên tâm nói không làm trở ngại gì cho ngươi nhiều đâu, trong vòng một canh giờ, nói chẳng làm hại gì đến ngươi và ngươi cũng không thấy gì khác lạ, chờ ngươi giải độc cho ta xong, ta sẽ giải huyệt cho ngươi!
Tân Bình Tu dù gì cũng là một nhân vật có vai vế trong võ lâm. Lão không phòng bị để cho Ngao Tử Thanh điểm trúng huyệt đạo, đã cảm thấy vừa thẹn vừa hận đến cực điểm. Nhưng chỉ nghe chỗ huyệt đạo bị tê tái một cái, sau đó không cảm thấy gì khác lạ hành động cũng không bị ngăn trở gì, lão nghĩ thầm:
“Ngao Tử Thanh ôi là Ngao Tử Thanh! Ngươi đã quá xem thường lão phu rồi!
Hai tay lão phu còn cử động bình thường không lẽ lão phu không tự giải huyệt cho mình được sao?” Vừa nghĩ lão vừa vận công vào hai tay đưa lên chỗ huyệt đạo vừa bị điểm, ấn thử một cái. Nhưng lão càng ấn vào, càng xoa bóp thì chỗ huyệt đạo càng đau nhức, như bị điểm thêm một lần nữa vậy!
Lão kinh hãi thật sắc buông tay xuống ngẩn người.
Ngao Tử Thanh lắc đầu thở dài than.
Ngươi không cần phí tâm lực nữa, thủ pháp điểm huyệt của tại hạ rất đặc dị không ai có thể giải khai được. Trong vòng một canh giờ sẽ không có gì xảy ra, nhưng qua thời hạn đó, nếu không để giải khai sẽ phát tác ngươi sẽ bị đau đớn đến chết!
Tân Bình Tu trợn tròn mắt mục quang lão tràn đầy những tia oán

hận, giọng lão nghe run run:
– Ngao Tử Thanh! Thủ đoạn của ngươi quá tàn độc, lão phu đã hứa giải độc cho ngươi thì nhất định sẽ thực hiện. Ngươi không nên dùng thủ đoạn đê hèn đó với lão phu!
Ngao Tử Thanh thản nhiên đáp:
– Ngươi không nên giận dữ như vậy, nộ hỏa công tâm sẽ không có lợi cho ngươi đâu! Chỉ cần ngươi thật tâm trị độc cho tại hạ tại hạ cũng không để ngươi bị thiệt thực đâu!
Quả thực Tân Bình Tu có ý định nhân cơ hội giải độc cho Ngao Tử Thanh ngầm hạ độc thủ sát hại chàng, không ngờ lão hiểm độc Ngao Tử Thanh còn hiểm hơn lão.
Đứng lặng một thoáng, Tân Bình gằn giọng nói:
– Lão phu cũng trịnh trọng chửa trị cho ngươi nếu ngươi có hãm hại lão phu thì dù ngươi có trốn chạy đến chân trời góc biển nào, lão phu cũng làm cho ngươi phải trả giá đắt về hành động của ngươi!
Ngao Tử Thanh gật đầu nói:
– Ngươi yên tâm, Ngao Tử Thanh này sẽ không bao giờ trốn chạy. Vã tại hạ cũng muốn cảnh cáo các hạ những lời tương tự.
Tân Bình Tu trầm giọng nói:
– Ngồi xuống cởi áo ngoài ra!
Ngao Tử Thanh biết rõ Tân Bình Tu đã thật sự khuất phục. Chàng không chút do dự, cởi áo ngoài ra, ngồi xuống. Tuy nhiên, tay chàng vẫn nắm chặt chiếc Quỉ Tiêu!
Tân Bình Tu nhanh chóng đến ngồi xuống sau lưng Ngao Tử Thanh. Song thủ lão bắt đầu xoa bóp các yếu huyệt trên người chàng dụng lực mỗi lúc một mạnh hơn.
Mỗi một lần lão xoa hay bóp một cái trong cuống họng lão phát ra một tiếng gầm gừ khiến Ngao Tử Thanh không khỏi ớn lạnh trong xương sống.
Kình lực sử dụng mỗi lúc một mạnh, tiếng gầm gừ trong cổ họng lão cùng mỗi lúc một lớn và nghe ghê rợn hơn. Ngao Tử Thanh cảm thấy lục phủ ngũ tạng của chàng nóng như lửa đốt, các huyết mạch trong người chàng như trương lớn ra, huyết dịch chạy rần rật như muôn ngàn con tuấn mã phát cuồng đang tung vó. Các lỗ chân lông nở lớn, mồ hôi tuôn ra như suối.
Từng lớp từng lớp hơi trắng bốc lên từ đầu của Ngao Tử Thanh, song mục chàng nắm nghiền, hai cánh mũi phập phồng gấp gáp, sắc diện chàng tuy chưa thấy nhuận hồng nhưng trông đỡ khá hơn trước rất nhiều.
Song chưởng của Tân Bình Tu hầu như dán sát trên người Ngao Tử

Thanh.
Lần theo kinh lạc của chàng, lão không ngừng điểm điểm ấn ấn. Từng luồng từng luồng nhiệt khí không ngừng trút vào nội thể Ngao Tử Thanh, nghe như những lưỡi lửa bò đi trong kinh lạc của chàng. Trong lúc Ngao Tử Thanh cảm thấy toàn thân rả rời, các khớp xương như muốn long cả ra. Chàng tựa hồ như không thở nổi nữa. Thì Tân Bình Tu đột ngột dừng tay. Lão thở hào hển một lúc rồi trầm giọng nói:
Đã đến lúc quan yếu nhất, ngươi chậm rãi phân tán cương khí bảo hộ tâm huyệt phối hợp với lão phu!
Ngao Tử Thanh hơi do dự một thoáng rồi gật đầu.
Song thủ Tân Bình Tu lại bắt đầu chuyển động, xoa bóp theo các kinh lạc, các khớp xương trên người Ngao Tử Thanh. Động tác của Tân Bình Tu chậm dần lại, cảm giác đau đớn khó chịu trong nội thể Ngao Tử Thanh cũng theo đó giảm dần.
Những động tác giống nhau, Tân Bình Tu làm đi làm lại, độ chừng nửa canh giờ. Lúc này Ngao Tử Thanh mới thật sự cảm thấy hoàn toàn dễ chịu.
Tân Bình Tu thu tay lại, thở ra một hơi dài khoan khoái. Mồ hôi đổ dầm dề trên mặt, trên người lão. Nhưng sắc diện lão vẫn băng lạnh, không biểu lộ bất kỳ một cảm xúc nào.
Lão trầm giọng nói:
– Được rồi, ngươi đứng dậy đi!
Ngao Tử Thanh mở mắt ra, hít thở mấy hơi dài, chàng vận khí một vòng kiểm tra lại xem có chỗ nào còn chưa thông suốt không. Đến khi chàng hoàn toàn yên tâm mới đứng dậy, thử đi lại vài bước.
Tân Bình Tu lẳng lặng quan sát Ngao Tử Thanh, khi thấy chàng dừng lại, lão lấy ra một chiếc hộp gỗ màu đỏ, lấy ra một dược hoàn đỏ như hòn son, bảo Ngao Tử Thanh nuốt vào.
Ngao Tử Thanh đưa dược hoàn lên mũi, chàng nghe mùi nhung nai nồng nặc.
Nuốt vào bụng rồi mà mùi nhung nai vẫn còn vương vấn nơi cổ họng. Nhưng khi dược hoàn vừa vào đến bụng, Ngao Tử Thanh nghe nôn nao, chỉ muốn nôn ra. Chàng chưa kịp suy nghĩ gì đã lảo đảo ngồi phịch xuống đất.
Tân Bình Tu tiến đến gần Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:
– Không cần áp chế những tạp chất trong người, cứ nôn ra cho dễ chịu.
Ngao Tử Thanh nghe toàn thân đau đớn khó chịu như có muôn ngàn trùng độc cắn xé. Chàng hả miệng, cả chất nước tanh tưởi tuôn ra

như suối.
Lúc này chàng mới nghe dễ chịu hơn một chút nhưng nhiệt khí trong người lại cuồn cuộn, chạy rần rật trong kinh bát mạch, chàng lại nôn ra không ít chất nước đen ngòm.
Tình trạng như vậy lập đi lập lại mấy lần, toàn thân chàng co giật như đóng kính, mồ hôi lại vả ra như tắm, chàng đã nôn ra tất cả những thứ chứa trong dạ dày, nhưng vẫn còn nghe nôn nao, chưa thể đứng lên nổi.
Mãi một lúc lâu sau, trong nội phủ chàng dần dần bình thường trở lại, chàng thở ra một hơi dài nhìn Tân Bình Tu.
Sắc diện Tân Bình Tu vẫn lạnh lùng như tượng đá, có điều nét tiều tụy hiện rõ qua đôi mắt mệt mỏi, các nếp nhăn trên mặt lão cũng như sâu hơn lão đang ngồi xếp bằng dưới đất. Lão đang điều tức để khôi hoàn chân lực. Lão đã phải hao tổn khá nhiều nội lực.
Nhân lúc Tân Bình Tu vận công điều tức, Ngao Tử Thanh cùng thử vận khí đan điền, chu chuyển khắp kỳ kinh bát mạch mấy lượt, ngực chàng nghe nhẹ nhàng không còn nặng nề khó thở, cũng không nghe đau đớn trong nội phủ nữa.
Chàng cảm thấy toàn thân rất dễ chịu nhẹ nhàng như chưa hề bi trúng độc.
Ngao Tử Thanh đứng dậy, chàng phát hiện ra ánh mắt của Tân Bình Tu đang nhìn mình.
Ngao Tử Thanh nghe lòng mình vui mừng phơi phới, nhưng chàng cất giọng bình thản nói:
– Bất kể là thế nào, tại hạ vẫn cảm tạ ân giải độc của các hạ.
Tân Bình Tu trầm ngâm một lúc rồi nói:
– Hai ta dùng điều kiện để trao đổi, độc của ngươi ta đã giải xong, giờ thì ngươi giải huyệt dùm cho ta đi!
Ngao Tử Thanh không thèm lưu ý đến thái độ lạnh lùng chẳng có chút nhân tình của Tân Bình Tu, cười nhẹ nói:
Huyệt đạo của ngươi không cần tại hạ giải, tự ngươi cũng có thể giải được rồi!
Tân Bình Tu đứng phắt dậy, mắt trợn trừng nhìn Ngao Tử Thanh, lão sờ tay lên chiếc ngân tiên quấn quanh bụng, trầm giọng quát:
– Ngươi muốn nuốt lời?
Ngao Tử Thanh khẽ nhếch mép nói:
– Ngao Tử Thanh này không phải là hạng người đó!
Tân Bình Tu cất giọng âm lạnh nói:
– Vậy ngươi nói ngươi không cần giải, nghĩa là sao? Ngươi đừng hòng giỡn mặt lão phu! Ngân Tiên Quyển Lãng này không phải là kẻ

dễ xem thường!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Tại hạ kinh qua không biết bao nhiêu là sóng gió giang hồ. Nhất thời bất cẩn vẫn bị trúng độc của kẻ địch như thường. Bao nhiêu đó cũng đủ thấy nhân tâm nan trác. Về điểm này mong các hạ lượng thứ. Thật ra thì lúc nãy tại hạ đâu có điểm huyệt ngươi, chẳng qua hù dọa ngươi mà thôi. Cái đó binh pháp gọi là Chưởng nhãn pháp!
Tân Bình Tu vẫn chưa dám tin, lạnh lùng nói:
– Lão phu không phải là trẻ lên ba! Ngươi nói không điểm huyệt lão phu, tại sao khi nãy lão phu vận công xoa bóp mà không giải được huyệt?
Ngao Tử Thanh chớp chớp mắt cười nhẹ nói:
– Bởi vì ngươi tưởng huyệt đạo đã bị bế, ngươi cố dùng lực để giải khai, nhưng ngươi quên rằng làm như vậy ngươi lại tự điểm huyệt mình. Lúc nãy tại hạ cố ý chọn một huyệt đạo thương, nếu trúng phải tử huyệt, thì e rằng ngươi đã bị nội thương rồi!
Thần thái Tân Bình Tu thể hiện một nỗi oán hận cực điểm, mục quang lão đầy sát khí chiếu lên mặt Ngao Tử Thanh. Cất giọng rờn rợn nói:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi hãy nhớ cho kỷ ngày hôm nay!
Ngao Tử Thanh ôm quyền, mỉm cười nói:
– Tại hạ không bao giờ quên! “Hại nhân chi tâm bất khả hữu phòng nhân chi tâm bất khả võ”! (Lòng hại người không nên có, lòng phòng bị thì không thể không có). Đó là thói quen cũng có thể coi như là bản năng của tại hạ. Thật ra thì ngươi chỉ bị gạt thôi chứ cũng chẳng thiệt thòi gì phải không? Ngược lại ngươi còn được học khôn một lần nữa là khác!
Sắc mặt lạnh lùng tàn khốc của Tân Bình Tu lại lướt qua một nét hận cừu, oán độc.
Song mục Tân Bình tu bắn ra những tia hàn quang như mắt rắn độc, giọng lão nghe càng âm lạnh:
– Ngươi dám hi lộng lão phu. Lão phu nhất định sẽ đòi lại món nợ này! Ngươi hãy cẩn thận đấy, Ngao Tử Thanh!
Ngao Tử Thanh mỉm cười bình thản đáp:
– Lúc nào tại hạ cũng sẵn sàng lãnh giáo!
Tân Bình Tu căm hận quay mặt đi, bỗng lão buột miệng kêu lên:
– Tào lão đầu đâu rồi?
Ngao Tử Thanh bật cười khanh khách nói:
– Tào lão đầu không dại đến nỗi chờ ngươi tới lấy mạng lão! Lão đã bỏ đi từ rất lâu rồi, ngươi không đuổi kịp lão nữa đâu!

Tân Bình Tu quay lại, lạnh lùng nói:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi đã thực hiện đúng lời giao kết ban đầu, ngươi phải giải thích với lão phu thế nào đây?
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nhìn Tân Bình Tu nói:
– Tân bằng hữu, không phải tại hạ xem thường ngươi chứ, thật tình mà nói, công lực của ngươi kém xa Tào Luyện. Nếu không có tại hạ thì giờ ngươi đã sớm thành quỷ rồi, còn đâu mà ở đây chỉ trích tại hạ phải hay quấy nữa?
Tân bình Tu ngẩn người, lão trừng mắt nhìn Ngao Tử Thanh một cái, nghiến răng nói:
– Lão phu sẽ không bỏ qua chuyện này!
Ngao Tử Thanh nhe hàm răng như ngọc cười nói:
– Ngươi giải độc dùm tại hạ, ngày khác nếu có gặp mặt, lần đầu tiên tại hạ sẽ không động thủ với ngươi. Nhưng sau đó nữa thì tại hạ không dám nói trước.
Tân Bình Tu âm trầm nói:
– Nhất định sẽ còn gặp lại! Ngươi hãy chờ đó!
Dứt lời lão quay mình bỏ đi, thân hình lão nhẹ nhàng tựa như không phải lão bước đi mà được gió thổi đi vậy, không có một tiếng động, không nhìn thấy cử động nào, nói tóm lại lão đi hoàn toàn không có dáng dấp của con người!
Ngao Tử Thanh nhìn theo bóng dáng lão cho đến khi mất hút khỏi tầm mắt, chàng lại chìm đắm vào trong những tâm tưởng của riêng mình. Qua những biến cố xảy ra từ đêm qua đến giờ chàng như đi qua ranh giới giữa sự sống vả cái chết, lòng còn đọng lại nhiều cảm xúc kỳ lạ.
Chàng nhớ đến Thiệu Diệc Hồng sống mũi chàng cay xè, hai hàng lệ nóng không kềm chế được chảy dài xuống má rơi trên ngực áo. Lòng chàng như có muôn ngàn con trùng độc đang cấu xé tình nhân của chàng, người yêu quí nhất trần đời của chàng đã bị giết chết. Nhưng chàng lại không thể báo cừu, sự mâu thuẫn này khiến nỗi đau trong lòng chàng nhân lên gấp đôi.
Còn nhớ có một lần, Diệc Hồng lẻn trốn phụ thân chạy đến với chàng, nói cho chàng biết rằng phụ thân nàng Thiệu Hóa Dị đang sắp đặt âm mưu giết chàng, căn dặn chàng không được bước chân đến Thiệu phủ nữa, để nàng khỏi phải lâm vào tình thế khó xử. Chàng vốn có ý mang Diệc Hồng đi thật xa, tránh khỏi vòng thị phi ân oán của giang hồ. Nhưng nàng một mực hiếu thuận với phụ thân, sợ sẽ làm phụ thân nàng đau lòng nên nàng đã không thuận theo chàng. Vậy mà chỉ hai ngày sau... chàng căm hận Thiệu Hóa Dị lão độc vật

mặt người dạ thú.
Nhưng càng lại không thể giết lão, nếu không Diệc Hồng ở trên trời hồn linh sẽ trách móc chàng.
Thiệu Hóa Dị không những tàn độc mà còn vô sĩ. Ngoài mặt lão làm ra vẻ tán thành mối lương duyên giữa hai người. Nhưng bên trong lão lại có âm mưu. Lão lợi dụng có gái của mình làm một miếng mồi để thỏa mãn lòng tham của lão. Đúng là vô sĩ không gì bằng. Diệc Hồng thật vô phúc quá!
Thật ra chàng có thể giao vật ấy cho Thiệu Hóa Dị để đổi lấy được ở bên Diệc Hồng. Trên đời này, đối với chàng, còn có thứ gì có thể sánh bằng Diệc Hồng nữa? Nhưng chàng lại không thể làm như vậy, điều cốt yếu là Thiệu Hóa Dị không phải là một chính nhân quân tử, kẻ tâm dạ bất chánh như lão nếu chiếm được vật này sẽ như hổ thêm cánh, chỉ sợ di họa cho võ lâm. Hơn nữa Thiệu Hóa Dị cũng chưa một lần nào chính thức nêu yêu cầu đó ra với chàng, chàng chỉ đoán được dã tâm của lão qua Diệc Hồng mà thôi.
Chàng biết quyển sách này có quan hệ rất lớn đối với trật tự của võ lâm. Và chàng cũng hiểu rõ, nó còn ở trên người chàng ngày nào, thì chàng sẽ không được yên thân ngày ấy. Nhưng đã là một người trong võ lâm, chàng không thể từ chối được!
Ngao Tử Thanh đắm chìm vào trong những ý nghĩ trong đầu, lát sau chàng dứt ra khỏi những ý nghĩ ấy, chàng quyết định đi đến Phù Dung Sơn thăm mộ Diệc Hồng.
Chàng thở ra một hơi dài, co duỗi chân tay, lẩm bẩm nói:
– Người ta nói mình mạng lớn, nghĩ cũng không phải là quá đáng. Nếu Thiệu Hóa Dị mà biết mình sau khi trúng độc Ngân Đường Hoa vẫn không chết chắc phải tức đến ói máu! Lão đã giết chết Diệc Hồng lại còn ám hại mình, nhất định phải cho lão một bài học nhớ đời mới được!
Con ngựa mà chàng cưỡi tới đây vẫn đứng gặm cỏ ở gần đó, chàng đến gần vỗ vỗ lên đầu nó, dịu dàng nói:
– Đa tạ ngươi mã huynh! Nếu không có ngươi thì ta đã không đi được một đoạn đường xa như vậy, và chắc đã không gặp được Tân Bình Tu. Công lao của ngươi còn lớn hơn cả lão ma Tân bình Tu, ta nhất định sẽ cư xử tốt đối với ngươi.
Lúc này trời đã quá ngọ, từ đêm qua đến giờ, các biến cố xảy ra dồn dập, chàng mất đi một người thân yêu nhất, lại suýt chút nữa mất cả mạng. Tất cả những cái này chừng như được định đoạt từ trước, ở tận một nơi nào đó mà chàng không thể nào biết được. Thế sự biến hóa vô thường, con người không thể nào biết trước được. Vậy thì

con người vì lẽ gì lại cứ gây hấn tranh đoạt lẫn nhau? Có lẽ do có một chữ có thể giải thích được, đó là chữ “Tham”!
Muốn có được cái không thuộc vẻ mình, hay những nhu cầu quá đáng, đều xuất phát từ chữ “Tham”. Chỉ vì chữ “Tham mà con người có thế làm những việc đáng sợ nhất. Thiệu Hóa Dị giết chết ái nữ của mình chính là một mình chứng sống động cho điều đó!
Mặt trời đang chiếu những tia nắng hắt xuống vạn vật trên đường, bụi bốc cao lên tận trời xanh, một con bạch mã đang tung vó phi như bay. Trên mình ngựa, Ngao Tử Thanh tình thần phấn chấn, sắc mặt nhuận hồng biểu hiện một tinh lực dồi dào.
Ngày hôm ấy chàng đến một tiểu điếm gọi là Trần Gia Tập, thuộc mạn lạc của Tâm Hưng huyện tỉnh Hồ Bắc, từ đây đến Phù Dung Sơn còn khoảng năm ngày đường nữa, vừa buông cương cho ngựa đi chậm lại, chàng vừa lẩm bẩm nói:
Tại sao Thiệu Hóa Dị lại mai táng Diệc Hồng ở một nơi xa xôi hẻo lánh như vậy? Dù thế nào đi nữa nàng cũng là con gái của lão, không lẽ đến khi nàng chết rồi mà lão vẫn còn căm giận nàng? Lão cố ý mai táng nàng ở một nơi thật xa để không còn phải nhìn thấy mộ nàng.
Chàng tự đặt ra nhiều giả thiết, nhưng xem ra không có giả thiết nào khả dĩ đứng vững được, vì xem ra không cái nào hợp lý cả. Chàng dặn lòng, khi gặp lại Thiệu Hóa Dị chàng nhất định sẽ hỏi cho ra lẻ. Chàng không thể tin được tâm địa của con người lại có thể ác độc đến mức độ đó! Vì muốn chiếm đoạt một món đồ vốn không thuộc về mình, lão đã nhẫn tâm tàn hại cả con gái mình!
Giết chết một người, đối với Ngao Tử Thanh là một việc làm quá dễ dàng và cũng không phải là một việc lớn cần phải là một sát tinh giết người không gớm tay, nhưng kẻ đáng chết chàng không bao giờ do dự, kẻ nào không đáng chết chàng lập tức buông tha. Đối với Thiệu Hóa Dị, công tâm mà nói lại không xứng đáng để được tha thứ, lòng nhẫn nhịn của chàng chỉ có mức độ nếu đến một lúc nào đó chàng không thể dằn lòng được nữa, chỉ cầu mong Diệc Hồng thứ lỗi cho chàng!
Vào đến Trần Gia Tập, chàng lắc lắc đầu như muốn xua đuổi những ý nghĩ phiền phức trong đầu. Chàng dùng bàn tay ấn ấn mạnh lên trán, nói một mình.
Chưa biết chừng mình sẽ không còn có cơ hội gặp lại Thiệu Hóa Dị nữa. Giả như có gặp lại sẽ tùy cơ mà ứng biến!
Chàng tìm mua một bộ y phục mang chất liệu bằng lụa trắng, đầu chít một dải khăn nho sĩ cùng màu trắng. Với bộ cánh mới này, trong

chàng càng dè dặt cao nhã tuyệt trần.
Đến một tửu lầu, vừa ăn uống xong, bước ra cửa đã thấy một đám đông tụ tập ngay trên đường, tiếng người huyên náo thỉnh thoảng có tiếng chưởng phong chạm nhau "Bình! Bình!" hình như có người đang đánh nhau.
Động tính hiếu kỳ, Ngao Tử Thanh thúc giục ngựa đến gần để xem thử. Giữa vòng người vây kín bên ngoài, bảy tám tên đại hán bao vây một lão nhân ấu đả với nhau. Lão nhân kia mình mặc thanh y, ra dáng là một gia nhân, bảy tám tên đại hán mình mặc áo ngắn, xem giống như những thị dân bình thường.
Ngỡ đây chỉ là một đám đánh nhau thông thường, Ngao Tử Thanh định thúc ngựa bỏ đi. Nào ngờ bỗng thấy lão nhân phi cước lập tức có một tên đại hán bị đá lộn mấy vòng, thì ra lão nhân cũng là người có võ công!
Ngao Tử Thanh mỉm cười, chàng quyết định ở lại xem cho đến kết cục, bọn chúng tập trung bên ngoài, thấy trận đấu mỗi lúc một ác liệt nên vội lánh xa xa hầu tránh bị vạ lây. Vô hành trung, Ngao Tử Thanh có cơ hội tiến vào gần hơn, và như vậy chàng quan sát cũng rõ ràng hơn.
Lão gia nhân kia tuổi đã cao, lại một mình cự địch với số đông, vậy mà chỉ trong một thoáng đã đá nhào bốn tên đại hán. Ba tên còn lại thấy vậy hơi ngán, chỉ đứng bên ngoài la hét chứ không dám xông vào.
Bỗng có người ở bên ngoài kêu lên.
– Người của Thiết Hổ bang tới rồi!
Đám người vây bên ngoài xem náo nhiệt như gặp phải rắn độc, không ai bảo ai, đồng len lén rút êm.
Ngao Tử Thanh đương nhiên là biết Thiết Hổ bang, có điều chàng chưa có dịp tiếp xúc qua mà thôi. Song phương đang tranh chấp kia, không biết bên nào là người của Thiết Hổ bang. Thực lực của Thiết Hổ bang ở vùng Đường Hồ này không phải nhỏ, nội thái độ kinh hãi của dân chúng khi nghe nói tới Thiết Hổ bang cũng đủ nhận ra điều đó. Và điều này càng làm cho Ngao Tử Thanh quyết định xem đến cùng.
Từ phía xa xa có một người chạy như bay tới, sau lưng phía xa còn có hai người nữa. Người nào người nấy bước chân nghe trầm trọng, chứng minh đều là những người luyện võ công, hơn nữa thân thủ cũng thuộc loại kha khá.
Ba người nọ tới gần, ngời đi đầu tuổi trạc tam tuần, sắc mặt vàng như sáp, dưới cằm để một chòm râu để lơ thơ. Gã đại hán nhìn mấy

tên nằm dưới đất, xong quay sang lão gia nhân lạnh lùng nói:
– Bằng hữu! Kẻ mạnh cũng không nên đến tận nhà hiếp kẻ yếu. Ngươi dựa vào thế của ai mà dám đến địa phận của Thiết Hổ bang hiếp người?
Vậy ra mấy tên đại hán này thủ hạ của Thiết Hổ bang. Nếu vậy thì Thiết Hổ bang quá tệ hại, có những thuộc hạ vô tích sự dường này.
Lão nhân ra vẻ khinh thường liếc nhìn mấy tên đại hán nằm dưới đất một hồi nói:
– Thứ đồ có mắt không tròng cho Thiết Hổ bang các ngươi quản giáo không nghiêm, lão phu đành phải dạy thay các ngươi vậy!
Tên đại hán mặt vàng ra vẻ là đầu dọc ở đây, quay nhìn lão nhân, song mục trợn trắng, cất giọng như lệnh vỡ quát:
Bằng hữu có thể xưng danh hiệu nghe thử được không? Nếu hai bên có hiểu lầm chỉ cần dập đầu tạ tội đại gia có thể niệm tình bỏ qua, khỏi phải dấy động can qua.
Lão nhân dùng giọng mũi kêu lên the thé:
– Dập đầu tạ tội? Ngươi dập đầu hay là ta?
Tên đầu mục trợn mắt quát:
– Ngươi đả thương người của ta, đương nhiên ngươi phải dập đầu tạ tội. Nói cho ngươi biết, lòng nhẫn nại của đại gia đã có giới hạn. Ngươi rượu mời không uống lại đòi uống rượu phạt?
Không chờ đối phương dứt lời, lão nhân lạnh lùng cắt ngang:
– Người của Mai lâm môn mà lại đi dập đầu trước người khác? Ngươi có nói lộn không đó hả tên tiểu tạp chủng kia?
Ngao Tử Thanh hơi giật mình, thì ra lão nhân ăn mặc theo lối gia nhân kia lại là người của Mai Lâm Môn! Theo giang hồ, danh vọng của Mai Lâm Môn tuy là người của làng bạch đạo, nhưng vì tự thị mình đứng trên tất cả thiên hạ, nên đắc tội với không biết bao nhiêu là anh hùng hào kiệt. Nhưng danh vọng của người này quá lớn, mà quần hào dám ghét mà không dám nói ra. Trong Mai Lâm môn cao thủ như rừng, có thể nói là một bang phái hùng mạnh nhất nhì trong võ lâm đương thời. Không biết vì lẽ gì mà người của Thiết Hổ bang lại đi gây sự với Mai Lâm môn.
Tên đầu mục nghe nói không khỏi biến sắc, buột miệng kêu lên:
– Cái gì? Các hạ là người của Mai Lâm Môn?
Xong gã quay sang mấy tên hán tử đang đứng khép nép sau lưng. Làm mặt giận nạt:
– Các ngươi vì lẽ gì mà lại để xảy ra tranh chấp với vị bằng hữu của Mai Lâm Môn?
Một tên đại hán cúi đầu lí nhí nói:

– Bọn thuộc hạ uống rượu trong tửu lâu, đâu có chọc ghẹo gì tới lão.
Tự nhiên lão từ bàn bên cạnh nhào qua đánh bọn thuộc hạ, từ trong tửu lâu đánh ra tới ngoài này...
Tên đầu mục vung tay tát tên đại hán một cái như trời giáng, trên mặt tên đại hán lập tức sưng vù lên, hằn to vết ngón tay.
Tên đầu mục lại hừ một tiếng nặng nề ngoác miệng mắng:
– Ai lại không biết các ngươi ăn nói ngang tàng quen thói rồi? Thiết Hổ bang phải nhục nhã vì các ngươi!
Tên hán tử bị đánh cúi gầm mặt không dám cải lời, thậm chí không dám giơ tay lên xoa má nữa.
Thì ra mấy tên thuộc hạ Thiết Hổ đang uống rượu trong tửu lầu. Vì đây là vùng thế lực của chúng. Lại thêm rượu làm cho gan chúng lớn hơn thường ngày.
Lớn tiếng ba hoa Thiết Hổ bang đệ nhất thiên hạ, có người nhắc tới danh vọng của Mai Lâm Môn, nhưng lập tức cười nhạo, chê Mai Lâm môn tàn tệ, không đáng một xu. Lão nhân kia nghe chúng nhục mạ Mai Lâm Môn, không nhịn được, song phương lập tức ẩu đả với nhau.
Tên đầu mục quay sang lão nhân, vẻ ngượng ngùng nói:
– Tại hạ quản giáo thuộc hạ không nghiêm, để chúng đắc tội với bằng hữu, tại hạ xin nhận phần lỗi vị tình mong bằng hữu bỏ qua cho.
Lão nhân nhếch mép cười lạnh nói:
– Đến giờ ngươi mới chịu nhận phần lỗi về mình! Hừ! Đồ có mắt không tròng, không biết tự lượng!
Một trong hai tên hán tử mới đến sau không nhịn được quát lớn:
– Mẹ nó, lão già chết bầm! Đại ca của ta chẳng qua thấy ngươi già cả nên nhịn nhục. Ngươi lại tưởng mình ngon lắm, còn chưa chịu mau mau cụp đuôi chuồn sớm, đại gia...
Lão nhân chẳng nói chẳng rằng, thân hình cất lên, vươn trảo nhằm mặt tên đại hán nọ chộp tới, động tác nhanh nhẹn đến không ngờ!
Tên đầu mục nọ thân làm đầu mục của Thiết Hổ bang tuy không dám đắc tội với người của Mai Lâm Môn. Nhưng cũng không thể đứng nhìn người ta lăng nhục thuộc hạ mình. Thấy đối phương đã động thủ, gã quát lớn một tiếng:
– Đắc tội!
Dứt lời nhằm lưng lão nhân kích tới một chưởng.
Lão nhân hồi thủ phá ra một chưởng. Song chưởng giao nhau, lão mượn lực tung người nhảy ra ngoài mấy trượng.
Tên đầu mục lại sấn tới, võ công của song phương nửa cân tám lạng

trong nhất thời không ai chiếm được thượng phong.
Ngao Tử Thanh đứng bên ngoài quan chiến, lòng nghĩ thầm:
– Xem ra Thiết Hổ bang và Mai Lâm môn đã tạo nên một mối oán cừu vô lý nhưng không phải dễ dàng xóa bỏ!
Tên đầu mục của Thiết Hổ bang giơ hai tay ra sau lưng, trong tay gã lập tức có thêm đôi song đao. Gã múa tít song đao tạo nên một bức màn sắt vây lấy lão nhân.
Lão nhân hừ lạnh một tiếng cũng vội rút binh khí ra đánh đông đỡ tây, kinh phong vù vù uy lữ kinh nhân.
Chỉ trong nháy mắt, song phương đã giao đấu được hai mươi hiệp. Người của Thiết Hổ bang thấy đầu mục của mình không hạ nổi đối phương, liều hè nhau liên thủ vây công.
Lão nhân cười lạnh nói:
– Đây chính là phong cách của Thiết Hổ bang các ngươi đấy phỏng?
Người của Thiết Hổ bang không thèm để ý tới lời nói mỉa mai của lão nhân, cứ cố sức tấn công ráo riết. Tình thế biến đổi, lão nhân lập tức ở vào thế hạ phong, hoàn toàn bị động chỉ còn đường chống đỡ. Lão gắng gượng chống đỡ được chục hiệp nữa, sau đó lựa thế đá văng được một tên đại hán, cướp đường rút lui. Sau khi thoát ra khỏi vòng vây lão thi triển khinh công chạy như bay, còn cố quay lại nói:
– Món nợ này lão phu sẽ đòi lại...
Tên đầu mục Thiết Hổ bang biết có đuổi cũng không còn kịp nữa, lập tức giơ tay, một làn ánh sáng bạc tuôn ra nhằm lưng lão nhân phi tới.
Lão nhân không ngờ đối phương lại dùng đến ám khí đối phó với lão, cứ cắm cúi chạy. Mũi ám khí đã tới sau lưng lão nhân xem ra lão khó lòng thoát khỏi tai kiếp.
Ngay lúc đó, Ngao Tử Thanh vung tay, chiếc roi ngựa trong tay chàng như con phi xà bay ra. Xuất phát sau nhưng lại tới trước.
“Keng” một tiếng đánh văng mũi ám khí ra xa.
Tên đầu mục phóng chiếc Cang Tiêu nội lực hắn sung mãn, thế tiêu đi như điện, mắt thấy lão nhân sắp phải tử thương dưới ám khí của mình. Lòng đang mừng thầm, không ngờ sắp thành công lại có người phá ngang.
Đến lúc này lão nhân mới hay mình vừa thoát khỏi tai kiếp, máu nóng dồn lên đầu, lão quay phắt lại trừng mắt nhìn tên đầu mục.
Tên đầu mục cũng tức giận không kém chỉ Ngao Tử Thanh mắng:
– Tiểu tạp chủng! Ngươi là thứ không biết sống chết, ở đâu tới đây mà dám xen vào chuyện của Thiết Hổ bang?
Ngao Tử Thanh thấy người của Thiết Hổ ỷ đông hiếp ít thì đã coi không thuận mắt rồi, nay lại dùng ám khí ám toán người, nên mới tức

mình ra tay ngăn cản chứ thật tình chàng cũng chẳng muốn gây sự với Thiết Hổ bang. Nghe tên đầu mục giở giọng lớn tiếng, chàng không nổi giận, chỉ lạnh lùng nói:
– Không phải tại hạ muốn sinh sự, nhưng thấy chết không cứu thì không hợp với đạo nghĩa võ lâm. Mong các hạ bỏ qua cho.
Tên đầu mục thấy Ngao Tử Thanh dùng lời lẽ khiêm tốn thì càng làm già, trợn mắt quát:
– Ngươi là thứ gì mà dám ngăn cản đại gia giết người? Ngươi sống như vậy cũng đủ lắm rồi!
Ngao Tử Thanh nghe nộ khí xông lên tận óc, nhưng chàng cố nén giận cười nhẹ nói:
– Huynh đệ! Quân tử tuyệt giao cũng không nói những lời khó nghe. Ăn nói phải cẩn thận một chút, nên nhớ họa từ miệng mà ra!
Tên đầu mục trề môi ra vẻ khinh thường nói:
– Tiểu tử ngươi dám gọi đại gia là "Huynh đệ"? Ngươi đúng là thứ chó không có mắt!
Dứt lời gã hươ long đao xông tới miệng quát:
– Anh em nhào vô đi! Trói cả hai tên tặc này lại rồi nói chuyện với chúng sau!
Cả mấy tên đại hán đồng loạt nhằm Ngao Tử Thanh xông tới, tên nào tên nấy vẻ hùng hổ như nhất định phải băm vằm Ngao Tử Thanh ra mới hả dạ!
Ngao Tử Thanh cười lạnh một tiếng cất người lên, người trong cuộc chỉ thấy bóng người chớp động một cái một tên đại hán rú lên hãi hùng, miệng túa máu tươi, lộn vòng văng ra tận ngoài xa.
Tên đầu mục trợn trừng mắt gầm lên:
– Hạt Vĩ Tiêu!
Một tên đại hán lui nhanh về phía sau, song thủ vung lên, một chùm ám khí đen ngòm, bắt ánh sáng chiếu màu xanh nhằm Ngao Tử Thanh chụp xuống.
Ngao Tử Thanh liếc mắt nhìn sơ qua đã biết số ám khí này có tẩm kịch độc, chàng đã một lần phải chịu khổ vì độc nay lại nhìn thấy độc, một luồng nộ hỏa vô danh chạy rần rật trong huyết quản, chàng hừ lạnh một tiếng, thân hình chàng rùn xuống, xoay như một cơn lốc, tránh khỏi chùm ám khí độc hại đang kích tới.
Đám ám khí vừa lướt qua thân hình chàng như một chiếc lò xo bị nén chặt nay bung ngược ra. Thân hình chàng cất lên cùng với một tiếng quát vang như sấm. Hai luồng máu nóng phun ra như suối.
Hai tên đại hán còn sót lại run như cầy sấy quay đầu tháo chạy. Nhưng chúng chỉ chạy được hai bước thân hình Ngao Tử Thanh như

luồng điện xẹt qua, hai tiếng “Bịch, bịch” vang lên, hai tên đại hán đã nhào lăn dưới đất!
Từ khi Ngao Tử Thanh xuất thủ đến khi bốn tên đại hán vong mạng, thời gian chỉ bằng người ta thở ra hít vào vài hơi mà thôi. Các động tác của chàng nhanh nhẹn liền lạc, tựa hồ giữa các động tác không có điểm dừng.
Ngay lúc đó bỗng nghe có tiếng vó ngựa gấp gáp phi tới. Tên đầu mục mừng rỡ kêu lên:
– Thiếu bang chủ và tiểu thư tới!
Lão nhân hơi biến sắc nhưng rất nhanh lão lấy lại vẻ cao ngạo lạnh lùng nói:
Long phụng song hiệp đến thì đã sao? Hừ! Trong mắt của Mai Lâm môn thì Thiết Hổ bang các ngươi không đáng một xu, chỉ giỏi diễu võ dương oai ở đay mà thôi!
Lão vừa dứt lời thì hai thớt ngựa cũng đã tới nơi.
Song mục Ngao Tử Thanh tựa hồ vừa nhìn thấy một luồng hào quang cực mạnh. Hai thớt ngựa một vàng một trắng, con nào con nấy đều cao lớn đẹp đẽ dị thường, nhưng điều đáng nói ở đây là người cưỡi trên lưng ngựa khiến người ta không dám nhìn lâu!
Ngồi trên lưng ngựa vàng là một thanh niên nam tử vào khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, thân cao gầy phong lưu tuấn tú, nhìn ra dáng một công tử danh gia.
Còn bên lưng ngựa trắng là một thiếu nữ tuổi trên dưới đôi mươi, đôi mắt đen láy ướt rượt có một sức hấp dẫn có thể câu hồn đoạt phách bất kỳ nam nhân nào.
Chiếc mũi thẳng gọn gàng như được chạm bằng ngọc ngay bên dưới là đôi môi như hai cánh hoa đào hé mở. Làn da trắng như tuyết thật mịn màng. Không tìm thấy một khiếm khuyết nào dù rất nhỏ!
Mái tóc đen óng ả xỏa trên đôi bờ vai, thân hình yểu điệu mà khỏe khoắn trong bộ y phục màu trắng tinh. Trên vai giắt xéo một thanh trường kiếm cán kiếm nạm ngọc, có tua ngũ sắc đung đưa tron gió.
Nói tóm lại, toàn thân nàng toát lên một vẻ mỹ miều cao quý, đủ làm đắm say lòng người.
Nếu không phải được tận mắt nhìn thấy nàng, Ngao Tử Thanh không sao tưởng tượng được trong thiên hạ lại có được một mỹ nhân, hoàn hảo như nàng. Hầu như tất cả cái đẹp của nữ nhân đã được thiên nhiên ưu ái đem gán hết cho nàng.
Hai người tay nắm chặt cương ngựa, đôi ngựa dừng chân, đến lúc nầy Ngao Tử Thanh mới nhận ra đây là một đoi ngựa rất quý hiếm. Màu lông không chút pha tạp thân dài, đầu ngẩn cao, ngực nở vó

thon, quả không hổ thẹn với hai tiếng “Thần mã”!
Ngao Tử Thanh hít một hơi dài khen thầm:
– Phong thái tuyệt vời!
Gã thanh niên hất mặt nhìn tên đầu mục, hỏi:
– Sách Nguyên, ở đây vừa xảy ra chuyện gì vậy?
Tên đầu mục có tên gọi là Sách Nguyên chỉ Ngao Tử Thanh và lão nhân nói:
Lão đầu là người của Mai Lâm môn, còn tên tiểu tử kia chẳng biết ở đâu chui ra vô duyên vô cớ xuất thủ đã thương người của ta. Tiểu nhân vừa mới nói phải quấy, tên tiểu tử đã giết chết bốn huynh đê...
Gã thanh niên không đủ trầm tĩnh chưa nghe trọn câu liếc xéo về phía Ngao Tử Thanh và lão nhân, cất giọng ngạo nghễ nói:
Đánh chó cũng phải nể mặt chủ nhà. Các ngươi đến Trần gia tập lại còn đả thương chủ nhân, làm như vậy các ngươi không thấy thất lễ sao?
Thiếu nữ cất giọng như chuông vàng nói:
– Song phương không oán không cừu, tại sao lại nhẫn tâm giết người như vậy? Người của Thiết Hổ bang đã làm gì đắc tội với các người sao?
Lời nói của hai người đều nhằm vào Ngao Tử Thanh. Lúc này chàng đã trở lên lưng ngựa, phong thái siêu phàm thoát tục của chàng khiến cả hai người không khỏi không chú ý.
Ngao Tử Thanh biết không thể tráng khỏi việc phiền phức nên điềm tĩnh nói:
– Người của nhị vị lỗ mãng với tại hạ trước. Tại hạ chẳng qua vì tự vệ mà phải động thủ. Nhị vị thử nhìn ám khí của quý bang thì biết. Ám khí có tẩm kịch độc kiến huyết phong hầu, như vậy chưa đủ tội để phải chịu trừng phạt sao?
Thiếu nữ mở to đôi mắt diễm tuyệt giọng kinh hãi nói:
– Ai dám sử dụng thứ ám khí hiểm độc này? Ta đã nói không biết bao nhiêu lần, không cho các ngươi dùng đến loại ám khí này nữa rồi mà? Sách Nguyên!
Ngươi quên hay là biết sao vẫn cố tình vi phạm, để thuộc hạ theo ngươi dùng nó ám toán người?
Sách Nguyên cúi đầu lí nhí đáp:
– Tiểu thư, tiểu nhân quản giáo không nghiêm...
Ngao Tử Thanh vô ý nói một câu vạch trần ý đồ dối gạt chủ nhân của Sách Nguyên. Lúc nãy rõ ràng gã ra tay phóng Hạt Vĩ Tiêu nhưng Ngao Tử Thanh không thèm tố cao thêm chỉ mỉm cười mà thôi.
Lão nhân cười lạnh nói:

– Thiết Hổ bang có được huynh muội ngươi coi được hơn một chút, chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại...
Quay sang Ngao Tử Thanh, lão ôm quyền nói:
– Tiểu huynh đệ có ân cứu mạng, lão phu có dịp đi ngang xin ghé Mai Lâm môn uống trà. Lão phu bái biệt!
Dứt lời lão quay mình bỏ đi. Lời nói của lão tỏ vẻ không coi Long Phụng song hiệp vào đâu, nhưng hai người không muốn tranh chấp với Mai Lâm môn nên đành nuốt hận để cho lão đi.

Ma Tiêu

Hồi 6
Đả bại Thiết Hổ bang

Chờ khi bóng lão nhân mất hút, gã thanh niên quay sang Ngao Tử Thanh lạnh lùng hỏi:
– Ngươi tên họ là chi?
Nhìn thấy thái độ ngạo mạn của đối phương. Ngao Tử Thanh đã thấy khó chịu trong lòng nhưng nể tình thiếu nữ diễm lệ kia, chàng chỉ lạnh nhạt hỏi lại:
– Còn ngươi? Tên gọi là chi?
Trên mặt gã thanh niên lập tức xuất hiện một lớp sương mỏng, gã hừ một tiếng nặng nề, nói:
– Từ khi ta hiểu biết thế sự đến giờ chưa có kẻ nào dám hỏi tên họ ta theo cái lối đó!
Dứt lời chiếc roi ngựa trong tay vung lên, quét điểm đánh... trông như vô số đọc xà uốn lượn quanh người Ngao Tử Thanh. Không gian cũng lập tức xuất hiện những luồng kình đạo hùng hậu xé gió vù vù rất uy mãnh.
Ngao Tử Thanh ngồi trên lưng ngựa thân hình chàng không chút cử động chỉ có đôi bàn tay sấn vào vùng tiên ảnh, gạt, đỡ, đẩy... không những có thể hóa giải được tất cả các thế công hiểm hóc mà còn bức đối phương liên tiếp nghiêng ngã trên lưng ngựa để tránh né.
Công tâm mà nói, võ nghệ của gã thanh niên cũng không đến nỗi nào, có thể coi là đã tiến vào cánh cửa của võ học. Nhưng vì ngồi trên lưng ngựa, võ công không tiện thi triển, hơn nữa gặp phải một cao thủ cỡ như Ngao Tử Thanh thì gã thất thế là điều hiển nhiên.
Còn Ngao Tử Thanh chưa thật sự phản công, nếu không, gã thanh

niên đã sớm thất thủ rồi!
Rất nhanh, song phương đã trao đổi được ba mươi hiệp.
Ngao Tử Thanh chớp chớp mắt cao giọng nói:
– Bằng hữu! Đánh như vậy đủ chưa?
Gã thanh niên quát lớn một tiếng, tấn công liên tiếp mười chiêu, hai mươi mốt thức, miệng nói:
– Ngày hôm nay thiếu gia nhất định lấy đầu ngươi để tế vong linh các huynh đệ chết oan.
Ngao Tử Thanh cũng liền hoàn phản công mười chưởng, trầm giọng nói:
– Đó là ngươi tự rước khổ vào thân!
Tả chưởng chàng nhanh như chớp vỗ về phía chiếc roi ngựa nhằm hông chàng quét tới. Hữu cước rời khỏi ngà sắt phi ra. Ngay khi gã thanh niên vội vàng rút roi lại thì hữu thủ của Ngao Tử Thanh nhanh đến không thể nhanh hơn được nữa, vươn ra chộp trúng đầu roi, vận lực kéo một cái. Gã thanh niên kêu lên một tiếng kinh hãi, rời khỏi mình ngựa rớt xuống đất!
Ngao Tử Thanh ném trả chiếc roi cho gã thanh niên, cười nhẹ nói:
– Phàm việc gì cũng có lần đầu tiên. Tại hạ đã hỏi ngươi như vậy, đến lần sau nếu có người hỏi nữa ngươi sẽ thấy quen thôi!
Dứt lời chàng ôm quyền hướng về hai người cười nhẹ nói:
– Tại hạ cáo từ!
Gã thanh niên gầm lên:
– Ngươi tưởng như vậy rồi có thể bỏ đi được sao? Bản thiếu gia sẽ dạy cho ngươi biết thế nào là lễ độ!
Giơ roi ngựa lên, vung mạnh tay điểm xẹt về phía yết hầu của Ngao Tử Thanh. Trông khí thế gã hung hãn như một con hổ bị thương đang vươn nanh múa vuốt!
Ngao Tử Thanh bật cười khanh khách, thân hình vẫn ngồi bất động trên lưng ngựa, hữu thủ vỗ ra một chưởng đánh đầu roi đạt ra xa. Nào ngờ ngọn roi của gã thanh niên đột ngột trầm xuống quét vào chân ngựa Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh nhíu mày quát:
– Bằng hữu, ngươi thật không biết tự lượng sức mình!
Mũi chân chàng khẻ điểm vào thân ngựa, con ngựa hí vang một tiếng chồm hai vó trước tránh được đường roi. Ngao Tử Thanh không để mất thời gian, từng chưởng từng chưởng như lớp lớp sóng trào cương khí uy mãnh như ẩn tàng sấm sét nhắm đầu gã thanh niên ập xuống.
Thiếu nữ thất kinh kêu lên:

– Đại ca...
Ngao Tử Thanh thu kình lực cười nhẹ nói:
– Bằng hữu, tại hạ nhẫn nhịn đã nhiều, ngươi cũng đừng ép người quá đáng.
Núi cao còn có núi khác cao hơn, võ công của ngươi cũng không đến nỗi nào, nhưng công phu hàm dưỡng còn quá kém!
Gã thanh niên bị tấn công vuốt mặt không kịp, bỗng thấy áp lực giảm hẳn, nổi giận rút soạt trường kiếm, phẫn hận quát:
– Lý Hải Kỳ này không phải là người dễ xem thường! Tiểu tử ngươi mau báo danh rồi chịu chết!
Ngao Tử Thanh nhìn thiếu nữ, mỉm cười nói:
– Cô nương, đại ca của cô nương chẳng những không cảm kích tại hạ hạ thủ lưu tình, lại còn lấy oán báo ân.
Người ở ngoài sáng hơn người trong cuộc. Thiếu nữ đã thấy rõ ràng đối phương đã lưu tình, không có ý đả thương người. Nàng nhìn Ngao Tử Thanh bằng ánh mắt cảm kích, khẽ gật đầu biểu thị đồng tình với chàng.
Ngao Tử Thanh nhìn thấy dung nhan nàng như đóa hoa xuân hàm tiếu, bất giác cảm thấy mặt nóng bừng, chàng gượng cười lúng túng nói:
– Đa tạ cô nương...
Thiếu nữ chú mục nhìn Ngao Tử Thanh, trên gương mặt đẹp mê hồn của nàng thoảng hiện một nụ cười, cất giọng oanh vàng nói:
– Xin thiếu hiệp đừng trách tội đại ca lỗ mãng. Đại ca ta tính tình xưa nay vẫn cứ như vậy, phụ thân ta đã trách mắng không biết bao nhiêu lần rồi...
Gã thanh niên, Lý Hải Kỳ, giận dữ quát:
– Tiểu muội! Ngươi không liên thủ với ta trừ khử tên tiểu tử vô lễ kia thì thôi, tại sao còn nói nói cười cười với gã, lại còn chỉ trích cả ta nữa?
Thiếu nữ gượng cười nói:
– Đại ca à, đại ca có lỗi với người ta, mắng người rồi còn động thủ trước người tạ. Lý Hải Kỳ nghiến răng nói:
– Mộng Hàn! Ngươi ép người nhà bênh vực người ngoài, ngươi không thấy xấu hổ sao? Ngày hôm nay ta không lấy được mạng tên tiểu tử này thì không còn là Lý Hải Kỳ nữa! Tiểu tử báo danh rồi chịu chết!
Ngao Tử Thanh mỉm cười giơ cao chiếc Quỉ tiêu, hươ hươ trước mặt Lý Hải Kỳ, nói:
– Ngươi đừng sợ hãy nghe!

Lý Hải Kỳ hơi giật mình buột miệng thốt lên:
– Quỉ Tiêu?
– Hai tiếng Quỉ Tiêu có một sức nặng kinh nhân, mỹ nhân cũng giật nãy người kêu lên:
Ngươi là Quỉ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh?
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Không dám, chính là tại hạ!
Hai huynh muội Long Phụng song hiệp đồng kinh hãi tròn mắt nhìn Ngao Tử Thanh. Nhưng một lúc sau Lý hải Kỳ trấn tĩnh lại, cao giọng quát:
– Cho dù ngươi là Quỉ Tiêu Ảnh thì cũng không được phép hí quỉ lộng thần trước mặt bản thiếu gia! Thiết Hổ bang cũng chẳng phải là đồ bỏ, ngươi muốn thế nào bản thiếu gia hỏi ngươi thế ấy!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Thiếu bang chủ nói vậy là không đúng rồi! Ngươi xuất thủ tấn công tại hạ trước, lại cưỡng tử đoạt lý, khăng khăng giành phần hơn về mình, tại hạ vốn không có ý đối địch với quý bang, hy vọng rằng khi gặp lại, thái độ cuồng ngông của ngươi không còn như lần này nữa!
Lý Mộng Hàn chừng như hơi thất vọng, nàng hạ thấp giọng nói:
– Ngao đại hiệp! Ngươi... định đi đâu?
Ngao Tử Thanh chầm chậm thở ra một hơi dài dịu giọng nói:
– Tại hạ không có nơi ở cố định, rày đây mai đó. Tại hạ cũng không biết mình sắp đến nơi nào nữa!
Lý Mộng Hàn hơi ngần ngừ một lúc rồi ấp úng nói:
– Chúng ta... ngươi có còn trở lại Thiết Hổ bang thăm... thăm ta không...
Ngao Tử Thanh chú mục nhìn Lý Mộng Hàn, một lát sau chàng thở dài nói:
– Nhân sinh hà xứ bất tương phùng, nếu có duyên thì nhất định sẽ còn gặp lại.
Lần đầu tiên gặp cô nương tại hạ không dám đường đột, còn mai đây thì... việc tương lai không ai nói trước được! Tại hạ cáo từ!
Lý Mộng Hàn còn định nói điều gì nhưng Lý Hải Kỳ đã quát lớn:
– Mộng Hàn! Tên tiểu tử này đến lãnh địa của chúng ta còn hà hiếp địa chủ.
Ngươi lại đi nói với hắn những chuyện không đâu vào đâu! Mau liên thủ với ta bắt trói hắn đem về chờ phụ thân phát lạc.
Lý Mộng Hàn nổi giận nói:
– Đại ca! Ngao đại hiệp đã nhiều lần nhẫn nhịn, còn đại ca thì cứ thích làm phiền người khác. Thôi bỏ qua đi, theo muội đi về...

Lý Hải Kỳ không chờ Lý Mộng Hàn nói hết, nghiến răng, quát:
– Ngao tiểu tử! Ngươi xuống ngựa!
Ngao Tử Thanh thật tình không muốn đối địch với Lý Hải Kỳ, để rồi gây nên những ân oán không cần thiết, chàng lạnh lùng nói:
Lý bằng hữu, ngươi không phải là đối thủ của tại hạ đâu, đi về đi!
Lý Hải Kỳ gầm lên liền liền, trường kiếm vung lên, hàn quang loang loáng nhằm người Ngao Tử Thanh kích tới.
Thân hình Ngao Tử Thanh khẽ nghiêng đi, thân hình chàng lập tức rời khỏi yên ngựa bắn vọt ra ngoài. Cười lạnh một tiếng, song chưởng nhẹ nhàng hươ lên, trông thì chậm nhưng kỳ thực lại nhanh nhẹn vô cùng, kình phong lập tức nổi lên cuồn cuộn!
Chưởng chàng đến gần người Lý Hải Kỳ, lập tức biến thành trăm ngàn chưởng ảnh, trông mờ mờ ảo ảo, tựa như một màn lưới chụp xuống, chưởng phong sắc ngọt không thua những lưỡi đao.
Lý Hải Kỳ kinh hãi triệt chiêu lui lại, nhưng thanh trường kiếm trong tay gã suýt chút nữa vuột khỏi tay bay đi.
Thân hình Ngao Tử Thanh như ảo ảnh, thoát ở bên tả thoắt ở bên hữu, song thủ co vào duỗi ra nhanh như điện, hai cánh tay chàng như những con độc xà. Vì động tác chàng quá nhanh nên không nhìn rõ hình dạng nữa, cực kỳ ngụy dị.
Ngao Tử Thanh cười lớn nói:
– Tại hạ thấy ngươi nên về nhà luyện thêm vài năm nữa thì hơn!
Trong lúc chàng nói chuyện, hai người đã nhanh chóng trao đổi đến bảy chiêu. Ngao Tử Thanh vừa dứt lời, thân hình chàng đã xoay tít bảy vòng, vừa chưởng vừa cước đã nhanh lại mạnh chấn nhiếp hồn người!
Lý Hải Kỳ phẫn hận đến cùng cực vận toàn lực công chín kiếm mười ba cước miệng quát:
– Thiếu gia nhất định phải lấy mạng ngươi mới nghe.
Ngao Tử Thanh nhẹ nhàng tránh chiêu, chưởng vẫn liên tiếp phản công, miệng cười nói:
– Tốt nhất ngươi nên giữ lấy đầu mình để sống thêm vài năm nữa!
Trường kiếm Lý Hải Kỳ như chiếc chong chóng quay nhanh đến nỗi không nhìn thấy thân kiếm nữa từng lớp từng lớp như sóng trường giang không ngừng không nghĩ dồn dập đổ lên người Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh như u linh thoát cải đã ở bên ngoài vung kiếm ảnh một đâm chưởng ảnh lập tức xuất hiện áp lực như núi lập tức áp xuống đầu đối phương.
Lý Hải Kỳ nghe kình phong ép lên người, gã không kịp hồi kiếm

chống đỡ chỉ muốn nhanh chóng đào tẩu khỏi vòng chiến. Nhưng Ngao Tử Thanh đã đoán biết hướng di chuyển của gã, gã vừa mới nhích động thân hình thì đã bị Ngao Tử Thanh đã sớm đón đầu rồi.
Lý Hải Kỳ cảm thấy một áp lực ghê gớm từ trên cao đè nặng xuống lòng ngực gã như muốn vỡ tung, chưởng ảnh của Ngao Tử Thanh chập chờn đây đó như một đàn dơi vây tròn quanh người gã.
Ngay trong lúc Lý Hải Kỳ chỉ còn nhắm mắt chờ chết thì phía xa xa, một giọng nói trầm hùng vang lên:
– Hạ thủ lưu tình!
Ngao Tử Thanh thật ra cũng chỉ muốn dọa cho Lý Hải Kỳ sợ hãi mà rút lui thôi chứ không có ý giết người.
Nghe tiếng quát, chàng triệt chiêu lui về. Quay mình nhìn về phía phát ra tiếng nói, một lão nhân tuổi quá ngũ tuần, mặt đầy nếp nhăn, trông dáng vẻ như là một đại phú ông.
Sau lưng lão nhân phú quý nọ còn có hai người nữa, tuổi tác cũng tương đương lão nhân đi đầu. Quân sự ba người này. Ngao Tử Thanh đoán định người đi đầu là bang chủ Thiết Hổ bang hai người theo sau chắc là tả hữu hộ pháp.
Hai lão nhân phía sau người bên phải tướng mạo dữ dằn đôi mày lá như hai con sâu rôm nằn xếch ngược đôi mắt to tròn như mắt báo, bên má phải từ dưới mặt xuống đến cằm có một vết sẹo đỏ như máu. Trông dáng vẻ lão vừa hung bạo vừa hiểm ác.
Người bên trái thì ngược lại dáng văn sĩ, sắc diện hơi vàng, trông thật lạnh lùng tàn khốc. Đặc biệt đôi mắt và thần quang như điện, xem ra đúng là một nội gia cao thủ.
Chỉ trong nháy mắt ba người đã dừng lại trước mặt Ngao Tử Thanh.
Lão nhân đi đầu Thiết Hổ bang chủ Lý Toàn Sáng gằn giọng nói:
– Thứ giang hồ tiểu tốt ở đâu dám đến đây giở thói hung hãng? Mau báo cẩu danh của ngươi ra!
Ngao Tử Thanh lắc đầu tắc lưỡi nói:
Lý bang chủ thân làm chủ một bang phái võ lâm địa vị tôn quý không ngờ mở miệng nói toàn những lờ nghe chẳng lọt lỗ tai. Thảo nào Thiết Hổ bang thành lập ba năm nay mà thanh thế vẫn không lớn lên được!
Lão nhân mặt sẹo trợn mắt quát:
– Xú tiểu tử! Ngươi dựa vào thế của ai mà dám tới đây ăn nói ngông nghênh.
Muốn chết sớm thì mau báo danh tánh, lão tử Cương Hoàn Quách Cuồng Phong tống tiễn ngươi đi!
Ngao Tử Thanh nheo mắt nhìn Quách Cuồng Phong cười nhẹ nói:

– Tại hạ không nói ra thì hay hơn, nói ra e rằng ngươi sợ đến vỡ mật mất!
Tiểu danh của ngươi thì tại hạ có nghe qua!
Trên trán Quách Cuồng Phong lập tức nổi gân xanh vết sẹo cũng đỏ hồng lên như một vệt máu. Lão lồng lộn gầm lên:
– Xú tiểu tử! Lão tử lấy mạng ngươi!
Lý Hải Kỳ lúc nảy suýt nữa thì mất mạng, đến giờ mới kịp hoàn hồn vội chạy đến bên Lý Toàn Sáng nói:
– Phụ thân! Nhị vị thúc thúc, hắn là Quỉ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh!
Lý Toàn Sáng quan sát Ngao Tử Thanh từ đầu đến chân mấy lượt, sau đó cất giọng cười âm lạnh nói:
– Tiểu bằng hữu! Ngươi là ai mà lại đi mạo danh người khác, không sợ mang sát nghiệp vào người sao? Mau báo rõ danh tánh của ngươi!
Ngao Tử liếm liếm môi cười nhẹ nói:
– Tại sao tại hạ phải mạo danh Ngao Tử Thanh chứ? Tại hạ còn mong rằng mình không phải là Ngao Tử Thanh nữa kìa! Ngao Tử Thanh thì có điểm nào đặc biệt đáng để cho người khác phải mạo danh?
Lão nhân mặt vàng từ đầu đến giờ chẳng nói chẳng rằng. Lúc này bước tới một bước, sắc mặt trầm hẳn lại. Thần thái lão toát lên một vẻ âm trầm tàn khốc, giọng lão cũng như từ cõi âm vọng về:
Lời đồn đãi Ngao Tử Thanh tự cao cuồng ngạo, bằng vào mấy lời nói của ngươi cũng đủ thấy ngươi không phải là Quỉ Tiêu Ảnh. Tại sao ngươi lại mạo danh hắn đến đây sinh sự rồi giá họa cho hắn? Ngươi định xui cho Thiết Hổ bang đi gây sự với tên sát tinh ấy sao? Bằng hữu, Thiết Hổ bang không phải là một lũ ngu ngốc để ngươi lợi dụng dễ dàng như vậy đâu.
Lý Mộng Hàn vội nhảy xuống ngựa nhẹ nhàng lên tiếng:
– Hách thúc thúc! Người này đúng là Quỉ... Ngao đại hiệp...
Lý Toàn Sáng mục lộ hàn quang liếc nhanh về phía con gái, gằn giọng hỏi lại:
– Tại sao ngươi biết hắn chính Ngao Tử Thanh?
Lý Mộng Hàn cúi đầu hai má ửng đỏ lí nhí đáp:
– Chính miệng hắn nói.
Ngao Tử Thanh nhìn Lý Mộng Hàn ánh mắt chàng toát ra những tia nhìn ấm áp. Sau đó chàng lấy ống tiêu ra chậm rãi tấu bài Giang Hồ hành, tiếng tiêu dìu dặt đôi lúc lại trở nên thê lương làm người nhe không khỏi động thần hồn.
Lý Toàn Sáng mở to mứt nhìn Ngao Tử Thanh chờ đến khi chàng

thổi dứt, trầm giọng nói:
– Cứ cho ngươi chính là Ngao Tử Thanh thì đã sao? Chúng ta ai đi đường nấy, ngươi vô cớ đến dây quấy nhiễu ngươi muốn thế nào đây?
Giọng nói của lão nghe đã bớt phần cuồng ngạo.
Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:
– Nói hay lắm! Tại hạ đã muốn rời khỏi đây từ lâu. Nhưng Lý thiếu bang chủ lại dùng dằng chẳng chịu để yên tại hạ nhẫn nhịn nhiều lần, hắn lại còn xuất thủ ép người. Theo bản tánh của tại hạ thì hắn đã mất mạng từ lâu rồi! Không biết hay dở đúng là ếch ngồi đáy giếng! Các hạ liệu mà uốn nắn quý tử để khỏi bị mất mạng một cách oan uổng, gặp người khác chỉ sợ không độ lượng được như tại hạ đâu!
Huyền Thiên Hách Uy lão nhân mặt vàng nghe nói cười lạnh đáp:
– Khẩu khí của Ngao đại hiệp đúng là lớn bằng trời. Ngao đại hiệp tuy là một võ lâm kỳ tài nhưng ngươi đã sinh sự với Thiết Hổ bang nếu Thiết Hổ bang không đứng ra xử lý, e rằng anh hùng thiên hạ sẽ chê cười Thiết Hổ bang không có gan.
Như vậy thì Thiết Hổ bang còn mặt mũi nào đứng trên giang hồ.
Ngao Tử Thanh chắp hai tay sau lưng khẽ nhếch mép biểu thị một nụ cười nói:
– Sĩ diện là việc nhỏ, tính mệnh là việc lớn, chỉ mong ba vị bằng hữu suy nghĩ cho kỹ trước khi hành động tại hạ không phải là hạng dung tục!
Ngao Tử Thanh nhìn khắp mấy người của Thiết Hổ bang một lượt. Nhìn thấy ánh mắt đầy tình ý của Lý Mộng Hàn nhìn mình, chàng không khỏi rung động thần hồn. Chàng khẽ cắn môi, cố sức nhìn tránh ra nơi khác.
Lý Toàn Sáng cất giọng cười lành lạnh, tiếng cười của lão làm người nghe cảm thấy như có những giọt băng chạy dài trong xương sống. Làm người nghe cảm thấy cực kỳ khó chịu. Lão định bước lên phía trước, nhưng Hách U đã giơ tay ngăn lại.
Hách U chủ mục nhìn Ngao Tử Thanh mọt lúc rồi cất giọng lành lạnh nói:
– Thiết Hổ bang không muốn trở thành thù địch của ngươi, nhưng dù sao cũng phải có một hành động để giữ thể diện cho Thiết Hổ bang. Chỉ cần ngươi công khai tạ lỗi với Thiết Hổ bang, việc hôm nay coi như không hề xảy ra!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Ngươi cũng biết rõ họ Ngao nầy không làm được việc đó!
Quách Cuồng Phong gầm lên:

– Xú tiểu tử lớn lối!
Âm thanh lời nói của lão còn văng vẳng trong không gian thì một trận cuồng phong thực thụ đã sầm sập xông đến tới người Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh khẽ điểm chân người chàng đã nhẹ nhàng lướt ra ngoài năm bước, cất người lên xoay nhanh như những ánh chớp mười ngọn cước đã nhắm Quách Cuồng Phong hãm tới. Song thủ thân hai công kích về phía Hách U và Lý Toàn Sáng.
Lý Toàn Sáng hừ lạnh một tiếng, điểm chân nhảy ra ngoài cất giọng lạnh lẽo nói:
– Đó là ngươi tự rước họa vào thân!
Lý Mộng Hàn kinh hãi thất thần, hai tay vặn vào nhau kêu lên:
– Các người... các người đừng đánh nhau nữa... phụ thân... Ngao đại hiệp...
Ngao Tử Thanh vừa vung chưởng công về phía Hách U vừa cười nhẹ nói:
– Lý cô nương, cô nương đã thấy rồi đó! Tại hạ đâu còn cách nào khác...
người của quý bang...
Quách Cuồng Phong liên tiếp thối lui tránh thế phản kích của đối phương, xong lập tức xông lên quát:
– Hừ, còn nói chuyện bây giờ lão tử sẽ cho ngươi ngậm câm từ nay!
Tý Toàn Sáng là bang chủ, thân phận cao quý nên rất ít khi đích thân động thủ. Lão lui ra khỏi vòng chiến, lạnh lùng quan sát chuyển biến của trận đấu.
Huyền Thiến Hách U thân pháp quyển chuyển nhẹ nhàng sau khi tránh qua mấy chưởng của Ngao Tử Thanh, thân hình lão êm như mèo đi, tiến lên phản công mười một cước mười chín chưởng. Ngao Tử Thanh mới xoay người phản kích một chiêu ba thức, lão đã hoàn toàn tin gã thiếu niên này chính là Quỉ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh!
Gương mặt tuyệt thế của Lý Mộng Hàn không còn chút huyết sắc, làn da mịn màn trắng như tuyết của nàng không ngừng co rút. Mồ hôi lấm tấm trên trán nàng cảm thấy ta chân bủn rủn, thiếu chút nữa là ngất đi.
Lý Hải Kỳ rất muốn xông vào trợ chiến, nhưng ba bóng người trong đấu trường xoắn xít lấy nhau, di chuyển quá sức mau lẹ. Gã nhìn một hồi đã thấy hoa mắt chóng mặt, còn xông vào trợ chiến thế nào được? Đành đứng ở ngoài mở to mắt nhìn vào.
Lý Mộng Hàn đột ngột thét lên kinh hãi. Nàng trông thấy Ngao Tử Thanh suýt trúng phải chưởng của Quách Cuồng Phong.

Ngao Tử Thanh sau khi tránh được một chưởng của Quách Cuồng Phong trong đường tơ kẻ tóc lập tức phản công như vũ bão bức hai lão đầu liên tiếp thối lui.
chàng quay nhìn Lý Mộng Hàn tươi cười nói:
– Đa tạ Lý cô nương quan tâm!
Lý Mộng Hàn giật mình hồi tĩnh, phát hiện ra thái độ thất thố của mình, vội vàng đỏ mặt cúi đầu chẳng dám nhìn lên. Nhưng ngay sau đó nàng không nén được lòng mình lại chú mục nhìn vào trường đấu.
Hách U tựa như một làn khói nhạt nhẹ nhàng lướt tới, song chưởng lão lập tức vung lên thành một bức màn như thiên la địa võng vây lấy các yếu huyệt trên người Ngao Tử Thanh.
Quách Cuồng Phong cũng quát lớn một tiếng nhảy tới, chưởng cước chi cùng thi triển một lúc, khí thé như muốn đè nát đối phương.
Thân hình Ngao Tử Thanh như một mũi tên rời khỏi dây cung bay vọt lên không trung, vượt qua vùng chưởng cước đan san sát quanh người. Quỉ Tiêu chớp động Miến đao cũng đã xuất hiện ở đuôi tiêu!
Lý Toàn Sáng đứng quan chiến bên ngoài thấy vậy vội kêu lên cảnh tỉnh hai tên thủ hạ.
– Chú ý! Tiểu tử đã lấy Quỉ Tiêu ra rồi đó!
Vừa dứt lời, lão huy động đôi tay áo rộng thân hình như con ưng khổng lồ cất lên, một luồng bạch quang từ tay lão xẹt ra phóng thẳng về phía Ngao Tử Thanh.
Lưỡi miến đao nối đuôi Tiêu Ngao Tử Thanh chớp động giật phăng về phía đạo bạch quang trong tay Lý Toàn Sáng, tiếng Kim thiết chạm nhau tốc lửa, hai bóng người cũng rời nhau ra rơi về hai phía.
Ngao Tử Thanh đảo lộn mọt vòng trên không trung nhằm đầu Quách Cuồng Phong đâm bổ xuống. Trong khi Quách Cuồng Phong đang vừa ngoác miệng mắng lớn vừa tìm đường tránh né, thì lưỡi Miến đao đã như dải lụa phất phơ quét về phía Hách U.
Hách U vội vàng điểm chân phóng xéo về phía sau, thân hình lão nhẹ như một đám mây lừng lững trôi ra ngoài. Lý Toàn Sáng đã xông lên, đạo bạch lớp lớp như núi đổ ngoác miệng mắng lớn.
– Xú tiểu tử chỉ nói cái miệng có giỏi thì giở vài thế mèo quào ra lão tử coi thử!
Ngao Tử Thanh cười lạnh, sắc diện chàng bỗng băng lạnh như cánh đồng tuyết mùa đông, giọng chàng nghe lạnh buốt xương như được phát ra từ một người hoàn toàn khác.
– Cẩn thận một chút! Tuyệt chiêu của ta đang nhằm vào ngươi đó!
Giọng nói của Ngao Tử Thanh như một khối băng bao lấy trái tim Lý

Mộng Hàn. Nàng không từ chủ được rùng mình mấy cái buột miệng kêu lên!
– Ngao đại hiệp! Đừng...
Khôn để Ngao Tử Thanh kịp đáp lời. Lý Toàn Sáng xông lên quát:
– Để lão phu lãnh giáo tuyệt chiêu của ngươi coi cao minh đến mức nào!
Ngao Tử Thanh mắt vẫn không rời các đối thủ, nói với Lý Mộng Hàn:
– Lý cô nương! Tình cảnh này tại hạ không thể làm gì hơn được!
Lý Mộng Hàn đưa hai tay lên ôm mặt tiếng khóc nàng nghe ai oán đến đoạn trường.
Lý Hải Kỳ ngày thường rất yêu quý muội muội nhưng nay thấy nàng năm lần bảy lượt bênh vực cho người ngoài không khỏi tức giận lạnh lùng quát:
– Ngươi còn khóc nỗi gì? Phụ thân cùng nhị vị thúc thúc đang giao đấu đến hồi kịch liệt nhất, ngươi định làm cho họ phân tâm hả? Lỡ có xảy ra sơ thất gì ngươi có gánh nổi trách nhiệm không?
Trên gương mặt diễm tuyệt của Lý Mộng Hàn xuất hiện những biến đổi đến khó coi. Nó thể hiện sự hổ thẹn chen lẫn nỗi phẫn hận dằn vặt trong lòng nàng.
Nàng cũng không biết mình phải làm gì bây giờ nữa, những người đang giao đấu sống chết ở trong kia, nàng không muốn một ai phải chịu thương vong cả. Nhưng lâm thế nào để mọi người dừng tay bây giờ?
Ngao Tử Thanh liếc nhìn Lý Mộng Hàn, thở dài lắc đầu nói:
– Lý cô nương, thứ lỗi cho tại hạ!
Quách Cuồng Phong quát lên một tiếng chiếc Đông Hoàn biến thành vô số vòng tròn màu vàng, mang theo tiếng sấm sét trầm trầm cuồn cuộng kích về phía Ngao Tử Thanh.
Thân hình Ngao Tử Thanh như một chiếc bóng đột ngột tan loãng trong không khí tránh khỏi cả Đồng Hoàn của Quách Cuống Phong và làn chưởng phong kinh thiến động địa của Hách U.
Tay phải chàng giơ lên lưỡi Miến đao đột ngột xoay tít nhẹ phiêu phiêu phát về phía Quách Cuồng Phong chiêu thức nhìn bên ngoài thì tầm thường nhưng tốc độ kinh lực bộ vị tấn công đều cực kỳ ảo diệu. Đây là chiêu Thiên Thần Khái Lộ chiêu đầu tiên trong pho Phi Nhẫn Trảm một pho đao pháp sát thủ của chàng.
Quách Cuồng Phong chỉ thấy hàn quang lóa mắt một cái lưỡi đao sắc bén đã ở ngay trước mặt lão rồi! Không kịp thu Đồng Hoàn về đỡ gạt lão đành ôm bụng vội vàng nhảy lui ra ngoài tẩu thoát.
Hách U hừ lạnh một tiếng, nghiêng mình tránh qua một đường Miến

đao của Ngao Tử Thanh thuận đà quét về phía hai song thủ phân hai lộ dùng Xà thuật pho trao công chộp về phía huyệt đan điền Ngao Tử Thanh.
Trảo chưa tới mà kinh khí phát ra hơi lạnh toát mới nhìn qua cũng đủ biết đây là thứ âm công hàn độc vô cùng.
Cánh tay của Hách U chừng như cũng biến thành dài hơn đen hơn trông chẳng khác nào hai con linh xà chờn vờn quanh các yếu huyệt của Ngao Tử Thanh, thỉnh thoảng lại uốn co lưỡi Miến đao, đồng thời trở ngược và chộp về phía Quỉ Tiêu định đoạt lấy chiếc Quỉ Tiêu trong tay Ngao Tử Thanh liên tục chớp động tựa như trăm ngàn con độc xà từ trên không trung không ngừng lao xuống. Mục tiêu của nó thật khó xác định lúc thì Linh Đại huyệt của Quách Cuồng Phong khi thì yết hầu của Hách U...
Quách Cuồng Phong càng đấu càng kinh hãi. Đồng Hoàn múa thành một bực tường đồng bảo vệ châu thân chẳng dám áp sát Ngao Tử Thanh.
Hách U tấn công liên hoàn mươi mấy chiêu Xà thủ nhưng lão không công trúng được đối phương thì chớ ngược lại Quỉ Tiêu lúc thì điểm, lúc thì Miến đao lượn lơ quanh người, chỉ chực chờ sự sơ hở của lão là lập tức công kích. Lão càng đấu cảm giác không an toàn càng lớn, cuối cùng không chịu nổi nữa. Lão quát lớn một tiếng thối lui.
Ngao Tử Thanh đột ngột phá lên cười tiếng cười chàng vang vang như sấm động. Lưỡi Miến đao đang nhằm đầu Quách Cuồng Phong lao tới, đột ngột đảo một cái đã phi tới trước mặt Hách U.
Đó là thức thứ hai trong Phi Nhẫn Trầm Thiên Vương thác tháp!
Trong một thoáng Miến đao một hóa thành mười, mười hóa thành trăm, nháy mắt bỗng thấy như ngàn vạn con ngân xà đua nhau uốn lượn lao xuống đầu xuống mặt Hách U cực kỳ hung hiểm, cực kỳ ngụy dị cơ hồ không còn kẻ hở nào để cho người ta có thể phá giải hay tránh né!
Quách Cuồng Phong huy động Đồng Hoàn thi triển một thế Giao Long Phi Đằng tấn công nhằm giải vây cho Hách U vãn hồi cục diện. Nhưng hầu như lão không tìm được một nơi nào khả dĩ công vào được.
Quách Cuồng Phong tức mình măng nhiếc luôn mồm.
Miến đao của đối phương chém tới nhìn thấy rất rõ rang nhưng lão lại không kịp cử Đồng Hoàn đón đỡ.
Kỳ thực Ngao Tử Thanh dùng chiêu thức này như một chương nhân pháp uy lực sát thương không chủ trọng vào nó lắm, chỉ chờ Quách Cuồng Phong thối lui.

Hách U lách người tránh né thân hình chàng đã như bóng với hình theo sát Hách U.
Một tiếng bịch nặng nề vang lên, thân hình Hách U cất lên khỏi mặt đất văng ra xa hơn trượng.
Sắc mặt Hách U tái nhợt toàn thân mồ hôi như tắm.
Ngay lúc đó lại thấy bóng người chớp động một đạo bạch quang từ bốn phía nhằm vào các yếu huyệt Ngao Tử Thanh kích tới.
Song mục Ngao Tử Thanh thoáng thấy hai luồng ánh sáng mãnh liệt và kỳ dị tựa như hai lưỡi lửa ngũ sắc bắn ra vậy.
Chàng trầm giọng quát:
– Hảo bằng hữu, đừng chấp mê bát ngộ nữa!
Không ai để ý đến lời nói của chàng thế công của ba người công ngoài chẳng những không chậm lại mà còn nhanh hơn, mạnh hơn hung hiểm hơn. Cuộc đấu đã bước vào giai đoạn sanh tử điều mà Ngao Tử Thanh không muốn. Nhưng không còn cách nào khác đối phương tấn công càng lúc càng rát hơn. Chàng nghiến răng quát:
– Chớ trách tại hạ vô tình!
Hai cánh tay chàng đột ngột xòe ra như con ưng khổng lồ xòe cánh thân hình chàng đột ngột vọt lên không thẳng như cán bút song thủ chàng hợp lại vô số chưởng ảnh kiếm ảnh như rừng đều bị bỏ sau lưng chàng.
Quỉ Tiêu quơ mạnh lên không khí như bị xào trộn dữ dội tạo thành những đợt âm kình như sóng biển lúc cuồng nộ. Hách U bị ám kình đẩy hơi lui về phía sau lưỡi Miến đao nhanh như điện xẹt mà không gây nên bất kỳ tiếng động nhỏ nào đã tới sát cổ lão.
Song mục Hách U cơ hồ lọt ra ngoài sắc mặt vốn vàng như sáp của lão thoắt biến thành màu tro, thần thái lúc nào cũng trầm tĩnh lạnh lùng của lão biến mất thay vào đó là vẻ hãi hùng như đang nhìn thấy tử thần giơ lưỡi hái ra trước mặt lão.
Lý Toàn Sáng gầm lên một tiếng vung tay một đạo bạch quang bắn xẹt như sao băng về phía đan điền của Ngao Tử Thanh lão dùng binh khí làm ám khí. Vì cứu mạng một thuộc hạ mà cũng là một chiến hữu thân cận nhất của mình, lão không còn kể gì đến thanh danh của mình trên giang hồ nữa.
Quỉ Tiêu đảo nhẹ một cái, nghe vang lên một tiếng “Kịt” lưỡi đoạn kiếm của Lý Toàn Sáng cắm phập vào lỗ tiêu. Quỉ Tiêu của Ngao Tử Thanh còn có công dụng hút binh khí. Đó là điều mà xưa nay chưa ai được biết, thậm chí chưa hề nghe nói tới.
Ngay trong lúc mọi người còn đang ngẩn người kinh dị thì “Oẳng” một tiếng máu văng tung tóe, toàn thân Hách U văng đi, rơi bịch

xuống đất.
Hách U ngỡ rằng Ngao Tử Thanh đã bị Lý Toàn Sáng làm cho phân tám nhưng không ngờ... khinh công của lão dùng là niềm tự hào của lão cũng không cứu được lão khổ tai ách.
Ngao Tử Thanh cười nhẹ, giọng bình thản nói:
– Đây là một việc để cho các ngươi rút kinh nghiệm!
Vừa dứt lời Quỉ Tiêu hoa lên một cái thanh đoản kiếm bị hút dính vào Quỉ Tiêu bắn ra nhắm về hướng Lý Toàn Sáng. Và gần như cùng lúc đó lưỡi miến đao cũng rời khỏi đầu tiêu vẽ thành một đường ngân quang lao về phía Quách Cuồng Phong.
Đoản kiếm lao đi khá nhanh, Lý Toàn Sáng nghiêng người giơ tay ra định lấy thanh đoản kiếm của mình.
Nhưng lão đã đoán sai dụng ý của đối phương. Đồng thời cũng đoán sai thực lực của đối phương.
Lão chưa chạm được vào cán kiếm thì thanh đoản kiếm đã như một vật sống quay một vòng, bàn tay lão nghe rạch toát một cái máu tươi văng đầy mặt đất, văng cả lên bộ cẩm y hoa quí của lão. Ba ngón tay, ngón giữa, ngón út và ngón áp của bàn tay phải của lão bị thanh đoản kiếm chặc đứt ngọt.
Một trong những ma tính của làng hắc đạo này kinh nghiệm giang hồ quá phong phú, nhưng chính nó đã hại lão. Biết đối phương chừng như có tình ý với con gái mình, lại còn nghe nói đây là một việc để cho các vị rút kinh nghiệm lão cứ nghĩ là đối phương trả lại binh khí cho lão. Nào ngờ...
Quách Cuồng Phong thấy bang chủ bị thương trong khi lưỡi Miến đao lao như sấm sét bay về phía mình. Hơn nữa khí thế của lưỡi Miến đao lao đi quá khủng khiếp biết rằng sở học của mình không đủ để đối phó với thế công vô cùng hiểm ác này.
Lão vận hết sức bình sinh múa Đồng Hoàn như điên cuồng đồng thời điểm chân tận lực nhảy lùi về phía sau.
Nhưng lưỡi Miến đao như một vật sống, chỉ hơi trầm xuống một chút sau đó lại cất lên vẫn cứ nguyên thế cứ nhằm người Quách cuồng Phong lao tới.
Keng! Oăng...
Lưỡi Miến đao chạm mạnh vào Đồng Hoàn chém chiếc đồng hoàn thành mấy đoạn sau đó mới rơi xuống đất.
Nhưng ngay trước khi lưỡi Miến đao rơi xuống đất có bóng người chớp động.
Ngao Tử Thanh đảo một người trên không. Quỉ Tiêu giơ ra, lưỡi Miến đao ngoan ngoãn chui tọt vào trong thân tiêu. Quái dị đến

không thể tưởng tượng được.
Ngao Tử Thanh đáp xuống đất lạnh lùng quét mắt nhìn ba đối thủ của mình.
Quách Cuồng Phong mặt đầy mồ hôi giọt nào giọt nấy to bằng hạt đậu, song mục lão không còn chút thần quang. Hách U đã đứng dậy, sắc diện vẫn trắng nhợt nhạt, nhưng thần thái vẫn âm trầm như mọi khi. Khẽ đẩy Lý Hải Kỳ ra, lão đứng thẳng người song mục đầy những tia oán độc chiếu thẳng về phía Ngao Tử Thanh.
Lý Toàn Sáng đứng im bất động, máu dính đầy lên mặt, lên áo lão. Lý Mộng Hàn đang xé vạt áo băng lại chỗ vết thương cho lão.
Đôi môi Lý Toàn Sáng mím chặt, da mặt lão không ngừng giật giật song mục lão hàn quang rợn người, toàn thân lão toát lên một vẽ phẫn hận không thể dùng lời lẽ để diễn tả được.
Mồ hôi động trên trán Ngao Tử Thanh thấm ướt lưng áo chàng. Một mình đối phó với ba tay đại cao thủ tuy bề ngoài chàng ra vẻ nhẹ nhàng, nhưng sự thực chàng đã vận khí toàn lực và cả những kiếm học.
Ngao Tử Thanh liếm môi lạnh lùng nói:
– Ba vị đã nhìn thấy rồi đó, có lẽ đây là lần đầu tiên ba vị mới được biết thế nào là võ công!
Lý Mộng Hàn chớp chớp mắt khẻ cau mày chừng như cố nén sự tức giận trong lòng nói.
– Ngao Tử Thanh! Phụ thân ta với ngươi không oán không cừu, ngươi... tại sao ngươi lại chặt đứt ngón tay phụ thân ta? Tâm địa ngươi tại sao lại tàn nhẫn đến như vậy? Ngươi... đúng là tiếng đồn về ngươi trong giang hồ không sai!
Khẽ lắc đầu, Ngao Tử Thanh thở dài nói:
– Tính khí của tại hạ không tốt cùng rất ít khi nhân từ đối với kẻ địch của mình, ngày hôm nay tại hạ nhẫn nhịn đến như vậy đã là một biệt lệ rồi. Nhưng bọn họ đã không biết tiến thoái. Chặt đứt mấy ngón tay của lệnh tôn chẳng qua chỉ là một hành động cảnh cáo nhẹ nhàng. Lệnh tôn là bang chủ phải chịu trách nhiệm về sự vô lễ của bang chúng.
Lý Mộng Hàn ngẩn người một lúc, lẩm bẩm nói:
– Phụ thân ta tuy có điều không phải nhưng ngươi cũng quá kiêu ngạo. Lẽ ra ngươi không nên ăn nói quá ngông cuồng ở ngay trong lãnh địa của Thiết Hổ bang.
Ngao Tử Thanh cười lớn, giọng cười thể hiện tính khí cao ngạo của chàng.
Dứt tràng cười, chàng buông gọn:

– Bản tính của tại hạ như vậy đó!
Từng tiếng từng tiếng nói của Ngao Tử Thanh như từng ngọn roi quất một cách tàn nhẫn lên tâm khảm Lý Mộng Hàn. Nàng rùng mình, hơi thở nghe gấp gáp nặng nề, giọng nàng nghèn nghẹn:
– Ngươi... lẽ ra ngươi không nên như vậy...
Ngao Tử Thanh nhìn Lý Mộng Hàn, sắc diện chàng thoáng hiện một nét biến đổi khó diễn tả. Nhưng sau đó chàng lại mỉm cười, lạnh lùng nói:
– Lời vàng ngọc của cô nương lẽ ra tại hạ phải nghe theo. Nhưng mỗi người có một tâm trạng hoàn cảnh riêng, đây không phải là vấn đề nên thế này hay nên thế kia, đây là vấn đề tính cách, cá nhân của mỗi người. Nếu tại hạ nói có điều gì mạo muội, mong cô nương chớ trách!
Lý Mộng Hàn miễn cưỡng gật đầu, hạ thấp giọng nói:
– Ta biết ngươi không phải là người xấu, bất kể thiên hạ nói về ngươi thế nào, lần đầu tiên nhìn thấy ngươi ta đã tin ngươi...
Ngao Tử Thanh giũ tay áo rộng, nhìn Lý Mộng Hàn gật đầu, dịu giọng nói:
– Cô nương không những đẹp người, lại có tấm lòng lương thiện, thật khiến cho tại hạ khâm phục vô cùng.
Lý Mộng Hàn nhìn Ngao Tử Thanh, ánh mắt nàng tràn ngập tình ý nói:
– Ngao thiếu hiệp tuổi trẻ, danh tiếng vang động giang hồ.
Lý Hải Kỳ hừ lạnh một tiếng ngắt lời Lý Mộng Hàn:
– Mộng Hàn! Hắn là địch nhân của chúng ta, chặt đứt ba ngón tay của phụ thân, đả thương nhị vị thúc thúc, ngươi không lo tìm phương kế báo thù lại còn có ý giao tình với hắn? Ngươi không sợ tiếng đời dị nghị sao?
Lý Mộng Hàn hơi do dự thoáng, sau đó thẳng thắn nói:
– Muội thấy Ngao thiếu hiệp không có gì sai. Chàng đã nhiều lần muốn chấm dứt tranh chấp, nhưng người của ta...
Lý Hải Kỳ trợn mắt quát:
– Ngươi nói gì? Ngươi biện hộ thay cho hắn mà ngươi không thấy hổ thẹn sao? Ngươi không biết như thế nào gọi là tị hiềm nam nữ sao?
Lý Mộng Hàn nhíu mày, nàng cúi đầu, hạ giọng nói:
– Đại ca! Muội nói theo lý lẽ, muội không nói thay cho người nào hết. Tại sao chúng ta phải tàn sát lẫn nhau? Làm bằng hữu không tốt hơn là thù địch sao? Ngao thiếu hiệp, ngươi thấy thế nào? Chúng ta biến hận cừu thành hữ hảo...
Khóe môi Ngao Tử Thanh khẽ động đậy, chàng thở dài, gượng cười

nói:
– Chỉ sợ người của quí bang lại không chịu như vậy!
Chàng lại thở dài, tiếng thở dài của chàng nghe như một tiếng rên, nhìn gương mặt tuyệt thế của nàng, gương mặt mà bất kỳ nam nhân nào cũng sẵn sàng chịu chết để chỉ đổi lấy một nụ cười. Chàng thật không muốn kết nên thâm cừu đại oán với thiếu nữ vừa đẹp người vừa có một tâm hồn lương thiện này chút nào.
Mồ hôi vẫn đang không ngừng tuôn ra trên người. Đồng Hoàn Quách Cuồng Phong, lão không dám tin những điều vừa xảy ra trước mặt là sự thật.
Ngao Tử Thanh nhìn ba đối thủ cười lớn nói:
– Với danh vọng của ba vị trên giang hồ, nếu để việc ngày hôm nay truyền ra ngoài thì thật là không nên chút nào. Chi bằng hãy quên nó đi, coi như nói chưa từng xảy ra vậy.
Ngao Tử Thanh thật lòng muốn chừa một đường rút lui cho ba nhân vật đứng đầu của Thiết Hổ bang. Nếu họ nghe rõ lời chàng và hiểu đúng được ý chàng thì lẽ ra phải mau mau nhặt binh khí lên, rút lui khỏi nơi này và như vậy tình hình đã không tiến triển đến mức xấu hơn.
Nhưng lời nói của Ngao Tử Thanh như những mũi kim châm vào lòng tự tôn của ba người. Ngao Tử Thanh vừa dứt lời thì sắc diện cả ba đồng biến đổi mộ hỏa bốc lên ngùn ngụt.
Lý Hải Kỳ nổi giận quát:
– Họ Ngao kia! Ngươi đừng hòng giả giọng tốt để thị cường, người của Thiết Hổ bang không phải là hạng hèn nhát, ngươi muốn thế nào cứ nói thẳng ra đi, úp úp mở mở làm gì?
Ngao Tử Thanh nhướng mày, lạnh lùng nói:
– Ngươi đã không nhận thì tại hạ cũng không tiện nhường nhịn, có điều tại hạ khuyên ngươi phàm mở miệng nói ra điều gì nên cân nhắc trước coi mình có xứng đáng để nói những lời như vậy hay không. Thực lực kém xa những điều mình nói, không những khiến thiên hạ chê cười mà còn tự rước họa vào thân. Muốn dương danh trong giang hồ không khó, điều quan trọng là danh tiếng phải phù hợp với thực lực.
Dứt lời chàng quay sang Lý Mộng Hàn tiếp:
– Lý cô nương! Nếu cô nương có trách tại hạ nặng lời thì tại hạ cũng phải nói, lệnh huynh thật là không biết hay dở, bụng dạ quá hẹp hòi. Có dịp cô nương nên khuyên giải lệnh huynh phải biết cầu toàn, phải thay đổi mình để tiến triển. Chỉ cần lệnh huynh học được một nửa cô nương cũng phúc cho quí bang lắm rồi. Tại hạ cáo từ!

Lý Mộng Hàn hít một hơi thở dài, giọng nàng nghe nghèn nghẹn:
– Ngươi... định đi thật sao... ngươi định đi về đâu...
Ngao Tử Thanh thở dài, dịu giọng nói:
– Gặp nhau không bằng nghĩ về nhau, Lý cô nương này chúng ta... chưa chắc đã gặp lại nhau...
Lý Mộng Hàn không tự chủ được rùng mình nói:
– Ngao thiếu hiệp! Khi chúng ta có duyên gặp lại nhau một lần nữa, mong rừng thiếu hiệp sẽ thay đổi bớt tánh khí... ý của ta là...
Ngao Tử Thanh cười nhẹ lắc đầu:
– Khó lắm...
Lý Hải Kỳ giận run bần bật, sắc diện gã lúc gã lúc xanh lúc đỏ, gã hít một hơi dài để lấy dũng khí nghiến răng nói:
– Ngao Tử Thanh! Hận cừu giữa ta và ngươi coi như đã định, ta phát thệ, ngày nào ta còn hơi thở, ta nhất định sẽ đòi lại món nợ này!
Ngao Tử Thanh cất giọng băng lạnh nói:
– Tại hạ sẽ nhớ rõ ngày này! Cách vị ỷ đông hiếp ít, câu nói vừa rồi lẽ ra là phải của tại hạ. Nhưng ngươi đã nói vậy thì tại hạ sẽ chờ. Chờ đến khi nào ngươi đủ bản lãnh báo thù thì cứ đến tìm!
Dứt lời chàng quay lưng đi định tìm ngựa của mình.
Ngay lúc đó...
Một bóng người lao nhanh đến sau lưng chàng, chưởng phong sấm sét cũng cuồn cuộn kích tới!
Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:
– Ngươi muốn thử?
Quỉ Tiêu trong tay chàng nhanh như chớp quét ngược về phía sau, không biết từ lúc nào, lưỡi Miến đao đã kịp xuất hiện ở đầu tiêu, vẽ nên một hình cầu vòng màu bạc, rít lên tiếng kêu nghe rợn người.
Ngay khi mà mọi người còn chưa kịp hiểu hết chuyện gì xảy ra thì đã nghe vang lên một tiếng rú đứt đoạn, một thân hình bị chặt đứt đôi, máu thịt văng tung tóe, hai đoạn của thân hình phân ra văng đi bốn năm trượng mới rơi xuống đất.
Người đó chính là Huyền Thiên Hách U!
Lý Mộng Hàn kinh hãi nhìn thân hình không đầu kia, sắc diện của lão đã trở thành màu xám xịt dấu hiệu đầu tiên của sự sống rời bỏ thể xác, song mục trợn tròn như sắp rơi ra ngoài, nhìn một cách vô ý thức không cam lòng vào những người còn sống.
Lý Mộng Hàn đưa hai tay ôm mặt toàn thân nàng run lẩy bẩy giọng nàng như những tiếng rên:
– Ngươi... tàn nhẫn... quá tàn nhẫn... ngươi giết Hách thúc thúc... để làm gì?

Đuôi mắt Ngao Tử Thanh hơi nhích ngược lên, giọng chàng không biểu lộ một chút cảm xúc nào.
– Người không có ý giết hổ nhưng hổ lại rắp tâm hại người, tại hạ không giết lão tất sẽ bị lão giết, đây là một lựa chọn tàn khốc nhất đối với những người bước chân vào giang hồ. Tại hạ tin rằng bất kỳ ai cũng sẽ quyết định giống như tại hạ.
Sống một cuộc sống lúc nào cũng phải đương đầu với những mưa màu gió tanh, trước mặt lúc nào cũng đối diện với rừng đao núi kiếm, mọi người đều phải tận lực giữ lấy tính mạng mình.
Trong song mục tràn lệ của Lý Mộng Hàn ánh lên những tia nhìn chia xẻ với Ngao Tử Thanh. Nhưng...
Nàng không muốn nhìn chút nào, nhưng ánh mắt nàng lại không rời khỏi chiếc thủ cấp của Hách U được. Mới đó hãy còn là một con người biết suy nghĩ nói cười, biết yêu thương căn bản, mà giờ đã trở thành một tử thi vô tri vô giác...
Giọng Lý Mộng Hàn nghe khàn đặc:
– Hách thúc thúc nuôi dạy ta từ nhỏ. Người... ngươi làm như vầy là ép buộc ta kết nên oán cừu với ngươi rồi!
Đôi môi Ngao Tử Thanh mím chặt lại, giọng chàng nghe bình thản đến lạ lùng:
– Đã từ lâu lắm rồi, thiên hạ muốn giết tại hạ, tại hạ cũng giết không ít người.
Giang hồ có quy cũ riêng của giang hồ, người trong giang hồ cũng có một phương thức sống riêng. Hách U ám toán sau lưng người khác đã đủ mang tội chết, nhưng nếu bỏ qua việc này, tại hạ vẫn phải dùng đổ máu để tránh đổ máu, giết người để người đừng giết mình, người ngoài nghĩ về tại hạ thế nào, tại hạ cũng không có quyền thay đổi suy nghĩ của họ!
Lý Mộng Hàn trừng mắt nhìn Ngao Tử Thanh một cái, thần thái của nàng trông rất lạ. Giọng nàng nghe cũng lạnh lùng xa lạ:
– Ngươi là một kỳ tài của võ lâm, nhưng ngươi thật tàn nhẫn, thậm chí đối với một thiếu nữ đã đem lòng tín nhiệm ngươi cũng vậy!
Ngao Tử Thanh gật đầu:
– Cô nương nói rất đúng! Tại hạ xưa nay hành sự chỉ có hết sức mình, còn dư luận thế nào thì mặc kệ!
Đồng Hoàn Quách Cuồng Phong đã không còn nhịn được nữa. Lão gầm lớn một tiếng, xông về phía Ngao Tử Thanh!
Ngao Tử Thanh hừ lạnh một tiếng luồng ánh sáng lạnh toát mang đầy sát khí lại chớp động. Hầu như cùng lúc với thân hình của Quách Cuồng Phong chớp động, lưỡi Miến đao đã kịp công ra năm thế

mười bốn thức, không gian như bị cắt nát bởi kình khí phát ra từ đầu lưỡi đao, hầu như trong phạm vi hai trượng vuông, không có một khảng không nào còn nguyên vẹn. Uy lực của lưỡi Miến đao có thể khiến đất trời cũng phải biến sắc.
Thân hình Quách Cuồng Phong vừa vươn tới, đã nghe hàn khí áp sát người, đất trời như bị bao phủ bởi một làn sương mờ ảo, lão cảm thấy hơi thở nặng nề, tai ù mắt hoa, đôi tay lão vẫy mạnh định đảo người lui lại...
Nhưng giọng Ngao Tử Thanh như tiếng nói của Câu Hồn quỉ văng vẳng bên tai lão:
– Không kịp rồi!
Liền sau đó, toàn thân lão nghe lạnh toát, như trời bỗng dưng đổ tuyết. Toàn thể huyết địch trong người như đồn hết lên đầu Quách Cuồng Phong lại gầm lên một tiếng sắc diện lão đó như lửa, song chưởng lão múa tít lên, vận hết công lực phát ra cương khí bao bộc khắp châu thân.
Động tác của hai người nhanh đến không thể nhanh hơn được nữa, động một thoáng rồi trở nên tĩnh, hai bóng người hợp lại rồi phân ra, sự thắng bại cũng đã được phân định.
Một vùng máu tươi búng ra, như một quả huyết cầu bi vở ra vì nén quá chặt, màu tươi rơi vải xuống một vùng rộng rãi cả hai ba trượng vuông, một chiếc thủ cấp to lớn xoay tít bay lên không trung, sau đó rơi bịch xuống đất, văng long lốc đến bên tử thi của Hách U.
Không khí cô đặc lại, một sự yên tĩnh chết chóc đè nặng lên vạn vật, mùi tanh của màu phảng phất trong không khí khiến người ta chỉ chực nôn mửa xen lẫn trong tất cả những thứ đó và tiếng khóc tức tưởi, nghẹn ngào.
Một tiếng gào rú thê thiết như không phải được phát ra từ miệng của con người.
– Ngao Tử Thanh! Ngươi đã giết chết hai huynh đệ của ta ngươi giết luôn ta đi!
Ngực Ngao Tử Thanh khẽ phập phùng, hai bên thái dương của chàng từng giọt mồ hôi chảy dài xuống hai má.
Chàng mở mắt ra, cất giọng chậm rãi nói:
– Tại hạ sẽ không động thủ với ngươi, coi như nể tình lệnh ái!
Lý Toàn Sáng trợn trừng mắt nghiến răng nói:
– Hừ! Món nợ máu này, dù phải cùng ngươi đồng quy ư tận cũng không có gì đáng tiếc!
Ngao Tử Thanh lãnh đạm nói:
– Không cần phải như vậy! Giữ lấy mạng của ngươi, mai này có cơ

hội sẽ báo thù, như vậy không tốt hơn sao?
Lý Hải Kỳ quát lớn:
– Phụ thân! Hài nhi về điều động binh mã ngay hôm nay nhất định phải lột da tên tiểu tử này?
Đôi mày liễu Lý Mộng Hàn cau lại, thản thốt kêu lên:
– Đại ca!...
Không để cho Lý Mộng Hàn kịp khuyên giải. Lý Hải Kỳ nhảy phắt lên ngựa, ra roi...
Nhưng Lý Hải Kỳ bỗng nghe tê tái nơi thắt lưng, toàn thân lấp tức mềm nhũn vô lực không gượng được nữa ngã nhào xuống đất.
Ngao Tử Thanh phất tay áo rộng nói:
– Có điều đắc tội với các vị! Tại hạ không có ý cùng quý bang đối địch, nhưng nếu quý bang cứ nhất định coi đó là hận cừu thì cứ việc tìm đến. Lúc nào tại hạ cũng sẵn lòng bồi tiếp. Cáo từ!
Không thấy chàng tung người, cũng chẳng đạp lên bàn đạp chỉ hơi nhấc chân một cái đã ngồi gọn trên lưng ngựa rồi. Trước khi ngựa tung vó phóng đi, chàng còn quay lại nói:
– Lý cô nương, cáo từ!

Ma Tiêu

Hồi 7
Ai bảo anh hùng không rơi lệ

Phù Dung Sơn.
Dãy núi nhấp nhô kéo dài, từ xa xa nhìn lại như một con rồng khổng lồ uốn khúc. Đến gần, dãy núi không cao, không hiểm tuấn, nhưng trên núi rừng cây âm u, không khí cực kỳ âm trầm đủ giữa trời nắng. Kỳ nham quái thạch rải rác đó đây, thỉnh thoảng lại có một ngọn thác nước đổ ầm ầm tung hơi nước trắng xóa cả một vùng. Cảnh trí đáng để gọi là đẹp xứng đáng để thưởng ngoạn.
Rời khỏi đường lớn. Ngao Tử Thanh dong ngựa vào một con đường mòn nhỏ hẹp nhưng còn khá bằng phẳng, con đường uốn lượn giữa rặng rừng thưa. Ngựa bước đi chậm chạp, người trên ngựa chừng như cũng không có gì phải gấp.
Đường mỗi lúc một gồ ghề, rừng cây mỗi lúc một rậm rạp hơn cảnh sắc có vẻ thê lương lạ lùng. Trong lòng Ngao Tử Thanh đang tái hiện những lời thề non hẹn biển giữa chàng và Thiệu Diệc Hồng, càng

nghĩ trái tim chàng như rỉ máu tươi.
Ngao Tử Thanh thở ra một hơi dài thườn thượt, khép mắt lại, cố dằn những đợt sóng cảm xúc trào dâng trong lòng. Chàng từ từ mở mắt ra, nhìn dãy núi chạy dài tận chân trời, nhìn bầu trời với những đám mây trắng lãng đãng, chàng để hết tâm trí mình vào trời cao rừng thẳm, cố quên đi thực trạng đau lòng mà chàng đang phải chịu đựng.
Một tiếng chim kêu làm xao động khu rừng yên tỉnh, vực Ngao Tử Thanh ra khỏi mộng ảo, trở về thực tại. Ngao Tử Thanh nghe như có một gáo nước lạnh đổ lên đầu mình, sự cảnh giác trở lại thường trực bên chàng.
Ngựa dừng lại, thần thái Ngao Tử Thanh trầm trọng đến khó lòng diễn tả được. Chàng thở dài lẩm bẩm một mình:
Diệc Hồng ơi, ta đã đến muộn nhưng dù muộn, ta cũng đã đến...
Một luồng hàn khí chạy lướt qua tâm khảm. Ngao Tử Thanh lúc lắc đầu trầm giọng nói:
Xưa nay Ngao Tử Thanh này ân oán phân minh, người ta đối với mình thế nào, bất kể là tốt hay xấu cũng sẽ báo lại gấp mười lần. Chỉ có mỗi một mình nàng, Diệc Hồng ơi, ta đã không thể bảo vệ nàng để cho phụ thân nàng lão độc vật không bằng loài cầm thú ấy sát hại mà ta lại không thể báo thù cho nàng. Nỗi mâu thuẫn trong lòng ta nàng có thấu cho chăng?
Những tình cảm thương ghét xáo trộn đan xen, dằn vật chàng. Với bản tính của chàng, Thiệu Hỏa Dị ắt hẳn đã phải tan da nát thịt mà chết rồi.
Nhưng chàng lại không thể làm như vậy, sự mâu thuẫn tạo cho chàng nỗi thống khổ không nói nên lời. Không ngờ một sát tinh như Ngao Tử Thanh cũng gặp một khó khăn như vầy!
Ngựa không đi tiếp được nữa. Ngao Tử Thanh xuống ngựa dắt đến dưới một gốc cổ thụ. Dường như đã lâu lắm rồi Ngao Tử Thanh mới do dự như vậy trước khi quyết định giết người. Những quyết đoán trí tuệ cùng đạo nghĩa của chàng không biết đã biến đi đằng nào hết rồi!
Chàng bực mình đá phăng một hòn đá vô tình hiện ra dưới chân chàng, nghĩ thầm:
Tại sao Thiệu Hỏa Dị lại chọn Phù Dung sơn làm nơi an táng Diệc Hồng? Phù Dung Sơn quá xa xôi hẻo lánh. Diệc Hồng là một tiểu thư khuê các, nàng làm sao chịu nổi sự tịch mịch ở đây? Thiệu Hỏa Dị! Tâm địa ngươi còn độc hơn rắn rít, ngươi không còn chút nhân tính, ngươi không xứng đáng để làm người!
Không khí như ngưng đọng lại, tư tưởng Ngao Tử Thanh như những ánh chớp thoáng hiện lên giữa những lớp mây mù u ám. Những ánh

chớp lóe lên rồi tắt ngấm, mây mù cũng tan dần, chỉ có Ngao Tử Thanh là vẫn sầu khổ chất chồng, chàng muôn xua đuổi hết những phiền não trong lòng, nhưng không thể.
Núi yên tĩnh, rừng yên tĩnh, con đường mòn cũng yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng rỉ rả, càng làm cho núi rừng tịch mịch thê lương hơn. Người trước ngựa sau, men theo đường mòn gồ ghề, vượt qua vài vạt rừng và vô số đá to đá nhỏ. Cuối cùng trước mắt chàng cũng xuất hiện một mô đất nhỏ, màu đất còn mới tinh.
Mô đất nhỏ nằm đối diện một vực sâu, sau lưng là vách đá dựng đứng, quanh mộ không hoa không cỏ. Lúc sinh tiền, Diệc Hồng rất yêu hoa, bất kể là hoa gì, còng tươi hay rơi rụng héo tàn, nàng cũng yêu thích như nhau. Vậy mà phụ thân nàng lại chẳng trồng cho nàng lấy một khóm hoa.
Ngao Tử Thanh dừng chân đứng lặng quan sát, chàng hít mạnh một hơi dài để lấy dũng khí mà bước tới. Không biết vì lẽ gì, từ rất xa, vừa nhìn thấy mô đất, chàng đã xác định đó là mộ của Diệc Hồng! Đó là trực giác, là một thứ linh cảm, không thể dùng lý trí để giải thích được!
Chàng dừng lại trước ngôi mộ, quỳ sụp trước mộ bia lòng bấn loạn, đau như kim châm muối xát. Nhưng chàng không khóc được, không một giọt lệ, chàng gục đầu trên mộ bia, chết lặng...
Thật lâu sau, chàng từ từ ngẩn đầu lên, hơi lui người lại nhìn lên mộ bia:
“Ái nữ Thiệu Diệc Hồng chi mộ!” Bảy chữ như bảy nhát đao bổ vào tâm khảm Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:
Ái nữ! Hừ! Hai tiếng đó mà cũng có thể thốt ra từ miệng của Thiệu Hỏa Dị được sao? Ngươi có thương yêu gì con gái của ngươi đâu? Ngươi không xứng đáng để có một người con gái như nàng. Ngươi không xứng đáng...
Qua mấy năm trường lăn lộn trên giang hồ, xông pha giữa rừng đao núi kiếm, Ngao Tử Thanh không còn là một người dễ xúc động thương cảm dễ rơi lệ nữa.
Khi nhìn thấy mộ phần của Thiệu Diệc Hồng xúc cảm trào dâng nhưng chàng vẫn không hề nhỏ lệ.
Ngao Tử Thanh ngửng đầu nhìn xung quanh, tất cả đều yên tĩnh, bình lặng như không có chuyện gì xảy ra. Cũng giống như Diệc Hồng lúc sinh tiền, cuộc sống nàng phẳng lặng như mặt nước hồ thu. Tưởng chừng như không bao giờ phải nảy sinh bất kỳ biến cố nào.
Bỗng...
Ngao Tử Thanh nhìn thấy một khoảng trống giữa nấm mộ, dường

như chưa được đắp kỹ. Không biết đây là sơ suất lúc đắp mộ hay là do người hay là thú moi lên.
Ngao Tử Thanh nhíu mày nghĩ thầm:
"Diệc Hồng không những bị an táng nơi rừng sâu núi thẳm, lại còn không có người trông nom chăm sóc vì vậy... " "A!" lên một tiếng kinh hãi, chàng phát hiện vết đất đắp trên đỉnh mộ mới hơn những nơi khác, vậy là sau khi mai táng có người đã moi lên! Chàng nghe lạnh toát trong xương sống, bước đến gần để xem...
Ngao Tử Thanh nghe như đầu mình vừa bị giáng một đòn sấm sét, chàng lắc mạnh đầu miệng lẩm bẩm:
– Sao lại thế này được? Kẻ nào? Kẻ nào lại tàn khốc đến độ..
Thì ra sau khi ngửng đầu khỏi mộ bia. Ngao Tử Thanh mới phát hiện mộ phần Thiệu Diệc Hồng bị xúc phạm. Và khi nhìn kỹ lại thì chàng đã xác định ai đó đã đào bới mộ phần của nàng lên. Tại sao? Ai đó đã làm như vậy với mục đích gì?
Mồ hôi tuôn ra như tắm, sắc mặt Ngao Tử Thanh trắng nhợt, đây là biểu hiện của sự bi thương và phẫn hận cực độ kết hợp lại. Trái tim chàng như bị một khối băng đè chặt, cái lạnh tư tâm khảm lan tỏa nhanh đi khắp cơ thể, máu chàng như đông đặc lại, tim chàng như cũng ngừng đập!
Đôi mắt chàng run run, mắt chàng ươn ướt, huyết dịch trong người lại như lồng lộn, lát sau mới dần dần lắng dịu xuống, chàng lẩm bẩm:
– Diệc Hồng! Tâm địa của nàng thật tốt, thật lương thiện, nhưng nàng đầu thai nhầm chỗ, có một người cha tâm địa độc ác. Hại chết nàng rồi còn an táng nàng ở một nơi thế này, để rồi lại bị kẻ ác độc nào đó đến lăng nhục mộ phần.
Tâm địa của người này còn ác hiểm hơn của phụ thân nàng, còn độc hơn Ngân Đường Hoa gấp trăm lần. Người chết nằm xuống đất rồi, vì lẽ gì khiến hắn phải đào mộ lên?
Càng về sau, giọng nói chàng nghe như tiếng nấc nghẹn, gió lạnh thổi về xào xạc, càng làm giọng nói chàng nghe thê lương hơn.
Bỗng Ngao Tử Thanh gầm lên:
– Ta sẽ tìm ra kẻ lăng nhục mộ phần nàng, băm vằm hắn thành muôn đoạn, ta bắt hắn phải trả giá gấp ngàn lần những gì mà hắn đã làm!
Những ngày tháng mật ngọt ngày xưa bất chợt lại trở về, lướt qua trong tâm trí chàng. Ngao Tử Thanh như nhìn thấy gương mặt tuyệt thế, nụ cười hiền hòa trong sáng của Diệc Hồng nhưng gương mặt của nàng như các gợn nước trên mặt hồ như có một hòn sỏi ném xuống, to dần, nhạt dần, rồi mờ hẳn.

Trong đôi mắt Ngao Tử Thanh ánh lên những tia nhìn ấm áp yêu thương, nhưng dần dần chuyển thành những tia thống khổ.
Ngao Tử Thanh khép mắt lại, hai giọt châu hiếm hoi xuất hiện bên khóe mắt, nó lớn dần, lớn dần rồi cuối cùng lăn dài trên gương mặt trắng bệch của chàng.
Cuối cùng thì chàng đã rơi lệ, những giọt lệ anh hùng rơi xuống, trông còn bi thảm hơn cả máu chảy!
Ngao Tử Thanh mở bừng mắt ra, giọng chàng khẳn đặc:
– Diệc Hồng, ta thề sẽ bắt hung thủ mang đến đây, lấy máu của hắn rửa sạch những điều khuất phục mà nàng phải chịu.
Chàng cúi xuống, cẩn thận gạt lớp đất bên trên sang một bên, chàng định mai táng Diệc Hồng trở lại. Diệc Hồng nếu còn linh hiển, chắc sẽ rất vui mừng vì được chàng đích thân mai táng nàng. Nàng là một thiếu nữ rất biết thỏa mãn với những gì mình hiện có.
Chàng khấn thầm:
“Diệc Hồng ơi, nàng hãy đi theo ta, ta sẽ nhất định điều tra ra hung thủ, nàng sẽ được thấy ta báo thù cho nàng!” Bên dưới lớp đất được lấp vội lấp vàng là một tảng đá, hất tảng đá lên, đã có thể nhìn thấy áo quan. Vừa nhìn thấy áo quan, lệ của chàng lại tuôn rơi.
Chàng nghiến chặt răng, lòng hận cừu đối với kẻ đào trộm mộ càng lớn, hắn đã không đậy nắp áo quan cho thật kín! Trước lúc mai táng Diệc Hồng lại, Ngao Tử Thanh cũng muốn nhìn mặt Diệc Hồng lần cuối. Tuy Diệc Hồng không còn nói, không còn nhìn chàng nữa, nhưng chàng vẫn muốn nhìn người con gái mà chàng yêu quí nhất trần đời một lần nữa.
Chàng giơ tay, đẩy nhẹ một cái, không cần phải vận lực hất ngược lên...
Suýt chút nữa Ngao Tử Thanh bất tỉnh nhân sự, chàng quỳ xuống đất, toàn thân chàng lạnh cứng, giọng chàng như từ ở đâu đó rất xa vọng về:
– Diệc Hồng đâu rồi? Tại sao nàng lại không có ở đây? Tại sao... ?
Sắc mặt chàng tái nhợt, không còn chút huyết sắc, chàng cúi người xuống, đối mặt với đáy áo quan trống rỗng, thần thái của chàng lúc này trông rất khủng khiếp, không còn giống như ác quỉ hơn. Nhưng trong đôi mắt của chàng, thần quang đã tán lạc hết.
Thật lâu sau, thần trí chàng dần dần trở lại với bản ngã. Lúc này chàng mới nhìn thấy dưới đáy áo quan có khắc mấy chữ, nét chữ rất cẩu thả:
“Ngao Tử Thanh, ta bắt ngươi phải đau khổ suốt đời, không một giây khắc nào được yên ổn!” Ngao Tử Thanh rúng động toàn thân té ngồi

xuống đất, mấy chữ được viết vội vàng này được khắc bằng móng tay, nếu vậy thì hung thủ là một nữ nhân! Ngao Tử Thanh cố trấn tĩnh vận dụng trí tuệ của mình đê suy luận.
“Là nữ nhân? Chắc chắn không phải là Diệc Hồng, bởi nàng không khi nào viết cho chàng một câu như vậy. Người cướp tử thi này rõ ràng là để đối phó mình, ai lại tàn nhẫn đến mức này? Người này nhất định phải biết cả mình và Diệc Hồng, mới lấy tử thi của nàng để có thể nói là trừng phạt mình. Không ngờ trong thiên hạ lại có người hiểm độc đến như vậy... ?” Không gian vẫn tịch mịch, Ngao Tử Thanh ngồi chết lặng nhìn vào hàng chữ nghiêng ngả dưới đáy áo quan. Mục quang chàng chớp động, đầy những tia bi ai, phẫn uất. Giọng nói chàng nghe lạnh lùng, tàn khốc đến cực điểm:
Bất kể ngươi là ai? Bất kể ngươi có chạy trốn đến chân trời góc bể, Ngao Tử Thanh này phát thệ sẽ tìm ra ngươi sẽ bắt ngươi trả một cái giá đắt gấp ngàn vạn lần những điều mà ngươi đã làm!
Gương mặt tuấn tú của Ngao Tử Thanh đanh lại, đầy vẻ đau khổ và cương quyết. Chàng đã rơi vào nỗi thống khổ cùng cực của trần thế. Nghiến chặt răng, chàng quát lớn:
– Ta sẽ báo thù! Hãy chờ đó!
Chàng rút phắt chiết Quỉ Tiêu ra giơ ngang mặt, khấn:
– Diệc Hồng! Tuy nàng không có mặt ở đây, nhưng ta biết nàng rất muốn ta thổi tiêu cho nàng nghẹ..
Chàng nhẹ nhàng ngồi xuống, đưa tiêu lên môi, tiếng tiêu vang lên, chầm chậm, thê thiết, bi ai. Nghe như tiếng khóc của kẻ du lãng sau khi trở về nhà và nhìn thấy cảnh gia phá nhân vong...
Tiếng tiêu lại biến chuyển nghe như tiếng mưa, tiếng gió trên đường dẫn xuống âm ty đại phủ. Giữa tiếng gió mưa ấy, nghe như có xen lẫn tiếng gào khóc của các oan hồn uổng tử.
Tiếng tiêu im bặt, gương mặt Ngao Tử Thanh không để lộ một cảm xúc nào, trong đôi đồng tử của chàng lóe lên hai luồng sát quang cực kỳ khủng khiếp, giọng chàng băng lạnh:
Nếu bằng hữu đến đây vì tại hạ thì cứ việc hiện thân, tại hạ đang chờ!
Tiếng xào xạc khẽ khàng vang lên, một người mặt mày đầy góc cạnh, mũi to đùng đỏ hỏn, toàn thân toát ra một lớp hàn khí đặc dị, bước ra. Đôi mắt ti hí, nhưng rất dài của lão mớ to, gương mặt lạnh lùng khốc liệt hơi nhếch lên, nhìn Ngao Tử Thanh từ đầu tới chân mấy lượt.
Mục quang sắc nhọn của lão dừng lại trên gương mặt Ngao Tử Thanh, trông lão người ta liên tưởng đến các chiêu hồn sứ giả của

âm ty đại ngục, hoàn toàn không có chút nào ra vẻ con người cả.
Ngao Tử Thanh chậm rãi đứng dậy, bước lên hai bước, cất giọng ầm trầm hỏi:
– Bằng hữu đến vì việc gì?
Người kia chớp động mắt, cất giọng cưng cứng nói:
– Người thiên hạ đi đường trong thiên hạ cũng không được sao Ngao Tử Thanh?
Ngao Tử Thanh gật đầu, khóe mép chàng hơi nhắc lên, bình thản nói:
– Ngươi đã biết ta, cũng hay khỏi phải tốn công giới thiệu...
Nhưng liền đó, sắc mặt chàng nghiêm lạnh, giọng đều đều nói:
– Tại sao ngươi biết ta? Tại sao biết ta ở đây? Ngươi đến đây với mục đích gì? Ngươi đã biết ta chắc hẳn ngươi cũng hiểu, Ngao Tử Thanh không đạt được những điều mình muốn nhất định sẽ không để yên!
Người kia im lặng, đứng nhìn Ngao Tử Thanh một lúc lâu, sau đó lão chậm rãi, nói:
– Ngươi tưởng Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục này có thể sợ một tên võ lâm tiểu bối như ngươi sao?
Ngao Tử Thanh lại nhếch mép cười, bình thản nói:
– Ngươi là Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục? Ngươi biết đại danh của ngươi không hù dọa được ta đâu. Ta muốn biết ngươi đến đây làm gì?
Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục trầm giọng nói:
– Ngươi đang nói chuyện với ta đấy không?
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Không lẽ ở đây còn có người khác sao?
Song mục Hạ Phục mở lớn, cất giọng âm u nói:
– Ngao Tử Thanh! Nói để ngươi biết, những lời ngươi vừa nói, từ ba mươi năm qua trong võ lâm chưa có ai dám nói trước mặt Hạ Phục này. Ngươi là người đầu tiên!
Ngao Tử Thanh khẽ lắc đầu nói:
– Tại hạ không cần biết điều đó, người thứ nhất hay là người thứ bao nhiêu cũng mặc. Có điều cũng cũng nói để ngươi biết đừng tự xem mình quá cao, trong mắt của Ngao Tử Thanh này ai cũng như ai, và tốt nhất đừng trêu vào ta!
Một thoáng oán độc lướt nhanh qua đôi mắt Hạ Phục chỉ thoáng rồi biến mất, giọng lão lại nghe rất hòa hoãn:
– Ngao Tử Thanh! Ta biết ngươi là giống đa tình, ngươi nhất định sẽ đến đây, và không ra ngoài sự tiên liệu của ta, ngươi đã đến dù có muộn mất mấy ngày, nhưng điều đó không có gì quan trọng.

Giọng Ngao Tử Thanh nghe hơi nóng nảy:
– Ngươi đã ở đây chờ ta mấy ngày rồi, vậy...
Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục đã nhận ra sự sốt ruột, sự kích động trong lời nói của Ngao Tử Thanh. Lão cố ý chậm rãi nói:
– Ta biết! Ta biết ngươi muốn hỏi điều gì. Không sai, ta biết kẻ đã đào trộm mộ, kẻ đã cướp đi di hài của vị hồng nhan tri kỷ của ngươi. Ta nhìn thấy rất rõ, ngươi có muốn biết không?
Ngao Tử Thanh nghe mắt mình cay xè, nhưng chàng nén được đôi dòng lệ nóng sắp trào ra. Giọng chàng nghe rất quyết liệt.
– Tức cười! Bản tính của Ngao Tử Thanh này là hiểm, là độc, nhưng không ngờ có kẻ còn hiểm, còn độc hơn cả ta. Đương nhiên ta muốn biết hắn là ai. Hắn là sài lang, ta là thợ săn, ta không bao giờ tha cho hắn!
Hạ Phục vẫn đứng bất dộng, từ khi xuất hiện đến giờ, ngoài hai mí mắt và đôi môi lão thình thoảng cử động, ngoài ra trông lão giống hệt một pho tượng. Lão cất giọng âm trầm nói:
– Hay lắm! Ta sẽ nói cho ngươi biết, nhưng ngươi phải lấy vật ấy giao cho ta, ta sẽ nói hết, không giấu một chi tiết nhỏ nào!
Mặt Ngao Tử Thanh đanh lại như hóa đá, bước tới trước một bước, giọng trầm đục nói:
– Ngươi cũng biết rõ vật ấy không thuộc về tại hạ, cũng không thuộc về ngươi. Tại hạ nhận sự ủy thác của người đương nhiên không thể giao nó cho ngươi.
Tại hạ trâm trọng cảnh cáo ngươi tốt nhất là bỏ qua ý định đó đi!
Lão ma tinh thần trầm tĩnh, lạnh lùng nhìn Ngao Tử Thanh không lộ vẻ vội vàng, thật chậm rãi lão hừ lạnh một tiếng nói:
– Ngao Tử Thanh! Ngón nghề dùng lời lẽ hù dọa người của ngươi giữ xài để lúc khác dùng, dùng với người khác. Đem nó ra trước mặt Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục này, ngươi không thấy đáng cười sao? Tiểu bằng hữu?
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Không đáng cười chút nào. Tại hạ chỉ lo ngươi già cả, đầu óc không còn sáng suốt, không nhận thức những điều lợi hại, nên mới có hảo ý nhắc nhở. Tại hạ tuy không thể giao vật ấy cho ngươi, nhưng lại nhất định muốn biết kẻ đào mộ cướp tử thi là ai. Nếu ngươi muốn sống thêm vài năm nữa thì tốt nhất nên nói cho tại hạ biết!
Hạ Phục hơi ngẩn người, nhưng liền đó lão cất giọng cuồng nộ, quát:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi đúng là một tên tiểu tử không biết trời cao đất dày!
Ngày hôm nay lão phu cho ngươi được biết thế nào là Ngũ Lôi Thủ

Hạ Phục, để coi ngươi còn cuồng ngạo đến chừng nào.
Ngao Tử Thanh lại tiến lên một bước, sắc diện chàng lạnh lùng, tàn khốc, tựa như sắc diện ác quỉ, giọng chàng nghe rờn rợn nói:
– Ngươi nói cho ta biết kẻ nào đã đào trộm mộ, sau đó ngươi có nhiêu bản lãnh cứ việc giở ra. Ngao Tử Thanh này nhất định sẽ bồi tiếp!
Thần thái của Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục đột ngột bị kích động, song mục lão chiếu hàn quang nhìn không chớp vào mặt Ngao Tử Thanh, da mặt lão không ngừng gành giật. Gương mặt lão vốn đã không dễ coi gì, nay lại càng khó coi hơn, lão nghiến răng, nói rít qua kẽ răng:
– Ngao Tử Thanh...
Song mục Ngao Tử Thanh thoáng hiện một nét thống khổ cùng cực. Chàng nghiến răng nuốt lệ vào lòng, giọng thản nhiên nói:
– Bất kể là ai, dù có cừu hận với tại hạ như thế nào đi nữa, muốn báo cừu cứ việc tìm đến tại hạ. Nhưng đằng này, hắn lại đối xử với một thiếu nữ lương thiện mà lại đã quá cố, hành động quá vô sỉ, quá ti tiện, đứng trên lập trường đạo nghĩa giang hồ, hạ bằng hữu thấy không nên nói cho tại hạ biết sao?
Hạ Phục ngẩn người, sau đó cười lạnh nói:
– Ngươi chẳng sống được qua ngày hôm nay, ta có nói cho ngươi hay ngươi cũng chẳng báo được cừu. Nhưng ta cũng làm người tốt một lần, nói cho ngươi biết.
Kẻ đào mộ cướp tử thi chính là con gái của Bao Phong Sa. Bao Nghi Tâm và nữ tì của Thiệu Diệc Hồng lúc sinh tiền, Di Nhân!
Ngao Tử Thanh đứng như hóa đá, lòng chàng như bị loạn đao chém nát, mồ hôi lạnh tuôn ra như suối. Toàn thân chàng như có muôn vạn trùng độc thi nhau cắn xé. Đôi tay chàng đang run, cảm giác mà đã rất lâu rồi chàng không thấy chàng phẫn hận, nỗi phẫn hận lớn đến nỗi chàng cơ hồ bị ngất đi!
– Bao Nghi Tâm? Di Nhân?
Bao Nghi Tâm, vì hận mình không để ý đến nàng nên phá mộ, hận tình địch Diệc Hồng nên cướp thi hài nàng, để nàng đến chết mà vẫn không thể yên thân.
Nếu đúng là Bao Nghi Tâm thì chỉ có một cách giải thích này là hợp lý hơn cả.
– Vậy còn Di Nhân? Nàng là thị tì gần gũi nhất của Diệc Hồng, nàng và Diệc Hồng hình như tỉ muội, ngay đêm hôm mình ở Thiệu phủ, nhìn thần thái khổ sở của nàng cũng đủ nói đến điều đó. Không thể được! Nàng không thể đối xử với Diệc Hồng như vậy, nàng không có lý gì để tàn nhẫn với Diệc Hồng đến độ đó!

Bao Nghi Tâm có thể là một nữ nhân tàn độc như vậy sao? Từ yêu đến hận, vì thỏa mãn lòng cừu hận của mình, nàng có thể làm một việc mà cả quỉ thần cũng phải căm phẫn đó sao? Hận lòng cừu hận có thể bóp chết lương tâm của con người!
Chàng hầu như không dám tin vào đôi tai mình. Nhưng chàng đã nghe rõ ràng hai cái tên Bao Nghi Tâm và Di Nhân. Bỗng chàng rùng mình mấy lượt, tựa như chàng đột ngột rơi vào hố băng sâu vạn trượng!
Cố dằn những cảm xúc xung động trong tâm khảm, Ngao Tử Thanh thở ra một hơi dài, cất giọng buồn buồn nói:
– Nếu những điều ngươi nói là sự thật thì...
Hạ Phục tức giận quát:
– Đương nhiên là sự thực, Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục này chưa từng nói việc gì sai sự thực! Hơn nữa nói với một người sắp chết lão phu không có lý do gì để nói dối!
Ngao Tử Thanh lúc lắc đầu, trầm giọng nói:
– Ngươi chắc rằng mình có thể giết được tại hạ?
Hạ Phục cười lạnh nói:
– Đương nhiên! Nếu ngươi không muốn chết thì hãy mau mau hai tay dâng vật ấy cho lão phu, đồng thời dập đầu ba cái tạ tội ngông cuồng với lão phu khi nãy, và phải mai danh ẩn tích từ đây!
Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:
– Hạ Phục! Ngươi nghe cho rõ đây. Thứ nhất, tại hạ không thể giao vật ấy cho ngươi, thứ hai càng không thể dập đầu trước bất kỳ ai, thứ ba tại hạ cũng không thể mai danh ẩn tích. Nhưng nể tình ngươi vừa nói cho ta biết kẻ đã phá mộ cướp tử thi, nên ta tha mạng cho ngươi!
Hạ Phục nói rít qua kẽ răng:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi đúng là con chó đui, đắc tội với Hạ gia gia của ngươi, tội nặng muốn chết chưa đủ đền.
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Hạ Phục! Tuổi ngươi không còn nhỏ nữa, đương nhiên ngươi cũng hiểu rằng mỗi người chỉ có thể chết một lần, nếu ngươi không biết quý tính mạng mình, sẽ không bao giờ còn cơ hội nữa!
Sắc mặt Hạ Phục chuyển sang màu xanh xám, trong đôi mắt ti hí của lão bắn ra những tia hàn quang cổ quái, trông như lưỡi của con độc xà thè ra từ mặt lão.
Ngao Tử Thanh ngẩn đầu nheo mắt nhìn lão, cười cười nói:
– Nếu ngươi không phục thì cứ tự tiện!
Không chờ Ngao Tử Thanh dứt lời “Vù!” một tiếng, song chưởng lão

nhanh như điện xẹt, chộp tới trước mặt Ngao Tử Thanh. Động tác của lão nhanh nhẹn dị thường, tưởng chừng như con người không ai có thể xuất thủ nhanh hơn được!
Ngao Tử Thanh đã sớm có sự chuẩn bị chàng hơi nghiêng mặt, để song trảo đi sượt qua!
Ngao Tử Thanh co tay lại rồi duỗi ra, một làn ánh sáng bạc quét ngang cánh tay chưa kịp thu về của Hạ Phục, Quỉ Tiêu và cả lưỡi Miến đao đồng loạt quét ra, trong một khoảng không gian chật hẹp, xoay trở khó khăn. Ngao Tử Thanh đã thực hiện được cùng lúc mười thế công, liên hoàn, hiểm ác vô luân!
Hạ Phục như bóng u linh lướt nhanh về phía sau, Ngao Tử Thanh như hình với bóng lướt theo, miệng quát:
– Hạ Phục! Chớ có chạy!
Lưỡi Miến đao lại quét ra, hàn phong dậy tứ bề, cuốn theo bụi đất xoắn xít lấy thân hình Hạ Phục.
Hạ Phục cũng chẳng phải tay vừa thân pháp lão khinh linh, nhẹ nhàng tránh khỏi thế công ác hiểm, đồng thời nhanh chóng phản công tám chưởng!
Ngao Tử Thanh cười lạnh một tiếng, lưỡi miến đao đã hóa thành hai mươi chiếc cầu vồng màu trắng, khẽ rung tay một cái, những chiếc cầu vồng, từng chiếc từng chiếc một phiêu phiêu bay về phía Hạ Phục.
Y phục của Hạ Phục phấp phới trong gió, vừa chưởng vừa cước tung ta nhanh như điện xẹt. Trông lão không còn giống là con người nữa, chỉ thấy như một Đa Tý Thần (thần nhiều tay) đang múa may tay chân.
Lưỡi Miến đao của Ngao Tử Thanh thoắt ẩn thoắt hiện, khi xuất hiện thì y như rằng ở một góc độ một vị trí bất ngờ nhất, và khi đối phương tránh né được thì nói đột ngột biến mất như chưa từng tồn tại vậy!
Từng đám từng đám lá khô bị kình phong cắt nát, cuốn lên quay cuồng trong không trung, rít gió vi vu.
Ngao Tử Thanh kêu lên:
– Ngũ Lôi Thủ chẳng qua cũng đến thế này là cùng!
Dứt lời thân hình chàng lui ba bước tiến ba bước, tránh hết loạt chưởng trao của đối phương công tới, hữu thủ vung lên, phản công, mười đao, tám cước!
Chỉ trong nháy mặt, song phương đã giao đấu hơn hai mươi hiệp. Thế công của song phương đều nhanh, mạnh và hiểm như nhau. Hầu như không để cho đối phương có thời gian kịp suy nghĩ hay tính

toán, thế công đến thì tránh né, xong lại phản công. Thân hình cả hai như hai chiếc lá khô quay cuồng trong cơn lốc.
Diện mạo Hạ Phục lại trở về với vẻ lạnh lùng tàn khốc, không thể hiện một chút cảm xúc nào. Tựa như nói vốn được tạc từ đá, vô hồn. Thân hình lão như chiếc cánh quạt, quay vù vù chín vòng lớn, và cứ mỗi vòng như vậy, ở ba góc độ khác nhau lão công ra ba chưởng. Quay đủ chín vòng lão đã công được hai mươi bảy chưởng va hai mươi cước!
Lưỡi Miến đao trong Quỉ Tiêu của Ngao Tử Thanh tựa hồ như có mắt vậy, nó cứ uốn lượn chiếu theo thân hình đang xoay vòng bên ngoài của Hạ Phục phong bế hết tất cả các thế công của lão ở mọi góc độ mọi vị thế!
Khi các thế công của Hạ Phục dừng lại cũng chính là lúc lưỡi Miến đao của Ngao Tử Thanh phản công. Liên hoàn, như sóng Trường Giang hết đợt này đến lượt khác, công một lúc năm mươi thế ở những vị trí hoàn toàn khác nhau!
Hạ Phục cảm thấy áp lực của các chiêu thức xuất phát từ Quỉ Tiêu mỗi lúc một gia tăng. Lưỡi Miến đao mỗi lúc càng tỏ ra hiểm ác hơn, chiêu thức mỗi lúc càng khó đoán định hơn. Lão nghiến chặt răng, tiếp tục giao đấu!
Trong các thế công như mưa bão đến từ bốn phía, xảy nghe giọng nói Ngao Tử Thanh ầm ầm vang lên:
– Hạ Phục! Hỏa hầu của ngươi không đến nỗi nào. Nhưng ngươi thử ước lượng, ngươi còn duy trì được bao lâu nữa?
Hạ Phục gầm lên một tiếng trầm đục và mặt dù lão không muốn chút nào cũng đành phải lui ba bước. Lau mồ hôi tuôn dài hai bên má, lão nghiến răng nói:
– Đừng đắc ý quá sớm! Bây giờ vẫn chưa phải là lúc ngươi cuồng ngạo!
Dứt lời lão lại xông lên, song chưởng như điện công về phía đối phương.
Ngao Tử Thanh nhảy lui về phía sau kêu lên:
– Ngươi nhất định liều mạng?
Sắc mặt Hạ Phục biến đổi đến khó coi, trông lão hung hãn như con thú dữ bị thương. Vốn lão cư ngỡ Ngao Tử Thanh không chịu nổi qua mười chiêu của lão.
Nhưng thực tế, võ công của Ngao Tử Thanh lại cao siêu đến mức lão không dám tin vào những gì lão đang mục kích!
Nói một cách chính xác thì võ công của hai người chênh lệch rất nhỏ, nên Ngao Tử Thanh cũng chẳng cảm thấy nhẹ nhàng gì với trận đấu

này. Sợ rằng trong vòng hai, ba trăm chiêu chưa chắc đã phân được thắng phụ!
Ngao Tử Thanh luận về tuổi tác, thì nhỏ hơn Hạ Phục rất nhiều, nhưng luận về tu vi thì lại lão luyện hơn, tinh thâm hơn. Nên nhìn qua có thể thấy chàng đã chiếm thượng phong, phần thắng có vẻ như nghiêng về phía chàng.
Song phương đã giao đấu gần trăm hiệp, Hạ Phục mồ hôi tuôn ướt áo, nhìn lão đã thấy dấu hiệu sốt ruột, như không còn kềm chế được lòng mình nữa.
Trên trán Ngao Tử Thanh cũng lấm tấm mồ hôi, các thế công của chàng càng lúc càng mãnh liệt hơn, miệng nói:
– Hạ Phục! Ngươi thật sự chưa thấy quan tài chưa đổ lệ sao?
Ngao Tử Thanh chưa dứt lời thì Hạ Phục đã quát lớn một tiếng, thân hình lão di chuyển như hình con rắn nhanh một cách kỳ dị, lượn ra ngoài ba thước, hữu thủ co vào duỗi ra một cái, trong tay lão đã xuất hiện một món binh khí. Món binh khí khẻ hươ lên trong không trung, phát ra những tiếng vù vù như những mũi kim châm vào màng nhĩ đối phương. Làm cho tâm thần đối phương không khỏi bị chấn động!
Nhìn kỹ lại, Ngao Tử Thanh đã nhận ra món binh khí của Hạ Phục hình đầu người, có lẽ được độc chế bằng chất liệu đồng đỏ, mỗi khi lão quơ lên, chiếc đầu lâu phát ra những tiếng ma kêu quỉ khóc!
Ngao Tử Thanh điểm chân lên một hòn đá nhỏ. Quỉ Tiêu nhanh như chớp quét ngược về phía sau, lưỡi Miến đao di chuyển trong không khí cũng tạo nên những âm thanh nghe lành lạnh rờn rợn, đó là chiêu “Thiên Thần Khai Lộ”!
Hàn quang chớp động, ngang dọc trong không trung. Hạ Phục bỗng cảm thấy kình phong từ trên trời từ dưới đất không ngừng kích tới, nhìn phía nào cũng thấy hàn quang chấp chới. Nhân đầu chùy trong tay lão không kịp hồi về đón đỡ, lão liên tục điểm chân, sợ hãi, gấp gáp lui về phía sau năm bước!
Sắc mặt Hạ Phục xám ngoét trên trán đôi mày, đầu mũi lão xám xấp mồ hôi, trán lão chằn chịt gân xanh, song mục trợn trừng, đầy những tia oán độc. Lão vừa xông lên tấn công những đòn chí mạng vừa mạng vừa quát:
– Chưa đến lúc ngươi đắc ý đâu!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Tại hạ đã nói là tha chết cho ngươi nhưng nếu ngươi chấp mê bất ngộ, e rằng lòng từ bi của ta chỉ có giới hạn. Hạ lão huynh tại hạ khuyên ngươi mau hồi đầu, bây giờ hãy còn kịp!
Miệng chàng cười cười nói nói, nhưng chiếc Quỉ Tiêu trong tay đã

quơ lên, xuất thủ một chiêu “Thiên Vương Thác Tháp”!
Chỉ thấy một dãi lụa bạc bay qua, hỏa hàn quang lóa mắt, chiếc Nhân đầu chày trong tay Hạ Phục không ngừng kêu lên những kiếng “Oang... Oang... “ đỡ trên đón dưới, điểm trái gạt phải. Nhưng hình như vẫn không ngăn được từng lớp từng lớp lóng bạc uốn lượn dồn dập áp sát thân thể lão.
Hạ Phục gầm lên một tiếng như con hổ bị thương, thân hình như u linh nhanh như chớp lướt ra xa. Chiêu thức “Thiên Vương Thác Pháp” của Ngao Tử Thanh vừa dứt, lão cất giọng âm trầm cười lạnh, sau đó đột ngột quát lớn:
– Tiểu tử ngươi không biết thế nào là vừa đủ cả!
Quỉ Tiêu vẫn không ngừng chuyển động trên không trung đảo lộn, tạo nên những áng mây đen chao lượn, và lưỡi Miến đao như những tia sét từ trong các đám mây đen liên tục bắn ra, tất cả đều nhằm vào người Hạ Phục, chiêu thức ngụy dị, hiểm độc đến cùng cực!
Hạ Phục thất sắc, thân hình lão bắn vọt lên không trung, nhưng mới lên đến nửa chừng, đã nghe lão “Ọe” lên một tiếng, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.
Thân hình lão phiêu diêu đáp ra ngoài hơn trượng cất giọng rờn rợn nói:
– Ta sẽ không bao giờ quên ngày hôm nay!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Đừng nóng nảy như vậy, nộ hỏa công tâm không hay ho gì cho người luyện võ đâu!
Dứt lời, hai tay chàng giơ ngang ra phía trước, thân hình chàng như ánh chớp giữa tầng không, đột ngột cất lên, hai tay vòng lại, Quỉ Tiêu quay tít, không khí dường như cũng chuyển động theo, tạo nên những làn sóng ngầm ùn ùn xoay chuyển quanh Hạ Phục. Lưỡi Miến đao chém xa xả một cách tàn khốc về phía Hạ Phục đang cố tìm đường trốn tránh!
Hạ Phục vừa liên tiếp thoái lui, Nhân đầu chùy cũng không ngừng đỡ gạt, chỉ nghe hàng loạt tiếng “ụ.. ụ.. “ quỷ khốc thần sầu, lão cũng công được mười tám lần!
Bỗng...
“Oong... “ một tiếng chấn động không gian, tiếp theo là “Kịt” một tiếng nặng nề, lửa bắn tung tóe, xen lẫn vài giọt máu. Chiếc trường bào màu lam của Hạ Phục bị hớt đứt một mảng lớn.
Ngao Tử Thanh không thừa thắng truy kích, chàng dừng tay, cười nhẹ nói:
– Hạ bằng hữu, cảm thấy thế nào? Chút công phu của Ngao Tử

Thanh cũng không đến nỗi nào phải không?
Trong đôi mắt ti hí của Hạ Phục phát ra những tia sáng kỳ dị, không ai có thể đoán nổi lão đang nghĩ gì trong đầu, mồ hôi tuôn ra ướt đẫm gương mặt nhăn nheo và nhiều góc cạnh của lão. Hổ khẩu bị rách toét, máu tươi vẫn không ngừng tuôn ra!
Nhưng dù vậy thế công của lão vẫn không ngừng. Nhân đầu chùy vẫn không ngừng múa lên, từ một không gian chật hẹp lão đã xuất thủ năm chiêu. Năm chưởng giống hệt nhau, ở năm vị thế khác nhau, chưởng phong dũng mãnh, đồng loạt công kích Ngao Tử Thanh, tưởng chừng như có tới năm Hạ Phục đang đứng ở năm hướng khác nhau đồng thời xuất thủ vậy!
Thân hình Ngao Tử Thanh bắn vọt lên không trung, dừng lại một thoáng ở trên đó, rồi đột ngột lao xuống.
Hạ Phục ném chiếc nhân đầu chùy đi, song thủ hướng lên trên, chờ đợi...
Ngao Tử Thanh không đối chưởng với đối phương, thân hình chàng đảo thành một vòng tròn kỳ diệu, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống đất nói:
– Kim cang quyền của ngươi quả thật bất phàm, bội phục!
Song phương đã giao đấu được trên dưới hai trăm hiệp. Ngao Tử Thanh hiểu rất rõ thực lực của mình, chàng đã tung hoành ở Trung Nguyên không phải mới một ngày một bữa, chưa có ai có thể một chọi một mà cầm cự được với chàng từng ấy chiêu, và đặc biệt là thời gian dùng tay không nhiều hơn dùng binh khí!
Khí chất cuồng ngạo bất khuất lưu chuyển ngầm trong huyết quản chàng bị kích thích dữ dội, chàng nhanh như chớp công kích mười thế. Chỉ trong nháy mắt, song phương lại trao đổi thêm mười lăm hiệp nữa.
Ngao Tử Thanh thầm trầm nói:
– Hạ Phục! ngày hôm nay Ngao Tử Thanh sẽ cho ngươi được đại khai nhãn giới, hãy cẩn thận!
Đôi tròng mắt Hạ Phục đột ngột như muốn lòi ra ngoài, lão chỉ hừ lạnh một tiếng không đáp lời, trong nháy mắt lão công liên tục hai mươi chưởng. Gương mặt hung hãn của lão đỏ sậm lại, hai mươi chưởng của lão bổ đầy không gian như một tấm lưới khổng lồ chụp xuống đầu Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh chấn động kêu lên:
– Thái dương thần công!
Đúng vậy, đây chính là Thái dương thần công. Môn công phu thất truyền đã lâu. Ngày hôm nay, nếu không gặp phải một kình địch quá

mạnh như Ngao Tử Thanh. Hạ Phục cũng đã không dùng đến nó. Chẳng trách, Ngao Tử Thanh tỏ vẻ kinh ngạc đến như vậy!
Áp lực từ phía Ngao Tử Thanh không ngừng tăng lên, dù Hạ Phục đã dùng đến công phu Thái dương thần công nhưng lão cơ hồ không còn chống cự nổi nữa.
Một mặt vung chưởng chống cự, một mặt kêu lên:
– Những màn kịch hay hãy còn ở phía trước!
Thân hình Ngao Tử Thanh di chuyển theo những đường cong quái dị. Quỉ Tiêu chớp động, thế công cực kỳ hung hiểm không ngừng tuôn ra. Hạ Phục không còn cách nào hơn, liên tục lui năm bước.
Ngao Tử Thanh mồ hôi như tắm hơi thở gấp gáp, nhưng chàng lại cất giọng cười cuồng ngạo nói:
– Thái dương thần công của ngươi mạnh hay là Thiên Vương Thác Tháp của ta hiểm?
Bỗng...
Thân hình Hạ Phục đột ngột biến đổi, nhưng bỗng dưng ngắn đi một đoạn lớn trong một nháy mắt sau khi thân hình Hạ Phục ngắn lại, tốc độ xoay chuyển của lão được tăng nhanh hơn rất nhiều, trông hai ống tai áo của lão giật phành phạch trong gió, không thể tưởng tượng nổi con người lại có thể cử động nhanh đến như vậy được, điều đáng sợ hơn là những luồng kình đạo phát ra từ người lão mạnh kinh hồn!
Ngao Tử Thanh xoay tít Quỉ Tiêu, ngân quang như những đợt sóng lạnh lướt đi lướt lại, phản công chín chiêu, nhưng lần nào vừa chạm vào vòng cương khí quanh người đối phương đều bị chấn dội trở lại. Thế là chàng cùng Quỉ Tiêu đảo lộn về phía sau tránh né...
Hạ Phục liên tục huy vũ đôi ống tay áo, kình đạo như những ngọn núi liên tục xoay chuyển quanh người, thỉnh thoảng lại có một vài ngọn nhằm người Ngao Tử Thanh không ngớt đảo người tránh né, lão cất tiếng cười khành khạch, nói:
– Tiểu tử, ngón này thế nào?
Liếm liếm những giọt mồ hôi đọng muối mặn chát trên môi, Ngao Tử Thanh vừa nhảy nhót tránh né những đợt kình phong kích về phía mình vừa chú mục nhìn vào thân ảnh Hạ Phục quay cuồng mờ ảo giữa lớp bụi mù, nói:
Lòng nhẫn nại của tại hạ đã đến mức cuối cùng, hạ lão đầu chớ oán trách tại hạ!
Quỉ Tiêu trong tay chàng đột ngột đẩy kéo ra ngoài một thế, toàn thân chàng biến thành một quả cầu, chuyển tròn chuyển tròn nhanh như chớp vọt lên không trung, lưỡi Miến đao phát hào quang, biến thành

một làn sóng bạc miên mạn, vô cùng vô tận. Không gian như bị những tiếng rít gió bén nhọn cắt nát, áp lực lên mỗi phân mỗi tấc trong vòng bốn năm trượng vuông đột ngột gia tăng...
Trong những đợt kình phong như bảo tố tạo nên do những loạt công kích của hai tay nội gia tuyệt đại cao thủ, rừng cây không ngừng nghiêng ngã, vô số đá to đá nhỏ bị bừng khỏi mặt đất, bay lượn vèo vèo trên không trung, cảnh tượng tròng vô cùng khủng khiếp!
Ngao Tử Thanh biết đã đến thời điểm quyết định nhất, không thể phân tâm dù chỉ trong một cái nháy mắt trong đám bụi mù chen lẫn với lá cây và đá nhỏ đang bay loạn xạ trong không trung ngân quang chớp động, chưởng quang ngang dọc.
Hạ Phục dừng lại trong một phần mười cái chớp mắt để thi triển Thái Dương thần công, lá bùa hộ mạng của lão. Và tuy chỉ dừng lại trong một khoảng thời gian cực ngắn như vậy, nhưng cũng đã đủ để cho đối thủ của lão một cơ hội. Quỉ Tiêu, Miến đao, chưởng ảnh của Ngao Tử Thanh như mưa đá rơi điên cuồng xuống đầu lão, Hạ Phục vận hết sức bình sinh, chưởng thiết tụ cùng sử dụng một lượt...
"Bùng!... Bùng!"... Hạ Phục bị trúng một chưởng bay vọt ra khỏi vòng chiến. May mà lão tránh né nhanh, nhưng lão cũng đau đến mức hơi thở muốn ngừng hẳn lại!
Tìm nhảy muốn vọt khỏi lồng ngực, khí huyết đảo lộn trong huyết quản, hai mắt tối đen, ngay trong lúc thế như ngàn cân treo sợi tóc ấy. Hạ Phục đã kịp đối chưởng di động người cố gắng tránh qua được lưỡi Miến đao lưỡi ngang qua cổ, tránh được đầu tiêu điểm xuống Tam Tình huyệt, nhưng lão đã không tránh được một chưởng kích ngang vai. Lão đã làm tất cả những gì có thể làm được, như tránh trọng lực, tránh tử huyệt... nhưng lực đạo của đối phương quá lớn, lão cơ hồ không đứng vững nỗi nữa!
Ngao Tử Thanh cất tiếng cười như sấm rền, trong tiếng cười vang vang thân hình chàng lại cất lên...
Thân hình Ngao Tử Thanh trên không trung, chưởng tiêu đao lại liên tục rơi xuống...
Hạ Phục cố nén cái đau như xé nát vai trái, nhìn thấy thân hình Ngao Tử Thanh đang ở trên không trung, lão hơi biến sắc, nhưng chỉ một thoáng mặt lão đánh lại, những tia oán độc trong mắt lão không ngừng bắn ra, nghiến chặt răng.
Lão không lui lại, lão đã quyết định, phen này nhất định phải cùng đối phương đồng qui ư tận...
Nhưng chưởng ảnh, quỉ tiêu, miến đao của Ngao Tử Thanh đến trên đầu của Hạ Phục bỗng dưng biến mất, biến mất một cách quái dị

như chúng chưa hề tồn tại, thân hình Ngao Tử Thanh chầm chậm rơi xéo ra ngoài. Đáp xuống đất xong còn lui ba bước. Ngao Tử Thanh mới lấy lại được thăng bằng đứng vững.
Hạ Phục cảm thấy áp lực bỗng biến mất, lão không tự chủ được giơ tay dụi mắt lão không tin làm mình hãy còn sống. Ngẩn người một lúc, Hạ Phục cuồng nộ lão quát vang như sấm:
– Súc sinh! Ngươi muốn chém thì cứ chém, giết thì cứ giết, lão phu không cần nhận ân huệ của ngươi! Đừng tưởng làm như vậy rồi mai này lão phu không giết ngươi!
Ngao Tử Thanh cất giọng lạnh như băng nói:
– Ngươi muốn chết thì không gì dễ bằng, có điều không phải ngay bây giờ.
Tại hạ sẽ cho ngươi một lần được hoàn thành tâm nguyện!
Hạ Phục vừa thở hổn hển vừa nghiến răng, gầm gừ:
– Ngươi cho rằng lão phu sợ ngươi? Đừng đắc ý quá sớm, dù ngươi giết được ta, ngươi cũng không dễ chịu như ngươi tưởng đâu?
Đôi mắt như mắt rắn của lão cảm phẫn nhìn chăm chăm Ngao Tử Thanh!
Ngao Tử Thanh thở ra một hơi dài, vẻ mệt mỏi chàng liếm liếm đôi môi khô ráp của mình, tiến tới hai bước, đứng lại, chậm rãi nói:
– Hạ Phục! Giờ thì ngươi nói cho ta biết. Bao Nghi Tâm và Di Nhân cướp đi di thể dưới mộ như thế nào?
Da mặt Hạ Phục chuyển sang màu vàng, trầm ngâm một thoáng, cất giọng ầm ầm nói:
– Hai ngày trước đây, vào một đêm khuya, hai người mang theo cuốc xẻng, rõ ràng là đã định sẵn kế hoạch trước lúc tới đây. Từ đầu đến cuối, cả hai không nói lời nào, đào lấy tử thi xong là lập tức bỏ đi. Hai người không hề biết đến sự tồn tại của ta ở ngay bên cạnh, còn ta thì cũng lười, không thèm để ý đến chúng.
Sắc mặt Ngao Tử Thanh hơi biến đổi, song mục chàng chớp động hàn quang lạnh lùng nói:
– Hạ Phục! Tại sao ngươi lại nói với ta những lời này?
Hạ Phục trợn mắt quát:
– Không phải là ngươi hỏi ta sao?
Gương mặt Ngao Tử Thanh như được phủ một lớp sương mỏng, cất giọng âm âm nói:
– Không sai! Tại hạ đã hỏi ngươi, nhưng ngươi đã nói dối, tại hạ muốn biết tại sao ngươi phải nói dối? Kỹ xảo nói dối của ngươi còn quá kém hoặc giả ngươi đã chọn sai đối tượng!
Hàn quang chớp động trong đôi mắt rắn của Hạ Phục, lão trầm giọng

nói:
– Ngao Tử Thanh, Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục này thành danh trong giang hồ đã lâu, làm gì có chuyện phải nói dối với một hậu sinh tiểu bối như ngươi? Ngươi đánh giá ta quá thấp ngươi cuồng ngạo đến không tưởng tượng, Ngao Tử Thanh!
Ngao Tử Thanh gật đầu tỏ vẻ đồng ý với luận điểm của đối phương, nói:
– Tại hạ thừa nhận công phu của ngươi không đến nỗi tệ, thành danh trong giang hồ hoàn toàn không phải nhờ may mắn. Nhưng... ngươi cũng đánh giá Ngao Tử Thanh này quá thấp! Ngươi nói Bao Nghi Tâm và Di Nhân từ đầu đến cuối không mở miệng nói lời nào phải không?
Hạ Phục chớp chớp mắt không đáp.
Ngao Tử Thanh chậm rãi tiếp:
– Họ không nói chuyện ngươi làm thế nào biết được hai người đó chính là Bao Nghi Tâm và Di Nhân? Ngươi biết hai người từ trước? Với Bao Nghi Tâm, điều ấy tạm chấp nhận được. Nhưng với Di Nhân, ngươi làm sao biết mặt nàng?
Một thiếu nữ chưa hề bước chân ra giang hồ, lại là một tì nữ, chẳng phải là một thiên kim tiểu thư của danh môn đại gia! Ngươi làm sao biết mặt nàng? Hạ Phục!
Ngươi cho Ngao Tử Thanh này là hạng người nào?
Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục chú mục nhìn Ngao Tử Thanh một lúc, lão đột ngột cất tiếng cười âm lạnh, nói:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi rất thông minh, sáng trí, lão phu bội phục! Nhưng cho ngươi thông minh đến đâu cũng không thể biết được nguyên nhân xác thực! Vì vậy ngươi cũng chẳng có gì để đắc ý!
Ngao Tử Thanh mỉm cười, giọng bình thản nói:
– Cũng chính vì tại hạ không biết được nguyên nhân xác thực nên mới mong ngươi chỉ giáo. Hạ lão huynh chắc không tiếc rẻ gì mà không vui lòng chỉ giáo?
Trong song mục Hạ Phục lại phát xạ hàn quang, thần thái lão thể hiện một nét ngụy dị cất giọng cười khành khạch nói:
– Được! Nói hết cho ngươi nghe cũng không thành vấn đề! Tử thi chính là do hai người này cướp đi, nhưng sau lưng hai người còn một nhân vật thứ ba, lão phu tuy đã nói đói nhưng không phải là toàn bộ. Chẳng qua vì ta chưa muốn nói ra kẻ đứng sau lưng ra lệnh kia mà thôi!
Ngao Tử Thanh đứng im lặng nghe trong lòng chàng nghe như đang đóng băng, chàng hơi rợn người. Ngưng giọng chàng nghe vẫn tỉnh

như không:
– Xin chỉ giáo tường tận!
Hạ Phục hơi nghênh mặt lên, trầm ngâm một lúc rồi nói:
– Lão phu đã nói vượt quá phạm vi mà lão phu nên nói. Những việc khác ngươi tự đi tìm hiểu lấy. Nhưng lão phu cũng cung cấp cho ngươi một đầu mối.
Thạch Quái Trượng có liên quan đến việc này, ngươi có thể đi tìm hắn, những điều lão phu có thể nói cho ngươi biết chỉ đến mức này!
Ngao Tử Thanh lẳng lặng quan sát thần thái của đối phương, nghe xong chàng trầm giọng nói:
– Thạch Quái Trượng mà ngươi nói có phải là Thạch Quái Trượng ở Đoạn Trường Cốc không? Lão đã tự giam mình trong Đoạn Trường Cốc làm thế nào lại có liên quan đến việc này? Hay là lần này ngươi nói dối với tại hạ với mưu đồ khác nữa?
Hạ Phục điềm nhiên đáp:
– Tin hay không tùy ở ngươi, lão phu không ép buộc ngươi phải đi tìm Thạch Quái Trượng. Dù sao thì ta cũng chẳng lợi lộc gì trong chuyện này!
Ngao Tử Thanh cười khanh khách nói:
– Đúng vậy! Tại hạ cũng cảm thấy khó hiểu, ngươi không được lợi lộc gì trong chuyện này, tại sao ngươi lại tốt đến độ kể hết những chuyện này cho tại hạ nghe, hơn nửa ngươi vừa trúng một chưởng của ta, ngươi không ôm hận trong lòng?
Hạ Phục đưa tay nắn nắn đầu vai trái, lão lại nghe đau nhức thấu tâm can, đó là kết quả của trận đấu không tiền khoán hậu với Ngao Tử Thanh vừa rồi. Lão quay mặt nhìn trờ, giọng thản nhiên nói:
– Đương nhiên lão phu có điều kiện để nói những điều đó, không đạt được chút lợi lộc nào, đương nhiên lão phu sẽ không làm, ngươi thấy có đúng không?
Ngao Tử Thanh khẽ nhếch mép nói:
– Đúng vậy! Như vậy mới giống bản chất của ngươi. Nhưng ngươi làm sao biết tại hạ sẽ chấp nhận điều kiện của ngươi? Hơn nữa điều tại hạ muốn biết ngươi đã nói rồi, tại hạ không chấp nhận điều kiện thì ngươi phải làm sao?
Sắc diện Hạ Phục băng lạnh, không thể hiện chút cảm xúc nào, giọng lão lành lạnh:
– Lão phu tin ngươi! Bởi vì ngươi là Quỉ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh, ngươi không phải là người khác, ngươi chính là Ngao Tử Thanh!
Ngao Tử Thanh cười điên cuồng, tiếng cười chàng nghe rền rền như sấm động, một lúc sau, chàng ngưng cười nói:

– Hạ Phục! Ngươi biết lấy lòng người lắm. Cho dù ngươi nói không thật lòng, tại hạ cũng rất lấy làm thích thú cho dù điều kiện của ngươi hơi quá đáng tại hạ muốn từ chối cũng cảm thấy khó mở lời! Ngươi nói đi!
Hạ Phục nhìn thẳng vào mặt Ngao Tử Thanh thần sắc lão trông rất cổ quái, chậm rãi nói:
– Lão phu muốn ngươi phát thệ, không được nói việc ngày hôm nay với bất kỳ ai. Ngươi có bằng lòng không?
Ngao Tử Thanh hơi ngẩn người một thoáng sau đó chàng nở một nụ cười tươi hỏi lại:
– Tại sao?
Hạ Phục nói như đinh đóng cột:
– Không tại sao cả, ngươi không cần hỏi lão phu, ngươi chỉ cần phát thệ là được rồi!
Ngao Tử Thanh mỉm cười lắc đầu nói:
– Để đáp lại những điều ngươi đã nói cho ta biết, tại hạ đồng ý với điều kiện của ngươi, nhưng tại hạ không phát thệ. Tại hạ đã nói lời nào là nhất định thực hiện, không cần đến hai tiếng “Phát thệ”, ngươi hiểu chưa?
Hạ Phục trừng mắt, giọng gầm gừ:
– Không được! Ngươi nhất định phải phát thệ ta mới tin được ngươi!
Ngao Tử Thanh nhếch mép để lộ một nụ cười, hai tay chắp sau lưng, gật gù nói:
– Ngươi lại nói dối nữa rồi! Lúc nãy ngươi nói ngươi tin tưởng tại hạ mà? Tại sao mới đó lại trở quẻ rồi? Nói cho ngươi biết...
Giọng chàng đột ngột trở nên quyết liệt:
– Có tin được tại hạ hay không đó là việc của ngươi! Còn một lời tại hạ đã nói nhất định sẽ thực hiện. Nếu sau này người trong giang hồ biết chuyện xảy ra ngày hôm nay thì đó không phải là trách nhiệm của tại hạ!
Song mục Hạ Phục lại nhấp nháy hàn quang, lão buông gọn:
– Mặc xác ngươi!
Ngao Tử Thanh thoáng rùng mình chàng lạnh lùng nói:
– Tại sao ngươi bỗng dưng dễ dãi như vậy? Không lẽ tất cả những người này đều là người của ngươi sao?
Hạ Phục trầm hẳn sắc mặt xuống lạnh lùng nói:
– Ngươi đã sớm phát hiện ở đây có người? Hay là ngươi chỉ đoán mò?
Ngao Tử Thanh kêu khổ thầm, từ trong rừng đã có mười mấy bóng người xuất hiện, cách chỗ hai người không đầy ba mươi trượng!

Ngao Tử Thanh khẽ nhếch mép cười nói:
– Không sớm hơn cũng không muộn hơn, ngay khi chúng vừa đến thì ta đã phát hiện ra! Có điều những người này không biết thuộc phe phái nào? Theo tại hạ được biết, Hạ Phục ngươi xưa nay đi lại chỉ có một mình. Ngươi đi mượn trợ thủ ở đâu vậy?
Hạ Phục ngạo nghễ nói:
– Những người này là cao thủ của Mai Lâm Môn!
Ngao Tử Thanh trề môi ra vẻ xem thường, nói:
– Thật không ngờ ngươi lại đi tìm người của Mai Lâm Môn làm trợ thủ! Mới mấy ngày trước đây người của Mai lâm Môn còn kính cẩn mời tại hạ đến để đãi trà nửa là! Nhưng mới qua vài ngày lại trở mặt đối đầu với tại hạ. Giang hồ hung hiểm, thế sự khó lường, quả nhiên không sai. Bằng hữu hay kẻ địch, vốn không thể phân định được!
Hạ Phục trầm giọng nói:
– Không sai! Nếu ngày hôm ấy ngươi không cứu một thủ hạ của Mai Lâm Môn thì lão phu cũng không biết về phía này. Ngươi đã tự để lộ hình tích, vận mạng đã an bài, ngươi cũng đừng oán trách người khác làm gì!
Ngao Tử Thanh mỉm cười, chàng không coi tình thế hung hiểm trước mắt là quan trọng, bình thản nói:
– Ngươi muốn thế nào?
Hạ Phục cất giọng âm trầm nói:
– Với lực lượng của Mai Lâm môn, cộng thêm lão phu, Ngao Tử Thanh, ngươi có chắc rằng ngươi sống qua nổi ngày hôm nay không?
Ngao Tử Thanh bình thản nói:
– Ngươi đã có trợ thủ, chắc chắn giết được tại hạ, vậy ngươi còn nói những lời khi nãy với tại hạ làm gì? Còn đặt điều kiện làm gì? Mục đích của ngươi là gì?
Hạ Phục cười lành lạnh nói:
– Để kéo dài thời gian! Để cho chúng có thờ gian chuẩn bị, hơn nữa những điều đó có tác dụng làm phân tâm ngươi. Lão phu tin rằng, ngươi nghe những lời ấy xong, nhất định phải rất sốt ruột muốn tìm ra sự thực. Dù rằng giờ đây lão phu đã nói cho ngươi biết dụng ý của lão phu, ngươi vẫn không đè nén được các cảm xúc trong lòng, lão phu nói có đúng không?
Ngao Tử Thanh cười ha hả nói:
– Đúng! Rất đúng! Ngươi rất sành tâm lý người khác, tại hạ bội phục. Có điều chờ tại hạ thanh toán các ngươi xong rồi sau đó đi tìm Thạch Quái Trượng cũng không muộn. Ngươi thấy có đúng không?

Hạ Phục hừ lạnh nói:
– Thì ngươi cứ việc thử!
Ngao Tử Thanh đột ngột nghiêm mặt lại, lạnh lùng quát:
– Các bằng hữu Mai Lâm Môn, Ngao Tử Thanh ở đây, các vị còn chờ gì nữa?
Tiếng nói của chàng vang vang như tiếng đại hồng chung, dư âm lời nói còn vang động giữa các vách đá, thì đã thấy rất nhiều bóng người từ từ di chuyển tới.
Chỉ nghe tiếng bước chân của chúng cũng đủ nhận ra, chúng rất e dè kẻ địch trước mặt.
Một thoáng sau, đã có thể nhìn rõ khoản trên dưới sau mươi người, đồng một màu kình phục đen, trên nền vải đen nhìn thấy ẩn hiện các bông mai màu bạc lấp lánh.
Ngao Tử Thanh im lặng, lạnh lùng quan sát bốn phía, tai chàng căng ra ngưng thần giới bị sự công kích đột ngột của địch nhân ở xung quanh.
Chàng đã nhận rõ mặt hai người đi đầu, cất tiếng cười sang sảng, nói:
– Tôn Kha Tân! Tôn Kha Tất! Cả hai ngươi cũng có mặt ở đây? Giữa chúng ta đúng là oan gia đối đầu, sau lần gặp mặt ở Linh Châu, hiền huynh đệ vẫn khỏe?
Không biết hai ngươi đầu quản về Mai Lâm môn khi nào? Giữ chức vụ gì?
Người đi đầu là một lão nhân trạc ngủ tuần, người tầm thước da đen nhẻm nét mặt trông tinh ranh trầm tĩnh. Đôi mắt lóng lánh hữu thần, dưới cằm một chòm râu dê lưa thưa, đầu tóc thì cạo nhẵn thín, chỉ chừa một đuôi tóc bện thành sợ thả dài sau lưng.
– Không sai! Người này chính là tử địch của Ngao Tử Thanh, trước nay xưng bá ở Linh Châu, mới mấy tháng trước đây bị Ngao Tử Thanh làm cho ăn không ngon ngủ không yên, buộc phải đầu quân Mai Lâm Môn để tìm chỗ dựa. Một ác ma nức tiếng giang hồ, ngoại hiệu là Cuồng Long!
Ngay cạnh Cuồng Long Tôn Kha Tân hơi chếch vè phía sau một chút, là bao đệ của lão. Một đại hán thân hình lực lưỡng, mặt đỏ như Quan Công, tuy tuổi mới quá bốn mươi mà hung danh đã vang động giang hồ không hề thua kém anh ruột gã. Đó chính là Đao Chùy Tôn Kha Tất!
Cuồng Long Tôn Kha Tân trợn tròn mắt nhìn chăm chăm về phía Ngao Tử Thanh. Thần thái lão thể hiện sự kinh ngạc cực độ, song song với vẻ kinh ngạc đó có chen lẫn sự bất an, sợ hãi.

Hồi 8
Đại chiến Mai Lâm môn

Đao Chùy Tôn Kha Tất cũng tương tự như anh gã, song mục nhìn không chớp vào Ngao Tử Thanh, đặc biệt khi gã nghe Ngao Tử Thanh mở lời, giọng nói trầm hùng, tinh lực dồi dào. Hơi thở của gã bất giác nghe như nặng nề hơn.

Cuồng Long Tôn Kha Tân cảm thấy một luồng khí lạnh xông lên nảo, lão ngẩn người một lúc lâu mới run giọng nói:

– Ngươi... nghe đâu ngươi đã trúng Ngân Đường hoa tại sao... vẫn còn sống được thậm chí...

Ngao Tử Thanh cười nhe đỡ lời:

– Không những còn sống mà thậm chí còn sống khỏe, phải không? Ngươi cảm thấy ngạc nhiên, cảm thấy tiếc nuối nữa, có đúng không lão bằng hữu?

Cuồng Long Tôn Kha Tân cố nuốt vật gì nghèn nghẹn trong cổ họng ho khan một tiếng, lấy lại bình tĩnh nói:

– Ngao Tử Thanh sau lần hội ngộ Ở Linh Châu không ngờ ngươi lại vừa thoát khỏi một sát kiếp. mạng của ngươi qua là lớn, nhưng không sao, mạng ngươi có lớn mấy cũng không qua khỏi nội ngày hôm nay!

Ngao Tử Thanh mỉm cười ngạo nghễ nói:

– Vậy sao? Chớ không phải ngươi đã hoảng sợ khi nhìn thấy ta vẫn còn khỏe mạnh mà đứng ở đây sao? Ngươi cứ tưởng tại hạ sau khi trúng Ngân Đường hoa tất phải sức tàn lực kiệt, bọn giả áo túi cơm các ngươi chỉ đế để lượm xác tại hạ mà thôi! Nhưng không ngờ, trời lại phụ lòng các ngươi hẳn các ngươi phải thất vọng lắm?

Đao Chùy Tôn Kha Tất không nén được nộ khí, nghiến răng quát:

– Không sai! Huynh đệ ta vì báo mối thù phá nhà phá cửa, nên mới xuất mà tới đây. Vốn cứ nghĩ là chỉ cần đến cất tay một cái là đã có thể lấy mạng ngươi...

Nay sự việc tuy không như ý muốn ban đầu nhưng mạng của ngươi cũng khó giữ qua ngày hôm nay.

Ngao Tử Thanh bật cười khanh khách nói:

– Huynh đệ ngươi thật thà quá sức! Xưa nay những người muốn gây phiền phức cho Quỉ Tiểu Ảnh đều gặp một kết cục giống hệt nhau.

Điều này tại hạ không cần nói chắc các ngươi cũng biết rõ. Nhưng thiết nghĩ cũng nên nhắc lại để các ngươi có sự chuẩn bị.
Một bóng người cao lớn dềnh dàng, nhanh như chớp lướt tới bên cạnh Tôn Kha Tân. Nhìn hắn to lớn như một con gấu nhưng giọng nói lại nhỏ nhẻ như con gái:
– Tôn Đại Hộ Pháp! Còn nhiều lời với hắn làm gì? Cứ xuất thủ làm cho xong, nhị vị vừa báo được cừu, lại vừa hoàn thành sứ mạng của bang chủ giao phó!
Ngao Tử Thanh chưa hề có sự qua lại với Mai Lâm Môn, cũng chưa từng gặp mặt người này. Quan sát kỹ gã, thấy hàm răng trên của gã nhố ra khỏi đôi môi, lúc gã mở miệng nói chiếc mũi to bè đỏ ửng, không ngừng di động lên xuống, quá lên trên một chút là đôi mắt báo vàng khè, đầu thì hói còn tệ hại hơn cả Tôn Kha Tân.
Nhìn dáng điệu của gã, Ngao Tử Thanh thấy rất quen thuộc...
Ngao Tử Thanh nhìn một cách đầy hứng thú gã đại hán trước mặt, lát sau chàng bật cười nói:
– Phải rồi! Nếu tại hạ đoán không lầm thì bằng hữu chính là Quỉ Giáp Tát Kiết Hóa!
Không sai, gã đại hán trọc đầu cao lớn nhưng lại có giọng nói như con gái kia chính là một trong ngũ đại cao thủ dưới trướng của Mai Lâm môn môn chủ Bạch Tôn. Quỉ Giáp Tất Kiết Hóa!
Tát Kiết Hóa trừng mắt nhìn Ngao Tử Thanh nói:
– Không sai! Ngao tiểu tử có mắt đã nhìn ra Tát đại gia của ngươi! Ngày hôm nay Tát đại gia phụng mệnh môn chủ tới lấy cái mạng chó của ngươi.
Lời nói cùng điệu bộ thì cực kỳ hung hăng, nhưng giọng nói lại nhỏ nhẹ đến kỳ cục. Ngao Tử Thanh sờ sờ lên chót mũi mình cố nín cười nói:
– Tát Kiết Hóa! Cổ họng của ngươi hình như có cái gì đó không ổn, nam tử hán đại trượng phu tiếng nói phải oang oang như sấm, có đâu lại nghe giọng như đàn bà con nít, ngươi nên tìm đại phu xem lại cái cổ họng đi!
Quỉ Giáp Tát Kiết Hóa mặt đỏ phừng phừng rú lên the thé:
– Xú tiểu tử họ Ngao kia! Ngươi dám cười ngạo lão tử? Ngươi không muốn sống nữa rồi?
Nét mặt tươi cười của Ngao Tử Thanh đột ngột nghiêm lạnh lại, giọng chàng ầm trầm:
– Tại hạ với quý môn xưa nay không cừu không oán, tại sao quý môn lại phải toàn hảo thủ đến đối phó với tại hạ? Các ngươi chưa chắc đã đạt được mục đích, nhưng tại hạ cũng muốn biết, các ngươi làm vậy

với mục đích gì?
Quỉ Giáp Tát Kiết Hóa cười lạnh nói:
– Ngươi nói đúng lắm! Không sai! Chúng ta tới đây là có mục đích, môn chủ của ta muốn có món bảo vật trên người của ngươi. Biết điều thì mau mau đưa bảo vật ra, sau đó theo Tát đại gia về bản môn phục mệnh! Có như vậy thì môn chủ có thể niệm tình đức hiếu sinh tha chết cho ngươi!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Tại hạ chẳng qua là một tên giang hồ tiểu tốt, thân phiêu lãng giang hồ, làm gì có món bảo vật nào? Hay là tin tức của quý môn không chính xác, hoặc giả trúng phải kế li gián của kẻ địch rồi!
Cuồng Long Tôn Kha Tân hừ lạnh nói:
– Ngươi nói vậy là có ý gì? Nói thoảng cho ngươi hay, chúng ta đến đây với mục đích chính là Phong Vân Bảng, nếu ngươi chịu giao Phong Vân Bảng ra, rất có thể sẽ được toàn mạng.
Không chờ đối phương dứt lời Ngao Tử Thanh đã lạnh lùng cắt ngang, nói:
– Không thể được! Phong Vân Bảng không phải là vật sở hữu của ta, cho dù có là sở hữu của ta, một vật quan trọng như vậy cũng không thể giao cho các ngươi được!
Quỉ Giáp Tát Kiết Hóa quay lại phía sau kêu lên:
– Mai Lâm môn Tứ Biện!
Gã vừa dứt lời, lập tức có bốn tên hán tử, thân hình cao ráo, khí thế hiên ngang bước ra, cúi đầu chờ lệnh. Trong tay tên nào cũng cầm một thanh kiếm hàn quang sáng lóa, đứng thành một hàng ngang, khí thế cực kỳ uy mãnh.
Ngao Tử Thanh không thèm nhìn mặt bốn tên hán tử, bên khóe môi thoáng hiện một nụ cười khinh khỉnh.
Tôn Kha Tân lại quát gọn:
– Bạch Lộc lục sư chờ lệnh sát địch!
Một giọng nói già dặn âm trầm vang lên:
– Thuộc hạ có mặt!
Ngao Tử Thanh khẽ liếc mắt nhìn sáu tên hán tử vừa bước ra, mỗi tên cầm một loại binh khí khác nhau. Chúng nhanh chóng tiến ra đứng về một phía, tay nắm chặt binh khí, chỉ cần có lệnh là lập tức phát thế công.
Dẫn đầu trong sáu người này là một người râu trắng như cước, song mục trông như mắt ưng, mặt đầy nếp nhăn, tuổi tác xem ra cũng không còn nhỏ nữa, thần thái lão trông ung dung tự tại, chứng tỏ không phải là người tầm thường.

Ngao Tử Thanh suy nghĩ rất nhanh, chàng đã nhận ra lai lịch của sáu người này. Không sai, chúng là thủ hạ của Bạch Lộc Du Toàn Hữu, người đứng thứ hai trong Mai Lâm môn Ngũ đại cao thủ. Có điều không biết lão ma tinh có mặt ở đây hay chỉ có sáu thủ hạ của lão mà thôi.
Rất nhanh, Ngao Tử Thanh đánh giá tình thế trước mắt, không biết có còn cao thủ nào chưa ló diện nữa hay không, và chàng nở một nụ cười, một nụ cười ngụy dị khó đoán biết ý nghĩa!
Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục đứng xéo ở bên ngoài, từ khi các cao thủ của Mai Lâm môn xuất hiện đến giờ, lão chẳng nói một lời nào, chỉ chú mục nhìn Ngao Tử Thanh, và cả Ngao Tử Thanh cũng không đoán nổi lão đang toan tính điều gì ở trong lòng!
Cuồng Long Tôn Kha Tân quay ra phía sau hạ thấp giọng nói mấy câu gì đó với Quỉ Giáp Tát Kiết Hóa, sau đó cùng Đao chùy Tôn Kha Tất lui lại phía sau.
Dừng lại, lão ôm quyền hướng về phía Hạ Phục nói:
– Hạ tiền bối, thực lực của Ngao Tử Thanh không thể xem nhẹ được, muốn thành công trong chuyến này, cần phải có sự trở lực của tiền bối mới được. Ân đức của tiền bối toàn thể Mai Lâm môn không bao giờ dám quên!
Hạ Phục gật đầu, cất giọng âm trầm, nói:
– Điều đó đương nhiên. Lão phu đã hứa với quý bang môn chủ, lẽ nào lại tụ thủ bàng quang hay sao? Ngày hôm nay nhất định phải trừ khử tên tiểu tử này!
Quỉ Giáp Tát Kiết Hóa quát lớn:
– Nhị vị đại hộ pháp! Còn chờ gì nữa? Trói tên tiểu tử này lại rồi nói chuyện sau!
Ngao Tử Thanh mỉm cười, rồi bất thần như con mãnh hổ nhảy xổ tới, tả thủ vung lên, hàn quang cũng theo đó lóe lên, trong nháy mắt đã liên tục công về phía Tát Kiết Hóa mười bảy đao, bước chân xoay tròn. “bùng! Bùng! Bùng!” Tả chưởng liên tục đẩy lui “Mai Lâm tứ biện”.
Tát Kiết Hóa bỗng thấy hàn khí áp tới, song thủ gã vung lên, thân hình cao lớn của gã bắn vọt ra ngoài, với tay ra sau lưng rút phắt đôi Ngân thương xông lên phản kích.
Cuồng Long Tôn Kha Tân quát lớn một tiếng, thân hình lão như một luồng điện xẹt tới, song thủ liên hoàn hai mươi mốt chưởng tấn công đồng thời vào thượng, trung, hạ, ba bộ vị của Ngao Tử Thanh. Song cước phi lên nhằm mặt và yết hầu Ngao Tử Thanh công tới!
Ngao Tử Thanh cười lạnh liền liền, một thế “Thiên Thần Khai Lộ”,

đẩy lui Tát Kiết Hóa, Kha Tân, vung tay xuất thủ một chiêu "Thiên Vương Thác Pháp" nhằm một tên trong Mai lâm Tứ biện kích tới.
Một tiếng rú thảm vang lên, máu văng đầy mặt đất, một tên trong Mai Lâm Tứ Biện ngã nhào xuống đất chết tốt!
Đôi mắt báo của Tát Kiết Hóa trợn như muốn lọt khỏi hốc mắt, rít lên the thé, đôi ngân thương loang loáng nhằm Quỉ Tiêu của Ngao Tử Thanh công liên tiếp mười chiêu, chiêu nào chiêu nấy kình đạo kinh nhân!
Như một ngôi sao đổi ngôi, thân hình Ngao Tử Thanh bay xẹt đi, một chiêu "Đảo chuyển càn khôn", một tên trong Mai Lâm Tứ Biện bị Quỉ Tiêu kích trúng văng ra ngoài hơn trượng, thêm một tên nữa bị lưỡi Miến đao quét trúng đứt làm hai đoạn, đổ gục xuống đất!
Song mục Cuồng Long Tôn Kha Tân vằn những tia máu, lão đột ngột lướt tới, ào ào năm chưởng lôi đình sấm sét, ầm ầm kích tới bên người Ngao Tử Thanh, khí thế như muốn đè nát đối phương.
Ngay lúc đó lại có một bóng người chớp động mang theo một đạo kình phong di sơn phá thạch nhảy bổ vào Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh cười lạnh một tiếng, chiêu "Thiên Thần Khai Lộ" lại kích ra, bóng người kia kêu lên một tiếng kinh hãi, đẩy ra một lúc mười ba chưởng rồi lộn người ra phía sau.
Cùng lúc đó, Ngao Tử Thanh cũng nhẹ nhàng tung người ra ngoài.
Tát Kiết Hóa như con hổ phát cuồng, đôi Ngân thương trong tay loang loáng hàn quang, vừa chém vừa chặt vừa móc, vừa kéo, tựa như đôi ngân long quẩy sóng, cuồng phong nổi dậy, gào thét kinh hồn!
Tôn Kha Tân cũng song song lướt tới, pho thủ pháp Cuồng Long thập bát dài thành danh trên giang hồ của lão cũng hết sức bình sinh thi triển ra. Nhanh như ánh chớp giật, song thủ đi đi về về nhanh đến không nhìn kịp, kình phong mang theo sấm sét ầm ầm, công kích liên tu bất tận về phía Ngao Tử Thanh.
Động tác của song phương nhanh đến không thể tưởng tượng được, ngay khi mà Tôn Kha Tân và Kiết Hóa tấn công về phía Ngao Tử Thanh thì người vừa bị Ngao Tử Thanh bức lui ấy cũng đã kịp xông lên giáp công.
Nhưng lần này thì tay người ấy lại có thêm một món binh khí, một chiếc Thiên Cân chử, không chút chần chờ, quơ binh khí nhằm đầu Ngao Tử Thanh giáng xuống.
Ngao Tử Thanh vừa tung người tránh né thế giáng công của ba tay cao thủ vừa hừ lạnh nói:
– Các hạ là ai?

Người nọ gương đôi mắt như mắt rắn độc chiếu lên người Ngao Tử Thanh, cất giọng lạnh lùng buông gọn:
– Bạch Lộc Du Toàn Hữu!
Ngao Tử Thanh gằn giọng:
– Thì ra ngươi cũng có mặt ở đây, hay lắm!
Chiếc Quỉ Tiêu và lưỡi Miến đao cái thì dùng để thủ, cái thì dùng để công, thoắt thì Miến đao quét ra, uy lực đủ để xoay chuyển trong những tình thế khó khăn nhất. Lúc thì Quỉ Tiêu gạt trên đỡ dưới, đón trước đánh sau chiêu thức như sóng Trường Giang tuôn trào bất tận. Lúc này chàng sử dụng đao pháp "Liên Hoàn Tích Pháp". Một bộ phận trong pho đao pháp do chàng tự sáng. Phi Nhẫn trảm, Liên Hoàn Tích Pháp" gồm mười chín thức, rất thích hợp dùng để đối phó với số đông đối thủ. Uy lực đã mạnh mà chiêu thức lại liên tục nhau, có thể một hơi thi triển cả mười chín thức mà không cần phải dừng lại đổi thế giữa các chiêu thức.
Miến đao tựa như một dải lụa màu bạc, lướt đi êm như ru trong không khí nhưng hãy coi chừng, chạm vào nó thì không có vật cứng nào có thể kháng cự nổi!
Động tác của song phương quá mau lẹ, từ lúc động tác bắt đầu cho đến khi động tác kết thúc, chẳng qua cũng bằng thời gian nháy mắt hai ba cái, mà lại những động tác liên tục nhau, không ngừng nghĩ. Người trong cuộc hầu như hành động bằng trực giác, không hề có thời gian để suy tính bất kỳ điều gì.
Bạch Lộc Du Toàn Hữu hơi lui ra, quát lớn:
– Bạch Lộc Lục Sứ còn chờ gì nữa? Sát!
Lão vừa dứt lời thì sau người dừng bất động bên ngoài, dạ ran một tiếng đồng loạt xông lên, sáu món binh khí khác nhau đồng kích tới, từ bốn phương tám hướng, như những ánh chớp giật đồng xẹt về phía người Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh đột ngột hú lên một tiếng dài, trong mười chín thế "Liên Hoàn Tích Pháp" liên miên bất tuyệt ấy đột ngột có chen vào một thế "đảo chuyển càn khôn". Hàn khí lướt qua bỗng...
... Oẳng... " một tiếng, một tên trong Bạch Lộc Sứ đã bị Miến đao chém đứt làm hai đoạn rồi!
Ngao Tử Thanh cúi sát người xuống đất, đôi Ngân thương lướt qua sát sạt lưng chàng. Quỉ Tiêu đột ngột cử lên liên tiếp hai sát chiêu "Thiên Vương thác tháp" và Đảo chuyển càn khôn một trước một sau quét ra...
Bạch Lộc Du Toàn Hữu thất kinh lui lại. Cuồng Phong Tôn Kha Tân hự một tiếng nặng nề, liền sau đó là những tiếng kim khí chạm nhau.

Quỉ Giáp Tát Kiết Hóa mặt xám như tro lui lại!
Gần, như cùng lúc với Tát Kiết hóa lui ra, một tiếng rú thảm vang lên, tên duy nhất còn lại trong Mai Lâm Tứ Biện mình mẩy nát nhừ, ngả gục xuống đất.
Ngao Tử Thanh không dám dừng lại để thở. Quỉ Tiêu liên tục thi triển "Liên Hoàn Tích Pháp" thân hình lúc ở bên trái, thoắt cái đã ở bên phải. Miến đao như những chiếc cầu vồng màu trắng biết bay xẹt về phía cổ Cồng Phong Tôn Kha Tân tả chưởng chàng một thế như di sơn phá thạch kích trúng đầu một tên trong Bạch Lộc Lục Sứ. Máu tươi hòa lẫn với nào bắn văng tung tóe, lại thêm một người thiệt mạng.
Ngao Tử Thanh gầm lên một tiếng, lộn người lên không trung tránh qua một đòn "Thiên Cân Chử" như sấm sét của Bạch Lộc Du Toàn Hữu. Chiếc cầu vồng màu trắng từ trên không trung xẹt xuống, hai chiêu "Thiên Vương Thác Tháp" và "Đảo Chuyển Càn Khôn" liên hợp nhau.
Tát Kiết Hóa kinh hãi ré lên một tiếng cử Ngân Thương lên đón đỡ, nhưng hơi trễ một chút, "Soạt!" một tiếng nghe bén ngọt, đầu vai của hắn đã bị chém phăng một mảng thịt! Nhưng chưa hết, chiếc cầu vồng còn lướt đi một đoạn nữa, lại có thêm hai tên trong Bạch Lộc Lục Sứ phải chịu tai kiếp, chết không toàn thây!
Máu vãi, thịt rơi, tiếng gào rú tiếng rên la, tất cả hòa quyện thành một bức tranh cực kỳ thảm liệt, Ngao Tử Thanh người dính đầy vết máu, mồ hôi ướt đẫm toàn thân, tóc tai rũ rượi, nhưng đôi mục quang của chàng như hai ngọn lửa, tràn đầy những tia hiểm ác tàn khốc!
Mặt đất nhớp nháp những máu, tạng phủ rơi vãi đó đây, thảm cảnh khiến người ta nhìn qua một lần phải nửa năm sau mới có thể quên được.
Không khí nồng nặc mùi máu, mùi tử khí lảng vảng, khiến những người trong trận nghe dạ nôn nao, nếu không có nội công thâm hậu và sứ chịu đựng thì đã phải nôn thốc nôn tháo ra rồi.
Lúc này, Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục từ nãy giờ vẫn đứng xa xa lượt trận giờ bỗng hiện một nụ cười lạnh lùng tàn khốc, lão nhẹ nhàng lướt tới áp sát vào vòng chiến, không một tiếng động, tựa hồ như một chiếc bóng.
Rất nhẹ nhàng không có gì phải nói vội, lão từ từ lướt tới. Nhân đầu chùy giơ cao, đôi mắt ti hí bắn ra những tia hàn quang như mắt rắn nhìn hút chặt vào người Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh không ngừng huy động Quỉ Tiêu, thân hình chàng nhanh như chớp đảo đi nửa vòng. Có một vật gì đó cử động lọt vào

tầm nhìn của chàng...
Chàng đã kịp phát hiện ra Hạ Phục đang tiến đến gần vòng chiến!
Đôi môi chàng khẽ động đậy để lộ một nụ cười lạnh lùng, tàn khốc.
Quỉ Tiêu chàng gạt phăng Thiên Càn Chử của Bạch Lộc Du Toàn Hữu, gầm lên một tiếng kích mười ba đao về phía Tôn Kha Tân và Tát Kiết Hóa. Khi hai người này vừa lui ra, Quỉ Tiêu quét ngang nhảy lui tiếp ba tên còn sống sót trong Bạch Lộc Lục Sứ.
Thân hình Ngao Tử Thanh nhảy bay về phía Bạch Lộc Du Toàn Hữu nhưng vừa nhích động nửa chừng, đã đột ngột đảo ngược lại. Miến đao quét ra một thế, "Đạo chuyển Càn Khôn" vận dụng tất cả sức lực mà chàng có thể tập trung được...
Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục hú lên một tiếng hãi hùng, tả thủ vận Thái dương thần công kích ra một chưởng, hữu thủ huy động Nhân đầu chùy thành một bức màn sát bao bọc quanh người.
Ngay trong lúc tả chưởng vận dụng Thái Dương Thần Công kích ra từ trong ống tay áo lão, một chùm ánh sáng màu đỏ tuông ra như một đàn kiến sánh hợp thành một đám mây màu đỏ bay vào người Ngao Tử Thanh!
Kình khí vẫn đang chuyển động gào rú trong không gian, hai bóng người hợp lại rồi lập tức phân ra. Hạ Phục rú lên một tiếng kinh thiên động địa lùi lại. Ngao Tử Thanh lộn lên không trung, khi thân hình chàng đâm bổ trở xuống thì trúng ngay Cuồng Long Tôn Khả Tân!
Trong một nháy mắt khi hai bóng người xáp vào nhau, bên ngoài Tát Kiết Hóa và Du Toàn Hữu cùng ba tên còn sống sót trong Bạch Lộc Lục Sứ Cũng kịp thời vây tới.
Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục chống Nhân đầu chùy xuống đất, gượng đứng dậy, gương mặt nhiều góc cạnh của lão biến dạng, da mặt lão giật giật liên hồi, chứng tỏ lão đang phải chịu đựng sự đau đớn đến cùng cực!
Đao chùy Tôn Kha Tất vội chạy đến bên cạnh Hạ Phục thấy trước ngực lão, một tảng thịt lớn bị rơi mất, vết thương sâu đến tận xương. Máu tươi tuôn ra như suối, làm ướt đẫm y phục áo từ vạt áo cho tới ống quần. Ngoài ra trên đùi phải của lão còn một vết thương nữa, máu đang bắn ra có vòi, thịt da bầy nhầy trông cực kỳ khủng khiếp!
Tôn Kha Tất lo lắng hỏi:
– Hạ tiền bối! Tiền bối còn chịu đựng nổi không? Tên tiểu tử ấy hình như đả thương tiền bối khá nặng có cần...
Vừa kích động, vừa mệt mỏi, lão thở hổn hển, cố nở một nụ cười gượng nói:
– Không sai! Thương thế của ta quá sức nghiêm trọng, tên xú tiểu tử

họ Ngao ấy xuất thủ quá hiểm ác. Nhưng... nhưng ta chưa chết được đâu... “Huyết Ngâm” của ta cũng đã trúng người hắn không ít... Dù hắn có giỏi nào cũng chỉ chịu đựng nổi một ngày... chừng độc phát tác... hắn sẽ biến thành nước mà chết.
Tôn Kha Thất tròn mắt hỏi:
– Huyết Ngâm ấy là thứ gì mà ghê gớm như vậy?
Hạ Phục cố nuốt nước bọt, giọng khàn khàn nói:
– Đó là một thứ độc dược do lão phụ đặc chế... dùng Minh Hồn thảo... một loại độc thảo số một ở La Sơn... trộn lẫn với huyết của độc xa... thiềm thư... phối hợp với thịt người thối chết thành... Độc tính của Huyết Ngâm vô cùng mãnh liệt...
Người thường để nói chạm vào người... da thịt lập tức rửa nát...
Người luyện võ...
nội công cao hay thấp... thời gian độc phát tác... cơ thể khác nhau... công lực thâm hậu như tên xú tiểu tử ấy... hơn nửa lúc nãy hắn đã kịp tránh... chỉ bị trúng một ít...
Nhưng hắn cũng không sống nổi quá một ngày...
Tôn Kha Tất vừa xé áo rịt thuốc băng bó vết thương cho Hạ Phục vừa gật đầu nói:
– Hạ tiền bối cứ ngồi qua một bên nghĩ ngơi chờ lát nữa bọn vãn bối lấy thủ cấp hắn, để tiền bối nguôi giận!
Dứt lời gã định đỡ Hạ Phục ngồi dựa vào một gốc cây.
Hạ Phục run run đứng dậy, hơi chới với, lão giơ tay vịn vai Tôn Kha Tất nói:
– Trong ngực ta có dược hoàn... ngươi lấy ra giùm ta...
Tôn Kha Tất đưa tay vào ngực lão, lấy ra một bình ngọc màu trắng mở nắp trút vào miệng lão mấy hoàn.
Hạ Phục nuốt xong mấy dược hoàn, thân hình lão mới bớt run rẩy.
Tôn Kha Tất dịu giọng nói:
– Nhờ tiền bối ra tay tương trợ, làm giảm bớt thực lực của tên tiểu sát tinh này, nên mới có cơ may hạ được hắn. Nay tiền bối đã thọ thương, mau tìm nơi ngồi xuống điều tức. Phần đối phó với hắn, để bọn vãn bối làm nốt cho!
Hạ Phục gật đầu, vẻ nghiêm trọng nói:
– Lần này chúng ta tốn khá nhiều công sức, các ngươi phải cẩn thận đừng để hắn sổng mất. Tên tiểu tử này rất cơ trí, rất giảo hoạt; nếu thấy chịu không nổi nữa hắn sẽ đào thoát...
Không chờ Tôn Kha Tất đáp lời, lão oán hận nhìn Ngao Tử Thanh một cái nữa mới quay người bước đi.
Lúc này bên trong vòng chiến, Ngao Tử Thanh tận lực thi triển “Liên

hoàn Tích Pháp", công thủ như điện. Nhưng chàng biết rất rõ đám độc dược màu đỏ của Hạ Phục ném ra đã chạm vào người chàng không ít. Chàng đã bắt đầu cảm thấy nó phát tác, nhiều chỗ trên người chàng bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy, đặc biệt, nơi cổ vai chàng trúng nhiều hơn, nên nghe cháy rát, và cảm giác nóng rát ấy dần dần lan ra nội thể!
Tuy chàng xuất kỳ bất ý thi triển một chiêu:
"Đảo chuyển càn khôn" đả thương được Hạ Phục nhưng tuyệt học Thái Dương thần công của lão phản chấn làm tiêu hao của chàng khá nhiều sức lực chàng giờ đây đã sắp cạn kiệt!
Công lực của Ngao Tử Thanh lúc này chỉ còn năm sáu thành lúc ngày thường, nhưng như vậy cũng đã đủ làm cho kẻ địch của chàng phải khiếp hãi.
Quỉ Giáp Tát Kiết Hóa máu nhuộm ướt đầu vai, nhưng hắn vẫn nghiến chặt răng, tấn công Ngao Tử Thanh một cách ráo riết.
Ngao Tử Thanh hừ lạnh một tiếng nói:
– Tát Kiết Hóa! Ngươi có biệt hiệu là Quỉ Giáp nhưng xem ra da của ngươi cũng không dày hơn người khác là mấy. Ta đề nghị nên đổi lại thành Rùa đen thì hợp hơn!
Tát Kiến Hóa điên tiết, hét lên the thé:
– Ngươi còn sống được bao lâu nữa mà đi lý sự Lão Tử hiệu này hay hiệu khác? Ngươi lo chuẩn bị cho hậu sự của ngươi đi!
Tát Kiến Hóa, Tôn Kha Tân, Toàn Hữu và ba tên còn lại trong Bạch Lộc Lục Sứ đứng tạo thành một hình nhiều góc, thế công kích tuôn trào không ngừng nghĩ, không để cho đối phương có đường rút lui.
Lại qua một khoảng thời gian ước chừng cạn chén trà nóng, sức lực Ngao Tử Thanh càng lúc càng kiệt dần, cảm giác choáng váng cùng mỗi lúc một lớn, trước mắt chàng bắt đầu thấy mờ mờ. Chàng biết đó là hậu quả của độc phấn mà Hạ Phục đã vãi lên người chàng.
Những chỗ bị độc phấn tấn công càng lúc càng đau đớn hơn, dường như có vô số đao kiếm đang cắt nát da thịt của chúng, làm cho chàng mỗi lúc một cảm thấy mất sức nhanh hơn.
Chàng liên tiếp tấn công sáu đao bốn cước, bức lui Du Toàn Hữu và một tên trong Bạch Lộc Lục Sứ, trầm giọng quát:
– Chư vị bằng hữu! Không đến lúc thương tận sát tuyệt thì chưa chịu dừng tay hay sao?
Tôn Kha Tân công mạnh mười một chưởng miệng cất giọng âm hàn nói:
– Ngươi đang cầu xin tha mạng đó sao?
Ngao Tử Thanh không tự chủ được giơ tay lên sờ sờ mặt, nói:

– Ngươi cũng quá biết, Ngao Tử Thanh này không bao giờ làm chuyện đó!
Đôi Ngân thương của Tát Kiết Hóa huy động mỗi lúc một gấp hơn, vừa phát những thế công cực kỳ mãnh liệt, gã vừa cất giọng the thé, nói:
– Ngao Tử Thanh! Giờ này người có cầu xin tha mạng cũng không còn kịp nữa. Huynh đệ của Mai Lâm môn không thể chết oan uổng như vậy được! Ngươi nhất định phải đền mạng! Huyết trái huyết hoàn, có cầu xin lão tử cũng chẳng tha cho ngươi!
Ngao Tử Thanh tránh bên trái đỡ bên phải, vừa né vừa phản công, miệt cất tiếng nói như từ cõi âm vọng về:
– Rùa đen! Ngươi đánh giá ngươi quá cao rồi! Ngao đại gia vì động lòng nhân không muốn thấy các ngươi bị thương tận sát tuyệt đó thôi. Các ngươi lại hiểu sai ý Ngao đại gia!
Thiên Cân Chử của Du Toàn Hữu như từ trên trời bay xuống, khí thế uy mãnh kinh nhân. Vừa tấn công mãnh liệt lão vừa quát:
– Tên tiểu tử họ Ngao kia! Ngươi không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay phải không? Hừ, chết tới nơi rồi mà miệng còn nói cứng, nếu ngày hôm nay các vị đại gia không lột được da của xú tiểu tử ngươi thì mai đây còn mặt mũi nào đứng trên giang hồ!
Ngao Tử Thanh lạnh lùng đáp:
– Du lão đầu! Lão thất phu ngươi đã sắp vào quan tại rồi mà còn ở đây giở giọng lớn lối trước mặt Ngao đại gia, e rằng cái miệng sẽ làm cho ngươi chết sớm hơn, chết thê thảm hơn!
Vừa dứt lời thân hình Ngao Tử Thanh đột ngột cất lên, lưỡi Miến đao rời đầu tiêu, bay lên hơn một thước tựa như có quỉ thần đẩy nó lên vậy! Lưỡi Miến đao chao lượn trong không trung, phát ra những tiếng kêu như tiếng quỉ gọi hồn, nhanh không thể tưởng tượng được, chém xẹt về phía Du Toàn Hữu!
Du Toàn Hữu thấy hàn quang chớp lên một cái, không kịp tránh né, càng không kịp đón đỡ, lưỡi Miến đao đã lướt qua hai cổ tay lão, lão nghe lạnh toát một cái, tựa như đôi bàn tay lão vốn đã nằm ở dưới đất rồi vậy!
Máu bắn tung tóe, đôi bàn tay Du Toàn Hữu như hai hòn đá nhỏ rơi bịch xuống đất, lão đứng ngẩn người, đôi mắt chim ưng của lão hơi tối lạt, nhìn đôi bàn tay không thuộc về mình nữa, trong một thoáng, thần trí đã xa rời thể xác lão!
Vừa rồi là một chiêu Thạch Phá Kinh thiên một sát chiêu hiểm ác bậc nhất trong “Phi Nhẫn Trảm”. Chỉ một chiêu như vậy nhưng Ngao Tử Thanh phải mất mấy năm mới khổ công luyện thành. Đây là một

chiêu có thể nói là trác tuyệt nhất, đáng tự hào nhất trong võ tuyệt kỹ của Ngao Tử Thanh, uy lực của nói, mức độ nguỵ dị của nó, không ai có thể tưởng tượng nổi!
Ngay lúc mà đôi bàn tay Du Toàn Hữu rơi xuống đất, Ngao Tử Thanh lướt xéo qua một bước, lưỡi miến đao được rút trở vào Quỉ Tiêu một cách thần kỳ!
Không hề dừng lại, thân hình chàng hơi rùn xuống, Quỉ tiêu luồn qua dưới nách, thân hình chàng nhanh chóng quay lại, Miến đao lại xẹt ra.
Không có thời gian cho bất kỳ ai kịp suy nghĩ, càng không có thời gian cho kẻ địch tránh né, hai tiếng rú thảm thiết vang lên, máu đổ thịt rơi, tạng phủ trong người cũng văng ra lòng thòng trong rất khiếp đảm. Hai trong số ba tên còn sống sót của Bạch Lộc lục Sứ đã ngã nhào xuống đất giữa một bãi máu thịt bầy nhầy.
Và không chỉ có vậy, Tôn Kha Tân vị thân thủ cao hơn, tránh né nhanh hơn, nhưng trên cánh tay phải của lão vẫn bị mũi đao rạch một đường dài!
Quỉ Giáp Tát Kiết Hóa như không tin vào mắt mình, gã ngẩn người một thoáng, sau đó ré lên:
– Đồ chết tiệt! Đại gia sẽ băm vằm ngươi ra...
Đôi Ngân thương như biến thành những đợt sóng bạc, trong mắt Tát Kiết Hóa chỉ thấy toàn một màu máu, các chiêu thức đánh ra cũng toàn là những thế liều chết, cùng đối phương đồng quy ư tận!
Nghiến chặt răng, trợn tròn mắt Ngao Tử Thanh tung ngược người ra sau, lưỡi Miến đao lại lóe hàn quang, nhanh như một tia sét xông thẳng vào lớp lớp sóng bạc!
“Keng! Keng!... ” Nghe như có một nắm hạt châu rơi xuống chiếc mâm vàng, mà toàn là những âm thanh nhọn hoắt như muốn xé nát lá nhĩ của người nghe.
Giữa những tiếng va chạm kinh hồn ấy, từng chùm từng chùm ánh lửa tung tóe, như mặt trời đang lúc chiếu ánh nắng rực rỡ nhất, trong một khoảng thời gian ngắn, chao đảo một vòng trong không trung!
Khi mà những ánh lửa chưa kịp ta đi trong mắt mọi người, những âm thanh chát chúa như vẫn còn đọng ở bên tai mọi người thì một tiếng rú thê thảm vang lên. Nó phát ra từ miệng của một kẻ nhân cơ hội ám kích Ngao Tử Thanh.
Người này hai tay ôm lấy ngực, văng bắn ra ngoài năm sáu thước, máu tươi từ miệng gã tuông ra như suối, một nửa mặt gã cũng bầy nhầy máu thịt trông thảm không dám nhìn lâu.
Kẻ thừa cơ ám kích ấy là tên còn sống sót duy nhất trong Bạch Lộc

lục sứ!
Ngao Tử Thanh đã không phát hiện ra nổi tiếng bước chân quá nhẹ nhàng của gã, chàng cảm thấy trước mắt mình tối lại, và đối phương đã phải trả giá đắt cho hành động ám kích của gã! Ngao Tử Thanh nghiến chặt răng di chuyển thân hình, nhưng chàng cảm thấy người mình nặng hơn trước rất nhiều!
Tôn Kha Tân là kẻ cực kỳ lão luyện, nhìn qua lão đã đoán biết tình thế của Ngao Tử Thanh lão mừng rỡ kêu lên:
– Nhị đệ! Mau soái lãnh chúng đệ tử tới đây, tên tiểu tạp chủng sắp chịu hết nổi rồi!
Các vết độc thương quanh người Ngao Tử Thanh lan nhanh chàng nghe như toàn thân mình ngập trong lửa đỏ. Chàng gắng gượng công một đao về phía Tôn Kha Tân, cất tiếng cười cuồng ngạo nói:
– Dễ như vậy sao? nếu như vậy thì họ Ngao này đã không ngang dọc trong giang hồ bao nhiêu năm nay!
Tôn Kha Tân nổi giận lôi đình thân hình lão lướt nhanh tới, quả thiết chùy vang lên, miệng quát:
– Giỏi cho tên tiểu tạp chủng!
Đao Chùy Tôn Kha Tất cũng quát lớn một tiếng, gã vung tay, chiếc Thiết chùy vang lên tả thủ phối hợp thêm một thanh Hồng Vân kim đao đồng loạt công về phía Ngao Tử Thanh.
Cùng lúc đó, có tiếng reo hò vang dội, mấy chục tên đệ tử Mai Lâm môn cũng quơ khí giới xông tới.
Ngao Tử Thanh chấn động thần hồn, loạng choạng đảo người, lưỡi Miến đao vung lên một thế “Thiên Vương Thác Pháp” và tiếp theo đó là “Thạch Phá Kinh Thiên”...
Những tiếng rú hãi hùng nối tiếp nhau mười chiếc thủ cấp lăn lông lốc dưới đất, máu túa lên nhuộm hồng cả một khuôn viên ba trượng vuông, binh khi loảng xoảng rơi vãi đầy trên mặt đất.
Lại nghe “Bình, bình” hai tiếng, xen lẫn tiến “Lẻng kẻng”. Tôn Kha Tân bị văng ra ngoài ba bốn bước, cánh tay tê tái như muốn rời ra khỏi cơ thể, sắc mặt xanh rờn!
Lão lại xông lên nghiến răng gầm gừ:
– Tiểu tạp chủng! Ngày hôm nay lão tử nhất định sẽ lột da ngươi...
Thân hình lão như chiếc chong chóng quay cuồng, nhắm đúng thời cơ xuất thủ.
Bùng! Bùng! Bùng!
Ba chưởng đồng trúng vào đầu vai Ngao Tử Thanh, nhưng Miến đao của chàng cũng “Vù” một tiếng lướt qua, hớt phăng một mảng áo của Tôn Kha Tân!

Lúc này độc dược Huyết Ngâm đã hoàn toàn phát tác. Lại thêm bị hao tổn công lực quá nhiều, mà chưởng lực của Tôn Kha Tân lại quá mạnh, chiêu thức cũng quá hiểm. Ngao Tử Thanh đã cố hết sức để tránh né, nhưng chàng vẫn không tránh nổi.
Đôi Ngân thương của Tát Kiết Hóa chớp động như điện, Ngao Tử Thanh thấy hai mắt tối sầm, tay chân mỏi nhừ chàng cố sức tránh né, nhưng người vẫn bị vạch một đường dài, máu tươi rỉ ra ướt đẫm cả áo.
Tôn Kha Tất lại xông lên, đao chùy kết hợp, tất cả đều nhằm vào người Ngao Tử Thanh, miệng quát lớn:
– Tiểu tử nạp mạng!
Ngao Tử Thanh gượng nhướng mắt lên, thi triển một chiêu Thạch Phá Kinh Thiên, nhằm ngay Tôn Kha Tất quát tới!
Hàn quang chớp động, lại một tiếng rú thảm thiết, nửa đầu của Tôn Kha Tất rơi xuống đất, máu hòa liền với não rơi vãi lòng thòng, Tôn Kha Tất còn loạng choạng bước mấy bước mới chịu ngã xuống.
Tôn Kha Tân gầm lên một tiếng như con hổ phát cuồng nhảy bổ tới...
Ngao Tử Thanh vừa giơ Quỉ Tiêu hút Miến đao trở vào thì...
Bùng!
Đầu vai chàng lãnh trọn một chưởng, thắt lưng chàng nghe lạnh toát, một thanh kiếm của một tên đệ tử của Mai Lâm môn đâm vào thịt chàng sâu cả tấc.
Nhưng ngay lúc đó, cánh chỏ của chàng đã cắm xéo vào mặt hắn, những tiếng xương vỡ rôm rốp vang lên, bọn đệ tử rú lên một tiếng bật người ra chết tốt.
Song cước Ngao Tử Thanh đồng phi ra. Tôn Kha Tân bị đá trúng văng lên không trung, lộn mấy vòng sau đó mới té nhào xuống đám tử thi nằm ngổn ngang dưới đất.
Ngay lúc Tôn Kha Tân bị đá trúng văng đi, thì đôi Ngân Thương của Tát Kiết Hóa cũng găm vào đùi và vai Ngao Tử Thanh.
Tôn Kha Tân gắng gượng bò dậy đứng thở dốc mấy hơi xong lại nhào lên.
Ngao Tử Thanh nghiến chặt răng lăn mấy vòng ra ngoài, lưỡi Miến đao cũng kịp lúc quét ra, chém phăng đầu của một tên đệ tử Mai Lâm môn đang rón rén bước tới.
Ngay lúc đó một bóng người lao tới, nhe hàm răng chơm chởm nhằm yết hầu Ngao Tử Thanh ngoạm tới...
Chính là kẻ trước đó vừa bị chém đứt đôi bàn tay – Du Toàn Hữu!
Ngao Tử Thanh đanh nửa nằm nửa ngồi dưới đất, cố hết sức vung tay ném lưỡi Miến đao ra khỏi Quỉ Tiêu. Một luồng ánh sáng bạc quét

ra, nhằm ngay yết hầu Du Toàn Hữu!
Sự việc diễn tiến quá sức nhanh Du Toàn Hữu chỉ thấy trước mắt sáng lên một cái, nghe đau nhói một cái, rồi tất cả cảm giác đều mất hết.
Ngay lúc Ngao Tử Thanh ném Miến đao ra, thân hình chàng bị Ngân thương của Tát Kiết Hóa móc trúng hất văng lên không trung, rồi lại nặng nề rơi xuống đất.
Cú té nặng đến nỗi làm Ngao Tử Thanh ngất xỉu. Chàng có cảm giác nội phủ mình đảo lộn trong người, khí huyết nghịch hành, da toàn thân chàng căng ra như sắp vỡ tung, đầu chàng đau như bị vỡ, có tiếng ù ù trong tai, mắt chàng nhìn thấy một người như thành hai, ba người, không còn thấy rõ ràng vật gì nữa.
Toàn thân Ngao Tử Thanh đau đớn như bị lăng trì, đặc biệt là đầu vai nơi vừa bị trúng mấy chưởng và một thương. Tứ chi chàng như cỏ treo đá, nặng đến nỗi không cử động được nữa.
Gương mặt biến dạng đến méo mó của Tôn Kha Tân hiện ra trước mắt chàng, mỗi lúc một lớn hơn, nhưng nó lại rất mờ nhạt, chàng cơ hồ chỉ còn nhìn thấy những tia mắt oán hận, càng lúc càng gần hơn.
Kỳ Tích phát sinh, nếu không nhìn thấy thì người ta khó mà tin được trong tình huống này vẫn còn phát sinh một kỳ tích như vậy. Không biết sức lực ở đâu tràn về, Ngao Tử Thanh gầm lên một tiếng, thân hình chàng tung lên, đôi chân chàng kịp khóa chặt cổ Tôn Kha Tân.
Có tiếng rú nghe nghẹn ngào trầm đục của Tôn Kha Tân tiếp theo là tiếng xương gãy rốp rốp.
Diễn tiến quá nhanh, từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc chỉ trong một nháy mắt.
Những người khác muốn giải cứu nhưng không kịp. Khi mà thân hình Tôn Kha Tân đổ xuống, hàng loạt tiếng quát tháo vang lên, vô số món binh khí như mưa rơi xuống người Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh cất tiếng cười rờ rợn vừa lăn vừa bò vừa gắng gượng giơ quỉ tiêu gạt đỡ. Trên đùi, bụng, ngực vai của chàng, mỗi nơi trúng vài vết thương.
Chàng lăn tròn mấy chục vòng thân hình đã đến được mé rừng.
Tát Kiết Hóa rùng mình, vừa leo lên vừa quát lớn:
– Đừng để hắn chạy thoát! Mau hạ thủ! Ngăn hắn lại...
Sắc diện Ngao Tử Thanh một màu tro lạnh, chàng lấy quỉ tiêu đỡ lấy thân hình, gượng đứng dậy. Hai tên đệ tử Mai Lâm Môn đuổi tới trước tiên, một kiếm một đao nhằm người Ngao Tử Thanh đâm tới!
Ngao Tử Thanh không thể giơ Quỉ Tiêu lên gạt đỡ, chỉ còn cách dùng tả thủ, gạt được hai món binh khí qua một bên. Nhưng một

trong hai tên đại hán đã phi cước, đá Ngao Tử Thanh văng tiếp đi mấy bước nữa, té phịch xuống đất!
Tát Kiết Hóa dẫn đầu đám đệ tử Mai Lâm môn vây tới, miệng quát lớn:
– Ngao Tử Thanh! Phen này ngươi có là con hồ li tinh có chín mạng thì cũng phải chết dưới tay của lão tử!
Dứt lời đôi Ngân thương của hắn múa lên như giông như gió nhằm vào những chỗ yếu hại trên người Ngao Tử Thanh kích tới.
Những người khác cũng toàn lực quơ binh khí tấn công.
Ngao Tử Thanh gắng gượng giơ Quỉ Tiêu lên gạt đỡ, thân hình chàng liên tiếp lăn tròn dưới đất. Trúng thêm mấy vết thương nữa, chàng mới đến cạnh con ngựa của mình.
Tát Kiết Hóa nhìn thấy con ngựa, biến sắc quát:
– Giết chết con ngựa trước! Mau lên...
Bốn tên đệ tử Mai Lâm môn xông lên, một thanh quỉ đầu đao một thanh đại hoàn đao và hai thanh kiếm đồng loạt giơ lên. Hai tấn công Ngao Tử Thanh, hai tấn công về phía con ngựa!
Ngao Tử Thanh đã không thể gạt đỡ những thế công kích mãnh liệt của đối phương. Lại sợ chúng giết chết con ngựa của mình.
Trên gương mặt chàng thoáng hiện một nụ cười tàn khốc. Quỉ Tiêu giơ lên quát một tiếng như sấm động...
Cả Tát Kiết Hóa và mấy tên đệ tử Mai Lam môn đồng kinh hãi lui lại. Chúng đã quá quen với nụ cười kiểu này của Ngao Tử Thanh, sau nụ cười đó bao giờ cũng là những thế công kích kinh thiên động địa, và đương nhiên sẽ là đầu rơi máu chảy! Chiến thắng đã ở trong tầm tay, không ai dám mạo hiểm nữa.
Thật ra lúc này Ngao Tử Thanh đã không còn sức để hươ Quỉ Tiêu lên nữa chứ đừng nói là đủ sức vận công ném Miến đao ra. Tiếng quát vừa rồi đã là những nổ lực cuối cùng để hù dọa đối phương và chàng đã thành công!
Chút sức lực cuối cùng, chàng leo lên được trên lưng ngựa!
Tiếng vó lập tức vang lên dồn dập con ngựa phóng vút qua mặt bốn tên đại hán trước khi chúng kịp hoàn hồn hươ đao truy kích. Tên đuổi theo nhanh nhất bị đôi vó sau của con ngựa đá văng ngược về phía sau, té vào người một tên khác khiến cả hai lăn tròn dưới đất!
Ngao Tử Thanh cất giọng yếu ớt nói:
– Mai Lâm môn bằng hữu, chúng ta sẽ còn gặp lại! Ngao Tử Thanh nhất định sẽ báo mối thù này!
Giọng nói chàng yếu ớt vô lực, nhưng những kẻ còn sống sót sau trận kịch chiến nghe như tiếng quỉ gọi hồn réo gọi, không ai bảo ai

mà tất cả đồng rùng mình, nghe rờn rợn trong xương sống.
Quỉ Giáp Tát Kiết Hóa dẫn đầu đám thuộc hạ đuổi theo một đoạn, quay lại mắng lớn:
– Đồ giá áo túi cơm! Đồ ăn hại! Nuôi các ngươi thật là uổng cơm! Các ngươi chuẩn bị tinh thần về nhận tội trước mặt môn chủ!
Tên nào tên nấy mồ hôi nhễ nhại hơi thở ồ ề, đứng lặng nhìn nhau, sắc diện vừa tức giận vừa hoảng sợ.
Tát Kiết Hóa nghiến răng ken két, phẫn hận, nói:
– Mối thù hôm nay, Tát Kiết Hóa này nhất định phải đòi lại mới cam tâm!
Ngao Tử Thanh! Dù ngươi có trốn tới chân trời góc biển nào đi nữa. Lão tử cũng nhất định đuổi theo cho bằng được!
Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục chậm rãi đi tới, đưa mắt nhìn thảm cảnh bày ra trước mắt, lão khẻ rùng mình. Một ma tinh như lão mà còn phải rùng mình ớn lạnh trước một đấu trường thảm liệt dường này.
Khẽ thở dài, Hạ Phục cất giọng trầm trọng nói:
– Thực lực của Ngao Tử Thanh lớn mạnh hơn chúng ta đánh giá nhiều! Lời đồn đãi về hắn trên giang hồ không hề khoa trương con người này thật là đáng sợ!
Tát Kiết Hóa quay lại, hắn nhìn những đống tử thi nằm ngổn ngang giữa khoảnh đất đẫm máu, nghiến răng ken két nói:
– Huyết trái huyết hoàn! Từ nay về sau Ngao Tử Thanh sẽ không có một ngày được yên, trừ phi hắn rút lui khỏi giang hồ!
Hạ Phục thở dài, trầm giọng nói:
– Hắn trúng độc của ta, không ngờ vẫn có thể giết chết được từng này người.
Tiềm lực của hắn lớn đến không thể tưởng, nhưng không sao! Hắn không thể nào sống được đến ngày mai, chúng ta chỉ còn chờ đi lượm xác hắn mà thôi!
Tát Kiết Hóa hừ lạnh nói:
– Hạ tiền bối! Không phải tại hạ muốn làm nhụt nhuệ khí của tiền bối chứ tên xú tiểu tử này mấy ngày trước đây đã trúng phải Ngân Đường hoa, một thứ độc dược thiên hạ không có người giải rồi. Vậy mà hắn vẫn sống, thậm chí còn giết chết Tôn Nhị Hộ Pháp Bạch Lộc Du lão, Tứ Biện và cả Bạch Lộc Lục Sứ!
Hạ Phục lạnh lùng nhìn Tát Kiết Hóa, nói:
– Ngươi không tin?
Tát Kiến Hóa liếc nhìn sắc diện lạnh lùng tàn khốc của Hạ Phục, dịu giọng nói:
– Tại hạ chỉ thận trọng mà thôi. Thực tế phải như vậy, chúng ta

không được để hắn thoát khỏi nạn này rồi trở lại tìm chúng ta...
Ngã Lôi Thủ Hạ Phục cười lạnh nói:
– Ngươi chỉ cần nhớ kỹ mục đích chính của chúng ta là gì thì được rồi! Đừng để tên tiểu tử ấy chết ở nơi không có dấu chân người, khiến chúng ta không tìm được xác hắn! Ngươi biết phải làm gì chứ?
Tát Kiết Hóa cố nuốt luồng nộ khí đang trào lên trong cổ họng, tập trung hơn chục tên thuộc hạ còn khỏe mạnh, nói:
– Ba ngươi lập tức theo dấu Ngao Tử Thanh, khi thấy hắn chết phải lập tức mang tử thi về tổng đàn, không được chậm trễ!
Ba tên đại hán dạ lớn một tiếng nhắm hướng Ngao Tử Thanh vừa bỏ đi, đuổi theo.
Tát Kiết Hóa nhìn đám thuộc hạ nói:
– Ba ngươi mang di thể của Du Toàn cùng nhị vị hộ pháp về tổng đàn. Số còn lại đào hố mai táng di thể của các huynh đệ tại chỗ! Nhanh lên, ai làm việc nấy!
Các tên thuộc hạ lãnh mạng thi hành. Gió núi thổi qua, mùi tử khí lại xông lên mũi những người còn sống. Tiếng lá xào xạc, như những tiếng oan hồn thở than trước lúc theo Chiêu Hồn quay về nhận lệnh nơi địa phủ!

Ma Tiêu

Hồi 9
Anh hùng khôn quá mỹ nhân quan

Ngao Tử Thanh nghiến chặt hai hàm răng cố nén chịu những cơn đâu quặn thắt toàn thân. Chàng nằm dài trên lưng ngựa mặc cho nó chạy đi đâu thì chạy. Không biết trải qua bao lâu, con ngựa mệt mỏi mới dừng lại.
Ngao Tử Thanh biết mình đã thoát ra khỏi phạm vi truy đuổi của đối phương.
Chàng không còn chút sức lực nào bước xuống ngựa. Thật ra, nói chính xác hơn là tuột xuống khỏi lưng ngựa và vì không đủ khí lực, chàng lăn dài dưới đất!
Đầu óc chàng quay cuồng, tim đập gấp gáp như muốn nhảy khỏi lồng ngực chàng, cổ họng đau rát, khô khốc như đã vừa trải qua cơn đại hạn! Chàng cảm thấy vô cùng khó chịu, cố lăn ngửa người ra, trước mắt chàng là một lần sương dày che phủ vạn vật.

Nhìn thấy một tảng đá, chàng cố nhấc tấm thân nặng nề lên, ngồi tựa vào đó, thở ồ ồ. Chàng lại ho, cơn ho như muốn xé nát buồng phổi, chàng nôn ọe, trong mớ nhớt nháo chàng nôn ra có lẫn những sợi máu.
Chàng khẽ mở mắt ra, nhìn thẳng vào đám rừng cây rậm rạp, cất tiếng nhỏ như hơi thở, nói một mình:
Không ngờ Ngao Tử Thanh lại phải nằm ở đây, chết ở một nơi không có dấu chân người, không ai hay ai biết, không có ai nhỏ lệ thương xót...
Dừng một lát, chàng nở một nụ cười khổ não, lẩm bẩm tiếp:
Cũng hay, Diệc Hồng đã bỏ ra đi trước, bằng không... Nàng sẽ không chịu đựng nổi bi kịch này. Nàng không thể nào sống một mình trên thế giới này... À, nhưng ở thế giới bên kia, nàng đang chờ đón ta.
Nghĩ lại thì thấy cái chết cũng chẳng có gì đáng sợ, có điều chết mà để cho các tên tiểu tốt ấy chứng kiến thì không cam lòng...
Chàng lại nở một nụ cười méo xệch. Khẽ cúi đầu xuống, nhìn lại tấm áo trắng đã hoàn toàn nhuộm đỏ, rách lỗ chỗ, đầu tóc rối bời bời, vết thương rỉ máu chi chít khắp người...
Gương mặt chàng tiều tụy, trắng bệch. Toàn thân chàng từ đầu đến chân, trông không có vẻ gì của một con người đang sống cả. Giống một tử thi, một ác quí hơn.
Ngao Tử Thanh cầm chiếc quỉ tiêu nơi tay, ve vuốt nó. Nét mặt chàng thật âm trầm, lẩm bẩm:
Ngươi đã không phụ lòng ta, đã làm cho bọn tiểu tử Mai Lâm môn phải sợ mất mặt! Không biết sau ta, ai sẽ nhặt được ngươi. Ngươi đừng để cho kẻ vô lương lợi dụng mình. Ngươi có hiểu không, Quỉ Tiêu?
Chiếc tiêu này đã theo chàng hơn mười năm nay, đối với chàng nó như một vật có linh hồn, thậm chí là một bằng hữu thân thiết. Những lúc một mình, trong tâm trạng buồn chán, chàng thường đem nó ra và trò chuyện với nó. Và giờ đây chàng chuẩn bị nói những lời cuối cùng trước khi cùng nó vĩnh viễn chia xa.
Ngay lúc đó, Ngao Tử Thanh nghe thấy có tiếng vó ngựa gấp gáp từ xa truyền tới. Rất nhanh, tiếng vó, mỗi lúc một đến gần chàng hơn.
Ngao Tử Thanh nghe toàn thân mình lạnh toát, chàng chuẩn bị tinh thần để chiến đấu lần cuối cùng. Chàng muốn được tự do một mình trút hơi thở cuối cùng.
Ngao Tử Thanh mở bừng mắt ra trước mắt chàng tối đen, chàng nháy mắt mấy cái, đã nhìn thấy rõ ràng hơn. Một thớt ngựa trắng như tuyết phi nhanh đến gần...

Khi Ngao Tử Thanh và người cưỡi ngựa nhìn thấy nhau, gần như đồng thời cả hai buột miệng “á” lên một tiếng!
Một cảm giác dịu dàng, dễ chịu tràn vào tâm khảm Ngao Tử Thanh, sự cảnh giác gần như thường trực bên người Ngao Tử Thanh lập tức được hóa giải, chàng có cảm giác thật an lành!
Người trên ngựa chính là thiên kim tiểu thư của Thiết Hổ bang, Lý Mộng Hàn!
Lý Mộng Hàn như không tin vào mắt mình, ngựa chưa kịp dừng hẳn nàng đã phi thân tung xuống đất chạy nhanh đến bên Ngao Tử Thanh kêu khóc:
– Ngao... thiếu hiệp... ngươi... thương thế của ngươi...
Tâm thần Ngao Tử Thanh bị chấn động dữ dội một cảm giác mà trước đây chàng chưa hề cảm thấy. Chàng bỗng thấy sợ chết. Phải! Chàng không muốn chết chút nào, ít ra là trước mặt thiếu nữ tuyệt sắc này! Chàng muốn tiếp tục sống, một khát vọng sống mãnh liệt trào dâng trong lòng chàng!
Ngao tử Thanh cố mở to mắt nhưng một thoáng sau chàng nhắm mắt lại, nặng nề lắc đầu. Gắng gượng đè nén cảm xúc, chàng cất giọng yếu ớt nói:
– Lý cô nương, tại sao cô nương lại có mặt ở đây? Cô nương...
Bàn tay nóng ấm mềm như nhung vuốt lên má Ngao tử Thanh, đôi mắt nhòa lệ sầu thương nhìn chàng, vẻ đẹp của Lý Mộng Hàn làm tim Ngao Tử Thanh đau nhói!
Chàng cố nở một nụ cười, nói:
– Ta rất vui mừng, có một vị bằng hữu đến để tiễn đưa về cõi chết... Ít ra ta cũng không chết một cách tịch mịch...
Lệ thảm tuôn trào, Lý Mộng Hàn cất giọng thống thiết nói:
– Không... Ngươi không thể chết... ta... ta cũng không muốn làm bằng hữu của ngươi...
Một nét đau khổ hằn sâu bên khóe môi Ngao Tử Thanh, chàng cất giọng yếu ớt nói:
– Tại ha... Ở trong tình cảnh này... đâu còn xứng để làm bằng hữu của cô nương nữa... tại hạ lỡ lời... cô nương đừng trách...
Lệ tuôn như suối chảy, Lý Mộng hàn lắc đầu, nói:
– Ta không muốn làm bằng hữu của ngươi! Ta muốn làm... muốn làm phu nhân của ngươi... kiếp này... kiếp sau... ngàn kiếp sau... Vì vậy ngươi không thể chết, không thể vứt bỏ ta lại một mình trên thế gian này... ngươi không có quyền làm như vậy...
Ngao Tử Thanh tròn mắt nhìn Lý Mộng Hàn, chờ khi lời nói của nàng hoàn toàn bị tiếng nấc nghẹn chặn lại. Chàng mói gượng cười lắc

đầu, nói:
– Cô nương nói chơi rồi...
Trong đôi mắt Lý Mộng Hàn phát ra hai luồng dị quang, khiến Ngao Tử Thanh giật mình im bặt. Nàng im lặng nhìn Ngao Tử Thanh một lúc lâu rồi nắm lấy đôi bàn tay chàng, chậm rãi buông từng tiếng một:
– Ngươi cho rằng ta đang nói chơi?
Toàn thân Ngao Tử Thanh co rúm lại một cái, chàng nhìn thần thái chân chất và thanh khiết của nàng, cất giọng thành khẩn nói:
– Lý cô nương, cô nương đẹp lắm, đẹp đến nỗi Hằng Nga ở nguyệt cung còn phải ghen tức... Cô nương như một đóa sen trắng đang chờ tỏa hương sắc... tấm lòng của cô nương cũng thuần khiết như sắc trắng hoa sen...
Lý Mộng Hàn đưa tay lau nước mắt đọng trên má, nàng nhẹ nhàng nói:
– Ta không muốn nghe những lời đó, ta muốn biết tâm ý của ngươi. Ngươi có tình cảm với ta không?
Thật chậm rãi, như cố sức lắm Ngao Tử Thanh mới nói được:
– Cô nương là người tốt nhất trong những nữ nhân mà tại hạ quen biết, tại hạ cảm thấy vô cùng vinh hạnh...
Lý Mộng Hàn ngưng mục nhìn Ngao Tử Thanh chậm rãi nói:
– Người tốt nhất trong những nữ nhân mà ngươi quen biết? Vậy ra Ngao thiếu hiệp đã có ý trung nhân rồi?
Gương mặt tiều tụy của Ngao Tử Thanh lại co giật một cách đau khổ:
– Không sai! Ta có, đã từng có một ý trung nhân, nhưng nàng đã đi xa rồi ra đi vĩnh viễn...
Lý Mộng Hàn tròn mắt nhìn Ngao Tử Thanh, một lát sau, nàng lại khóc lớn nói:
– Hãy để cho ta thay thế nàng, thay thế vào chỗ ý trung nhân mà ngươi đã mất! Có được không Ngao thiếu hiệp?
Ngao Tử Thanh thở ra một hơi dài, giọng chàng vô lực, nói:
– Ngao Tử Thanh này có cái may mắn được cô nương hạ cố... Nhưng Ngao Tử Thanh lại không có phúc để hưởng... mạng của tại hạ chỉ còn trong chốc lát... đừng để tâm tư của cô nương lãng phí vì tại ha... với tư sắc của cô nương...
Lý Mộng Hàn hai tay ôm mặt, đôi vai nàng run bần bật, nói qua tiếng nấc:
– Ta không cần! Ta không muốn nghe tất cả những điều đó! Ta mặc kệ ngươi còn sống được bao lâu nữa ta chỉ muốn nghe lời nói xuất phát từ con tim của ngươi!
Ngươi nói đi! Chỉ cần một lời nói của ngươi...

Ngao Tử Thanh liếm đôi môi nứt nẻ của mình, nói:
– Nếu quả thật có kiếp lại sinh thì... hãy để kiếp sau...
Lý Mộng Hàn vội nắm lấy đôi bàn tay của Ngao Tử Thanh lắc lấy lắc để, nói:
– Đừng nói đến kiếp lai sinh trong kiếp này. Ta muốn từ kiếp này trở đi, là ta phải như chim liền cánh cây liền cành... Còn ngươi? Ngươi hứa với ta đi! Hứa rằng bất kỳ đi đâu ngươi cũng mang ta theo, kể cả đi khỏi thế gian này...
Ngao Tử Thanh nghe đau đớn tột bực, nỗi đau này lấn át tất cả những sự đau thể xác đang hiện diện trên người chàng. Chàng nhắm mắt lại, một lát sau mở mắt ra, trước mắt chàng một màu sương dày đặc, chàng thở dài, ảo não nói:
– Đừng dại như vậy...
Lý Mộng Hàn đưa gương mặt nhòa nhoẹt lệ tới trước mặt Ngao Tử Thanh, giọng thê thiết nói:
– Cho dù làm như vậy là ngu dại, ta cũng sẽ làm tới cùng. Bất cứ thế nào ngươi cũng phải sống, ta muốn ngươi phải sống, trừ phi... trừ phi ngươi muốn ta chết theo ngươi!
Ngao Tử Thanh nghe xót xa, cảm giác đặc biệt này, có thể nào trong mai mươi năm cuộc đời mình chàng chưa hề nếm trái. Từ sâu thẳm trong tiềm thức mình, chàng lại thiết tha muốn được sống. Nhưng...
Chàng cố gượng cười nói:
– Tại hạ là người... không phải là thần... tại hạ không quyết định được sự sống chết của mình. Bằng không tại hạ đâu đẽ gì buông xuôi chịu chết... tại hạ không bao giờ muốn phải rời xa cô nương...
Lý Mộng Hàn lại nức nở giọng nàng nghẹn ngào:
– Được! Ngươi đã không muốn để xa ta thì ngươi cũng không thể chết! Ta sẽ tìm danh y, sẽ trị khỏi thương thế của ngươi. Ngươi yên tâm, ngươi sẽ không bao giờ chết, không bao giờ! Ta không để cho ngươi phải rời xa ta nửa bước kể từ bây giờ!
Từng giọt nước mắt nóng ấm của nàng rơi trên mặt Ngao Tử Thanh, nhưng chàng lại nghe như những giọt băng rơi trên lòng mình.
Cố nuốt nước bọt, Ngao Tử Thanh chậm rãi nói:
– Tại hạ đã trúng phải độc dược độc môn của Hạ Phục... lại còn bị vô số kiếm thương, đao thương của Mai Lâm môn... Lúc này... độc tính đã phát tác... mạng của tại ha... không giữ nổi nữa...
Trong đôi mắt tuyệt mỹ của Lý Mộng Hàn lóe lên những tia hung quang nàng căm phẫn nói:
– Cũng lại là Mai Lâm môn? Tại sao chúng lại đối đãi với ngươi như vậy?

Ngao thiếu hiệp... Thiết Hổ bang đã bị tàn phá... phụ thân cùng đại ca... đã bị bắt đi rồi...
Ngao Tử Thanh kinh hãi, chàng hơi nhỏm dậy, nhưng rồi lại ngã trở xuống vừa thở dốc, vừa kêu lên:
– Mới có mấy ngày... Lý cô nương thứ cho tại hạ tội vô lễ. Thiết Hổ bang sao lại kém cỏi đến để phải chịu cảnh như vậy?
Nước mắt lại tuông trào, Lý Mộng Hàn nức nở nói:
– Sau khi ngươi bỏ đi, đêm hom sau thì Thiết Hổ bang bị tập kích, chúng tấn công nhanh đến nỗi người của Thiết Hổ bang trở tay không kịp. Quách, Hách nhị vị sư thúc thì đã chết dưới tay ngươi... Phụ thân và đại ca...
Ngao Tử Thanh thở dài lắc đầu nói:
– Tại hạ hiểu rồi! Lý cô nương, tại hạ thật sự hối tiếc... Qúy bang gặp phải cảnh ngộ ngày hôm nay, tại hạ cũng ít nhiều phải chịu một phần trách nhiệm...
Đáng tiếc, tại hạ không có cách nào...
Nói đến đây, trong mắt chàng đột ngột bừng lên những tia sát quang, cất giọng phẫn hận nói:
– Bọn chuột Mai Lâm môn này! Coi như các ngươi may mắn! Nếu Ngao Tử Thanh này mà còn sống thì các ngươi nhất định phải bị tận diệt!
Cơn giận bùng phát, làm các vết thương bị chấn động, đau nhức đến thấu tận xương tủy. Những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu xuất hiện trên trán, trên mặt chàng.
Ngao Tử Thanh nhắm mắt lại, chờ cho cơn đau tạm lắng xuống, chàng mở mắt ra, nói:
– Có phải Lý cô nương ra đi lần này... là để tìm tại ha... cứu lệnh tôn và lệnh huynh không?
Nỗi tuyệt vọng làm cho gương mặt tuyệt mỹ của Lý Mộng Hàn biến thành màu tro lạnh, nàng khẽ gật đầu nói:
– Đúng vậy! Trong thế gian này ngoài Ngao thiếu hiệp ra, ta không còn biết phải nhờ ai nữa. Nếu Ngao thiếu hiệp chết ta cũng chết, ta không còn ai để nương tựa.
Ngao Tử Thanh thở dài, nói:
– Tại ha... chỉ sợ rằng tại hạ lại phụ lòng cô nương...
Lý Mộng Hàn nhìn chăm chú vào mắt Ngao Tử Thanh, cánh mũi nhỏ nhắn của nàng khẽ phập phồng:
– Từ khi nhìn thấy ngươi lần đầu tiên, ta đã có quyết định kiếp này, ngoài ngươi ra, ta sẽ không nhìn thấy một nam nhân nào khác. Dù ngươi có biến thành tro bụi ta cũng nhất định phải theo sát bên

ngươi!
Ngao Tử Thanh lắc đầu, giọng trầm trầm nói:
– Đáng tiếc là chúng ta gặp nhau quá muộn. Đến giờ này ta mới biết. Ngao Tử Thanh này ở trong hạnh phúc mà không biết mình đang có phúc! Lý cô nương, tại hạ không mong muốn gì hơn, chỉ mong cô nương biết quý trọng tính mạng mình, đừng để Ngao Tử Thanh này phải mang niềm tiếc nuối xuống huỳnh tuyền.
Lý Mộng Hàn u oán nói:
– Nếu ngươi không để ý gì đến ta, thì ta không thể miễn cưỡng được. Nhưng trái tim của ta sẽ mãi mãi chỉ dành cho một mình ngươi. Bây giờ ta đã không còn nhà nữa, lòng ta chỉ còn có một mình ngươi, ta không đi theo ngươi thì đi đâu bây giờ?
Ngao Tử Thanh chú mục nhìn Lý Mộng Hàn, nói:
– Lý cô nương! Lệnh tôn và lệnh huynh đang ở trong tay kẻ địch xin thứ cho tại hạ tội đường đột... Lẽ ra cô nương nên tìm phương cách cứu họ mới đúng... đâu thể vì một kẻ vũ phu như tại ha... Cô nương làm như vậy chẳng phải vô tình biến tại hạ thành tội đồ sao?
Lý Mộng Hàn rơi lệ, giọng nghẹn ngào:
– Ta đành phải cầu mong cho phụ thân và đại ca tha thứ tội. Ta chỉ là một nữ nhân chân yếu tay mềm làm thế nào cứu được họ? Nếu không, ta đã không gấp rút đi tìm ngươi như thế này... Hình như tất cả mọi việc đã được an bài như vậy...
Ngao Tử Thanh nghe mắt mình ươn ướt, chàng quay mặt đi để giấu đôi dòng lệ, nói:
– Trời thật bất công với cô nương...
Lý Mộng Hàn đưa tay áo lau nước mắt nói:
– Lần đầu tiên, khi mà hình bóng ngươi lọt vào mắt ta, ta biết là giữa hai ta ta chỉ biết tới tương lai của ngươi mà thôi. Bất kể là ngươi đối xử với ta thế nào, ta cũng không trách ngươi, ngươi là chúa tể của ta, ta nguyện làm mọi sự cả vì ngươi, hi sinh tất cả, chỉ cần đôi ta không rời xa nhau...
Ngao Tử Thanh liếm đôi môi khô ráp của mình, đau khổ nói:
– Cô nương, như vậy thì thiệt thòi cho cô nương quá! Với phẩm đức tài mạo của cô nương, xứng đáng để sánh đôi với bất kỳ nam nhân nào trên thế gian này...
Tại hạ chỉ là một kẻ võ phu... lại sắp phải lìa bỏ cõi trần...
Lý Mộng Hàn khóc lớn lắc đầu nói:
– Ta không cần biết ngươi đang nghĩ gì, hay ngươi sắp phải như thế nào ta chỉ đang trông chờ ngươi hứa với ta... Ngươi không thể chết, tuyệt đối không thể chết!

Hãy dựa vào ý chí của bản thân mình mà tiếp tục sống! Hãy nghĩ đến ta! Nghĩ đến mối tình si của ta... Ngao thiếu hiệp, ngươi sẽ có đủ dũng khí để chiến đấu với tử thần...
Gương mặt Ngao Tử Thanh thoáng hiện một thứ ánh sáng huyền hoặc, thứ ánh sáng ngời ngời khiến người ta không dám nhìn thẳng. Chàng cất giọng yếu ớt, nhưng còn rất rõ ràng nói:
Từng câu từng lời nói của cô nương sẽ mãi mãi khắc sâu vào tâm khảm của tại hạ. Dù sau này tại hạ có gặp được vị ý trung nhân đang chờ tại hạ Ở bên kia thế giới, tại hạ vẫn nói với nàng rằng, trong tâm khảm của ta ngoài hình bóng của nàng ra, còn có một Lý Mộng Hàn nữa! Và phần ta giành cho hai nàng là hoàn toàn như nhau, không vì lý do kẻ đến trước người đến sau mà giữ phần hơn hay ít...
Nước mắt của Lý Mộng Hàn đã ướt đẫm một khoảng áo trước ngực Ngao Tư Thanh nàng nói qua tiếng nức nở:
– Vậy thì hai chúng ta cùng đi đi gặp vị hồng nhan tri kỷ đã quá cố của chàng... Ba người chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau... chúng ta sẽ không bao giờ bị chia cách nữa.
Trong hốc mắt của Ngao Tử Thanh đã ngấn ngấn nước, chàng không thể khóc, cố nuốt tiếng nấc nghẹn vào lòng, nói:
– Cô nương còn trẻ, cô nương không cần phải làm như vậy...
Nói đến đó, chàng đau đớn đến gương mặt phải méo xệch đi, chàng không dám cử động, chàng sợ các vết thương lại ra máu, và như vậy cũng có nghĩa là phút cuối của đời chàng sẽ điểm...
Lý Mộng Hàn đã nhìn thấy được sự đau đớn đang dằn xé Ngao Tử Thanh.
Nàng im ngay tiếng khóc, kinh hoàng kêu lên:
– Ngao thiếu hiệp! Chàng đau lắm có phải không? Để thiếp đưa chàng đi tìm đại phu, à không! Thương thế của chàng nặng quá, không thể đi được! Hãy nằm im ở đây chờ thiếp, thiếp sẽ trở về ngay!
Ngao Tử Thanh nuốt khan mấy cái, như định nuốt hết những đau đớn của thương tật vào lòng, chàng kêu lên yếu ớt:
– Không cần! Thời gian dành cho hai ta không còn nhiều nữa, tại sao chúng ta không ở bên nhau cho đến phút cuối? Có được nàng ở bên cạnh là ta cảm thấy mãn nguyện rồi, nàng đừng bỏ ta mà đi!
Giọng nói chàng nghe tỉnh táo, rõ ràng mà thê thiết đến lạ lùng. Lý Mộng Hàn nghe mà đứt từng khúc ruột, nàng không khóc nữa, cất giọng dịu dàng nói:
– Thiếp không đi, thiếp sẽ ở lại bên chàng, cho đến khi...
Bỗng một cơn đau khủng khiếp phát lên tận óc. Ngao Tử Thanh cắn

chặt môi để khỏi phải phát lên tiếng hét, toàn thân chàng co giật mồ hôi tuôn ra như suối, chàng không còn chống cự nổi nữa.
Lý Mộng Hàn cúi xuống sát mặt chàng nói:
– Chàng cảm thấy thế nào?
Đôi tròng mắt Ngao Tử Thanh sắp rớt ra bên ngoài, chàng cắn chặt môi mình đến bật máu, lục phủ ngũ tạng trong người chàng như đang nhúng vào một vạc dầu sôi, lại nghe như muôn ngàn trùng độc đang cắn xé... Toàn thân chàng nghe đau đớn như bị lăng trì...
Ngao Tử Thanh cảm thấy có người đang gọi tên chàng, tiếng gọi từ rất xa vọng về, nghe không rõ ràng, chàng định giơ tay chộp, nhưng chàng chộp vào hư không. Sau đó nữa, chàng hoàn toàn mất hết trí giác.

Ma Tiêu

Hồi 10
Bí mật Phong Vân bảng

Ngao Tử Thanh cảm thấy mình như rơi vào trong một đám cháy rừng rực, như bị cột chặt vào trụ đồng nung đỏ. Cảm giác mà chàng đang trải qua thật là khó chịu, giống hệt những điều người ta thường nói về những chảo dầu sôi nơi đại ngục.
Bỗng chàng lại nghe toàn thân lạnh toát, chàng rùng mình, cái nóng dần vặt chàng bỗng biến mất, thay vào đó là cái lạnh, lạnh đến khủng khiếp như đang vùi mình trong tảng băng, lạnh đến không thể chịu đựng được, toàn thân chàng sắp đông cứng lại...
Lúc thì lạnh, lúc thì nóng, hết nóng lại lạnh, hết lạnh lại nóng. Trải qua không biết bao nhiêu là những lần nóng lạnh như vậy, dường như chàng đã ngủ. Cạnh chàng có người đi ra đi vào, chàng cố sức mở mắt ra, nhưng không thấy gì cả, trước mắt chàng mọi thứ đều mờ ảo.
Và không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian nữa, lần đầu tiên, một ý nghĩ hiện về trong não chàng:
– Đây là nơi nào? Mình còn sống? Lý cô nương đâu?.... Đây là một gian nhà nhỏ, kiểu nhà ở vùng núi, chàng đang nằm trên một chiếc sập gỗ đơn sơ. Nơi đây thật yên tĩnh, không nghe thấy một tiếng động nhỏ.
Những đau đớn trên toàn thân chàng đã giảm đi đáng kể những cảm

giác mệt mỏi vẫn đè nặng lên người chàng. Làm chàng không được dễ chịu lắm.
Nơi đây quả thực là yên tĩnh, cả ở bên ngoài cũng chẳng nghe thấy một tiếng động nào vọng vào. Chàng có thể nghe được rõ ràng tiếng thở của chính mình.
Ngao Tử Thanh đảo mắt nhìn quanh, trong căn phòng ngoài chiếc sập mà chàng đang nằm ra còn có một chiếc bàn, một cái ghế, ngoài ra không còn thứ gì khác, kể cả một cái tách để uống trà cũng chẳng thấy.
Chàng không biết mình đã nằm ở đây bao lâu rồi, chàng nóng lòng muốn gặp Lý cô nương, hỏi cho rõ xem đã xảy ra chuyện gì, ai đã cứu chàng?
Ngao Tử Thanh khẻ cựa mình toàn thân vẫn còn nghe đau đớn, tê tái. Tay chân chàng yếu ớt như là bị bại liệt, xương cốt trong người chàng như không còn liền kết với nhau nữa. Nhưng cảm giác không như ở trong lò lửa đã không còn nữa!
Cố gắng cử động mấy lần nhưng không được, chàng bỏ ý định đó. Chàng nằm im, đầu óc rất tỉnh táo, chàng còn nhớ như in mình đang nói chuyện với Lý cô nương, như là những lời nói sau cùng trước khi chàng mãi mãi rời xa dương thế, thoắt cái, chàng không còn biết gì nữa. Sau đó, thỉnh thoảng chàng nghe đau nhức như có con độc trùng đang cấu xé da thịt mình. Nhưng cảm giác ấy cũng không rõ ràng lắm, đầu óc chàng mơ mơ hồ hồ, lại nghe như có ai đó không ngừng xoa xoa bóp bóp, đánh đánh điểm điểm lên người chàng, lại còn được ăn nữa...
Còn Lý cô nương? Lúc chàng hôn mê chỉ có một mình nàng ở bên cạnh, nhưng nàng không thông y lý, vậy ai đã cứu chàng? Mình đã nằm ở đây bao lâu rồi? Nơi này là nơi nào?
Bỗng trước mắt Ngao Tử Thanh chảy ra. Chàng khóc! Thật không thể ngờ rằng qua một tai kiếp cực kỳ tàn khốc như vậy mà chàng vẫn còn sống được. Đây nếu không phải là kỳ tích thì còn là gì nữa? chỉ khổ cho Lý cô nương, không biết hiện giờ nàng đang ở đâu? Làm gì?
Có tiếng chân bước nhẹ nhàng vang lên, chàng nghe có tiếng hớp nước. Sau đó tiếng bước chân di chuyển về phía phòng chàng đang nằm. Ngao Tử Thanh nhắm mắt lại, trực giác cho chàng hay, người kia đang chăm chú nhìn mình.
Một lúc lâu sau.
Ngao Tử Thanh từ từ mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chàng, quả nhiên là Lý Mộng Hàn. Nàng mặc một bọ y phục màu lục, mái tóc đen óng của nàng như những gợn sóng xỏa xuống bờ vai,

sắc mặt nàng trắng nhợt tiều tụy khiến Ngao Tử Thanh nghe đau nhói trong tim.
Trong đôi mắt tuyệt mỹ của Lý Mộng Hàn phát ra những tia sáng ấm áp, pha lẫn nỗi mừng vui và được an ủi, đôi môi hơi tái của nàng giật giật, giọng nàng nghe cực kỳ vui mừng nói:
– Thanh ca ca... Ngao thiếu hiệp... đã tỉnh rồi! Muội đã nói mà... muội nhất định phải là người nhìn thấy Thanh ca ca mở mắt lần đầu tiên! Muội đi sắc thuốc...
muội sợ Thanh ca ca tỉnh dậy mà không có muội...
Đôi mắt mở to đen láy, mái tóc chảy dài như suối, toàn thân nàng, toát lên một tư thái đủ làm mê muội lòng người. Ngao Tử Thanh nghe tim mình ngừng đập trong một thoáng.
Ngao Tử Thanh chống tay gượng ngồi dậy. Lý Mộng Hàn vội chạy tới đỡ chàng nằm trở xuống, nhẹ nhàng nói:
Chàng đừng cử động, các vết thương chưa lành hẳn đâu!
Ngao Tử Thanh cố trấn tĩnh, nhưng giọng chàng nghe vẫn còn run:
– Lý côn nương... nàng ốm đi rất nhiều...
Song mục Lý Mộng Hàn để lộ ánh mắt thỏa mãn, giọng nàng thật êm dịu:
– Chàng đã hôn mê bảy ngày bảy đêm rồi, muội... muội lúc nào cũng khấn nguyện cho chàng... nhưng muội không dám chắc... chỉ sợ Thanh ca ca cứ như vậy mà ngủ luôn vĩnh viễn. Muội... ngoài những lúc đi sắc thuốc, còn thì lúc nào cũng ở ngay bên cạnh ca ca. Bảy ngày qua, muội tưởng đâu là bảy năm hay bảy mươi năm. Bây giờ nhớ lại, muội cũng không biết trong bảy ngày ấy muội sống như thế nào nữa.
Ngao Tử Thanh nghe cổ họng mình nghẹn đắng, giọng chàng kích động:
– Nàng phải chịu khổ vì ta... để nàng khổ sở như vậy ta thật áy náy không yên, đa ta...
Lý Mộng Hàn nhìn chàng lắc đầu giọng buồn buồn:
– Chàng đừng nói nữa, chỉ cần chàng nhớ ở trong lòng là được rồi! Chàng hiểu được lòng thiếp là đủ rồi!
Nói xong nàng đỏ mặt, cúi đầu nhìn xuống đất.
Ngao Tử Thanh dịu giọng nói:
– Ta hiểu rồi! Hàn muội...
Lý Mộng Hàn ngẩn đầu lên ánh mắt nàng thể hiện sự vui sướng cực độ nàng kêu lên:
– Đã đến giờ Thanh ca ca phải uống thuốc rồi, suýt chút nữa là muội quên mất, mau uống đi, để nguội thì đắng lắm!

Vừa nói vừa giở nắp chiếc chén nãy giờ vẫn bưng trong tay, đặt lên giường, sau đó nâng người Ngao Tử Thanh dậy, đưa chén thuốc đến tận miệng chàng.
Trước nay Ngao Tử Thanh chưa từng được trải qua cảm giác này. Chàng nắm lấy tay Lý Mộng Hàn, cảm kích nói:
– Ngao Tử Thanh có diễm phúc hơn người, được Hàn muội...
Lý Mộng Hàn vội rút tay ra khỏi bàn tay Ngao Tử Thanh bịt miệng chàng lại, khẻ lắc đầu dịu dàng nói:
– Thôi đủ rồi! Nói mãi những lời như vậy mà không chán miệng sao? Thanh ca ca không chán nhưng muội đã nghe đủ rồi!
Dứt lời đặt Ngao Tử Thanh nằm trở xuống, bưng chén quay lưng định đi ra.
Ngao Tử Thanh kêu lên:
– Hàn muội định đi sao?
Lý Mộng Hàn quay lại, môi nàng nở một nụ cười làm Ngao Tử Thanh nghe như uống xong một chén rượu mạnh, giọng nàng nghe như tiếng chim hót trong buổi sớm mai:
– Muội đi cất chén thuốc, muội sẽ trở lại ngay. Muội rất vui mừng vì Thanh ca không muốn muội rời xa Thanh ca... Muội cảm thấy rất hạnh phúc...
Ngao Tử Thanh nghe mặt mình nóng bừng, vội cười nói khỏa lấp đi:
– Ta rất mong Hàn muội ở lại bên cạnh ta, chỉ sợ Hàn muội lại không vui lòng...
Lý Mộng Hàn mỉm cười nói:
– Thanh ca cũng biết là muội sẽ rất vui lòng...
Ngao Tử Thanh mỉm cười, bỗng chàng nhớ lại một việc vội nói:
– À, Hàn muội, ai đã cứu ta? Thật không ngờ trên thế gian này lại có người có thể cứu sống được ta!
Lý Mộng Hàn vội đáp:
– Thanh ca tỉnh lại muội mừng quá nên quên nói cho Thanh ca biết ân nhân cứu mạng Thanh ca là ai. Để muội đi mời ân nhân đến đây.
Cửa phòng bật mở, một người cao lớn bước vào, Ngao Tử Thanh nhìn thấy người vừa bước vào không khỏi giật mình nghĩ thầm:
“Không ngờ thế gian lại có người trông gớm ghiếc đến như vậy!”
Người này đầu tóc thưa thớt, sắc mặt vàng khè, một mắt, một tay, tuổi độ ngũ tuần. Mặt mày trông dữ dằn như quỉ sứ. Con mắt độc nhất còn lại lồ lộ to một cách bất thường, cái tai duy nhất còn lại cũng bị cắt đến xơ xác. Chỉ có một cánh tay còn lại là trông còn hoàn chỉnh, nhưng cũng chằn chịt vết sẹo các ngón tay khô đét, dài ngoằn trông như những ngón chân chim phơi khô!

Ngao Tử Thanh là người đã kinh qua biết bao sóng gió giang hồ, nhưng khi gặp mặt người này, chàng không khỏi giật nảy người suýt chút nữa chàng buột miệng kêu lên thành tiếng, cố gắng giữ bình tĩnh, giọng chân tình, nói:
– Mời tiền bối vào đây! Tại hạ Ngao Tử Thanh, đa tạ tiền bối gia ân cứu mạng. Tại hạ vì bị thương bên người không tiện đứng lên hành lễ...
Lão nhân lắc lắc đầu, chớp chớp con mắt độc nhất nói:
Ta đã biết ngươi là ai, không cần phải cảm tạ, nếu không phải là ngươi ta cũng đã không cứu ngươi! Lão phu đã không còn lòng tin vào con người nữa rồi!
Giọng nói lão nghe thô thô, dáng vẻ lại cực kỳ cổ quái. Ngao Tử Thanh cảm thấy hứng thú, nhưng ngoài mặt chàng không để lộ ra, giọng chân thành nói:
– Xin được thỉnh giáo cao danh quý tánh của tiền bối!
Lão nhân nhìn thẳng vào Ngao Tử Thanh lãnh đạm nói:
– Nói cho ta biết, ngươi thật sự là Ngao Tử Thanh hay là mạo danh hắn?
Ngao Tử Thanh gượng cười nói:
– Ngao Tử Thanh thì có danh vọng gì mà đáng để cho người khác phải mạo danh? Tại hạ chính là Quỉ Tiểu Ảnh Ngao Tử Thanh!
Lão nhân trầm hẳn sắc diện xuống mục quang lão phát ra tia hàn quang rợn người, giọng lão lạnh lùng, khốc liệt nói:
– Hay lắm! Cuối cùng thì ta cũng chờ được ngày này, đại cừu của ta sắp được báo rồi!
Ngao Tử Thanh kinh hãi, không lẽ người này là cừu nhân của mình?
– Lão cứu mình để được báo cừu? Chàng ngưng thần giới bị, chuẩn bị ứng biến đối phó với sự công kích bất thần của đối phương.
Lão nhân vẫn cất giọng lạnh lùng nói:
– Tiểu tử! Ngươi biết lão phu là ai không?
Ngao Tử Thanh rúng động toàn thân, tuy lòng chất chứa những nghi vấn, nhưng tình thế không cho phép chàng suy nghĩ lâu. Chàng lạnh lùng nói:
– Thứ cho tại hạ mắt kém...
Lão nhân không đáp lời ngay, lão im lặng một lúc, như để dằn bớt nỗi kích động trong lòng. Lão lên tiếng, giọng lão như của một người hoàn toàn khác già nua, ai oán:
– Tiểu bằng hữu, không phải mắt ngươi kém đâu, đến cả ta còn không nhận ra ta là ai nữa là ngươi! Với bộ dạng thế này, đôi lúc ta còn tưởng mình là quỉ, không còn là con người nữa.

Ngao Tử Thanh cố giữ giọng bình tĩnh nói:
– Hình như tiền bối đã bị kẻ thù ám hại một cách tàn nhẫn xin thứ cho tại hạ tội mạo muội, nếu có thể giúp được gì cho tiền bối, dù phải nhảy vào lửa đỏ, tại hạ cũng chẳng từ nan.
Lão nhân khẽ gật đầu, hứng thủ nhìn Ngao Tử Thanh, dịu giọng nói:
– Ta sẽ nói cho ngươi biết những điều mà ta phải chịu đựng, mối huyết hải thâm cừu của ta! Ta muốn ngươi thay ta giết chết tên thất phu vạn ác kia, ta muốn tự tay lăng trì hắn! Tiểu tử, ngươi có làm nổi không?
Những lời chất chứa mối hận khủng khiếp được lão nói với một giọng cực kỳ bình thản, bình thản đến tàn khốc và lạ lùng.
Ngao Tử Thanh bắt đầu cảm thấy hứng thú thật sự về chuyện này, chàng bình thản nói:
– Xin tiền bối chỉ giáo!
Lão nhân hừ một tiếng nặng nề, nói:
– Ngươi trúng Ngân Đường Hoa chi độc, có người đã chữa trị cho ngươi, ngươi với người này quan hệ thế nào?
Ngao Tử Thanh ngẩn người, chàng không ngờ lão nhân này lại có thể biết được chàng đã từng bị trúng độc Ngân Đường Hoa.
Chàng chậm rãi nói:
– Người trị độc cho tại hạ là Ngân Tiên Quyển Lãng Tần Bình Tu. Tại hạ với lão không có quan hệ gì cả, đó chẳng qua là một sự trao đổi. Lão muốn tại hạ giết chết Chiêu Hồn Tử Tào Luyện, tại hạ chỉ đánh trọng thương Chiêu Hồn Tử chứ không giết chết Tần Bình Tu tuy rất không muốn nhưng cuối cùng lão vẫn cứ phải giải độc cho tại hạ!
Lão nhân "Hừ" lạnh một tiếng nói:
– Hắn mà giải được sao? Hừ! Nói cho ngươi biết, hắn đã không trừ nổi độc phong trong người ngươi, mà chỉ áp chế được nó mà thôi, qua một thời gian độc chất sẽ phát tác trở lại. Lão thất phu ấy tâm địa gian trá, thủ đoạn tàn độc. Tiểu tử, ngươi chưa phải là đối thủ của hắn!
Ngao Tử Thanh ngẩn người, chàng hầu như không dám tin vào tai mình, nhưng chàng bình tâm nghĩ lại, thấy cũng có lý. Lúc giao đấu với Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục, và bọn thủ hạ của Mai Lâm môn, chàng thấy nội lực mình không được dồi dào như trước, chàng lại tưởng là đối phương quá mạnh nên mình có cảm giác như vậy. Thì ra là nguyên nhân này! Đúng là lão thất phu đáng chết.
Lại nghe lão nhân lên tiếng:
– Tiểu tử! nói thực cho ngươi biết lão phu là Phòng Ngục người trong võ lâm gọi ta là Độc Thánh. Khắp trong thiên hạ, ngoài lão phu ra,

không có người thứ hai giải nổi Ngân Đường Hoa chi độc! Tần Bình Tu thì biết cái gì! Hắn chẳng qua chỉ biết sơ sài, chuyên môn đi lừa gạt người nhẹ dạ, may mà hắn gặp một tên ngốc như ngươi.
Lý Mộng Hàn nãy giờ đứng lặng một bên, giờ lên tiếng nói:
– Phòng tiền bối, chàng không ngốc đâu, chàng thông minh tuyệt đỉnh...
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Hàn muội quá khen rồi!
Độc Thánh Phòng Ngục lạnh nhạt nói tiếp:
– Mạng của ngươi lớn lắm, ngày hôm ấy lão phu ra ngoài hái thuốc, tình cờ gặp cô nương đây vừa ôm ngươi đi vừa khóc lóc. Ta động lòng trắc ẩn định cứu ngươi, nhưng khi biết ngươi là Quỉ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh thì quyết tâm cứu sống ngươi càng lớn. Bởi ngoài ngươi ra, lão phu không tìm được người thứ hai có thể giúp lão phu báo thù!
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Tiền bối nói mình là Độc Thánh nhưng tại hạ nghe Tân Bình Tu nói...
Phòng Ngục lão tiền bối đã quá vãng rồi, không biết bên trong còn có ẩn tình gì đây?
Phòng Ngục mỉm cười nói:
– Không sai! Hắn nói đúng! Lão phu đã chết, nhưng lão phu đã sống lại, trời không chiều lòng hắn! Tần Bình Tu không thể nào ngờ rằng lão phu vẫn còn sống, nếu biết được, hắn sẽ phải hối hận lắm, bởi lão phu còn sống tức hắn sẽ còn bị báo ứng!
Phòng Ngục dừng lại, nhìn Ngao Tử Thanh một cái, giọng lạnh nhạt tiếp:
– Ba năm trước, Tần Bình Tu sau một trận kịch chiến với Chiêu Hồn Tử, Tào Luyện, mình mang trọng thương, nặng đến nỗi tim đã ngừng đập. Lão phu dốc hết sức lực cứu sống hắn, nhưng hắn lại lấy oán trả ân! Gian dâm rồi giết chết con gái lão phu! Còn lấy cắp dược kinh của lão phu rồi trốn đi!
Sau bị lão phu tìm được, hắn đã dùng thủ đoạn hạ hưu ám toán lão phu, bắt lão phu giam vào địa lao, hạ độc lão phu, hủy một mắt, một tay, bắt lão phu chịu đủ những khổ nhục trần thế, sau hết, hắn đem lão phu ném xuống một huyệt cốc, cứ nghĩ như vậy thì lão phu sẽ đau đớn tột cùng cho đến chết!
Ánh mắt Phòng Ngục bắn ra những tia hàn quang khủng khiếp, nhưng giọng nói lão lại nghe rất bình thản như kể về những đau khổ của người khác, như không hề có liên quan gì đến lão.

Lý Mộng Hàn nghe mà nước mắt như mưa.
Phòng Ngục nuốt khan một cái giọng đều đều tiếp:
Rơi xuống tuyệt cốc, bằng vào một khát vọng cầu sinh mãnh liệt. Lão phu đã tiếp tục sống, nhưng nội phủ lão phu đã bị độc tàn phá quá nặng nề, công lực của lão phu không phục hồi lại được nữa. Nay lão phu đã trở thành một người thường, sức trói gà không chặt, không thể đích thân báo cừu. Và qua lần đó, lão pu cảm thấy dùng độc hại người là hành động quá hiểm độc, làm tổn thương thiên lý, lão phu đã phát thệ không dụng độc nữa...
Lý Mộng Hàn lau nước mắt, nghẹn ngào nói:
– Như vậy tiền bối làm sao báo được cừu?
Phòng Ngục im lặng một lúc lâu để cho những phẫn hận trong lòng lắng dịu bớt, lão cất giọng bình thản nói:
– Mối huyết hải thâm cừu này lão phu không thể không báo, lão phu nhẫn nhục sống đến ngày hôm nay cũng vì mục đích này. Ngày hôm nay lão phu cứu được ngươi, ta muốn ngươi thay ta giết chết Tần Bình Tu, trả thù cho con gái ta, trả thù cho ta. Tiểu tử! Ngươi không cự tuyệt yêu cầu của ta chứ?
Ngao Tử Thanh nghiến răng gật đầu:
– Tên súc sinh ấy đáng chết ngàn lần! Tại hạ sẽ thay tiền bối làm điều đó!
Phòng Ngục mỉm cười, nụ cười làm gương mặt lão méo mó trông dễ sợ hơn cất giọng trầm trầm nói:
– Danh tiếng của ngươi ta nghe qua đã lâu. Ngươi là người thích hợp nhất để làm việc này. Ta mong ngươi hãy bắt hắn mang về đây, để ta được tận tay báo cừu, ta hận hắn đến tận xương tủy ta muốn xử hắn lăng trì!
Ngao Tử Thanh nghe ớn lạnh trong xương sống, giọng nói của Phòng Ngục quá sức bình thản, nhưng bên trong lại mang những âm hưởng tàn độc đến người ta không khỏi rùng mình ớn lạnh!
Chàng liếc nhìn Lý Mộng Hàn, nàng tái xám, toàn thân run bần bật.
Phòng Ngục cất tiếng nhẹ nhàng nói:
– Hai ngươi cho rằng lão phu không nên làm như vậy chăng?
Ngao Tử Thanh liếm môi, giọng bình thản nói:
– Nên lắm! Đồ cặn bã như Tần Bình Tu, chết vạn lần chưa đủ để trừng tội!
Phòng Ngục mỉm cười nói:
– Tiểu tử! Ta thích ngươi! Ngươi cứng cỏi lắm, ý chí cầu sinh của ngươi mạnh lắm! Chịu đựng những đau đớn dường ấy mà không kêu rên tiếng nào. Hay lắm!

Tính khí của ngươi rất hợp với ta! Ta tin rằng ta không nhìn lầm người! Bản lãnh của ngươi cũng rất đáng tin tưởng. Trúng độc như ngươi, thương thế như ngươi, nếu phải người khác thì mười mạng cũng chẳng còn, vậy mà ngươi vẫn cứ sống! Bội Phục!
Ngao Tử Thanh yếu ớt nói:
– Đa tạ tiền bối, ân đức của tiền bối trọn đời tại hạ không bao giờ quên!
Phòng Ngục xua tay nói:
– Chỉ cần ngươi giúp ta báo được thù, coi như không ai nợ nần gì ai cả. Ngươi còn phải tịnh dưỡng một thời gian nữa mới hoàn toàn bình phục được! Thật không ngờ, lão phu dụng độc mấy chục năm qua, bị trúng độc trong tình trạng như ngươi mà vẫn còn sống được, nếu không phải chính mắt nhìn thấy thì lão phu không thể tin được!
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Tại hạ nhận trọng trách của người khác giao phó, nhiệm vụ chưa hoàn thành thì không thể chết được, chắc là vì vậy nên ý chí cầu sinh mạnh hơn người khác chút ít.
Phòng Ngục hơi biến sắc lão quay sang Lý Mộng Hàn nói:
– Lý cô nương, Ngao thiếu hiệp giờ này chắc đói rồi, phiền cô nương đi chuẩn bị món gì để hắn lót dạ.
Lý Mộng Hàn như chợt tỉnh cơn mê, kêu lên:
– Ấy chết! Thấy Thanh ca tỉnh dậy vãn bối mừng quá nên quên mất. Để vãn bối đi chuẩn bị, nhị vị Ở đây trò chuyện với nhau!
Dứt lời nàng vội vã đi ra ngoài.
Phòng Ngục trầm ngâm một lúc lâu rồi chậm rãi nói:
– Tiểu tử! Làm sao mà ngươi có Phong Vân Bảng ở trong người?
Ngao Tử Thanh giật nảy người, các vết thương bị động đau nhói nhưng Ngao Tử Thanh không hay biết, chàng không tự chủ được đưa tay sờ lên ngực nói:
– Tiền bối...
Khi phát hiện “Phong Vân Bảng” vẫn nằm cồm cộm trong ngực. Ngao Tử Thanh mới yên tâm, bỏ tay xuống.
Phòng Ngục nhìn thần thái của Ngao Tử Thanh trầm giọng nói:
– Lúc trị thương cho ngươi, vô tình nhìn thấy Phong Vân Bảng. Lão phu nghĩ bụng, ngươi mang một vật đầy tai họa như vậy trong người mà không chết yểu thì quả là chuyện không phải dễ. Mạng của ngươi đặc biệt lớn!
Ngao Tử Thanh khẽ thở dài, cụp mắt xuống, nói:
– Người muốn cướp đoạt Phong Vân Bảng rất nhiều, tại hạ đã gặp không biết bao nhiêu là hung hiểm chỉ vì nó! Nhưng quân tử một lời

đã nói đáng giá ngàn vàng. Tại hạ đã hứa là sẽ tìm gặp chủ nhân của Phong Vân Bảng để giao trả lại, nhận lời ủy thác của người thì phải làm cho đến cùng, dù máu chảy đầu rơi cũng hối tiếc!
Phòng Ngục giơ ngón tay cái lên cao, reo lên:
– Hảo tiểu tử! Tiết Thiên Hòa quả có con mắt tinh tường đã không nhìn sai người, lão phu cũng không lầm. Đây gọi là "anh hùng sở kiến lược hồng", còn gọi là "huệ nhãn thức anh hùng"!
Ngao Tử Thanh không cười, giọng chàng thật nghiêm ngặt nói:
– Phòng tiền bối! Những điều tiền bối biết về Phong Vân Bảng có thể nói cho tại hạ biết không?
Phòng Ngục "Ủa" lên một tiếng vẻ ngạc nhiên nói:
– Ngươi không biết việc liên quan đến Phong Vân Bảng? Vậy tại sao Phong Vân Bảng lại ở trong người ngươi? Không lẽ Tiết Thiên Hòa không nói cho ngươi biết?
Ngao Tử Thanh lắc đầu đáp:
– Tiết tiền bối chưa kịp nói thì đã đoạn, khi ra đi. Tại hạ tuy biết Phong Vân Bảng có liên quan rất lớn đến trật tự giang hồ, nhưng lại không hiểu hết đầu đuôi sự việc. Việc những nhân vật võ lâm không từ một thủ đoạn nào để tước đoạt nó làm tại hạ không sao hiểu nổi!
Phòng Ngục im lặng thần trí lão như trở về với những ký ức xa xưa. Thật lâu sau lão mới chậm rãi nói:
– Việc này kể ra khá dài dòng, ba mươi năm trước đây có một vị võ lâm bá chủ, hắn trống trị toàn bộ các môn phái trong lòng hắc đạo. Người này tên là Kim Ngột, võ công của hắn đáng được xưng là đệ nhất thiên hạ, các cao thủ của cả hai làng hắc bạch không một ai là đối thủ của hắn. Tuy là người trong làng hắc đạo nhưng tâm địa của hắn có thể nói là khá quang minh lỗi lạc. Nhưng vì là người hắc đạo nên một số bằng hữu trong làng bạch đạo không công nhận sự lãnh đạo của hắn. Làm cho hắn vô cùng tức tối. Dưới tay hắn, cao thủ đông không kể xiết. Có một người hiến kế, bảo hắn cử hành võ lâm đại hội, chọn danh hiệu võ lâm đệ nhất cao thủ.
Lão mới nói tới đây, cửa phòng hé mở. Lý Mộng Hàn tươi cười bưng một mâm cơm canh bước vào. Đặt mâm lên bàn, nàng nhìn hai người cười nói:
– Phòng tiền bối, Thanh đại ca, hai người thử xem đồ ăn của ta nấu ngon dở thế nào?
Phòng Ngục mỉm cười nói:
– Lý cô nương tài mạo song toàn, Ngao tiểu tử có phúc lớn lắm!
Đôi má Lý Mộng Hàn ửng đỏ, nàng cúi đầu nhìn vào đôi tay mình, vừa thẹn vừa mừng, trong lòng nàng nghe ngọt ngào như nếm mật.

Ngao Tử Thanh cũng thẹn đỏ mặt, chàng nói lảng đi:
– Lúc nãy tiền bối đang nói...
Phòng Ngục nháy con mắt độc nhất của lão, ra hiệu bảo chàng đừng nói, xong cười cười nói:
– Có gì quan trọng cho bằng cái ăn, sang đây, làm vài miếng cho ấm dạ rồi nói chuyện sau!
Ngao Tử Thanh biết lão không muốn nói chuyện Phong Vân Bảng trước mặt Lý Mộng Hàn, nên cũng không gượng ép.
Trong khi đó thì Lý Mộng Hàn đã dịu dàng nói:
– Thanh ca không cần ngồi dậy để muội mớm cho!
Ngao Tử Thanh cảm thấy thẹn, nhưng chàng ngồi dựa trên vách đã còn thấy khó khăn đừng nói chi phải ngồi dậy ăn cơm. Đành gượng cười nói:
– Lại làm phiền Hàn muội rồi...
Nhìn thấy thức ăn trên bàn, mùi thơm bốc lên sực nức. Ngao Tử Thanh mới nghe bụng đói cồn cào. Ngao Tử Thanh không khách sáo cứ há miệng chờ Lý Mộng Hàn mớm cho từng muỗng một.
Lý Mộng Hàn chậm rãi mớm từng muỗng từng muỗng cho Ngao Tử Thanh, tay nàng hơi run run, làn da trắng mịn màng trên hai má nàng lại đỏ hồng.
Ngao Tử Thanh tựa người trên gối, nửa nằm nửa ngồi chậm rãi hưởng thụ cảm giác được mỹ nhân phục thị, hơi thở nàng thơm mùi hoa lan nóng ấm phả trên mặt chàng, một cảm giác dễ chịu, thư thái đến lạ lùng. Chàng nghe như thương thế của mình hồi phục đến quá nửa.
Ngao Tử Thanh ăn được khoảng nửa chén thì lắc đầu nói:
– Ta ăn như vậy đủ rồi!
Lý Mộng Hàn ngạc nhiên nói:
– Thanh ca sao lại ăn ít như vậy? Không lẽ...
Phòng Ngục cười nhẹ nói:
– Hắn vừa mới tỉnh dậy không thể ăn nhiều, qua vài ngày nữa mỗi bữa bảo đảm sẽ ăn hết nửa con bê cho mà coi!
Lý Mộng Hàn mỉm cười gật đầu, thu dọn mâm bưng đi ra ngoài. Chờ Lý Mộng Hàn đi khỏi, Ngao Tử Thanh nói ngay:
Lý Mộng Hàn không phải là người ngoài, tại sao tiền bối lại muốn giấu nàng?
Không lẽ tiền bối không tin tưởng nàng?
Phòng Ngục khẽ lắc đầu đáp:
– Vấn đề không phải ở chỗ tin tưởng hay không tin tưởng, người nào biết đến việc này thì phải chịu không ít phiền phức, chưa biết chừng

còn phải mang họa sát thân vào người nữa! Lý cô nương tuổi trẻ, kinh nghiệm giang hồ cũng không nhiều, tốt nhất đừng lôi kéo nàng vào việc này!
Ngao Tử Thanh nhíu mày nói:
– Tiền bối nói vậy nghĩa là sao? Xin tiền bối kể hết ra nghe thử!
Phòng Ngục trầm ngâm một thoáng rồi nói:
– Lúc nãy ta nói đến chỗ lập võ lâm lôi đài. Việc này vang động cả võ lâm đương thời, có thể nói là một việc không tiền khoán hậu. Phàm người học võ công, có ai là không muốn dương danh trong thiên hạ? Nhưng không ai biết được, đằng sau việc này là một âm mưu...
Ngao Tử Thanh “A” lên một tiếng nói:
– Âm mưu gì?
Phòng Ngục lắc đầu thở dài nói:
– Kim Ngột đứng ra chủ trì võ lâm đại hội, sau đó chọn ra thập đại cao thủ, liệt vào trong Phong Vân Bảng. Trong Phong Vân Bảng ghi lại tên họ, lai lịch, binh khí thường dùng và cả các chiêu thức võ công....có thể nói khá là chi tiết. Đây vốn không phải là một việc xấu, nhưng ai ngờ, chỉ một tháng sau, cả thập đại cao thủ đều về dàn quân dưới trướng của Kim Ngột!
Ngao Tử Thanh mệt mỏi ngã người trên gối, nói:
– Chim khôn chọn cành lành mà đổ, việc này kể ra cũng bình thường...
Phùng Ngục thở dài, nói:
– Người không hiểu ngọn ngành thì đều nghĩ như vậy. Nhưng ngươi có biết đâu. Trong thập đại cao thủ đó, có người thì lập trường trái ngược với Kim Ngột, người thì xưa nay không chịu phục tùng bất kỳ một ai. Lão phu lấy một ví dụ, nếu ngươi được liệt vào Phong Vân Bảng thời ấy, ngươi có chịu về dưới trướng của Kim Ngột hay không?
Ngao Tử Thanh không cần suy nghĩ, lắc đầu đáp ngay:
– Bản tính của tại hạ không được tốt cho lắm, không chịu để cho bất kỳ ai sai khiến...
Phòng Ngục gật đầu:
– Thì ngươi cũng thấy đó, phàm những người võ công cao cường, ai ai cũng có tình cao ngạo, làm thế nào lại chịu làm thuộc hạ, chịu để cho người sai khiến? Rõ ràng ở bên trong có vấn đề! Cả mười người ấy đều là cao thủ bậc nhất đương thời.
Sau khi có thêm Thập đại cao thủ về dưới trướng, thực lực của Kim Ngột càng lớn mạnh, dã tâm của hắn cũng từ đó mà lớn lên, hắn muống trở thành võ lâm chí tôn, võ lâm minh chủ. Trong giang hồ, hễ

có người dám nói “Không” trước mặt hắn là lập tức chịu cảnh gia phá nhân vong...
Ngao Tử Thanh hừ lạnh nói:
– Tiền bối nói tâm địa của Kim Ngột khá là quang minh chánh đại sao? Tại sao lại hung ác đến bậc đó? Giết một người bất tuân đó chưa đủ sao lại còn giết sạch toàn gia?
Phòng Ngục lắc đầu, giọng trầm giọng nói:
– Dã tâm của con người rất đáng sợ, cho dùng là một người quang minh lỗi lạc, trong chốc lát có thể biến thành một con ác thú, không có chút nhân tính. Tất cả những điều đó đều từ dã tâm mà ra cả! Kim Ngột cũng không ra khỏi thông lệ ấy. Bản tính của hắn đã bị dã tâm che lắp, hắn trở thành một con người máu lạnh, giết người như rạ, và thập đại cao thủ ấy lại chính là những đao phủ đắc lực nhất.
Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, võ lâm thiên hạ không ai dám phản kháng, Kim Ngột trở thành hoàng đế, thành minh chủ võ lâm, mặc dù sự phản kháng vẫn đang diễn ra một cách ngấm ngầm!
Ngao Tử Thanh cảm thấy rất mệt mỏi, chàng cất giọng yếu ớt nói:
– Sau đó thì thế nào?
Phòng Ngục trầm ngâm một lúc khóe mép lão hơi giật giật trầm giọng nói:
– Lúc ấy Kim Ngột rất đắc ý, tâm trạng của hắn không cần nói cũng biết.
Nhưng người ta lúc đắc ý thường lơi là cảnh giác, và đại họa sẽ đến tức thì! Kim Ngột tưởng đâu cả thiên hạ, đã nằm gọn trong lòng bàn tay mình, không còn ai dám phản kháng, nên sự giới bị được thả lỏng. Vào một đêm, Kim Ngột bị hạ độc chết một cách bí ẩn! Không ngờ một võ lâm bá chủ lại chết một cách mờ ám như vậy, không một ai hiểu vì sao...
Ngao Tử Thanh cất giọng thâm trầm nói:
– Có đúng là không một ai hiểu vì sao chăng? Không lẽ lúc ấy không có ai đứng ra điều tra hung thủ? Chẳng hạn như các thuộc hạ của Kim Ngột như Thập đại cao thủ...
Trong con mắt độc nhất của Phong Ngục bắn ra những tia dị quang, thần sắc lão trông cực kỳ ngụy dị nói:
– Đương nhiên là có! Đặc biệt là thập đại cao thủ, họ là những người sốt ruột nhất. Bởi vì họ cần có thuốc giải độc của Kim Ngột. Hắn đã hạ độc thập đại cao thủ, mỗi người một loại độc khác nhau. Chỉ có Kim Ngột biết là bị trúng thứ độc gì. Hàng tháng, vào một ngày cố định, hắn cho mỗi người uống thuốc giải để tạm thời khắc chế độc tính, làm cho thập đại cao thủ phải một lòng một dạ thần phục hắn.

Nếu hàng tháng không được uống thuốc giải, độc tính sẽ phát tác không chết liền nhưng sự đau đớn không ai có thể chịu đựng nổi!
Ngao Tử Thanh nhếch mép cười nhẹ nói:
– Không độc không phải là kẻ trượng phu! Thủ đoạn của Kim Ngột này quả là tàn độc, đã nghĩ ra được biện pháp này. Nhưng phục người phải phục tâm trước tiên, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ gặp người phản phúc...
Phòng Ngục giọng thâm trầm nói:
– Sau khi Kim Ngột chết, thập đại cao thủ đều hoảng sợ, họ lục nát các nơi ở của Kim Ngột, hy vọng có thể tìm được thuốc giải cho chính mình, nhưng họ đã thất vọng, Kim Ngột là kẻ đa nghi, làm việc gì cũng rất chu đáo, không ai biết được thuốc giải để ở đâu. Thập đại cao thủ cũng không biết được mình bị trúng phải thứ độc dược gì, việc này làm xôn xao giang hồ trong một thời gian dài...
Ngao Tử Thanh buột miệng hỏi:
– Thập đại cao thủ ấy đành chịu chết?
Phòng Ngục lắc đầu, chậm rãi nói:
– Không! Trong số đó có hai người tuổi hơi lớn, không biết hiện giờ ra sao, tám người còn lại vẫn sống đến ngày nay và đều đều đang cố gắng tìm cách giải độc cho mình. Tuy hiện giờ tám người ấy đều không còn trẻ nữa, nhưng chưa đến lúc tuyệt vọng không ai chịu buông xuôi. Chính vì vậy, Phong Vân Bang trở nên một vật tối quan trọng!
Ngao Tử Thanh trầm ngâm một lúc rồi bình thản nói:
– Việc trải qua bao nhiêu năm nay, tại sao mấy người kia vẫn chưa chết? Hay là họ thật sự không trúng độc mà chỉ là trúng kế bị Kim Ngột lừa? À... không phải... nếu đúng như vậy thì tại sao đến giờ họ vẫn còn cố gắng tìm cách giải độc?
Việc này... Giọng Phòng Ngục không thể hiện một chút cảm xúc nào:
– Chúng bị trúng độc thật! Sở dĩ chúng chưa biết là vì chúng may gặp một loại kim đơn, có thể tạm thời khắc chế độc tính, nhưng hàng tháng cứ đến kỳ độc tính phát tác. Lại phải chịu đau đớn đến cùng cực, không đến nỗi mất mạng, nhưng phải chịu sự đau đớn về thể xác và tinh thần hàng tháng như vậy!
Ngao Tử Thanh lại hỏi:
– Vậy việc này có liên quan gì đến Phong Vân Bảng? Bao nhiêu người muốn tranh đoạt Phong Vân Bảng với mục đích gì?
Phòng Ngục khép mắt lại, thần sắc lão trầm xuống, giọng nói vẫn bình thản:
– Thiên hạ đồn rằng Kim Ngột có ghi lại cách giải độc cho từng cao

thủ trong Phong Vân Bảng, bởi vậy Thập đại cao thủ đương nhiên là muốn có được nó để giải độc cho mình. Con ngươi khác cung muốn chiếm đoạt nó nguyên do để khống chế thập đại cao thủ, mục đích dĩ nhiên là xưng bá thiên hạ. Chính vì vậy Phong Vân Bảng là thứ họa căn, sẽ mang đến họa sát thân cho ai mang nó trong người.
Ngao Tử Thanh gật đầu tỏ ý tán đồng nói:
– Quả có đúng như vậy! Nhưng về sau làm thế nào mà Phong Vân Bảng lại rơi vào tay Tiết Thiên Hòa?
Phòng Ngục nhìn Ngao Tử Thanh một cái, chậm rãi đáp:
– Sau khi Kim Ngột chết, Phong Vân Bảng cũng biến mất. Lúc ấy người ta cũng chẳng lưu ý đến việc này, mãi đến khi Tiết Thiên Hòa mang Phong Vân Bảng xuất hiện trên giang hồ. Do đó phong ba lại dấy lên, và lão là người đầu tiên tán mạng vì Phong Vân Bảng. Không biết sẽ còn bao nhiêu người nữa phải bỏ mạng vì nó...
Ngao Tử Thanh lạnh lùng nhìn ra khoảng trời ngoài cửa sổ, giọng bình thản nói:
– Tại hạ vô tình gặp Tiết Thiên Hòa trong một hoàn cảnh lão bị thương cực kỳ thảm trọng. Lão yêu cầu tại hạ phải giữ gìn Phong Vân Bảng tìm cho được chủ nhân của nó để trao trả. Tiền bối có biết chủ nhân của Phong Vân Bảng là ai không? Tiết Thiên Hòa và Kim Ngột, thập đại cao thủ kia có quan hệ thế nào? Bởi vì lúc ấy Tiết thiên Hòa chỉ kịp nói thêm là vật này có quan hệ rất lớn đến trật tự của võ lâm, nếu để lọt vào tay kẻ tiểu nhân thì giang hồ sẽ gặp đại họa...
Phòng Ngục thở dài nói:
– Tiết Thiên Hòa là quân sư của Kim Ngột lúc ấy hắn là kẻ trung tín bậc nhất của Kim Ngột, Phong Vân Bảng do chính bọn chúng viết nên. Vì vậy Tiết Thiên Hòa có một quan hệ cực kỳ mật thiết tới Phong Vân Bảng. Còn nói phải tìm gặp chủ nhân của Phong Vân Bảng để giao trả thì ta không hiểu được ý tứ của hắn thế nào. Kim Ngột và Tiết Thiên Hòa đều đã chết vậy Phong Vân Bảng còn một chủ nhân thứ ba sao? Ta thật không thể nghĩ ra nổi người ấy là ai!
Ngao Tử Thanh nhẹ nhàng buông gọn:
– Tại sao tiền bối lại biết rõ ràng nhiều việc đến như vậy?
Mục quang của Phòng Ngục như cô đặc lại, một lát sau lão thở dài nói:
– Lão phu là một trong thập đại cao thủ ấy, nhưng nay võ công đã mất hết, không biết đáng vui hay đáng buồn nữa!
Ngao Tử Thanh nhíu mày nói:
– Tiền bối xưng là Độc Thần vậy độc của Kim Ngột làm sao làm khó dễ được tiền bối? Tại sao những người kia không tìm đến tiền bối để

nhờ giải độc?
Phòng Ngục hừ một tiếng nói:
– Ta cũng vì tìm cách tự giải độc cho mình mới vùi đầu nghiên cứu và thành công trong đường dụng độc cũng như giải độc. Độc trong người ta đương nhiên đã được giải từ lâu, nhưng những người kia không dám đến nhờ ta. Chúng sợ ta hại chúng. Ngươi không biết chủ Thập đại cao thủ vì tranh giành ngôi thứ, đã xảy ra không biết bao nhiêu là cuộc giao đấu thảm khốc. Tuy ngôi thứ đã được phân định, nhưng vẫn không ai chịu phục ai. Đặc biệt ta lại xếp thứ mười, chúng càng sợ ta giết chúng để chiếm lấy ngôi thứ ấy!
Ngao Tử Thanh mỉm cười chậm rãi nói:
– Mấy người này đã quá cẩn thận, hay làn lại lấy bụng tiểu nhân đo lòng người quân tử. Việc dễ dàng như vậy mà lại không chịu làm, đi lao đầu về hướng khó khăn. Nhân tâm thật không biết đâu mà lường!
Dừng một lát, chàng nhìn Phòng Ngục hỏi:
– Thập đại cao thủ bao gồm những người nào?
Ánh mắt Phòng Ngục chớp động hàn quang, lão hỏi lại:
– Ngươi chưa mở Phong Vân Bảng ra xem?
Ngao Tử Thanh cười nhẹ đáp:
– Lúc Tiết Thiên Hòa đưa nó cho tại hạ, câu đầu tiên là dặn tại hạ đừng mở ra xem. Tại hạ đã hứa với lão đương nhiên là phải giữ lời!
Thần sắc Phòng Ngục tối hẳn lại, lắc đầu nói:
– Không biết cũng hay. Biết làm gì để rồi mang thêm phiền phức vào người!
Ngao Tử Thanh thản nhiên nói:
– Tiền bối đã nói vậy, tại hạ cũng không tiện cưỡng cầu. Có điều tại hạ muốn thỉnh giáo tiền bối một việc, tiền bối có ý kiến gì về lời giao phó của Tiết Thiên Hòa?
Phòng Ngục lẩm bẩm nói:
– Không lẽ hắn còn sống? Có khả năng đó không? Ngoài hắn ra còn ai là chủ nhân của Phong Vân Bảng nữa?
Ngao Tử Thanh vẫn mỉm cười, giọng bình thản nói:
– Tiền bối nói “Hắn” là ai vậy?
Phòng Ngục bỗng gào lên, giọng khủng khiếp:
– Ta không biết! Ta không nói gì hết! Ta đã nói tất cả những điều ta biết.
Ngươi đừng hỏi ta nữa!
Không hiểu điều gì đã làm cho Phòng Ngục thay đổi đến kỳ lạ như vậy. Lão nói xong lập tức quay người chạy như bị ma đuổi ra khỏi phòng để lại Ngao Tử Thanh ngẩn người nhìn theo bóng lão.

Hồi 11
Quỷ Ảnh gặp Diêm Vương

Mới đó mà đã hai tháng, thời gian trôi đi trong im lặng. Thương thế của Ngao Tử Thanh cũng đã bình phục sau những ngày tháng im lặng ấy.
Phòng Ngục ngày ngày cũng đến xem mạch cho Ngao Tử Thanh, nhưng từ sau lần hai người nói chuyện với nhau, lão bỗng trở nên trầm mặc hơn, lão tránh né những cuộc chuyện trò với chàng. Ngao Tử Thanh thấy lão chừng như có điều gì đó không tiện, nên cũng chẳng nhắc lại việc Phong Vân Bảng xem như lão chưa hề nói gì đến Phong Vân Bảng vậy.
Ba người sống dưới một mái nhà tựa như người trong một nhà. Tình cảm giữa Ngao Tử Thanh và Lý Mộng Hàn vẫn tiến triển đều đặn, nhưng Lý Mộng Hàn thì lòng canh cánh việc phụ thân huynh trưởng đã nằm trong tay kẻ thù, còn Ngao Tử Thanh vẫn nhớ đến việc di thể Diệc Hồng bị cướp mất mà xốn xang trong dạ. Và dĩ nhiên, Phòng Ngục thì không lúc nào quên mối thù đối với Tần Bình Tu.
Lúc này toàn bộ nội ngoại thương của Ngao Tử Thanh đã lành hắn, nội lực chàng lại dồi dào như trước khi bị thương, giờ này mà chàng xuất thủ thì chắc chắn là phải nhanh hơn, mạnh hơn và hiểm hơn.
Phòng Ngục nhìn Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:
– Ngươi thiếu ta một món nợ chờ khi ngươi bắt được Tần Bình Tu mang đến đây, nợ nần giữa ta và ngươi coi như hết!
Ngao Tử Thanh cười nói:
– Ân cứu mạng của tiền bối không có bất cứ thứ gì có thể đền đáp được. Mai này có cơ hội, tại hạ nhất định toàn lực tương trợ tiền bối!
Phòng Ngục lạnh nhạt nói:
– Việc ngày mai cứ để ngày mai rồi hãy hay. Nên nhớ ta muốn Tần Bình Tu còn sống, ngươi không được giết chết hắn. Ta biết ngươi hạ thủ tàn độc vô tình, nhưng đối với hắn ngươi phải bắt sống.
Nhiều thắc mắc vẫn đang dằn vặt Ngao Tử Thanh, nhưng chàng không muốn hỏi thêm, chỉ nhìn Phòng Ngục một cách lạ lùng nói:
– Tại hạ nhớ kỹ lời dặn dò của tiền bối, chắc là không để tiền bối phải thất vọng!
Phòng Ngục gật đầu:

– Việc nhỏ như vậy ta tin là ngươi làm được, nhưng ta cũng mong ngươi cho ta một hạn định, tuổi ta không còn nhỏ nữa, e rằng không thể chờ lâu được.
Lý Mộng Hàn nhíu mày nói:
– Tiền bối còn khỏe mạnh như vậy, tại sao lại đi nói những lời gở? Thanh ca nhất định sẽ giúp tiền bối báo được mối thù này mà.
Ngao Tử Thanh ôm quyền nói:
– Tiền bối, chúng ta tạm chia tay ở đây. Trong vòng ba tháng tại hạ nhất định đem Tần Bình Tu tới đây để tiền bối xử trí, cho rằng lão tặc ấy không hãm hại tiền bối, nhưng lão đã dám làm lộng Ngao Tử Thanh này thì cũng đã đủ tội chết rồi.
Nói xong, chàng cùng Lý Mộng Hàn quay lưng bỏ đi.
Phòng Ngục nhìn theo bóng dáng hai người, thần thái lão cực kỳ ngụy dị, cực kỳ cổ quái, nếu có ai nhìn thấy thần thái của lão trong lúc này chắc không khỏi phải rùng mình rởn ốc!
Mãi đến khi bóng hai người khuất hẳn, lão mới quay lưng trở vào trong nhà, trong lòng lão cảm thấy cực kỳ đắc ý. Gương mặt vốn đã không lấy gì làm dễ coi của lão trông càng gớm ghiếc hơn.
Ngao Tử Thanh và Lý Mộng Hàn đi dọc theo Hán Dương Hà, thẳng hướng Nghi Đô Huyện. Lúc này hai người còn cách Nghi Đô Huyện trên dưới một trăm dặm, dọc đường đi không hiếm những phong cảnh hữu tình, nhưng hai người chẳng ai còn tâm trí để mà thưởng ngoạn, chỉ chăm chú bước đi.
Trên gương mặt tuấn tú cương nghị của Ngao Tử Thanh thoáng qua một làn biểu cảm khó diễn tả, giọng chàng trầm trầm:
Thật không ngờ Ngao Tử Thanh này lại có ngày được sóng vai với một nữ nhân hành hiệp giang hồ. Ta cứ nghĩ sau khi Diệc Hồng khuất núi, ta sẽ không còn động lòng trước bất kỳ một nữ nhân nào khác nữa! Nhưng việc tình cảm giữa nam nữ quả là kỳ diệu.
Vừa nói, sắc diện chàng ngơ ngẩn như đang theo đuổi những ký ức cũ.
Lý Mộng Hàn chú mục nhìn chàng, Ngao Tử Thanh cảm thấy ánh mắt nàng như có gai đâm vào người mình, chàng thở dài nói:
– Hàn muội... thấy không vui?
Lý Mộng Hàn lắc đầu, giọng nàng nghe sắc ngọt:
– Tử Thanh! Muội không thể ghen với Diệc Hồng. Bởi nàng đến với Thanh ca trước và bây giờ nàng đã đi xa rồi... Nhưng muội không muốn trở thành người thay thế nàng trong lòng Thanh ca. Nàng là nàng mà muội là muội Thanh ca không được coi muội là cái bóng của nàng!

Ngao Tử Thanh gượng cười nói:
– Đương nhiên! Muội cũng đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa, ta sẽ mãi mãi không quên được Diệc Hồng, nhưng muội cũng chiếm một phần giống hệt như Diệc Hồng trong tim ta. Và từ nay, ta sẽ cố gắng bảo vệ nàng, không để xảy ra việc đã từng xảy ra với Diệc Hồng nữa!
Lý Mộng Hàn nghe ngọt ngào tràn dâng trong tâm khảm, nàng mỉm cười nói:
– Được lời nói của Thanh ca, muội có phải chết vì Thanh ca cũng cam lòng.
Nói không phải khoa trương, muội chưa từng đối đãi với ai tốt đến như vậy! Muội đã từng có nghĩ sẽ ở vậy suốt đời, bởi những nam nhân mà muội gặp đều dung tục như nhau. Nhưng nay gặp được Thanh ca, muội cảm thấy rất mãn nguyện!
Ngao Tử Thanh nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Lý Mộng Hàn, bốn mắt nhìn nhau, tình thâm vô hạn, hai thân thể áp sát vào nhau...
Ngao Tử Thanh ngẩn mặt nhìn trời, giọng trầm trầm:
– Di thể của Diệc Hồng không biết hiện lưu lạc ở phương nào. Nàng là một cô gái tốt, ta nghĩ nàng cũng rất vui mừng vì ta có được một tình nhân như muội!
Ngao Tử Thanh đã dặn lòng là không được nhắc nhiều đến Diệc Hồng trước mặt Lý Mộng Hàn. Nhưng chàng không ngăn được lòng mình, vẫn cứ buột miệng thốt lên. Chàng liếc nhanh về phía Lý Mộng Hàn, may mà nàng không tỏ vẻ bất mãn.
Lý Mộng Hàn ngẩn mặt lên, nói:
– Diệc Hồng tỷ tỷ có ghen không khi mà muội cướp mất Thanh ca?
Ngao Tử Thanh cúi xuống nhìn vào mắt Lý Mộng Hàn, giọng bình thản nói:
– Muội không cướp ta, chính ta thích muội, Diệc Hồng sẽ không ghen đâu, nàng biết tính ý ta. Nếu nàng vẫn còn sống nàng cũng sẽ rất thích muội. Nàng là một cô gái rất tốt!
Lý Mộng Hàn khép mắt lại, nói:
– Chắc nàng đẹp lắm!
Ngao Tử Thanh dịu dàng nói:
– Nàng rất đẹp, nhưng có thể là không đẹp bằng muội. Nhưng ta yêu nàng không phải vì vẻ bề ngoài, mà bởi vì nàng lương thiện, có một tấm chân tình. Dù nàng không đẹp, ta vẫn cứ yêu nàng như ta đã từng làm. Muội cũng vậy, cả đời này ta sẽ yêu muội, lúc hoa niên cũng như lúc về già, lòng của ta không thay đổi.
Vẻ ben ngoài chỉ là tạm bợ, chỉ có chân tình tấm lòng mới là vĩnh cữu.

Lý Mộng Hàn im lặng, hai mắt nàng hơi đỏ, lát sau nàng dịu dàng nói:
– Muội rất cảm động, Tử Thanh, muội cũng sẽ làm như Thanh ca, kiếp này, kiếp sau, ngàn kiếp sau muội sẽ mãi mãi là của Thanh ca.
Ngao Tử Thanh ôm chặt đôi bờ vai nhỏ nhắn của nàng, nói:
– Chờ ta cứu xong lệnh tôn và lệnh huynh, tìm được di thể của Diệc Hồng, chúng ta sẽ thành thân, ta sẽ không để muội rời khỏi ta nữa, dùng tính mạng của ta để bảo vệ muội!
– Đôi má Lý Mộng Hàn vụt đỏ ửng, nàng nép người vào bộ ngực rắn chắc của Ngao Tử Thanh, giọng nàng nghe như hơi thở:
– Thanh ca...
Ngao Tử Thanh cũng nghe lòng mình rung động, nhưng chàng kịp lấy lại bình tĩnh, khẽ đẩy Lý Mộng Hàn ra, cất tiếng cười hào phóng, xong nắm tay nàng tiếp tục tiến bước.
Đi được những nửa canh giờ, thì nhà cửa của Thẩm Gia điếm đã hiện ra trước mắt, Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Qua khỏi Thẩm Gia điếm là đã đến lãnh địa Nghi Đô Huyện, địa điểm mà chúng ta cần đến cũng đã gần kề rồi!
Lý Mộng Hàn nghe xong, hơi rùng mình nói:
– Với lực lượng của hai người chúng ta có cứu nổi phụ thân và đại ca của muội không?
Ngao Tử Thanh cất tiếng cười cao ngạo nói:
– Người của Quỉ Tiêu Ảnh muốn cứu, không ai có thể giữ nổi, Mai Lâm môn có nhiều cao thủ đến đâu cũng chỉ làm một lũ giá áo túi cơm mà thôi!
Lý Mộng Hàn nhíu mày, nói:
– Tử Thanh! muội cảm thấy có lúc Thanh ca cuồng ngạo quá mức... khiêm tốn một chút không tốt hơn sao?
Ngao Tử Thanh cười ha hả nói:
– Khiêm tốn quá mức là giả tạo, ta thích chân thực. Ta ghét tất cả những gì giả tạo. Về sau, muội sẽ biết, phu quân của muội có lúc cũng rất khiêm tốn!
Lý Mộng Hàn đỏ mặt nói:
– Coi Thanh ca kìa! Chúng ta còn chưa... ai lại đi xưng phu quân này phu quân nọ! Người đâu mà mặt dày...
Ngao Tử Thanh ngẩn mặt nhìn ra xa xa, dường như đang đăm chìm trong suy tưởng.
Lý Mộng Hàn chú mục nhìn chàng, khẽ chớp mắt, nói:
– Thanh ca đang nghĩ gì vậy?
Trong đôi mắt nàng tỏa ra những tia sáng lạ lùng, không thể diễn tả

được, chỉ có thể cảm thụ, làm người đối diện cảm thấy ngất ngây như uống rượu mạnh...
Ngao Tử Thanh chỉ khẽ liếc nhìn Lý Mộng Hàn một cái, sau đó lại tiếp tục trầm tư.
Lý Mộng Hàn không chịu nổi sự im lặng của chàng, nàng vừa định mở lời thì Ngao Tử Thanh đã hạ giọng nói:
– Có người tới!
Lý Mộng Hàn nín thở lắng nghe lát sau nàng lắc đầu nói:
– Đâu có!
Ngao Tử Thanh nhìn nàng, mỉm cười dịu giọng nói:
– Sắp tới rồi, có khoảng hơn chục thớt ngựa chạy như điên cuồng, chắc là ở nhà có người chết.
– Có người chết?
Lý Mộng Hàn nhắc lại, khẽ nhíu mày nói:
– Thanh ca thật là... À, có, có tiếng vó ngựa, nhưng hãy còn ở rất xa... Thanh ca làm thế nào phát hiện ra được? Nếu không phải Thanh ca nói ra thì muội cũng không thể nghe thấy được!
Ngao Tử Thanh dịu giọng nói:
– Sống trong giang hồ, không một giây phút nào chúng ta được phép lơi là cảnh giác. Bởi vì bất cứ lúc nào cũng có kẻ thù của chúng ta đang rình rập xung quanh. Và, thính lực của ta có lẽ cũng tinh nhạy hơn người khác một chút.
Lý Mộng Hàn thở dài nói:
– Tử Thanh! Sống mà lúc nào cũng phải căng thẳng đối phó những cuộc sát phạt đẫm máu. Thanh ca ca không thấy chán ngán sao? Từ khi quen biết với Thanh ca, muội thấy dễ sợ quá. Muội sợ có một ngày nào đó chúng ta sẽ mất nhau. Đó là điều mà muội không sao chịu đựng nổi, chỉ mới nghĩ tới nó thôi muội đã cảm thấy quá khủng khiếp rồi!
Ngao Tử Thanh ôm gọn Lý Mộng Hàn vào lòng, như muốn lấy thân thể mình che chở cho nàng. Chàng cất giọng dịu dàng nói:
– Đừng quên rằng muội cũng là người trong giang hồ, là một trong Long Phụng song sát. Tại sao lại thốt nên những lời như là một người bình thường vậy?
Bản lãnh khiến cho nàng thành danh biến đi đâu hết rồi?
Lý Mộng Hàn rầu rĩ nhìn Ngao Tử Thanh, giọng nàng nghe rất bi ai:
– Thành danh thì được gì? Muội chen chân vào giang hồ cũng vì bất đắc dĩ mà thôi. Sự nghiệp của Thiết Hổ bang được dựng nên giữa rừng đao mũi kiếm, muội không thể làm khác đi được. Thực ra thân nhi nữ lại ở trong chốn đao thương, cũng không phải tốt đẹp gì. Từ

lâu muội đã không muốn tiếp tục một cuộc sống như vậy nữa. Tử Thanh, muội...
Ngao Tử Thanh cúi xuống, áp môi mình lên môi nàng, nhẹ nhàng nói:
– Muội đừng nói nữa, ta hiểu lòng muội. Nhưng người ta ngồi trong nhà cũng chưa chắc là tránh được tai họa. Rất nhiều điều phiền phức xảy ra không theo ý muốn của chúng ta. Trong giang hồ, thiên hạ đồn đãi Ngao Tử Thanh tâm dạ hiểm độc, nhưng không ai biết nếu ta không làm như vậy, thì người khác sẽ dùng thủ đoạn tàn độc y như vậy để đối phó ta. Người ta sẽ không nhân từ với ai khi mà họ nhìn thấy cái lợi. Lợi lộc làm con người mất nhân tính!
Lý Mộng Hàn gật đầu, đôi mắt nàng long lanh lệ, giọng nàng nghèn nghẹn:
– Muội biết mọi người đã hiểu lầm Thanh ca, thật ra thì Thanh ca không phải làm một sát tinh máu lạnh. Thanh ca bị hàm oan...
Nàng ngã đầu vào ngực Ngao Tử Thanh khóc rưng rức, tiếng khóc của nàng có thể làm mềm cả sắt đá, tiếng khóc nàng có thể làm bất kỳ nam nhân nào cũng cam lòng chết vì nàng.
Ngao Tử Thanh ôm chặt nàng, nói:
– Chúng đến rồi kìa!
Lý Mộng Hàn buông Ngao Tử Thanh ra, lau mắt nói:
– Dù hổ dữ đến, muội cũng không sơ...
Ngay lúc đó hơn chục thớt ngựa từ phía Thẩm Gia điếm phóng như điên về phía hai người, bụi cuốn mù mịt lên tận trời xanh, quả đúng là chạy bất kể chết!
Ly Mộng Hàn kinh hãi kêu lên:
– Tử Thanh! Chúng...
Ngao Tử Thanh nhướng cao mày lạnh lùng, nói:
– Đừng để ý đến chúng!
Tên kỵ sĩ đi đầu khi còn cách Ngao Tử Thanh chừng mười trượng, vọi vàng kéo mạnh dây cương, đồng thời một tay giơ cao ra hiệu gần chục thớt ngựa lập tức cất vó trước dừng lại. Xem ra kỹ thuật cưỡi ngựa của chúng rất thuần thục.
Gần chục tên bưu hình đại hán mặt mày ai nấy đều xám ngoét như tử thi.
Trong số đó có bốn, năm tên sứt tai mẻ trán, máu me đầy mình trông dáng điệu rất thảm hại.
Tên đi đầu râu quai nón xồm xoàm, dáng vẻ rất hung tợn, chạy tới trước mặt Ngao Tử Thanh, ôm quyền nói:
– Xin hỏi các hạ có phải là Quỉ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh?
Ngao Tử Thanh lẳng lặng liếc nhìn gã đại hán râu xồm một câu nói:

– Không dám! Chính là tại hạ, chúng ta đã từng gặp nhau sao? Xin thứ cho tại hạ mắt kém!
Mấy câu nói đơn giản của Ngao Tử Thanh nghe như tiếng sét nổ giữa tầng không, làm át cả tiếng người la ó, tiếng ngựa hí vang. Toàn bộ mấy tên đại hán trên lưng ngựa đồng loạt nhảy xuống ngựa, chạy tới quỳ sụp trước mặt Ngao Tử Thanh, tranh nhau kêu lên:
– Ngao đại hiệp! Xin cứu mạng! Bọn tiểu nhân là người của Ô Tự Giáo!
Tên đại hán râu xồm kêu lớn:
– Tiểu nhân là Đại Chấp Pháp của bản giáo, tiện danh là Hoành Sơn Báo Giả Huống khấu kiến Ngao đại hiệp!
Ngao Tử Thanh thấy cả bọn lao nhao quì dưới chân mình thì hơi ngẩn người, trầm giọng nói:
– Chư vị đứng dậy đi rồi hãy nói chuyện!
Hoành Sơn Báo Gia Huống lắc đầu kêu lên:
– Không, xin Ngao đại hiệp nhận lời cứu mạng bọn tiểu nhân, nếu không bọn tiểu nhân không dám đứng dậy!
Ngao Tử Thanh nhíu mày nói:
– Được rồi, tại hạ sẽ cố hết sức các ngươi đứng dậy đi!
Hoành Sơn Báo Giả Huống như trút được gánh nặng, nhưng gã lại kinh hãi kêu lên:
– Ngao đại hiệp, ma đầu đuổi tới rồi kìa!
Lại có hai thớt ngựa phi như bay tới nơi, người bên trái thấn thái thâm trầm, song mục ti hí như hai lằn chỉ, giữa trán có một nốt ruồi đỏ chót, tuổi trạc tứ tuần!
– Người kia chính là Xích Hồng Diêm Vương Sài Tạo Liệt!
Khi nhìn thấy bọn thuộc hạ Ô Tự Giáo, hai người lập tức dừng ngựa, quét mắt nhìn qua.
Bọn Hoành Sơn Báo Giả Huống nhìn thấy ánh mắt hai người kia thì tay chân mềm nhũn không còn nói gì được nữa cả.
Sài Tạo Liệt nhìn Giả Huống hừ lạnh nói:
– Các ngươi dám bỏ chạy? Cho dù ngươi chạy đến chân trời góc biển nào đi nữa bản Diêm Vương vẫn cứ lấy mạng chó của các ngươi!
Từng tiếng từng tiếng nói của Sài Tạo Liệt như những lưỡi kiếm lạnh toát cắm phập vào tim bọn thuộc hạ Ô Tự Giáo! Tên nào tên nấy run lẩy bẩy không dám ngẩn mặt nhìn lên.
Ngao Tử Thanh khoanh tay trước ngực, ung dung nói:
– Sải lão! Lâu nay ngươi vẫn mạnh? Trông ngươi oai phong dữ!
Mấy tiếng nói nhẹ nhàng của Ngao Tử Thanh như những mũi kim

chọc vào tai Sài Tạo Liệt. Lão liếc đôi mắt tràn ngập hung quang nhìn về phía Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Sài lão! Vì lẽ gì mà lại nổi nóng với bọn vô danh tiểu tốt này đến nỗi phải truy đuổi gấp gáp như vậy?
Tên đại hán có nốt ruồi đỏ trên trán nhảy phắt xuống ngựa, phóng một bước tới trước mặt Ngao Tử Thanh. Đôi mắt ti hí của gã mở lớn, phát ra những tia sát quang, ngạo nghễ nói:
– Ngươi là thứ gì mà dám gọi Sài huynh của ta là Sài lão này Sài lão nọ? Đôi mắt chó của ngươi bị thứ gì che mất rồi?
Ngao Tử t giọng băng lạnh buông gọn:
– Quỉ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh!
Gã đại hán hơi giật mình, nhìn Ngao Tử Thanh một lượt từ đầu đến chân, xong cười lạnh nói:
– Ngao Tử Thanh? Cho dù ngươi là Quỉ Tiêu Ảnh thì đã sao? Ngao Tử Thanh là cái thá gì mà dám diễu võ dương oai trước mặt huynh đệ ta!
Ngao Tử Thanh nhếch mép cười nói:
– Ngươi là thứ gì mà dám khua môi múa mép trước mặt tại hạ? Đôi mắt chó của ngươi bị thứ gì che mắt rồi?
Gương mặt của gã đại hán biến đổi méo mó, gã lạnh lùng nói:
– Đại La Kim Trượng Chu Cổ Tân! Tên của ta so với Ngao Tử Thanh ngươi thế nào?
Ngao Tử Thanh phất tay áo, cười lạnh nói:
– Ánh sáng của sao lại đi bì với ánh sáng mặt trời?
Đại La Kim Trượng Chu Cổ Tân nổi giận trợn tròng mắt quát:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi cuồng ngạo không đúng đối tượng rồi! Hừ, bằng vào ngươi mà cũng dám vô lễ với ta? Lúc ta thành danh trong giang hồ sợ ngươi còn nằm ngửa bú vú mẹ nữa là!
Không sai, Đại La Kim Trượng Chu Cổ Tân là một nhân vật khá nổi trong lòng hắc đạo. Chuyên làm nghề không vốn, ngang dọc trong giang hồ dễ có hơn hai mươi năm nay. Nhưng, những thứ đó chẳng có ý nghĩa gì đối với Ngao Tử Thanh!
Ngao Tử Thanh gật đầu, giọng thản nhiên nói:
– Bản lãnh của con người chẳng có liên quan gì đến tuổi tác, có khi tuổi càng lớn lại càng vô dụng. Biết đâu ngươi lại không thuộc vào loại ấy?
Đại La Kim Trượng Chu Cổ Tân nghiến răng quát:
– Ngươi ăn bậy nói bạ! Ngươi là thứ chết giẫm! Ngươi...
Ngao Tử Thanh lạnh lùng ngắt lời:

– Bằng hữu! ăn nói cho sạch sẽ một chút! Đừng quên ngươi cũng là thổ bá của một vùng, phải giữ lấy phong độ chứ!
Đại La Kim Trượng Chu Cổ Tân cười lạnh nói:
– Ta là thổ bá? Vậy còn ngươi? Ngươi là thứ gì?
Ngao Tử Thanh cười khanh khách nói:
– Là hào kiệt! Ít ra cũng cao minh hơn ngươi một chút. Có điều ngươi cũng đừng nên đắc ý sớm, chức "Thổ bá" của ngươi do tại hạ đề cử, trong thực tế chưa chắc đã xứng đáng!
Đại La Kim Trượng Chu Cổ Tân gầm lên:
– Xú tiểu tử! Miệng lưỡi ngươi sắc bén cho ngươi chiếm phần hơn nhưng so công phu quyền chưởng thì ngươi chẳng chiếm phần hơn dễ như vậy đâu. Chừng đó mới biết ai là hào kiệt!
Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:
– Hay lắm! Để tại hạ sẽ cho ngươi biết trên đời này có những thứ trừng phạt còn ghê gớm hơn cái chết. Cho ngươi phải trả giá đắt vì những lời nói của ngươi, để ngươi biết lớn lối sẽ gặp phải những hậu quả như thế nào?
Chu Cổ Tân quát lớn:
– Ngày hôm nay lão tử sẽ lột da tên tiểu tử miệng còn hôi sữa này! Hừ! Việc của lão tử mà ngươi dám xía vô? Ngươi đúng là không biết trời cao đất dày!
Ngao Tử Thanh cất tiếng cười như sấm động, ngạo nghễ nói:
– Chu bằng hữu, ngươi cứ giở hết công phu tuyệt học giúp ngươi thành danh ra đi, để tại hạ coi thử ngươi có đáng làm thổ bá hay không!
Chu Cổ Tân quát:
– Giỏi cho tên cuồng đồ!
Tiếng "Đồ" vừa dứt, một bóng trượng lấp lánh ánh kim đã nhằm đầu Ngao Tử Thanh giáng xuống.
Bóng trượng còn lơ lửng trên không mà kình phong đã áp xuống, mãnh liệt dị thường.
Ngao Tử Thanh không cần ngẩn mặt nhìn lên, chiếc Quỉ Tiêu trong tay chàng đã nhanh như một ánh chớp vung lên.
"Kịt!" một tiếng nghe chấn động thần hồn. Chu Cổ Tân bật ngược lên không trung, đảo lộn mấy vòng mới rơi xuống đất.
Song mục Chu Cổ Tân trợn trừng, đầy vẻ khiếp hãi, hắn hầu như không tin được Ngao Tử Thanh có được công lực khủng khiếp dường ấy!
Ngao Tử Thanh nhếch mép cười:
– Ngươi thấy thế nào? Cũng không đến nỗi quá kém phải không?

Chu Cổ Tân dộng mạnh kim trượng xuống đất, gầm lên:
– Tiểu tử! Ngươi tưởng một chút công lực đó là có thể hù dọa được lão tử sao? Ngươi cuồng ngạo một cách quá đáng, nói thật cho ngươi biết, ngươi còn kém xa lắm, như vậy thì có gì là ghê gớm...
Ngao Tử Thanh cười lạnh:
– Nếu vậy thì ngươi cứ tự tiện!
Chu Cổ Tân biến sắc quát:
– Coi lão tử lấy mạng ngươi! Đồ cuồng ngạo! Đồ không biết trời cao đất rộng!
Kim quang lại chớp động, ánh trượng như núi sầm sập đổ xuống đầu Ngao Tử Thanh.
Song mục Ngao Tử Thanh nhìn chằm chằm vào làn trượng ảnh, hữu thủ vang lên, hàn quang xẹt ra, trong chớp mắt đã tấn công ba mươi đao, dường như trong một lúc ở tất cả các hướng khác nhau, ba mươi người cùng cầm Quỉ Tiêu công tới vậy.
Chu Cổ Tân càng đánh càng hãi, gã quát tháo luôn miệng để trợ Oai, Kim trượng trong tay quay cuồng, kình phong mang theo tiếng sấm sét ầm ầm nổi dậy tứ bề.
Ngao Tử Thanh cười lớn nói:
– Ít ra cũng như thế này chứ! Bản lãnh của ngươi vừa đủ để làm thổ bá, chẳng thừa cũng chẳng thiếu!
Quỉ Tiêu của chàng cũng di chuyển như chớp giật, bay bổng cùng với trượng ảnh của đối phương, chồng lên nhau, đan vào nhau, điểm, gạt, đánh, đỡ, nhanh đến không kịp nhìn thấy, ngụy dị, hiểm ác vô cùng!
Chỉ trong nháy mắt, song phương đã giao đấu trên ba mươi hiệp chiêu thức của song phương mỗi lúc một nhanh hơn.
Ngao Tử Thanh vừa ung dung đón đỡ phản ứng vừa quét mắt quan sát xung quanh. Chàng vẫn nhớ, còn Xích Hồng Diêm Vương Sài Tạo Liệt chưa xuất thủ!
Rất nhanh chóng, lại hai mươi hiệp nữa trôi qua!
Ngao Tử Thanh đột ngột áp sát đối phương. Quỉ Tiêu nhanh như điện chớp tấn công hai mươi thế. Vừa nhìn Chu Cổ Tân cuống cuồng chống đỡ chàng vừa cười nhẹ nói:
Chu bằng hữu, tại sao ngươi không mời Sài bằng hữu xuống đây giúp ngươi một tay. Võ công của ngươi cũng không đến nỗi nào, có điều... vừa muốn vào đến cửa của võ đạo, chưa đủ để đăng đường nhập thất!
Chu Cổ Tân toàn lực đón đỡ, sau đó giở hết tuyệt học phản công lại mười tám thế, miệng mắng lớn:

– Xú tiểu tử! Mèo nào cắn mỉu nào còn chưa biết, chờ lát nữa ngươi sẽ biết võ công của ai có thể đăng đường nhập thất!
Trong một phạm vi vô cùng nhỏ hẹp, Ngao Tử Thanh di dộng thân hình, Quỉ Tiêu cũng nhanh như ánh chớp tấn công ba mươi mốt thế. Miến đao chớp động trong không gian, như chiếc cầu vồng, long lanh như nước, như một dãy lụa phi vũ trong không trung, ngụy dị, mãnh liệt đến cùng cực!
Chu Cổ Tân hai tay nắm chặt kim trượng, vận hết sức bình sinh múa như chong chóng gạt đỡ các thế công như mưa bất của Ngao tử Thanh. Lợi dụng một khoảng trống hiếm hoi gã tung người nhảy ra ngoài, sau đó lại huy động Kim Trượng xông vào. Nhưng lưỡi miến đao của Ngao Tử Thanh lúc nào cũng chờn vờn vây kín trước mặt gã như những ánh lửa ma trơi chập chờn.
Chu Cổ Tân không còn cách nào khác đành phải lui lại. Cứ như vậy trở đi trở lại hơn chục lần. Chu Cổ Tân không còn nén lòng được nữa, gã múa tít kim trượng hộ thể, nhảy phắt ra xa xa, lớn tiếng kêu lên:
– Sài huynh! Tên tiểu tử này quả nhiên lợi hại...
Giọng Sài Tạo Liệt âm trầm vang lên:
– Ngao lão đệ, xin hãy dừng tay!
– Chu hiền đệ, lui ra!
Chu Cổ Tân lùi thêm mấy bước nữa, đứng chống gậy xuống đất thở dốc, giơ tay áo lau mồ hôi trán, lòng hãy còn thắc thỏm không yên.
Ngay lúc Chu Cổ Tân tung người lùi lại một bóng áo đỏ như u linh từ trên lưng ngựa lướt xuống đứng chắn trước mặt Ngao Tử Thanh!
Chu Cổ Tân tiến tới sau lưng Sài Tạo Liệt nói:
– Sài huynh! Tên tiểu tử này công lực thâm hậu, chiêu số cũng vô cùng quái dị. Sài huynh phải cẩn thận đối phó mới được!
Sài Tạo Liệt phất tay áo rộng, nhìn Ngao Tử Thanh giọng hòa hoãn nói:
– Ngao lão đệ, mới mấy tháng không gặp, trông lão đệ mỗi ngày một tuấn dật hơn. Độc trong người của lão đê...
Ngao Tử Thanh lạnh lùng đáp:
– Nhờ hồng phúc của các hạ Ngân Đường hoa chi độc đã được giải trừ, thân thể cũng tráng kiện hơn trước.
Mục quang của Sài Tạo Liệt lướt nhanh, dừng lại một thoáng nơi gương mặt tuyệt mỹ của Lý Mộng Hàn, ngắm người một thoáng sau đó từ tốn nói:
– Ngao lão đệ là người có diễm phúc, lúc nào cũng có giai nhân ở bên cạnh, Thiệu cô nương ở dưới đất nếu biết được việc này, hẳn

cũng được an ủi đôi phần!
Ngao Tử Thanh khẽ nhếch mép cười, nụ cười của chàng trông như vừa nếm mật đắng! Giọng chàng trầm trọng nói:
– Nếu không có thứ phụ thân mặt người dạ thú như Thiệu Hóa Dị thì Diệc Hồng đâu đã sớm tạ thế như vậy? Lần này ngươi cũng thay mặt lão độc vật Thiệu Hóa Dị đến nói chuyện với tại hạ?
Sài Tạo tỏ ý không hài lòng hừ lạnh nói:
– Thiệu Hóa Dị là thứ gì mà Xích Hồng Diêm Vương này phải thay mặt cho hắn? Hắn đáng được vinh dự đó sao? Lần trước chẳng qua vì...
Ngao Tử Thanh khẽ chớp mắt giọng bình thản nói:
– Chẳng qua vì Sài lão ngươi cùng với lão độc vật ấy có chung một mục đích nên mới làm như vậy chứ gì?
Sài Tạo Liệt hơi biến sắc sau đó lão lấy lại bình tĩnh rất nhanh, ngẫm nghĩ một lúc lâu mới chậm rãi đáp:
– Lão đệ! lần trước Thiệu Hóa Dị nhờ vả lão phu gặp lão đệ để đòi vật ấy.
Lão đệ không đồng ý thì lão phu cũng chẳng ép uổng. Ngày hôm nay tình cờ gặp lại ở đây, lão đệ vì lẽ gì mà ngăn cản công chuyện của lão phu?
Ngao Tử Thanh chú mục nhìn Sài Tạo Liệt một lát rồi nhẹ nhàng nói:
– Trời có đức hiếu sinh, hơn nữa cứu một mạng người bằng lập mười kiểng chùa. Mấy bằng hữu ở Ô Tự Giáo này đã cầu xin tại hạ cứu mạng, tại hạ lẽ nào thấy chết mà không cứu cho được? Huống chi vị bằng hữu của ngươi quá sức vô lễ, nếu không thì tại hạ đã miễn cưỡng bỏ qua rồi!
Luồng nộ khí đang điên cuồng gào thét trong huyết quản, nhưng giọng nói Sài Tạo Liệt vẫn giữ được vẻ ôn hòa:
– Giữa hai ta nước sông không phạm vào nước giếng. Ngao lão đệ lại năm lần bảy lượt muốn làm khó lão phu, ngươi hơi quá xem thường bản Diêm Vương rồi đó!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Không biết mấy vị bằng hữu này đã đắc tội gì với ngươi?
Sài Tạo Liệt hừ lạnh nói:
– Lão phu là người mà lũ chuột này có thể đắc tội được sao?
Ngao Tử Thanh không thèm hỏi Sài Tạo Liệt nữa, quay sang Hoành Sơn Báo Giả Huống, hất hàm nói:
– Ngươi nói xem!
Hoành Sơn Báo Giả Huống nhìn thấy vẻ mặt âm trầm khủng khiếp của Sài Tạo Liệt đã sợ đến vỡ mật, nghe Ngao Tử Thanh hỏi gã

đành gắng gượng đáp:
– Kể ra thì không có gì, bọn tiểu nhân đang ăn uống trong tửu lâu. Nhị vi...
đại gia đây đi vào, đòi bọn tiểu nhân phải đi ra ngoài... Vì tiểu nhân quản thúc không nghiêm... Có ba huynh đệ đã đắc tội với nhị vi... đại gia, cả ba đều đã chết để tạ tội... bọn tiểu nhân đã cầu xin tha mạng, nhưng nhị vị đại gia cứ một mực...
Ngao Tử Thanh nghe qua đã biết Sài Tạo Liệt và Chu Cổ Tân hoành hành ngang ngược, lòng tức giận nhưng chàng vẫn giữ bình tĩnh nói:
– Để cho người một con đường sống cũng có nghĩa là tích đức cho mình, hơn nữa tửu lâu dựng lên là để mọi người vào đó uống rượu. Sài lão cũng là một võ lâm kỳ tại, lẽ nào chỉ vì mấy tên vô danh tiểu tốt mà để tổn hại thanh danh của mình sao?
Sài Tạo Liệt biến sắc, mặt lão như bị bao phủ một lớp sương mỏng, giọng lạnh lùng nói:
– Ngao lão đệ, lão phu đã nhường nhịn ngươi một phen, đừng tưởng như vậy là lão phu sợ ngươi! Biết tới điểm cuối dừng lại là người tuấn kiệt, đừng để đi quá đà rồi mang hại vào thân.
Ngao Tử Thanh mỉm cười như không nghe thấy lời hăm dọa của Sài Tạo Liệt, nói:
– Sài lão! Xin nể tình tại hạ mà tha mạng cho bọn chúng!
Sài Tạo Liệt lạnh lùng nói:
– Nếu để dễ dàng cho chúng như vậy, việc đồn đãi ra giang hồ, Sài Tạo Liệt này còn mặt mũi nào nhìn giang hồ đồng đạo? Ngao lão đệ, lần trước lão phu đã nể tình ngươi nhiều rồi, lần này muốn tha mạng cho chúng cũng được, nhưng cũng phải trừng phạt nhẹ nhàng mới được!
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Sài lão nói trừng phạt nhẹ nhàng nghĩa là thế nào?
Sài Tạo Liệt “Hừ” một tiến nặng nề nói:
– Mổ bụng tên đầu dọc, lấy tạng phủ của hắn bắt bọng thuộc hạ nuốt sống!
Những tên còn lại, chặt một tay một chân, những tên nào cả gan động thủ với lão phu, móc thêm hai mắt, sau đó...
Ngao Tử Thanh ngẩn mặt lên trời cười như sấm động. Tiếng cười chàng đã dứt mà trong tay mọi người hãy còn nghe tiếng “Oong... Oong..”.
Chàng nhìn Sài Tạo Liệt, dịu giọng nói:
– Nếu bị trừng phạt như vậy, chúng làm sao mà sống nổi? Vậy thì cần gì đến tại hạ cầu xin ngươi tha mạng cho chúng?

Sài Tạo Liệt hơi rùng mình nghĩ thầm:
– Xem ra tên tiểu tử này nhất định xen vào chuyện này rồi! Uy danh của mình đã bị hắn làm giảm quá nửa rồi? Nhưng công lực của hắn thuộc loại cao cường nhất trong những kẻ cao cường nhất, không thể xem thường được. Không biết mình và Chu Cổ Tân liên thủ lại có thắng nổi hắn hay không? Nếu mình không ra tay, để bọn tiểu tử Ô Tự Giáo đồn đãi ra ngoài, thiên hạ lại nói mình sợ hắn...
Sài Tạo Liệt trầm giọng nói:
– Lão đệ! Giữa hai ta xưa này chưa từng có chuyện xích mích với nhau, lẽ nào ngươi nhất quyết ép buộc lão phu động thủ?
Ngao Tử Thanh cười lớn nói:
– Nếu Sài lão nể mặt tại hạ buông tha cho chúng, sau này trên bước đường giang hồ, nếu có gặp lại, tại hạ sẽ nhớ ân tình ngày hôm nay!
Song mục Sài Tạo Liệt trợn tròn bắn ra những tia hàn quang khủng khiếp, lão quát lớn:
– Ngươi ép buộc lão phu động thủ?
Ngao Tử Thanh lẳng lặng nhìn Sài Tạo Liệt, thần thái chàng vô cùng cổ quái, liếc nhanh về phía Chu Cổ Tân cười nhẹ nói:
– Giả Chấp Pháp! Sài đại trượng gia không nể tình tại hạ, vậy các ngươi tính thế nào đây?
Giả Huống nghe như bị giáng một búa tạ vào đầu, hắn quỳ sụp xuống, dộng đầu xuống đất nghe cộp cộp, miệng kêu lên:
– Ngao đại hiệp, tiểu nhân phụng mệnh giáo chủ ra ngoài làm việc, nếu việc bất thành, tiểu nhân có chết cũng không đáng tiếc, chỉ tội cho gia quyến vì bị liên lụy mà phải chết oan. Giáo quy của tệ phái cực kỳ nghiêm khắc, cầu xin Ngao đại hiệp cứu giùm gia thuộc của tiểu nhân...
Giả Huống vừa quì xuống, đám đại hán phía sau cũng nhanh chóng quỳ xuống kêu khóc vang rân.
Ngao Tử Thanh nhíu mày nghĩ thầm:
– "Ô Tự Giáo giáo chủ Vân Lý Xích Lôi Hoa Thành kể ra cũng là tay hảo hán, sao lại có thứ thuộc hạ tham sống sợ chết dường này. Nhưng giáo quy trị tội giáo chúng liên lụy đến gia thuộc thì cũng hơi tàn nhẫn một chút!" Nghĩ xong Ngao Tử Thanh mỉm cười phẩy tay một cái, nói:
– Thôi được rồi, các ngươi đứng dậy hết đi! Qùi mãi như vậy thì còn ra thể thống gì nữa? E rằng tại ha vì các ngươi mà phải mang phiền phức vào người.
Giả Huống và đám thuộc hạ lạy như tế sao, xong mới dám đứng dậy nép mình sang một bên.

Sài Tạo Liệt lạnh lùng nói:
– Ngao Tử Thanh! Việc gì ngươi phải đối địch với lão phu như vậy? Chẳng qua lão phu cũng chỉ muốn giáo huấn mấy tên tiểu tốt cho chúng chừa thói ngông nghênh thôi mà?
Ngao Tử Thanh lắc đầu nói:
– Nếu ngươi chỉ giáo huấn nhẹ nhàng vừa đủ để chúng sợ thì tại hạ chẳng dám nhiều chuyện. Nhưng ngươi hạ thủ quá tàn độc, làm như vậy, thú thật, tại hạ cũng thấy không thuận mắt chút nào. Lộ kiến bất bình không bạt đao tương trợ thì đâu phải là hảo hán?
Sài Tạo Liệt nghiến răng, nói:
– Ngao Tử Thanh, ngươi ngang dọc trên giang hồ kể cũng lâu rồi, đừng để vì mấy tên giá áo túi cơm kia làm hư hại thanh danh của ngươi!
Ngao Tử Thanh nhếch mép biểu lộ một nụ cười, nói:
– Tại hạ còn trẻ, thanh danh lỡ có bị hủy còn có điều kiện để gây dựng lại.
Chỉ sợ Sài lão tuổi tác đã cao, không còn thời gian để làm điều đó nữa.
Mái tóc đỏ như râu tôm của Sài Tạo Liệt như bờm sư tử dựng đứng lên, trông lão tức giận đến cùng cực.
Lão gầm lên một tiếng, bước tới trước mấy bước, quát:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi không hối hận?
Ngao Tử Thanh lại nhếch mép cười, nói:
– Tại hạ chưa từng biết hối hận là gì!
Lý Mộng Hàn móc tay áo Ngao Tử Thanh, nói:
– Tử Thanh! Công lực của lão ma đầu ghê gớm lắm...
Ngao Tử Thanh siết chặt bàn tay nhỏ nhắn của Lý Mộng Hàn, cười nhẹ nói:
– Nhưng còn kém phu quân của nàng một bậc!
Hai người trao đổi với nhau rất nhỏ, nhưng làm sao mà Sài Tạo Liệt không nghe thấy? Da mặt lão vốn đen sì nay cũng đã nhìn thấy sắc đỏ, không! Tím thì đúng hơn! Lão quát lớn:
– Tiểu tử! Ngươi đánh giá lão phu quá thấp! Hãy coi lão phu giáo huấn ngươi!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Tại hạ cũng đang định nói một câu như vậy!
Đôi mắt Sài Tạo Liệt mở trừng trừng, như sắp lọt ra ngoài hàn quang rờn rợn chiếu thẳng lên người Ngao Tử Thanh!
Ở nơi cánh đồng hoang vắng, trên một đoạn đường vắng lặng một cuộc sát phạt giữa con người với nhau đang được chuẩn bi...

Ngao Tử Thanh cất tiếng cười nhẹ nhàng, quay lại nhìn những người đứng sau lưng mình, bình thản nói:
– Mộng Hàn, nàng cùng các bằng hữu Ô Tự Giáo lui ra ngoài xa xa một chút.
Sài lão sẽ không nhân từ như những người khác đâu!
Lý Mộng Hàn nhìn sâu vào mắt Ngao Tử Thanh, gật đầu nói:
– Thanh ca, hãy cẩn thận!
Ngao Tử Thanh mỉm cười gật đầu, quay lại nhìn Sài Tạo Liệt:
– Lão Sài, còn chờ gì nữa?
Sài Tạo Liệt gầm lên một tiếng, như con hổ vồ mồi, nhảy bổ về phía Ngao Tử Thanh, khi còn cách chàng năm bước, lão đột ngột xoay vòng như chiếc chong chóng, cả tay lẫn chân, nhanh như chớp công mười một chưởng, bảy cước! Kình phong như núi sập, chiêu thức vừa nhanh vừa hiểm ác tuyệt luân!
Ngao Tử Thanh khẽ điểm chân, thân hình chàng xuyên qua làn chưởng cước của đối phương, Quỉ Tiêu điểm ra loang loáng nhằm vào mười lăm chỗ trọng huyệt trên người đối phương, mà lần nào cũng nhanh cũng chuẩn xác như nhau!
Sài Tạo Liệt kinh hãi a lên một tiếng, nhanh chóng thu chưởng quay người, kình phong lại ào ào nổi lên, chưởng ảnh rợp trời kích về phía Ngao Tử Thanh.
Như những ảo ảnh trong cơn ác mộng, như những bọt nước giữa mênh mông biển cả, không thể nào nhìn cho rõ ràng được, thân hình Ngao Tử Thanh chỉ lần theo khoảng trống chỉ có hai tấc để xoay người vòng lại, như một cơn lốc lao về phía đối phương. Quỉ Tiêu chớp động, quét, điểm, gạt, đánh công liên tiếp mười bốn chiêu vổ vào chổ yếu huyệt của đối phương.
Động tác của hai người nhanh đến xuất thần, lại như hòa quyện xen lẫn vào nhau, hòa làm một. Tất cả các chiêu công thủ, không còn phân biệt cái nào là của ai, cái nào trước cái nào sau nữa. Quả thật kinh nhân!
Có hai tiếng quát vang lên, chưởng ảnh tung hoành như thiên la địa võng, trông như thác nước tuôn trào liên miên bất tuyệt, đan vào nhau thành một bức màn kín mít!
Những người đứng bên ngoài, không nhìn rõ bóng người ở bên trong nữa chỉ nghe tiếng binh khí gào rít, chỉ nhìn thấy hai thân ảnh mờ nhạt nhào lộn, di chuyển như điện giữa một vùng mờ ảo.
Đại La Kim Trượng Chu Cổ Tân trợn mắt trừng trừng nhìn vào vòng chiến, hắn quên mất những gì đang tồn tại ở bên ngoài vòng chiến, hắn đang run thay cho chính mình, mồ hôi lạnh tuôn ra xâm xấp. Hắn

nhủ thầm, nếu lúc này...
Trong đấu trường, chưởng ảnh cước ảnh, tiểu ảnh vẫn đang huy vũ như lớp lớp sóng trào liên miên bất tuyệt.
Sài Tạo Liệt quát lớn một tiếng, rút phắt chiếc thiết côn màu đỏ rực ra, món binh khí đã cùng với lão thành danh Xích Hồn Diêm Vương. Binh khí cầm nơi tay, thế công của Sài Tạo Liệt càng hiểm càng mạnh càng nhanh hơn.
Lưỡi Miến đao sáng lóa cũng đã xuất hiện ở đầu Quỉ Tiêu, nhìn thấy hai người đang xoắn xít vào nhau, vầng bạch quang trông có vẻ mỗi lúc một lớn rộng hơn; ngược lại, vầng hồng quang càng lúc càng thu hẹp!
Cỏ dại hai bên đường đang run rẩy trong gió, phát ra những tiếng kêu ri rí như những tiếng thở than, không khí như cũng lạnh lùng hơn, làm đồng hoang cũng trở nên thê lương hơn.
Lý Mộng Hàn nhắm mắt lại, nhưng ngay sau đó nàng lại mở bừng mắt ra, đôi môi nàng đang run run, giọng nàng nghe như tiếng rên:
– Trời... Thanh ca...
Trong đấu trường...
Quỉ Tiêu cùng thân hình Ngao Tử Thanh hợp thành một khối, cất lên thì cao tận trời xanh, trầm xuống thì sâu tận hoàng tuyền, lúc xoay chuyển thì như sao băng, lúc tung hoành thì trông như những áng mây phiêu phưởng trong không trung.
Lưỡi Miến đao hẹp, sắc bén dị thường, lại mềm mại như một dải lụa, đính ở đầu tiêu phi vũ trông như điệu múa, nhưng lại phát ra những tia hàn quang rợn người.
Chiếc thiết côn màu đỏ rực của Xích Hồng Diêm Vương Sài Tạo Liệt múa lên trông như một quả thiết cầu màu hồng, và vì lão mặt y phục cũng màu đỏ, nên chẳng còn phân biệt được đâu là côn ảnh đâu là thân ảnh của lão nữa.
Miến đao như chiếc cầu vồng. Thiết côn như quả thiết cầu, sấn vào nhau quấn quít nhau, sau đó phân ra rồi lại nhanh chóng hòa vào nhau, tạo nên những vũ điệu vừa đẹp mắt lại vừa ngụy dị vô cùng.
Đại La Kim Trượng Chu Cổ Tân tay nắm chặt Kim Trượng, nhìn vào trường đấu đến xuất thần. Gã cũng đã có lúc định xông vào trợ lực Sài Tạo Liệt, nhưng thật tình hai tay tuyệt thế cao thủ đang giao đấu như vậy, gã không biết làm cách nào để chen vào!
Chu Cổ Tân cũng được liệt vào hàng đệ nhất lưu cao thủ, nhưng trong hoàn cảnh này, gã bỗng thấy mình thân vô dụng, tựa như một đứa trẻ đứng nhìn hai người lớn đang đánh nhau vậy.
Còn mấy tên thuộc hạ Ô Tự Giáo thì không cần phải nói, chúng

không tin vào mắt mình nữa, chúng không tưởng tượng nổi võ công của con người lại có thể đạt đến mức độ đó, cơ hồ là pháp thuật chứ không còn là võ công nữa!
Kiếm thuật của Lý Mộng Hàn cũng thuộc vào loại danh gia, trên giang hồ cũng đã tạo được ít tiếng tăm. Nhưng lúc này nàng đang nghi ngờ, không biết mình đã luyện qua võ công bao giờ chưa! Nhìn hai người đang xoay chuyển như điện trong đấu trường, nàng lo sợ Ngao Tử Thanh không phải là đối thủ của Sài Tạo Liệt. Sắc mặt nàng trông trắng bệt, đôi môi vốn hồng nhuận như hai cánh hoa anh đào của nàng lúc này cũng không còn chút huyết sắc. Toàn thân nàng run lên từng chập.
Trong đấu trường.
Lúc này hai người đã đánh giá được thực lực của đối phương. Sài Tạo Liệt thành danh trong giang hồ đã rất lâu có thể nói trong vòng bốn mươi năm qua lão luôn luôn được coi là một trong những cao thủ số một số hai trong giang hồ. Nhưng giờ đây đối diện với một đối thủ thực thụ của lão, khiến cho lão mỗi lúc một kinh hãi hơn. Võ công của đối phương quá cao cường, có thể nói là trác tuyệt, tựa như là ma quỉ chứ không phải là con người bằng xương bằng thịt, thật không thể tưởng tượng nổi.
Lập thân trong giang hồ, sống được đến từng tuổi này công lực, võ công của Sài Tạo Liệt có thể nói đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh. Và kinh nghiệm lâm địch của lão quá sức phong phú. Có thể nói đương kim võ lâm có rất ít đối thủ thực thụ!
Ngao Tử Thanh đấu với Sài Tạo Liệt, chàng quả có cảm thấy áp lực cực kỳ lớn. Nhưng chàng rất tin tưởng ở thực lực của mình. Trước đây, chàng đã từng phải đối đầu với hai cao thủ liên thủ nhau, mà công lực của hai người đó chỉ kém Sài Tạo liệt chút ít mà thôi. Nếu so về thực lực, hai đối thủ kia mạnh hơn Sài Tạo Liệt nhiều, nhưng chàng vẫn đủ sức đánh bại hai người đó. Vì vậy, việc đánh bại Sài Tạo Liệt chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.
Trong võ học, hoàn toàn không thể miễn cưỡng được, không hề có chuyện may mắn. Điều này thì cả hai người đang đối mặt nhau trong đấu trường đều hiểu rất rõ. Và dù Miến đao vẫn huy vũ như điện, Thiết Côn vẫn múa loang loáng, nhưng sự thắng bại đã sắp đến lúc được phân định!
Trong đấu trường, Sài Tạo Liệt đã bắt đầu cảm thấy bất an. Sở dĩ lão có ngoại hiệu là Diêm Vương là do lão có được bộ mặt lúc nào cũng lạnh lùng tàn khốc. Lúc này tuy nét mặt lão vẫn lành lạnh như tượng đồng, nhưng trong lòng lão đang gấp rút tính toán, làm thế nào để

thoát thân đây? Trước tiên là giữ lấy cái mạng già đã, chuyện gì rồi sẽ tính sau...
Ngao Tử Thanh là người cơ trí, làm sao mà chàng không nhìn ra tâm tư của đối phương? Thân hình chàng chớp động nhanh như điện, các thế công liên miên bất tuyệt, chiêu thức mỗi lúc càng ngụy dị, càng mãnh liệt hơn. Từ trong vầng hàn quang sáng lóa, Ngao Tử Thanh cất giọng thản nhiên nói:
– Sài bằng hữu, hối hận rồi phải không?
Xích Hồng Diêm Vương Sài Tạo Liệt không nói không rằng, cắn chặt răng hươ Thiết Côn như giông như gió chiếc trường bào màu đỏ của lão bay phấp phới trông như lão đang bay múa may trong không trung vậy!
Lưỡi miến đao và chiếc Quỉ Tiêu trong tay Ngao Tử Thanh như bóng với hình theo sát người Sài Tạo Liệt, bất kể lão vùng vẫy cố gắng thế nào vẫn không thoát ra khỏi vòng đao ảnh của chàng.
Ngao Tử Thanh lại cất giọng khinh ngạo nói:
– Sài lão, nếu bây giờ ngươi chịu dừng tay, không truy cứu việc của các bằng hữu Ô Tự Giáo nữa, tại hạ có thể dành cho ngươi một con đường sống, không chặt tay chặt chân cũng chẳng móc mắt ngươi.
Sài Tạo Liệt nghe như lồng ngực sắp vỡ tung, lão gầm lên:
– Cuồng ngạo tiểu tử! Coi lão phu giáo huấn ngươi!
Thiết côn đột ngột quay tít ba vòng bên phải, sau lại chuyển qua bên trái, đập trên kích dưới, song cước nhanh như điện phóng ra mười một cước...
Thân hình Ngao Tử Thanh đột ngột vọt lên không trung, như một mũi tên rời khỏi cung, dừng lại một phần mười cái nháy mắt ở trên không, sau đó xoay tròn lao xuống...
Ánh hàn quang như một chiếc lưỡi khổng lồ từ trên cao chụp xuống, tấm lưới bỗng vỡ ra, hóa thành một cơn mưa hàn quang túa xuống, tiếng rít gió nghe rờn rợn, như cắt nát không gian ra thành muôn mảnh.
Sài Tạo Liệt đột ngột phá lên cười, tiếng cười lão như sấm động giữa trời quang, hai chân hơi rùn xuống, đứng tấn vững như Thái Sơn, sắc mặt lão chuyển sang màu tím sẫm, thiết côn hoành ngang giơ lên cao.
Ngay lúc mà hàn quang như ngàn giọt mưa rơi tới tấp xuống, râu tóc Sài Tạo Liệt dựng đứng cả lên, lão hét lên một tiếng. Thiết côn bỗng hóa thành một số vòng tròng lớn nhỏ cuốn kình phong vù vù kích ngược lên trên.
Quỉ Tiêu của Ngao Tử Thanh đảo một cái, hàn quang bỗng biến mất

hết, nhưng trong một tích tắc sau hàn quang lại xuất hiện, nhưng lần này lại xuất phát từ mười một góc độ khác nhau tựa như từ bốn phương tám hướng có mười một người đang cầm kiếm tấn công Sài Tạo Liệt. Chiêu thức tinh kỳ, xuất thủ đúng lúc, có thể nói ngụy dị và đẹp mắt đến cực điểm!
Thiết Côn của Sài Tạo Liệt không đánh lên trên nữa mà múa lên càng nhanh, bao bọc lấy toàn thân, kình khí làm dậy bụi mù...
Trong đám bụi mù mười một ánh hàn quang như mười một tia chớp chạm vào quả thiết cầu màu đỏ, lửa bắn tung tóe, tiếng "Oong... Oong... " còn văng vẳng trong tai mọi người thì hai bóng người đã dạt ra, văng về hai phía.
Ngao Tử Thanh chỉ mũi tiêu xuống đất, mũi của lưỡi Miến đao buông thõng là là phất phơ trên mặt đất, tà áo Ngao Tử Thanh khẽ lay động, cộng thêm cái nhếch môi thể hiện một nụ cười của chàng, khiến người nhìn có cảm giác lành lạnh trong tâm khảm.
Lý Mộng Hàn chạy ngay đến bên chàng nói:
– Tử Thanh! Lão không đả thương Thanh ca chứ?
Giọng nói Ngao Tử Thanh nghe băng lạnh:
– Hỏa hầu lão còn hơi kém để làm được việc đó!
Đại La Kim Trượng Chu Cổ Tân chạy đến bên Sài Tạo Liệt kêu lên:
– Sài huynh! Sài huynh vẫn không sao đó chứ?
Bộ râu và tóc đỏ hoe của Sài Tạo Liệt phất phơ trong gió, lão nằm im bất động, cánh tay nắm chặt chiếc thiết con đang run rẫy. Song mục lão đang bắn ra những tia lửa kinh hồn nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Ngao Tử Thanh, tựa như một con dã thú bị thương, thần thái lão toát lên một vẻ cừu hận không thể tả được.
Lão hừ lạnh một tiếng nói:
– Chu hiền đệ! Đây là lần đầu tiên lão phu gặp phải một tay cường địch thật sự! E rằng từ nay về sau chúng ta không được sống trong yên lành!
Chu Cổ Tân ngớ người, gã đưa mắt quan sát khắp người Sài Tạo Liệt nói:
– Sài huynh! Sài huynh đâu có bại hắn? Tại sao lại...
Sài Tạo Liệt trừng mắt nhìn Chu Cổ Tân một cái, xong quay người lão lại để Chu Cổ Tân nhìn thấy ngực áo lão.
Chu Cổ Tân nhìn ngực áo Sài Tạo Liệt bị mũi đao thích thành hình chữ Ngao cực lớn, nhưng lại không phạm vào da thịt lão, thật là không tưởng tượng nổi!
Chu Cổ Tân buột miệng đọc lên thành tiếng:
– Ngao!

Sài Tạo Liệt trừng mắt nói:
– Cái gì mà “Ngao”?
Chu Cổ Tân sợ hãi đến mức nói không thành tiếng nữa, đôi môi hắn mấp máy mãi mới nói được.
– Sài huynh, trên áo Sài huynh viết một chữ “Ngao”...
Sài Tạo Liệt không tin hừ lạnh nói:
– Làm gì có chuyện đó!
Lão cởi phăng chiếc trường bào ra giơ chiếc áo lên xem, quả nhiên trên ngực áo thích rõ ràng một chữ “Ngao” lớn chiếm hết phần ngực.
Lão kinh hãi tột độ, lão không tin vào mắt mình, nháy mắt mấy cái, đúng là chữ “Ngao” rồi!
Trái tim lão thiếu chút nữa thì vọt khỏi lồng ngực nhảy ra ngoài!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Sài lão! thật ra đây là một vinh dự lớn cho ngươi, chiêu vừa rồi có tên là Lưu Tình Phi Thiên, tại hạ phải khổ luyện hơn mười năm mới thành tựu. Bấy lâu nay tại hạ không còn tìm thấy ai xứng đáng để thử, nay mới có dịp lấy ra dùng, quả nhiên nó đã không phụ công lao của tại hạ. Tuy thực tế còn có khoảng cách với sự tưởng tượng của tại hạ, nhưng như vậy cũng đủ mãn nguyện rồi!
Sài Tạo Liệt ngầm thở dài ảo não, nhưng sắc diện lão vẫn âm trầm giọng băng lạnh nói:
– Ngươi muốn thế nào?
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Tại hạ vốn đã không có ý động thủ với ngươi, lúc này đương nhiên là vẫn không đổi ý, có điều chỉ muốn nhắc nhở các hạ làm người không nên dồn ép người khác vào đến chân tường!
Sài Tạo Liệt hừ lạnh nói:
– Công phu của ngươi siêu tuyệt lão phu tự nhận không bằng ngươi, nhưng sẽ có thể chết chứ không chịu nhục. Ngươi đừng tưởng lão phu là thứ hạ tiện có thể quỳ trước mặt ngươi mà xin tha mạng! Ngươi hãy suy nghĩ chín chắn trước khi hành động!
Ngao Tử Thanh khẽ liếm môi, hất tay một cái thu Miến đao vào trong Quỉ Tiêu, giọng chậm rãi nói:
– Tại hạ vốn chẳng có ý bắt ngươi phải quỳ xuống xin tha mạng, chỉ tại ngươi tự nghĩ đến việc đó mà thôi!
Sài Tạo Liệt giương đôi mắt đầy căm phẫn nhìn Ngao Tử Thanh nói:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi tưởng rằng ngươi đã là thiên hạ vô địch rồi sao? Hừ!
lão phu còn sống ngày nào nhất định sẽ đòi lại món nợ ngày hôm nay!

Ngao Tử Thanh phá lên cười ha hả nói:
– Giữa hai chúng ta có nợ nần gì với nhau mà ngươi muốn đòi? Lão bằng hữu!
Ngươi sống đến từng tuổi này rồi, sao có thể nóng nảy như vậy được? Thắng bại là chuyện thường của binh gia, nếu ngươi sống thọ một chút, luyện thêm bốn mươi năm công phu nữa, biết đâu có thể miễn cưỡng đấu bình thủ được với tại hạ. Thêm mười năm nữa thì tại hạ đã không còn là đối thủ của ngươi rồi!
Sài Tạo Liệt tức giận đến nổ đom đóm mắt, nhưng lão cũng hơi kinh hãi trầm giọng nói:
– Ngươi cho rằng võ công của ngươi có thể hơn được bốn mươi năm tu vi của lão phu?
Ngao Tử Thanh gật đầu làm ra vẻ rất nghiêm túc nói:
– Nói một cách chính xác hơn thì ít nhất là bốn mươi năm. Còn nhiều nhất thì... thật tình tại hạ đoán không nổi!
Sài Tạo Liệt nghiến chặt đôi hàm răng như muốn bể nát, lão cười lạnh tiếng cười rờn rợn, nói:
– Ngươi tự cao tự đại! Ngươi cuồng vong! Lão phu cho rằng ngươi chẳng qua chỉ thắng được lão phu nửa bậc...
Ngao Tử Thanh cất tiếng cười quái dị nói:
– Nếu ngươi cho rằng tại hạ nói quá lời, ngươi cứ việc nhìn đôi nhuyễn hài bằng đoạn đỏ của ngươi thì biết!
Sài Tạo Liệt cúi đầu nhìn xuống suýt chút nữa lão ngất xỉu, đôi nhuyễn hài bó sát đôi bàn chân lão bị rách nát, chỉ hơi cử động một chút, chúng đã biến thành những miếng vải vụn...

Ma Tiêu

Hồi 12
Đại Lôi Giáo

Sắc mặt Sài Tạo Liệt đen thẫm, lại, giọng lão nghe như tiếng sói tru:
– Ngao Tử Thanh! Xú tiểu tử! Ngươi dám hí lộng lão phu. Ngươi hãy nhớ kỹ ngày hôm nay, Sài Tạo Liệt còn hơi thở thì sẽ trả lại mối nhục này, ngươi không cuồng vọng được lâu hơn nữa đâu!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Lão bằng hữu, không cần phải thẹn quá hóa giận như vậy! Thời gian không dừng lại để chờ đợi bất kỳ ai, tại hạ buồn thay cho ngươi,

chỉ sợ ngươi không còn thời gian để báo cừu nữa. Cừu này đành để kiếp sau thanh toán vậy!
Sài Tạo Liệt "Hừ" một tiếng nặng nề:
– Họ Ngao kia! Ngươi không cần nói khích ta! Hừ! Thiên ngạo hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân! Lão phu bại dưới tay ngươi nhưng người khác sẽ thay lão phu báo thù, lão phu nhất quyết phải được nhìn thấy mặt của ngươi rơi vãi trên mặt đất!
Ngao Tử Thanh từ tốn lắc đầu chàng nở một nụ cười để lộ đôi hàm răng trăng như ngọc, giọng bình tĩnh nói:
– Sài lão lại quên mất một điều, hôm nay mình làm nhục người, ngày mai sẽ có người làm mình thẹn. Ngươi cũng từng làm cho người khác phải nhục, phải mang hận trong lòng mà không dám nói đó thôi!
Sài Tạo Liệt vừa định mở miệng phản bác, nhưng Giả Huống ở đằng xa đã kêu lớn:
– Ngao đại gia! Tiểu nhân nghe lão nói định tìm người về hợp lực đoạt cái...
cái bảng gì đó của Ngao đại gia, tiểu nhân nghe không được rõ ràng lắm!
Sài Tạo Liệt nghiến răng gầm lên:
– Tiểu Tử! Lão phu chưa đánh chết ngươi đã là may hồn, ngươi còn ở đó mà tố cáo lão phu!
Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:
– Thì ra lão bằng hữu còn chưa từ bỏ ý định đó? Ngươi định vuốt râu hùm?
Sài Tạo Liệt im lặng một lát rồi cất giọng phẫn hận nói:
– Lão phu không thèm đấu khẩu với ngươi nữa, nếu ngươi không muốn mang họa vào thân thì lập tức giao Phong Vân Bảng cho lão phu, biết đâu còn được sống thêm vài năm nữa mà hưởng phúc với giai nhân! Nếu không để cho một vị cô nương như hoa mai ngọc này phải trở thành góa bụa thì thật là tàn nhẫn!
Ngao Tử Thanh lạnh lùng nhìn Sài Tạo Liệt nói:
– Đó là việc riêng của tại hạ không dám làm nhọc lòng Sài lão phải lo lắng hộ! Lão bằng hữu, mạng không còn thì có đoạt được Phong Vân Bảng cũng bằng vô dụng, có phải không? Không lẽ mang theo vào trong quan tài?
Sài Tạo Liệt dộng mạnh thiết côn xuống đất nói:
– Qua khỏi ngày hôm nay, dù ngươi có chạy đến chân trời góc biển lão phu cũng nhất định tìm ngươi để rửa nhục. Ngày khác gặp lại, ngươi sẽ biết ai là chân nhân, ai sẽ cúi đầu xưng thần!
Ngao Tử Thanh không chút khách sáo cười nhẹ nói:

– Lúc nào tại hạ cũng sẵn lòng bồi tiếp!
Chu Cổ Tân cất giọng the thé nghe nhức tai nói:
– Ngày hôm nay coi như ngươi đã thắng, nhưng việc như thế này chỉ xảy ra một lần, không bao giờ có lần thứ hai!
Ngao Tử Thanh thích thú nhìn Chu Cổ Tân, chàng không lên tiếng đáp lại cái nhìn rất bình thản của chàng làm Chu Cổ Tân chột dạ, gã cúi đầu nhìn xuống trông rất thảm não. Chừng khi gã ngẩn đầu nhìn lên nét mặt gã trông thẹn thùng, tay chân như thừa thải ra trông rất tội nghiệp.
Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:
– Bằng hữu, tại hạ không muốn thấy quá nhiều cảnh đầu rơi máu chảy.
Nhưng như vậy không có nghĩa là tại hạ có thể nhẫn nhịn được mãi. Ngươi nghe cho rõ đây, từ giờ trở đi hãy bỏ ý định cướp đoạt Phong Vân Bảng đi nếu không, ngươi sẽ phải nằm xuống vì dã tâm của ngươi nhớ chưa?
Sài Tạo Liệt trầm giọng nói:
– Lão phu sẽ nhớ rõ, từng câu từng lời nói của ngươi ngày hôm nay. Sẽ có một ngày lão phu sẽ tìm ngươi để thanh toán.
Ngao Tử Thanh nở một nụ cười không có vẻ của một nụ cười chút nào nói:
– Tại hạ sẽ chờ ngươi, nhưng nếu lần thứ hai ngươi lỡ bị bại nữa, e rằng sẽ không còn cơ hội để thực hiện lần thứ ba!
Từng tiếng, từng tiếng nói của chàng nghe như từng giọt băng rơi trên tâm khảm của đối phương.
Sài Tạo Liệt phất tay áo rộng, lão vừa bước chân đi, đôi nhuyễn hài đã rơi ra, lão tức giận đá văng đi, xong ngưng mục nhìn Ngao Tử Thanh một lúc cất giọng âm trầm nói:
– Ngươi sẽ chết không có đất mà chôn!
Ngao Tử Thanh nhếch mép cười nói:
– Lão bằng hữu! Ngươi nói hơi nhiều rồi đó!
Sài Tạo Liệt hừ lạnh một tiếng, khi tiếng hừ của lão còn đọng lại trong không gian thì thân hình hai người đã cất lên, rơi trên yên ngựa. Hai thớt ngựa lập tức tung vó chạy như bay!
Ngao Tử Thanh châm rãi nhìn quanh, xung quanh tất cả đều tĩnh lặng tiếng gió vi vu nghe như những tiếng thở dài u oán, oán than cho nhân gian sao mãi tranh giành chém giết nhau.
Ngao Tử Thanh tằng hắng một tiếng nói:
– Giả Chấp Pháp! Các ngươi cũng đi đi!
Giả Huống cùng mấy tên thuộc hạ vẫn đứng bất động ở đó, giờ nghe

nói như được đại xá, đồng quỳ sụp xuống, Giả Huống kêu lên:
– Bọn tiểu nhân không dám quên ân cứu mạng của Ngao đại hiệp, về đến tổng tàn, tiểu nhân sẽ bẩm báo giáo chủ...
Ngao Tử Thanh khoát tay nói:
– Không cần đâu! Không lẽ tại hạ cứu các ngươi để mong được các ngươi báo đáp sao? Mai này đi lại trên giang hồ, phải để ý nhìn trước nhìn sau một chút.
Hạng như hai người bọn chúng động vào không yên thân đâu. Nhớ lấy!
Giả Huống vâng dạ luôn mi, đến khi nhìn thấy Ngao Tử Thanh cau mày, mới vội vàng hô hào thuộc hạ lên ngựa phóng đi. Lần này trông chúng còn cuống quít hơn cả lúc bị săn Sài Tạo Liệt đuổi theo nữa!
Lý Mộng Hàn chờ cho bọn Giả Huống đi hết mới thở ra nhẹ nhõm nói:
– Tử Thanh! Chàng không giết chúng, muội cảm thấy rất vui, thì ra Thanh ca của muội không phải là kẻ tàn nhẫn vô nhân tình!
Ngao Tử Thanh ôm chầm lấy Lý Mộng Hàn, khẽ hôn lên trán nàng nói:
– Có muội ở bên cạnh, ta không muốn giết người, không muốn muội nhìn thấy cảnh chết chóc mà muội vốn không ưa! Hơn nữa ta thấy việc bất bình mới ra tay, song phương không có oán cừu gì đến nỗi phải chém giết nhau.
Lý Mộng Hàn bỗng thở dài, giọng nàng nghe u oán:
– Chờ giải quyết xong hết mọi việc, chúng ta rời khỏi võ lâm, tìm một nơi không có máu tanh, không có tranh giành chém giết, chúng ta sẽ ở tại đó trọn đời.
Ngao Tử Thanh gật đầu:
– Trước khi có muội, ta chưa từng nghĩ đến vấn đề này, sống được ngày nào hay ngày nấy. Nhưng nay, ta cũng cảm thấy giống như muội, chỉ có rời khỏi giang hồ, chúng ta mới sống được cuộc sống của chính mình. Có muội ở bên cạnh, ta còn gì phải truy cừu nữa.
Trầm mặc một lúc, Ngao Tử Thanh siết chặt Lý Mộng Hàn hơn, chàng có thể cảm thấy nhịp tim đập dồn dập của nàng, làn da trắng ngần, mịn màng của nàng tỏa ra một mùi hương xử nữ dịu dàng...
Chàng hạ giọng nói:
– Chúng ta đi thôi!
Lý Mộng Hàn nép sát vào người Ngao Tử Thanh, nói:
– Muội mong cho thời gian dừng lại, để chúng ta được mãi mãi ở bên nhau như thế này. Tử Thanh! Từ lúc muội hiểu biết đến giờ, chưa bao giờ muội thấy được mãn nguyện như lúc này, muội cảm thấy rất

hạnh phúc.
Ngao Tử Thanh nhẹ nhàng áp môi mình lên môi nàng, dịu dàng nói:
– Ta cũng vậy! Nhưng thôi, chúng ta phải đi, trước mắt chúng ta cần phải giải cứu phụ thân và đại ca của muội...
Đôi mắt Lý Mộng Hàn hơi đỏ, giọng nàng nghe nghèn nghẹn, nói:
– Nếu không có Thanh ca, không biết hiện giờ muội ra sao nữa. Đêm hôm ấy, khi người của Mai Lâm môn tràn vào tổn đàn Thiết Hổ bang tàn sát. Người trong bang ngã xuống như rạ, nhìn thất phụ thân, và đại ca bị bắt, ý nghĩ đầu tiên trong đầu muội là phải tìm Thanh ca... nhưng muội lại không biết Thanh ca đi đâu, muội chỉ nhằm hướng Thanh ca đi mà đi tìm, nhưng chắc là thiên ý, muội đã tìm gặp Thanh ca. Nhưng trông dáng điệu của Thanh ca lúc ấy, muội sợ đến chết đi được.
Muội hầu như cảm thấy vô vọng, nếu Thanh ca chết, chắc chắn muội cũng sẽ chết theo, phụ thân và đại ca có trách muội cũng đành chịu để cho hai người trách.
Muội không thể mất Thanh ca, muội không thể sống mà không có Thanh ca... Tử Thanh! Chàng có biết cho lòng thiếp không...
Và nàng khóc nức nở, nàng siết chặt người Ngao Tử Thanh như sợ rằng nếu nàng nới tay ra, chàng sẽ biến mất.
Gió lạnh thổi mạnh, thân hình Lý Mộng Hàn run rẩy như không chịu đựng nổi cái lạnh, Ngao Tử Thanh cởi áo ngoài của mình khoác lên người nàng. Cất giọng ấm áp nói:
– Đi thôi! Nếu mọi việc thuận lợi, nội đêm nay chúng ta sẽ cứu được phụ thân và đại ca của muội...
Lý Mộng Hàn gật đầu bước đi. Nhưng đi được vài bước nàng đã lo lắng nói:
– Mai Lâm môn cao thủ như rừng, chúng ta chỉ có hai người sức mỏng thế cô, có thể an toàn mà cứu được người không?
Ngao Tử Thanh gật đầu, giọng chắc nịch:
– Được! Nhưng có lẽ phải cực khổ một chút, muội yên tâm đi, dù có phải mất mạng, ta cũng nhất định phải cứu được hai người ra khỏi nanh vuốt của kẻ địch!
Lý Mộng Hàn rùng mình lắc đầu nói:
– Không! vì muội, Thanh ca không được để xảy ra bất kỳ sơ suất nào! Thanh ca hứa với muội đi, mọi người đều phải được an toàn!
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Đương nhiên! Không ai có thể chia rẽ được hai ta đâu!
Hai người lại tiếp tục đi.
Nhưng đi không được bao lâu, bỗng Ngao Tử Thanh dừng chân,

chàng quay người trở về phía mà hai người vừa đi qua, vẻ mặt trầm trọng nói:
– Mộng Hàn! Lại có người theo nữa!
Lý Mộng Hàn giật nảy người, giọng kinh hãi nói:
– Có khi nào là người của Mai Lâm môn không? Nơi đây đã là vòng ngoài của phạm vi thế lực của chúng rồi!
Ngao Tử Thanh không tỏ vẻ gì lo lắng, trầm giọng nói:
– Không thể biết được, chỉ một tiếng vó ngựa thì không thể nói chính xác được. Nhưng binh đến thì tướng ngăn, nước dâng thì đắp đê, có gì phải sợ!
Vừa nói chàng vừa siết chặt đôi tay Lý Mộng Hàn để nàng yên tâm.
Lý Mộng Hàn dịu dàng nói:
– Chỉ cần được ở bên Thanh ca, thì muội không sợ gì hết, muội biết Thanh ca có đủ sức bảo vệ muội, muội...
Ngao Tử Thanh gật đầu:
– Ta sẽ không để muội gặp phải bất kỳ sự bất trắc nào!
Lúc này tiếng vó ngựa dồn dập đã vang lên bên tai Lý Mộng Hàn, nàng hướng về phía có tiếng vó ngựa, xong lại liếc nhìn thần thái Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh cũng nhìn về phía có tiếng vó ngựa, giọng đều đều nói:
– Tiếng vó ngựa nghe rất gấp gáp hình như có việc gì đó rất trọng đại, những kỵ sĩ này đang rất sốt ruột...
Lý Mộng Hàn rụt cổ nói:
– Tiếng vó ngựa rầm rầm rất dễ sợ!
Phía xa xa đã nhìn thấy bụi mù bốc lên, một đoàn thiết kỵ đang phi như bay về phía hai người.
Ngao Tử Thanh liếm liếm môi nói:
– Ta thật sự không muốn thấy mưa máu gió tanh, không muốn nhìn thấy một con người đang sống sông sỏng như vậy bỗng biến thành một cỗ tử thi.
Lý Mộng Hàn gật đầu:
– Đúng vậy! Nếu không phải gặp chuyện vạn bất đắc dĩ, chúng ta nên nhất là không nên giết người. Cong người ta sinh ra ai cũng có phụ mẫu huynh đệ...
Lúc ấy thì hàng trăm thớt ngựa không có hàng lối dừng lại xa xa trước mặt ha người. Lại có tiếng vó ngựa thưa thớt, đoàn người ngựa đã hình thành một thế bao vây Ngao Tử Thanh và Lý Mộng Hàn vào giữa. Rất nhanh chóng, các kỵ sĩ đã rời yên ngựa, tay lăm lăm khí giới, không khí lập tức căng lên, như sắp lâm đại địch!

Toàn bộ những cặp mắt đều chứa đầy sát khí đổ dồn về phía Ngao Tử Thanh và Lý Mộng Hàn. Có một lão nhân dáng cao lớn nhưng gầy gò, bước ra khỏi hàng ngũ. Mình lão mặc kình phục, sắc mặt trầm trầm, mục quang lành lạnh, nhìn Ngao Tử Thanh và Lý Mộng Hàn ra vẻ xem thường.
Lão nhân cất giọng trầm hùng nói:
– Tiểu bằng hữu! Ngươi là hạng nào trong Mai Lâm Môn? Ngươi đã thăm dò thực lực của ta đó có phải không? Nói! Ngươi tên họ là gì?
Ngao Tử Thanh nghe nói thở phào nhẹ nhõm, thì ra bọn người này không phải là người của Mai Lâm môn, nghe khẩu khí của lão nhân này thì hình như họ còn có oán thù với Mai Lâm môn nữa thì phải.
Ngao Tử Thanh lẳng lặng quan sát lão, từ cách phục sức đến tướng mạo nhất thời chàng không đoán ra nổi, đối phương là nhân vật nào trong võ lâm.
Lão nhân thấy Ngao Tử Thanh lạnh lùng quan sát lão thì nổi giận quát:
– Tiểu tử! Nếu không phải lão phu nhìn thấy ngươi còn quá nhỏ tuổi mà thương tình thì đã sớm cho ngươi một chưởng đi chầu Diêm Vương rồi! Ngươi tưởng lão phu sợ Mai Lâm môn các ngươi sao? Hừ! Trong mắt Đại Lôi Giáo, Mai Lâm môn các ngươi chẳng là cái gì cả! Dám trêu chọc đến Đại Lôi Giáo thì các ngươi tới số rồi!
Ngao Tử Thanh gật đầu nói thầm:
– Thì ra là người của Đại Lôi Giáo, vậy người này chắc là đệ ngũ giáo đầu của Đại Lôi Giáo, Linh Thiên Ma Mã Uy Túc!
Chàng cất giọng trầm tĩnh, nói:
– Xin hỏi các hạ, bằng hữu có phải là người vang danh một dãy Hồng Mã, Kinh Thiên Ma Mã Uy Túc không?
Lão nhân hơi ngẩn người nói:
– Ngươi biết lão phu? Không sai! Lão phu chính là Mã Uy Túc!
Ngao Tử Thanh ôm quyền nói:
– Tại hạ Ngao Tử Thanh!
Mã Uy Túc giật mình, buột mình kêu lên:
– Quỉ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh!
Ngao Tử Thanh mỉm cười, bình thản nói:
– Không dám, chính là tại hạ!
Kinh Thiên Ma Mã Uy Túc vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ kêu lên:
– Phong thái trác tuyệt! Vị thiếu hiệp quả không hổ là long phụng giữa nhân gian, thứ cho lão phu có mắt mà không nhìn thấy cao nhân, lại tưởng là bọn nha trảo của Mai Lâm môn. Thất kính! thất kính! Mong Ngao thiếu hiệp chớ trách!

Ngao Tử Thanh tươi cười nói:
– Mã bằng hữu nặng lời rồi! Không biết Đại Lôi Giáo cử binh đến đây là vì việc gì? Không lẽ có điều chi bất mãn đối với Mai Lâm Môn? Nếu không thì đâu đến nỗi vừa gặp mặt đã cho bọn tại hạ là gian tế của Mai Lâm môn!
Mã Uy Túc tằng hắng một tiếng, trầm giọng nói:
– Việc này càng nói càng thêm tức. Mai Lâm môn vốn cũng là danh môn chính phái, gần đây không biết vì lẽ gì lại thay đổi đột ngột. Làm nên những việc khiến người ta câm phẫn. Đại Lôi Giáo và Mai Lâm môn vốn không có xích mích thù hằn gì với nhau. Mỗi bên cắt cứ xưng hùng nhất phương, nào ngờ Mai Lâm môn liên tiếp chặn đường cướp bóc các thương phụ của Đại Lôi Giáo. Bản giáo vốn thấy việc không đáng nên không định động bỏ qua. Nào ngờ chúng càng làm tới, phá luôn ba phân đàn của bản giáo, lại còn lớn tiếng đòi đạp bằng Đại Lôi Giáo. Bản giáo giáo chủ không còn nhịn được nữa, mới lệnh cho lão phu đem binh đến giáo huấn chúng một phen, cho chúng thấy rằng Đại Lôi Giáo chẳng phải tay mơ!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Thì ra là như vậy! Nhưng sao chư vị lại cho rằng tại hạ là gian tế của Mai Lâm Môn?
Mã Uy Túc chậm rãi đáp:
– Bọn lão phu cử binh đến đây vì thanh thế quá lớn Mai Lâm Môn cũng chẳng phải là hạng tầm thường dọc đường đã thấy không ít người chúng lén lút dòm ngó. Nếu không lão phu cẩn thận ứng phó, e rằng chưa đến được tổng đàn Mai Lâm Môn thì đã trúng độc thủ của chúng rồi! Chính vì vậy sắp đến lãnh địa của chúng lại trông thấy nhị vị, cứ ngỡ...
Ngao Tử Thanh mỉm cười, gật đầu:
– Việc này cũng không thể trách Má giáo đầu được! Có điều... quý giáo làm rần rần rộ rộ kéo binh đến đây như vậy, chẳng phải là tự đánh động cho đối phương biết trước để phòng bị sao? Xin thứ cho tại hạ nói thẳng, làm như vậy đối với quý giáo lợi bất cấp hại.
Mã Uy Túc lạnh lùng nói:
– Đại Lôi Giáo ta hành sự quang minh lỗi lạc, không làm chuyện bắt chó trộm gà! Bọn lão phu phen này đường đường chính chính kéo đến đấu với Mai Lâm môn một trận để đời! Đại Lôi Giáo không phải chỉ biết đứng nhìn người khác mặc tình tung hoành!
Ngao Tử Thanh ho khan mấy tiếng nói:
– Mã giáo đầu! Tiểu nhân vì câu “Lời nói thẳng thì lúc nào cũng khó nghe”.

Mã Uy Túc nghiêm nghị nói:
– Ngao thiếu hiệp có điều chi muốn nói xin cứ nói thẳng, anh danh của thiếu hiệp bản giáo giáo chủ cũng thường nhắc tới, huynh đệ trong giáo không một ai là không kính phục, lão phu tuy chưa có duyên diện kiến nhưng cũng đã kính phục từ lâu, có diệu kiến gì xin Ngao thiếu hiệp minh tâm.
Ngao Tử Thanh giữ lễ, đáp:
– Tại hạ thật không dám! Có điều tại hạ cảm thấy... thực lực của quý giáo cố nhiên là mạnh, nhưng Mai Lâm môn trong giang hồ, chẳng ai dám nói là yếu! Nếu cứ dùng sức tràn tới Tổng đàn của Mai Lâm môn tấn công thế này quyết chẳng thể thắng nổi, ngược lại sẽ tạo nên thương vong thảm trọng cho quý giáo nữa!
Mã Uy Túc ngẩn người một lát rồi chậm rãi nói:
– Ngao thiếu hiệp nói chí phải, bản giáo giáo chủ bản tính thành thực, cứ nghĩ bản giáo kéo quân tới thì Mai Lâm môn cũng phái người ra đường đường đối chiến. Nay Ngao thiếu hiệp nói như vậy, lão phu bắt đầu cảm thấy bất ba rồi!
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Qúy giáo hành sự quang mình chính đại; nhưng tục ngữ có câu "Hại nhân chi tâm bất khả hữu. Phòng nhân chi tâm bất khả vô"! không phải tại hạ muốn làm nhựt nhuệ khí của Mai Lâm môn, nhưng các vị đi rầm rộ như vậy cũng có nghĩa là chúng đã sớm biết chư vị kéo quân tới đây. Lẽ nào chúng lại không sớm chuẩn bị?
Hơn nữa, thực lực của chư vị so với cao thủ của Mai Lâm môn thì...
Sắc diện Mã Uy Túc trầm trọng lão ấp úng nói:
– Ngao thiếu hiệp, vậy Ngao thiếu hiệp nói thử..bọn lão phu phải làm sao?
Ngao Tử Thanh chưa kịp đáp thì đã có một đại hán thân hình vạm vỡ bước ra nói:
– Mão giáo đầu! không lẽ chúng ta lại sợ bọn tiểu tốt Mai Lâm môn? Dù cho tổng đàn của chúng có là tường đồng vách đất thì chúng ta cũng có thế phải đạp bằng!
Mã Uy Túc nổi giận trừng đại hán nọ một cái, quát:
– Lui ra! Lão phu và Ngao thiếu hiệp đang thương nghị, ngươi biết cái gì mà xen vào?
Đại hán nọ không dám nói thêm lời nào cúi đầu rút lui ra phía sau.
Mã Uy Túc quay lại, nhìn Ngao Tử Thanh cười gượng nói:
– Ngao thiếu hiệp có cao kiến gì?
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Tại hạ cũng đang có chút việc hiềm khích với Mai Lâm môn, có thể

chúng ta liên thủ lại đối phó với chúng?
Mã Uy Túc mừng rỡ, nói:
– Hay quá! Có Ngao thiếu hiệp liên thủ thì phá Mai Lâm môn không phải là chuyện khó khăn nữa! Đây là đại phúc cho toàn thể Đại Lôi Giáo, có điều k biết Mai Lâm môn có hiềm khích thế nào với Ngao thiếu hiệp?
Ngao Tử Thanh quay lại, kéo tay Lý Mộng Hàn lên ngang với mình rồi tươi cười nói:
– Mã giáo đầu, vị này là hồng nhan tri kỷ của tại hạ. Lý Mộng Hàn cũng là thiên kim tiểu thư của Thiết Hổ bang, Lý bang chủ.
Mã Uy Túc ôm quyền thi lễ, cười ha hả, nói:
– Thì ra là Lý cô nương, ở trong Long Phụng song hiệp! Nghe qua cách đây không lâu Thiết Hổ bang đã bị Mai Lâm môn xâm phạm, không biết hiện thời Lý bang chủ...
Lý Mộng Hàn thở dài đáp:
– Phụ thân cùng đại ca của tiểu nữ đều đang ở trong tay Mai Lâm môn, tiểu nữ đều đang ở trong tay Mai Lâm môn, tiểu nữ cùng... Ngao đại hiệp đang định đi giải cứu...
Mã Uy túc tức giận “Hừ” một tiếng nặng nề, nói:
– Thì ra là như vậy! Bọn Mai Lâm Môn đáng chết này, chúng định xưng bá giang hồ chắc? Bằng không tại sao không chịu cùng các bang phái khác chung sống hòa thuận. Lại cứ muốn động can qua! Lý cô nương yên tâm. Đại Lôi Giáo sẽ liên thủ với hai vị cứu lệnh tôn cùng lệnh huynh đồng thời dạy cho Mai Lâm môn một bài học!
Lý Mộng Hàn khiêm nhường, nói:
– Đa tạ chư vị! Tiểu nữ thay mặt toàn thể Thiết Hổ bang, cảm tạ ân đức của chư vị!
Mã Uy Túc vội đáp lễ, nói:
– Lý cô nương quá lời!
Ngao Tử Thanh trầm giọng nói:
– Mã giáo đầu, chúng ta phải kế hoạch hành động trước nếu không Mai Lâm môn đang nuôi dã tâm làm bá thiên hạ, thực lực không phải thường, e rằng không dễ đối phó.
Mã Uy Túc bây giờ cũng đã ý thức được khó khăn trước mắt, nghiêm giọng nói:
– Việc này chắc phải nhờ vào trí của Ngao thiếu hiệp. Lão phu nhất thời chẳng nghĩ ra được gì cả. Trước khi kéo quân đi chỉ một lòng tử chiến, đâu có sắp đặt kế hoạch gì!
Ngao Tử Thanh chắp tay sau lưng cúi đầu đi đi lại lại mấy vòng, lát sau đứng lại nói:

– Các vị đã để lộ hàn tung, không thể xuất kỳ bất ý tấn công được nữa. chỉ còn cách liều tử chiến một phen mà thôi!
Lý Mộng Hàn tỏ vẻ khẩn trương nói:
– Tử Thanh! Lúc nãy... Ngao đại hiệp nói là không thể đường đường chinh chính tiến công...
Ngao Tử Thanh gật đầu, nói:
– Không sai! Nếu cứ đánh thẳng vào tổng đàn của chúng thì khó chiếm phần thắng ngược lại còn bị thương vong thảm trọng nữa. Nhưng chúng có thể dùng kế "Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương?
Mã Uy Túc nhíu mày nói:
– Như thế nào gọi là "Minh Sạn đạo, ám độ trần thương"?
Ngao Tử Thanh trầm giọng nói:
– Chư vị đã bị lộ hành tung, Mai Lâm môn chắc chắn là đã có sự chuẩn bị.
Chúng ta không được đánh thẳng vào đại bản doanh của chúng mà gửi chiến thư, hẹn chúng ra Hổ Não quyết chiến, cứ một chọi một, đán phân thắng bại thì thôi, không được thương vong đối thủ!
Mã Uy Túc mừng rỡ nói:
– Giao đấu trên tình thần như vậy là hợp với ý của bản giáo giáo chủ không muốn tàn sát mất mạng, chỉ muốn giáo huấn Mai Lâm môn một phen mà thôi. điều cốt yếu là dạy cho chúng biết để mai này không được hành động ngang tang như vậy nữa!
Ngao Tử Thanh nhếch mép cười giọng trào lộng, nói:
– Qúy giáo giáo chủ tâm địa nhân từ, tại hạ thực lòng kính phục! Nhưng như vậy là chúng ta đã đánh giá quá cao tác phong của Mai Lâm môn rồi! Ta không giết chúng, chúng vẫn giết ta, không chừa một con chó con gà! Chúng không có dạ nhân từ như các vị, các vị có thể mặc cho chúng chém giết không?
Mã Uy Túc ngẩn người, lão k hiểu nổi ý của Ngao Tử Thanh, hỏi:
– Ngao thiếu hiệp nói như vậy nghĩa là sao?
Ngao Tử Thanh không đáp lời ngay, chàng đi qua đi lại mấy lượt, mới đứng lại nghiêm nghị tiếp:
– Mã giáo đầu! Đối phó với bọn tiểu nhân vạn ác bất xá này, chúng ta không thể nhân từ được! Cứ mạnh tay hạ sát thủ, làm cho chúng không ngóc đầu lên được, không còn cơ hội để làm mưa làm gió hại người nữa!
Mã Uy Túc vẫn chưa hiểu, nhíu mày nói:
– Không lẽ Ngao thiếu hiệp có kế vạn toàn rồi?
Ngao Tử Thanh gật đầu:
– Nếu trận chiến này phải hy sinh phần lớn những huynh đệ có mặt ở

đây. Mã giáo đầu cảm thấy thế nào?
Mã Uy Túc gật đầu, giọng chắc nịch nói:
– Đại Lôi Giáo tuy không muốn thấy mưa máu gió tanh, nưng toàn thể giáo chúng từ trên chí dưới, không có ai là kẻ tham sống sợ chết, dù biết phải đầu rơi máu chảy, cũng không một ai chùn bước!
Ngao Tử Thanh thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi nói:
– Lúc nãy tại hạ nói chúng ta hạ chiến thư, hẹn chúng đến Hổ Não Bối quyết chiến, việc này là có dụng ý. Thứ nhất, có thể tránh được những mai phục hay bẫy rập mà chúng có thể đã sắp đặt sẵn để chờ chúng ta. Thứ hai, Hổi Não Bối nằm kề cận Tổng Đàn Mai Lâm môn, địa thế lại khá cao, chúng ta có thể giám sát được các hoạt động của chúng. Thứ ba, tại hạ có thể thừa cơ hội này thâm nhập vào bên trong cứu người. Như vậy có thể nói, chúng ta không còn gì phải lo nữa cả!
Mã Uy túc nhíu mày, vừa định mở lời thì Ngao Tử Thanh sau một hồi trầm ngâm đã nói tiếp:
– Nếu tại hạ phán đoán không lầm thì người của Mai Lâm môn trong trận quyết chiến, bất kể là thắng hay bại, chúng cũng không để cho Đại Lôi Giáo các vị yên lành rời khỏi đây. Chúng sẽ nhân cơ hội này giết tận át tận chư vị, sau đó có thể sẽ còn tiến về tổng đàn của quý giáo nữa!
Mã Uy Túc phát hoảng nói:
– Nếu vậy thì hạ chiến thư thì đâu cải thiện được tình thế? Nếu chiến thị bản giáo thiệt thòi hơn là chắc!
– Mã giáo đầu không cần phải quá lo lắng như vậy. Tại hạ đã liệu được sự thể xảy ra như vậy; đương nhiên là đã có cách đối phó.
Mã Uy Túc thở phào nói:
– Coi! Lão phu từng tuổi này rồi mà tính tình vẫn bộp chộp, không được thầm trầm như Ngao thiếu hiệp. Đáng thẹn! Đáng thẹn!
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Mã giáo đầu soái lãnh thuộc hạ tới Hổ Não Bối, còn tại hạ thì dẫn hai mươi huynh đệ thăm nhập tổng đàn Mai Lâm môn. Chờ tại hạ cứu người ra rồi, hai mươi huynh đệ kia lập tức phóng hỏa đốt sạch tổng đàn của chúng, làm cho chúng vừa phải lo đối phó với người của quý giáo, vừa phải lo chữa lửa, như vậy có thể làm giảm bớt tổn thất cho quý giáo.
Mã Uy Túc vỗ đùi kêu lên:
– Diệu kế! Vậy mà Ngao thiếu hiệp cũng nghĩ ra! Thật là kỳ tại! kỳ tài!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Qúa khen! Chẳng qua chỉ chút kế mọn không đáng để được giáo

đầu khen như vậy. Nhưng có điểm quan trọng mà hai phía phải giao hợp sao cho thật ăn khớp Khi mà tại hạ còn chưa cứu được người ra, các hạ không được để xảy ra hỗn chiến với người của Mai Lâm môn. Càng kéo dài thời gian ra càng tốt. Chờ đến khi tại hạ trở lại hợp lực với các vị thì tốt nhất. Vì vậy Mã giáo đầu khỏi phải lo.

Ma Tiêu

Hồi 13
Giải cứu Lý bang chủ

Trong chiến thư của Đại Lôi Giáo, hẹn Mai Lâm môn đúng ngọ sẽ gặp nhau ở Hổ Não Bối, song phương sẽ quyết đấu không phân thắng bại.
Lúc này cũng đã gần đến chính Ngọ.
Nơi đóng quân của Đại Lôi giáo được canh phòng nghiêm mật, ngoài các trạm canh lộ thiên, còn có vô số trạm gác bí mật, nơi nơi đều có mai phục không khí cực kỳ căng thẳng, tương xứng với trận đại chiến sắp xảy ra.
Trong doanh tại chính đạt ở trung tâm. Ngao Tử Thanh đang nói lại cuối cùng những khâu quan trọng nhất của chiến lược.
Đại Lôi Giáo cử các hảo thủ lần này, có ha mươi, nhân vật, số này đang tập trung tinh thần lắng nghe Ngao Tử Thanh diễn giải mặt ai cũng tỏ ra nghiêm nghị.
Mặc dù đang là giữa trưa, gió thỏi về vẫn nghe cái giá lạnh tràn ra không gian. Mây xám nặng nề bay trên nền trời, thỉnh thoảng lại bị từng từng cơn gió lạnh đẩy dạt đi, làm ta có cảm giác thâm trầm, lạnh lẽo.
Song mục Ngao Tử Thanh như vì sao sáng rực, đôi mày kiếm chạy dài vào tận thái dương, trông thần thái chàng toát lên một vẻ uy nghiêm cao ngạo đến khó diễn tả bằng lời.
Trông bề ngoài ai cũng bình thản, lạnh lùng như lòng ai cũng đã có sự chuẩn bị, chuẩn bị đối phó với trận huyết chiến sắp tới. Trong trận chiến này, ai cũng có thể phải hy sinh tính mạng mình!
Ngao Tử Thanh nhìn vào mặt từng người một, trầm giọng nói:
– Các vị nên nhớ rằng phải dùng trí! Không để ham chiến, không được bấn loạn! Đây là điểm cốt tử mà các vị không được phép quên.
Mã Uy Túc lên tiếng:

– Khi nào thì Ngao thiếu hiệp xuất phát?
Ngao Tử Thanh lãnh đạm nói:
– Giờ này thì người của Mai Lâm môn cũng chuẩn bị xuất phát rồi, chờ chúng rời khỏi tổng đàn, tại hạ lập tức thâm nhập vào. Cứu xong người tại hạ tức tốc đến hợp lực với các hạ tại Hổ Não Bối!
– Lý Mộng Hàn lên tiếng:
Muội muốn đi theo Thanh ca!
Ngao Tử Thanh kiên quyết lắc đầu nói:
– Không được! Muội xuất thân ở Hồ Não Bối, sẽ làm cho đối phương nghi vấn, góp một phần làm lối tinh thần của chúng. Muội yên tâm nhất định sẽ cứu được phụ thân và đại ca muội. Hãy tin vào thực lực của ta sẽ an toàn cứu được người!
Lý Mộng Hàn gật đầu, nàng không nói nữa. Ngao Tử Thanh quay sang Mã Uy Túc nói:
– Mã giáo đầu, hai mươi huynh đệ theo tại hạ hành sự đã tuyển chọn xong chưa?
Mã Uy Túc gật đầu đáp:
– Đang chờ ở ngoài, chỉ còn chờ lệnh Ngao thiếu hiệp là xuất phát...
Ngao Tử Thanh thở ra chầm chậm giọng trầm trầm:
– Chúng ta hành động lần này rất nguy hiểm, ví không muốn đối phương nghi ngờ nên phải chọn ban ngày, đây cũng là một khó khăn nữa cho hành động của chúng ta mong các vị cố hết sức mình!
Các nhân vật trọng yếu của Đại Lôi Giáo đều gật đầu, thể hiện sự tự tin và lòng quyết tâm của mình.
Ngao Tử Thanh đứng dậy nói:
– Các vị! Đến giờ xuất phát rồi, hãy tận lực dạy cho Mai Lâm môn một trận để đời!
Bọn thuộc hạ Đại Lôi Giáo vung tay quát lớn:
– Đại Lôi hiển thần uy! Đại Lôi hiển thần uy!
Người ngựa đã được phân chia ra trước. Mã uy Túc dẫn đầu số đông cưỡi ngựa rầm rập xông lên, khi thật ngất trời. Ngao Tử Thanh cùng hai mươi tên đại hán, vì phải thâm nhập vào chi địa của địch nên không dùng ngựa.
Chờ đoàn quân dưới sự dẫn đường, Mã uy Túc đi khỏi. Ngao Tử Thanh nhìn vào mặt từng người, nói:
– Các ngươi cứ theo vị trí được phân công mai phục. Nhìn thấy tại hạ cứu được người đi ra thì lập tức phóng hỏa. Chờ đến khi chắc chắn đã bắt lửa mới được rời khỏi hiện trường, đến Hổ Não bối, không được ham đấu, dù có nghe hoặc thấy tại hạ giao đấu với người của Mai Lâm môn cũng không được hiện thân tương trợ, nhớ

rõ chưa?
Một tên đại hán trầm giọng nói:
– Ngao đại hiệp một thân một mình vào chốn hang hùm, như vậy thì nguy hiểm quá. Hay là cho vài huynh đệ theo...
Ngao Tử Thanh lắc đầu:
– Nhiệm vụ của các ngươi là phóng hỏa, còn việc khác đã có người khác lo, các đồ dùng cho việc phóng hỏa đã chuẩn bị sẵn sàng hết chưa?
– Sẵn sàng rồi!
Ngao Tử Thanh gật đầu:
– Tốt! Xuất phát!
Vừa dứt lời, thân hình chàng y như con ưng khổng lồ phóng vút đi trong nháy mắt đã chỉ còn là một chấm đen nhỏ xíu. Hai mươi tên thuộc hạ của Đại Lôi Giáo không dám chậm trễ, hò nhau phi thân thân nhằm mục tiêu tiến phát.
Không bao lâu sau, Ngao Tử Thanh đã đến ngay bên ngoài Tổng đàn Mai Lâm môn. Chàng khom người tiến vào. Chàng có thể cảm thấy sự yên tĩnh ở bên trong, chắc là phần lớn tinh anh của Mai Lâm môn đã đến Hổ Não Bối hết rồi.
Chúng làm sao có thể ngờ rằng ngay đại bản danh của Mai Lâm môn giữa ban ngày ban mặt có người dám lẻn vào!
Một tòa nhà khổng lồ, tường được lát hoàn toàn bằng một thứ Đại Đồng thạch tuyền một màu đen. Từ xa nhìn lại, tòa nhà tỏa ra một không khí thâm trầm, khiếp hồn người.
Ngao Tử Thanh nhìn tòa nhà, vừa rộng lớn vừa dài đến hút tầm mắt. Chàng không tưởng tượng được là Tổng đàn Mai Lâm môn có được khí thế dường này.
Các tòa kiến trúc trông rất hùng vĩ, chiếm một khoảng đất cực kỳ rộng, trông khí thế, ngất trời. Các vương hầu phủ đệ cũng đến thế này là cùng. Rõ rang dã tâm của Mai Lâm môn không phải nhỏ!
Trong tòa nhà khổng lồ kia im phăng phắc, không một tiếng động nhỏ, một hàng cửa xếp, không biết có bao nhiêu cánh mà kể...
Ngoài cổng lớn, hai cánh cửa màu ánh kim lóa mắt đang khép chặt. Trên hai cánh cổng, có đúc hai con sư tử bằng đồng sáng loáng, kết hợp với các hình phù; điêu trên hai cánh cửa tạo nên một bức tranh hoành tráng, phía trên cao, trên một bức hoành, viết ba chữ triện lớn màu vàng “Mai Lâm Môn”.
Hai bên cánh cổng lớn, mỗi bên chạm một con rồng cực lớn bằng Đại Lý thạch màu trắng, nét chạm trổ cực kỳ tinh vi, nhìn như hai con vật sống đang nhe nanh múa vuốt. Hai đôi mắt lớn nhìn thẳng ra

ngoài như muốn thị uy đối với những người khách đến Mai Lâm môn, thấn thái cuồng mãnh, khí phách ngất trời!
Dưới hai con rồng chạm là hai hàng thạch kỷ, ngồi mấy chục tên đại hán, tay lăm lăm binh khí, kình trại màu đen để lộ ra vô số hoa mai màu bạc ẩn hiện giữa màu đen. Vẻ mặt tên nào tên nấy đều rất căng thẳng, song mục mở to trừng trừng nhìn ra bốn phía. Chúng căng thẳng là phải, bởi chúng đang mang trọng trách bên mình, nếu có sơ suất nào xảy ra. Mai Lâm môn môn quy, trừng trị chẳng nhẹ nhàng gì!
Ngao Tử Thanh áp sát dần, chàng không dại gì mà xông vào ngay giữa cổng chính, không phải sợ gì chúng mà chàng không muốn đả thảo kinh xà. Chàng nhìn thấy cánh cổng nhỏ vừa mở lập tức lướt ngay vào nhanh đến độ không thể tin được con người có thể hành động nhanh đến mức độ đó!
Một tên đại đầu mục phụ trách toàn canh phòng nghiêng người nhìn vào bên trong cánh cổng nhỏ. Gã vừa thấy hình như có một bóng trắng thoáng qua nhưng gã không kịp nhìn coi đó là con thú hay con chim gì. Nhưng gã không dám tin vào mắt mình, loài thú hay loài chim cũng k nhanh được đến mức đó, gã tưởng mình bị hoa mắt.
Một giọng nói the thé vang lên:
– Trương lão tam, nhìn cái gì vậy?
Gã đầu mục quay lại cất giọng e dè đáp:
– Giữa ban ngày ban mặt, mà nó làm như có ma không bằng! Lão tử nhìn thấy một đám trắng trắng bay vào, lão tử mới giật mình nháy mắt một cái đã biến mất tiêu!
Giọng nói the thé kia lại vang lên:
– Thôi đi cha! Các vị sư thúc sư bá đi cắt cổ mấy tên cẩu tặc Đại Lôi Giáo, cha ở nhà được làm vương làm tướng một bữa, hắc khoái quá mà hoa mắt chứ gì?
Tên được gọi là Trương lão tam bực mình:
– Mẹ nó! Lão tử thà được đi Hổ Não Bối chém giết một trận còn khỏe hơn.
Bắt ở đây bó tay bó chan, trong địa lao lại có thêm hai trọng phạm, ngồi không yên đứng cũng chẳng xong!
Một giọng nói ồm ồm khác vang lên:
– Lão đại, tại sao môn chủ không đem bọn này chặt quách cho xong chuyện?
Giữ làm gì, cái thư họa căn ấy?
Trương lão tam hừ lạnh nói:
– Ngươi thì biết cái gì? Môn chủ đang thuyết phục Lý lão đầu trùng

hưng Thiết Hổ Bang, sau đó quy thuận Mai Lâm Môn của mình. Nào ngờ Lý lão đầu cũng cứng đầu cứng cổ, chẳng chịu nghe, nếu lão biết điều thì Thiết Hổ bang đã không bị như ngày nay!
– Đúng là đồ không biết hay dỡ!
Lại một giọng nói khác thêm vào.
– Suốt năm tỉnh duyên hải đó có ai dám chọc ghẹo Mai Lâm môn của mình?
Tại lão tự mang họa vào thân.
Phía bên trong.
Sau khi lọt qua khỏi cánh cổng, Ngao Tử Thanh mới hay ngay sau cái cổng là một kiến trúc tứ hợp viện, cửa giữa là một đình viện rộng mênh mông có hoa có cỏ, giả sơn giả thủy thôi chẳng thiếu thứ gì. giữa đình viện, một lối đi nhỏ lát đá trắng thẳng tắp đi tuốt vào phía trong. Cuối lối đi nhởn nhơ một hàng long bách cao tận trời tranh sau hàng Long bách chính là tòa ngục cực lớn lát đá đen mà Ngao Tử Thanh nhìn thấy ở bên ngoài. Trước tòa nhà lớn lại có mấy chục tên đại hán cầm kiếm đứng canh, xem ra tứ hợp viện này được canh phòng khá nghiêm mật!
Bốn bề tĩnh lặng không một tiếng động, các toán tuần canh đi đi lại lại cũng không phát ra một tiếng động nhỏ nào. Thời gian như ngưng đọng lại. Ngao Tử Thanh cẩn thận suy tính từng bước đi, không dám xem thường.
Chàng đến trước một gian phòng nhỏ, trong phòng không có người, xảy có tiếng bước chân nhè nhẹ, một tên đại hán bước vào, hắn không biết đến sự có mặt của Ngao Tử Thanh, nhanh nhẹn và thuần thục mở khóa rương rồi mở khóa tủ, lục lục tìm tìm tìm.
Ngao Tử Thanh ẩn mình sau cánh cửa, hành động của tên đại hán lọt hết vào mắt chàng.
Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:
– Gan của ngươi lớn lắm!
Tên đại hán như bị sét đánh, gã nảy người quay phắt lại, mặt mày biến dạng, run run hỏi:
– Ngươi... ngươi là ai?
Ngao Tử Thanh chậm rãi bước ra chắp tay sau lưng, giọng băng lạnh nói:
– Ta đang muốn hỏi ngươi, ngươi là ai mà dám vào đây giở trò cạy rương mở tủ?
Tên đại hán run lập cập nói:
– Ngươi... ngươi là... gian tế...
Ngao Tử Thanh nhếch mép cười nói:

– Còn ngươi? Có lẽ ta với ngươi giống nhau ở một điểm, đang định làm một việc mà không muốn để người khác hay biết...
Tên đại hán cố giữ cho thân hình bớt run rẩy, nhưng vô hiệu, cả giọng nói của hắn cũng không giữ nổi bình tĩnh:
– Ngươi là ai? Ngươi đừng nói với người khác là ta đã đến đây, ta sẽ để cho ngươi rời khỏi đây mà không kêu lên...
Ngao Tử Thanh bật cười khanh khách nói:
– Tên ăn trộm hạng bét như ngươi mà cũng muốn ra điều kiện với ta? Hừ, ít nhất ngươi cũng phải nói cho ta biết mục đích của ngươi đến đây, nếu không ta chỉ cần kêu lên một tiếng thì ngươi sẽ chết không có đất mà chôn!
Tên đại hán nhìn Ngao Tử Thanh, gương mặt đen nhẻm của hắn thay đổi, hắn run giọng nói:
– Ngươi còn không chịu đi, ta ta sẽ kêu lên...
Sắc mặt Ngao Tử Thanh trầm hẳn xuống, giọng chàng lạnh như băng:
– Ngươi có gan thì cứ thử xem. Nếu ta để cho ngươi kêu lên được một tiếng thì không phải là Ngao Tử Thanh nữa!
Tên đại hán nghe mấy tiếng Ngao Tử Thanh thì tay chân mềm nhũn, quỳ sụp xuống dộng đầu xuống đất nghe cồm cộp, nói:
– Ngao đại gia, xin tha mạng, tiểu nhân... tiểu nhân định thừa lúc mấy người đi ra ngoài, kiếm ít vốn lận lưng rồi rời khỏi nơi đây, tiểu nhân chưa nhúng tay vào máu, tiểu nhân còn lão mẫu, tiểu nhân không muốn bán mạng mình cho Mai Lâm môn.
Ngao Tử Thanh đứng bất động, sắc mặt không biểu hiện một cảm xúc nào, giọng lành lạnh nói:
– Ta muốn biết Thiết Hổ bang Lý bang chủ bị giam giữ ở đâu, tốt nhất ngươi nên nói thật!
Tên đại hán, run rẩy bò dưới đất, giọng lạc hẳn đi, tiếng nói lắp bắp:
– Trong địa lao... dưới khúc kiều... có... có nhiều người canh phòng... cẩn mật lắm... Ngao đại gia... ! đừng đến đó...
Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:
– Không cần nhiều lời, ngươi chỉ cần nói cho ta biết từ đây đến Khúc kiều đi như thế nào? Dưới đại lao có cơ quan mai phục hay không? Nói cho đúng, nếu có gian dối, đại gia sẽ lấy mạng ngươi!
Tên đại hán run rẩy nói:
– Ngay cạnh giả sơn có chiêu thạch đôn... xoay thạch đôn về bên phải ba vòng, bên trái bốn vòng... xuất hiện, thông đạo đi vào lòng giả sơn... nhưng...
nhưng các huynh đệ Ở đó... công phu... công phu khá lắm!

Ngao Tử Thanh nhếch mép nở một nụ cười tàn khốc, trầm giọng nói:
– Chúng ta hợp tác với nhau ngươi đã thật thà nói cho ta biết cũng chẳng làm khó ngươi làm gì.
Ngao Tử Thanh chưa kịp nói hết tên đại hán đột ngột đứng phắt dậy.
– Lão tử giết...
Tiếng "Giết" vừa kịp thốt ra khỏi miệng hắn thì đã nghe "Rốp!" một tiếng giòn tan, đầu hắn nát bấy, máu hòa với não bắn tung tóe!
Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:
– Ngươi quá thông minh nên mới gặp phải kết cục này!
Ngao Tử Thanh không muốn giáp mặt với người của Mai Lâm môn, màn kịch chỉ mới mở màn!
Chàng cẩn thận di chuyển về phía chiếc giả sơn ngay cạnh Khúc kiều. Bỗng có tiếng nói vang lên:
– Mẹ nó, có còn ma nào dám vào đây đâu mà bắt huynh đệ mình phải ở miết dưới này!
Một giọng khác:
– Mới hồi sáng này, ta mới thương lượng với Mã đầu mục, để phái hai đứa khác tới, mẹ nó! Cái tay đầu mục chết nhát ấy, cáo mượn oai hùm, còn sửa một trận nữa chứ!
– Thử nghĩ coi! Mai Lâm môn thành lập đã mấy chục năm nay, có dám động tới cái móng chân của tụi mình đâu? Vậy mà bọn chết tiệt của Lôi Giáo dám hạ chiến thư khiêu chiến. Ha ha ha! Chúng sống lâu rồi, nên chán, muốn sớm đi đầu thai kiếp khác.
Thiệt tình mà nói, lão tử mà đi Hổ Não Bối coi Mai Lâm môn mình sát phạt Đại Lôi Giáo một phen, nhưng Mã đầu mục lại không cho.
– Chắc là ăn của đút lót của tên tiểu tử kia rồi!
Bỗng một bóng trắng xuất hiện đứng sừng sững trước mặt hai người, chúng ngẩn người, tên này ở đâu mà ra mà chẳng nghe thấy một tiếng động nào cả?
Một tên đại hán mặt sần sùi như tổ ong đứng phắt dậy, song mục hắn xạ hàn quang, vẻ vừa kinh hãi vừa tức giận, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu từ trên trán hắn rơi lộp bộp xuống đất.
Ngao Tử Thanh cười lạnh, cất giọng như từ âm phủ vọng về, nói:
– Bằng hữu! Ở trong này tối tăm quá, sống cũng chẳng hứng thú gì phải không?
Bên trong giả sơn thiếu ánh sáng, sắc mặt hai tên đại hán tai tái, một tên để chòm râu dê lưa thưa, lên tiếng nói:
– Ngươi là người hay là ma?
Ngao Tử Thanh như một chiếc bóng, lướt tới trước mặt hai tên đại hán, giọng ồ ồ nói:

– Hai ngươi có muốn ra ngoài hít thở khí trời một chút không?
Tên đại hán mặt rổ, run rẩy, nói:
– Ngươi... ngươi là ai...
Ngao Tử Thanh vẫn giọng âm trầm nói:
– Thiết Hổ bang Lý bang chủ trong địa lao này phải không?
Tên đại hán để râu nuốt ực tiếng run run nói:
– Ngươi... ngươi làm sao biết? Không... không có..hai cha con... không có ở đây...
Ngao Tử Thanh đột ngột phá lên cười, nói:
– Các ngươi thành thực lắm. Chưa đánh đã khai, được! Loại người như hai ngươi rất hợp tánh ta, không cần phải lấy mạng hai ngươi!
Tên đại hán mặt rổ khẽ rùng mình một cái, nói:
– Ngươi là ai? Dám cả gan đến Tổng đàn Mai Lâm môn cứu người? Ngươi hết muốn sống rồi?
Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:
– Ngươi còn dám nói thêm một tiếng nữa thì ta đổi ý đó!
Tên đại hán để râu nuốt nước bọt đánh "Ực" một tiếng, bạo gan nói:
– Hừ! người tưởng ngươi là ai? Nếu không mau mau quay đầu lại thì nhị vị đại gia không khách sáo nữa đâu!
Ngao Tử Thanh lại lướt tới gần hai tên đai hán hơn, giọng nói lạnh đến nỗi nghe như máu của hai tên đông cứng lại:
– Chỉ cần ta giơ tay một cái mạng của hai ngươi kể như xong, hai ngươi có tin không?
Hai tên đại hán nắm chặt cán đao song song quát lên:
– Đồ hỗn láo!
Dứt lời hai lưỡi đao song song chớp lên, nhưng đao chưa kịp chém xuống thì ngực đã nghe đau nhói, có nghĩ tránh né còn chưa kịp hình thành thì đã mất hết tri giác.
Ngao Tử Thanh không chút do dự tìm thấy thạch đôn, làm đúng theo lời mách của tên đại hán ở bên trên, quả nhiên chiếc thạch đôn vừa quay xong, đã nghe tiếng lạch cạch, vách đá nứt ra để lộ một thông đạo chật.
Ngao Tử Thanh nhanh chóng lách người đi vào. Dưới ánh đèn tối tăm vàng vọt, một mùi ẩm mốc bốc lên nồng nặc.
Đi chưa được mấy bước đã nghe có tiếng quát:
– Ai đó?
Lập tức có một tên đại hán đầu dẹp mũi hếch, để lộ hai lỗ mũi sâu hun hút, chạy như bay tới quát:
– Cả gan xông vào cấm địa, ngươi hết muốn sống rồi!
Ngao Tử Thanh không lên tiếng, vung tay một cái, lưỡi Miến đao nhẹ

nhàng lướt qua, tên đại hán đã thành quỉ không đầu.
Ngay lúc Miến đao lướt qua, máu vừa bắn lên thì lại có bốn tên đại hán chạy tới.
Ngao Tử Thanh cất người tên, song cước co duỗi nhanh như điện, bốn tên đại hán đã biến thành những quả bóng da lăn đi lông lốc.
Tên duy nhất co lại hãi đến vãi đái trong quần, hắn muốn xông ra ngoài, nhưng Ngao Tử Thanh đã chắn mất lối, như người say rượu hắn lảo đảo chạy về phía cuối thông đạo...
Tên đại hán bỗng thấy một bóng trắng hiện lên trước mặt, hắn kinh hãi dừng chân ngước mặt lên...
Trước mặt gã, Ngao Tử Thanh đã đứng đó từ bao giờ, nét mặt như đẽo từ băng, giọng nói như ở âm phủ vọng về:
– Ngươi sao lại sợ chết đến như vậy?
Gương mặt của gã đại hán méo mó, biến dạng vì kinh hãi, sắc mặt trắng như giấy, toàn thân run lẩy bẩy, thanh đao rơi xuống đất loảng xoảng.
Ngay lúc đó có tiếng bước chân rộn rịp, Ngao Tử Thanh vung tay, hàn quang lóe lên, tên đại hán trước mặt chàng đứt thành hai đoạn.
Ngao Tử Thanh quay phắt lại, bảy, tám tên đại hán từ phía cuối thông đạo xông tới, năm tên đi đầu đã hươ đao chém vùn vụt về phía chàng.
Ngao Tử Thanh quát lớn một tiếng, lưỡi Miến đao phi vũ trong không trung, máu thịt rơi vãi tung tóe trong tiếng rú liên miên bất tuyệt.
Năm tên đi đầu đổ dồn thành một đống trên năm cổ tử thi máu thịt nhòe nhoẹt cả gan ruột củng đổ hết ra ngoài thảm đến không dám nhìn!
Ba tên còn lại trong số được cất đặt canh giữ địa lao, sợ đến không đứng vững nổi nữa. Một tên trong bọn cố sức kêu lên:
Mau đi báo cho Ngô sư thúc hay... có gian tế...
Khóe mép Ngao Tử Thanh khẽ nhếch lên, thể hiện một nụ cười tàn khốc, giọng băng lạnh nói:
Ngươi muốn đi bẩm báo thì hãy để cái đầu ở lại!
Lại một ánh chớp lóe lên, ba chiếc đầu văng khỏi cổ, lăn lông lốc, những đóa mai lấp lánh bạc bị máu tươi nhuộm thắm!
Ngao Tử Thanh nhanh chóng đã trước cửa lao, qua chấn song sắt nhìn vào.
Ngao Tử Thanh hơi giật mình, chàng cứ tưởng trong lao chỉ có phụ tử Lý gia, nào ngờ có tới hai, ba chục người chen chúc trong lao phòng.
Ngao Tử Thanh nắm lấy cửa lao, giật mạnh một cái, cánh cửa văng

ra ngoài, chàng cao giọng nói:
– Lý bang chủ, Lý huynh đệ, mau theo tại ha...
Một giọng nói già nua yếu ớt vang lên trong góc lao phòng:
– Vị bằng hữu nào đến giải cứu cho Lý Toàn Sáng cùng khuyển nhi đó?
Ngao Tử Thanh đáp:
– Tại hạ Ngao Tử Thanh, đến giải cứu nhị vị, Lý cô nương đang chờ ở bên ngoài...
Một lão nhân tóc tai bù xù run run bước ra, mới mấy tháng cách biệt, không ngờ Lý Toàn Sáng lại già nua yếu ớt đến độ đó.
Lý Hải Kỳ hơi do dự một thoáng nhưng rồi cũng dìu phụ thân lách qua đám người đi ra cửa.
Ngao Tử Thanh nhìn hai người cử động có vẻ yếu ớt, nhíu mày hỏi:
– Nhị vị bị thọ hình?
Lý Toàn Sáng hít một hơi nặng nhọc, gục gặt đầu thay lời đáp.
Lý Hải Kỳ thể hiện một thần thái rất lạ lùng, cất giọng khản đặc, nói:
– Ngao Tử Thanh! Tại sao ngươi lại cứu phụ tử ta?
Ngao Tử Thanh cất giọng lãnh đạm nói:
– Ở đây không tiện nói chuyện nhiều, chúng ta đi thôi!
Rồi chàng quay nhìn những người khác nói:
– Các vị bằng hữu! Tại hạ chỉ có một mình, không thể bảo bọc hết các vị, nhưng các vị có thể tự rời khỏi nơi đây, lát nữa trong khuôn viên này sẽ có hỏa hoạn, giờ thì chúng ta đi thôi!
Những người bị giam trong lao không tỏ vẻ hốt hoảng gì, từng người từng người, từ từ bước ra ngoài, Ngao Tử Thanh nhìn bọn họ không khỏi giật mình nghĩ thầm:
“Những người này tuổi tác đã khá cao, xem ra đều là những võ lâm hảo thủ, tại sao lại bị giam cầm ở đây?
Trông dáng vẻ tiều tụy của họ thì chắc là phải chịu khổ hình rất tàn khốc, tại sao lại như vậy? Mọi người có vẻ như không vội vã gì trong việc đào tẩu. Do đã quá quen với ranh giới giữa sự sống và cái chết hay là đã hoàn toàn tuyệt vọng, không còn trông mong gì được sống sót?” Ngao Tử Thanh không dám dừng lại lâu, cao giọng hỏi:
– Các vị có tự đi được không? Còn Lý bang chủ?
Mọi người đều nhìn chàng gật đầu không ai buồn lên tiếng. Ngao Tử Thanh dịu giọng nói:
– Vậy thì hay! Các vị cứ đi theo tại hạ, chúng ta cố gắng không đi có một đường với nhau, bởi vì tại hạ là mục tiêu tấn công của Mai Lâm môn hiện thời trong tổng đàn còn rất ít cao thủ, các nhân vật trọng yếu đều đã ra ngoài, các vị chỉ cần cẩn thận một chút đã có thể an

toàn thoát thân.
– Những gì tại hạ có thể làm cho các vị chỉ có bấy nhiêu thôi!
Dứt lời chàng cắp phụ tử Lý gia vào hông, quay người bước đi ngược lại đường mà chàng đã vào. Không bao lâu sau đã thoát ra ngoài thông đạo của địa lao. Đặt phụ tử Lý gia xuống, chàng đỡ từng người một ra khỏi miệng hầm, xong xoay thạch đôn đóng cửa lại!
Hai cỗ tử thi vẫn nằm bất động ở dưới đất. Ngao Tử Thanh nhìn mọi người nói:
– Các vị tự bảo trọng, chúng ta chia tay ở đây!
Ngao Tử Thanh dắt Lý Toàn Sáng và Lý Hải Kỳ men theo đường cũ trở ra.
Dọc đường thỉnh thoảng cũng có gặp từng toán từng toán đại hán cầm đao đi tuần tra, nhưng phần lớn chỉ tuần tra chiếu lệ, nên Ngao Tử Thanh cùng hai người dễ dàng tránh né được.
Bỗng nghe có tiếng huyên náo, Ngao Tử Thanh kéo hai người ẩn vào một góc tường, chàng biết rõ người của Mai Lâm môn đã phát hiện ra điều dị thường, phải nhanh chóng thoát khỏi nơi đây!
Có một tiếng kêu kinh hãi vang lên, tiếp theo là một giọng nói phát ra ở gần đó:
– Có chuyện rồi huynh đệ Ơi. Có ba huynh đệ đã trúng độc thủ...
Có tiếng bước chân chạy rầm rập tiếng hô hoán loạn xạ:
– Thôi tiêu rồi! Toàn bộ phần nhẫn dưới địa lao đã được cứu đi rồi! Mai đi báo cho Ngô sư thúc, chết rồi...
– Tình hình bất diệu? Ở đâu cũng thấy có các huynh đệ bị giết... làm sao bây giờ...
– A! ở đây có năm người bị giết... Ngô sư thúc đâu rồi?
Đi xuống địa lao kiểm tra rồi...
Ngao Tử Thanh nhíu mày nghĩ thầm:
– Lúc nãy mình giết đâu có mấy tên, tại sao bọn đệ tử Mai Lâm Môn lại chết nhiều như vậy? Hay là do các phạm nhân trong địa lao động thủ?
Không biết vì lẽ gì Ngao Tử Thanh bỗng cảm thấy hơi lạnh người. Chàng cảm thấy có cái gì đó bất thường, nhưng trong nhất thời chàng không đoán nổi đã xảy ra chuyện gì.
Tiếng bước chân loạn xạ vang lên ở mọi nơi, hình như tất cả số còn lại trong tổng đàn đều đã tập trung đi lục soát! Chúng vừa chạy đi vừa hò hét cãi vã om sòm.
Xảy có một giọng nói băng lạnh quát:
– Các ngươi la lối cái gì vậy? Các ngươi chết hết rồi hay sao mà gian tế thâm nhập cả nửa ngày rồi mà không hay không biết? Các ngươi

có muốn ăn cơm không? Mau im miệng đi lục soát! Không bắt được gian tế thì đưa đầu các ngươi đến nộp!
Bọn đệ tử Mai Lâm môn lập tức im phăng phắc, cả tiếng bước chân cũng nhẹ hơn lúc trước nhiều.
Chờ cho tiếng bước chân hơi dịu xuống. Ngao Tử Thanh kéo tay phu tử Lý gia băng ra. Nhưng hai người bị thương khá nặng, không thể giở khinh công đi được.
Ngao Tử Thanh không biết làm sao hơn đành đi chậm lại, thỉnh thoảng phải nấp vào để tránh các nhóm đệ tử Mai Lâm môn đi lục soát.
Ba người phải khó khăn lắm mới ra khỏi được cổng lớn của Mai Lâm môn.
Bỗng có bóng người chớp động, Ngao Tử Thanh lạnh lùng quay lại, thì ra là một tên đệ tử của Đại Lôi Giáo.
Gã đại hán đến gần, trầm giọng nói:
– Ngao đại hiệp! Có chuyện gì mà ở trong đó lâu như vậy? Nghe có tiếng người huyên náo, mấy huynh đệ không dằn lòng được xông vào trong đó rồi! Mọi người sợ Ngao đại hiệp có điều chi sơ thất...
Ngao Tử Thanh trầm giọng nói:
– Ta đã cứu được người, nhưng đối phương đã phát giác, các ngươi vậy cứ theo kế hoạch tiến hành! Đã sẵn sàng hết chưa?
Tên đại hán gật đầu:
– Xong rồi!
Ngao Tử Thanh gật đầu:
– Ta bảo vệ phụ tử Lý bang chủ đến Hổ Não Bối trước, các ngươi phóng hỏa xong không cần hiện thân, thấy có lửa rồi thì rút về Hổ Não Bối!
Tên đại hán khom người, lùi lại quay ra phía sau hô lớn:
– Các huynh đệ! Bắt đầu!
Tiếng nói vừa dứt, hai hàng người ôm bổi phóng nhanh vào cổng tổng đàn Mai Lâm môn, tên nào tên nấy tay chân khá nhanh nhẹn!
Ngao Tử Thanh quay lại nói:
– Lý bang chủ, chúng ta đi thôi, còn một trận kịch chiến đang chờ!
Dứt lời dắt phụ tử Lý Toàn Sáng rẽ về một hướng khác, bước đi.
Trên Hổ Não Bối.
Nhân mã song phương xếp hàng có thứ tự đối diện nhau!
Đã kết thúc ba trận, phía Đại Lôi Giáo bại hai thắng một, Mai Lâm Môn đã mất một đại tướng.
Song phương giao kết đấu mười trận, bên nào thua thì tử nay không được lấn chiếm địa bàn của bên kia nữa.

Trận thứ tư sắp bắt đầu, phía Mai Lâm môn do đích thân môn chủ Thiên Phật Thủ Bạch Tôn dẫn đầu. Trông lão mắt phụng mày tằm, phong thái hiêng ngang, khiến người nhìn phải sinh lòng khiếp phục.
Thiên Phật Thủ Bạch Tôn mục sát quang, quay ra sau hỏi:
– Trận thứ tư ai muốn ra lập công?
Sau lưng Bạch Tôn, một trong những đệ nhất biện sĩ là Tuyệt Tình Đao Cao Thanh Thành, ứng tiếng bước ra, nói:
– Môn chủ, thuộc hạ xin đứng tiếp Đại Lôi Giáo trận này!
Tuyệt Tình Đao Cao Thanh Thành là một đại hán tướng mạo dữ dằn, mặt mày vằn vện, trông vừa xấu xí vừa hung tợn. Gã nói xong không đợi Bạch Tôn đồng ý, chỉ mặt một đại hán cao đứng ngay cạnh Mã Uy Túc, quát:
– Lão tử chấm đúng ngươi! Mau ra đây chịu chết!
Đại hán bị chỉ mặt hơi ngẩn người một thoáng rồi nổi giận quát:
– Giỏi cho loài cẩu tặc! Cao Thanh Thành! Ngươi tưởng ta sợ ngươi? Ngươi dám tìm đến ta là ngươi hết muốn sống rồi!
Tuyệt Tình Đao Cao Thanh Thành cười lạnh nói:
– Khua môi múa mép thì ích lợi gì? Cứ nhào vô là biết thực hư ngay!
Kình Thiên Mã Uy Túc trầm giọng nói:
– Kỳ Vũ! Ngươi lui ra!
Đại hán cao lớn này chính là một trong những sát thủ của Đại Lôi Giáo, hắn cũng sử dụng đao như Cao Thanh Thành, trong giang hồ từng nổi danh với ngoại hiệu Đao Tà Kỳ Vũ!
Đao Tà Kỳ Vũ giậm chân quát lớn:
– Mã giáo đầu! Tên ôn dịch kia chỉ đích danh thuộc hạ, nếu không ra lấy đầu hắn thì sao tiêu được cơn giận này! Mã Giáo Đầu nói sao thuộc hạ cũng nhất quyết phải ra trận này! Để coi thử Tuyệt Tình Đao độc hay là Đao Tà độc!
Mã Uy Túc nổi giận gầm lên:
– Lão phu biểu ngươi lui ra, ngươi phải lui ra! Ngươi thì biết cái gì?
Kỳ Vũ cúi đầu, miệng lẩm bẩm nói gì không ai nghe rõ, mặt đầy oán giận, gã nghiến răng trèo trẹo nhìn như muốn nuốt chửng Cao Thanh Thành mới hả dạ!
Cao Thanh Thành được nước, ra vẻ khệnh khạng đi đi lại lại, ngạo nghễ nói:
– Sao rồi Mã giáo đầu? Qúy giáo đã hết người rồi sao? Nếu vậy thì quăng binh khí đầu hàng bây giờ cũng còn kịp. Biết đâu bản giáo giáo chủ động lòng nhân mà để cho ngươi một con đường sống!
Mã Uy Túc sắc mặt đanh lại, không chút biểu cảm, lạnh lùng nói:
– Cao Thanh Thành! Bây giờ chưa phải là lúc để ngươi có thể lớn lối,

tất nhiên là sẽ có người làm việc với ngươi, chờ đó, lão phu sẽ phái người đưa ngươi xuống địa phủ!
Cao Thanh Thành tái mặt, nghiến răng gầm gừ:
– Mã Uy Túc! Ngươi là cái thá gì? Ngươi muốn động thủ phải không?
– Lão tử không ngán ngươi đâu? Ra đây!
Mã Uy Túc hừ lạnh nói:
– Hạng như ngươi chưa xứng đáng để hưởng vinh dự đó. Lúc lão phu hành đạo giang hồ, ngươi hãy còn nằm trong bụng mẹ, đồ hậu sinh tiểu bối hỗn láo.
Cao Thanh Thành giận đến phát cuồng, gào lên; – Xú lão đầu! Ngươi giỏi! Hạng như ngươi còn chưa xứng động thủ với lão tử nữa là...! Nếu ngươi chán sống rồi, thì cứ nhào vô!
Mã Uy Túc hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói:
– Nhất Chỉ Thần Thông Hành Dương!
Có bóng người chớp động, một đại hán râu quay nón xồm xoàm vượt ra khỏi hàng ngủ bước ra. Cất giọng oang oang nói:
Cao Thanh Thành chớ có lớn lối, để ta ra coi Tuyệt Tình Đao tuyệt tình đến độ nào?
Song mục vằn những tia máu. Cao Thanh Thành gằn lên:
– Ngươi là ai? Lão tử chưa biết mặt ngươi, đồ vô danh tiểu tốt ra để chịu chết hay sao? Xéo ngay! Mã Uy Túc phái một người khác coi cho được một chút!
Không thì ngươi ra cũng tốt!
Nhất Chỉ Thần Thông Hành Dương cười ha hả nói:
– Tại hạ Nhất Chỉ Thần Thông Hành Dương có lẽ là do ngươi kiến văn thô lậu, chứ không phải tại ta vô danh. Hừ, ếch ngồi đáy giếng, vậy mà cũng đòi lớn lối!
Cao Thanh Thành mặt đỏ phừng phừng, trán nổi gân xanh quát:
– Tại ngươi không muốn sống chớ oán trách lão tử nói trước...

Ma Tiêu

Hồi 14
Long Hổ tranh hùng

Cao Thanh Thành dứt lời, với tay ra sau lưng rút soạt thanh cương đao sáng giới ra. Tay nắm chặt cán đao quấn đầy vải đỏ, mặt mày hung tợn, nghiến răng quát:

– Hành Dương! Lão tử vẫn không có ý giết ngươi, nhưng ngươi nhất định đòi xông vào địa phủ, nếu lão tử không thành toàn cho ngươi e rằng Diêm lão đại cho rằng lão tử hẹp hòi! Nhào vô đi!
Gương mặt rộng của Hành Dương đã chuyển sang màu tía, hắn cất giọng như lệnh vỡ nói:
– Đừng quá ngạo mạn mà mang hận không kịp. Họ Cao kia không có nhiều lời nữa, xuất chiêu đi rồi chịu chết!
Dứt lời giơ tay lên hông lấy thương đại hoàn đao ra, vung tay một cái, tức thì nghe vang lên tiếng loảng xoảng trông rất oai phong.
Song mục Cao Thanh Thành tía hàn quang, hắn dằn từng tiếng một:
– Ngươi chuẩn bị lên đường!
Tiếng cuối cùng vừa thoát ra cửa miệng trong không trung nghe có tiếng sấm động, hàn quang chớp nhằm ngay yết hầu của Hành Dương xẹt tới!
Rùn người, cúi đầu, di chuyển thân hình, ba động tác như hóa làm một, đại hoàn đao của Hành Dương lại phát ra tiếng khua loảng xoảng, quét như chớp về phía đôi chân Cao Thanh Thành.
Thân hình Cao Thanh Thành đột ngột phóng lên, cương đao bỗng chuyển sang tả thu nhanh như chớp nhằm mặt Hành Dương chém xuống!
Hành Dương quát lớn:
– Hay lắm!
Đao quang như điện, vung mạnh lên phản kích, khí thế hung hãn tuyệt luân.
Cao Thanh Thành hành động nhanh như chớp, tung người tránh né, tả thủ múa đao như bay, thoắt thấy đao từ bên trái quét qua, thoắt lại từ dưới chém lên hoặc từ trên chém xuống, nhưng làm gì thì làm, lưng hắn vẫn quay về phía đối phương, thế múa đao trái ngược trông cực kỳ ngụy dị, mà lại không giảm sút uy lực! Thật là đao pháp nhất vô nhị trong võ lâm!
Chỉ nhìn thấy đao ảnh lớp lớp sóng bạc tuôn trào không ngừng rất hung hãn tấn công về phía Hành Dương.
Qua hai mươi chiếu Hành Dương đã thấy chống đỡ có vẻ cuống quít và thở bắt đầu thấy nặng nề, tay chân cử động trông trì trệ hơn lúc đầu.
Phía Mai Lâm môn, từ môn Thiên Phật Thủ Bạch Tôn đến mấy lên lâu la, ai nấy đều tỏ vẻ đắc ý dường như chúng đã nhận ra không lâu nữa đối thủ của chúng sắp phải ngã xuống trong vũng máu vậy!
Ngược lại, phía Đại Lôi Giáo, có không ít người đã không giữ nổi bình tĩnh, bắt đầu vung tay múa chân la ó, như định không giữ quy

định giao ước lúc đầu mà xông vào hỗn chiến.
Kinh Thiên Ma Mã Uy Túc quay lại trừng mắt nhìn đám thuộc hạ, trầm giọng quát:
– Không được làm loạn! Giữ bình tĩnh!
Trong đấu trường.
Tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, khiến màn nhĩ của mọi người muốn rách toạc cả ra, lửa bắn đầy trời, đạo quang chớp giật.
Cao Thanh Thành một chân làm trụ, quay như chiếc chong chóng, ánh đao như những chiếc cầu vồng liên tục bắn ra, bức Hành Dương liên tiếp thụt lùi, tình thế mỗi lúc trông nguy cấp hiểm.
Cao Thanh Thành đột ngột rùng người một cái, cương đao từ bên dưới vẽ một vòng tròn lên không trung nhanh như chớp xẹt xuống thế thức trông vô cùng quái dị, đạo quang túa ra, máu bắn lên đỏ cả một khoảng không gian. Hành Dương rú lên một tiếng thảm, đại hoàn đao rơi xuống đất, vang lên kêu loảng xoảng.
Khí đại hoàn đao rớt xuống đất, tiếng kêu loảng xoảng còn chưa dứt. Cao Thanh Thành quay người lại, cương đao ngang dọc loang loáng. Tứ chi cao cấp của Hành Dương văng đi từng món một theo mỗi nhát đao của Cao Thanh Thành.
Thân hình to lớn của Hành Dương đổ vật xuống đất. Cao Thanh Thành vẫn còn vung đao một cách điên cuồng, từng tảng thịt hòa lẫn với máu trên thân thể của Hành Dương văng đi tứ tán, gan ruột trào ra ngoài, rơi vãi trên đất, mà vẫn còn cử động như những con giun đất khổng lồ bò lúc nhúc trông cực kỳ rùng rợn!
Sắc mặt Mã Uy Túc xám như tro, hai tay lão nắm chặt lại nhưng vẫn run bần bật, giọng lão cũng không giữ nổi để khỏi run:
– Đồ súc sinh...
Thân hình Cao Thanh Thành nhuộm đỏ máu của Hành Dương, gã dừng tay, không thèm nhìn thân thể nhầy nhụa của Hành Dương dưới đất ngửa mặt lên trời cười cuồng dại, nói:
Thế nào? Bọn rùa đen rụt cổ của Đại Lôi Giáo! Đây là tấm gương cho những kẻ không biết tự lượng sức mình, cứ nhìn đi, nhìn cho rõ đi. Những kẻ cuồng ngạo hoành hành, sẽ phải gặp kết cục như vậy đó! Hiểu chưa?
Mã Uy Túc nắm chặt song quyền nghiến chặt răng rít lên:
– Ngươi hãy chờ đó!
Toàn trường bỗng rơi vào im lặng cái im lặng đầy chết chóc, cả hơi thở của mọi người cũng như ngừng hẳn trước thảm cảnh bày ra trước mắt!
Bỗng, một bóng trắng như con thần điểu từ phía tầng không nhanh

như chớp, nhẹ như chiếc lông hồng, bay xuống hiện trường, một giọng nói lạnh lùng khốc liệt vang lên:
– Bằng hữu! Hành động của ngươi còn tệ hại hơn loài dã thú!
Cao Thanh Thành ngạo mạn nhìn người vừa mới tới, hừ lạnh một tiếng nói:
– Ngươi là ai? Hay là muốn theo cách của Hành Dương sớm đi chầu tiên tổ?
Người kia buông gọn:
– Quỉ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh!
Cao Thanh Thành cất tiếng cười nghe chẳng ra tiếng cười chút nào, nói:
– Tiểu tử! Bất kể ngươi là quỉ hay là người, ngươi cũng nhìn thấy Hành Dương chết như thế nào rồi đó! Làm nha trảo cho người phải gặp kết cục như vậy, người ta ai cũng chỉ có một mạng mà thôi, gắng mà giữ lấy!
Ngao Tử Thanh khẽ liếm liếm môi, lạnh lùng nói:
– Bằng hữu! Song phương đã quy ước, phân thắng bại thì thôi, người trong võ lâm trọng nhất ở chữ tín. Còn mặt của ngươi có còn là mặt của con người nữa không? Từ nay trong giang hồ có còn chỗ cho ngươi đứng nữa không?
Cao Thanh Thành nghe nộ khí xông lên tận óc, song mục hắn xẹt những tia máu, nghiến răng trèo trẹo nói:
– Ngươi dám tới đây giáo huấn lão tử? Ngươi mắng ta bội tín? Còn nó! Không phải người của Đại Lôi Giáo cũng đã giết chết một huynh đệ của ta rồi đó sao?
Các ngươi giữ tín nghĩa chỗ nào? Ngươi đúng là hết muốn sống rồi!
Kỳ Vũ đứng ở bên kia, phẫn nộ nói:
– Tại các ngươi giết người ta trước! Các ngươi bội tín trước Đại Lôi Giáo ta mới giết người! Còn ngươi... Ngươi đúng là cầm thú! Đồ súc sinh! Cao Thanh Thành cười như điên cuồng, nói:
– Hai bên đánh nhau, đặt quá nhiều điều kiện như vậy để làm gì, cứ thắng thì sống, bại thì chết. Nếu ngươi không phục thì cứ nhào vô thử coi!
Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:
– Ý của ngươi là song phương giao đấu đến một bên mất mạng mới xong, không ai được oán trách ai, có phải như vậy không bằng hữu?
Cao Thanh Thành cười ngạo nghễ nói:
– Không sai! Có bao nhiêu bản lĩnh cứ lấy ra, kẻ nào sống đến cuối cùng thì thắng!
Ngao Tử Thanh chắp tay sau lưng giọng bình thản nói:

– Vậy thì bằng hữu còn chờ gì nữa mà chưa động thủ?
Cao Thanh Thành xông tới quát:
– Cho ngươi đi theo Hành Dương, đồ chó săn của Đại Lôi Giáo!
Nhưng gã mới bước tới hai bước Thiên Phật Thủ Bạch Tôn đã gầm lên:
– Đứng lại! Hạng như nó chưa đủ sức để đụng đến hắn.
Nhưng Cao Thanh Thành nào thấy gì nữa, thân hình hắn xông cương đao vung lên, nhằm Ngao Tử Thanh chém tới!
Ngay lúc đó, một đạo hào quang bắn ra, nhìn lại thì một sợi chỉ soạt y một cái đã quấn lấy cổ Cao Thanh Thành.
Gần như cùng lúc đó, Ngao Tử Thanh hơi rùn người xuống, ngọn cước chàng nhanh như ánh chớp đã tới ngay trước ngực Cao Thanh Thành rồi!
Cao Thanh Thành không ngờ nổi, đối phương xuất thủ vừa nhanh lại vừa hiểm đến như vậy. Lưỡi cương đao của hắn đi chưa hết đà thì ngực đã nghe chấn động như bị sét đánh trúng, rú lên một tiếng hãi hùng, lộn người văng về phía sau!
Người vung roi da đứng trong hàng ngũ của Mai Lâm môn há hốc mồm kinh hãi! Hắn đã nhanh mà Ngao Tử Thanh còn nhanh hơn. Nhìn thấy đã có thể kéo Cao Thanh Thành trở lại rồi, nào ngờ đối phương xuất phát sau mà lại tới trước.
Cao Thanh Thành đã trúng cước rồi.
Thân hình Cao Thanh Thành như con diều đứt dây bay bổng lên không trung, rơi bịch xuống đất chổng bụng lên trời. Chiếc roi da của người trong lúc vội vàng thu lại, vô tình đánh "Rốp!" một cái lên mặt Cao Thanh Thành tạo nên một đường dài đầy trên mặt Cao Thanh Thành! Hắn hét lên một cái rồi bất động, chẳng biết sống chết ra sao.
Hai tên đệ tử Mai Lâm môn chạy ra khiêng Cao Thanh Thành vào.
Và phía bên Đại Lôi Giáo cũng có hai đệ tử cởi áo nhặt những phần thừa rơi rớt của Hành Dương bọc lại ra phía sau.
Thiên Phật Thủ Bạch Tôn nhìn Ngao Tử Thanh nhíu mày nói:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi hành động vì Đại Lôi Giáo sao đáng không? Lão phu khuyên ngươi; người ta chỉ có một cái mạng mà thôi...
Ngao Tử Thanh nhìn thẳng vào mắt Bạch Tôn, đôi mắt chàng chứa đầy những tia oán hận. Song phương trừng nhau một lúc lâu, Ngao Tử Thanh cất giọng lãnh đạm nói:
– Tại hạ không hành động vì Đại Lôi Giáo, tại hạ muốn đòi lại món nợ mà các ngươi đã vay cách đây không lâu! Giữa tại hạ và quý giáo trước nay không hề có oán thù hay hiềm khích gì, tại sao ngươi lại

cho người vây công tại hạ?
Bạch Tôn cười lớn nói:
– Không ngờ tiểu bằng hữu lại thù dai như vậy! Việc xảy ra ở Phù Dung Sơn mấy tháng trước, lão phu xin tạ lỗi! Quỉ Tiêu Ảnh quả là danh bất hư truyền, lão phu bội phục! Giờ thì chúng ta làm một cuộc giao dịch, ngươi thấy thế nào?
Ngao Tử Thanh nhếch mép, lạnh lùng nói:
– Xin nói ra nghe thử!
Bạch Tôn gật đầu lia lịa nói:
– Tuy chỉ mới gặp ngươi lần đầu nhưng lão phu rất thích phong thái của tài nghệ của ngươi! Nếu ngươi chịu bỏ qua những hiềm khích cũ, về với Mai Lâm môn, lão phu sẽ dành cho ngươi chức vị phó môn chủ, quyền hành chí thượng, chỉ phải chịu trách nhiệm trước một mình lão phu mà thôi!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Điều kiện rất ưu đãi, rất hấp dẫn. Nhưng... tính tình Ngao Tử Thanh rất bất thường, chỉ cho phép người ta tuân lệnh mình chứ mình chẳng thể nghe lời người khác, nếu muốn thì phải đổi lại, tại hạ làm Môn chủ còn ngươi làm phó môn chủ.
Ngươi thấy thế nào?
Bạch tôn mỉm cười ho khan mấy tiếng, chú mục nhìn Ngao Tử Thanh thần thái lão trông rất cổ quái, lát sau lão cất giọng cực kỳ ngạo mạn, nói:
– Trong giang hồ ngươi cũng giành được một chỗ đứng, nhưng ngươi mà cũng đòi làm môn chủ thì còn kém xa quá!
Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:
– Nói vậy thì cuộc giao dịch này bất thành rồi, nhưng cũng không sao sinh ý bất thành nhân nghĩa tại mà! Tại hạ sẽ ghi nhớ hảo ý của ngươi ngày sau có dịp sẽ báo đáp!
Bạch Tôn lạnh lùng nói:
– Ngươi quá cuồng ngạo rồi, Ngao Tử Thanh!
Ngao Tử Thanh bình thản nói sang chuyện khác:
– Cuộc tỉ đấy theo giao ước tiếp tục nữa hay không?
Bạch Tôn hừ lạnh nói:
– Đương nhiên là tiếp tục, Lâm môn sợ Đại Lôi Giáo hay sao không đấu tiếp?
Ngày hôm nay, ngươi đừng hòng toàn mạng mà rời khỏi Hổ Não Bối này!
Xong lão quay ra phía sau, cất giọng hỏi:
– Trận tiếp theo ai ra trận?

Một lão nhân lưng gù, mặt đầy mụn cốc, tuổi quá lục tuần chật vật bước ra.
Lão đưa tay vuốt vuốt râu cất giọng âm âm nói:
– Bẩm môn chủ, trận này lão phu xin được hội kiến với tên tiểu tử kia!
Bạch Tôn hơi trầm ngâm một chút, nói:
– Nhị Biện chủ, phải cẩn thận đó!
Lão nhân khom người đáp:
– Lão phu biết!
Xong lão bước ra nhìn Ngao Tử Thanh nói:
– Lão phu muốn được lãnh giáo tuyệt học của Quỉ Tiêu Ảnh!
Ngao Tử Thanh chú mục nhìn lão nhân gù một thoáng rồi lạnh lùng lắc đầu, nói:
– Đạo lý kính lão tôn hiền tại hạ không dám quyên. Các hạ tuy không "Hiền" nhưng quả thực là "Lão", tại hạ nếu động thủ với ngươi chẳng hóa bất kính lắm sao? Sẽ có người bồi các hạ, tại hạ không dám tranh phần.
Mã Uy Túc trầm giọng gọi:
– Tiểu Lang Khang Dị! Trận này giao cho ngươi đó!
Một lão nhân cao gầy, mặt đỏ như táo chín bước ra, cất giọng trầm trầm nói:
– Bằng hữu, lão phu lãnh tuyệt học của ngươi!
Lão nhân lưng gù kia chính là Lâm Môn Đệ Nhị Biện Biện chủ Tầu Lăng Kỵ Trọng. Lão nổi danh là kẻ gian trá bậc nhất trong võ lâm thủ đoạn cực kỳ hiểm độc, giang hồ không có kẻ nào dám ghẹo đến lão.
Đà Tẩu Lăng Kỵ Trọng cười ngạo nói:
– Khang lão đầu! Ngươi không trốn ở nhà an hưởng tuổi già, chạy tới đây để chịu chết không có chỗ chôn thây, đáng tiếc! Đáng tiếc!
Khang Dị không đổi sắc, giọng thản nhiên đáp:
– Mèo nào cắn mũi nào còn chưa biết, Lăng lão đầu chớ buông lời vô lễ!
Lăng Kỵ Trọng cười ngạo nghễ nói:
– Lão phu không tin ngươi có thể mọc cánh bay lên trời!
Hơi nghiêng người một cái, trong tay Lăng kỵ Trọng đã có thêm chiếc thiết chùy mình đầy gai nhọn, xem qua đã biết, đây là món binh khí vừa nặng vừa hiểm độc!
Binh khí của Khang Dị là một thanh Thanh Hồng đao, thanh đao màu xanh như nước, tỏa hàn quang lành lạnh. Lúc nào như cũng được bao bọc một lớp hàn sương. Đứng trước một cao thủ như hùng thần ác sát, Khang Dị vẫn bình tĩnh, trầm định như Thái sơn.

Lăng Kỵ Trọng vung thiết chùy quát lớn:
– Khang Dị cẩn thận! Lão phu xuất thủ đây!
Khang Dị vẫn bình thản:
– Mời!
Tiếng "Mời" vừa thốt ra thì thiết chùy của Lăng kỵ Trọng đã nhanh như ánh chớp kích tới trước mũi.
Khang Dị trong giang hồ không phải là hạng tầm thường, chỉ hơi nghiêng người đã tránh được thế công đầu của đối phương. Lão không vội phản công ngay, chỉ quát lớn một tiếng triển thân pháp lách người vào giữa khoảng trống hiếm hoi giữa hai thế công để tránh né, động tác vừa nhanh nhẹn vừa khéo léo lại chính xác đến không thể tưởng tượng được. Mặc cho các chiêu thức của Lăng Kỵ Trọng mỗi lúc một nhanh, một hiểm ác hơn vẫn không sao chạm được vào người lão!
Bỗng thiết chùy của Lăng Kỵ Trọng đột ngột từ trên cao tạo thành một bức màn sắt chụp xuống. Khang Dị nhanh chóng lách người qua một bên, quả thiết chùy sượt ngay bên tai lão lướt qua nguy hiểm vô cùng.
Đến giờ Thanh Hồng Đao của Khang Dị mới thật sự phản kích, chỉ thấy một làn sóng màu ngọc bích, cuốn ra, thân hình Khang Dị xoay nhanh nửa vòng, ống tay áo bên trái vung lên, một đạo bạch quang bắn xẹt ra.
Đà Tẩu Lăng kỵ Trọng lộn người một vòng, đạo bạch quang bay sượt qua vai lão, suýt chút nữa thì Kiên tận huyệt đã bị trúng ám khí.
Lăng Kỵ Trọng lộn một vòng lại thiết chùy như giông như gió tấn công Khang Dị, miệng lão gầm lên như tiếng sói tru:
– Cẩu tạp chủng! Dám dùng thủ đoạn hạ tam lưu ám toán lão phu, coi lão phu trừng trị ngươi!
Khang Dị cười nhẹ nói:
– Binh bất yếm trả, chiêu này lão phu vừa học được từ quý môn đó!
Thanh Hồng đao thoắt ở phía trước thoắt ở phía sau, lúc đâm ở đông chém ở đằng tây, trông như những sấm sét, điểm, kích, gạt biến hóa vô song, đao phong xé gió nghe vi vu tựa như gió bảo đột ngột tập trung về phía lưỡi đao của lão vậy.
Lăng Kỵ Trọng thì thiên về sức mạnh, thiết chùy phi vũ, gió động ì ầm như ẩn tàng sấm sét. Mỗi chiêu mỗi thức không những uy mãnh dị thường mà lại còn chuẩn xác và nhanh nhẹn tuyệt luân. Bốn phương tám hướng lúc nào cũng thấy ánh thiết chùy loang loáng, khiến người đứng bên ngoài quan chiến cũng không khỏi rùng mình ớn lạnh!

Đao pháp của Khang Dị không mạnh mà hiểm tựa như những chiếc cầu vồng biết bay, thỉnh thoảng luồn lách giữa đám mây thiết chùy kích ra một thế, hiểm ác tuyệt luân phối hợp với thân pháp ảo diệu vừa tránh né dễ dàng các thế công của đối phương, vừa phát đao tấn công, trông như những tia sét màu bích ngọc từ bốn phía xuyên qua những đám mây đen kích liên tục về phía các yếu huyệt của Lăng Kỵ Trọng.
Lăng Kỵ Trọng không muốn tỏ ra kém thế, công thủ ào ào như giông bảo trông như có tới mấy người cầm thiết chùy từ bốn phương tám hướng có thế có thủ, vừa nhanh nhẹn vừa hung hiểm cùng cực!
Trong một thoán song phương giao đấu được gần bốn mươi hiệp.
Mã Uy Túc vừa chăm chăm nhìn vào đấu trường vừa hạ thấp giọng với Ngao Tử Thanh:
– Ngao thiếu hiệp thấy thế nào?
Ngao Tử Thanh vừa lạnh lùng quan sát vừa bình thản nói:
– Mã giáo đầu, với thế trận bất kể là bên nào cũng đều phải trả một cái giá vô cùng khủng khiếp. Nhưng Mã Giáo đầu cứ yên tâm, tại hạ đã cứu người xong, chỉ cần thấy lửa bốc lên từ hang ổ của Mai Lâm môn, thắng lợi sẽ hoàn toàn thuộc về chúng ta!
Mã Uy Túc vẫn không khỏi hồi hộp nói:
– Thật không ngờ cao thủ của Mai Lâm môn lại đông và mạnh đến như vậy!
Dương Hành bị thảm tử, Ngao thiếu hiệp cũng đã thấy rồi, còn Khang lão...
Ngao Tử Thanh mắt không rời đấu trường, cười nhẹ nói:
– Mã giáo đầu yên tâm, Khang lão trầm tĩnh hơn đối phương, theo dự đoán của tại hạ phần thắng nghiêng về phía Khang lão nhiều hơn!
Hai người hạ thấp giọng trao đổi với nhau, nhưng không ai bỏ qua bất kỳ một diễn biến nhỏ nào trong đấu trường.
Ngao Tử Thanh bỗng cười nhẹ nói:
– Đến lúc rồi đó!
Trong đấu trường, quả nhiên đến thời điểm quyết liệt nhất, cả hai người đều đã giở hết những tinh anh võ học của mình để hầu hạ sát đối phương!
Lăng Kỵ Trọng càng đấu càng sốt ruột, lão luôn miệng gào thét, hữu tả không ngừng múa thiết chùy tấn công tả thủ vung chưởng, lớp lớp cương đao vây bọc công kích Khang Dị mỗi một nhanh hơn, mỗi lúc một mạnh hơn và đương nhiên cũng tỏ ra mỗi lúc một sốt ruột hơn!
Khang Dị như bóng với hình áp sát người đối phương, thân pháp của lão đã thi triển đến mức cao nhất, đao pháp cũng vận dụng hết sở

trường, tấn công như vũ bảo.
Động tác của hai người nhanh đến không thể tưởng tượng nổi. Hiểm cảnh xảy ra cho hai người mỗi lúc một nhiều hơn, liên tục hơn, trong không khí như ấn nặng mùi máu tanh.
Bỗng...
Khang Dị thi triển thân pháp lách vào giữa làn chùy ảnh. “Soạt!” một tiếng, một bên má của Khang Dị bị trúng chùy mất đi một mảng thịt, cả vành tai của lão cũng rớt mất một phần nhỏ, máu tươi búng lên, đỏ hồng khoảng không gian.
Và đồng thời với lúc Khang Dị trúng chùy. Thanh Hồng đao của lão cũng đã xuyên qua được lớp lớp đao ảnh, đâm ngập vào ngực Lăng Kỵ Trọng.
Một tiếng rú vang dài, làm người nghe không khỏi rùng mình rởn tóc gáy, tiếng rú như một mũi dùi nhọn đâm vào ta mọi người lao vút lên không trung.
Thiết chùy rời khỏi tay lăn lông lốc đằng xa, hai tay Lăng Kỵ Trọng ôm lấy ngực, nhưng lão không ngăn được những tia máu lọt qua kẽ tay biến thành vòi ra ngoài. Vị đệ nhị Biện chủ Mai Lâm môn không ngừng loạng choạng lùi lại. Đôi mắt lão như hai chiếc chuông đồng, trợn trừng, lồi hẳn ra ngoài hơi thở lão nghe khò khè nặng nề. Sắc mặt lão trông dễ sợ như mặt ác quỷ, miệng mở to nhưng không phát ra được tiếng nói của con người, chỉ nghe như tiếng rú khủng khiếp của con ác thú bị thương. Gương mặt lão đột ngột biến dạng, sắt mặt nhanh chóng tái lạt, trong nháy mắt đã biến thành màu tro lạnh.
Trước khi hai tên đệ tử của Mai Lâm môn kịp giơ tay đỡ lấy thân hình lão, Lăng Kỵ Trọng đã ngã nghe nặng nề xuống đất, hai tên đệ tử cúi xuống, đỡ lão lên, không phải nói là tử thi của lão thì đúng hơn, khiêng ra phía sau!
Khang Dị trông mệt mỏi và lạnh lùng đứng sừng sững như một pho tượng đá.
Nửa gương mặt bên trái lão trở thành một đám máu thịt bầy nhầy. Lão đã thắng, nhưng đối phương cũng đã kịp để lại trên mặt lão một vết mà cả đời lão không thể nào xóa được.
Khang Dị thở hắt ra một hơi trút được gánh nặng, lão chậm chạp về phía hàng ngũ của Đại Lôi Giáo tên đệ tử vội chạy lại đỡ hai bên lão.
Mã Uy Túc gượng cười nói:
– Khang lão, khổ thân ngươi.
Khang Dị hơi nghiêng người giọng khàn khàn đáp:
– Không có sao! Chỉ vì bổn phận...
Phía bên kia, Bạch Tôn nộ sắc giận, bước ra ngoài nhìn Mã Uy Túc

nói:
– Họ Mã kia! Giờ thì ngươi và các người của ngươi trở về Đại Lôi Giáo từ nay không được tranh giành lại với Mai Lâm môn nữa. Món nợ hôm nay lão phu có miễn cưỡng bỏ qua. Đại Lôi Giáo các ngươi vẫn còn là Đại Lôi Giáo.
Mã Uy Túc mặt như phủ một lớp sương mỏng, nói:
– Ngươi nói nghe hay lắm, chúng ta kẻ nước sông người nước giếng, chẳng động chạm gì tới nhau, vậy mà các ngươi vô cớ đánh phá ba phân đàn của Đại Lôi Giáo. Nói đòi nợ thì phải là Đại Lôi Giáo đòi nợ chớ không phải Mai Lâm môn các ngươi! Tiếp tục!
Bạch Tôn nghiến chặt đôi hàm răng căm phẫn nhìn Mã Uy Túc giọng lão nghe rờn rợn:
– Rượu thưởng không uống nhất định uống rượu phạt, đừng oán trách lão phu.
Đại Biện chủ, đến phiên ngươi ra trận!
Ngao Tử Thanh đứng bên chàng phất tay áo rộng châm một câu:
– Bạch Môn chủ, nếu các người lại thua trận này thì có còn người đấu tiếp nữa không?
Bạch Tôn hừ lạnh nói:
– Đó là chuyện riêng của ta không dám phiền ngươi lo lắng hộ!
Ngao Tử Thanh quay lại nhìn Uy Túc, hạ giọng nói:
– Người mặc hoàng bào chưa xuất trận kia là một nhân vật cũng khó đối phó, lão hô vân hoán vũ giang hồ hơn hai mươi năm qua không biết bao nhiêu nhân vật Bạch lưỡng đạo đã phải mất mạng trong tay lão rồi. Chính là Cửu Hồn Quân Tử Lưu Cang!
Mã Uy Túc hơi biến sắc nói:
– Lão gia nhập Mai Lâm môn từ bao giờ vậy? Tên này không phải dễ đối phó!
Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:
– Phải giữ bình tĩnh tuyệt đối không được để lộ vẻ sợ hãi! Lão ma đầu này mới xuất hiện trong Mai Lâm môn hai năm nay, chưa có công trạng gì mà chiếm ngôi vị đệ nhất Biện chủ, không cần nói cũng biết thực lực lão lớn mạnh dường nào!
Mã Uy Túc thở ra chầm chậm giọng trầm trầm nói:
– Xem ra, chắc phải đích thân lão phu xuất trận rồi!
Ngao Tử Thanh gật đầu tán thành:
– Tại hạ cũng thấy phải Mã giáo đầu mới đủ sức đối phó với lão.
Phía bên kia Lưu Hồn Quân Tử Lưu Cang đã tiến ra ngoài. Lão mặc chiếc trường bào màu vàng, sắc vàng óng ánh phản chiếu dương quang sáng ngời. Dáng vẻ lão trông rất cao ngạo thể hiện phẩm cách

của một tuyệt cao thủ.
Chờ Mã Uy Túc trao đổi với Ngao Tử Thanh xong, lão lạnh lùng lớn tiếng hỏi:
– Lần này quý giáo phái ai ra trận để thử sức?
Mã Uy Túc cười nhẹ nói:
– Ngươi cho rằng ai mới đáng là đối thủ của ngươi?
Lưu Cang cất tiếng cười lạnh thần thái lạnh lùng không chút biểu cảm, điểm mặt Mã Uy Túc buông gọn:
– Ngươi!
Mã Uy Túc cười lớn, gật đầu nói:
– Hay lắm! Lão phu cũng muốn thỉnh giáo bản lãnh của đệ nhất cao thủ Mai Lâm môn, xem thử có giống như tiếng đồng đãi trên giang hồ hay không?
Lưu Cang cất tiếng cười rờn rợn, chậm rãi buông từng tiếng:
– Ta nghĩ, thân thủ của ta chẳng cao thâm gì, chỉ vừa đủ lấy mạng ngươi!
Mã Uy Túc nổi giận, trán lão nổi gân xanh, hừ lạnh nói:
– Bằng vào sức lực ngươi mà cũng dám lớn lối dường đó? Hãy coi lão phu giáo huấn tên cuồng đồ không biết tự lượng này!
Ngao Tử Thanh trầm giọng nói:
– Mã giáo đầu! Thực lực của đối phương không thể xem nhẹ, đừng nổi giận, cứ bình tâm tĩnh trí, người luyện võ công tối kỵ việc tâm trí bị liệt hỏa che lấp!
Trên gương mặt Lưu Cang thoáng hiện một thần thái quái dị, nhưng lúc đó lão lạnh lùng nói:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi tiếp kế cho Mã Uy Túc đấy có phải không? Chừng lâm chiến mới đi mua thương e rằng không còn kịp nữa rồi!
Ngao Tử Thanh thản nhiên, nói:
– Lưu Cang! Đối phó với hạng tầm thường như ngươi chẳng cần phí nhiều tâm cơ như vậy! Ngươi đánh giá ngươi quá cao rồi!
Lưu Cang cười lạnh nói:
– Đừng hòng kích nộ ta, Ngao Tử Thanh, chờ Mã Uy Túc nằm xuống rồi người tiếp theo sẽ là ngươi! Đừng có đắc ý sớm!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Tại hạ đang chờ tới giờ phút đó! Chỉ cần quý môn có đủ nhân tài, tại hạ sẵn lòng bồi tiếp!
Lưu Cang cất tiếng cười quái dị nói:
– Họ Mã! Chúng ta không cần lãng phí thời gian nữa, sớm muộn gì rồi cũng phải đi, còn lưu luyến làm gì?
– Để ta đưa ngươi đi cho sớm!

Mã Uy Túc giọng dữ dội nói:
– Ngươi cứ thử xem!
Ngao Tử Thanh hạ giọng nói:
– Công lực của Lưu Cang có thể nói là đã đạt đến cảnh giới xuất nhập hỏa, đừng sơ suất để đối phương thừa cơ hạ thủ!
Mã Uy Túc gật đầu:
– Lão phu biết rồi! Người thiếu hiệp cứ yên tâm!
Mã Uy Túc bước ra, đứng đối với Lưu Cang. Hai người cách với nhau chừng năm thước.
Lưu Cang nhìn Mã Uy Túc từ đầu đến chân, cười lạnh nói:
– Mã giáo đầu! Nghe nói mấy chục năm nay ngươi chưa từng tiến thủ. Trong các giáo đầu của quý giáo ngươi đứng thứ năm. Kỳ thực các ngươi xếp thứ nhất!
Thật là hận cho lão phu!
Mã Uy Túc hừ lạnh nói:
– Cũng như ngươi thôi, Lưu Cang trong giang hồ cũng có chút tiến tăm, lão phu cũng rất lấy làm hân hạnh có duyên hội ngộ với ngươi. Ngày hôm nay có thể phân định được đệ nhất cao thủ của Mai Lâm môn mạnh hay là cao nhất cao thủ của Đại Lôi Giáo cường mạnh?
Lưu Cang cười lạnh nói:
– Xin cứ tận tình chỉ giáo!
Mã Uy Túc cũng cười lạnh đáp:
– Ngươi cũng chẳng cần phải làm bộ làm tịch như vậy, ác danh của ngươi lão phu nghe đã đầy tai, có giả thế nào lão phu cũng không tin đâu. Nhưng cũng vì chủ của mình thì phải tận lực, có mất mạng cũng chẳng oán trách người khác được!
Lưu Cang hơi lui lại một chút cười lớn lên quái dị nói:
– Không sai! Ngươi có đi xuống âm phủ cũng chớ trách lão phu không chịu nói trước!
Mã Uy Túc tức giận quát:
– Có bản lãnh cứ đem ra tay.
Hành tung của Lưu Cang như những đám mây hồng bồng bềnh trong không khí, thân hình lão nhẹ nhàng cất lên rồi cũng nhẹ nhàng như một đám mây sắc vàng lao xuống.
Mã Uy Túc đứng yên một song thủ hươ lên, người ngoài nhìn lão chỉ thực hiện có một động tác thực đã công liên tục hai mươi chưởng rồi! Động tác liên tục liên lạc nhanh đến không thể nhanh hơn được mà chưởng kình ẩn tàng tinh lúc một nội lực thượng thừa, có thể đá phải nát thành bột, khiến tường vách sắt cũng phải mềm nhão ra, uy thế lớn mạnh kinh thế hãi tục.

Ngao Tử Thanh nhìn thấy vậy thì gật đầu nghĩ thầm:
“Uy danh của Mã Uy Túc quả không uổng chỉ nhìn thấy lão xuất thủ cũng đủ biết rồi, công lực như vầy giang hồ chẳng có mấy ai!
Đao Tà Kỳ Vũ bước tới bên cạnh Ngao Tử Thanh hạ giọng nói:
– Ngao đại hiệp! Theo nhận định của Ngao đại hiệp thì trận này chúng ta nắm được mấy phần thắng?
Ngao Tử Thanh hạ giọng nói nhanh:
– Sáu, bốn. Mã giáo đầu có thể thắng, nhưng ít nhất phải qua hai trăm hiệp mới mong phân được thắng bại. Trận chiến này khá khó khăn, may mà quý giáo do chính Mã giáo đầu ra ứng chiến, nếu không khó khăn càng hơn.
Kỳ Vũ thắc thỏm nói:
– Nhưng xem ra công phu của đối phương quá sức lợi hại, nếu Mã giáo đầu lỡ có bề gì...
Ngao Tử Thanh quả quyết nói:
– Kỳ bằng hữu, trong các trận đấu, đặc biệt là những cuộc quyết chiến quan trọng như vầy, không ai dám cho mình nắm chắc phần thắng, co những lúc thuyền lớn vẫn bị lật trong sóng nước mưa như thường. Hơn nữa trận thế trước mắt, thực lực của hai người tương đương nhau, bất kỳ bên này cần sơ sẩy một chút là dẫn đến thương vong. Vì vậy tại hạ không thể nói giáo đầu nhất định sẽ thắng, nhưng sự nhận định của tại hạ Mã giáo đầu không đến nỗi bại nếu lão không để xảy ra sơ suất...
Kỳ Vũ lắc đầu nói:
– Tại hạ thấy song phương ra chiêu vừa nhanh vừa mạnh lại vừa hiểm ác tuyệt luân, thật chẳng nhìn ra bên nào chiếm được phần hơn...
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Vậy thì Kỳ bằng hữu phải nén lòng chờ xem...
Lúc này trong đấu trường...
Thân hình Lưu Cang đột ngột cất lên xoay như chong chóng, trong màu áo vàng chói lại, bỗng thấy hàn quang lóe lên. Trong tay lão đã có thêm một thanh Thái Hồng Kiếm, thân nhỏ bằng ngón tay, mềm mại như một dải lụa, dài gần một trượng.
Thanh kiếm uốn éo trong không khí như con đọc xà bay lượn, kiếm phong xé không khí nghe vù vù, kiếm thanh cao vút sắc nhọn, thê lương như tiếng ma kêu quỉ khóc...
Cước bộ Mã Uy Túc bước theo những đường gấp khúc quái dị, đầu tuy không ngừng chao đi đảo lại trong không trung, vừa vận tránh qua được con rắn ngũ sắc dài ngoằn trong không khí. Ngay lúc đó,

hữu thủ lão nhanh như chớp ném mạnh mười một chưởng về phía đối phương.
Lưu Cang lại cất người lên thân hình lão đảo vòng đảo vòng mười một lần trong không trung, khiến cho mười một chưởng của Mã Uy Túc ẩn trong sấm sét đều đi sượt qua người lão, trúng vào khoảng không!
Thân hình Mã Uy Túc như cái lá khô xoay tít trong cơn lốc, con độc xà ngũ sắc uốn lượn chờn vờn sàn sạt quanh người lão, hàn quang sau đuôi độc xà quét thành một đường dài tựa như ánh sao băng, đang chằng chịt vào nhau, tạo thành một vùng ánh sáng lóe mắt, khiến người bên ngoài không khỏi rùng mình rỡn tóc gáy!
Tám mươi chiêu nhanh chóng qua đi.
Hai bóng người trong đấu trường biến thành hai luồn khói màu xám nhạt, hầu như muốn hòa lẫn, tan loãng vào đám bụi mù bốc lên mờ mịt. Chỉ còn nhìn thấy ánh hán quan như ánh chớp giật giữa tiếng kình phong gào rú trong cơn mưa bão.
Bóng người vẫn đang phi thẳng, di động ánh kiếm vẫn đang chớp giật, chưởng phong vẫn gầm rú, các thế công thủ của hai người đã không còn thấy rõ nữa, quả đúng là long tranh hổ đấu. Trời đất như cũng tối sầm lại trước thực lực của chưởng chiêu và kiếm thế của ha người!
Sắc mặt Kỳ Vũ không ngừng thay đổi, hắn liên tục rùng mình, hạ giọng nói:
– Ngao đại hiệp, không còn nhìn thấy hai người đang đánh nhau như thế nào nữa! Không ngờ công lực của tiểu tử Lưu Cang lại cao thâm đến thế này! Quả thật...
Ngao Tử Thanh cũng hơi ngạc nhiên, thực lực của Lưu Cang. Chàng suy đón khá xa, mắt chàng không rời đấu trường hết sức chú ý xem diễn biến của cuộc đấu, cất giọng trầm trầm nói:
– Tại hạ cũng không ngờ Lưu Cang lại hung hãn tới mức này. Cái danh hiệu đệ nhất cao thủ của Mai Lâm môn quả nhiên không thể xem nhẹ được!
Kỳ Vũ nghe Ngao Tử Thanh nói có vẻ không dám chắc Mã Uy Túc có thể thắng nổi đối phương thì ớn lạnh nói:
– Ngao đại hiệp! Mã giáo đầu là đầu tàu của bản giáo trong chuyến này, không thể để giáo đầu gặp chuyện bất trắc được.
Ngao Tử Thanh liếm môi, hạ giọng nói:
– Chắc là phải thắng chứ...
Thân pháp của Lưu Cang không hề tỏ vẻ kém cỏi trước Mã Uy Túc, chiêu thức lại vô cùng hung hiểm, đặc biệt là thanh nhuyễn kiếm của

lão quá sức lợi hại.
Chưởng pháp của Mã Uy Túc vô cùng dũng mãnh, nội lực cao thâm, xuất thế vô cùng chắc chắn, tình thần ổn định. Trận đấu này kết cục như thế nào quả cũng khó nói trước được.
Bỗng đâu...
Trong đấu trường đột ngột vang lên tiếng phong lôi trầm đục, và như đồng thời, tiếng binh khí xé nghe sắc ngọt cũng vang lên...
Hai thứ âm thanh hợp lại với nhau khiến cho màn nhĩ của mọi người rung động dữ dội, thần trí như bị liên thanh khủng khiếp ấy đuổi ra khỏi tận xác cả hai phía, ai nấy cũng đều trừng mắt, trái tim như muốn văng khỏi lồng ngực, mọi người nín thở...
Hai bóng người phân ra, rồi trong một khoảng thời gian cực ngắn lại xông vào nhau. Cả hai đã giở hết sở học của mình ra để tranh một trận sống còn!
Tiếng kình phong nghe ì ùng, như những đợt sóng liên tục đập chan chát vào màn nhĩ của mọi người, nghe như sấm sét rền rền liên tục trong những ngày giông bão.
Thanh Thái Hồng kiếm như những lằn sét liên tục rạch nát không gian, thả ra một thứ hàn khí rờn rợn, như muốn cắt nát da thịt những người đứng xung quanh, mọi người không ai bảo ai đồng lùi ra phía sau mấy bước...
Trong nháy mắt, thế trận long tranh hổ đấu đã lại trải qua hơn trăm hiệp nữa.
Bỗng thân hình Lưu Cang cong vòng như cánh cung văng ngược ra phía sau.
Máu từ miệng lão bắn ra thành vòi, rơi vãi đầy trên mặt đất, thân hình lão mềm nhũn như một tấm vải rơi xuống đất. Thái Hồng kiếm cũng bị bay ra xa hơn trượng!
Ngay lúc thân hình Lưu Cang văng bổng lên không trung thì Mã Uy Túc cũng rú lên một tiếng thảm, thân hình lão lộn vòng từ trong trường đấu ra ngoài, mỗi một vòng quay máu tươi cũng búng thành những vòng tròn đỏ thẩm, trông rất khủng khiếp.
Ngao Tử Thanh nhảy phắt ra đỡ lấy người Mã Uy Túc toàn thân lão từ mặt đến thắt lưng đầy những đường ngang dọc, máu tuôn như suối, thịt ra khỏi da, có thể trông thấy các nơi máu đang nhảy thoi thóp, trong thảm khốc không tưởng tượng nổi!
Ngao Tử Thanh lo lắng hỏi:
– Mã giáo đầu, có chịu đựng nổi không?
Mã Uy Túc hầu như không còn mở miệng nói nổi lời nào, lão gắng gượng gật đầu.

Ngao Tử Thanh quay ra phía sau nói:
– Lập tức đỡ Mã giáo đầu ra phía sau trị thương!
Hai tên đệ tử Đại Lôi Giáo đỡ mã Uy Túc đi ngay.
Ngao Tử Thanh quay nhìn Kỳ Vũ nói:
– Mã giáo đầu thọ thương nặng như vậy, tại hạ xin được thay Mã giáo đầu.
Kỳ Vũ không chờ Ngao Tử Thanh nói hết, gật đầu đáp:
– Xin Ngao đại hiệp thay Mã giáo đầu điều khiển binh mã của bản giáo!
Bạch Tôn bước ra, nhìn Ngao Tử Thanh cười lạnh giọng thâm hiểm nói:
– Ngao tử Thanh! Hiện giờ lão phu thấy chỉ còn mỗi mình ngươi ra mà thôi!
Quả tình Ngao Tử Thanh có ý sốt ruột, cho đến giờ này, mà phía tổng đàn Mai Lâm Môn vẫn chưa thấy lửa gì cả. Nếu kế hoạch của chàng phía đó bị phá sản, thì Đại Lôi chắc khó bảo toàn được lực lượng.
Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:
– Bạch môn chủ! Người của Mai lâm môn nhiều hơn Đại Lôi Giáo, điều đó tại hạ công nhận. Nhưng binh quý ở chỗ tinh, không cần nhiều. Ngươi đừng đắc ý sớm!
Bạch Tôn lắc đầu vẽ tiếc rẻ nói:
– Ngao Tử Thanh, ngươi còn gắng gượng nói cứng trước mặt lão phu làm chi, chỉ một lát nữa thôi, thực tế sẽ chứng minh, không cần phải tranh biện cho nhọc sức!
Ngao Tử Thanh phất tay áo, nói:
– Người tính không bằng trời tính, Bạch Môn chủ là người anh minh, nhưng “Trí giả bách lự, nan miễn nhất thất” Bạch môn chủ đã sơ hở ở một điểm.
Bạch Tôn mở to mắt, nghi hoặc hỏi:
– Ngao Tử Thanh ngươi nói vậy nghĩa là sao?
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Bạch môn chủ đã sớm biết Đại Lôi Giáo cử binh tiến công, vốn cố tình yên tâm ngồi ở tổng đàn sắp đặt sắp mai phục “Dĩ dật đãi lao”, tại sao còn nhận lời kéo binh ra Hổ Não bối để quyết chiến? Bạch môn chủ không sợ trúng kế “Điệu Hổ ly sơn” sao?
Bạch Tôn phá lên cười ha hả nói:
– Đại Lôi Giáo không biết tự lượng sức mình, cả gan cử binh xâm phạm Mai Lâm môn. Lão phu thân làm chủ, phải hết lòng đãi khách ở xa. Đại Lôi Giáo muốn thế nào lão phu chiều thế ấy, có điều kết quả

cũng sẽ như nhau thôi. Nếu lão phu không để người của Đại Lôi Giáo chọn chỗ chết, e rằng người đời sẽ chê cười lão phu bụng dạ hẹp hòi! Đối với lão phu để thanh toán người của Đại Lôi Giáo, ở tổn đàn Mai Lâm môn hay ở bất kỳ nơi nào khác, chẳng có gì khác nhau!
Ngao Tử Thanh gật đầu nói:
– Bạch môn chủ quả là người độ lượng, không hổ là bá chủ nhất phương. Chỉ đáng tiếc Bạch môn chủ chỉ nhìn phía trước mà chẳng thấy phía sau, chuyến này quý môn khó lòng tránh khỏi tổn thất!
Bạch Tôn nổi giận quát:
– Ngươi nói vậy là có ý gì? Ngao Tử Thanh! Nói cho ngươi biết, nếu không phải vì bản môn chủ mến tài ngươi thì đã sớm lấy mạng ngươi rồi!
– Cái ngữ cuồng ngạo tự cao tự đại như ngươi, không sống lâu được với lão phu đâu! Ngươi nên chuẩn bị tinh thần là vừa!
Chú mục nhìn đối phương, mục quang như hai ngọn lửa rừng rực.
Ngao Tử Thanh bình tĩnh nói:
– Một người, nếu bỗng dưng không còn nhà nữa, thì sẽ trở nên chó nhà có tang! Tại hạ đang muốn chờ xem dáng điệu đó sẽ như thế nào!
Bạch Tôn không tự chủ được, liếc nhìn về phía tổng đàn Mai Lâm môn một cái, mọi thứ vẫn bình thường, quay lại hừ lạnh nói:
– Tiểu tử! chớ có hòng dùng lời lẽ để lung lạc lão phu, ngày nay, nói gì thì nói, ngươi cùng với thủ hạ của Đại Lôi Giáo có mặt nơi đây không ai chạy thoát khỏi bàn tay lão phu! Chờ xem lão phu thanh toán tên tiểu tử cuồng ngạo này!
Ngao Tử Thanh thản nhiên nói:
– Đó là kết cục tất yếu. hãy chờ xem!

Ma Tiêu

Hồi 15
Thiên Hôn Địa Ám

Bạch Tôn phất tay về phía trước quát lớn:
– Các huynh đệ! Toàn lực tấn công! Không để cho một tên nào của Đại Lôi Giáo sống sót!
Ngao Tử Thanh gầm lên:
– Bạch Tôn! Ngươi là bậc trưởng thượng võ lâm, tại sao bội tín nuốt

lời?
Ngươi không sợ giang hồ cười chê sao?
Bạch Tôn cất tiếng cười cuồng ngạo nói:
– Kẻ chiến thắng được sống, kẻ chiến bại sẽ mạng vong, giang hồ có ai dám chê cười lão phu? Ngươi sống như vậy cũng là quá lâu rồi! Giết hắn cho ta!
Tiếng hô sát sát vang động chín tầng mây, hơn trăm cao thủ của Mai Lâm Môn ào ào xông lên, thế như nước vỡ bờ.
Ngao Tử Thanh quát lớn:
– Các huynh đệ Đại Lôi Giáo! Còn chờ gì nữa!
Các cao thủ trong Đại Lôi Giáo được hiệu lệnh, quát vang như sấm động tràn lên lăn xả vào người của Mai Lâm Môn!
Trong nháy mắt người của hai bên đã xông vào hỗn chiến với nhau, tiếng hô sát sát, tiếng binh khí tiếng chưởng phong chạm nhau ì ùng ở khắp nơi, bụi cuốn mù mịt. Quả là một trận hỗn chiến kinh thiên động địa, quỷ khốc thần sầu.
Đao Tà Kỳ Vu kịch chiến với Khổ tâm quỷ đầu Thi Thiếu Vân. Đệ ngũ biện biện chủ của Mai Lâm Môn đối đầu với Cao Thanh Thành và một tên đệ tử khác của Mai Lâm Môn. Khang Dị tuy thân đã thọ thương, nhưng sau một hồi điều tức, công lực hồi phục, thần dung tuyệt luân. Tuyệt đao Cao Thanh Thành tuy trúng một cước khá nặng của Ngao Tử Thanh nhưng chưa đến nỗi chí mạng, sau một hồi được điều trị cũng đã hồi phục.
Kim Hồ Ly Dị Liên Hàng tay cầm một chiếc Tam côn thiết lực chiến đấu với đệ nhị Biện chủ Quỷ Phủ Hoàng Thiên của Mai Lâm môn.
Thần Linh Cát Toàn Lăng tay cầm một chiếc Thanh đồng nhị lang côn, một mình chiến đấu với hai tay cao thủ của Mai Lâm môn là Vưu Chiếu và Quan Uy, cả người còn sống sót sau trận kịch chiến với Ngao Tử Thanh ở Phù dung sơn là Quy giáp Tát Kiết Hóa cũng có mặt trợ lực với Vưu Chiếu và Quan Uy.
Mai Lâm môn không những binh nhiều mà còn có tướng mạnh. Đại Lôi Giáo đương nhiên là phải kém thế hơn nhiều. Để tránh cho bọn thuộc hạ bị thương vong quá nhiều, hầu như đại tướng nào của Đại Lôi Giáo cũng đều phải đối phó với hai ba cao thủ của Mai Lâm môn.
Bởi vậy hỗn chiến vừa bắt đầu không bao lâu, phía Đại Lôi Giáo đã thấy nguy cơ trùng trùng, tình thế cực kỳ khẩn cấp.
Quan sát tình thế trên chiến trường, Ngao Tử Thanh không khỏi lo ngại nghĩ thầm:
– Nếu tình thế này cứ kéo dài, thì Đại Lôi Giáo chắc phải chịu thương vong thê thảm và Hồ Não Bối e rằng phải biến thành Tu la trường.

Bỗng nghe tiếng Bạch Tôn hét lên the thé:
– Mai Lâm Ngũ Sát đâu! Giết Ngao Tử Thanh cho ta!
Ngao Tử Thanh quay đầu nhìn về phía có tiếng hét, quả nhiên thấy Bạch Tôn đang đứng ở ngoài xa xa.
Năm tên hộ vệ thân cận nhất của Bạch Tôn, Mai Lâm Ngũ Sát được lệnh lập tức dạ ran, nhằm Ngao Tử Thanh áp tới.
Mai Lâm Ngũ Sát gồm có Hương Lôi Mao Quảng, Bạch sát Hàn Ngưỡng Sơn, Trấn Thiên Vu Minh, Cửu Kiếm Sĩ Từ Dung, Xuyên tâm thương Hồng Trọng Minh. Dưới ánh dương quang u ám, năm môn vu khí chớp động hàn quang, gần như đồng thời, ở năm phía như nhưng đợt sóng dồn dập đổ về phía Ngao Tử Thanh.
Quỷ tiêu cất lên, hàn quang xẹt ra nhằm ngay yết hầu của Hương Lôi Mao Quảng. Hắn chưa kịp nhìn rõ động tác của Ngao Tử Thanh, chỉ thấy hàn quang lóe lên một cái, nhanh đến không tưởng tượng được, hàn khí đã như muốn phá nát yết hầu của hắn rồi.
Mạo Quảng hồn vía lên mây, càng không kịp vung binh khí đón đỡ, hắn giở hết tài nghệ liên tiếp lui lại bảy tám bước mới thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của Miến đao.
Và cũng chính nhờ bốn người còn lại trong ngũ sát tấn công giải vây, nếu không thì hắn đã sớm trở thành quỷ không đầu rồi.
Thân hình Ngao Tử Thanh chẳng khác nào quỷ ảnh, thoắt tan biến, thoắt tụ lại, hàn quang như chớp giật liên hồi xẹt về mọi phía, chỉ qua mấy chiêu ngũ sát đã phải liên tiếp thoái lui cuống quýt chống đỡ.
Ngao Tử Thanh tuy có được một thân võ công xuất quỷ nhập thần nhưng Mai Lâm Ngũ Sát là đệ tử thân cận nhất của Bạch Tôn, thân thủ cũng khá cao cường.
Có điều nhất thời sơ ý, lai hơi có ý khinh địch, nên đã bị Ngao Tử Thanh bức đến nỗi bấn loạn lên như vậy. Chúng cứ ngỡ chỉ cần hai người liên thủ là đã có thể dễ dàng hạ gục Ngao Tử Thanh, chúng đã đánh giá đối thủ của mình quá thấp. May mà chưa có ai phải trả giá bằng sinh mệnh cho hành động khinh suất vừa rồi.
Song mục của Ngao Tử Thanh lạnh lùng, lạnh lùng đến độ người nhìn có cảm tưởng như đó không phải là đôi mắt của con người, không có bất kỳ cảm xúc nào của con người thể hiện trong ánh mắt chàng. Quỷ tiêu lai tiếp tục cất lên, dải lụa màu bạc quen thuộc nơi đầu tiêu lại bay bay trong không khí. Bỗng hàn quang đảo ngược một cái, hai đệ tử Mai Lâm môn định thừa cơ ám kích, không kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã đứt làm hai đoạn. Chúng chết mà không kịp hiểu ra mình đã chết như thế nào.
Ngay lúc mà hai tên đệ tử Mai Lâm môn đổ vật xuống đất, hai luồng

bạch quang như hai tia sét lao tới, khí thế nhanh, mạnh hiểm, đến cùng cực.
Ngao Tử Thanh nhích tay một cái, quỷ tiêu rất kịp thời, rất chính xác, kích trúng hai đạo bạch quanh như hai tia sét lao tới sau lưng chàng. Mui chân điểm xuống đất, thân hình chàng như chiếc bóng quay lại, hình ảnh đầu tiên lọt vào mắt Ngao Tử Thanh là một gương mặt hình tam giác, mái tóc??
bay bay trong gió như chiếc bờm ngựa, đó là Trấn Thiên Vu Minh.
Ngao Tử Thanh cười lạnh một tiếng, quỷ tiêu gạt phăng thế kiếm như bão táp của Cửu Kiếm Sĩ Từ Dung công tới, chàng đột ngột lướt nhanh về phía trái bảy bước, đồng thổi thóp bụng để mũi kiếm của Trấn Thiên Vu Minh lướt qua bụng mình. Quỷ tiêu lại phải liên tục gạt đỡ chín thế kiếm vừa nhanh vừa dung mãnh của Cửu Kiếm Sĩ Từ Dung.
Thân hình Ngao Tử Thanh cất lên, xoay nhanh liên tục công kích năm đối thủ mỗi người mười mấy đao. Vừa nhìn ngũ sát cuống cuồng chống đỡ, Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:
– Các vị bằng hữu cảm thấy thế nào?
Cửu Kiếm Sĩ Từ Dung huơ kiếm như điện, hàn quang tỏa ra như một chiếc lưới khổng lồ chụp xuống người Ngao Tử Thanh. Sáu khi phản công mãnh liệt hơn hai mươi kiếm, hắn cất giọng băng lạnh nói:
– Mai Lâm Ngũ Sát sẽ làm cho người không thể nào quên được ngày hôm nay!
Âm thanh của Cửu Kiếm Sĩ Từ Dung còn đọng lại trong không gian, thì trường kiếm của hắn đã như cơn sóng cuốn tới, đồng thời Xuyên tâm thương của Hồng Trọng Minh cũng đột ngột kích tới nơi hậu tâm của Ngao Tử Thanh, hàn quang chớp động bốn phía, kiếm ảnh vây phủ tứ bề, thượng trung và hạ thân của Ngao Tử Thanh cũng đều bị công kích, hiểm cảnh kinh tâm động phách.
Nhưng Ngao Tử Thanh không hề tỏ ra bối rối, Quỷ tiêu ung dung đỡ trên gạt dưới, điểm phải quét trái, miến đao chớp lên, quét thành một đường hàn quang lóe mắt, hàn quang rít gió chém một thế về phía Hồng Trọng Minh.
Quỷ tiêu không khác gì con rồng quẫy mình bay lượn giữa tầng không, vừa nhanh vừa mãnh liệt, lại liên tục như nó vốn là nhưng lớp sóng liên tục, không nhìn thấy sự đứt đoạn giữa hai đợt sóng.
Trường kiếm của Cửu Kiếm Sĩ Từ Dung vừa bị quỷ tiêu điểm trúng dạt ra ngoài, Ngao Tử Thanh tắc lưỡi nói:
– Giỏi cho Mai Lâm Ngũ Sát! Giỏi cho Cừu kiếm si! Trong năm người, người khá nhất! Nhưng e rằng như vậy người chết càng sớm

hơn, tại mệnh tương đố!
Tiếng nói của chàng nghe âm âm, thân hình như chiếc bóng lướt đi như bay, quỷ tiêu trong tay chàng liên tục cất lên hạ xuống, lưỡi miến đao nhanh như chớp quét về phái ngũ sát và chỉ trong một thoáng, đã kịp giải vây cho một tên đệ tử trong Đại Lôi Giáo.
Vừa đối phó với Mai Lâm Ngũ Sát, chàng vừa nhìn quanh xem xét tình hình.
Chàng phát hiện thấy Lý Mộng Hàn đang vất vả chống đỡ giữa trùng vây của mười mấy tên đệ tử Mai Lâm Môn, lu hung thần ác sát vây kín xung quanh nàng, ánh hàn quang che lấp cả ánh mặt trời, khí thế kinh thiên động địa.
Kiếm thuật của Lý Mộng Hàn không phải là tầm thường, đặc biệt là thân hình nhỏ nhắn của nàng, kết hợp với bộ pháp khinh linh, di chuyển như con thoi giữa vùng dao ảnh, hầu như là chỉ dựa vào bộ pháp tinh kỳ của mình và kiếm chiêu hiểm hóc để giữ vững thế trận. Nhưng thời gian trôi qua, dần dà thân pháp của nàng đã chậm lại, chiêu thức đánh ra trông rất mệt nhọc.
Lưỡi tà đao của Kỳ Vu loang loáng thoạt trên thoạt dưới, thoạt trái thoạt phải.
Đao thức sầm sập như bão táp mưa sa vừa mãnh liệt vừa hiểm ác, ánh đao khiến đối thủ nhìn thấy phải nhức đầu hoa mắt, quả không hổ là một đại tướng của Đại Lôi Giáo.
Đối thủ của Kỳ Vu là Khổ tâm quỷ đầu Thi thiếu Vân. Thi thiếu Vân cũng giở hết bình sinh tuyệt học ra để quyết một trận sống mái. Song chưởng bay chấp chới trong không trung, chuyên lựa những chỗ yếu hại của đối phương công tới, chưởng lực trầm trọng, sức có thể di sơn phá thạch. Thi Thiếu Vân lại được một tên đại hán râu ria trợ thủ, vì vậy đã đẩy Kỳ Vu vào thế phải chống đỡ khá rối loạn.
Khắp nơi trong đấu trường, tiếng hò hét quát tháo, tiếng binh khí chạm nhau, ánh hàn quang chớp động liên tục, không gian như bị những âm thanh hỗn loạn, những bóng người bóng chưởng và hàn quanh cắt nát, băm vụn ra. Cuộc huyết đấu mỗi lúc một ác liệt ẩn tàng mùi máu tanh, đầy chết chóc.
Quỷ tiêu của Ngao Tử Thanh vung lên. Keng! Keng! Keng! ba tiếng vang lên liên tiếp, ba món vu khí bị chấn văng ra ngoài, thân pháp chàng cất lên, lại một chiêu giáng xuống, làm cho Hướng lôi Mao Quảng vừa xông tới truy kích đã phải thoái lui. Miến đao không dừng lại, nhanh như chớp xẹt về phái Bạch sát Hàn Ngưỡng Sơn, khiến cho gã phải thất kinh lùi lại. Thế là thân hình của Ngao Tử Thanh lượn một vòng hình bán nguyệt trên không trung, đáp xuống ngay

bên cạnh của Lý Mộng Hàn.
Lý Mộng Hàn vừa vung kiếm gạt phăng ba thanh đao, thân hình rụt nhanh lại, thật vừa vặn tránh qua ba đường roi, nhưng còn một ngọn thương đang di động thật êm thấm nhằm hậu tâm nàng kích tới.
Khi ngọn thương còn cách hậu tâm của Lý Mộng Hàn còn chừng ba tấc, tên đại hán hí hửng tưởng là đã có thể hạ được a đầu dữ dằn này. Nào ngờ gã cảm thấy ngọn thương bỗng bị chạm vào một tảng đá vô hình không sao đẩy tới được nữa. Ngẩng đầu lên thì ra là Ngao Tử Thanh đã tóm được đầu thương của gã rồi.
Tên đệ tử của Mai Lâm Môn chưa kịp hình thành nên phản ứng kế tiếp ở trong đầu, thì tay cầm thương của gã đã rung lên thân thương đánh sầm vào cằm gã, thân hình to lớn của gã như một đám bông cất lên, văng bổng vào không trung.
Khi rõi xuống đất thì mạng đã không còn.
Khi Lý Mộng Hàn phát giác ra quay người lại thì cũng là lúc tên đại hán rõi phịch nặng nề xuống đất, văng tuốt ra đằng xa, còn Ngao Tử Thanh đang nhìn nàng mỉm cười.
Mai Lâm Ngũ Sát đang đấu với Ngao Tử Thanh thấy chàng không những chiến đấu rất nhẹ nhàng thoải mái mà còn đi lại như ở chỗ không người thì không khỏi tức giận, quát lớn một tiếng rồi cả năm đồng thời phi thân xông tới,?? Ngao Tử Thanh vào người.
Ngao Tử Thanh tiện tay phất tiêu lên, một cách cực kỳ chính xác điểm trúng thân trường kiếm của Từ Dung kích tới. Ngay lúc thanh kiếm của Từ Dung bị điểm trúng dạt ra ngoài, Ngao Tử Thanh đã xoay người tung cước. Ba đệ tử Mai Lâm Môn đã rú lên hãi hùng, văng ngược ra phía sau chết tốt.
Xuyên Tâm thương của Hồng Trọng Minh múa lên như bay, tấn công như bão tố về phía Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh mỉm cười. Quỷ tiêu xỉa ra, miến đao cũng như độc xà thổ tín xẹt ra áp sát vào thân thương, sau đó lại thuận đà trượt dọc theo thân thương, nhanh như một ánh chớp lao về phía cán thương.
Ngọn thương đang tung hoành ngang dọc trong không trung, Ngao Tử Thanh có thể xuất thủ một cách chính xác và nhanh đến độ đó, thật không thể nào tưởng tượng được!
Gương mặt của Trọng Hồng Minh dúm dó vì kinh hãi, không còn kể gì nữa, hắn thu thương nhanh như chớp lui lại.
Thân hình Ngao Tử Thanh như u linh lách vào khoảng không chật hẹp và lại có thêm hai đệ tử của Mai Lâm Môn rõi đầu vong mạng.
Lý Mộng Hàn vung kiếm gạt hai lưỡi đao đang kích tới, thở hổn hển

nói:
– Tử Thanh! Địch nhân đông quá, muội muội giết chết bốn năm tên rồi!
Lưỡi miến đao huy động trong không trung, như những chiếc cầu vồng màu trắng di chuyển, trong nháy mắt đã bức lui bọn địch thủ bao vây chung quanh người liên tiếp lui lại.
Ngao Tử Thanh hạ thấp giọng nói:
– Không sao! Vài lần như thế rồi sẽ quen! Nhưng tình trạng này diễn ra không lâu lắm đâu, chúng ta sắp thắng rồi!
Quỷ tiêu trong tay Ngao Tử Thanh liên tiếp công ra ba mươi thế nữa nói:
– Hàn muội cẩn thận quá nhiều người, có lúc ta không thể bảo vệ cho muội được!
Lý Mộng Hàn bị đối phương bức lui hai bước, vừa vung kiếm nàng vừa nói:
– Thanh ca cũng phải cẩn thận, muôi có thể ứng phó được!
Trán Ngao Tử Thanh đã lấm tấm mồ hôi, chàng không còn thời gian để lau nó, song cước lai phi lên, bịch bịch hai tiếng nghe nặng nề, lại có hai đệ tử Mai Lâm Môn vong mạng.
Sắc diện Mao Quảng đầy sát khí, hắn nghiến chặt răng lao tới vung chưởng nhằm hậu tâm Ngao Tử Thanh toàn lực kích tới.
Ngao Tử Thanh hừ lạnh một tiếng xoay nửa vòng tránh chưởng, nhưng vừa lúc đó hàn khí đã bức tới.
Cửu Kiếm Sĩ Từ Dung cất tiếng cười như điên cuồng, trường kiếm trong tay hắn cũng những trận cuồng phong cuồn cuộn kích tới, kiếm ảnh như muôn ngàn hoa tuyết tung bay trong gió, có điều tất cả đều nhằm các yếu huyệt trên người Ngao Tử Thanh giáng xuống.
Trong nháy mắt tiếng kim loại chạm nhau vang động, lửa bắn tung tóe, miến đao và trường kiếm của Từ Dung đã chạm nhau mười mấy lần.
Ngao Tử Thanh đột ngột rùn người xuống, tay vỗ nhẹ trên mặt đất, thân hình chàng như chiếc pháo thăng thiên, vọt lên không trung, chân ở trên đầu ở dưới, song cước chàng đột ngột như hai quả chùy, nhanh một cách kỳ dị, phi thân về phía Bạch sát Hàn Ngưỡng Sơn.
Bạch sát Hàn Ngưỡng Sơn thất kinh hồn vía, vội vàng lùi về phía sau, song thân hình Ngao Tử Thanh như có nam châm bị hút về phía Hàn Ngưỡng Sơn.
Hàn Ngưỡng Sơn kinh hãi vung kiếm thành một màn lưới sắt trùm đầu, nhưng đã quá trễ. Quỷ tiêu như một làn khói xuyên qua màn

kiếm ảnh, khi thân hình của Hàn Ngưỡng Sơn đáp xuống đất thì ngay trên đầu của hắn đã xuất hiện một lỗ sâu hoắm, máu và não đang trộn lẫn vào nhau trào ra ngoài thân hình hắn ngã chúi xuống đất, hồn đã lên đường đi xuống địa phủ.
Ngao Tử Thanh chưa kịp đáp xuống đất thì Xuyên tâm thương của Hồng Trọng Minh đã rít gió đến bên người chàng, Ngao Tử Thanh nghe ngực mát lạnh một cái, ngọn thương đã quét một đường ngắn trên ngực chàng.
Ngao Tử Thanh nghiến răng, một cái đau nhói tâm can, hít mạnh một hơi chân khí, lưỡi miến đao hất ngược lại, năm ngón tay của bàn tay nắm ngọn thương của Hồng Trọng Minh đã rõi xuống đất, Hồng Trọng Minh rú lên một tiếng hãi hùng, lui lại bảy tám bước mới đứng vững được.
Mai Lâm Ngũ Sát đã có ba người bị thương vong chỉ còn lại hai người vo công hơi cao hơn là Mao Quảng và Từ Dung.
Mạo Quảng gầm lên như một con hổ phát cuồng, bất kể sống chết xông bừa về phía Ngao Tử Thanh.
Xảy ra một tiếng quát như sấm động:
– Mạo Quảng lui lại!
Tiếng quát làm cho Mạo Quảng như một quả bóng xì hơi, đứng phắt lại nhưng đôi mắt hắn vẫn tràn ngập những tia oán độc nhìn Ngao Tử Thanh một cái mới chịu chầm chậm lui ra.
Ngao Tử Thanh tuy có thể nói là thắng được Mai Lâm Ngũ Sát nhưng người của Mai Lâm Môn quanh chàng vẫn còn rất nhiều. Mao Quảng và Từ Dung đã lui ra nhưng binh khí của số đệ tử Mai Lâm Môn vây quanh chàng vẫn tiếp tục công tới.
Miến đao chuyển động tạo nên năm vòng tròn màu bạc bay bay trong không trung, những vòng hồ quanh này di chuyển theo đường gấp khúc quái dị, thấy rõ ràng đang ở bên phải nhưng thoáng cái đã chuyển sang bên trái rồi, kỳ ảo đến mức ý thức của con người không thể đoán định được, và quả nhiên là không thể tránh nổi.
Một thân hình cao lớn mình mặc kình trang màu đen ẩn hiện những hoa mai bạc bỗng văng bổng lên không trung. Khi rõi xuống thì đã biến thành hai đoạn nội tạng rõi vãi đầy mặt đất, người yếu bóng vía một chút nhìn thấy có thể sợ hãi đến ngất xỉu chứ không vừa.
Bỗng có một tiếng rú thảm vang lên gần đó, Ngao Tử Thanh giật mình quay phắt lại, thân hình vừa di động để tránh các món binh khí đủ loại đang kích tới, chàng vừa nhìn thấy một thảm cảnh bày ra trước mắt.
Cách chàng chừng năm trượng, Khang Dị toàn thân từ đỉnh đầu đến

gót chân như nhúng vào bể máu, hai tay nắm một tử thi làm binh khí đón đỡ các thế kiếm tấn công của đối phương.
Cứ mỗi lần giơ tử thi lên gạt đỡ thì mặt mũi thân thể lão lại dính thêm vài vết máu thịt, và tử thi kia cũng mất một tảng thịt hay một phần nội tang trên thân thể.
Tử thi hoàn toàn không thể nhận dạng được nữa, nhưng qua trang phục vẫn có thể nhận ra đó là Tuyệt tình đao Cao Thanh Thành. Thì ra sau khi bị mất binh khí, Khang Dị đã dùng tử thi của Cao Thanh Thành làm lá chắn để đón đỡ thế công như điên cuồng của bốn tên đại hán, ngay dưới chân Khang Dị, thủ cấp của Cao Thanh Thành nằm lăn lóc, hai mắt vẫn còn mở trừng trừng đầy oán giận.
Mặt Khang Dị vốn đã bị mất một bên má, lúc này lại bị vương đầy máu thịt của Cao Thanh Thành và máu thịt của chính lão, trông vô cùng khủng khiếp. Qua vài chiêu đánh đỡ nữa, thì thi thể của Cao Thanh Thành chỉ còn lại đôi chân, máu thịt bắn đầy người lão, và một đoạn ruột vắt vẻo lòng thòng trên cổ lão. Không thể tưởng tượng được trên dương thế lại có một cảnh tượng thảm khốc đến dường ấy, cảnh như vậy chỉ nên có ở mười tám tầng địa ngục mà thôi!
Ngao Tử Thanh mắt vằn những tia máu, nghiến răng quát lớn:
– Xem ra ngày hôm nay lại phải đại khai sát giới rồi!
Tiếng rồi vừa thoát ra khỏi miệng Ngao Tử Thanh, thân hình của Ngao Tử Thanh như một cơn lốc cuốn đến bên cạnh Khang Dị, thân hình chàng chưa đến nơi, tả chưởng đã vung lên kích về hai tên đại hán ở bên trái, lưỡi miến đao nhanh như ánh chớp quét về phía hai đại hán ở bên phải.
Bốn tên đại hán thấy hung thần ác sát lao đến, không ai bảo ai đồng ôm đầu bỏ chạy. Bên tai chúng bỗng vang lên tiếng Ngao Tử Thanh như từ dưới âm phủ vọng về:
– Không kịp nữa rồi, chư vị!
Tiếng miến đao xoắn vào thịt nghe soàn soạt, thủ cấp văng lông lốc, thân hình rõi lịch bịch xuống đất, không còn một tên nào còn mạng để đào tẩu.
Ngao Tử Thanh quay đầu nhìn quanh, Lý Mộng Hàn đầu tóc xổ ra, như một kẻ điên tay huơ trường kiếm đón đỡ thế công kích hiểm ác của Mạo Quang và năm sáu tên đệ tử của Mai Lâm Môn khác.
Chàng gầm lên một tiếng như con hổ phát cuồng, rung tay ném lưỡi miến đao ra, hai tên đại hán đứng gần ở phía chàng không kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đầu đã lìa khỏi cổ.
Ngay lúc mà hai tên đại hán ngã xuống đất, Ngao Tử Thanh đã lướt tới giơ Quỷ tiêu hút lưỡi miến đao trở lại.

Lúc này đã có ba tên đại hán khác lại huơ đao chém như điên cuồng về phía Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh hừ lạnh một tiếng không né tránh cũng không động tĩnh, chàng xuất thủ sau nhưng lưỡi miến đao đến trước, hàn quang quét ngang hai thanh đại đao vừa giơ lên giữa chừng bỗng văng đi, vì chủ của chúng ba tên đại hán đã đầu lìa khỏi cổ rồi.
Trường kiếm của Lý Mộng Hàn vừa bị Mạo Quang chấn văng đi, thân hình nàng cũng nhuộm đầy máu, không biết đó là máu của đối phương hay là máu của chính nàng nữa.
Lý Mộng Hàn ngẩn ngõ nhìn bàn tay trống rỗng của mình, không để ý nhìn Mạo Quảng và tên đại hán còn lại đang từ hai phía công tới.
Đó cũng chính là lúc thân hình của hai tên đại hán ngã xuống, thân hình của Ngao Tử Thanh như chiếc bóng, bất kể sống chết lao giữa vùng đao kiếm, tả thủ ôm ngang người Lý Mộng Hàn, hữu thủ quét miến đao về phía Mạo Quảng, đồng thời phóng một cước vào ngực tên đại hán còn lại.
Thanh đại đao của tên đại hán đã rạch một đường ngắn trên bàn tay Ngao Tử Thanh vì có tiếng vải rách, máu phun ra và gần như cùng lúc tên đại hán hét lên một tiếng, bay ngược về phía sau, hộc máu miệng hồn du địa phủ. Còn Mạo Quảng thì đã nhanh chân tránh qua được thế công trí mạng vừa rồi.
Mạo Quảng nghiêng người để lưỡi miến đao lướt qua sát bên người, hắn không còn kể gì đến cấm lệnh của Bạch Tôn, không cho ngũ sát đối địch với Ngao Tử Thanh để tránh bị thương vong thêm.
Gầm lên một tiếng như dã thú bị thương, gương mặt hắn đỏ đến tím bầm, cả chưởng lẫn cước, không còn kể gì đến tính mạng nữa, công như điên cuồng về phía Ngao Tử Thanh.
Toàn thân Ngao Tử Thanh bê bết máu, máu của địch nhân và máu của chàng, Ngao Tử Thanh đã động sát cơ, vừa kịp đặt Lý Mộng Hàn xuống thì lưng chàng cũng trúng một chưởng, một cước của Mao Quảng. Ngay lúc đó Quỷ tiêu của chàng cũng vừa kịp quay lại, một điểm hàn quang chớp lên.
Mao Quảng rú lên một tiếng ôm mặt lùi lại, qua kẽ tay hắn nơi chính giữa trán, nơi đôi mày giao nhau, ló ra một mũi tiêu sáng bạc, đó chính là thứ ám khí ẩn tàng bên trong quỷ tiêu.
Một nụ cười quái lạ, tàn độc, thoáng hiện trên đôi môi Ngao Tử Thanh rồi nhanh chóng biến mất, nụ cười báo hiệu vị sát tinh này đã không còn chút do dự nào trong việc giết người nữa. Ngao Tử Thanh đã biến thành một sát tinh thực sự.
Bóng người di động, Bạch Tôn như một bóng ma xuất hiện trước mặt

Ngao Tử Thanh.
Lão nhìn tử thi Mạo Quảng một cái, song mục lão rừng rực lửa cháy, giọng nói của lão như từ mười tám tầng địa ngục vọng về:
– Ngao Tử Thanh ngươi sẽ phải trả giá gấp vạn lần những điều mà ngươi gây nên!
Ngao Tử Thanh hít một hơi dài thật mạnh, chàng nghe ngực mình hơi tưng tức nội phủ chàng nghe cũng nhói đau. Chàng cố trấn tinh tinh thần, giương đôi mắt lạnh lùng như không còn là ánh mắt của con người nữa. Chàng chậm rãi tiến tới gần Bạch Tôn.
Bạch Tôn đứng vững như Thái sơn, mặt lão hơi nheo lại, vô cùng khinh mạn nhìn thẳng vào mặt của Ngao Tử Thanh và cười nhẹ nói:
– Ngươi uy mãnh lắm! Nhưng một mình ngươi không thể bảo vệ hết được người của Đại Lôi Giáo ở đây và bây giờ đến lượt ngươi không bảo vệ được chính bản thân ngươi.
Ngao Tử Thanh dừng chân mồ hôi đọng thành giọt dưới cằm chàng, từ từ rõi xuống ngực áo. Chàng hít một hơi dài giọng điềm tinh nói:
– Cho đến giờ này có thể nói quý môn đã chiếm được thế thượng phong nhưng công bằng mà nói tại hạ cũng đã giết chết của ngươi không ít người phải không?
Bạch Tôn khẽ phất tay áo, chấp tay ra sau lưng tỏ vẻ không coi Ngao Tử Thanh vào đâu, ngạo nghễ nói:
– Thuộc hạ của Mai Lâm Môn người nào cũng tận trung, được chết vì bản môn là vinh dự lớn, lão phu không coi việc đó là đáng quá quan tâm. Có điều lão phu thấy thương thế của ngươi không phải nhẹ, ngươi nên để thời gian lo cho mình thì tốt hơn là lo cho bản môn.
Khẽ gật đầu Ngao Tử Thanh chậm rãi nói:
– Một chút thương thế ngoài da thịt như vậy không ảnh hưởng gì đến công lực của tại hạ, ngươi sẽ được biết tại hạ không giống người khác, càng đấu nội lực của tại hạ càng mạnh hơn.
Bạch Tôn cười lạnh nói:
– Ngươi cuồng ngạo lắm, nhưng ngươi sẽ biết hậu quả của cuồng ngạo sẽ thảm khốc như thế nào!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Bản tính đã như vậy rồi còn hậu quả có ra sao thì phải chờ đến phút cuối mới hay.
Bạch Tôn nổi giận nghiến răng nói:
– Ngao Tử Thanh nghe đây! lão phu cho ngươi cơ hội cuối cùng, nếu ngươi chịu về với Mai Lâm Môn thì món nợ máu ngày hôm nay lão phu có thể bỏ qua, lão phu chấp nhận bất kỳ điều kiện nào của

ngươi.
Ngao Tử Thanh khẽ nhếch mép giọng lãnh đạm nói:
– Tại hạ có hai điều kiện, ngươi có thể chọn một trong hai, thứ nhất Mai Lâm Môn sẽ do tại hạ tiếp chưởng chức vị môn chủ, thứ hai ngươi tự tuyệt để tạ tội với vong hồn của những người uổng mạng vì ngươi. Được như vậy thì khỏi phải phí sức mọi người nữa!
Bạch Tôn nhảy dựng lên như vừa bị ong bò vẽ chích một phát chí mạng lão ngoác miệng mắng lớn:
– Giỏi cho tên xú tiểu tử! Từ ngày lão phu xuất đạo đến giờ, ta chưa thấy ai cuồng ngạo vô lễ như ngươi. Lòng nhẫn nại và của lão phu đã đi đến giới hạn, cái gan chó của ngươi cũng thật lớn!
Ngao Tử Thanh không chút nổi giận trước lời mắng nhiếc đối phương, bằng giọng cực kỳ điềm đạm nói:
– Lão bằng hữu tại hạ lo cho hậu vận của ngươi nếu còn chấp nê bất ngộ, nắm xương già của ngươi sẽ giã ra vì dã tâm của ngươi đó.
Bạch Tôn nghiến muốn nát cả hai hàm răng nói:
– Lão phu tung hoành giang hồ hơn bốn mươi năm qua, rừng dao núi kiếm, Hồng thủy diệm sơn đều đã kinh qua, ngày hôm nay lão phu nhất định cân thử phân lượng của ngươi đến mức độ nào.
Ngao Tử Thanh nhếch mép cười nói:
– Người hảo hán nhắc làm gì uy danh của năm xưa? Sợ rằng năm nay ngươi chẳng những kém xa năm xưa mà còn tệ hại đến mức kém cả đứa con nít miệng còn hôi sữa nữa kia!
Bạch Tôn nhảy dựng lên gào lớn:
– Ngươi cứ thử coi!
Bạch Tôn phất đôi tay áo, thân hình lão như một bóng ma lướt tới bên hông Ngao Tử Thanh, lập chưởng như đao xỉa nhanh về phía yết hầu của Ngao Tử Thanh. Động tác của lão nhanh đến không tưởng.
Thân hình Ngao Tử Thanh đột ngột xoay tròn như chong chóng, trong nháy mắt, chàng đã kịp phản công bảy tiêu hai mươi ba chưởng. Xuất thủ nhanh đến mức cứ như ngần ấy chiêu thức được đánh ra một lần vậy.
Bạch Tôn gầm lên như một con hổ đói, thân hình lão như một cái bóng dao động phiêu phiêu trong không khí. Đôi ống tay áo, hai vạt áo bay phần phật trong gió như tiên nhân đằng vân giá vu, chỉ chưởng xuất thủ như điện, cơ hồ không nhìn thấy lão xuất thủ như thế nào, công vào bộ vi nào của đối phương trông huyền ảo vô song. Nhưng toàn bộ những thế công của Bạch Tôn đều rõi vào khoảng không, thân hình Ngao Tử Thanh dịch chuyển một cách thần kỳ,

chuyển động theo những góc độ vô cùng kỳ quặc, lúc nào cũng vừa vặn đi qua cạnh chưởng chỉ của Bạch Tôn.
Bạch Tôn không ngừng gào thét, chưởng chỉ trảo cước, như những ánh chớp liên tục giữa những động tác không hề có một điểm dừng dù là ngắn nhất, cứ liền lực như tạo thành một bức tường kín mít, gió mưa cũng không thể lọt qua nổi. Tấn công như cuồng phong, nhanh như bão, như sấm rền chớp giật, nhanh, mãnh liệt, hiểm độc, đến không thể dùng từ ngữ để diễn tả được.
Ngao Tử Thanh nhìn thấy thủ pháp của đối phương, không những nhanh nhẹn tuyệt luân, hiểm ác cùng cực mà còn ẩn tàng một nội lực cực kỳ thâm hậu. Thiên phật thủ quả là danh bất hý truyền.
Ngao Tử Thanh tập trung tinh thần cao độ, công lực ngưng tụ đến mức cao nhất, tuy nhiên nét mặt chàng lúc nào cũng nở một nụ cười khinh mạn, như cho rằng các chiêu thức tấn công của đối phương chẳng qua chỉ là trò chơi của trẻ con.
Thân hình chàng chẳng khác nào chiếc lá khô, quay cuồng, chơi vơi giữa làn gió lốc, trông như vật vô hình vô chất, khinh linh, nhẹ nhàng theo từng đợt từng đợt chưởng kình như sóng biển trong cơn cuồng nộ của đối phương.
Ngao Tử Thanh và Bạch Tôn đều muốn đánh giá thực lực của đối phương nên không ai giở binh khí ra, chỉ có song chưởng đối kháng nhau tuy vậy trận chiến cũng không kém phần khốc liệt.
Chỉ trong nháy mắt song phương đã trao đổi với nhau năm mươi hiệp.
Ngao Tử Thanh vừa ung dung di chuyển tránh né các thế công của đối phương vừa cười lạnh nói:
Công phu của tại hạ cũng vừa đủ để bồi tiếp ngươi phải không?
Bạch Tôn mím chặt môi không đối đáp, thân hình lão rất ít di chuyển, song mục mở lớn trừng trừng, xuất thủ mỗi lúc một mạnh hơn.
Ngao Tử Thanh miệng thì làm ra vẻ thoải mái ung dung tự tại, kỳ thực đối đầu với một tuyệt đại cao thủ như Bạch Tôn chàng không hề dám lõi là chút nào.
Dáng vẻ bên ngoài của chàng chẳng qua là một thứ chiến thuật để đối phó với Bạch Tôn mà thôi.
Càng lúc Bạch Tôn càng nặng nề hơn, xuất thủ nhanh hơn và chiêu thức cũng ngụy dị hơn. Cơn gió lốc bao quanh Ngao Tử Thanh mỗi lúc càng thấy cuộn trào mãnh liệt, kình phong như ẩn tàng tiếng sét ì ùng.
Hai người giao đấu với nhau có vay có trả, công thủ phản kích đều đặn, thế trận có lúc bỗng nhau như ánh chớp, có lúc lại thấy chậm

chạp nhưng mỗi chiêu thức đánh ra đều bao hàm nội lực kinh nhân tưởng chừng như cả quả đồi Hổ não bối như phải sụp đổi dưới chân hai người.
Trong khi đó ở bên ngoài, máu tươi đã nhuộm đỏ cả quả đồi, bóng người vẫn không ngừng di chuyển, ánh hàn quang vẫn chớp động, đó đây vang lên tiếng rú thảm, rồi bóng người đổ xuống, trong tiếng cười đắc ý của người chiến thắng.
Binh khí vung lên song phương lại xông vào nhau, lại những sinh mệnh thi nhau rời bỏ những thể xác ra đi.
Đấu trường ở bất cứ nơi đâu, ở bất kỳ thời điểm nào cũng bày ra những thảm cảnh khốc liệt, nhưng đấu trường ở Hổ não bối ngày hôm nay đặc biệt thảm khốc.
Nó bao gồm tất cả những thảm trạng của các chiến trường trong mọi thời đại. Chỉ nội tiếng gào rú của những kẻ thương vong, tiếng cười cuồng dại của kẻ thắng thế cũng đủ làm người nghe ghê rợn, và sợ rằng trong đời sẽ không quên đi được, đừng nói chi tận mắt chứng kiến thảm cảnh đầu rõi máu chảy nhan nhản trên mặt đất.
Đao tà Kỳ Vu và Khổ tâm quỷ đầu Thi Thiếu Vân giao đấu từ đầu trận đấu đến giờ vẫn bất phân thắng bại. Thật ra Thi Thiếu Vân đã bại từ lâu rồi nếu như bên cạnh hắn không có những tên đại hán đệ tử Mai Lâm Môn liều chết hỗ trợ. Cứ tên này ngã xuống lưỡi dao của Kỳ Vu thì lập tức có tên khác xông vào để giữ cân bằng thế trận.
Toàn thân Kỳ Vu chìm lấp trong ánh đao, chỉ còn thấy một quả cầu bạc cực lớn đang di động. Phía bên kia thần hỏa kiếm của Thi thiếu Vân cũng không hề tỏ ra thua kém, luồng lãnh quang ngũ sắc của Thần hỏa kiếm cùng với luồng sáng bạc của Đao tà trộn lẫn hòa quyện cuốn chặt vào nhau tưởng chừng như không còn có cách gì để dứt ra được nữa.
Kim Hồ Ly Dị Liên Hàng cùng Quỷ Phủ Hoàng Thiên cũng sức lực tương đồng. Chiếc Tam tiết côn trong tay Dị Liên Hàng đang thi triển hết những công phu tuyệt học mà hắn có được hòng triệt hạ cường địch trước mặt.
Thần Linh Cát Toàn Lãng đối địch với hai đại cao thủ là Quan Uy và Vưu Chiếu. Thân hình Cát Toàn Lãng thoắt ở tận trời xanh, thoắt như trầm xuống địa phủ. Phía bên kia Vưu Chiếu và Quan Uy được lợi thế nhiều người, công thủ hỗ trợ cho nhau. Cuộc chiến càng lúc càng kịch liệt, xem ra ít nhất cũng vài trăm chiêu mới mong phân biệt được thắng bại.
Võ công của Kim Hồ Ly Dị Liên Hàng tuy đáng được liệt vào hàng nhất lưu cao thủ nhưng so với Quỷ Phủ Hoàng Thiên thì còn kém

một bậc, nhưng nhờ vào một ý chí kiên cường lại coi thường cái chết nhẹ như lông hồng nên cho đến giờ này Quỷ Phủ Hoàng Thiên chưa làm gì được, chỉ còn chờ vào đối phương kiệt lực mới tiện ra tay.
Thần Linh Cát Toàn Lãng hung hãn như lục đinh thần đầu thai, phàm lão là một trong Tam đại hộ pháp của Đại Lôi Giáo, ngày hôm nay chỉ có một mình lão đi đến đây nhưng cũng đã làm cho người của Mai Lâm Môn không khỏi vỡ mật kinh tâm. Nội công của lão cực kỳ tinh thâm, kinh nghiệm lâm trận vô cùng phong phú, ngoại công của lão cũng được liệt vào hàng nhất nhì trong Đại Lôi Giáo.
Đối đầu với lão là hai đại hán của Mai Lâm Môn, tên nào tên nấy đều là cao thủ hạng nhất trong giang hồ nhưng cả hai không sao đến gần được lão, còn bọn đệ tử Mai Lâm Môn thì không cần phải nói.
Chỉ có Khang Dị là hơi nguy hiểm, lão thân mang trọng thương, lại bị hơn chục tên đệ tử Mai Lâm Môn bao vây tấn công rất rát. Nhưng lão là một lão tướng từng kinh qua trăm ngàn trận chiến, đã sớm không coi sự sống chết vào đâu nữa, một mình lão tả xung hữu đột trông chẳng khác nào con mãnh thú bị thương lại thêm bị dồn vào đường cùng, chống trả cực kỳ mãnh liệt.
Quy giáp Tát Kiết Hóa lần trước may mắn thoát khỏi lưỡi hái của tử thần trong trận chiến Phù dung sơn giờ cũng đang giao chiến với Lý Mộng Hàn.

Ma Tiêu

Hồi 16
Tàn Cuộc Chiến

Lúc này Lý Mộng Hàn mồ hôi ướt đẫm lưng áo, tóc tai dính bết vào mặt mũi, hơi thở hổn hển, thân pháp kiếm ảnh của nàng đã không còn được nhanh nhẹn như lúc đầu nữa!
Người của Đại Lôi giáo ở khắp nơi tên chiến trường đều rơi vào thế bị động.
Ngoài một vài dũng tướng còn đứng vững một mình phải giao đấu với ba cao thủ của Mai Lâm Môn, người yếu thế một chút hoặc bị thương cũng phải đối đầu với cả chục tên đệ tử của Mai Lâm môn.
Số đệ tử của Đại Lôi giáo đã bị người của đối phương dồn lại một góc.
Mai Lâm môn có lợi thế về địa thế, giao đấu ngay cạnh sào huyệt của

chúng nên hầu hết các hảo thủ đều được điều động đến Hồ Não Bồi vì vậy đã chiếm được ưu thế một cách tuyệt đối Người của Đại Lôi giáo, người nào người nấy đều là những hảo hán không biết sợ chết, ngã một người thì hai ba người khác xông lên giao đấu bất kể sống chết, nhưng như vậy không ngăn được thế tiến công như nước vỡ bờ của đối phương. Nếu tình thế vẫn cứ tiếp diễn như thế này, không bao lâu nữa người của Đại Lôi giáo sẽ không còn ai đứng vững nổi nữa.

Mã Uy Túc viên đại tướng dẫn đầu đoàn quân viễn chinh lần này, đang đau đớn nhìn thuộc hạ của mình giao đấu kiên cường, nhưng vì sức yếu thế cô, nên chốc chốc lại có người ngã xuống. Lão nghe như có lửa cháy trong lòng, nhưng thân lão chằng chịt vết đao, vết nào vết nấy sâu thấu tận xương, bị mất máu nhiều, nguyên khí của lão cơ hồ cạn kiệt, chỉ còn biết rơi lệ ngồi nhìn...

Phía bên kia Ngao Tử Thanh và Bạch Tôn giao đấu đã hơn hai trăm hiệp, thế công thế thủ của song phương vẫn uy mãnh nhanh nhẹn tuyệt luân Tình thế nguy cấp của đại Lôi giáo đương nhiên là Ngao Tử Thanh nghe hết, thấy hết. Chàng lo lắng nghĩ thầm “Mấy tên tiểu tốt của Đại Lôi giáo được giao nhiệm vụ đốt ổ Mai Lâm môn, tại sao lâu vậy chưa thấy khói lửa gì cả. Hay là đã thất bại rồi. Nếu tình hình như vậy Đại Lôi giáo sẽ bị tổn thất khủng khiếp. Vậy phải tính kế khác để bảo toàn thực lực... ”.

Vừa suy tính, thân hình chàng liên tiếp di động, thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng chưởng lực của Bạch Tôn. Thân hình chàng như chiếc pháo thăng thiên bay vọt lên không trung, hơi dừng lại một thoáng rồi đảo người lao xuống Bạch Tôn hít mạnh một hơi chân khí, ngưng thần ngửa mặt nhìn lên, song chưởng khoa lên một cái rồi như hai lưỡi sét của Thiên Lôi nhằm thân hình Ngao Tử Thanh từ trên cao lao xuống kích mạnh lên. Đây là một trong những tuyệt kỹ của Bạch Tôn có tên gọi là “Phi Thiên Tuyền Địa”.

Song chưởng của Bạch Tôn tạo nên hai luồng kình khí kinh hồn khiến vía, mà phạm vi ảnh hưởng lai rộng có đến hai, ba trượng vuông, không khí như bị kình phong của lão làm dấy lên những đợt sóng của biển khơi trong cơn cuồng nộ.

Thân hình Ngao Tử Thanh như con cá kình lướt trên đầu những ngọn sóng, song thủ chàng liên tục kích ra mười lăm chưởng nhằm vào chín nơi yếu huyệt quanh người Bạch Tôn!

Bạch Tôn không thể ngờ được thân pháp của Ngao Tử Thanh lại kỳ ảo đến như vậy. Chưởng phong của lão không những chẳng đả thương được Ngao Tử Thanh mà chàng lại còn phản công được. Sự

việc diễn biến ngoài dự liệu. Bạch Tôn hơi kinh hãi, vội vàng lui lại. Hai tay lão vừa khép mạnh lại một cái, thân hình bay vọt về phía sau bảy thước.
Ngao Tử Thanh bật cười ha hả, thân hình chàng không cần chạm đất, đột ngột đổi hướng ngang bay xẹt thẳng Bạch Tôn, tả thủ vươn trảo như vuốt ưng chộp về năm yếu huyệt sau lưng đối phương, hữu thủ múa lên thành muôn ngàn ảnh chưởng ảnh phong bế đường rút lui của đối phương. Chiêu thức tinh kỳ, dung tâm tuyệt hảo, quả không hổ danh Quỉ Tiêu Ảnh!
Bạch Tôn gầm lên một tiếng, sắc diện lão trông như trái táo chín, chân lão như lò xo, thoắt một cái đã bật lên cao, múa chưởng loạn xạ phong tỏa các thế tấn công của đối phương, miệng rú lên những tiếng kêu nghe rất quái dị.
Ngao Tử Thanh điểm chân xuống đất, thân hình vọt theo sát người của Bạch Tôn, kêu lên:
– Bạch Tôn, chiêu vừa rồi là "Phật Trảo Muôn Phương", một tuyệt học phòng thân của ngươi có phải không? Tại hạ thấy quá sức tầm thường!
Bạch Tôn không thèm đấu khẩu với Ngao Tử Thanh, miệng không ngừng quát tháo, chưởng gia tăng kình lực, kích liên tiếp bất tuyệt về phía Ngao Tử Thanh.
Thân hình Ngao Tử Thanh vươn ra trong không trung, trông chẳng khác con quái điểu khổng lồ đang chao lượn tránh né những đợt kinh phong liên tục phát ra từ song chưởng của Bạch Tôn. Song thủ chàng co duỗi như điện, trong nhay mắt đã kịp phản kích mười ba chưởng, kình lực cũng không hề tỏ ra kém cỏi so với nội công tu vi thâm hậu của Bạch Tôn.
Những tiếng sét ì ùng liên tiếp vang lên, khiến toàn thể những người đang tham chiến muốn thủng màng nhĩ. Kinh hãi phải ngưng ngay trận sát phạt, quay đầu nhìn về phía có tiếng động khủng khiếp vừa rồi.
Kết quả, Bạch Tôn đáp xuống đất, như người uống rượu hơi quá chén loạng choạng lùi thêm mấy bước nữa mới lấy lại thăng bằng. Ngao Tử Thanh lợi dùng kình lực phản chấn, lướt ra phía sau một đoạn mới từ từ đáp xuống, nhân cơ hội đó chàng phóng mắt nhìn ra toàn cục, quang cảnh bày ra trước mắt chàng không khỏi kinh tâm động phách. Người của Đại Lôi giáo thương vong thảm trọng, tuy người của Mai Lâm môn thương vong không ít hơn, nhưng so sánh thực lực hiện thời của hai bên, Đại Lôi giáo rơi vào tình trạng khốn khó nhất!

Công phu võ học của Bạch Tôn được trui rèn và tích tụ qua một khoảng thời gian mấy chục năm ròng. Thực lực của lão có thể tự hào mà nói rằng đủ để giao đấu với bất kỳ một tuyệt đại cao thủ nào trong võ lâm, vai ba trăm chiêu mà không hề nao núng. Nhưng nay đối thủ của lão, Quỉ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh lão có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng nổi bằng vào tuổi tác của đối phương lại luyện được một công lực cao thâm đến bậc đó, và công tâm mà nói, đây là đối thủ mạnh nhất trong đời lão!
Bạch Tôn có lẽ đương nhiên là cũng nhận ra ưu thế tuyệt đối của Mai Lâm môn trên chiến trường. Cứ đà này không bao lâu nữa thắng lợi sẽ hoàn toàn thuộc về lão.
Vừa thở hổn hển, Bạch Tôn vừa cười lạnh nói:
– Ngao Tử Thanh, bằng vào tài nghệ của ngươi nếu được về với Mai Lâm môn thì cả hai đều có lợi. Cũng như hổ mọc thêm cánh, thêu gấm thêm hoa vậy!
Về phía Ngao Tử Thanh, một phần do thương thế trầm trọng, một phần thực lực của Bạch Tôn cũng rất đang nể phục, đương nhiên chàng cũng không cảm thấy nhẹ nhàng gì, có điều chàng giỏi ngụy trang và quả nhiên đã qua mặt được lão hồ ly tinh Bạch Tôn Chàng nhếch mép cười nhẹ nói:
– Bạch môn chủ, Đại Lôi giáo ngày hôm nay thực lực không bằng Mai Lâm môn. Nhưng tại hạ khuyên rằng ngươi nên lo cho hậu vận của mình đi thì hơn!
Bạch Tôn cười nhẹ nói:
– Không lẽ người chờ cho Đại Lôi giáo bị chết sạch hết mới chịu qui hàng hay sao?
Bỗng có tiếng rú lên hãi hùng, mọi người giật mình đồng quay về phía có tiếng rú.
Tam Tiết Côn của Cát Toàn Lăng đã đập nát một nữa sọ của Vưu Chiếu, máu hòa lẫn với óc rơi xuống đất trông rất ghê rợn.
Trong ánh mắt Ngao Tử Thanh thoáng qua một thứ ánh sang kỳ dị, giọng chàng lạnh băng:
– Cái giá mà các ngươi phải trả cũng không nhỏ, Bạch Môn chủ!
Bạch Tôn nhăn mặt, nghiến chặt răng rít lên:
– Mang binh khí đến cho ta!
Ngay lúc đó, có tiếng của ai đó kêu lên kinh hãi:
– Có lửa cháy! Tổng đàn bốc cháy rồi..
Khắp đấu trường tiếng huyên náo, la ó ầm ĩ còn hơn cả tiếng reo hò khi giao đấu. Người của Mai Lâm môn thì kêu la kinh hãi, người của Đại Lôi giáo thì reo hò mừng vui rộn ràng hỗn tạp.

Từ phía tổng đàn Mai Lâm môn từng cột từng cột khói trắng bốc lên tận mây xanh, không bao lâu sau lửa cũng bốc lên lưng chừng trời, cháy rực cả một vùng.
Thế lửa vừa mạnh vừa ở diện rộng, trông vô cùng hung hãn, với thế lửa này nếu không có kỳ tích trời đột ngột đổ mưa lớn, thì không gì có thể dập tắt được!
Sắc mặt của Bạch Tôn đang đỏ như tái táo chín bổng chốc biến thành màu tro lạnh, trên trán lão nổi gân xanh chằng chịt, song mục trơn trừng như muốn nuốt sống Ngao Tử Thanh, giọng oán độc nói:
– Đây chính là thủ đoạn hạ lưu của ngươi?
Ngao Tử Thanh nhếch mép cười nói:
– Tại hạ đã nói trước rồi mà, tại hạ đang chờ được xem dáng điệu bị cháy ổ như chó nhà tang của Bạch môn chủ đây! Cũng không phải dễ chịu gì phải không?
Bạch Tôn nghiến như muốn bể nát hai hàm răng, rít lên:
– Không thể như vậy được! Ta đã phái người theo dõi từng bước chân của các ngươi, chờ đến khi các ngươi kéo đi hết ta mới an tâm kéo hết đại binh tới đây.
Các ngươi không thể vừa giao đấu vừa sai người đi làm chuyện đó được! Họ Ngao kia, ngươi nói coi, chuyện này là như thế nào?
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Nói trắng ra không đáng một xu, những người phóng hỏa là do tại hạ dẫn đầu. Mã giáo đầu kéo binh đến đây trước, chờ các ngươi kéo binh đến tại hạ mới đột nhập vào cứu người trước rồi phóng hỏa sau. Việc phóng hỏa tuy diễn ra có hơi chậm hơn so với dự tính nhưng cũng có thể coi là thành công phần nào..
Bạch Tôn giật mình kêu lên:
– Cái gì? Ngươi đã cứu được người? Tất cả những người trong địa lao?
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Tại hạ đã biết trước thế nào Bạch môn chủ cũng kéo hết đại quân ra ngoài, trong tổng đàn chỉ còn lại vài vỏ rỗng không. Hổ Não Bối cách Tổng đàn quá gần mà, chỉ cần đi một khắc là có thể trở về kịp lúc nhưng chỉ cần một sơ suất nhỏ Kinh Châu vẫn có thể bị mất như thường!
Bạch Tôn rên lên một tiếng, tiếng rên nghe bi thương, nghe tuyệt vọng của một kẻ kiêu hùng bị sa cơ lỡ vận, lão nghiến răng kêu lên:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi giỏi lắm! Ngươi lợi hại lắm! Nhưng ngươi đừng bao giờ quên ngày hôm nay! Có ngày lão phu sẽ lột da trả mối hận này!

Ngao Tử Thanh cười lạnh, nói:
– Nếu ngươi còn có cơ hội để thực hiện điều đó thì thì cứ việc!
Bạch Tôn quay lại nhìn biển lửa, nghiến răng phẫn hận nói:
– Tên chết bầm Ngô Triêm làm gì ở tổng đàn mà không giữ nổi Tổng đàn!
Lão phu giao cho hắn giữ mà hắn chết rồi hay sao?
Trông dáng điệu lão lúc này như con hổ gầm gừ giơ nanh múa vuốt đang định ăn thịt người. Bọn thuộc hạ Mai Lâm môn trông thần thái lão sợ đến phát khiếp, không ai bảo ai mà đồng lui ra xa xa, cúi đầu xuống tranh ánh mắt lão.
Bạch Tôn gầm lên:
– Toàn thể môn đồ lập tức lui về tổng đàn cứu hỏa!
Dứt lời lão phóng vút vào rừng cây mất dạng.
Ngao Tử Thanh quát lớn:
– Các huynh đệ của Đại Lôi giáo đừng để người của Mai Lâm môn chạy thoát!
Tiếng quát của Ngao Tử Thanh làm bừng tỉnh bọn thuộc hạ Đại Lôi giáo.
Tiếng hô "Sát"! vang trời. Lần này được phát ra từ miệng của thuộc hạ Đại Lôi giáo. Người nào người nấy phấn chấn tinh thần, giơ khí giới xông lên như điên cuồng, lăn xả về phía người của mai Lâm môn!
Tình thế lập tức đảo ngược, thuộc hạ Mai Lâm môn thấy môn chủ đã rút lui, rắn đã mất đầu, trong khi đó tổng đàn lại bốc cháy ngùn ngụt, còn tinh thần đâu mà giao đấu nữa, chỉ trông mong chạy về chữa lửa.
Ngược lại, thuộc hạ Đại Lôi giáo đắc thế, người khỏe mạnh cũng như kẻ bị thương như được tiếp thêm sức mạnh ào ào xông tới thẳng tay chém giết!
Thần Linh Cát Toàn Lăng hươ Tam tiết côn như giông gió, nhay mắt đã có năm sau tên đệ tử Mai Lâm môn mất mạng, số còn lại quăng khí giới tìm đường tẩu thoát.
Khang Dị tưởng đã sức cùng lực kiệt, nào ngờ cũng đứng phắt dậy, nhặt bừa một thanh đao ở dưới đất, như hung thần ác sát xông tới, chẳng khác nào hổ giữa bầy cừu, mặc tình chém giết.
Có ai đó ở phía Mai Lâm môn đứng lại, hô hào bọn đệ tử quay lại phản kháng. Đó là hai tên Biện Sĩ thuộc đệ tam biện.
Khang Dị thấy có người cầm đầu phản kháng, quát to một tiếng xông tới, đại đao chớp động, một tên Biện Sĩ lập tức rơi đầu, tên còn lai chưa kịp phản công thì đại đao đã cắm phập vào ngực gã.

Ngay khi Khang Dị chưa kịp rút đao ra thì năm tên đại hán hưởng ứng lời kêu gọi của thượng cấp, trở đao nhắm lưng Khang Dị chém tới.
Khang Dị trúng một đao, lão quay lại quét ra một chưởng sấm sét, ba tên đại hán ôm ngực văng ra, nhưng lưng lão trúng thêm một đao nữa.
Kim Hồ Ly Dị Liên hàng nhìn thấy, nhưng không kịp ra tay ứng cứu.
Lão gầm lên một tiếng, múa tam tiết côn như bay đánh chết hai tên đại hán còn lại, xong chạy tới đỡ Khang Dị lên giọng bi thương nói:
– Không! Khang lão! Ngươi cố gượng sống để coi ta rửa hận cho ngươị..
Đỡ Khang Dị ra phía sau xong, lão như con mãnh hổ lại xông vào đám thuộc hạ Mai Lâm môn Đang lúc tung hoành giết bọn đại hán đệ tử Mai Lâm môn. Dị Liên Hàng không chú ý tới Quan Úy, chiếc Kim câu của hắn bất thần quét tới, rạch một đường khá sâu ngang ngực Dị Liên Hàng.
Dị Liên Hàng gào lên một tiếng kinh hồn, tam tiết côn múa như bay kích ngược lại, nhưng Quan Úy đã kịp thời rút lui tránh né, tội cho tên đệ tử Mai Lâm môn định thừa cơ xông lên kích lén, trúng phải đâu còn chịu oan mạng!
Ngao Tử Thanh nhìn thấy Dị Liên hàng thọ thương, trong khi quanh đó lại còn khá nhiều đại hán đang liều chết vây công. Chàng quát lớn một tiếng thân hình như u linh lướt tới, hữu thủ Quỉ Tiêu điểm ra, tả thủ lập chưởng quét tới, kình phong như bão tố nổi dậy, ba tên đại hán trúng tiêu trúng chưởng mạng vong.
Bọn đệ tử Mai Lâm môn làm sao ngăn chặn nổi những chiêu tiến công của vị giang hồ sát tinh này, chàng đi tới đâu, các đệ tử Mai Lâm môn ngã xuống như rạ, mỗi một lần chàng giơ tay lên có ít nhất một hai tên đại hán mạng vong.
Các đệ tử Mai Lâm môn quá kinh hãi, kêu lên vang rền:
– Các huynh đệ! Môn chủ, Biện chủ đồng đi hết rồi chúng ta còn ở đây làm chi?
– Phải rồi! Chúng ta liều mạng vì cái gì chứ?
– Không chạy mau thì mạng cũng chẳng còn.
– ...
Và kẻ trước người sau ai chạy thoát được thì cứ chạy, người nào cướp được ngựa thì dùng ngựa, không có ngựa thì cứ thế mà chạy bán sống bán chết.
Phía Tổng đàn Mai Lâm môn , lửa cứ một lúc một lan rộng hơn, thế lửa mãnh liệt hơn. Cả một góc trời nhuộm đỏ rực, khói bụi bay lên

mù mịt tận trời xanh. Tình thế không có gì thay đổi sau khi Bạch Tôn rút vội về tổng đàn.
Quỉ Thủ Hoàng Thiên biết trong tình thế này không thể lưu lại lâu hơn được.
Gắng gượng thoát ra khỏi vùng côn ảnh của Dị Liên Hàng quát lớn:
– Các môn đồ nghe đây, mau lui về tổng đàn chữa cháy, nghiệt đồ Đại Lôi giáo để ngày khác sẽ thanh toán.
Dứt lời quay người phóng đi Thực ra người của Đại Lôi giáo đã không còn sức để giao đấu nữa. Chỉ nhờ vào một chút tinh thần hưng phấn mà gắng gượng xông lên sát phạt, khi thấy người của Mai Lâm môn chính thức rút lui, chỉ giơ binh khí dọa đuổi theo chiếu lệ chứ chẳng ai còn sức lực mà truy đuổi nữa Cuộc chiến như dầu sôi lửa bỏng đã qua đi, người chết người trọng thương nằm la liệt trên mặt đất đã sớm nhuộm đỏ màu máu.
Ngao Tử Thanh nghe cổ họng mình khô rát, chàng quay đầu nhìn khắp chiến trường, giọng chàng khản đặc kêu lên:
– Lý cô nương! Lý cô nương đâu rồi? Có ai nhìn thấy nàng không?
Không ai lên tiếng, thực tế thì thân lâm vào một trận thảm chiến khốc liệt dường ấy, người ta không đủ sức để lo cho chính bản thân mình, đau còn sức lực lưu ý đến người khác Ngao Tử Thanh rùng mình, chàng vừa di chuyển giữa những tử thi nằm ngổn ngang, vừa cất tiếng khản đặc kêu lên:
– Mộng Hàn! Mộng Hàn! Muội ở đâu?
Giữa những thi thể đầy máu nằm dưới đất có người của Đại Lôi giáo, có người của Mai Lâm môn, có người đã đoạn khí, nhưng cũng có người thoi thóp thở.
Biết tìm Lý Mộng Hàn ở đâu giữa nơi này? Không biết hiện giờ nàng ra sao rồi?
Ngao Tử Thanh rùng mình kêu lên:
– Mau đi tìm Lý cô nương...
Có một tên đệ tử Đại Lôi giáo kêu lên:
– Ngao đại hiệp! Lý cô nương ở đây rồi!
Ngao Tử Thanh quay đầu nhìn lại, tim chàng như có một bàn tay bằng đá bóp chặt. Lý Mộng Hàn nằm dưới đất sắc mặt trắng bệt, hơi thở mảnh như tơ, hai mắt nhắm nghiền, tóc xỏa ra rối tung dính đầy máu bết lại thành từng mảng, y phục của nàng vốn màu trắng nay đã thành màu đỏ.
Ngao Tử Thanh run run cúi xuống bắt mạch nơi cổ tay Lý Mộng Hàn, mạch tượng vẫn còn nhưng cực kỳ yếu ớt. Chàng ôm người Lý Mộng Hàn dậy, đến bên Kỳ Vũ.

Giọng Ngao Tử Thanh nghe đầy tang tóc:
– Kỳ huynh! Quí giáo có mang theo đại phu không? Thương thế của Lý cô nương xem chừng rất thảm trạng!
Nơi đầu vai trái của Lý Mộng Hàn một vết thương rất lớn, máu vẫn không ngừng tuôn ra, nhỏ giọi trên mặt đất. Ngao Tử Thanh nghe lòng đau như cắt, song mục chàng cay sè, nghe như ươn ướt!
Kỳ Vũ gật đầu, xong quay lại phía sau nói:
– Ngươi lập tức đi mời Vương đại phu tới đây trị thương cho Lý cô nương trước!
Lý Mộng Hàn phận nữ nhi, đương nhiên sức lực không thể bằng nam nhân được. Ngao Tử Thanh không biết nàng làm thế nào mà chịu đựng vết thương chí mạng như thế nàỵ. Chọn một nơi khá sạch sẽ, Ngao Tử Thanh nhẹ nhàng đặt Lý Mộng Hàn xuống đất. Đưa tay lau vệt nước mắt sắp trào ra khóe mắt, Ngao Tử Thanh cất tiếng khàn khàn nói:
– Mộng Hàn ơi Mộng Hàn! Muội.. muội không sao chứ?
Lý Mộng Hàn vẫn nhắm nghiền hai mắt , hôn mê bất tỉnh. Gương mặt tuyệt mỹ của nàng lúc này vừa nhợt nhạt vừa tiều tụy, Ngao Tử Thanh càng nhìn càng đau lòng.
Vương đại phu chạy tới, quỳ xuống bên cạnh Lý Mộng Hàn, lão thật cẩn thận, thật nhẹ nhàng lau sạch vết máu xung quanh miệng vết thương, rắt lên một thứ bột màu trắng, nhanh chóng băng bó lại, nhét vào miệng nàng một hoàn thuốc sau đó mới xách rương thuốc bỏ đi.
Ngao Tử Thanh thở ra một hơi dài nhẹ nhỗm, chàng đứng dậy, toàn thân bê bết máu, đầu choáng váng, tứ chi nặng nề mỏi mệt, trước mắt chàng chỉ thấy một màn sương mờ ảo. Trong ngực nghe tức nghẹn...
Đôi chân chàng tê dại như không thuộc về chàng nữa, chàng cố trấn tĩnh, bước chân gần Kỳ Vũ, giọng yếu ớt hỏi:
– Tình hình thế nào rồi Kỳ huynh? Mã giáo đầu có khỏe không?
Kỳ Vũ gật đầu nói:
– Thương thế của Mã giáo đầu không phải nhẹ, nhưng tinh thần hãy còn rất tốt. Giáo đầu cứ hỏi thăm Ngao đại hiệp thế nào rồị..
Ngao Tử Thanh thở ra một tiếng, quay đầu sang bên kia thấy hai tên đại hán đang khiên một cổ tử thi, sống lưng chàng nghe lạnh toát, buột miệng kêu lên:
– Khang lão sao rồi?
Kỳ Vũ lắc đầu thở dài, giọng thê lương nói:
– Đoạn khí rồị..
Ngao Tử Thanh giọng đầy thương cảm nói:

– Khang lão là một kỳ tài mà quý giáo không dễ gì chiêu mộ được, tinh thần của lão khiến người ta phải kính phục!
Vẻ mặt Kỳ Vũ thống khổ nói:
– Việc Khang lão hy sinh tại hạ chưa dám báo cho Mã giáo đầu bởi vì sợ Mã giáo đầu không chịu đựng được sự mất mát này. Trong bản giáo, hai người là bằng hữu thân thiết nhất của nhau, tinh thân như thủ túc...
Ngao Tử Thanh thở dài hỏi:
– Còn Cát huynh và Dị huynh thì sao?
Kỳ Vũ gượng cười nói:
– Hai người này còn thở được, có điều.. thương thế cũng không nhẹ....
Trầm ngâm một lát, Ngao Tử Thanh cất giọng trầm trầm:
– Không biết mấy huynh đệ có nhiệm vụ phóng hỏa làm thế nào mà chậm chạp đến như vậy, nếu không thiệt hại của chúng ta sẽ giảm đi nhiều Kỳ Vũ nhíu mày nói:
– Còn được ba tên trở về. Chúng vừa xuất hiện thì đã bị địch phát giác ra, một mặt phải lo chống đỡ, một mặt phóng hỏa. Nếu bọn chúng không sốt ruột đi chữa cháy thì tình hình có thể còn tệ hại hơn.
Ngao Tử Thanh thở dài nói:
– May mà kế hoạch của chúng ta không đến nỗi thất bại..
Ngao Tử Thanh cảm thấy đất trời như chao đảo, vầng thái dương giờ lưng chừng trời như nhỏ lại, nhỏ lai. Ngực chàng như có một tảng đá khổng lồ đè nặng, cơ hồ không thở được nữa.
Đôi mắt Ngao Tử Thanh đờ đẫn nhìn mọi thứ đang diễn ra, sau một trận quyết chiến tổn hao quá nhiều công lực chàng muốn nằm xuống ngủ một giấc thật dài.
Nhưng chàng ý thức được rằng trong tình thế này, chàng không thể ngủ được.
Hiện thời, trong số hai mươi hảo thủ của Lôi Giáo chỉ còn lại một mình Kỳ Vũ là thương thế còn nhẹ, chỉ một mình hắn có thể đi lại một cách tự tại. Vị Vậy hắn lúc ở chổ này lúc ở chổ kia điều động mấy tê đệ tử còn khỏe mạnh cứu thương và lo hậu sự cho những người đã chết Ngao Tử Thanh lê bước đến bên Lý Mộng Hàn, ngồi xuống nhắm mắt lại vận công điều tức. Lòng chàng như có kim châm muối xát, chàng mong sao thương thế của Lý Mộng Hàn trút hết lên mình chàng, để nàng được yên lành.
Kỳ Vũ bước nhanh đến bên Ngao Tử Thanh nói:
– Ngao đại hiệp! Hình như thương thế của Ngao đại hiệp không nhẹ, vậy mà Ngao đại hiệp còn gắng gượng được đến giờ này! Để tại hạ

cho gọi Vương đại phụ..
Ngao Tử Thanh lắc đầu, gượng cười nói:
– Thương thế của tại hạ không hề gì, để Vương đại phu chăm sóc cho các huynh đệ bị nặng trước.
Kỳ Vũ nhìn Ngao Tử Thanh giọng kích động nói:
– Ngao đại hiệp vì Đại Lôi giáo mà bị thương trầm trọng như vậy, dù thế nào đi nữa Đại Lôi giáo cũng phải có trách nhiệm săn sóc thương thế của Ngao đại hiệp. Bằng không nếu hồi giáo giáo chủ biết mà trách tội, tai hạ thật không gánh nổi!
Dứt lời quay ra phía sau dặn một tên thuộc hạ mấy câu, tên thuộc hạ dạ một tiếng chạy vụt đi Ngao Tử Thanh nhìn về phía Tổng đàn Mai Lâm môn, lửa cháy mỗi lúc một mạnh, cơ hồ cả mây trời cũng bắt lửa cháy đỏ rực Chàng lẩm bẩm nói:
– Nếu lửa cháy muộn hơn một chút nữa, tình hình không biết sẽ ra saọ..
Vương đại phu chạy tới, vạch áo Ngao Tử Thanh ra xem, lão chau mày nói:
– Ngao thiếu hiệp, thương thế như vậy mà Ngao thiếu hiệp còn đi lại được sao?
Kỳ Vũ chạy tới, kinh hãi kêu lên:
– Thương thế Ngao đại hiệp thế nào? Mau băng bó đi còn chờ cái gì nữa?
Vương đại phu xé toạc áo Ngao Tử Thanh ra nói:
– Thật không thể tưởng tượng nổi, toàn thân Ngao thiếu hiệp đầy rẫy những vết thương chí mạng, máu vẫn còn đang chảy rạ.. Gặp phải người khác, sợ rằng có mười mạng cũng không chết thấu!
Ngao Tử Thanh mỉm cười gượng gạo nói:
– Muốn được như vầy cần phải có tinh thần caọ..
Kỳ Vũ kích động nói:
– Ân huệ của Ngao đại hiệp đối với Đại Lôi giáo rộng lớn như trời biển. Nếu không có Ngao đại hiệp thì tất cả chúng ta đâu còn sống đến giờ này. Dịch nhân quá mạnh, quá lợi hại, chúng ta đã...
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Hiện giờ không phải lúc nói những điều này, Kỳ Huynh, mau đi sắp xếp thu dọn tàn cục, mọi việc đều pho thác nơi một mình huynh đó!
Kỳ Vũ gật đầu, dặn Vương đại phu phải tận tình chăm sóc Ngao Tử Thanh rồi mới chạy đi.
Vương đại phu rắc thuốc, băng bó vết thương cho Ngao Tử Thanh xong, đứng dậy, gập người thi lễ, xong lão mới vội vã chạy đi Ánh mắt Ngao Tử Thanh lại tìm về gương mặt tiều tụy trắng bệt của Lý

Mộng Hàn.
Ngao Tử Thanh nhẹ nhàng sờ lên má Lý Mộng Hàn, nói:
– Mộng Hàn... Mộng Hàn... Hãy thứ lỗi cho ta. Ta đã không bảo vệ được nàng, thật không ngờ Ngao Tử Thanh này mà chẳng bảo vệ nổi tình nhân của mình, hết lần này rồi lại đến lần khác, Mộng Hàn... nàng sẽ tỉnh dậy chứ... Mộng Hàn...
Làn da của nàng vẫn mịn màng trắng tươi như lúc nào, nhưng chỉ thiếu màu máu, màu của sự sống, Vài lọn tóc xỏa ra hãy còn dính vào mặt vào trán làm gương mặt nàng tiều tụy hơn nhưng cũng mang một phong thái tuyệt sắc, khác với cái mỹ miều của người thường Ngao Tử Thanh thấy mắt mình nhòa lệ, chàng cúi xuống, đặt môi nhẹ nhàng lên má lên môi nàng. Hình như Lý Mộng Hàn có cử động nhẹ một chút nhưng đôi mắt vẫn khép chặt Ngao Tử Thanh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại như được bọc nhung của nàng, nhìn từng ngón tay suôn thẳng đều đặn như ngà voi của nàng, làm chàng xót xa.
Ngao Tử Thanh đang đau đớn đang tự trách mình thì bỗng có một đại hán tập tễnh bước tới, nhìn chàng toét miệng cười nói:
– Ngao đại hiệp, Mã giáo đầu đến thăm đại hiệp Ngao Tử Thanh buông tay Lý Mộng Hàn ra, định đứng dậy, thì Mã Uy Túc được hai đại hán dìu đi đã giơ tay ngăn lại:
– Đừng khách sáo! Bản giáo đã làm liên lụy đến Ngao đại hiệp...
Toàn thân Mã Uy Túc băng bó chặt cứng, hầu như chẳng còn chỗ nào lành lặn, giọng nói, sắc diện lão nghe rất yếu ớt rất tiều tụy. Nhìn dáng lão người ta liên tưởng nêu không có hai tên đại hán đi kèm chặt hai bên thì lão sẽ đổ nhào xuống đất ngay.
Ngao Tử Thanh gượng cười nói:
– Mã giáo đầu, thương thế của giáo đầu trầm trọng như vậy, không tiện đi lại nhiều..
Mã Uy Túc được đỡ cho ngồi xuống trước mặt Ngao Tử Thanh, cất giọng yếu ớt nói:
– Lão phu thật sự lấy làm hổ thẹn đã làm liên lụy đến nhị vị. Dù có phải mất cái mạng già này cũng phải đến thăm, bày tỏ thâm ý.
Ngao Tử Thanh ngẩn người nói:
– Mã giáo chủ nặng lời rồi! Tại hạ với Mai Lâm môn cũng có điều hiềm khích với nhau. Cách đây không lâu, người của chúng đã vây công tại hạ ở Phù dung sơn, ngày hôm nay coi như tai hạ phục hận, huyết trái huyết hoàn.
Mã Uy Túc gật đầu, nói:
– Nếu không nhờ kế hoạch của Ngao thiếu hiệp thành công thì Đại

Lôi giáo chắc còn thê thảm hơn nữạ..
Ngao Tử Thanh nhíu mày nói:
– Mã giáo đầu, tại hạ cảm thấy có một cái gì đó không bình thường chút nào ở Mai Lâm môn. Khi tại hạ thâm nhập tổng đàn của Mai Lâm môn để cứu người, trong địa lao ngoài phụ tử Lý Bang chủ ra còn một số khá đông những nhân vật trông rất quái dị. Vì gấp rút lui về Hổ Não Bôi nên tại hạ đã không kịp gạn hỏi rõ ràng. Tại hạ thật không sao đoán nổi, số người ấy là những ai, tại sao lại bị giam nơi đại lao của Mai Lâm môn!
Mã Uy Túc khép mắt lại, thở dốc một hồi mới mở mắt ra nói:
– Phụ Tử của Lý bang chủ hiện ở đâu?
Ngao Tử Thanh nói:
– Bọn súc sinh Mai Lâm môn đã dùng khổ hình đối phó hai người, khiến hai người đi lại bất tiện, tại hạ đã sắp xếp cho hai người ẩn thân trong rừng, chắc không đến nổi bị phát hiện, khi chúng ta đi khỏi đây sẽ mang họ theo.
Khẽ thở ra một hơi dài, Mã Uy Túc nói:
– Coi như đạt được thắng lợi nhất định, dù... tổn thất khá nghiêm trọng, nhưng ít ra trả lời được với đại cạ..
Ngao Tử Thanh gật đầu nói:
– Cuộc chiến này có thể nói là lưỡng bại câu thương, nhưng ít ra cũng để lại cho Mai Lâm môn một bài học nhớ đời. Chúng muốn trùng hưng môn phái không phải vài tháng hay vài năm là có thể làm được. Các bang phái dọc theo vùng duyên hải này có thể đỡ được gánh nặng thoát khỏi sự áp chế của Mai Lâm môn một thời gian...
Rồi bỗng nhớ ra việc gì, Mã Uy Túc kêu lên:
– À, còn Lý cô nương thương thế ra sao? Nghe bọ đệ tử nói, Lý cô nương rất dũng mãnh, phận quần thoa mà chẳng kém bậc tu mi. Lão phu thực lòng kính phục... Ngao thiếu hiệp và Lý cô nương... đúng là long phụng giữa nhân gian...
Ngao Tử Thanh lắc đầu gượng cười nói:
– Tội cho Lý cô nương. Cả đời nàng chưa từng giết nhiều người đến như vậy, thậm chí còn chưa được nhìn thấy một đấu trường thảm khốc như vậy bao giờ. Tâm địa nàng rất thiện lương, quang cảnh chém giết rùng rơn này tạo cho nàng một tổn thương trầm trọng, tổn thương về thể xác thêm tổn thương về tâm linh làm nàng không chịu đựng nổi. Nhưng Vương đại phu đã băng bó vết thương hơi thở của nàng cũng đã bình thường, có điều vẫn chưa tỉnh dậy.
Dừng lại một chút chàng thở dài nói:
– Tại hạ không kịp báo cho nàng hay là phụ thân và đại ca nàng đã

được cứu ra, nếu không giờ này có thể nàng đã tỉnh dậy rồi. Một người mà trong lòng phải mang nặng một vấn đề nào đó, đôi khi có thể phát huy được những tiềm lực mà chính mình cũng không thể ngờ được.
Mã Uy Túc thở ra hơi dài như vừa trút được một gánh nặng, giọng yếu ớt nói:
– Chỉ cần nhị vị bình an thì tốt rồi, lão phu cứ lo canh cánh nếu một trong hai vị mà có điều gì sơ thất, Đại Lôi giáo từ trên tới dưới sẽ mang tội đến ngàn đời, không thể siêu thoát được...
Ngao Tử Thanh nhíu mày nói:
– Mã giáo đầu nặng lời rồi, tại hạ không dám nhận.
Sau một tràn ho sù sụ. Mã Uy Túc khăn khăn nói:
– Hảo thủ của Mai Lâm môn nhiều hơn dự tính của bản giáo, nhưng ngày hôm nay chắc cũng bị giết không ít. Nghe bọn giáo đồ nói, Ngao thiếu hiệp vừa một mình đối phó với ngũ sát, lại còn thời gian giải cứu cho người của Đại Lôi giáo và cả giết chúng đệ tử của Mai Lâm môn. Quả đúng là thần nhân!
Ngao Tử Thanh khẽ cắn môi, nói:
– Mai Lâm ngũ sát nay chỉ còn mỗi một mình Cừu Kiếm Sĩ Từ Dũng. Tên này lợi hại nhất trong Ngũ Sát. Một trong ngũ đại cao thủ của Mai Lâm môn là Vưu Chiếu cũng đã thiệt mạng, Tuyệt Tình Đao Cao Thanh Thành cũng đã đi rồi.
Các Biện sĩ thuộc các Biện thương vong càng thảm trọng hơn. Có điều tại hạ phát hiện thấy hai vị Biện chủ của chúng không có mặt tại hiện trường, trong ngũ đại cao thủ người đứng đầu là Thiểm hình thủ Hình Sơn Phong cũng không thấy hiện thân. Hình như ba nhân vật chủ chốt này không có mặt trong tổng đàn Mai Lâm môn, đây là một điểm đang ngờ.
Mã Uy Vũ thở dài nói:
– May mà có mấy tay tuyệt đại cao thủ của chúng không có mặt, nếu không sợ rằng bản giáo lại phải mất thêm mấy hảo thủ. Những người mất đều là những hảo thủ quan trọng nhất của Đại Lôi giáo.. Lúc đầu huynh đệ lão phu dự liệu. ,.
song phương chẳng qua chỉ giao đấu để biết kẻ mạnh người yếu mà thôi. Nào ngờ...
Ngao Tử Thanh gật đầu nói:
– Trong giang hồ vốn đầy rẫy đủ quang kiếm ảnh, bất kỳ lúc nào, bất kỳ nơi đâu cũng có thể dấy lên những trận mưa máu gió tanh. Huyết trái huyết hoàn, cách làm này tuy hơi tàn khốc nhưng lại chính là qui củ của giang hồ, thân tại giang hồ chỉ có mỗi đó để giải quyết những

bất đồng giữa các bên. Từ nay quí giáo và Mai Lâm môn sợ rằng không thể giải trừ được mối hiềm khích này!
Mã Uy Túc nghiến răng nói:
– Không lẽ Đại Lôi giáo lại sợ chúng hay sao? Lão phu đã cho người trở về bản giáo, một là báo cáo tình thế nơi đây, hai là xin thêm viện binh... Không bao lâu nữa, viện binh của Đại Lôi giáo sẽ tới đây trợ lực với chúng tạ..
Ngao Tử Thanh trầm ngâm một lúc nói:
– Mã giáo đầu, hiện giờ không nên nhắc đến việc này, người của chúng ta bị thương vong rất trầm trọng, việc trước tiên là phải thu dọn cho xong chiến trường, trời sắp tối rồi, chúng ta càng không tiện ở lại đây lâu hơn, phải tìm một nơi nào nghỉ ngơi, việc đối phó với Mai Lâm môn chúng ta sẽ tự từ bàn luận tiếp. Mã giáo đầu thấy thế nào?
Mã Uy Túc gật đầu cười nói:
– Ngao thiếu hiệp nhắc nhở đúng lắm, lão phu có ước hẹn với đại ca, sau cứ viện binh đến họp mặt nơi Lão gia tập, chỗ đó cách nơi này ba mươi dặm có rất nhiều gia quyến của môn hạ bản giáo, đến đó chúng yên tâm tịnh dưỡng hơn, việc canh phòng thuận tiện...
Ngao Tử Thanh chưa kịp nói thì Kỳ Vũ đã bước tới báo cáo:
– Bẩm cáo Ngũ giáo đầu, người của chúng ta chết một trăm ba mươi mốt vị huynh đệ, thọ thương hai trăm bốn mươi lăm người, còn bọn lâu la của Mai Lâm môn chết ba trăm hai mươi lăm người, số thọ thương không tự đi được bị người của chúng bỏ lại tám mươi sáu tên. Số ngay chúng ta xử lý ra sao đây?
Mã Uy Túc trầm ngâm, một lát rồi quay sang Ngao Tử Thanh hỏi:
– Ngao thiếu hiệp thấy thế nào?
Ngao Tử Thanh chậm rãi đáp:
– Bọn đệ tử còn sống sót của Mai Lâm môn, cứ để yêu chúng ở đấy, chúng không phải là người chủ sự, chúng không thể nào làm khác với ý đồ của chủ chúng. Tại hạ tin rằng, chúng ta kéo đi thì người của Mai Lâm môn sẽ đến đây xử lý. Những huynh đệ của chúng ta bị thương, toàn lực cứu chữa, số không may.. tập trung mai táng tại chỗ... Những việc chúng ta có thể làm chỉ có bấy nhiêu.. À, Kỳ huynh, phải huynh đôn đốc các huynh đệ làm nhanh nhanh tay lên, nơi này không tiện ở lai lâu, rời khỏi nơi này càng sớm càng hay.
Mã Uy Túc gật đầu nói:
– Ý của Ngao thiếu hiệp rất hợp với lão phu, Kỳ Vũ, ngươi mau mau chiếu theo đó mà làm!
Kỳ Vũ cung thân thi lễ rồi mới quay đầu bỏ đi Ngao Tử Thanh mỉm

cười nói:
– Kỳ huynh cũng là một nhân tài, may mà võ công của Kỳ huynh cao sâu, kinh qua trận đấu kinh thiên động địa như vầy mà vẫn còn có sức cáng đáng công việc. Người của chúng ta thương vong quá nhiều, muốn điều động xa mã trong lúc này cũng không phải dễ.
Mã Uy Túc nuốt khan mấy cái nói:
– Nói không sợ Ngao thiếu hiệp cười chê, lão phu giờ đã lớn tuổi đấu với Lưu Cang một trận mà khí huyết đã thấy lưu chuyển không thông, nếu phải hai ba mươi năm trước, hai ba mạng như Lưu Cang lão phu cũng không ngán.
Ngao Tử Thanh gật đầu nói:
– Mã giáo đầu thần dũng vô song. Lưu Cang là một nhân vật rất khó đối phó, giết được lão hoàn tòa không phải là chuyện dễ dàng. Thành thực mà nói, may mà chính Mã giáo đầu xuất trận, nếu không sợ rằng người khác không ai chế phục nổi lão ma ấy?
Mã Uy Túc bỗng trầm mặt lại, giọng u buồn nói:
– Các huynh đệ sợ lão phu buồn mà không chịu nói thực lòng, nhưng lão phu cũng đoán được. Hảo thủ của Đại Lôi giáo đã bị thương vong gần hết, chúng nó không nói nhưng lão phu làm sao mà không nhận ra được? Còn mỗi một Kỳ Vũ chạy đầu này chạy đầu kia thu xếp tàn cục, nội điều đó chưa đủ để minh chứng sao? Những huynh đệ này theo lão phu đã hơn mười năm quạ..
Dừng một lát lão thở dài sườn sượt nói:
– Ngao thiếu hiệp, hãy nói cho lão phu biết, những huynh đệ kia, có phải đã...
đi hết rồi không? Lão phụ..
Ngao Tử Thanh dịu giọng nói:
– Mã giáo đầu, tổn thất của chúng ta quả cũng không nhỏ, nhưng không đến mức nghiêm trọng như giáo đầu nghĩ. Cát huynh và Dị huynh tuy có trọng thương nhưng chưa đến nỗi nguy cho tính mạng. Trong trận huyết chiến sự thương vong là khó tránh khỏi, đó là một thực tế khốc liệt mà chúng ta, những người dấn thân vào giang hồ phải chọn lấy một con đường, hoặc ta sống địch chết, hai là ta chết địch sống!
Da mặt Mã Uy Túc giật giật, giọng lão đau đớn nói:
– Điều đó lẽ nào lão phu lại không hiểu? Nhưng nói thì dễ, mà khi đối mặt với nó mới khó. Ngao thiếu hiệp trái tim con người không phải là sắt đá, lẽ nào không đau đớn trước những mất mát này? Ai cũng có phụ mẫu huynh đệ! Ai..
Ngao Tử Thanh đặt một tay lên vai Mã Uy Túc, an ủi:

– Mã giáo đầu, tạm thời gác lại việc này, chúng ta nhất định sẽ báo cừu cho những huynh đệ đã đi trước, một giọt máu của chúng ta phải được tra lại mười giọt máu của chúng!
Mã Uy Túc thở dài nói:
– Nhất định phải như vậy, nếu không đại Lôi giáo làm sao tồn tại được trong giang hồ! Đại Lôi giáo thành lập đã hai mươi ba năm nay, đâu thể để bất kỳ ai lăng nhục! Từ ngày lập giáo đến giờ. Đại Lôi giáo chưa hề gặp phải phong ba như lần này. Đây cũng là bài học quý giá cho lão phu, sống trong yên ổn phải nghĩ tới lúc nguy cấp, những tai họa như thế này không thể nào báo trước được...
Bỗng có một tên đệ tử chạy vào bẩm báo:
– Bẩm Ngũ giáo đầu. Ngao đại hiệp, có hai người đến đòi gặp Ngao đại hiệp, các huynh đệ sợ.... có điều gì sơ thất, nên ngăn cản không cho vào nhưng hai người la lối om sòm, nhất định phải gặp được Ngao đại hiệp mới nghe!
Ngao Tử Thanh và Mã Uy Túc nhìn nhau một cái. Ngao Tử Thanh chậm rãi nói:
– Chắc là phụ tử của Lý bang chủ, ngươi đưa hai người vào đây, nói là ta cùng Ngũ giáo đầu đi đứng bất tiện nên không thể ra nghênh đón. À này, phải giữ lễ với hai người đó...
Tên đại hán “Dạ” một tiếng rồi lui ra.
Ngao Tử Thanh trầm giọng nói:
– Chắc là họ không yên tâm, hơn nữa.. Lý cô nương lại đang ở đây. Tại hạ dự định sẽ mang họ theo, thật không ngờ Thiết Hổ bang lại có ngày hôm nay Mã Uy Túc thở dài nói:
– Giang hồ đồn đãi nói Ngao thiếu hiệp tâm địa tàn độc, bất nhân bất nghĩa, nhưng nay gặp mặt, mới hay lời đồn đãi không xác thực. Ngao thiếu hiệp là một hào sĩ nhân nghĩa song toàn, Đại Lôi giáo có vinh hạnh được kết giao..
Ngao Tử Thanh xua tay nói:
– Kỳ thực, những điều giang hồ đồn đãi không hoàn toàn sai. Đối với địch nhân, tại hạ rất tàn độc, nhưng với bằng hữu thì lại hoàn toàn khác, nếu không thì đâu phải là con người nữa. Con người vốn là giống vật có tình cảm, nhưng phải ân oán phân minh, tương phùng tất phải hữu duyên, Ngũ giáo đầu không nên khách sáo..
Xảy thấy tên đại hán lúc nãy quay lại, dắt theo Lý Toàn Sáng và Lý Hải Kỳ.
Hai người đang tập tễnh đi, ngó thấy Ngao Tử Thanh và Mã Uy Túc gắng gượng đứng dậy đáp lễ, xong ngồi bừa trên đất, người nào người nấy đều không khỏe Lý Toàn Sáng ngượng ngùng nói:

– Ngao Thiếu hiệp! Thật không ngờ Ngao thiếu hiệp lại đến giải cứu phụ tử lão phu. Trước đây lão phụ..
Ngao Tử Thanh vội đáp:
– Người trong giang hồ không đánh thì không biết nhau. Lý bang chủ, tại hạ đã giết nhị đại hộ pháp của quý bang, nhưng cũng mong Lý bang chủ bỏ qua cho, lúc ấy, nếu tại hạ không làm như vậy thì không thể thoát thân được.
Lý Toàn Sáng thở dài ảo nảo nói:
– Chuyện đã qua xin đừng nhắc lại nữa, cũng tại lão phu hồ đồ, Ngao thiếu hiệp đã không ghét bỏ, lại còn mạo hiểm vào chốn đầm rồng hang hổ giải cứu phụ tử lão phu, nghĩa cử của Ngao thiếu hiệp thật khiến lão phu khẩu phục tâm phục, và cũng thấy ngại ngùng không ngờ Ngao thiếu hiệp...
Ngao Tử Thanh mỉm cười xua tay nói:
– Lý bang chủ nặng lời rồi, giữa chúng ta không oán không cừu, chẳng qua chỉ có một chút hiểu lầm mà thôi. Người trong giang hồ không nên hay câu nệ tiểu tiết, từ nay đừng nhắc đến việc này nữa!
Mã Uy Túc gật đầu nói:
– Ngao thiếu hiệp nghĩa khí rợp trời. Chúng ta đừng nói những lời khách sáo với nhau nữa. Lý bang chủ, hình như nhị vị thọ thương? Người của Mai Lâm môn dụng khổ hình với nhị vị à?
Lý hải Kỳ nghiến răng nói:
– Bọn súc sinh của Mai Lâm môn muốn phụ thân tại hạ tổ chức lại Thiết Hổ bang, rồi thần phục Mai Lâm môn của chúng! Phụ thân tại hạ không chấp thuận, chúng lại khuyến dụ tại hạ tiếp chưởng chức vị Thiết Hổ bang bang chủ. Lý Hải Kỳ này đâu phải là phương ham sống sợ chết. Mỗi ngày ba lần, chúng thay nhau đanh đập...
Dừng lại, thở hổn hển, Lý hải Kỳ lại căm phẫn tiếp:
– Sĩ khả sát, bất khả nhục! Chúng muốn đánh muốn giết cứ mặc tình, hai mươi năm sau phụ tử Lý gia vẫn cứ là những hảo hán, sợ gì chúng!
Mã Uy Túc gật đầu tán thưởng, nói:
– Hổ phụ sinh hổ tử, quả nhiên không sai. Chí khí của nhị vị khiến cho người người phải khâm phục, lão phụ..
Lý Toàn Sáng vội giơ tay ngăn lại, nói:
– Lão anh hùng, nói như vậy làm cho lão phu càng hổ thẹn, Thiết Hổ bang trong tay lão phu đã dễ dàng bị hủy diệt, việc này đồn đãi ra giang hồ, lão phu đâu còn chổ dung thân nữa!
Ngao Tử Thanh vội nói:
– Việc cũ đã khép lại rồi, việc nên làm là chúng ta phải sắp xếp đòi lại

món nợ này. Ngày hôm nay Mai Lâm môn gặp phải một tổn thất vô cùng thảm trọng, và không chỉ một lần, chúng sẽ còn gặp những cảnh như thế này nữa! Nhị vị không cần phải phiền muộn như vậy!
Lý Hải Kỳ cúi mặt nói:
– Ngaọ.. Ngao huynh! Xá muội nghe nói đi cùng với Ngao huynh nhưng sao từ nãy đến giờ không thấy mặt.
Thì ra Lý Mộng Hàn nằm ở sau lưng Ngao Tử Thanh nên phụ tử Lý gia không nhìn thấy Ngao Tử Thanh nghe nói tránh người sang một bên, vừa nhìn thấy gương mắt tiều tụy tái nhợt của Lý Mộng Hàn, Lý Toàn Sáng đã khóc rống lên nói:
– Trời ơi! Con gái của tạ.. ngươi lại ra đi trước phu thân rồị..
Ngao Tử Thanh biết Lý toàn Sáng vì quá quan tâm lo lắng cho Lý Mộng Hàn, nên vừa thấy đã từng lầm rằng nàng đã chết, chàng mỉm cười dịu dàng nói:
– Lý bang chủ, Mộng Hàn thọ trọng thương, nhưng đã được đại phu chăm sóc, chắc cũng sắp tỉnh dậy, tại hạ rất ân hận, vì đã không bảo vệ được nàng, để nàng phải khổ sở như vậy!
Lý gia phụ tử nghe nói yên tâm phần nào, Lý Hải Kỳ nói:
– Xá muội được Ngao huynh hạ cố, tại hạ cùng gia phụ rất yên tâm và cảm kích. Từ khi gặp lần đầu, xá muội tỏ ra rất mến tài Ngao huynh...
Ngao Tử Thanh hơi đỏ mặt lắc đầu nói:
– Tại hạ tài hèn đức bạc, nếu được Mộng Hàn chiếu cố, tại hạ sẽ hết sức bảo bọc nàng Lý Toàn Sáng như bỗng nhớ việc gì, “À” lền một tiếng, nói:
– Ngao thiếu hiệp, có một việc suýt chút nữa lão phu quên nói cho thiếu hiệp biết. Những người được Ngao thiếu hiệp cứu ra khỏi địa lao của Mai Lâm môn, nghe nói có mấy vị là võ lâm thập đại cao thủ được liệt vào Phong Vân bảng ba mươi năm trước, có nhưng không biết vì sao mà mọi người đều bị Mai Lâm môn bắt giam.
Ngao Tử Thanh hơi giật mình, trầm ngâm một lúc, chàng mới chậm rãi nói:
– Việc này e rằng không đơn giản...
Lý Toàn Sáng gật đầu nói:
– Đã nhiều lần lão phu có ý thử hỏi để biết thực hư thế nào, nhưng những người đó một mực im lặng, mà mỗi người trong số đó hình như đêm nào cũng bị đưa ra ngoài, mãi đến gần sáng mới được đưa trở về địa lao. Trong số đó, ngoài mấy vị cao thủ ra, những người còn lại không biết lai lịch thế nào.
Ngao Tử Thanh nhíu mày trầm tư, một lúc sau mới nói:

– Mai Lâm môn rất nóng lòng muốn cướp được Phong Vân bảng và vài vị võ lâm cao thủ có tên trong Phong Vân bang lại có mặt trong địa lao của chúng, những việc này nói lên cái gì. Hình như.. người của Mai Lâm môn đang tiến hành một âm mưu nào đó nhưng là cái gì? Xem ra tình hình mỗi lúc một diễn biến phúc tạp, khó nắm bắt hơn!
Sắc diện Mã Uy Túc cũng trầm hẳn xuống, trầm giọng nói:
– Ngao thiếu hiệp! Nhị vị nói cái gì mà lão phu chẳng hiểu đầu đuôi gì hết vậy? Việc Phong Vân bảng hơn ba mươi năm trước lão phu có nghe nhưng nghe đâu cả võ lâm thập đại cao thủ đều bị giết chết hết rồi kia mà. Tại sao lại còn bị cầm cố trong địa lao của Mai Lâm môn? Việc này là thế nào?
Ngao Tử Thanh chậm rãi đáp:
– Mã giáo đầu, việc này nói ra khá dài dòng. Đầu đuôi câu chuyện thế này..
Chàng đem chuyện việc Phòng Ngục đã kể cho chàng về Phong Vân bảng kể lại một cách vắn tắt. Đồng thời đem việc mình bị trúng độc, được Phòng Ngục giải cứ... thuật lại.
Nghe xong Lý Hải Kỳ không ngăn được kêu lên:
– Ngao huynh quả đúng là thần nhân, đã trúng độc lại còn chống đỡ và giết được bấy nhiêu địch nhân, kiết nhân thiên tướng quả không sai chút nào! Năng lực siêu phàm của Ngao huynh thật khiến tiểu đệ bội phục!
Ngao Tử Thanh lắc đầu, mỉm cười nói:
– Lý huynh quá khen, tại hạ thật không dám nhận.
Mã Uy Túc vẻ trầm trọng nói:
– Ngao thiếu hiệp! Nhưng điều Ngao thiếu hiệp nói, lão phu thấy có điều..
không xác thực...
Ngao Tử Thanh hơi biến sắc, nhưng chàng lại mỉm cười nói:
– Mã giáo đầu nghĩ tại hạ nói không thực? Tại hạ đâu có lý do gì để nói dối các vị!
Mã Uy Túc xua tay lia lịa, nói:
– Ngao thiếu hiệp hiểu sai ý lão phu rồi! Ý của Lão phu là, người xưng Độc Thánh Phòng Ngục đã giúp Ngao thiếu hiệp giải độc có thể không phải là Phòng Ngục thật. Theo chỗ lão phu được biết, Phòng Ngục đúng là đã bĩ sát hai, Tần Bình Tu nói đúng. Nhưng Ngao thiếu hiệp lại nói có một Phòng Ngục khác giải độc cho mình, việc ấy ở bên trong tất có ẩn tình chi đây.
Ngao Tử Thanh nghe nói ngớ người, chàng không dám nghi ngờ tính

xác thực trong lời nói của Mã Uy Túc, nhưng việc Phòng Ngục giải độc trị thương cho chàng là sự thật, không thể giả được. Vậy việc này là thế nào?
Ngao Tử Thanh trầm ngâm một lát rồi chậm rãi nói:
– Mã giáo đầu! Giáo đầu làm sao biết đích xác Phòng Ngục đã tử vong? Biết đâu lão chỉ bị trọng thương rồi giả chết...
Mã Uy Túc lắc đầu lia lịa nói:
– Không! Không bao giờ! Phòng Ngục là chí giao của đại ca lão phu, lão chết do chính tay lão phu an táng, không thể có chuyện sai sót được!
Kỳ Vũ chạy tới, khom người hành lễ, nói:
– Bẩm cáo Ngũ giáo đầu, mọi việc đều đã chuẩn bị xong, chúng ta lên đường ngay bây giờ hay là...
Mã Uy Túc gật đầu, quay sang Ngao Tử Thanh nói:
– Ngao thiếu hiệp, việc này chúng ta bàn bạc sau, giờ phải lập tức rời khỏi nơi này đã.
Quay qua Kỳ Vũ, lão tiếp:
– Truyền lệnh xuống, lập tức lên đường!
Số người bị thương của Đại Lôi giáo khá nhiều, tạm thời dùng cây và dây rừng bện lại làm cáng, khiêng thẳng lên lưng ngựa, do các huynh đệ còn khỏe bảo hộ, đưa đi.
Mã Uy Túc cũng không thể tự đi được, nên do hai tên đại hán hộ tống theo sát bên ngựa để lo liệu cho hai phụ tử Lý gia khăng khăng nói rằng có thể tự đi được, nhưng Mã Uy Túc cũng nhất định phái người theo hộ tống.
Ngao Tử Thanh thương thế cũng không nhẹ, nhưng chàng nhất quyết để đích thân mình săn sóc cho Lý Mộng Hàn đặt lên yên ngựa, chàng ngồi phía sau giữ chặt nàng.
Đoàn người ngựa cứ như thế, chậm chạp, khó khăn, gian khổ rời khỏi Hổ Não Bối, nhằm Lão gia tập tiến phát. Để lại Hổ Não Bối một đấu trường thảm khốc, thê lương. Nếu có ai đó vô tình nhìn thấy nơi này, chắc sẽ kinh hãi đến kinh hồn bạt vía, trọn đời không thể quên được!

Ma Tiêu

Hồi 17
Quần Anh Đại Lôi Giáo

Lão gia tập bảy ngày sau...
Những người thương thế nhẹ một chút, nay đã hoàn toàn bình phục, những người bị nặng thì cũng đã khá hơn nhiều, hầu hết đều đã bước xuống đất đi lại được rồi Ngao Tử Thanh bước vào phòng dưỡng thương của Lý Mộng Hàn, thương thế của của Lý Mộng Hàn đã không còn trở ngại nửa, nhưng trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi, thần thái vẫn còn tiều tụy mệt mỏi, mỹ nhân trong cơn bệnh cũng có một dáng vẻ đẹp rất riêng Nàng mở to mắt, im lặng nhìn Ngao Tử Thanh bước vào, sau đó nhìn chàng mỉm cười.
Đôi mắt nàng bỗng long lanh lệ, giọng yếu ớt kêu lên:
– Tử Thanh...
Ngao Tử Thanh ngẩn người, dịu dàng nói:
– Mọi việc đã qua hết rồi, đừng sơ...
Lý Mộng Hàn ho khan mấy tiếng, hai má chợt ửng hồng cúi đầu, nói:
– Muội... trước nay chưa từng thấy nhiều người chết đến như vậy. Mấy ngày nay, cứ nhắm mắt lại là y như rằng muội nhìn thấy những tử thi bê bết máu, nội phủ lòng thòng... Tử Thanh... muội... muội sợ quá...
Ngao Tử Thanh dịu dàng vuốt mái tóc nàng, nắm chặt đôi bàn tay nàng nói:
– Đừng sợ! Bọn khốn này đã đả thương muội, ta nhất định phải lấy mạng chúng để báo thù cho muội!
Chàng ôm chầm thân hình đang run rẩy của Lý Mộng Hàn, nàng như con mèo nhỏ ngoan ngoãn nép vào lòng chàng, cất giọng thật thấp, nói:
– Thật ra thì muội đã giết không ít người của chúng, chúng đã trả giá cho việc đả thương muội, không cần...
Ngao Tử Thanh lắc đầu nói:
– Không! Mười mạng trăm mạng của chúng cũng chưa đáng bằng một giọt máu một giọt lệ của muội. Ta không thể nhìn thấy muội bị rơi máu rơi lệ mà không bắt chúng trả giá ngàn vạn lần nhiều hơn...
Ngao Tử Thanh siết chặt thân hình nhỏ nhắn của nàng, khẽ hôn lên mái tóc nàng, nói:
– Mộng Hàn, đối với ta, muội là quan trọng nhất ở trên đời, quan trọng hơn cả tính mạng của ta, vì vậy muội phải vì ta mà quí trọng thân thể mình, và ta cũng cố hết sức mình để bảo bọc muội.
Lý Mộng Hàn thở dài nói:
– Lúc ấy muội kinh hãi đến sắp ngất đi được, muội nhìn thấy chúng giơ đao, từng nhát rồi từng nhát chém vào người Thanh ca, muội cứ

tưởng Thanh ca sẽ không sống nổi, muội... muội cũng chẳng muốn sống nữa...
Ngao Tử Thanh thở dài nói:
– Ngốc quá! Tại sao muội lại có ý nghĩ ngốc nghếch như vậy. Từ nay ta cấm muội không được suy nghĩ như vậy nữa, mạng của ta rất lớn, ta phải sống, không sống vì muội thì ta sống vì ta, hiểu chưa?
Lý Mộng Hàn ngửa mặt lên, ánh mắt hàm chứa thâm tình, nhìn thật kỹ thật lâu vào mắt Ngao Tử Thanh, thật lâu sau nàng mới nhẹ nhàng nói:
– Và Thanh ca cũng phải hứa với muội, Thanh ca cũng phải sống vị muội, không có Thanh ca, muội cũng không muốn sống nữa!
Ngao Tử Thanh nghe lòng nổi rộn ràng niềm hạnh phúc. Chàng cất giọng thật ấm áp nói:
– Tất nhiên rồi! Chúng ta không thể sống mà không có nhau, ta muốn sao cho đến vạn kiếp sau, chúng ta thì cứ mãi mãi được ở bên nhau. Nhưng...
Ngao Tử Thanh dừng lời, nhìn thật sâu vào mắt Lý Mộng Hàn Lý Mộng Hàn lên tiếng:
– Nhưng sao? Sao Thanh ca không nói tiếp?
Ngao Tử Thanh nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của nàng áp lên ngực mình:
– Nhưng muội phải đồng ý mới được, ta không bao giờ làm việc gì, yêu cầu việc gì mà muội không đồng ý...
Lý Mộng Hàn dịu dàng áp đầu vào ngực Ngao Tử Thanh , nói:
– Thanh ca biết là muội sẽ đồng ý mà, chúng ta sẽ là chim liền cánh, cây liền cành không chỉ trong kiếp này mà trong cả vạn kiếp sau...
Ngao Tử Thanh liếm liếm môi, nói:
– Muội thì xinh đẹp như vậy, còn ta thì đa tình như vậy. Ông trời chỉ không nở chia lìa hai ta đâu, nhất định chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau. Chẳng kể là ở dương gian trên thiên đàng hay ở địa ngục...
Không khí trong phòng rất tỉnh lặng, tĩnh lặng đến nỗi có thể nghe thấy cả nhịp tim đập rộn rã, tiếng máu chảy rần rật trong huyết quản. Lý Mộng Hàn nép sát vào người Ngao Tử Thanh, nàng đang hít thở hơi hướng quen thuộc tỏa ra từ người Ngao Tử Thanh.
Lý Mộng Hàn chớp mắt nói:
– Thương thế của Thanh ca thế nào? Muội thấy hình như còn nghiêm trọng hơn cả muội, vậy mà Thanh ca vẫn đến thăm muội đều đặn như vậy Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Ta sống giữa rừng đao núi kiếm bao năm nay, một chút thương thế bên ngoài này đâu làm gì được ta. Muội cứ yên tâm mạng của ta rất

lớn. Muội còn nhớ tình trạng của ta ở Phù Dung sơn dạo nọ không? Vậy mà ta vẫn cứ sống!
Lý Mộng Hàn chớp chớp mắt nói:
– Muội biết, lúc ấy cũng chính vì cứu muội ma Thanh ca phải chịu trúng mấy đao. Lúc ấy muội vừa giận vừa lo, muội đau lòng đến sắp chết đi được. Muội cứ mong như đao đó chém lên người mình.
Ngao Tử Thanh cúi xuống hôn nhẹ lên trán nàng, mỉm cười nói:
– Đừng nói dại như vậy! Một mỹ nhân chân yếu tay mềm như muội làm sao chịu đựng nổi những thương thế như vậy? Ta đã làm liên lụy đến muội, muội đã vì ta đã chịu nhiều đau đớn như vậy, lòng ta cứ áy náy không yên.
Lý Mộng Hàn lắc đầu, ra vẻ giận dỗi, nói:
– Thanh ca không được nói như vậy! Thanh ca đã vì muội mà phải vào sinh ra tử, mạo hiểm giải thoát cho phụ thân và đại ca, muội rất cảm kích, muội có chết cho Thanh ca ngàn lần vạn lần cũng...
Ngao Tử Thanh dùng môi mình bịt kín miệng Lý Mộng Hàn không cho nàng nói nữa. Thật lâu sau... hai người rời nhau ra. Ngao Tử Thanh dịu dàng nói:
– Phụ thân của muội, có một ngày sẽ trở thành nhạc phụ của ta...
Hai má Lý Mộng Hàn đỏ bừng, nàng không dam nhìn lên, nói – Muội cũng cầu mong được như vậy.. Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Được làm phu quân của muội, đó là niềm tự hào lớn nhất của ta!
Lý Mộng Hàn bỗng thở dài nói:
– Ngày hôm ấy, nhìn Thanh ca tả xung hữu đột giữa chiến trường đẫm máu, muội không sao quên được gương mặt khủng khiếp của những kẻ phải rời bỏ cuộc sống dưới lưỡi đao của Thanh ca, lưỡi đao lúc nào cũng có máu tươi chảy ròng ròng, và cả những tiếng rú hãi hùng... Những hình ảnh, những âm thanh khủng khiếp ấy, chắc chọn đời muội cũng không sao quên được, nó cứ hiện đi hiện lại trong các giấc mơ của muội. Tử Thanh từ nhỏ muội luyện võ công, nhưng đây là lần đầu tiên muội nhìn thấy những thảm cảnh này, rùng rơn hơn nữa chính muội cũng đã giết chết không ít người.
Ngao Tử Thanh trầm mặc nghe Lý Mộng Hàn kể lể, lát sau chàng gật đầu nói:
– Không sai! Những thứ đẫm máu với muội quá tàn khốc, nhưng đối với ta nó đã trở nên bình thường. Những trận chiến khốc liệt kiểu như vậy trải qua không chỉ đôi ba lần. Cảm giác của ta hầu như tê dại trước những cảnh như vậy.
Lý Mộng Hàn nghe lạnh toát toàn thân, thân hình nàng không ngớt run rẫy, nói:

– Thanh ca muội biết bản thân Thanh ca không phải như vậy. Thanh ca đừng giết người nữa! Muội mong cho Thanh ca mỗi ngày một hoàn thiện hơn, nhẫn nại hơn đối với những người, những sự việc xảy ra quanh mình. Chỉ như vậy thì Thanh ca sẽ giảm được sát nghiệp, Thanh ca nhìn thấy nhiều quá nên đã vô tình trở nên tàn nhẫn, thành một người máu lạnh Ngao Tử Thanh gật đầu, thở dài nói:
– Ta sẽ làm như điều muội khuyên, trước khi người khác muốn tước đoạt sinh mệnh của ta, ngoài ra ta sẽ không giết người nữa. Thật ra trước nay ta giết người vô số, nhưng không hề lạm sát, những người bị ta giết đều là những kẻ đáng chết Lý Mộng Hàn hạ thấp giọng nói:
– Muội tin là như vậy, nhưng vô luận thế nào, giết nhiều người quá cũng bị tổn đức. Vì Thanh ca, vì muội, vì tương lai của chúng ta, Thanh ca nhẫn nại hơn một chút nữa có được không? Ngày nào cũng đắm mình trong những cuộc chiến đẫm máu, sợ khó tránh khỏi những sơ suất...
Bên khóe môi Ngao Tử Thanh thoáng hiện một nụ cười tàn khốc, giọng chàng nghe rất bình thản:
– Mộng Hàn, không ai mong muốn mình suốt ngày phải hít thở không khí tanh nồng mùi máu, còn những việc làm chưa xong. Chờ làm xong hết mọi việc chúng ta sẽ tìm đến một vùng đất thanh vắng, sống một cuộc sống không danh vị không tranh giành...
Lý Mộng Hàn chớp chớp mắt:
– Còn việc gì mà Thanh ca chưa làm xong?
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Muội quên ta đã hứa những gì với Phòng Ngục rồi sao? Hiện giờ tuy chưa xác định được lão là người thật hay giả, nêu lão giả thì lão thật sự là ai? Giả danh Phòng Ngục lừa chúng ta với mục đích gì? Những điều này ta nhất định phải tìm cho ra câu trả lời. Còn Phong Vân bảng nữa, nó còn những bí mật gì mà chúng ta chưa biết? Các võ lâm cao thủ vì sao bị giam vào địa lao của mai Lâm môn. Ta có cảm giác tất cả những sự việc trên liên quan ít nhiều với nhau Lý Mộng Hàn thở dài nói:
– Thanh ca! Có cần thiết xen vào những chuyện ấy hay không?
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Một vị võ lâm tiền bối! Tiết Thiên Hòa đã bị người sát hại trước lúc ra đi có giao Phong Vân Bảng cho ta và dặn ta tìm chủ nhân của nó để giao trả lại. Tiết tiền bối không cho ta báo cừu, lão nhất quyết không chịu nói ra hung thủ. Ta đã nhận lời thực hiện mong muốn cuối cùng của lão, ta làm sao có thể nuốt lời được?

Hơn nữa...
Lý Mộng Hàn giơ tay bịt miệng Ngao Tử Thanh, mỉm cười nói:
– Muội hiểu rồi! Muội không bao giờ xui Thanh ca làm việc thất tín bất nghĩa, muội sẽ giúp Thanh ca hoàn thành những việc đó. Muội hãnh diện vì Thanh ca, Thanh ca vò võ lâm đệ nhất nhân, muội rất mừng vui vì muội nhận ra điều đó...
Hai má nàng ửng hồng, nàng dịu đầu vào ngực Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh ôm chặt nàng dịu giọng nói:
– Đa tạ sự tưởng thưởng của muội... ! Ta sẽ dành trọn đời mình để đáp tạ lại chân tình cả nàng dành cho ta Bỗng có tiếng vang lên ở bên ngoài:
– Ngao đại hiệp...
Ngao Tử Thanh buông Lý Mộng Hàn ra, cao giọng hỏi:
– Vị huynh đệ nào? Có việc gì Người bên ngoài đáp:
– Tại hạ là thủ hạ của Dị đại ca, Ngũ giáo đầu mời Ngao đại hiệp ra tiền sảnh nghị sự!
Ngao Tử Thanh chậm rãi đáp:
– Phiền huynh đệ báo lại với Ngũ giáo đầu, tại hạ sẽ đến ngay!
Ngao Tử Thanh đỡ Lý Mộng Hàn nằm xuống giường, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, nói:
– Muội nằm đây nghĩ ngơi, ta phải đến tiền sảnh một lát, chắc là viện binh của Đại Lôi giáo đến lần này Mai Lâm môn chắc khó sống nổi. Muội ngủ ngon đi, lát nữa ta sẽ trở lại thăm muội.
Ngao Tử Thanh đi ra tiền sảnh, nhà cửa ở đây là nhà ở nông thôn, mái nhà rộng và thấp, Ngao Tử Thanh bước qua các cửa đều phải cuối đầu nếu không sẽ đụng đầu vào ngạch cửa. Nhưng đây là nhà gia thuộc của người trong đại Lôi giáo, nên mọi người được chăm sóc rất chu đáo Vào đến tiền sảnh, mọi người phân chủ khách ngồi xuống, hai tên tì nữ vào rót trà đãi khách. Những nhân vật trọng yếu của Đại Lôi giáo trong chiến dịch vừa qua đều có mặt, cả những người thương thế chưa thật khỏe như Dị liên Hàng, Cát Toàn Lăng cũng có mặt Chờ cho hai tì nữ rót trà xong ra ngoài, Mã Uy Túc lên tiếng:
– Ngao thiếu hiệp, lúc nãy, người phụ trách giám sát Mai Lâm môn đi về báo tin, Mai Lâm môn đột ngột rút đi hết, dường như là dời cứ địa đi nơi khác.
Ngao Tử Thanh nhíu mày, Mai Lâm môn có thể dễ dàng vứt bỏ giang sơn mà phải mất bao nhiêu năm công sức gầy dựng mới có được như vậy sao? Không lẽ trận hỏa hoạn vừa qua đã đốt sạch cơ ngơi của chúng hết rồi! Chắc là không đến nổi như vậy!

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Chúng dời đi về hướng nào? Tình hình ra sao?
Mã Uy Túc nhìn sang Kỳ Vũ nói:
– Ngươi đem hết sự tình kể lại cho Ngao thiếu hiệp nghe, rồi mọi người cùng nhau thương nghị kế hoạch đối phó.
Kỳ Vũ "Dạ" một tiếng rồi quay nhìn Ngao Tử Thanh nói:
– Theo báo cáo của các huynh đệ phụ trách giám sát Mai Lâm môn. Từ sau trận chiến hôm ấy, trong Mai Lâm môn rất yên tỉnh, không hoảng loạn như chúng ta tưởng, dường như trận hỏa hoạn không làm gì được chúng. Đêm qua cũng vậy, chỉ mới sáng sớm hôm nay, chúng đột ngột kéo đi rất đông theo đường lên hướng bắc. Người của chúng ta thấy việc bất thường mạo hiểm đến gần tổng đàn của chúng quan sát, thấy vắng tanh vắng ngắt vào hẳn bên trong để lục soát. Quả nhiên chúng đã dọn sạch, những đò đạc quý giá kể cả nô bộc cũng không còn một mống ở lại!
Ngao Tử Thanh nghiêng đầu lắng nghe, nghe xong chàng trầm ngâm một tiếng rồi chậm rãi nói:
– Mai Lâm môn, ngoài Tổng đàn ở Nghi đô huyện ra, còn sào huyệt nào khác hay phân đàm quan trọng nào không?
Kỳ Vũ lắc đầu đáp:
– Theo chỗ chúng ta biết được, chúng không còn sao huyệt nào khác, còn phân đàn thì đương nhiên có, rãi rác ở một vài nơi, và rất nhỏ, chỉ đủ để làm điểm liên lạc.
Mã Uy Túc chậm rãi nói:
– Theo Ngao thiếu hiệp thì chúng đang thực hiện ý đồ gì?
Ngao Tư Thanh cúi đầu suy nghĩ một lát rồi nói:
– Việc này quả nhiên rất bất thường, theo lẽ thông thường mà xét, chúng không nên bỏ địa bàn mà đi. Vì làm như vậy, giang hồ sẽ đồn ầm lên rằng đại Lôi giáo đã đánh cho Mai Lâm môn một trận phải bỏ địa bàn mà đi, chúng làm sao còn đất đứng trong giang hồ? Như vậy phải có một lý do gì đó rất đặc biệt, khiến chúng mao hiểm, bất kể tiếng cười chê của giang hồ mà bỏ đi. Trong nhất thời tại hạ không nghĩ ra nổi dụng ý của chúng.
Mã Uy Túc gật đầu:
– Chúng chẳng có lý do để đột ngột bỏ đi như vậy Kỳ Vũ góp lời:
– Hay là chúng thật kinh sợ chúng ta đã bỏ đi? Chúng ta cứ đi theo đánh một trận cho chúng không kịp trở tay...
Ngao Tử Thanh mỉm cười lắc đầu nói:
– Làm như vậy không ổn, viện binh của quý môn chưa tới, lực lượng của chúng ta hiện giờ rất mỏng, làm như vậy chỉ tăng thêm thương

vong vô ích mà thôi.
Mã Uy Túc trầm giọng nói:
– Tính toán thời gian, viện binh của bổn giáo sẽ kịp đến đây nội hôm nay!
Bỗng có một tên đệ tử xông vào đại sảnh, Mã Uy Túc nạt:
– Càng ngày các ngươi càng không biết phép tắc gì cả! Ngươi không biết lão phu đang nghị sự với Ngao thiếu hiệp hay sao?
Tên đệ tử thất kinh, cúi đầu nói:
– Bẩm cáo Ngũ giáo đầu, Giao chủ đích thân dẫn đại binh tới, hiện tại đã ở bên ngoài tập... đệ tử...
Mã Uy Túc tươi ngay nét mặt nói:
– Không ngờ đại ca đích thân tới đây! Mau đi ra ngoài nghênh đón, Ngao thiếu hiệp chúng ta cùng đi Mọi người ra tới bên ngoài, xa xa đã nhìn thấy hai hàng đại hán mình mặc kình trang màu xanh, xếp hàng thẳng tắp, cắp đao sáng loáng, bước đi rầm rập trông rất hùng dũng.
Lát sau xuất hiện mấy người khí độ Oai nghiêm xuất hiện.
Đi đầu là một lão nhân tuổi độ lục tuần, mắt phụng mũi thẳng, mình mặc trường bào màu lam nhạt, dang vẻ lão toát lên một vẻ uy nghi, thoát tục, sắc diện thanh thoát, đầy chính khí Bên cạnh lam bào lão nhân là một trung niên hán tử, mình mặc thanh y, mặt mày hớn hở, đang giơ hai tay vẩy chào những người ra đón Phía bên kia có một trung niên phụ nhân, mình mặc y phục màu hoàng oanh, tuổi tuy đã trung niên nhưng từ dáng đi đến nét mặt, không để mất vẻ mỹ miều của tuổi thanh xuân, đáng để xưng là một mỹ nhân!
Ba người đến trước mặt mọi người dừng lại. Mã Uy Túc vòng tay, khom lưng thi lễ, nói:
– Đại ca, lão lục, lão thất! Không ngờ mọi người đều đến đây, quả là ngoài sự mong đợi của ta!
Lam bào lão nhân mỉm cười ôn tồn nói:
– Lão ngũ cực khổ quá...
Lão ngước đôi mục quang loang loáng thần quang nhìn mọi người. Ánh mắt lão dừng lại trên mặt Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh phất tay áo rộng, thi lễ, cất giọng oang oang nói:
– Tại hạ Ngao Tử Thanh rất hân hạnh được tiếp kiến giáo chủ cùng chư vị giáo đầu!
Lam bào lão nhân dáng điệu uy nghi chính là nhân vật uy quyền số một của Đại Lôi giáo, cũng là nhân vật tiếng tâm lừng lẫy giang hồ Quải Tử Cầu Thu Bang!
Cầu Thu Bang quan sát Ngao Tử Thanh từ đầu đến chân một lượt,

sau đó tươi cười đáp lễ, nói:
– Lão phu ngưỡng mộ anh danh Ngao thiếp hiệp đã lâu, nay được gặp mặt, quả là vinh hạnh vô cùng. Trận chiến giữa tệ giáo vả Mai Lâm môn may mà Ngao thiếu hiệp ra tay hiệp trợ, lão thay mặt toàn thể tệ giáo cảm ân sủng của Ngao thiếu hiệp Mã Uy Túc nói:
– Chúng ta vào bên trong trò chuyện!
Vào đến trong đại sảnh, phân ngôi thứ ngồi xuống. Ngao Tử Thanh quan sát thiếu phụ ngồi bên cạnh Cầu Thu Bang nghĩ thầm:
"Đại Lôi giáo có năm vị giáo đầu, lúc này nghe Mã Uy Túc gọi thiếu phụ này là lão thất, không biết thiếu phụ này là ai, xưa nay hình như chưa nghe nhắc đến một nhân vật như vầy trên giang hồ! Còn trung niên được gọi là lão lục kia, không biết là ai... ".
Mã Uy Túc như hiểu được những thắc mắc của Ngao Tử Thanh cười lớn nói:
– Ngao thiếu hiệp, hai vị này là những huynh đệ mới của đại ca lão phu. Vị này là là lão lục, người trong giang hồ võ lâm gọi là Song Liên Tử Bành lộ Siêu.
Lão thất là nữ nhân duy nhất trong mấy huynh đệ, là Độc Hạt Mỹ Nhân Lăng Hiểu Đồng...
Lăng hiểu Đồng nở nụ cười mê hồn liếc Mã Uy Túc một cái sắc lẹm nói:
– Coi ngũ ca kìa! Tiểu muội lần đầu tiên gặp mặt Ngao thiếu hiệp, ngũ ca đã gọi muội là Độc hạt Mỹ Nhân như vậy Ngao thiếu hiệp làm sao nói chuyện với tiểu muội nữa?
Mã Uy Túc cười ha hả nói:
– Ngoại hiệu do các võ lâm bằng hữu đặt rất không xác thực. Gọi muội là mỹ nhân không sai chút nào nhưng lại thêm hai chử Độc Hạt (Bò cạp độc) thì thật quá đáng!
Lăng Hiểu Đồng bật cười khanh khách không đáp lời.
Ngao Tử Thanh lẫng lặng nghĩ thầm:
"Thì ra hai nhân vật này cũng có chút danh vị trong giang hồ mà mình không có duyên gặp mặt:
Cầu giáo chủ thật là "Huệ nhãn thức anh hùng". Đại Lôi giáo không ngừng gia tăng hảo thủ, thảo nào không ngại ra mặt chống đối lại Mai Lâm môn!".
Đôi mắt to đen của Lăng Hiểu Đồng không ngừng nhìn về phía Ngao Tử Thanh, khiến chàng không khỏi cảm thấy ngượng ngùng.
Mã Uy Túc chuyển sang ngồi gần Cầu Thu Bang, hai người chụm đầu vào nhau thì thầm, có lẽ Mã Uy Túc báo cáo lại tình hình cuộc chiến giữa đại Lôi giáo và Mai Lâm môn mấy ngày trước.

Ngao Tử Thanh có tâm sự riêng, chàng nghĩ thầm:
“Nay Mai Lâm môn đã rút lui, viện binh của Đai Lôi giáo cũng đã đến, việc giữa Đại Lôi giáo và Mai Lâm môn có thể song phương giải quyết với nhau được rồi. Mình nên rút lui để còn lo giải quyết cho xong việc của mình, đây là thời điểm thích hợp nhất để nói với Cầu giao chủ...”.
Xảy thấy Câu Thu Bang nhìn Ngao Tử Thanh tươi cười nói:
– Nghe Ngũ đệ báo lại, trận chiến với Mai Lâm môn vừa rồi, nhờ có thiếu hiệp mà đại Lôi giáo tránh được thảm bại, lão phu vô cùng cảm kích đồng thời cũng rất lấy làm hổ thẹn.
Ngao Tử Thanh liếm môi, nói:
– Bằng hữ tương giao, quý chỗ tri tâm. Tại hạ cùng các vị bằng hữu của quí giáo, vừa gặp nhau đã xem là bằng hữu tự bao giờ. Giúp đỡ bằng hữu khi gặp hoạn nạn vốn là việc ai cũng phải làm. Cầu giáo chủ nói như vậy tại hạ thật không dám nhận!
Cầu Thu Bang mỉm cười nói:
– Ngao thiếu hiệp đúng là thiên hạ đệ nhất hào sĩ. Lão phu thật vinh hạnh!
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Cầu giáo chủ quá khen! Tại hạ nhỏ tuổi, ít hiểu thế sự, chỉ mong được chư vị chỉ giao nhiều hơn!
Lăng Hiểu Đông mỉm cười xen vào:
– Đại ca, Ngao thiếu hiệp! Hiên giờ không phải là lúc nói những lời khách sáo với nhau. Chúng ta nên thương lượng những việc liên qua đến Mai Lâm môn đã triệt thoái, vậy chúng ta phải làm sao kết liễn việc này?
Ngao Tử Thanh nghiêm nghị nói:
– Không biết ý kiến của Cầu giáo chủ thế nào?
Cầu Thu Bang trầm ngâm một lúc rồi quay sang Bành Lộ Siêu nói:
– Lục đệ, ý kiến của ngươi thế nào?
Bạnh Lộ Siêu từ khi đến nơi tới giờ, im lặng chẳng nói đến ai, Người này có vẻ ít nói thâm trầm. Nghe Cầu Thu Bang hỏi tới mình, trầm ngâm một thoáng rồi chậm rãi nói:
– Qua trận chiến ở Hổ Não Bối, song phương có thể nói là lưỡng bại câu thương. Người của ta từ xa tới trận chiến lẽ ra chúng ta phải lui nhưng nay chúng ta chưa lui mà bên kia lui trước, hành động này không hợp lẽ thường, chứng tỏ họ không đơn giản chút nào. Đại ca, theo chỗ đệ biết. Mai Lâm môn có liên minh, đó là Hoàng Long bảo, chưa biết chừng chúng đã rút hết về Hoàng Long bảo rồi.
Ngao Tử Thanh nghe tim đánh thót một cái, ngoài mặt vẫn trấn tỉnh

nói:
– Lúc giao đầu nói Hoàng Long bảo có phải Hoàng Long bảo nổi tiếng trong làng hắc đạo một dãy vùng hạ lưu sông Hoàng Hà không?
Bành Lộ Siêu gật đầu:
– Bạch Tôn cùng kẻ đứng đầu Hoàng Long bảo Cầm tâm Ưng Trì Tú và huyết Y tăng, kẻ đứng đầu Vu Đao môn nghĩa kết kim lan. Nay Mai Lâm môn kéo binh về phía bắc, tại hạ đoán bọn chúng đến Hoàng Long bảo.
Sắc diện Ngao Tử Thanh bỗng phát hiện một nụ cười quái lạ, chàng lạnh lùng nói:
– Tại hạ hiểu rồi...
Mọi người đang ngẩn người nhìn Ngao Tử Thanh thì Lăng Hiểu Đồng cũng mỉm cười nói:
– Ngao thiếu hiệp đã đán ra được dụng ý của địch nhân rồi chăng?
Ngao Tử Lăng khép mắt lại, từ từ mở mắt ra, giọng bình thản nói:
– Lúc nãy Bành giáo đầu có nói tới việc liên minh giữa Mai Lâm môn và Hoàng Long bảo và Vu Đao môn, theo vị trí của Hoang Long bảo lại liên minh với Mai Lâm môn và Vu Đao môn. Sản nghiệp của Mai Lâm môn bị cháy và cháy hết quá nửa, trong khi chúng ta lai đóng binh ngay sát nách của chúng, đương nhiên chúng không tiện ở lại tổng đàn, hơn nữa người của Mai Lâm môn bị thương vong khá nhiều. Chỉ còn cách mượn ngoại lực để tự vệ, có thể Bạch Tôn đã ước hẹn với Vu Đao môn tập trung lực lượng ở Hoàng Long bảo để đối phó với chúng ta Lăng Hiểu Đồng tỏ vẻ bực bội nói:
– Mai Lâm môn đúng là một bọn vô sỉ. Việc của minh không tự mình quyết, lại đi nhờ đến thế lực bên ngoài. Đúng là vô sỉ đến cực điểm!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Lăng giáo đầu! Theo thiển ý của tại hạ, sự việc không chỉ đơn giản như vậy. Dường như Mai Lâm môn đang tiến hành một âm mưu nào đó. Nay rõ ràng là đã có Hoàng Long bảo nhập cuộc, e rằng Vu Đao môn cũng chẳng đứng ở bên ngoài!
Cầu Thu Bang cười lớn nói:
– Lão phu lần này đích thân xuất hiện, ý muốn giành lại chút sỉ diện cho Đại Lôi giáo, Mai Lâm môn hiếp người quá đáng, liên tiếp phá ba phân đà của chúng ta. Nay tình hình có thể nói là đạt được thắng lợi, ít ra địch nhân cũng đã hoảng sợ bỏ chạy, củng cố được thanh danh của Đại Lôi giáo trên giang hồ. Lão phu thấy rằng như vậy cũng đủ rồi, chúng ta nên lui về tổng đàn là hơn.
Mã Uy Túc nhìn bên này nhìn bên kia một lát, hắng giọng mấy cái rồi

nói:
– Đại ca! tâm địa của đại ca quá nhân từ, tiểu đệ tuy không phải phường hiếu chiến, nhưng giang hồ có qui cũ của giang hồ. Huyết trái huyết hoàn! Mai Lâm môn đã phá ba phân đàn của ta, giết chết rất nhiều thủ hạ của ta. Cả Khang lão...
cũng đi rồi. Chúng ta làm sao bỏ qua việc này được. Không lẽ đại ca không sợ võ lâm đồng đạo chê cười sao?
Cầu Thu Bang trầm nét mặt lai, nhưng lão chưa kịp nói thì Lăng Hiểu Đồng đã kêu lên:
– Đại ca! Chúng ta nhẫn nhịn Mai Lâm môn đã nhiều. Chúng không lấy đó mà hòa hoãn, ngược lại càng ngày càng lấn lướt. Nếu chúng lại bỏ qua nữa thì chúng sẽ cho là chúng ta hèn nhát, sợ chúng!
Cầu Thu Bang cảm thấy khó xử, quay sang Ngao Tử Thanh nói:
– Ngao Thiếu hiệp thấy thế nào?
Ngao Tử Thanh mỉm cười, giọng thật bình thản nói:
– Việc riêng của quý giáo, lẽ ra tại hạ không nên nhiều lời. Nhưng võ lâm gặp đại họa, thân đứng trong giang hồ, không thể tụ thủ bàng quang. Việc điều tra âm mưu của Mai Lâm môn ai ai cũng có trách nhiệm. Còn như việc quí giáo đồ tốn khá nhiều máu, tại hạ thừa nhận. Nhưng về phía Mai Lâm môn, cũng trả giá nhiều! Vậy thì tùy ở quý giáo...
Cầu Thu Bang gật đầu nói:
– Lời của Ngao Thiếu hiệp rất hợp tình hợp lý, lão phu...
Ngao Tử Thanh bỗng nhiên biến sắc, Quay mặt về một phía, ngưng thần chú ý Cầu Thu Bang ngẩn người nói nhanh:
– Có chuyện gì bất ổn chăng?
Ngao Tử Thanh nhíu mày nói:
– Có tiếng vó ngựa, hai, ba thớt ngựa đang phi về phía này.
Cầu Thu Bang cùng những người khác ngưng thần lăng nghe, ai nấy cũng đều tỏ ra ngỡ ngàng, chứng tỏ chẳng ai nghe thấy gì cả.
Ngao Tử Thanh trầm giọng nói:
– Mấy thớt ngựa này còn ở khá xa nhưng quả thực là có, ngựa phi rất nhanh và chỉ có hai, ba thớt...
Cầu Thu Bang bỗng phá lên cười ha hả nói:
– Phải rồi! Chắc là lão nhị, lão tứ và lão bát tới.
Mã Uy Túc thở một hơi dài nhẹ nhõm, nhưng liền đó lão nhíu mày nói:
– Đại ca, cả ba người cũng tới vậy còn ai trấn thủ tổng đan?
Cầu Thu Bang cười ha hả nói:
– Có lão tam trấn giữ thì có gì mà phải lo?

Mã Uy Túc gật đầu nói:
– Tam ca quả đúng là người đa mưu túc trí, hơn nữa tổng đàn lúc nào cũng giới bị thâm nghiêm, chắc không đến nổi xảy ra sơ thất gì.
Lúc đó thì đã nghe tiếng vó ngựa vang động bên ngoài, thoắt cái đã nghe tiếng bước chân gấp gáp chạy vào.
Một tên đệ tử chạy vào phi báo:
– Khởi bẩm giáo chủ! Nhị giáo đầu, tứ giáo đầu, bát giáo đầu đến. Nhưng người nào cũng thọ thương, hình như...
Tiếng vó ngựa vào đến trong tập mới dừng lại. Cầu Thu bang thất kinh kêu lên:
– Mau đưa cả ba vào đây. Thương thế của cả ba thế nào?
Không lâu sau ba người bước thấp bước cao tiến vào đại sảnh Cầu Thu Bang đích thân đứng dậy đỡ từng người ngồi vào ghế.
Ngao Tử Thanh liếc nhìn thấy một trung niên thư sinh, mặt mày sáng sủa trông khá tuấn tú, trên vai còn lưu dấu hình bàn tay đỏ hỏn, sắc mặt người này nhợt nhạt hơi thở gấp gáp, xem chừng thương thế không nhẹ.
Ngoài ra có một lão nhân râu xồm mập như con trâu nước, áo quần rách bươm dính đầy máu, vừa hả miệng vừa thở ồ ồ như trâu cày ruộng cạn Một lão nhân hơi thấp, nhưng khá tròn trĩnh, mình mặt cẩm y nhưng cũng đã lấm tấm máu. Tuy vậy trông lão có vẻ bị thương nhẹ hơn hai người kia. Lão vừa đi vừa thở phì phì ra vẻ bụng chứa đầy nộ khí.
Cầu Thu bang nhìn quanh hỏi:
– Đã xảy ra chuyện gì? Ai đột kích các ngươi?
Lão nhân râu xồm nổi giận ngoác miệng mắng lớn:
– Đại ca! Ba người tiểu đệ bị vây công! Mẹ nó, đúng là một lũ tặc tử! Cỗ mỗ ngang dọc trong giang hồ mấy chục năm nay, chưa lần nào bị thảm bại như lần này! Đúng là một lũ đê hèn!
Trông ba người vừa mới tới, lão nhân râu rìa to lơn này chắc là tứ giáo đầu Bạng La Hán Cổ Đại Hổ. Lão nhân người nhỏ thó nhưng cũng khá mập ngồi kia là nhị giáo đầu sơn Thần Điền Tịnh. Còn trung niên văn sỉ nọ là người vừa mới gia nhập Đại Lôi giáo cách đây không lâu, bát giáo đầu Thanh sam Tú Sĩ Văn Phong Thái Bành Lộ
Siêu kêu tì nữ mang thêm ba chén trà, xong quay lại nói:
– Tứ ca! chuyện đã rồi, từ từ mà nói, chứ cứ ao ào vậy ai ma hiểu được!
Bạng La Hán Cỗ Đại Hổ Lại ngoác miệng mắng:
– Mẹ nó! Cổ mỗ suýt chút nữa là chết vì tức? Đại ca, bọn tiểu đệ theo lời đại ca làm xong mấy việc rồi mới đuổi theo sau. Cả một đám võ

lâm cao thủ, chẳng nói tiếng nào cứ ào vào tấn công túi bụi. Mẹ nó, vừa bất ngờ, vừa bị chúng dùng số đông bức hiếp, ba người tiểu đệ không đánh lại chúng, vừa đánh vừa chạy...
Cầu Thu Bang vỗ vỗ vại Cổ Đại Hổ nói:
– Bình tính một chút, uống chén trà cho hạ hỏa. Bát đệ, ngươi chậm rãi kể lại xem. Lão tứ nộ hỏa lớn quá, nói ra chẳng ai hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao cả Thanh Sam Tú Sĩ Văn Phong Thái gật đầu nói:
– Nhị ca, tứ ca và tiểu đệ giải quyết xong công việc ở tổng đàn, sau đó đuổi theo đại ca. Dọc đường vì phải đi gấp nên không để ý là bị người ta theo dõi từ lúc nào. Đến một khu rừng thưa, xảy đâu có hơn chục võ lâm cao thủ xông ra chăn đường. Một người trong chúng hỏi: "Các ngươi có phải là người của Đại Lôi giáo không?" Tứ ca bực mình hỏi lại:
"Phải thì sao?" Không ngờ chúng xông cả vào tấn công túi bụi. Song phương vừa động thủ thì cao thủ xông ra như ong vỡ tổ, chắc chúng có dự mưu từ trước nên trong cánh rừng đâu đâu cũng có người của chúng mai phục. Mà chúng xuất thủ rất hiểm độc chừng như có thâm cừu đại oán với Đại Lôi giáo chúng ta vậy.
Cầu Thu Bang nhíu mày nói:
– Những người này lai lịch thế nào?
Cổ đại Hổ tức anh ách nói:
– Có trời mà biết! Tên nào tên nấy như ma quỷ vây, chẳng nhìn thấy một dấu hiệu đặc biệt nào. Ai biết được chúng là người ở đâu chui ra?
Điền Tinh thở phì ra một tiếng nói:
– Đại ca, tiểu đệ nhớ có nghe thấy chúng nói với nhau, giải quyết nhanh tiểu đệ rồi nhanh chóng trở về Hoàng Hà Độ khẩu. Lúc đầu tiểu đệ nghi hoặc, ở một dãy Hoàng Hà độ khẩu chúng ta đâu có oán thù với bang phái nào đâu? Tiểu đệ có hỏi các ngươi thuộc môn phái nào thì chúng im bặt không nói. Thỉnh thoảng lại nghe nhắc đến mấy tiếng Hoang Hà độ khẩu, nói đi nói lại mấy lần...
Bao nhiêu người, chẳng ai lên tiếng, người nào người nấy đều cúi đầu suy nghĩ thỉnh thoảng một vài người hạ thấp giọng bàn bạc riêng với nhau. Nhưng dường như không ai nghĩ ra nổi đám người đột kích ba giáo đầu của Đại Lôi giáo là ai, cũng không hiểu vì sao chúng biết được hành tung của ba người Mã Uy Túc trầm giọng nói:
– Ngao thiếu hiệp thấy thế nào? Ai hạ thủ? Ngoài Mai Lâm môn ra, Đại Lôi giáo đâu có kết oán với ai?
Ngao Tử Thanh ngẩn mặt lên, khuôn mặt chàng không chút biểu cảm, buông gọn mấy tiếng:

– Mai Lâm môn, Hoàng Long bảo, Vu Đao môn!
Cổ Đại Hổ vừa ngửa cổ trút chén trà vào miệng, đưa tay lau miệng, đặt mạnh chén trà xuống bàn nói:
– Mẹ nó, nội một mình Mai Lâm môn đã chịu không thấu rồi, sao lại có thêm Hoàng Long giáo với Vu Đao môn nữa?
Cầu Thu Bang gật đầu trầm giọng nói:
– Lão phu cũng cho rằng chính là đám này. Nhưng Ngao thiếu hiệp dựa vào bằng chứng nào để khẳng định chính chúng chứ không phải người nào khác?
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Các vị Giáo đầu nói chúng xông lên không cần nói ất giáp gì là lập tức động thủ, nhưng lại cố ý nhắc đi nhắc lại nhiều lần mấy tiếng Hoàng Hà độ khẩu, đó chính là câu trả lời cho chúng ta. Nhưng theo thiển ý của tai hạ, chúng có thể không ở Hoàng Hà độ khẩu mà lại đang nhắm hướng này tràn tơi. Chưa biết chừng chúng đã sắp tới đây rồi cũng nên.
Song mục Cổ Đại Hổ như bắn ra những chùm lửa, nghiến răng nghiến lợi nói:
– Hay lắm! Chúng còn dám mò đến thì Cổ mỗ này sẽ không để chúng toàn mạng mà trở về! Đồ...
Lão quá tức giận tuôn ra vô số lời mắng nhiếc khó nghe.
Trong các nhân vật trọng yếu của Đai Lôi giáo, có người thì hiểu được Ngao Tử Thanh, có người dường như không hiểu bằng vào mấy lời nói rời rặc như vậy Ngao Tử Thanh làm sao dám khẳng định?
Cầu Thu Bang quay nhìn Bành Lộ Siêu hỏi:
– Lão lục, ý kiến của ngươi thế nào?
Bành Lộ Siêu nhắm mắt suy nghĩ một lúc mới mở mắt ra, chậm rãi nói:
– Tiểu đệ cũng nghĩ giống như Ngao Thiếu hiệp, chúng cố ý nói là phải gấp rút trở về Hoàng Hà độ khẩu, để chúng ta bị đánh lạc hướng, sau đó chúng sẽ bất thần đến đánh úp, làm cho chúng ta không kịp trở tay.
Cổ Đại Hổ lắc đầu nói:
– Không phải! Không phải chúng cố ý làm như vậy đâu! Chúng nhất quyết lấy mạng ba người bọn ta mà. Nếu ba người bọn ta chết thì kế hoạch chúng coi như bỏ!
Điền Tinh gật đầu tán đồng:
– Lão tứ nói không sai! Chúng ra tay cực kỳ tàn độc, không hề có ý nhân nhượng. Nếu ba người chết rồi thì làm sao đem tin tức về đây

để chúng ta bị lạc hướng được?
Ngao Tử Thanh nở nụ cười quái dị, cất giọng bình thản nói:
– Xin ba vị giáo đầu trớ trách, thứ cho tại hạ nói một câu khó nghe. Đối phương cố ý để cho tam vị đào... để cho tam vị độ phá trùng vây. Cố nhiên, tại hạ không có ý nói tam vị không thể thoát ra khỏi vong vây của chúng được. Nhưng muốn làm được việc đó, tam vị phải nhọc sức hơn nhiều, và thương thế không chỉ đơn giản như bây giờ...
Cổ Đại Hổ đập bàn đánh "Rầm" một cái, thở phì phì nói:
– Ngươi... nói bậy!
Lão đã cố dằn lòng lắm mới nói một câu nhẹ nhàng như vậy. Nếu không chắc phải còn khó nghe hơn.
Cầu Thu Bang nghiêm mặt nói:
– Kiến giải của Ngao thiếu hiệp rất hợp ý lão phu, tứ đệ không được vô lễ với Ngao thiếu hiệp như vậy Cổ Đại Hổ ngẩn người, lẩm bẩm nói:
– Ngươi... ngươi là Ngao Tử Thanh?
Ngao Tử Thanh ôn tồn đáp:
– Cổ giáo đầu! Nghe đại danh đã lâu, nay mới gặp vô cùng hân hạnh!
Điền Tinh lạnh lùng lên tiếng:
– Đại ca, Ngao thiếu hiệp, nay chúng ta đã đoán ra địch nhân sẽ đến, vậy phải mau bàn cách đối phó, cần gì ngồi nói những điều vo bổ như vậy? Tứ đệ, từ nay ngươi cũng phải sửa đổi một chút, tuổi mỗi ngày một lớn mà như con nít không bằng, người không sợ thiên hạ cười sao?
Cổ Đại Hổ biết lỗi, cúi gầm mặt chẳng dám nhìn lên.
Cầu Thu bang nghiêm giọng nói:
– Bây giờ mỗi người nêu lên ý kiến của mình, sau đó chúng ta sẽ cân nhắc ý kiến hợp tình nhất để tiến hành...

Ma Tiêu

Hồi 18
Tài trí Gia Cát

Mã Túc Uy xung phong đứng lên nói:
– Theo tình thế trước mắt, có thể nhận định rằng Mai lâm môn rút

người đi là một giảo kế, chưa biết chừng chúng đang ở chung quanh đây, chỉ chờ thời cơ là tấn công đánh úp. Đại ca chúng ta cần tăng cường canh phòng để ngăn chặn chúng kịp thời.
Cầu Thu Bang gật đầu nói:
– Ngũ đệ vùng ngoại vi Lão gia tập người đã sắp xếp tuần tra rồi chứ?
Mã Túc Uy gật đầu:
– Đương nhiên là đã có người canh tuần thường trực, ý của tiểu đệ là muốn tăng cường hơn nữa.
Điền Tinh từ khi vào đại sảnh đến giờ tỏ ra rất âm trầm, nay cũng vỗ ghế nói:
– Mai lâm môn cùng các trợ thủ của chúng dám đến công lén, lần này chúng ta sẽ giết cho chúng không còn một cọng cỏ để chúng biết Đại Lôi Giáo lợi hại đến thế nào!
Lăng Hiểu Đồng mỉm cười nói:
– Đương nhiên là phải dốc toàn lực để báo thù cho những huynh đệ trong giáo. Nhị ca nói như vậy hơi thừa. Chúng ta phải định ra một kế hoạch đối phó với chúng, làm thế nào giết sạch chúng mà giảm thiểu tổn thất về phía chúng ta.
Cổ Đại Hồ hừ một tiếng nặng nề nói:
– Giặc đến thì tướng ngăn, cứ xông vào sát phạt cho đã tật, việc gì phải nghĩ cách này cách nọ cho mệt trí! Đại Lôi Giáo đã có đủ mặt anh hùng hảo hán, địch nhân đến mấy người thì giết mấy người, không cần biện pháp gì đâu!
Cầu Thu Bang trầm ngâm nói:
– Tứ đệ không được nóng nảy. Uy thế của Mai lâm môn không hề thua kém gì chúng ta. Nếu chúng có thể liên minh được với Hoàng long bảo và Vu đao môn thì thanh thế càng không thể xem nhẹ, công bằng mà nói, Đại Lôi Giáo ta chưa hẳn đã nắm được phần thắng.
Bành Lộ Siêu từ đầu đến giờ rất ít khi lên tiếng, giờ cũng trầm giọng góp lời:
– Đại ca nói chí phải, lực lượng của ba phái chúng hợp lại, không có bang phái nào trên giang hồ dám xem nhẹ. Chúng ta không được khinh địch mà chuốc lấy thất bại. Chúng ta lần này điều động thêm ba trăm đệ tử nữa, nhưng số đệ tử lần trước đi bị thương, còn khá nhiều, thực lực của chúng ta hiện thời không thể nói là mạnh.
Lần lượt hết người này đến người khác lên tiếng, số còn lại thì hạ thấp giọng bàn tán riêng với nhau, nhưng vẻ mặt người nào cũng tỏ vẻ lo lắng.
Ngao Tử Thanh vừa lắng nghe các ý kiến vừa nghĩ thầm:

– Các giáo đầu của Đại Lôi Giáo người nào cũng là những hảo thủ hiếm có trong võ lâm, nếu đại địch tấn công thì trận huyết chiến thứ hai khó lòng tránh khỏi. Mình vì chuyện riêng vốn đã định rút lui. Nay đứng trước tình thế này không tiện mở miệng chút nào. Nhưng cũng không sao, nhân tiện mình có thể điều tra thêm về âm mưu của Mai lâm môn và những bí mật có liên quan đến Phong vân bảng.
Chàng đang suy nghĩ thì Cầu Thu Bang đã cười lớn nói:
– Ngao thiếu hiệp nãy giờ vẫn chưa nghe ý kiến của Ngao thiếu hiệp. Trận chiến sắp tới bản giáo chắc phải nhờ đến sự hỗ trợ của Ngao thiếu hiệp lần nữa.
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Không dám, tại hạ sẽ cố gắng hết sức mình mong giúp ích phần nào cho quý giáo. Theo thiển ý của tại hạ, đã biết đối phương sẽ đến, chúng ta không thể ngồi chờ mà nên chủ động rời khỏi nơi đây đón đầu địch nhân.
Điền Tinh chậm rãi nói:
– Cần gì phải làm như vậy? Chúng ta cứ ngồi đây dĩ dật đãi lao không hay hơn sao?
Ngao Tử Thanh nghiêm trang nói:
– Làm như vậy không hay, Lão gia tập có gia quyến của thuộc hạ quý giáo, nếu để trận chiến diễn ra ở đây, khó lòng tránh khỏi việc liên lụy đến lương dân.
Một là chúng ta bất nhân, hai nữa sẽ làm phân tâm các đệ tử của quý giáo. Đường nào cũng bất lợi cho quý giáo, hơn nữa địch nhân có thể lợi dụng thời cơ này huyết tẩy Lão gia tập, đó là một điều bất lợi lớn nữa mà chúng ta không thể không nghĩ đến.
Cầu Thu Bang gật đầu trầm giọng nói:
– Quả nhiên cao minh! Kiến giải của Ngao thiếu hiệp thật khiến lão phu bội phục! Vậy theo cao kiến của Ngao thiếu hiệp, chúng ta nên chờ chúng ở đâu thì hợp lý hơn?
Ngao Tử Thanh trầm ngâm một chút rồi chậm rãi nói:
– Ngoài Lão gia tập có một nơi là Dã địa bình, nơi đây địa thế bằng phẳng, lại đúng ngay hướng tiến công của chúng. Ta cứ kéo quân đến đó chờ sẵn, tuy chúng ta không dám đoán chắc rằng mình sẽ thắng nhưng ít ra cũng tốt hơn là chờ chúng ở đây, không làm ảnh hưởng đến lương dân và những huynh đệ đang dưỡng thương.
Cầu Thu Bang quay đầu nhìn khắp lượt hỏi:
– Các người có ai có ý kiến khác không?
Nghe Cầu Thu Bang hỏi, mọi người nhìn nhau, hết bên này lại đến bên kia, không ai lên tiếng cả, chứng tỏ mọi người đều thấy ý kiến

của Ngao Tử Thanh đã hợp tình hợp lý rồi.
Kỳ Vũ từ nãy giờ vẫn đứng bên ngoài vòng thảo luận, nay chợt lên tiếng nói:
– Khởi bẩm giáo chủ, ngũ giáo chủ cùng Ngao thiếu hiệp đều đang thọ thương, nếu phải đụng trận một lần nữa thì e rằng ...
Mã Túc Uy nổi giận quát:
– Các giáo đầu cùng Ngao thiếu hiệp bàn luận, đâu có chỗ để cho người xen vào? Một chút ngoại thương của lão phu mà có quan hệ gì? Chỉ lo cho Ngao thiếu hiệp, nếu phải những người khác thì đã ngã gục tại chỗ rồi. Nhưng giờ các người xem, Ngao thiếu hiệp vẫn phong thái như xưa.
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Tại hạ có thể giết người và lúc nào cũng phải chuẩn bị tinh thần để bị người giết. Được tôi luyện nhiều lần như vậy, chuyện bị thương cũng như thiên hạ ăn cơm mỗi ngày vậy. Chút thương thế vừa qua chẳng trở ngại gì, chư vị cứ yên tâm, không biết thương thế của tam vị giáo đầu?
Cổ Đại Hồ cười lớn nói:
– Không thành vấn đề vẫn còn đủ sức để lột da bọn chó Mai lâm môn cùng các trợ thủ của chúng.
Điền Tinh cũng cười nhẹ nói:
– Mang những vết thương của chúng để lại bên mình, ba người bọn tôi để khỏi quên món nợ ban sáng mà nhớ lại. Như vậy chém giết mới mạnh mẽ.
Mọi người lại im lặng nhưng nét mặt của mọi người đều không giấu nổi vẻ lo lắng. Ai cũng hiểu rất rõ, dù không ai mở miệng nói thành lời, rằng thực lực của Đại Lôi Giáo hiện thời khó có thể sánh được với sự phối hợp giữa ba môn phái mà mỗi môn phái đều có oai danh chấn động cả giang hồ ấy.
Cầu Thu Bang bỗng đứng dậy, song mục loang loáng thần quang, dáng vẻ lão cực kỳ oai nghiêm, cao giọng nói:
– Trời đã xế chiều hạ lệnh cho toàn thể đệ tử chuẩn bị tinh thần ứng biến, ngoài trừ những người còn phải dưỡng thương, số còn lại là chờ trời tối là lập tức khởi hành đi đến Dã địa bình chờ địch tới.
Mọi người ứng tiếng xong đều ai về nơi ấy nghỉ ngơi.
Ngao Tử Thanh vừa quay lưng bước đi đã nghe tiếng Cầu Thu Bang vang lên phía sau:
– Ngao thiếu hiệp xin hãy lưu bước!
Ngao Tử Thanh quay đầu lại:
– Cầu giáo chủ có điều chi dặn dò?

Cầu Thu Bang cất giọng thong thả nói:
– Ngao thiếu hiệp tài trí song toàn, lão phu thực lòng kính phục, có điều Ngao thiếu hiệp cũng nhận ra trong cuộc chiến sắp tới Đại Lôi Giáo không nắm chắc phần thắng, những người trong Đại Lôi Giáo đều là những hảo đệ đã theo lão phu bao nhiêu năm. Lão phu không thể không lo cho sự an nguy của họ, Ngao Tử Thanh hơi chấn động dịu giọng nói:
– Cầu giáo chủ nhân hậu, coi giáo hữu như thủ túc nhất định sẽ rất khó xử khi thấy họ sắp phải xông pha dưới đao kiếm của kẻ địch. Nhưng đã bước chân vào giang hồ, mấy ai tránh được phải đối đầu với những tình huống như thế này?
Chúng ta chỉ còn cách tận lực mà tri thiên mệnh. Đối phương tuy rất mạnh, điều đó không ai phủ nhận, nhưng thực lực của ta cũng không hề kém, xin Cầu giáo chủ chớ quá phiền muộn!
Cầu Thu Bang cười nhẹ nói:
– Lão phu sống đến từng này tuổi, lại lăn lộn giang hồ không phải là ít, vậy mà nhìn hai chữ sinh tử không bằng Ngao thiếu hiệp, thật hổ thẹn thay.
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Cầu giáo chủ quá khiêm nhường rồi! Tại hạ hành tẩu giang hồ không lâu, nhưng có duyên gặp không ít những kẻ đứng đầu các bang các phái, người nhân hậu được như Cầu giáo chủ thật không có người thứ hai.
Cầu Thu Bang lắc đầu gượng cười nói:
– Lúc đầu lão phu chỉ muốn giáo huấn Mai lâm môn để bớt chút ngông cuồng mà thôi. Nào ngờ tình thế diễn biến ngày càng khốc liệt, khiến không ít huynh đệ trong bản giáo phải chịu thương vong, càng nghĩ lão càng thấy mình có lỗi với họ, với gia quyến của họ.
Ngao Tử Thanh chớp chớp mắt nói:
– Tình hình quả có đúng như lời giáo chủ vừa nói, nhưng nếu ta không làm như vậy chưa hẳn tình thế được cải thiện. Ngày hôm nay Đại Lôi Giáo không tiến công Mai lâm môn thì ngày kia Mai lâm môn cũng sẽ tấn công Đại Lôi Giáo, bị động chờ chúng tấn công không hay bằng chủ động tấn công trước, tiên hạ thủ vi cường.
Cầu Thu Bang gật đầu nói:
– Chỉ mong sao giảm bớt thương vong chừng nào hay chừng ấy.
Ngao Tử Thanh ngẩng mặt nhìn trời nói:
– Trời đã về chiều, Cầu giáo chủ tranh thủ nghỉ ngơi một chút đi, tại hạ cáo lui!
Cầu Thu Bang vòng tay đáp lễ nói:

– Đã làm phiền Ngao thiếu hiệp!
Ngao Tử Thanh mỉm cười chân thành đáp:
– Cầu giáo chủ cứ yên tâm nghỉ ngơi, cát nhân thiên tường, hơn nữa các vị giáo đầu ai ai cũng mình mang tuyệt kỹ, không ai xảy ra sơ thất đâu mà lo!
Ngao Tử Thanh quay mình bỏ đi.
Mấy ngày nay ở đây dưỡng thương, chàng chẳng để ý lắm đến hoàn cảnh cũng như phòng xá ở đây, giờ sắp đến lúc phải rời xa, chàng bỗng thấy quyến luyến lạ lùng. Căn nhà mà chàng trú chân tuy rất mộc mạc nhưng lại vô cùng gọn gàng sạch sẽ.
Lý Mộng Hàn nửa nằm nửa ngồi tựa mình vào gối, hai mắt vô thần nhìn vào khoảng không ở đâu đó, hình như đang suy nghĩ điều chi.
Ngao Tử Thanh nhẹ nhàng bước vào hỏi:
– Mộng Hàn! Muội đang suy nghĩ vẩn vơ gì đó?
Lý Mộng Hàn mỉm cười quay lại nhìn Ngao Tử Thanh nói:
– Muội đang nghĩ đến Diệc Hồng tỷ tỷ, muội tuy chưa từng gặp mặt nhưng nghe Thanh ca kể về nàng, muội ... muội cảm thấy rất thông cảm rất yêu mến nàng bởi vì ...
Ngao Tử Thanh ngồi xuống bên cạnh Lý Mộng Hàn cắt lời:
– Bởi vì muội cũng yêu mến những gì mà ta yêu mến phải không?
Lý Mộng Hàn nép đầu vào ngực Ngao Tử Thanh hạ giọng nói:
– Tử Thanh, nữ nhi không có ai là không ích kỷ, chẳng ai chịu chia xẻ nam nhân của mình cho bất kỳ nữ nhân nào khác. Thanh ca đừng tưởng là muội không biết ghen, chỉ có mỗi một Diệc Hồng tỷ tỷ là muội mới khoan dung như vậy thôi.
Nếu sau này Thanh ca có tình ý với nữ nhân khác thì coi chừng.
Ngao Tử Thanh nhăn mặt nói:
– Hãy coi muội nổi cơn tam bành phải không?
Lý Mộng Hàn cười khúc khích, rúc đầu vào lòng chàng nói:
– Sao mà muội muốn nói gì thì Thanh ca cũng biết hết vậy? Thanh ca lúc nào cũng như đi guốc trong bụng muội ra vậy?
Ngao Tử Thanh cười cười nói:
– Tri thê bất nhược phu, ta không hiểu được lòng muội thì còn ai hiểu được nữa? Đương nhiên là những lời muội chuẩn bị nói là ta đã biết trước rồi!
Lý Mộng Hàn bỗng trầm ngâm nói:
– Tử Thanh! Gần hai mươi năm trôi qua, những ngày gần đây là những ngày muội cảm thấy hạnh phúc nhất, mỹ mãn nhất. Những điều đó là do Thanh ca mang lại. Nhưng cá tính của Thanh ca làm muội e ngại, có những lúc Thanh ca quá cuồng ngạo, có lúc lại quá

tàn nhẫn. Muội sợ rằng những điều đó sẽ mang lại tai họa cho Thanh ca. Thanh ca lại đang là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm, khiêm tốn một chút thì có lợi hơn là quá ngạo mạn.
Ngao Tử Thanh hơi nhướng mày chàng tỏ vẻ ngạc nhiên, cất giọng thật bình thản chàng đáp:
– Những điều muội nói đều đúng cả, nhưng muội quên là ta chỉ cuồng ngạo, chỉ tàn nhẫn với địch nhân, đối với tiền bối đối với bằng hữu, ta cũng biết khiêm cung biết nhân từ, bằng không ta đâu để cho Thiệu Hóa Dị sống đến giờ này?
Nhưng dù sao đi nữa, ta cũng sẽ tiếp thu ý kiến của muội, ta sẽ sửa đổi dần dần.
Lý Mộng Hàn ngẩng lên nhìn Ngao Tử Thanh dịu dàng nói:
– Những điều Thanh ca nói muội đều hiểu và muội cũng tin như vậy. Nhưng người khác thì không hiểu được như vậy, muội sợ điều đó sẽ bất lợi cho Thanh ca.
Muôi chỉ muốn những điều tốt đẹp cho Thanh ca, muội không muốn Thanh ca gặp phải bất kỳ việc không hay nào. Muội muốn cùng được Thanh ca sống đến trăm tuổi, sống một cách yên lành.
Gương mặt Ngao Tử Thanh tỏa ra một thứ ánh sáng huyền diệu, toàn thân chàng toát ra một khí phách hiên ngang càng làm cho Lý Mộng Hàn ngất ngây.
Chàng gật đầu nói:
– Ta thì quá cương, muội thì quá nhu. Nhu cương hòa hợp bổ khuyết cho nhau, chúng ta đúng là tình lữ lý tưởng nhất trong thiên hạ. Muội đối với ta quá tốt, nếu ta không biết quý trọng thân thể mình, quý trọng tính mạng mình thì chẳng hóa ra ta là kẻ ngu dại nhất trong thế gian sao? Mộng Hàn, ta sẽ sống, sống lâu nhất mà con người trên thế gian có thể sống được, muội cũng vậy.
Lý Mộng Hàn gật đầu, giọng nàng nghe thật dịu ngọt:
– Nhất định phải như vậy, chúng ta sẽ mãi ở bên nhau. Thanh ca sống được đến bao lâu, muội cũng sẽ sống được đến bấy lâu.
Khóe môi Ngao Tử Thanh hơi giật giật, chàng nói:
– Mộng Hàn, đêm nay ta phải đi, địch nhân đang ở trước mặt, mọi người đã quyết định phải đi đón đầu chúng, không để liên lụy đến dân lành, vậy ...
Trái tim Lý Mộng Hàn như muốn nhảy khỏi lồng ngực, nàng ngồi thẳng người dậy lo lắng nhìn Ngao Tử Thanh nói:
– Ngay đêm nay? Sao đối phương lại tấn công sớm như vậy?
Thương thế của muội, muội sợ đến lúc đó lại làm cho Thanh ca phân tâm, lại khiến cho Thanh ca vì muội mà phải trúng đao, muội ... muội

phải làm gì bây giờ?
Ngao Tử Thanh vuốt mái tóc Lý Mộng Hàn nói:
– Muội không nên đi. Muội cùng các huynh đệ bị thương của Đại Lôi Giáo ở lại dây. Chờ cho sự việc kết thúc êm xuôi, ta sẽ trở lại đây với muội. Muội cứ yên tâm dưỡng thương.
Lý Mộng Hàn lắc đầu mắt ngấn lệ nói:
– Muội không đi thì làm sao muội yên tâm cho được?
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Mộng Hàn! Ta không thể chịu đựng được khi thấy muội phải chịu đựng thêm bất kỳ đau đớn nào khác nữa. Một giọt máu của muội còn quý giá hơn cả sinh mệnh của ta. Có muội ta sẽ không yên tâm mà giao đấu được. Chỉ cầm muội ở nhà dưỡng thương cho tốt là ta mừng rồi.
Lý Mộng Hàn lau nước mắt nói:
– Nhưng để Thanh ca đi một mình muội không yên tâm chút nào, còn muội đi thì sợ liên lụy đến Thanh ca, muội ...
Ngao Tử Thanh cười nói:
– Muội hãy ở nhà, hãy tin vào thực lực của ta.
Lý Mộng Hàn thở dài một tiếng nói:
– Thôi được, muội biết muội có đi theo cũng chẳng giúp ích được việc gì, ngược lại còn vướng tay vướng chân mọi người. Tuy lòng muội rất không muốn, nhưng muội đành phải chấp nhận để Thanh ca đi một mình.
Ngao Tử Thanh hai tay đỡ hai bên má Lý Mộng Hàn, lui lại nhìn thật lâu vào đôi mắt nàng, mỉm cười nói:
– Ta cảm thấy mình là một nam nhân tốt số nhất trong thiên hạ, có được tình nhân như nàng.
Lý Mộng Hàn vừa trải qua một trận huyết chiến, nỗi khiếp sợ còn đọng lại trong tâm trí. Nàng giương đôi mắt to tròn nhìn Ngao Tử Thanh giọng tha thiết nói:
– Thanh ca! Hãy hứa với muội là Thanh ca sẽ bình yên trở về.
Ngao Tử Thanh gật đầu quả quyết nói:
– Đương nhiên ta cũng rất không muốn rời xa muội, dù chỉ một giây một khắc, nhưng đây là chuyện bất khả kháng.
Lý Mộng Hàn im lặng một lúc rồi nói:
– Không lẽ giữa đôi bên đã mâu thuẫn sâu sắc đến không còn cách nào để hòa giải sao?
Ngao Tử Thanh thở dài nói:
– Muội hiểu! Muội nói vậy chẳng qua đó là điều muội mong muốn, nhưng Mai lâm môn phá Thiết hổ bang của muội, phụ thân và đại ca

cũng hân chúng đến xương tủy. Hận cừu giữa Thiết hổ bang và Mai lâm môn cũng khó mà xóa nhòa được.
Ngao Tử Thanh trầm ngâm một lát rồi nói:
– Xuất trận lần này còn có thể khó khăn hơn cả lần trước, Lý bang chủ cùng Lý đại ca chưa được phục hồi, không nên tham gia vào. Nhưng ta e hai người sẽ không chịu ngồi nhà, muội hãy giúp ta khuyên giải hai người.
Lý Mộng Hàn gật đầu nói:
– Muội sẽ làm việc đó. Khi nào thì mọi người xuất hành?
Ngao Tử Thanh nhìn qua cửa sổ xong quay lại nhìn vào mắt nàng nói:
– Sau khi dùng cơm tối xong thì lập tức khởi hành. Muội không cần lo lắng cho ta, cứ ngủ một giấc cho ngon lành, khi tỉnh lại có thể muội đã thấy ta ở bên cạnh rồi. Không lo lắng, không sốt ruột gì cả, hiểu chưa?
Lý Mộng Hàn ôm chặt người Ngao Tử Thanh nói:
– Thanh ca! Phải cẩn thận, cố gắng bảo vệ lấy mình.
Ngao Tử Thanh gật đầu ôm chặt người nàng nói:
– Ta sẽ làm như vậy! Muội yên tâm, thôi ta chuẩn bị đi đây!
Chàng đi ra khỏi phòng Lý Mộng Hàn. Ở bên ngoài người đi đi lại lại rộn ràng, người thì lo chuẩn bị cơm tối, người thì lo chuẩn bị hành trang cho trận chiến sắp tới.
Ngao Tử Thanh đứng lặng nhìn những bóng người rộn ràng đi đi lại lại trong ánh mắt sắc nhọn của chàng thoáng hiện những tia sát khí lạnh lùng. Chàng đã hình dung thấy rất nhiều sinh mạng sẽ kết thúc dưới tay mình. Đối với những chuyện đó, chàng không còn có cảm xúc gì nữa cả, mặc dù chàng không muốn làm chút nào.
Trời tối dần lại cũng có nghĩa trận huyết chiến đang đến gần, có thể thảm khốc hơn trận huyết chiến ở Hồ não bối mấy hôm trước nữa.
o O o Dã địa bình là một khoảng đất rộng khá bằng phẳng, ở ngay bên ngoài Lão gia tập. Không có người cư ngụ, không nhìn thấy ánh đèn và cũng khá yên tĩnh.
Đêm tối đã bao trùm lên mọi vật, không khí tĩnh lặng, nhưng vẫn bao phủ sát khí nặng nề.
Trong một cánh rừng thưa ngay cạnh Dã địa bình, thấp thoáng bóng người mai phục, người nào cũng chuẩn bị binh khí sẵn sàng, trong đêm tối thỉnh thoảng một vài ánh hàn quang càng làm cho bầu không khí căng thẳng hơn, nặng nề hơn.
Phía xa xa có mấy bóng người chạy nhanh tới, từ trong rừng có một bóng cao lớn bước ra đón đầu, đi nhanh về phía mấy bóng người

đang phi tới.
Dưới ánh trăng sao mờ mờ, mấy bóng người từ xa tiến tới rõ dần, đi đầu chính là Ngũ giáo đầu của Đại Lôi Giáo, Kinh thiên ma Mã Túc Uy.
Người từ trong rừng bước ra chính là giáo chủ Đại Lôi Giáo lão trầm giọng hỏi:
– Đã thấy động tĩnh gì chưa? Bố trí người xong hết chưa?
Mã Túc Uy gật đầu đáp:
– Chưa thấy động tĩnh gì nhưng người của ta đã bố trí xong xuôi hết rồi. Nhị ca cùng thất muội mai phục ở hai bên cánh, chỉ chờ địch tới là lập tức tấn công.
Cầu Thu Bang nhìn mọi người nói:
– Các huynh đệ cực khổ quá, Ngao thiếu hiệp đâu?
Mã Túc Uy đáp nhanh:
– Đang ở phía trước, chắc lát nữa sẽ quay lại!
Bỗng có một bóng người nhanh như chớp phi thân tới, chính là Ngao Tử Thanh.
Đáp xuống bên cạnh Mã Túc Uy chàng nói nhanh:
– Mọi người đã sẵn sàng, nếu sự việc diễn tiến đúng dự đoán của tại hạ thì chúng sẽ kéo đến nội đêm nay.
Cầu Thu Bang gật đầu:
– Lão phu cũng mong cho chúng đến sớm. Việc đã đến nước này, kết thúc càng sớm càng hay!
Ngao Tử Thanh trầm ngâm một lát rồi bỗng nhớ ra việc gì hỏi:
– Ngũ giáo đầu! Tại hạ đề cập đến Đại lôi đạn, không biết quý giáo chuẩn bị ra sao rồi? Thà rằng chuẩn bị mà không dùng, đừng để đến lúc dùng mà không có.
Tuy chúng ta không muốn dùng đến thủ đoạn này nhưng ta không thể không phòng xa.
Mã Túc Uy gật đầu đáp:
– Đã chuẩn bị theo yêu cầu của Ngao thiếu hiệp!
Cầu Thu Bang quét mắt nhìn từng người xong thong thả nói:
– Mọi người trở về vị trí của mình, chờ hiệu lệnh hành động. Còn Ngao thiếu hiệp xin theo sát lão phu!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Xin tuân theo chỉ dụ của Cầu giáo chủ!
Mọi người dạ một tiếng rồi ra đi về các nơi mai phục.
Bỗng La hán Cổ Đại Hồ đứng ngồi không yên nói:
– Đại ca! Bọn tiểu tử ấy tại sao đến giờ này mà còn chưa chịu ló mặt? Đã quá canh hai rồi còn gì? Tiểu đệ sắp không chờ nổi nữa rồi!

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Từ giáo đầu! Nên nhớ rằng chúng ta không phải hẹn trước với người, chưa biết chừng đêm nay đối phương không đến.
Cổ Đại Hồ tức khí mắng lớn:
– Mẹ nó! Cả một lũ giá áo túi cơm! Chắc là sợ rồi không dám đến chứ gì?
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Nói vậy thôi chứ khả năng chúng đến trong đêm nay là rất cao!
Bỗng từ phía xa xa có một lưỡi lửa đỏ bắn xẹt lên không trung, sau đó vỡ tan ra thành muôn điểm lân tinh rơi lả tả xuống.
Mã Túc Uy trầm giọng kêu lên:
– Đã phát hiện ra địch nhân, các đệ tử ở tuyến đầu đã phát pháo hiệu rồi!
Ngao Tử Thanh nhìn chăm chăm về phía trước nói:
– Án binh bất động chờ toàn bộ địch nhân lọt vào vòng mai phục chúng ta hãy ra mặt đánh úp bất ngờ!
Cổ Đại Hồ giậm chân thình thịch nói:
– Lũ ăn hại! Đồ giá áo túi cơm! Đêm nay Cổ mỗ sẽ trả lại gấp ngàn lần những gì các người để lại trên mình Cổ mỗ!
Ngao Tử Thanh vẫn nhìn ra xa xa trầm giọng nói:
– Ngũ giáo đầu! Mau đi thông báo cho toàn thể các huynh đệ chuẩn bị ứng chiến, địch nhân sắp đến nơi rồi!
Mã Túc Uy biến nhanh vào rừng, đi đến từng nơi dặn dò các đầu mục. Lão đi đến nơi nào, không khí nơi đó trở nên nặng nề hơn.
Thoắt cái đã thấy một pháo hiệu thứ hai bắn lên trời, lần này gần hơn.
Cổ Đại Hồ gật gù nói trong cuống họng:
– Địch đã lọt vào khu rừng nơi ta mai phục! Phen nay thì các người hết đường chạy rồi!
Ngao Tử Thanh mắt vẫn không rời khoảng không trước mặt, giọng lạnh lùng nói:
– Chúng ta chuẩn bị đón các bằng hữu!
Cầu Thu Bang thở dài nói:
– Không biết chúng điều động bao nhiêu người đến đây?
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Sẽ được biết ngay bây giờ?
Lần này đã nghe tiếng bước chân rầm rập loạn xạ, đang hướng về phía mấy người đi tới, chỉ nghe tiếng bước chân cũng có thể biết được số người đang di chuyển khá lớn.
Mã Túc Uy nhíu mày nói:

– Tại sao chúng không dùng ngựa mà lại đi bộ?
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Rất đơn giản vì tiếng vó ngựa có thể truyền đi rất xa, nếu chúng dùng ngựa chúng ta có thể phát hiện ra chúng từ rất xa, như vậy cuộc tập kích sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.
Cổ Đại Hồ hừ một tiếng nặng nề nói:
– Đám giá áo túi cơm này, trông vậy mà cũng thông minh, có điều chúng ta còn thông minh hơn chúng!
Lúc này ...
Đoàn người đã ra khỏi khu rừng lọt vào Dã địa bình, dưới ánh trăng mờ ảo, bóng người nhung nhúc, trông giống hệt như các oan hồn uổng tử tràn qua trong đêm tháng bảy, trông mà không khỏi rùng mình ớn lạnh.
Ngao Tử Thanh phóng mắt nhìn ra, đoàn người gần như lọt hẳn vào Dã địa bình, người nào người nấy mặc kình trang bó sát người, nhóm màu xanh, nhóm màu đỏ, nhóm màu đen chen lẫn vào nhau láo nháo, đông có đến cả ngàn người.
Ngao Tử Thanh liếc nhanh sang những người khác, mọi cặp mắt đều đổ dồn ra Dã địa bình.
Ngao Tử Thanh hạ thấp giọng nói với Cầu Thu Bang:
– Chờ chúng tới gần thêm chút nữa rồi ta sẽ ra mặt!
Cầu Thu Bang gật đầu mắt vẫn không rời đoàn người đang rùng rùng chuyển động đến gần.
Còn khoảng hơn mười trượng nữa là đến bìa rừng, người đi đầu giơ tay lên, đoàn người lập tức dừng lại hẳn.
Một giọng nói trầm hùng vang lên:
– Hình như có cái gì đó không ổn!
Một giọng nói khác nghe nhọn hoắt vang lên:
– Có cái gì mà không ổn? Bọn tiểu tử Đại Lôi Giáo giờ còn ngon giấc ở trên giường. Chúng ta tập kích bất ngờ tới cho dù chúng có phát hiện ra thì ta cũng đã kịp lọt vào Lão gia tập rồi.
Giọng nói trầm hùng lúc đầu lại lên tiếng:
– Trong cánh rừng bốn bên lão phu thấy hình như có bóng người xuất hiện, tuy nhìn thấy không thật chính xác nhưng trực giác báo cho lão phu biết điều đó.
Giọng nói nhọn hoắt cười lạt nói:
– Chắc Bạch môn chủ bị rắn cắn một lần rồi, nên bây giờ nhìn thấy đâu cũng tưởng là rắn. Chúng ta đi nhanh lên thôi, chính vì cẩn thận quá mức mà đã để mất quá nhiều thời gian rồi!
Ngao Tử Thanh nở một nụ cười thật lạnh nghĩ thầm:

– Quả nhiên là Bạch Tôn!
Bạch Tôn trầm giọng nói:
– Nếu chỉ có đám người của Đại Lôi Giáo thì chẳng đáng ngại, ngặt một nỗi là có thêm Ngao Tử Thanh! Các người không biết chứ tên tiểu tử này không những bản lĩnh cao cường mà còn quỷ kế đa đoan, bọn giá áo túi cơm Đại Lôi Giáo còn xa mới bì kịp hắn! Nếu không phải như vậy thì chúng ta đâu cần điều động lực lượng đông như thế này? Bằng vào đám súc sinh Đại Lôi Giáo thì bản môn thừa sức ứng phó!
Bạch Tôn hết mắng người của Đại Lôi Giáo là giá áo túi cơm, đến đám súc sinh, khiến mấy giáo đầu của Đại Lôi Giáo nghe mà đỏ mặt tía tai.
Cổ Đại Hồ tính nóng như lửa, nghe mắng liền không kiềm được xông ra ngoác miệng mắng lại:
– Bọn ta là giá áo túi cơm, súc sinh vậy các ngươi là gì? Cổ mỗ thấy các ngươi mới đúng là một lũ xúc sinh!
Sự xuất hiện bất ngờ lại thêm giọng nói của Cổ Đại Hồ vang vang như sấm động giữa trời quang, khiến Bạch Tôn cùng đám thuộc hạ không khỏi thất kinh.
Trong một thoáng cả rừng người không ai lên tiếng, tất cả đều im lặng.
Nhưng chỉ một thoáng sau Bạch Tôn đã lấy lại bình tĩnh, mặt bừng bừng sát khí, trợn trừng mắt nhìn Cổ Đại Hồ cất giọng lạnh như băng nói:
– Các ngươi đã đến rồi! Hay lắm! Các ngươi điều động bao nhiêu người sao còn chưa hiện thân?
Ngao Tử Thanh không cần ẩn thân nữa, quay nhìn các giáo đầu Đại Lôi Giáo gật đầu một cái, xong chậm rãi bước ra cười nhẹ nói:
– Bạch môn chủ mới mấy ngày không gặp, trông người oai phong hơn hôm ở Hổ não bối nhiều! Sau ngày tạm chia tay ở Hổ não bối, nghe đâu người thấy cảnh đồ tử đồ tôn cắm đầu cắm cổ chạy mà nản. Đêm nay sao bỗng dưng có nhã hứng đến thăm lão hữu như vậy? Tại hạ biết trước nên vội vàng ra đây nghênh giá đã lâu.
Bạch Tôn trừng mắt nhìn Ngao Tử Thanh, ánh mắt lão tràn ngập những tia oán độc, nghiến răng, cất giọng âm trầm nói:
– Cứ cho là người lợi hại, nhưng đêm nay nói cho các người hay, các người sẽ phải trả giá cho hành động bỉ ổi của các người hôm trước, cái giá các người phải trả sẽ thảm khốc như thế nào, không cần lão phu nói chắc người cũng tự biết!
Ngao Tử Thanh gật gật đầu giọng ôn tồn nói:

– Vì việc đốt cháy cơ nghiệp của quý môn, khiến Bạch môn chủ phải chạy như vậy, tại hạ rất lấy làm ái ngại. Nhưng thật không ngờ Bạch môn chủ lại hành động nhanh nhẹn đến như vậy, không những đã kịp đổi cơ nghiệp mà còn kịp tìm thêm trợ thủ để phản công. Bạch môn chủ quả là cao minh, tại hạ bội phục!
Bạch Tôn hừ lạnh nói:
– Ngươi chớ có nói những lời vô ích ấy với lão phu, lão phu đoán biết viện binh của Đại Lôi Giáo đã tới, nghe nói đích thân Cầu lão đầu thống lãnh, tại sao cho đến giờ hãy còn chưa hiện thân?
Cầu Thu Bang nghe nói bước lên một bước dằng hắng một tiếng nói:
– Lão phu Cầu Thu Bang thống lãnh các huynh đệ Đại Lôi Giáo hầu giá Bạch môn chủ đã lâu. Rất hạnh hội!
Bạch Tôn cười lạnh nhìn Cầu Thu Bang nói:
– Ngươi đã đến thì hay lắm! Cầu Thu Bang! Ngươi tưởng được Ngao Tử Thanh trợ giúp thì không có gì phải lo sợ nữa sao?
Cầu Thu Bang ung dung trầm tịnh đáp:
– Không dám! Mai lâm môn người đông thế mạnh, lần này lại còn tìm được không ít trợ thủ, lão phu chỉ sợ bản giáo bị thiệt thòi mong sao Bạch môn chủ hạ thủ lưu tình, đừng làm thương vong nhiều người!
Bạch Tôn cười lạnh nói:
– Chẳng có gì! Lần này lão phu mời mấy vị điện chủ của Hoàng long bảo, thêm mấy vị đại sư của Vu dao môn đến để thỉnh giáo tuyệt học của Đại Lôi Giáo.
Không biết các người mời được trợ thủ nào?
Cầu Thu Bang nhíu mày nghĩ thầm:
– Quả nhiên chúng đã mời được người của Hoàng long bảo và Vu đao môn tới. E rằng đêm nay không dễ đối phó.
Cầu Thu Bang còn đang suy nghĩ thì Ngao Tử Thanh đã cười nhẹ đáp lại thay:
– Chỉ có một mình tại hạ thôi!
Bạch Tôn trừng trừng đôi mắt lạnh lùng nói:
– Hảo tiểu tử! Ngươi cuồng ngạo, mục trung vô nhân, khinh người quá đáng!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Không dám! Tại hạ có vài điều không hiểu, mong Bạch môn chủ rộng lượng chỉ giáo cho! Tại hạ cảm kích bất tận!
Bạch Tôn buông gọn:
– Nói!
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Bạch môn chủ, tại sao người của quý bang phải bỏ tổng đàn đi?

Tại sao nhanh chóng quay trở lại? Những người trong địa lao của quý môn là ai? Tại sao phải giam cầm họ? Không biết Bạch môn chủ có vui lòng giải đáp cho chăng?
Bạch Tôn trầm ngâm một lát sau đó lạnh lùng nói:
– Nói cho người hay để lát nữa người chết khỏi phải ấm ức cũng chẳng sao.
Việc lão phu rút lui chẳng qua là để nghi binh, lão phu đã có hẹn với Hoàng long bảo và Vu đao môn từ trước, nên kéo đại binh đi để họp mặt với hai phái này mà thôi! Việc lão phu dẫn đầu đại binh trở lại đương nhiên là để làm cỏ Đại Lôi Giáo.
Còn những người trong địa lao, bởi vì chúng không đồng ý hợp tác với lão phu nên lão phu giam cầm chúng lại. Những việc khác người đừng hỏi lão phu nữa.
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Đa ta Bạch môn chủ đã có lòng chỉ giáo. Có điều theo chỗ tại hạ biết được thì quý giáo định dời đô thật sự chứ không phải là để nghi binh.
Im lặng một lúc Bạch Tôn gật đầu một cái, ra vẻ không cần thiết che giấu nữa, không quát:
– Ngươi rất thông minh! Không sai! Mai lâm môn sớm đã có ý muốn hợp nhất với Hoàng long bảo, sau hành động phóng hỏa đê tiện của các ngươi, lão phu thấy không cần lưu lại nữa, quyết định dời hết đến Hoàng long bảo.
Ngao Tử Thanh nhướng mày:
– Hợp nhất! Để làm gì?
Bạch Tôn buông tiếng cười cuồng ngạo nói:
– Để độc bá võ lâm, để thống trị cả thiên hạ, hợp nhất làm thực lực của bọn ta lớn mạnh hơn, điều này đã nằm trong kế hoạch của bọn ta từ lâu. Việc động can qua với Đại Lôi Giáo chỉ là việc sớm muộn mà thôi!
Bạch Tôn nói xong Ngao Tử Thanh và các giáo đầu của Đại Lôi Giáo đồng cảm thấy ngạc nhiên. Thật không ngờ Bạch Tôn lại có thể dễ dàng phơi bày dã tâm của lão cho mọi người nhìn thấy như vậy! Hay là lão cho rằng Đại Lôi Giáo sẽ bị tận diệt trong đêm nay?
Ngao Tử Thanh phất tay áo nhếch mép nói:
– Dã tâm của Bạch môn chủ quả không phải nhỏ! Còn một việc nữa tại hạ xin thỉnh giáo, những người bị bắt trong địa lao có phải là thập đại cao thủ được liệt danh vào Phong vân bảng không? Họ ...
Bạch Tôn quát lớn ngắt lời:
– Những việc khác người không cần hỏi! Nếu người còn sống, chờ

khi lão phu thống nhất võ lâm người sẽ thấy!
Cầu Thu Bang cất giọng trầm trầm nói:
– Bạch môn chủ! Ngươi có dã tâm muốn thôn tính cả võ lâm, người cho rằng các bang phái khác sẽ buông tay đứng nhìn để cho các người mặc tình ngang ngược sao?
Song mục Bạch Tôn chớp nhanh mấy cái, hàn quang trong mắt lão trông như những luồng điện quang, giọng lão lạnh băng nói:
– Lão phu sẽ có biện pháp riêng, chỉ cần nhổ được cái gai Đại Lôi Giáo các người thì đại địch của lão phu đã giảm bớt nửa. Phần còn lại rất dễ đối phó!
Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:
– Bạch môn chủ nói nghe dễ quá, chỉ sợ giấc mộng đẹp của người khó thành hiện thực. Bởi những điều mà người phải đối phó ngay trước mắt không đơn giản như người tưởng.
Bạch Tôn hừ lạnh nói:
– Chỉ sợ không dễ như ngươi tưởng! Xưa nay tại hạ rất may mắn, người nào muốn lấy mạng tại hạ đều khăn gói ra đi trước tại hạ cả. Bạch môn chủ, tại hạ khuyên ngươi nên từ bỏ ý định này đi, nếu ngươi còn muốn sống thêm vai năm nữa!
Một tên đại hán đứng sau lưng Bạch Tôn xông lên phía trước, quát lên một tiếng, kích liên tục hai mươi chưởng mà chưởng nào chưởng nấy mạnh mẽ nghiêng trời lệch đất!

Ma Tiêu

Hồi 19
Ác đấu kinh hồn

Ngao Tử Thanh cười lớn, cực kỳ nhẹ nhàng xoay người bước xéo đi ba bước, nhanh chóng phản công hai mươi tám chưởng, bức đối phương lui lại, cười cười nói:
– Bằng hữu, báo danh trước rồi đánh sau!
Người này công kích đối phương không trúng, lại còn bị đối phương bức đến phải lùi lại, nộ khí cành hông, nghiến răng quát:
– Lão tử là lão nhị của Hoàng Long Tứ Hào Ngân Long Du Thượng Hoàng!
Ngao Tử Thanh cười lớn nói:
– Thì ra chỉ là một nhân vật vô danh tiểu tốt. Chủ của các ngươi là Trì

lão đầu còn chưa là gì trong mắt của tại hạ. Ngươi chẳng qua chỉ là một hào sĩ cỏn con trong Hoàng Long Từ Hào mà cũng dám lớn lối trước mặt ta, ngươi không muốn sống nữa rồi?
Du Thượng Hoàng nghiến răng kèn kẹt, mục quang tràn ngập sát khí, quát:
– Câm miệng! Ngươi cả gan buông lời ngạo mạn với lão tử, lại còn xúc phạm đến bảo chủ của bản nhân. lão tử lăng trì ngươi để trị tội ...
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Bạch Tôn! Ngươi gọi tên tiểu cẩu này về, nếu không, tại hạ nổi giận đập chết hắn mà phải đắc tội với Hoàng Long bảo!
Bạch Tôn đã từng được thử qua bản lĩnh của Ngao Tử Thanh, biết lời chàng không phải dọa suông, đang định lên tiếng ngăn cản Ngân Long Du Thượng Hoàng nhưng đã muộn.
Du Thượng Hoàng trong cơn thịnh nộ, rút phắt thanh Hồi Long đao đeo ngang hông nhắm giữa đầu Ngao Tử Thanh bổ xuống, thế mãnh liệt như Thiên Lôi giáng.
Ngao Tử Thanh hừ lạnh một tiếng, thân hình chàng như u linh, nghiêng, đi một cái, Hồi Long đao của Du Thượng Hoàng chém sượt sát bên người chàng. Và gần như ngay lúc đó, ngực trái của Nhị Hào trong Hoàng Long Tứ Hào trúng phải một chưởng như một quả chùy nặng ngàn cân!
Du Thượng Hoàng như con diều đứt dây, bay vọt lên không trung, gã hả miệng định rú lên, nhưng máu đã tràn qua cửa miệng làm tiếng rú bị nghẽn lại.
Chờ đến khi thân hình gã rơi phịch xuống trước mặt Bạch Tôn thì gã chỉ còn là một tử thi!
Ngao Tử Thanh lui lại một bước lạnh lùng nhìn theo thân hình đối phương vẽ thành một hình vòng cung trên không trung, cho đến khi rơi bịch xuống đất, chàng mới chuyển mục quang nhìn sang Bạch Tôn.
Bạch Tôn thấy Du Thượng Hoàng động thủ với Ngao Tử Thanh biết chắc tình thế bất diệu, chừng xem lại lại thì thấy Du Thượng Hoàng chỉ còn là một tử thi trước mặt mình thì biến sắc, nộ khí xông lên mờ cả mắt!
Người của song phương nhìn thấy thảm trạng của Du Thượng Hoàng thì không khỏi kinh tâm động phách! Mọi người đều hiểu rằng, Ngao Tử Thanh làm như vậy là cố ý hiển lộng thần oai để làm nhụt bớt nhuệ khí của đối phương.
Gương mặt của Bạch Tôn biến đổi đến cực kỳ khó coi, trông không khác bộ mặt ác quỉ đang chuẩn bị bắt hồn người, trông tàn bạo, hiểm

ác đến cùng cực. Lão nói rít qua kẽ răng:
– Ngao Tử Thanh! Để coi ngươi còn cuồng ngạo được đến bao giờ! Đêm nay lão phu nhất định sẽ lột da ngươi và làm cỏ Đại Lôi Giáo!
Ngao Tử Thanh nhếch mép, nở một nụ cười tàn khốc, nói:
– Bằng vào những hạng giá áo túi cơm như vậy mà ngươi có được lòng tự tin đó, Ngao Tử Thanh này bội phục! Bạch môn chủ, ngươi lạc quan quá lớn rồi đó!
Bạch Tôn cố nén nộ hỏa trào dâng lên cổ họng, cất giọng băng lạnh nói:
– Cho dù ngươi có lợi hại đến thế nào thì mãnh hổ nan địch quần hồ, hơn nữa có mặt lão phu ở đây thì ngươi không còn cửa nào để chạy thoát!
Cầu Thu bang trầm giọng nói:
– Lão phu tự nhận vừa đủ cân lượng để đối phó với Bạch môn chủ.
Bạch Tôn hừ lạnh nói lại:
– Ngươi khiêu chiến lão phu?
Cầu Thu Bang nghiêm giọng nói:
– Nếu Bạch môn chủ rút binh ra khỏi Dã Địa Đình này thì việc sẽ hoàn toàn khác đi!
Xảy thấy năm điểm hàn tinh từ sau lưng Bạch Tôn bay ra, nhắm các yếu huyệt của Cầu Thu Bang kích tới.
Cầu Thu Bang đứng vững như Thái Sơn, hai tay áo rộng phất nhẹ một cái, năm điểm hàn tinh bất thần kích tới ấy bỗng biến mất như muối bỏ bể!
Người phóng ám khí xông ra quát vang như sấm:
– Cầu lão đầu! Đồng Long Công Tôn Cơ lãnh giáo tuyệt học của ngươi!
Cổ Đại Hổ nãy giờ đứng ở một bên ngứa ngáy tay chân, thấy đối phương xông lên nào chịu bỏ qua cơ hội này? Lão cũng quát lớn một tiếng đón đầu Đồng Long Công Tôn Cơ, đệ tam hào Trong Hoàng Long từ hào của Hoàng Long bảo!
Vừa xông ra, Cổ Đại Hổ đã kịp vung tay tấn công bảy thức mười hai chưởng liên hoàn. Công Tôn Cơ vội vàng lùi lại tránh né, vung tay lại ném ra một nắm ám khí vào mặt Cổ Đại Hổ!
Cổ Đại Hổ gầm lên một tiếng, trửng người lại, đơn chưởng múa như bay, tay khi không biết từ lúc nào đã có thêm một chiếu Thiết giản cũng múa thành một bức màn sắt. Chùm ám khí chạm vào bức màn sắt phát ra những tiếng vang nho nhỏ, tóe lửa đầy trời, thoắt cái đã biến mất hết.
Cổ Đại Hồ vừa múa giản đánh vạt ám khí vừa múa chưởng tấn công

đối phương. Công Tôn Cơ không ngờ lão râu rìa này lại lợi hại đến như vậy, gã cuống cuồng chống đỡ chưởng phong như gió áp tới bên mình. Chưa kịp hoàn hồn thì Thiết Giản đã như sấm sét giáng xuống.
Công Tôn Cơ kinh hãi định lui lại nhưng đã trễ một tiếng "Bốp" vang lên giòn tan, vài mãnh vải vụn bị văng lên không trung, da thịt hòa lẫn với máu văng tứ tán.
Công Tôn Cơ rú lên một tiếng hãi hùng loạng choạng mấy bước rồi ngã nhào xuống đất, xem ra chắc dữ nhiều lành ít!
Bạch Tôn gầm lên một tiếng như con hổ bị thương, song thủ cất lên, co duỗi như điện, điểm nhanh chín nơi yếu huyệt nới thượng bàn của Cổ Đại Hồ!
Cầu Thu Bang quát lớn:
– Bạch môn chủ! Lão phu bồi tiếp ngươi?
Dứt lời thân hình lão như chiếc pháo thăng thiên, vọt lên không rồi nhanh như chớp đam bổ xuống, song chưởng khoa tròn như sấm sét nhắm ngực và hông bạch Tôn kích xuống!
Bạch Tôn xoay người tránh được thế công kích mãnh liệt của Cầu Thu Bang, song chưởng hóa thành lớp lớp chưởng ảnh nhằm các yếu huyệt của Cầu Thu Bang phản công như điện Cầu Thu Bang cười ha hả như sấm động, hữu chưởng vận đủ công lực phong bế thế công của Bạch Tôn, thế chưởng như lưu thủy hành vân xỉa vào tám yếu huyệt ngang hông đối phương.
Bùng! Bùng! Bùng!
Liên tiếp mấy tiếng kình phong va chạm nhau như sấm sét, hai mắt Bạch Tôn trợn trừng như muốn lồi ra ngoài song chưởng múa lên, chỉ nhìn thấy ảnh rợp trời, kình phong sầm sập tựa như Thái Sơn đổ xuống đầu Cầu Thu Bang. Song cước co duỗi như những ánh chớp trong nháy mắt vừa chưởng vừa cước đã công Cầu Thu Bang hai mươi ba chiêu Cầu Thu bang chẳng thèm tránh né, cứ chưởng đến đỡ chưởng, cước đến đỡ cước phong, trong nháy mắt vừa phong bế vừa hòa giải hết hai mươi ba thế công mãnh liệt của Bạch Tôn!
Trong hàng ngũ của Mai Lâm môn có một đại hán râu rìa, mình mặc tử bào, tướng mạo cực kỳ hung tợn chậm rãi bước ra, giơ tay ngoắc Ngao Tử Thanh nói:
– Thủ lĩnh của hai bên đã động thủ rồi, các vị bằng hữu sao còn đứng nhìn?
Làm như vậy chẳng hóa ra lạnh nhạt với thủ lĩnh của mình lắm sao? Tại hạ Quái Cù Khách Dương Đại Trị muốn lãnh giáo cao chiêu của các hạ!

Thanh Sam Tú Sĩ Văn Phong Thái không chờ Ngao Tử Thanh đáp lời, vội bước ra cười lạnh nói:
– Trong đám cẩu tạp chủng bao vây công kích ba huynh đệ ta sáng nay chắc cũng có ngươi dự phần?
Quái Cù khách Dương đại Trì cười ha hả nói:
– Không sai! Nhưng lúc ấy đã có dụ lệnh của Bạch môn chủ, chỉ được đã thương các ngươi, chứ không được giết, nên bọn ta mới để các ngươi dễ dàng đào thoát. Nhưng đêm nay tình hình đã khác, e rằng bộ vó như thư sinh của ngươi có mười mạng cũng không đủ chết!
Văn Phong Thái cười lạnh không đáp, thân hình như u linh nhẹ nhàng lướt tới trước mặt Dương Đại Trị, không để phí thời gian, lập tức huơ chưởng công kích mười lăm chiêu mười sáu thức chiêu nào chiêu nấy nhanh đến chẳng kịp nhìn đều nhằm các nơi yếu hại của đối phương.
Dương Đại Trị cười ha hả, thân hình như chiếc bóng chao qua lắc lại, không những tránh được hết các thế công của Văn Phong Thái mà còn kịp phản công hai mươi sáu chưởng, không hề tỏ ra thua kém đối phương Văn Phong Thái lui lại ba bước, chọn đúng khe hở giữa các thế công của đối phương xông lên, hữu chưởng khép lại như đao, nhanh một cách xuất kỳ xỉa về phía xương tỳ bà của Đương Đại Trị Dương Đại Trị đột ngột quát vang:
– Hảo tiểu tử! Công phu khá lắm!
Vừa nói vừa giơ chưởng pháp giúp gã thành danh là Quái Long thủ ra, liên hoàn thi triển hai chiêu "Như Lâm đại địch", "Hãn Nhiên bất cố" tấn công như điện, thủ pháp ngụy dị, tư thế trông cũng cực kỳ quái đản!
Thân hình gầy gò của Văn Phong Thái nhanh như chớp ngã về phía sau, thân hình như chiếc chong chóng quay tít song thủ như hai lưỡi đao chém nhanh về phía cổ và vai đối phương cười lạnh nói:
– Hừ, chưởng pháp này coi được hơn một chút! Giữa nơi đây mà giơ mấy thế võ mèo quào chó cắn ra thì coi sao được!
Dương Đại Trị xoay người, phản công mười một chưởng mười sáu cước miệng vẫn cười ha hả nói:
– Lão tử thấy mấy chiêu mèo quào chó cắn này cũng vừa đủ để lấy mạng ngươi!
Quái Cự Khách Dương Đại Trị vốn là kẻ đứng đầu Tam Giao Long tam đại hộ vệ của Hoàng Long bảo. Ngày thường hắn phụ trách việc tuần tra bên trong Hoàng Long bảo, công lực của hắn cũng thuộc loại cao cường trong Hoàng Long bảo nên bạch Tôn cũng trưng dụng

cho chiến dịch này!
Song phương vừa châm biếm mỉa mai nhau vừa xuất thủ như điện, thoắt cái đã cái đã trao đổi nhau hơn ba mươi hiệp!
Thủ lĩnh của hai phe đang bận giao đấu với nhau, nên không ra lệnh cho các thuộc hạ được. Vì vậy người của song phương chỉ trừng mắt nhìn nhau mà không dám xông vào giao chiến. Có điều người nào người nấy đều nắm chặt binh khí, chỉ chờ một tiếng hiệu lệnh là lập tức xông vào hỗn chiến.
Phía bên kia.
Cầu Thu Bang và Bạch Tôn đã giao giao đấu được hơn năm mươi hiệp, cuộc đấu mỗi lúc một kịch liệt hơn, hai vị bá chủ của hai bang phái lớn, cuộc đấu không chỉ có liên hệ đến thanh danh của hai người trong võ lâm mà còn liên hệ tới thanh danh của hai bang phái trong giang hồ. Vì vậy ai cũng giở hết bình sinh tuyệt học ra để mong đả bại đối phương.
Võ công tạo chỉ của Cầu Thu Bang quả là đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, công lực hùng hậu, chiến thuật tinh kỳ, xuất thủ đối địch mà không mất phong độ của người đứng đầu một bang phái!
Công lực của Bạch Tôn quả có hơi kém hơn Cầu Thu bang. Nhưng là một ma đầu xảo quyệt, kinh nghiệm giao đấu vô cùng phong phú, lâm địch không hề hoảng loạn, xuất thủ lại vô cùng ác hiểm, không kể gì đến danh phận của tôn sư một phái. Vì vậy trong một thời gian ngắn, vẫn giữ được thế bình thủ với Cầu Thu Bang.
Ngao Tử Thanh đứng ngoài nhìn vào trường đấu giữa cầu Thu Bang và Bạch Tôn, nghĩ thầm:
“Cầu giáo chủ khí độ bất phàm, võ công lại trác tuyệt Quỉ Tòa Tử quả danh bất hư truyền. Đường đường môn chủ Mai Lâm môn mà vẫn không phải là đối thủ của lão, quả là một tuyệt đại cao thủ hiếm có trong võ lâm ...” Chàng lại đưa mắt quan sát người của đối phương, nghĩ thầm:
“Lần này đối phương huy động lực lượng rất mạnh, không những binh đông mà tướng cũng nhiều, dù đã được chuẩn bị trước khá kỹ, nhưng không chắc là Đại Lôi Giáo có thể chiếm được thượng phong.” Mã Uy Túc ghé đến gần Ngao Tử Thanh hạ giọng nói:
– Ngao thiếu hiệp! Chúng ta có cần động thủ giúp đại ca một tay, cầm tặc tiên cầm vương ...
Ngao Tử Thanh mỉm cười lắc đầu nói:
– Không được hành động khinh xuất, cao thủ của đối phương chắc chắn phải nhiều hơn chúng ta, nhưng giờ này còn ẩn chưa lộ diện mà thôi. Chúng ta cũng không để lộ thực lực của mình quá sớm.

Chúng biết chắc ta đang có mai phục, nhưng không biết thực lực thế nào, trong lòng ít nhiều sẽ có úy kỵ, điều đó có lợi cho chúng ta hơn.
Đang nói thì phía Mai Lâm môn, có một người đi ra. Đó là một trung niên hán tử, tướng ngũ đoản, đầu nhọn mắt hí, vừa bước ra vừa rút binh khí lài một chiếc Lang Nha bổng xông vào Cổ Đại hồ!
Trung niên hán tử tướng ngũ đản ấy là đệ tứ biện Biện chủ của Mai Lâm môn, Phi Thử Tư mã Minh Tử. Trong trận huyết chiến ở Hổ Não Bối không có mặt hắn, vì hắn đã được Bạch Tôn phái đi Hoàng Long bảo nghị sự. Nay thấy kẻ địch giết huynh đệ của hắn không dằn được nộ khí và cũng bởi nhìn thấy Cổ đại Hồ mình mang thương tích nên ỷ mạnh xông vào.
Gần như đồng thời kẻ đứng đầu trong ngũ đại cao thủ của Mai Lâm môn là Thiểm Hình thủ Hắc Sơn Phong cũng cười lạnh nhắm Mã uy Túc xông tới Thế là trên đấu trường vốn chỉ có hai đôi song thủ, nay lại có thêm hai đôi nữa! Tình thế cho đến lúc này có thể nói Đại Lôi Giáo đang chiếm thượng phong.
Lúc này cầu Thu bang đang công kích tám thế mười lăm thức liên hoàn về phía Bạch Tôn, thân hình lảo đảo lộn một vòng, lại công tiếp hai mươi cước, trong nháy mắt uy lực đột ngột tăng gấp hai lần so với các thế công trước đó!
Bạch Tôn quát lớn một tiếng, hai chân trụ thế, vận đủ kình lực đỡ ra tám chưởng tinh thần trầm tĩnh, chưởng kình như sóng biển cuồng nộ, đối chan chát với thế công của đối phương.
Chưởng kình chạm nhau, sấm dậy ầm ầm, Bạch Tôn đỏ mặt tía tai, mồ hôi ra xăm xắp trên trán, loang choạng thoái hậu ba bước.
Cầu Thu Bang cũng bị đẩy lùi một bước, nhưng lão nhanh như cắt lao lên lập chưởng nhắm cổ Bạch Tôn chém tới, kình phong sắt ngọt chẳng kém đao kiếm.
Bạch Tôn biến sắc, đôi tay áo rộng múa lên liên tục hóa giải thế công của Cầu Thu Bang, chân lùi thêm một bước nữa, xảy thấy ngân quang chớp động, trong tay áo lão đã có một chiếc Đoản Qua được trạm trổ tinh kỳ và có vẻ khá nặng nề.
Không chậm trễ, lão múa đoản qua như chớp phản công.
Cầu Thu Bang bật cười ha hả, thân hình lão như quỉ ảnh bước xéo ra ngoài năm bước, song chưởng múa như ánh chớp, kình phong nghiêng trời lệch đất xuyên qua màn qua ảnh dày đặc kích liên hoàn mười một chưởng về phía Bạch Tôn.
Phía bên kia.
Mai Lâm môn đệ tứ biện Biện chủ Phi Thử Tư Mã Minh Tử đang giở hết sở học đối địch Cổ Đại Hồ, Phi Thử Tư Mã Minh Tử vốn là một

nhân vật vang danh một thời trong làng Lục Lâm vùng lưỡng hồ. Sau vì một việc làm không mấy tốt đẹp, tạo nên công phẫn trong làng lục lâm ở lưỡng hồ, bị truy đuổi rát quá, không còn chốn nương thân nên phải vào nương náo ở Mai Lâm môn. Vừa về Mai Lâm môn đã được Bạch Tôn cử ngay chức vị Biện chủ đệ tứ biện chứng tỏ sở học của gã không phải hạng tầm thường.
Cổ Đại Hồ công một hơi mấy chục chưởng, bức đối phương liên tiếp thoái hậu, cười ha hả mĩa mai nói:
– Tư Mã Minh Tử! Ngươi giữ đến chức vị Biện chủ của Mai Lâm môn mà công phu chỉ có chừng này? Hay là tướng mạo ngươi đã tệ mà công phu lại còn tệ hơn!
Tư Mã Minh Tử ngươi ngắn ngủn, rất ghét kẻ nào trêu ghẹo vào chỗ khiếm khuyết của mình, nghe nói vừa thẹn vừa giận, gầm lớn một tiếng giở hết sức bình sinh múa Lang Nha bổng như giông như gió, đón đỡ các thế công mãnh liệt, của Cổ Đại Hồ. Tuy Vậy, gã vẫn phải liên tiếp lùi lại mồ hôi tuôn ra như tắm, coi bộ chống đỡ rất khó nhọc.
Quái Cự Khách Dương Đại Trị, tuy là lão đại của Hoang Long bảo Tam Giao Long nhưng lực hãy còn kém khá xa so với Thanh Sam tú Sĩ Văn Phong Thái. Tình thế của gã coi bộ còn tệ hơn cả Tư Mã Minh Tử. Công Tâm mà nói. Dương Đại Trị tính tình hiểm độc, xuất thủ chiêu nào chiêu nấy ác hiểm vô luân công lực cũng một chín một mười với Văn Phong Thái. Nhưng vì Văn Phong Thái căm hận đối phương ỷ đông hiếp ít, bao vây công kích mấy huynh đệ ban sáng, nên xuất thủ vừa nhanh vừa mạnh, bất kể sống chết, khiến cho Dương Đại Trị bị mất thế chủ động, buộc phải liên tiếp thoái hậu.
Bỗng ...
Phía bên kia, bạch Tôn sau khi giở hết sức bình sinh tấn công hơn hai mươi qua, bức Cầu Thu Bang lùi lại nửa bước, lão thừa thế nhảy phắt ra phía sau, quay đầu quát lớn:
– Đại sư! Còn chờ gì nữa mà chưa chịu xông vào?
Tiếng quát vừa dứt, từ trong hàng ngũ có một bóng đen cao lơn nhanh như một ánh chớp lao vào chiến trường. Người này chính là đại ma đầu Huyết đao Tăng, môn chủ Vu Đao môn.
Vừa phi thân nhảy vào trường đấu, Huyết Đao Tăng vừa đưa tay lên eo, lập tức trong tay lão đã có thêm một thanh huyết đao, đây là loại đao đặc thù của Huyết Đao môn, được đặc chế từ vàng và bạc, nên vừa cứng chắc, vừa nặng nề, lại sắc bén vô cùng.
Huyết Đao Tăng chấp đao xông vào, không mở miệng nói tiếng nào, vung đao hung hãn tấn công Cầu Thu Bang hai mươi đao!
Thân hình Cầu Thu Bang lướt đi năm thước, tả chưởng dựng trước

ngực kích ra, thân hình quay một vòng, lập tức có tiếng “Leng keng ...” vang lên liên tục, lửa bắn rợp trời. Huyết Đao Tăng chấn động lui lại.
Nhìn lại thì trong tay Cầu Thu Bang chẳng biết từ khi nào đã có thêm một sợi kim tỏa. Đây chính là Kim Tỏa Liên món binh khí vang danh tứ hải, uy chấn ngũ nhạc của Cầu Thu Bang.
Kim quang chớp động, Cầu Thu Bang không để cho đối phương kịp hoàn hồn, thân hình áp tới, sợi Kim Tỏa Liên bỗng làm thành những đợt chấn động như sóng trông rất đẹp mắt, trông như một con hải xà cực lớn đang vùng vẫy giữa biển. Lúc quét ngang lúc điểm tới, linh hoạt dị thường, tấn công hai cường địch.
Ngao Tử Thanh nhìn đã biết ngay đó là thức đầu tiên trong pho “Thần Hỏa Tỏa Pháp”, “Lưu Tinh Phi Dượt”!
Bạch Tôn hừ lạnh một tiếng, ngọn đoản qua trong tay vung lên, tạo thành bức tường màu bạc, kình khí lạnh buốt, sắc như đao kiếm, lượn lờ trong không trung.
Sắc mặt Huyết Đao Tăng vốn vàng như nghệ lúc này đã đỏ tím như quả táo chín, hạ thấp người, chân di chuyển. Huyết Đao Tăng múa thành một bức tường màu máu bảo hộ lấy thượng bàn, song cước phóng ra mãnh liệt, công kích đối phương.
Cầu Thu Bang một mình địch hai đại cao thủ nhưng vẫn ung dung chiếm được tiên cơ. Bản lĩnh thực sự của lão nằm ở sợi Kim Tỏa Liên, nhưng công phu quyền cước của lão cũng đang xưng là nhất tuyệt!
Ngao Tử Thanh nhìn Cầu Thu Bang công thủ ung dung giữa hai đấu thủ là tôn sư của hai phái, không ngớt gật đầu khen thầm:
“Công phu của Cầu giáo chủ đã đạt mức đăng phong tạo cực, từ khi mình hành đạo đến giờ, người có công phu siêu tuyệt đến như thế này chỉ thấy một mình lão. Cả những tay tuyệt thế ma đầu như Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục hay Xích Hồng Diêm Vương Sài Tạo Liệt cũng còn kém một bậc!” Tạm thời bỏ qua trường đấu của ba vị tôn sư của ba phái, Ngao Tử Thanh quét mắt nhìn ra các trận đơn đấu khác.
Đệ nhất cao thủ của Mai Lâm môn là Hắc Phong Sơn đã bị Mã Uy Túc bức đến phải liên tiếp thoái hậu, còn Dương Đại Trị cũng bị đối thủ là Văn Phong Thái công cho vuốt mặt không kịp, phải chống đỡ rối tay rối chân.
Bạch Tôn sau khi công mạnh mười sáu đường qua, chụm miệng phát ra một tiếng huýt sáo cao vút, nhọn hoắc. Lập tức, từ trong hàng ngũ của Mai Lâm môn có tiếng huýt sáo tương tự đáp lại, hàng ngũ của Mai Lâm môn bắt đầu rùng rùng chuyển động.

Ngao Tử Thanh nhìn tình thế, biết là đối phương chuẩn bị hỗn chiến hòng lấy số đông lấn áp Đại Lôi Giáo. Chàng không chần chờ, lập tức cao giọng quát:
– Các huynh đệ Đại Lôi Giáo toàn lực sát địch!
Thế là nhân mã của Đại Lôi Giáo mai phục ở trong rừng reo hò vang dậy, binh khí tua tủa xông ra, người của Mai Lâm môn cũng reo hò thị uy, đón đầu đối phương lại. Cuộc hỗn chiến bắt đầu. Dã Địa Bình lập tức biến thành một vạc dầu khổng lồ, sôi sùng sục. Chỉ trong nháy mắt, trong tiếng la ó đã nghe lẫn tiếng rú của người bị thương vong:
giữa rừng người chuyển động như điên cuồng đã xuất hiện nhiều tử thi, mau rơi vải trên mắt đất:
trong không khí cũng đã nghe mùi máu tanh nồng nặc.
Song liên Tử Bành Lộ Siêu sử dụng một món binh khí tương tự như của Cầu Thu Bang, có điều Song Liên Tử của Bành Lộ Siêu được chế bằng thanh đồng, và được hợp thành một đôi chứ không một chiếc to như của Cầu Thu Bang. Vừa xông vào vòng chiến, Bành Lộ Siêu tung hoành như con mãnh hổ giữa bầy dê. Song Liên tử liên tục chớp động bảy mươi lăm chiêu liên hoàn như những đợt sóng tiếp nối nhau, hơn chục tên đệ tử của mai Lâm môn đã phải rú lên ngã dồn vào nhau thành một đống máu thịt bầy nhầy.
Thân hình Ngao Tử Thanh như con thần ưng đến từ chín tần mây, song chưởng giáng xuống, hai tên đại hán của Hoàng Long bảo lập tức biến thành cái xác không hồn Sơn Thần Điền Tinh cũng xuất hiện, lão trầm tĩnh như một pho tượng đồng, ngước mặt nhìn chín tên đại hán của Hoàng Long bảo đang lao tới. Song phương còn cách nhau một khoảng khá xa, Sơn Thần bổng của lão như một trận cuồng phong quét ngang chín tên đại hán như trúng phải thuốc nổ, xương thịt máu me văng tung tóe về tứ phía.
Bổng có bóng người chớp động, một người tay cầm thiết trượng dáng nhỏ thó lướt như một bóng ma tới trước mặt Điền Tinh Thiết trượng của người này trông không giống với những trượng thường thấy, hình thù đặc dị, xem vừa nặng nề vừa ác hiểm. Lão chính là một trong lưỡng đại trưởng lão của Hoàng Long bảo, Khất cái trượng Đinh Tứ.
Điền tinh vừa nhìn thấy Đinh Tứ đã giận sôi, mắng lớn:
– Mẹ nó, lão thất phu! Đồ rùa đen rụt cổ! Ban sáng bao vây tập kích lão phu, đêm nay nhất định sẽ lấy lại cả vốn lẫn lãi!
Đinh Tứ cười lạnh, giọng âm trầm nói:
– Điền Tinh! Lão phu Đinh Tứ ngưỡng mộ đại danh của ngươi đã

lâu, ban sáng lão phu tha mạng cho ngươi lẽ ra phải cảm kích lão phu mới đúng, sao vừa gặp mặt đã nói những lời khó nghe như vậy?
Điền Tinh nghiến răng nói:
– Chẳng nói những lời khó nghe mà còn lấy mạng chó của ngươi nữa, đêm nay các ngươi không tự ý tung hoành được như lúc sáng đâu!
Dứt lời Sơn Thần bổng quét tới.
Đinh Tứ muốn thử xem sức lực của đối phương cao thấp thế nào, cử thiết trượng nhắm thần bổng của đối phương giáng xuống.
"Cảng!" một tiếng nghe nặng trịch, Đinh Tứ lảo đảo lùi lại ba bước, gương mặt xấu xí của lão biến dạng trông như ác quỉ. Trong đôi mắt lão chiếu ra những tia hung quang trông tàn bạo không thể diễn tả thành lời, cử thiết trượng xông lên lần thứ hai.
Trên triền đồi ngay cạnh đó, cuộc chiến giữa Đao Tà Kỳ Vũ cùng tát Kiết Hóa cũng không kém phần kịch liệt. Công lực, tạo chỉ của song phương, kẻ tam lạng người nửa cân, đúng là kỳ phùng địch thủ" vừa sáp vào nhau đã không chút úy kỵ giở hết sở học công kích đối phương.
Cũng ở gần đó, Độc Hạt Mỹ Nhân Lăng Hiểu Đồng một mình đối phó hai tăng nhân thân hình cao lớn. Thân pháp Lăng Hiểu Đồng khinh linh ảo diệu, sử dụng thanh hạt Tử tiễn, lưỡi tiễn mỏng dính, chỉ nhìn thấy hàn quang xanh rờn cũng đủ biết nó sắc bén tuyệt luân. Mặc dù là phận nữ nhi, lại phải một địch hai, nhưng Lăng Hiểu Đồng không hề tỏ ra nao núng, hạt Tử Tiễn từng chiêu từng chiêu một tiến công, ác hiểm cùng cực khiến cho hai tăng nhân của Vu Đao môn lợi thế về người lại hơn về thể chất nhưng đã để cho đối phương chiếm mất tiên cơ.
Lão tẩu Đoàn Khôi, một nhân vật không có chức phận gì trong Đại Lôi Giáo, nhưng lão đã theo Cầu Thu Bang hơn ba mươi năm nay, thường lấy thân phận làm nô bộc đối đãi với cầu Thu Bang, nhưng Cầu Thu Bang lại xem lão như huynh đệ.
Người này ngày thường trầm mặc, suốt ngày ít ai nghe lão mở miệng nói chuyện.
Trong mắt lão dường như trên đời này chỉ có mỗi một mình Cầu Thu Bang. Với cầu Thu Bang lão một dạ trung thành, tất cung tất kính, nhưng còn những người khác trong Đại Lôi Giáo, bất kể chức vị lớn hay nhỏ lão đều không thèm để ý tới.
Lúc này lão tẩu Đoàn Khôi đang đối địch với một lão nhân mặt mày hắc ám, có chòm râu dê lưa thưa dưới cằm. Lão chính là một trưởng lão của Hoàng Long bảo, Thanh Đình Tử Tái Thượng Bên dưới chân

đồi. Đại Lôi Giáo Tam đại thị vệ Lôi An, Giả Bán Tiền, Thí Thanh. Ba người này hợp xưng Đại Lôi tam thủ đang đối địch với hơn mười tên đầu mục của Mai Lâm môn Đến thời điểm này, trận hỗn chiến đã diễn ra được một khoảng thời gian ngắn, dù không thể nói chiếm được thượng phong. Nhưng phía Đại Lôi Giáo vẫn chưa bị khốn vào hiểm cảnh. Nhưng về lâu về dài mà luận, Mai Lâm môn, Hoang Long bảo, Vu Đao môn có lợi thế hơn người, binh đã đông mà tướng cũng nhiều.
Nếu thời gian kéo dài, phần thiệt hại chắc chắn sẽ nghiêng về phía Đại Lôi Giáo.
Cỏ Đại Hồ lúc đầu đơn đấu với tư Mã Minh Tử gần như đã chiếm hết thượng phong bỗng tăng viện thêm Bảo Nguyên hòa thượng và đồ đệ Quy Duyên của lão.
Dưới thế tiến công như vũ bão của ba tay cao thủ, áp lực đột ngột tăng cao, cộng thêm vết thương ban sáng làm cho Cổ Đại Hồ phải rơi vào một tình thế khá nguy kịch.
Càng lúc Cổ Đại Hồ càng cảm thấy lực bất tòng tâm, lão nghiến chặt răng gắng gượng chống đỡ, nhưng dù đã cố gắng đến tận cùng, lão vẫn không sao trụ vững được, cứ phải lùi lại liền liền. Thanh thiết giản của lão uy lực biết chừng nào, nhưng nay ba đối thủ của lão đều là những nhân vật thành danh trong giang hồ, thế công của lão có mãnh liệt, công lực lão có cao thâm, tinh thần lão có sung mãn nhưng cũng không cãi thiện được tình thế ...
Ngao Tử Thanh không đối địch với địch thủ cố định nào, chàng giữ vai trò đi trợ chiến cho những cao thủ đang gặp hiểm nghèo của Đại Lôi Giáo Ngay lúc mà Cổ Đại Hồ sắp phải đầu hàng số phận thì cũng là lúc Ngao Tử Thanh kịp thời phát hiện. chàng như con thần điêu từ chín tầng trời lao xuống, lưỡi miến đao như con quái xà mâu bạc liên tục co duỗi, uốn lượn trong không trung, nháy mắt đã công kích Tư Mã Minh Tử hai mươi thế Cổ Đại Hồ phấn chấn tinh thần kêu lên:
– Ngao lão đệ! Đa tạ giải vây.
Ngao Tử Thanh đáp xuống, nhanh nhẹn tránh mấy thế phản công của Tư Mã Minh Tử, vừa cười lớn nói:
– Bảo Nguyên, Quy Duyên nhị vị đại sư! Đã lâu không gặp!
Bảo Nguyên vừa huơ đao tấn công như gió, vừa cất giọng the thé nói:
– Ngươi có phải là tiểu tặc ăn trộm ngựa của sư đồ bản đại sư, Ngao Tử Thanh đó không?
Ngao Tử Thanh cười khanh khách nói:
– Bảo Nguyên đại sư! Kẻ xuất gia ăn nói phải giữ đức, tại hạ chỉ

mượn tạm con ngựa của ngươi dùng một chút, sao lại gọi là tiểu tặc ăn trộm ngựa được?
Bảo Nguyên và Quy Duyên đã có cả một đêm ở chung một chỗ, nói chuyện trên trời dưới đất với Ngao Tử Thanh, cho đến khi Ngao Tử Thanh bị Nghi Tâm làm bại lộ hành tung, phải cướp ngựa tẩu thoát. Nhưng vì lúc đó, chàng bị trúng độc Ngân Đường Hoa, hình dung tiều tụy, trong khi hiện thời chàng là một thanh niên phong lưu tuấn dật, nên bảo nguyên không tin đó lại chính là Ngao Tử Thanh, mãi đến khi lão nghe giọng nói của chàng mới dam xác định Sau khi đã xác định bạch y thiếu niên này chính là Ngao Tử Thanh. Bảo Nguyên hòa thượng chẳng nói gì thêm bậm môi múa huyệt đao như giông như gió, phối hợp với đồ đệ quy Duyên triển khai những đợt tấn công ác hiểm về phía đối phương Cổ Đại Hồ đã có viện binh, tinh thần phấn chấn, vừa ung dung đón đỡ thế công của đối phương vừa cười vừa nói:
– Lão đệ, ngươi cùng Cổ mỗ liên thủ thịt mấy tên tiểu tạp chủng này.
Tư Mã Minh Tử cười lạnh rung rung mấy sợi râu chuột, nói:
– Cổ Đại Hồ! Ngươi muốn thịt bọn ta, ta không phản đối. Có điều ngươi phải làm cẩn thận kẻo ta làm được điều đó trước ngươi!
Cổ Đại Hồ nổi giận quát lớn một tiếng, thiết giãn vung lên như ánh chớp, tấn công như mưa bấc về phía Tư Mã Minh Tử. Tư Mã Minh Tử cũng chẳng tỏ ra yếu kém, múa binh khí vùn vụt ứng chiến. Quy Duyên một mặt liên thủ với sư phụ đối phó Ngao Tử Thanh, thỉnh thoảng cũng quay lại tấn công một vài đao về phía Cổ Đại Hồ. Ngao Tử Thanh vừa ung dung đối phó với sư đồ Bảo Nguyên hòa thượng, thỉnh thoảng cũng đỡ giùm cho Cổ Đại Hồ một vài thế công hiểm ác của Tư mã Minh Tử. Nói tóm lại, năm người không phải chia thành hai nhóm đấu mà lập thành một nhóm hỗn chiến nhỏ trong trận hỗn chiến lớn Lúc này bỗng tấy Mã Uy Túc quát lớn một tiếng, song chưởng tung hoành ngang dọc kích ra, đô canh tay lão trông chẳng khác một đôi linh xà khổng lồ uốn lượn trong không trung. Mấy tiếng "bịch, bịch" nặng nề vang lên, bốn tên đại hán cầm đại đao như hung thần ác sát bị trúng chưởng văn ra xa hơn trượng Bạnh Lộ Siêu tinh thần trầm tĩnh. Song liên tử từng thế từng thế một tiến công, thế nào thế nấy cực kỳ trầm ổn mà mãnh liệt, chiêu tiếp nối chiêu như những đợt sóng Trường giang nối đuôi nhau đổ dồn về phía đối phương, thỉnh thoảng lại phóng thêm một vài ngọn cước mãnh liệt trợ uy. Công Tôn Cơ cũng không chịu kém thế, quả Kim chùy loang loáng kim quang múa thành một bức tường sắt ngăn cản các đợt tấn công như nước lũ của đối phương!

Điền Tinh tay nắm chặt Sơn Thần bổng, hai chân đứng như hai trụ đồng chôn dưới đất, Sơn thần bổng quét, kích điểm, gạt ... kình phong vù vù, khí thế cực kỳ kinh nhân, bổng ảnh của lão đi tới đâu thì kiếm, chưởng, tiên, đao ... đều dạt ra, tựa như hòn đá chìm xuống mặt nước vậy.
Sợi Kim tỏa liên của Cầu Thu Bang uy lực kinh hồn, có lúc như biến thành một tấm lưới khổng lồ trùm xuống đầu đối phương, có lúc như tụ lại thành một điểm vàng nhỏ xíu nhanh nhẹn vô luân điểm vào yếu huyệt đối phương, rồi bỗng dưng từ một điểm kim tinh bỗng hóa thành vô vàn điểm kim tinh tựa như người ta ném một nắm vàng vụn vậy. Chiêu thức biến hóa vô cung vô tận, trông không những cực kỳ uy mãnh mà còn đẹp mắt như trình diễn một vũ điệu.
Bạch Tôn trán mướt mồ hôi, hơi thỏ nghe ngày một nặng. Lão dồn hết công lực tu vi trong năm mươi năm qua vào ngọn qua, phối hợp với thanh huyết đao tận lực đón đỡ, công kích đối phương.
Công lực hỏa hầu của Cầu Thu Bang có thể nói thâm ảo tuyệt luân, không thể dung ngôn ngữ nào có thể diễn tả được. Bạch Tôn và Huyết Đao Tăng, thân là tôn sư của hai phái nào phải là hạng cao thủ thông thường. Công lực của hai người hùng hậu đang được xưng là vạn phu bất địch, trong giang hồ, cả hai đều được liệt vào các cao thủ tuyệt đỉnh của đương kim võ lâm, Cầu Thu Bang tuy công thủ ung dung, đã chiếm thế thượng phong nhưng nếu nói để đả bại được người thì tuyệt đối chẳng phải chuyện dễ dàng!
Bát giáo đầu Đại Lôi Giáo Thanh Sam tú Sĩ Văn Phong Thái thì tình hình khá nguy cấp. Không những đã bị đối hương chiếm hết thế thượng phong mà hầu như chỉ còn sức vẫy vùng trong chốc lát trước sự vây kích quá rát của đố phương.
Vây công Văn Phong Thái, ngoài Quái Cự Khách Dương Đại Trị ra còn có những cao thủ khác của Hoàng Long bảo và cả Mai Lâm môn, có lợi thế về số đông, kẻ công người thủ, hòa toàn phong bế hết các thế phản công của Văn Phong Thái, trong khi những thế công liên tiếp, dồn dập của chúng lại vô cùng mãnh liệt, vô cùng hiểm ác, khiến Văn Phong Thái liên tục gặp hiểm cảnh Đoàn Khôi càng đấu càng hăng, ắc diện phủ mờ sát khí, tấn công chiêu nào chiêu nấy đều là đại sát chiêu, lại không hề tranh né chiêu thức của đối phương, dường như lão đã quyết một phen muốn cùng đối phương đồng quy vô tận vậy! Lối đánh không sợ chết của đoàn Khôi khiến cho Tái Thượng chống đỡ lúng túng, trông có vẽ khá vất vã Đại Lôi Giáo tam đại thị vệ Lôi An, Giả Bán Tiều và Thí Thanh tình hình không đến nổi nào, ba người dựa vào chiêu thức ngụy dị liên thủ với

nhau, giữ được thế trận câm bằng với hơn chục đầu mục của Mai Lâm môn và Hoàng Long bảo.
Mã Uy Túc với đôi song chưởng tận lực chiến hắc Phong Sơn, công lực của hai người đều được coi là đệ nhất của Đại Lôi Giáo và Mai Lâm môn. Mã Uy Túc với nội lực thâm hậu, kinh nghiệm lâm địch phong phú. Hắc Phong Sơn thì dựa vào pho chưởng pháp ngụy dị, bộ pháp khinh linh để đối địch. Song phương xuất thủ nhanh như ảo ảnh. Chiêu nào chiêu nấy đều nhằm vào nơi yêu hại của đối phương. Chỉ cần đánh trúng một cái là có thể gây nên những vết thương chí mạng. Tuy nhiên, cho đến giờ này song phương không ai có vẻ chiếm được ưu thế trước đối thủ cả Cả một cánh đồng trống dã Địa Bình đắm chìm trong tiếng sát phạt, tiếng hò hét, tiếng binh khí chưởng phong chạm nhau, bóng người di chuyển ngang dọc lên xuống loạn xạ, ánh hàn quang của binh khí chớp giật liên hồi, và mau, máu rơi vãi dưới đất, văng bắn vào y phục của người còn đứng thẳng, bất kể là ai, mặc y phục màu gì, đến lúc này cũng đều biến thành mộ màu duy nhất, màu đỏ của máu, không gian tràn ngập mùi tanh của máu và mỗi lúc một nồng hơn.
Các đệ tử của Đại Lôi Giáo tận lực đối địch, vì số người ít hơn, nên dù cố gắng đến đâu cũng khó bề ngăn cản được đối phương đông người hơn gấp hai lần.
Các cao thủ của Đại Lôi Giáo cho đến giờ này có thể phần nào chiếm thế thượng phong, nhưng cũng không sao giải cứu được bọn đệ tử không ngừng ngã xuống dưới đường đao thế kiếm của bọn đệ tử Mai Lâm môn, Hoàng Long bảo và Vu Đao môn.
Nhìn toàn cục, phía Đại Lôi Giáo phần nào nguy cấp hơn, nhưng phía Mai Lâm môn cùng các liên minh, muốn chiếm được phần thắng cũng phải trả một cái giá vô cùng cao ...
Bọn đệ tử Đại Lôi Giáo nhìn thấy giáo chủ và các giáo đầu chiếm được thượng phong, hô hè nhau phát dương tinh thần quyết chiến, tên nào tên nấy như được tiếp thêm sức lực, nắm chắc binh khí, lăn xả vào đối phương, tựa như đã phát cuồng, chẳng biết sợ chết là gì?
Cứ thế này, cuộc chiến mỗi lúc càng kịch liệt hơn, phía Đại Lôi Giáo dốc hết sức lực vào trận chiến này không chỉ vì báo thù cho các huynh đệ bị ngã xuống mà còn vì danh dự của giáo phái nữa Lăng hiểu Đồng bỗng dán người sát mặt đất, hạt Tử Tiễn trong tay múa lên như điện. Ngô Lương một cao thủ Mai Lâm môn trúng một đao giữa bụng, máu cùng nội tạng trào hết ra ngoài lòng thòng trông rất ghê rợn, hắn liên tiếp thoái hậu, hai tay ôm chặt lấy bụng để cố giữ đám ruột đang trào ra. Nhưng vô hiệu, gã thấy hai mắt tối dần lại, rồi

mất hết tri giác ...
Lăng Hiểu Đồng là một nữ nhân, có thể gọi là một mỹ nhân nữa, nhưng xuất thủ lại cực kỳ hiểm độc, giang hồ đặt cho nàng cái ngoại hiệu Độc Hạt mỹ nhân quả không phải không có nguyên do Đệ tử Đại Lôi Giáo tay đao tay thuẫn, dốc hết lực lượng ra để chiến đấu với đối phương người đông thế mạnh, khắp dã Địa Bình, chỗ nào cũng tràn ngập những tử thi thảm tử với muôn hình vạn trạng, mất đầu mất chi. Máu thịt nhòe nhoẹt có cái gan ruột đổ hết ra ngoài, trông thảm không thể tưởng tượng nổi!
Cảnh tượng ở đây vô cùng kinh khiếp, người chết, cố nhiên trở nên tịch mịch, nhưng người đang sống lại đang tạo nên cái tịch mịch ấy!
Song mục Kỳ Vũ phủ đầy một khối màu đỏ rực, thấy Công Tôn Cơ đang truy sát đệ tử Đại Lôi Giáo, song thủ gã như đôi cánh chim ưng, hất lên cao một cái, thân hình cũng theo đó cất lên đảo một vòng trên không, đâm bổ xuống miệng quát:
– Cẩu tạp chủng! Chớ ỷ mạnh hiếp người, lão tử bồi tiếp ngươi!
Dứt lời lưỡi "Đao tà" trong tay Kỳ Vũ lập tức vung lên chém xả xuống đầu công tôn Cơ. Hai người lại xoắn vào nhau, giao đấu bất kể trời đất ...
Ở một phía ...
Bảo Nguyên hòa thượng đã gắng gượng đấu với Ngao Tử Thanh được hơn trăm hiệp, tăng y của lão đã ướt đẫm mồ hôi, sắt mặt mỗi lúc một mất đi vẻ hồng hào, quy Duyên ở một bên trợ chiến. Lúc này cũng thở ồ ồ, mồ hôi từ cằm rơi liên tục xuống ngực Ngao Tử Thanh cười nhẹ nó:
– Bảo Nguyên! Lần trước ngươi đã bỏ lỡ cơ hội để giết được tai hạ và cướp lấy Phong Vân bảng, từ giờ đến cuối đời, ngươi sẽ không có được cơ hội thứ hai!
Bảo Nguyên quát lớn một tiếng, lui lại ba bước, xong lập tức xông lên huơ đao như gió, tấn công mười mấy thế, thân thủ của lão vô cùng ác độc.
Cất tiếng cười dài, Ngao Tử Thanh tung người lên không, hơi xoay đi một chút, song cước chàng nhanh như chớp điểm về phía đôi mắt của đố phương gập mạnh người lại, quỉ Tiêu giáng một đòn mãnh liệt về phía Thiên Linh của đối phương, Bảo Nguyên hòa thượng vừa bối rối chống đỡ, chàng đã liên tiếp công thêm mười một thế nữa!
Bảo Nguyên gầm lên như một con thú bị thương, thân hình lão di chuyển nhanh như chớp, đối phương công đến chiêu cuối cùng thì lão đã lùi xa bảy thức rồi!
Thân hình Ngao Tử Thanh lại bay lên lần thứ hai, giọng chàng nghe

lạnh đến buốt tai, nói:
– Bảo Nguyên! Có bao nhiêu tuyệt học mau giỏ ra hết đi, mạng của ngươi không sống được bao lâu nữa đâu!
Miệng nói mà tay chàng không ngừng nghỉ, thế công trông như ngân hà đảo chuyển, Miến đao còn ở xa xa mà hàn khí sắc như đao kiếm đã cắt vào da Bảo Nguyên nghe lạnh toát Bảo Nguyên cố giở hết khinh công để thoát, ra vòng kình khí bao vây người, đồng thời cố sức tìm kiếm khe hở để phản kích, hòng thay đổi tình thế mỗi ngày một xấu đi của mình Thế là hai bóng người xoay quanh, xoắn vào nhau, rời ra, kẻ trên người dưới, hầu như mắt thường của con người không còn kịp nhận ra bóng người nào là của ai nữa. Trong một thoáng, cuộc đấu giữa hai người đã bước sang một giai đoạn mới, quyết liệt hơn, hiểm ác hơn, chỉ sơ sẩy một mảy may là có thể dẫn đến mất mạng.
Động tác của hai người quá sức mau lẹ, mau lẹ đến nổi dường như con người không thể thực hiện được những động tác mau lẹ đến mức đó!
Quy Duyên tuy cũng có công lực cao thâm, đang được liệt vào hàng đệ nhất lưu cao thủ, nhưng nếu đem so với các tuyệt thế cao thủ như Ngao Tử Thanh hay Bao Nguyên hòa thượng thì chẳng khác nào anh sáng của mặt trăng đem so với anh sáng mặt trời. Lúc này gã chẳng còn cách nào để can thiệp vào trận đấu giữa hai người nữa Tình hình cuộc chiến giữa hai phía Đại Lôi Giáo và Mai Lâm môn vẫn đang diễn ra quyết liệt, đến thời điểm này vẫn chưa phân được ưu thế đã nghiêng hoàn toàn về phía nào. Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa. Đại Lôi Giáo đã bắt đầu rơi vào tình thế bất lợi!
Bỗng!
Mã Uy Túc gầm lớn một tiếng đột phá khỏi vòng chưởng ảnh của Hắc Phong Sơn, song cước phóng liên hoàn mười lăm thế bức đối phương lui lại. Lão quát vang như tiếng sấm:
– Cung tiễn! Phóng!
Âm thanh lời nói của lão còn lẩn quẩn trong không gian, thì đã nghe tiếng bật tách, tách liên hồi. Vô số cung tiễn như mưa xuân đổ về phía hắc Phong Sơn!
Hắc Phong Sơn quát lớn một tiếng, hai tay áo rộng múa lên liên hồi đánh rơi hết cá mũi tên xuống đất. Mã Uy Túc lại xông lên trận đấu một mất một còn giữa hai người lại tiếp diễn Từ bốn phương tám hướng, các mũi tên như mưa bắn vãi về phía các đệ tử của mai Lâm môn. Những tiếng rú hãi hùng, những tiếng kêu rên vang động trên toàn trường. Máu liên tục đổ, binh khí vụt khỏi tay, mạng người rơi

rụng, vô số thân hình đổ vật trên đất lạnh của Dã Địa Bình, trong số đó, chẳng ai biết người nào đã chết người nào chỉ bị trọng thương Bạch Tôn nghiến chặt răng, quét đôi mắt đỏ dọc nhìn các đệ tử Mai Lâm môn liên tục ngã xuống, nổi uất hận trong lão đã dâng đến đỉnh điểm nhưng lão đành bó tay đứng nhìn, dốc nổi căm hờn vào đôi tay tấn công Cầu Thu Bang Trong lúc hỗn loạn này, những mũi tên vô tình bay ra thỉnh thoảng cũng có trúng lầm phải đệ tử của Đại Lôi Giáo, nhưng số này không nhiều. Bởi tình thế này đã được dự kiến trước, các đệ tử Đại Lôi Giáo cố gắng rút vào giữa đấu trường ép người của đối phương ra vòng ngoài.
Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:
– Bảo Nguyên! Các ngươi đêm nay sẽ không đạt được thắng lợi như các ngươi dự tính đâu!
Bỗng có một bóng người như con hổ phát cuồng xông tới từ phía sau Ngao Tử Thanh. Người này chưa tới mà chưởng phong đã phong tỏa các yếu huyệt sau lưng Ngao Tử Thanh Ngao Tử Thanh cười lạnh một tiếng. Miến đao đảo ngược về phía sau, liên hoàn công kích mười lăm thế, bức kẻ ám kích phải lùi lại phía sau ba bốn bước mới thoát khỏi các thế công lợi hại của chàng, Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:
– Tát kiết Hóa! Bằng vào một chút công phu của ngươi mà sống được đến hôm nay đã là hơi quá đáng rồi! Nếu để ngươi sống nữa thì thật uổng cơm của thiên hạ Vừa nói Miến đao cùng Quỉ Tiêu hợp thành nhất thể, tiếp tục tân công dối phương Tát Kiết Hòa kêu lên như heo bị chọc tiết, vừa nhảy nhót tránh né các thế công của Ngao Tử Thanh vừa múa đoản thương lựa những khoảng trống giữa các thế công của đối phương phản kích!
Ngao Tử Thanh rung tay một cái thi triển chiêu “Thiên Thần Khai Lộ”, thu tay lại, thi triển chiêu “Thiên Vương Thác Tháp”, tiếp tục một chiêu “Thạch Phá Kinh Thiên”.
Bảo Nguyên hòa thượng và Tát Kiết Hóa vừa la hét vừa tung người ra sau tránh né, trong khi hơn chục tên đệ tử Mai Lâm môn đứng quanh đó liên tục ngã xuống mà không kịp biết là minh đang lấy thân mình làm lá chắn cho Tát Kiết Hòa và Bảo Nguyên hòa thượng.
Bảo Nguyên hòa thượng tức giận gầm lên một tiếng lại xông lên Cùng với Bảo Nguyên, một tớp khá đông các đệ tử của mai Lâm môn thây huynh đệ mình bị giết, không cần biết đối phương là ai, hè nhau hươ đao tấn công Tát Kiết Hóa chậm hơn Bảo Nguyên hòa thượng một bước, nhưng cũng kịp múa thương xông lên, vừa đáp vào đã liên tiếp công mười sáu thế.

Ngao Tử Thanh không cần lại. Quỉ Tiêu trở ngược ra phía sau đón đỡ mười sáu thế công của Tát Kiết Hóa, xong lại đưa Quỉ Tiêu ra trước để đỡ năm sáu đao mãnh liệt của Bảo Nguyên hòa thượng Ngay lúc đó có một bóng người nhẹ nhàng lướt tới gần, song đao nhẹ nhàng giơ lên, không tạo ra một tiếng động chém xuống hai cánh tay của Ngao Tử Thanh Hành động ám kích tuy rất nhẹ nhàng, nhưng không sao qua được tai mắt của Ngao Tử Thanh, khóe mép chàng khẽ nhếch lên, không chút do dự, rùn người xuống, tung ngược về phía sau một cước, trúng ngay giữa ngực của tên đánh lén Kẻ xuất thủ đánh lén này chính là một tiểu đầu mục của Hoàng Long bảo, dường như đã có mật kế, hay là nhận lệnh của thượng cấp không biết bọn đệ tử Mai Lâm môn và Hoàng Long bảo liên tục không sợ chết kéo đến tấn công Ngao tử Thanh hòng có thể làm rối tai mắt chàng để Tát Kiết Hóa và Bảo Nguyên hòa thường thừa cơ đả thương chàng Nhưng tên đầu mục của Hoàng Long bảo đã đánh giá không đúng thực lực của đối phương, song đao của hắn chưa kịp với tới thì ngực đã trúng một cước nặng ngàn cân, thân hình như cánh diều đứt dây, văng tuốt ra đằng xa Bảo Nguyên hòa thượng nghiến răng quát lớn:

– Mấy chục người đồng xông vào đè bẹp tên tiểu tử cuồng ngạo này cho ta!

Hưởng ứng dụ lệnh của Bảo Nguyên hòa thượng, mấy chục tên đệ tử các hướng quát lớn, múa đao xông vào Ngao Tử Thanh ... Nguyên lý “Mãnh hổ nan địch quần hồ” Bảo Nguyên hòa thượng rất hiểu.

Lão đang ngầm đắc ý, đang di chuyển xung quanh để chờ thời cơ hạ thủ Khi các đệ tử của Mai Lâm môn, Hoàng Long bảo đến gần, đôi môi Ngao tử Thanh khẽ động đậy, thể hiện một nụ cười vô cùng tàn khốc, nụ cười thể hiện sự chết chóc, nồng nặc mùi máu.

Tát Kiết Hóa đã nhiều lần nhìn thấy nụ cười như thế này của Ngao Tử Thanh từ khi ở Phù Dung sơn dạo nào. Gã thầm kêu lên một tiếng “không xong rồi!” Tát Kiết Hóa chưa kịp rút lui lai thì Ngao Tử Thanh đã âm trầm buông bốn tiếng:

– “Đảo chuyển càn khôn”!

Lưỡi Miến đao thoát ra khỏi đầu tiêu nhanh và lạnh như ánh mắt của con quỉ chiêu hồn “Hoẳng!” lên một tiếng bung ra, ánh hàn quang rộng dần dài dần ra, trong một phần mười nháy mắt đã như tràn ngập không không gian.

Huyết dịch trong người Bảo Nguyên hòa thượng như đông cứng lại, miệng lão phát ra tiếng kêu rùng rợn vận hết sứ bình sinh lăn như

điên cuồng ra ngoài. Tát Kiết Hóa tuy phản ứng không nhanh nhẹn bằng Bảo Nguyên hòa thượng nhưng vì đã có dự bị nên cũng đồng thời với Bảo Nguyên lùi lại, dáng vẻ khiếp hãi và khó coi cũng không chịu kém Bảo Nguyên hòa thượng chút nào.
Nhưng bọn đệ tử của Mai Lâm môn và Hoàng Long bảo thì không được may mắn như vậy. Khi chúng nhận lệnh xông vào khí thế uy mãnh không biết sợ chết, nhưng khi nhìn thấy hai thượng cấp của mình hoảng hốt bỏ chạy như bị tà đuổi thì chúng hơi sửng lại. Ngay lúc ấy, lưỡi Miến đao của Ngao Tử Thanh đã ở ngay trước mặt của chúng rồi.
Không ai kịp, mà có lẽ cũng không ai dám ra tay ngăn cản thảm cảnh sắp xảy ra, sự việc diễn biến quá nhanh, nhanh đến nỗi con người không tưởng tương được lại là sự thật, chỉ nghe mấy tiếng "Oặc! Oặc!" của lưỡi đao mỏng chém vào thịt người, những thủ cấp lăng lông lốc, những vời máu bắn ra cao tới mấy bước, rơi đầy mặt đất. Không một tên nào kịp kêu lê, gương mặt của những chiếc thủ cấp còn đọng lại vết kinh hoảng Tát Kiết Hóa có người chết thay nhưng bản thân hắn cũng không thoát khỏi tai ách, cánh tay trái của hắn bị mũi Miến đao quét trúng đứt đến khủy, gã rú lên hãi hùng lăn tận ra ngoài mới lảo đảo đứng dậy Than hình Ngao Tử Thanh đáp nhẹ một cái, giơ Quỉ Tiêu đón lưỡi Miến đao trở lại, song mục nhìn quanh một vùng, ánh mắt lạnh lùng đôi môi khẽ nhếch lên tạo một nụ cười tàn khốc Bảo Nguyên hòa Thượng và Tát Kiết Hóa đâu còn đủ dũng khí để tiếp chiến với Ngao Tử Thanh nữa. Cả hai liên tiếp lùi lại, chen vào đám đệ tử Mai Lâm môn và hoàng Long bảo đang giao chiến với các đệ tử của Đại Lôi Giáo, mặt mày cả hai đều tái xanh trông rất thảm nảo Ngao Tử Thanh đi tới đâu là có tiếng rú vang dậy tới đó và bóng người cũng lên tiếp ngã quỵ, trong mỗi lần nhòe nhoét Quỉ Tiêu vung lên, ánh đao chớp động ít nhất cũng ít nhất cũng có một vài tên máu đổ da rơi, binh khí văng khỏi tay rơi xuống đất, trông chàng chẳng khác con mãnh hổ tung hoành giữa bầy dê ...!

Ma Tiêu

Hồi 20
Phong vân biến sắc

Quy Duyên thấy sư phụ thất kinh bỏ chạy như vậy thì tức mình quát

lớn một tiếng, bỏ người đang giao đấu với mình là Lăng Hiểu Đồng mà lạng người ra nhào tới Ngao Tử Thanh.
Quy Duyên tuổi nhỏ háo thắng, xưa nay theo sư phụ ngang dọc giang hồ nào biết sợ ai. Nhưng gã coi Ngao Tử Thanh như những cao thủ khác trên giang hồ thì hắn đã phạm phải một sai lầm lớn, có thể không còn cơ hội để sửa chữa sai lầm đó nữa.
Ngao Tử Thanh vung tả chưởng đập chết hai tên đệ tử Mai Lâm môn, xong mới cử Quỉ Tiêu thi triển một chiêu Thiên Thần Khai Lộ kích ngược ra sau, khiến Quy Duyên phải vừa chống đỡ vừa thoái hậu đến năm bước mới dừng lại được.
Ngao Tử Thanh cười lạnh một tiếng, vung cước đá văng một tên đệ tử Hoàng Long Bảo đang điên cuồng huơ xông tới rồi cất giọng âm u nói:
– Quy Duyên, giờ thì ngươi hãy nhìn thật rõ đi, tên xú tiểu tử mà ngươi gọi ngày nào hiện thời đang đứng trước mặt ngươi đấy. Lần ấy kể ra ngươi đối xử với ta không đến nỗi tệ, chỉ có hơi vô lễ một chút, nhưng ta có thể miễn cưỡng bỏ qua cho ngươi. Nếu ngươi biết điều mà lui ra thì ta sẽ tha mạng.
Quy Duyên giận cành hông, quát lớn một tiếng rồi nhanh như chớp công ra liền hai mươi đao chiêu và mười một cước, ánh đao bóng cước xuất hiện vô số, kình phong rít vù vù.
Ngao Tử Thanh hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói:
– Lòng nhân từ của ta chỉ có giới hạn cho một lần.
Hữu thủ giơ lên, rung nhẹ một cái, tức thì đã xuất ra mười sáu chiêu để chống lại đợt tấn công của Quy Duyên, chỉ thấy tiêu và đao quang rợp trời tựa như cắt xé không gian, không còn một tấc nào nguyên vẹn.
Sắc mặt của Quy Duyên lúc đỏ lúc trắng, hơi thở ồ ồ nghe rất khó nhọc.
Huyết đao của hắn tuy nhanh nhưng cho dù cố gắng đến mấy gã cũng không sao đột phá được ánh tiêu của Ngao Tử Thanh, trái lại còn bị uy hiếp. Tuy gã không muốn lùi lại mà mất nhuệ khí trước đối phương, nhưng tình thế bắt buộc hắn phải lùi dần dần để tự cứu lấy mình.
Ngao Tử Thanh dừng tay không truy đánh, chỉ cười lạnh rồi quay sang tấn công những tên đệ tử Mai Lâm môn xung quanh. Tả chưởng hữu tiêu tả xung hữu đột, tiếng kêu gào thảm thiết vang lên liên tiếp, thi thể gục ngã liên tục.
Trận tiễn vừa rồi đã tiêu diệt khá nhiều đệ tử Mai Lâm môn, đồng thời cũng khiến chúng phải kinh dãi dồn lại, hàng ngũ rối loạn, tinh thần

bại hoại không còn ý chí giao đấu nữa.
Tiễn không cần dùng thêm, các đại hán Đại Lôi Giáo đang mai phục trong rừng cùng hò hét rồi xông cả ra, tuy nhân số không nhiều nhưng uy thế kinh người, làm cho đối phương phải kinh hãi vỡ mật.
Ngao Tử Thanh sấn tới mấy bước, vung Miên đao lên, lại có thêm mấy mạng người phải lìa bỏ cõi đời, chàng lạnh lùng nói:
– Bảo Nguyên, hôm nay ngươi không thể thoát được đâu.
Thì ra Bảo Nguyên đang điên cuồng xông vào giáo chúng Đại Lôi Giáo tấn công, Ngao Tử Thanh từ xa xa lướt lại gần hắn với một thân pháp nhanh như chớp, Miên đao bỗng được chàng phóng mạnh ra, bay đến trước mặt hắn. Xoẹt một cái, Quỷ Tiêu đã nhẹ rung lên, một cách thần kỳ hút lưỡi Miên đao trở lại.
Chỉ nghe một tiếng gào thảm rồi máu tươi phun ra như suối, Bảo Nguyên nằm ngửa dưới đất, trước ngực gã có một vết thương khủng khiếp, qua lớp máu thịt bầy nhầy có thể trong thấy cả quả tim đang thoi thóp nhảy. Gã há to miệng như muốn hít lấy không khí nhưng chỉ thấy từ miệng tuôn ra toàn là máu.
Các đệ tử Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo đều hét lên kinh hoàng, không còn tên nào dám lại gần Ngao Tử Thanh nữa, chàng tiến đến đâu thì chỗ đó náo loạn, người người ôm đầu bỏ chạy.
Trong khi đó, ở một góc khác của chiến trường, một tình thế khác đang xảy ra.
Cổ Đại Hồ đang say máu chiến đấu thì Tư Mã Minh Tử khóe miệng bỗng nở nụ cười lạnh, rồi tả thủ bất thần co duỗi một cái, từ trong ống tay áo bay ra một ngọn trủy thủ sáng loáng, cắm phập vào bả vai của Cổ Đại Hồ, sâu hơn một tấc.
Cổ Đại Hồ còn đang sửng sốt không hiểu vì sao mình lại bị ám toán thì bốn thanh quỷ đầu đao đã đồng loạt chém tới. Lão cười kì dị, rồi bất thình lình tung một chiêu Lang Nha Bổng về phía Tư Mã Minh Tử.
Tư Mã Minh Tử thấy chiêu thức của Cổ Đại Hồ quá mãnh liệt thì không dám ngang nhiên chống trả, vội lùi ra phía sau. Cây Lang Nha Bổng không trúng đích, trên đà phóng ra không thu về kịp nên quất đúng vào hai tên địch đang vây đánh Cổ Đại Hồ, chỉ nghe hự, hự hai tiếng rồi hai gã đã văng tuốt ra xa, nằm im không cựa quậy gì nữa.
Tư Mã Minh Tử và hay tên địch nhân còn lại thấy Cổ Đại Hồ chưa kịp thu Lang Nha Bổng về để xuất ra chiêu mới thì cùng nhào tới tấn công, thiết giản và hai thanh đao cùng nhắm lưng Cổ Đại Hồ mà đánh tới, tình thế vô cùng nguy kịch.
Bỗng nhiên cây Lang Nha Bổng lại vọt ngược trở lại, nhắm Tư Mã

Minh Tử đánh luôn ba chiêu. tuyệt học Xạ Hồng Tam Bổng quả nhiên danh bất hư truyền, hơn nữa khoảng cách lại quá gần nên Tư Mã Minh Tử dù cố gắng hết sức vẫn không sao né tránh được, lão rú lên một tiếng rồi gục xuống, cây Lang Nha Bổng đã cắm vào ngực trái của lão.
Cổ Đại Hồ hạ được đối thủ nhưng cũng trúng liên tiếp hai nhát đao trên lưng, miệng phun máu tươi, thân hình loạng choạng nhưng vẫn cố gắng dùng song chưởng phản công.
Mấy tên giáo chúng Đại Lôi Giáo thất thanh kêu lên:
– Tứ giáo đầu thọ thương rồi.
Cầu Thu Bang ở ngay cạnh đó, thấy nghĩa đệ bị thương thì đau lòng như cắt, nhưng không sao dứt ra được sự hợp công của Huyết Ma Tăng và Bạch Tôn. May thay lúc đó Ngao Tử Thanh đã quay đầu nhìn lại và thấy được tình hình. Chàng quát lớn:
– Bạch Môn chủ, để ta bồi tiếp ngươi.
Câu nói vừa dứt thì chàng đã hiện ra trước mặt Bạch Tôn, thân pháp thật là nhanh vô cùng. Bạch Tôn chưa kịp định thần thì đã thấy trước mắt ánh đao liên tiếp chớp động, đao chiêu vô cùng hiểm ác làm hắn phải thụt lùi ra sau mấy bước.
Nhờ có Ngao Tử Thanh đến tiếp viện nên Cầu Thu Bang chỉ phải chống đỡ một mình Huyết Ma Tăng, lão cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, vừa đỡ chiêu thức của Huyết Ma Tăng, lão vừa thét lớn:
– Mau đỡ Tứ giáo đầu ra phía sau! Lão Tứ, mau lui lại nghỉ ngơi.
Cổ Đại Hồ vẫn trừng trừng nhìn kẻ địch, dường như không muốn lui ra chút nào. Bốn năm tên giáo chúng Đại Lôi Giáo kẻ nắm tay người ôm chân kéo xềnh xệch lão về phía sau, bị kéo như thế nhưng Cổ Đại Hồ vẫn ngoác miệng chửi mắng kẻ địch không ngớt miệng.
Ngao Tử Thanh tuy đang giao đấu với Bạch Tôn nhưng vẫn không ngớt tranh thủ cơ hội giết thêm địch. Miên đao và Quỉ Tiêu lúc nào cũng biến hóa không ngừng, điểm trái chém phải, đã có thêm bốn tên đệ tử Mai Lâm môn thiệt mạng.
Bạch Tôn nghiến chặt răng, chiếc đoản qua trong tay càng lúc càng nhanh hơn, ánh kim quang từ từ biến thành một bức màn, chao đảo quanh người Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh không hề run sợ, Quỉ Tiêu vung lên chọc thẳng vào vùng kim quang, tiếng kim khí chạm nhau vang lên không ngớt, nảy lửa tung tóe. Hai người xoắn lấy nhau, không còn nhận rõ ai là ai nữa, chỉ thấy kim quang và ngân quang chớp chớp lóa mắt.
Chốc lát sau hai người lại phân ra, nhưng chỉ trong thoáng chốc đã lại hợp lại, chiêu thức lại tiếp tục được thi triển nhanh hơn, ác độc

hơn, tưởng chừng mãi mãi sẽ không bao giờ ngừng lại.
Sau chỉ vài lần phân rồi hợp, Ngao Tử Thanh và Bạch Tôn đã giao đấu hơn năm mươi hiệp, chiêu thức nào cũng vừa hiểm vừa nhanh, người ngoài chưa kịp nhìn ra chiêu thức này như thế nào thì chiêu thức sau đã tới.
Ngao Tử Thanh cất tiếng cười lạnh lùng, thân hình chàng như tan ra rồi tụ lại ở một vị trí cách vị trí cũ bốn, năm thước, lưỡi Miên đao nhằm cổ đối phương chém nhanh tới, vừa chuẩn xác lại nhanh nhẹn, nguy hiểm cùng cực.
Bạch Tôn không né tránh, hai chân đứng vững như bàn thạch, đoản qua phong bế thế công của đối phương, đồng thời phi cước phản kích.
Ngao Tử Thanh nhảy vọt lên cao, đảo nhanh trở xuống, đao chiêu phóng ra vun vút, trùm xuống đầu Bạch Tôn. Quỉ Tiêu trong tay chàng cũng gia tăng kình lực, hóa thành một luồng bạch quang đổ ụp xuống bao vây lấy đối phương, giọng chàng vang lên nghe lạnh toát:
– Ngươi lại đạp vào vết xe đổ rồi.
Bạch Tôn hừ lạnh một tiếng, đoản qua nhằm thẳng đánh ngược lên cao. Hàng loạt tiếng kim loại chạm nhau nghe chấn động thần hồn, kim quang và ngân quang dao động như những đợt sóng loang rộng ra rồi trong chớp mắt đã mất hết, hai bóng người tách ra, rồi lại nhập lại làm một, quay cuồng trong ánh hàn quang ngập trời.
Chiếc đoản qua trong tay Bạch Tôn rung lên, ngụy dị cùng cực bao trùm lấy người của đối phương.
Ngao Tử Thanh mím chặt đôi môi, thân hình di động nhanh như chớp trong một khoảng không gian vô cùng nhỏ hẹp. Trong nháy mắt chàng đã di động tạo thành vô số phương vị, người ngoài nhìn vào thì cứ như là chàng chẳng hề di chuyển, nhưng đoản qua của Bạch Tôn vẫn bám theo như hình với bóng.
Ngao Tử Thanh bỗng hít mạnh một hơi chân khí, tay rung mạnh. Lưỡi Miên đao mỏng dính nơi đầu Quỉ Tiêu hóa thành chiếc miệng đầy răng bén nhọn, tham lam cắn xé đầu cổ, vai, ngực, bụng và đôi chân của Bạch Tôn, hóa thành những làn khí lạnh sắc nhọn lạnh toát, cắt xé không gian. Thế công này cực nhanh, nhanh đến nỗi khiến cho người ta phải ớn lạnh thần hồn.
Bạch Tôn sợ đến nỗi mặt trắng bệch như một tờ giấy, liên tiếp lùi lại năm bước, thở hổn hển, miệng há hốc.
Ngao Tử Thanh cười lạnh một tiếng, thét lớn:
– Đảo chuyển càn khôn.
Sau tiếng quát đó, lưỡi Miên đao càng xoáy tít nhanh hơn, một đạo

hàn quang xuất hiện, trong chớp mắt đã lan rộng như cả một dãy Thiên Hà rơi xuống.
Gương mặt nhợt nhạt của Bạch Tôn co giật liên hồi, đột ngột lui lại hai bước, hữu thủ rung lên, đoản qua lập tức biến hóa thành muôn đạo hàn quang, tạo thành một bức màn che kín thân hình của lão, vô cùng đẹp mắt.
Võ học của Bạch Tôn làm cho Ngao Tử Thanh hơi kinh ngạc, không ngờ qua pháp của hắn lại kì diệu đến vậy, nếu như không tận mắt chứng kiến thì khó lòng có thể tin được đó là sự thật.
Ngao Tử Thanh nhanh chóng lướt mình ra ngoài, một chân chống xuống đất làm chân trụ, thân hình xoay tít như chong chóng, mũi đao liên tục từ trong vòng xoay đó điểm ra, ép buộc Bạch Tôn phải thụt lùi thêm hai bước nữa, chàng buông gọn bốn tiếng:
– Thạch Phá Thiên Kinh.
Lưỡi Miên đao rời khỏi đầu tiêu, di chuyển theo hình gấp khúc, sau đó đột ngột bắn xẹt về phía địch nhân. Lưỡi Miên đao như một trò ảo thuật, biến thành muôn vạn hình ảnh, chụp xuống đầu Bạch Tôn, rất kín kẽ, một con kiến cũng khó có thể thoát nổi.
Bạch Tôn nghiến chặt hàm răng, cố sức chống đỡ đao chiêu của Ngao Tử Thanh, hai tay lão ra chiêu liên tục. Hàng loạt tiếng leng keng vang lên rồi Ngao Tử Thanh thụt lùi ra sau hai bước, Bạch Tôn cũng phải lùi ra sau hơn năm bước mới dừng lại được.
Lúc này cả vùng Dã Địa Bình đã biến thành một biển máu, những tiếng gào rú từ cửa miệng của những kẻ trút hơi thở cuối cùng vang lên rùng rợn, làm cho người nghe phải khiếp đảm kinh tâm. Bóng người di chuyển qua lại chớp nhoáng, thây người liên tiếp ngã gục, có người của Mai Lâm môn, có người của Hoàng Long Bảo, cũng có cả giáo chúng của Đại Lôi Giáo.
Giữa biển máu đó, sinh mạng không ngừng bị tước mất, vậy mà không một người nào e sợ, họ hăng máu đánh nhau điên cuồng, không một ai thấy biểu hiện lòng nhân từ, bởi ai cũng muốn mình sống mà kẻ địch phải bị tiêu diệt.
Ở một góc trong Dã Địa Bình, Mã Uy Túc đang đánh nhau bất phân thắng bại với Hắc Sơn Phong. Vừa vung song chưởng ra chiêu, lão vừa la mắng:
– Các ngươi đúng là đã mất hết nhân tính, chờ cho bọn đệ tử bị tuyệt diệt thì mới chịu dừng tay hay sao?
Hắc Sơn Phong hừ lạnh một tiếng, nói:
– Chỉ khi nào các ngươi chịu ném binh khí đầu hàng, bằng không thì chẳng bao giờ bọn ta chịu ngưng tay.

Mã Uy Túc nổi giận gầm lên:
– Tiểu tạp chủng, lão phu cho ngươi chết không có chỗ chôn thây.
Hắc Sơn Phong cười lạnh không đáp, thân hình như một bóng ma lướt tới, không một tiếng động, trong chớp mắt đã đánh ra hơn mười hai cước, hai mươi ba chưởng.
Mã Uy Túc lui lại nửa bước, song chưởng múa lên, chưởng ảnh như một bức tường thành dựng đứng, hung hổ phản công.
Lúc này Sơn Thần Điền Tinh và Đinh Tứ cũng đang giao đấu kịch liệt. Điền Tinh là Nhị giáo đầu của Đại Lôi Giáo, thân hình tuy nhỏ bé nhưng nội lực vô cùng thâm hậu, so với Đinh Tứ còn có phần cao cường hơn. Sơn Thần Bổng của lão lại đã luyện được đến mức siêu phàm nhập thánh, ép cho Đinh Tứ không làm sao mà thi triển tuyệt học được. Tuy nhiên Đinh Tứ lại có sức vóc của một con trâu nước, lại thêm lối đánh bất kể sống chết, chiêu thức nào cũng như muốn cùng đối phương đồng quy ư tận nên tình thế cũng khó mà phân định kẻ thắng người thua.
Ở một chỗ khác, Thanh Sam Tú Sĩ Văn Phong Thái đối phó với Quái Cù Khách Dương Đại Trị tạm thời có thể duy trì được thế quân bình, lão tuy mang đầy mình thương tích nhưng nội lực vẫn còn khá dồi dào, không chịu kém Dương Đại Trị một chiêu nửa thức.
Phía xa xa, Đoàn Khôi, từng nổi danh là kẻ liều mạng bậc nhất Đại Lôi Giáo đang giao thủ với một trong nhị đại hộ pháp của Hoàng Long Bang là Đan Thương.
Đoàn Khôi cũng giống như Đinh Tứ, võ công tuy thua kém Đan Thương nhưng đánh liều mạng nên Đan Thương phải e dè, lão là đại hộ pháp của Hoàng Long Giáo, thân phận cực kì cao quý nên không dễ gì mà chịu cùng với một tên nô bộc của Đại Lôi Giáo đồng quy ư tận, vì vậy mà tình thế vẫn quân bình.
Gần đấy, Song Liên Tử Bành Lộ Siêu cũng đang kiềm tỏa Hoàng Long Bảo tam thị vệ. Ba người này đương nhiên là có võ công bất phàm, nhưng vì Bành Lộ Siêu thi triển Song Liên Tử thần kì, chẳng khác nào sóng triều liên tiếp nên bọn họ không dám tiến vào gần, vô phương thi triển tuyệt học.
Còn Độc Hạt Mỹ Nhân Lăng Hiểu Đồng thì đang giao đấu với Bảo Nguyên hòa thượng, kẻ vừa chạy thoát khỏi Quỉ Tiêu của Ngao Tử Thanh. Bảo Nguyên hòa thượng chọn Lăng Hiểu Đồng giao đấu vì nghĩ rằng một mỹ nhân liễu yếu đào tơ thì dễ ăn hiếp, ai ngờ giao đấu đã lâu mà vẫn không thể thắng được, lão nóng giận quát to:
– Mẹ nó, đồ quần thoa không chịu trốn dưới nách nam nhân mà lại ra ngoài tác oai tác quái. Lão tử sẽ cởi hết y phục của ngươi ra để coi

ngươi lì lợm đến bao giờ.
Bảo Nguyên hòa thượng là một cao thủ có hạng trong Vu Đao Môn, lại thêm mấy tên đệ tử Mai Lâm môn nhảy vào giáp công nên từ từ cũng bắt đầu dồn ép Lăng Hiểu Đồng vào thế bị động, chỉ còn chống đỡ mà thôi.
Kỳ Vũ thì thân đang ở trong vòng nguy hiểm, hiện thời trên mình đã trúng không biết bao nhiêu là thương tích, phải đối phó với bốn tay cao thủ của Hoàng Long Bảo vây công, hết sức nguy cấp. Lão liều mạng bỏ hết sống chết ra khỏi suy nghĩ, cắn răng giao đấu, như một con mãnh thú bị dồn vào chân tường, đang ra sức vùng vẫy trước khi buông xuôi chịu chết.
Văn Phong Thái đối phó với một mình Dương Đại Trị cũng đủ mệt, vậy mà còn thỉnh thoảng bị mấy tên đệ tử Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo bất ngờ đánh lén, nên các vết thương ban sáng bị vỡ ra, máu tươi ướt đẫm bộ y phục xanh. Thế nhưng lão vẫn cắn răng hồi thế phản kích, một tên đầu mục của Hoàng Long Bảo trúng kiếm của lão từ ngực xuống đan điền, gan ruột đổ ào ào trông vô cùng ghê rợn.
Nhưng gần như cùng lúc đó, song chưởng của Dương Đại Trí đã phóng tới rất gần, tình thế gần như không còn cách nào mà Văn Phóng Thái có thể thoát ra được.
Văn Phong Thái không hề né tránh, lão ưỡn ngực hứng hai chưởng của Dương Đại Trí, miệng phun máu tươi ồng ộc, rồi trong lúc Dương Đại Trí chưa kịp đảo bộ, lão đánh luôn một chưởng vào thiên linh cái của hắn.
Mã Uy Túc gầm lên:
– Bát đệ, lui ra mau.
Song song với tiếng quát, tả chưởng của lão quét mạnh về phía mấy tên đệ tử Hoàng Long Bảo đang định thừa cơ xông lên muốn kết liễu Văn Phong Thái. Lão phân tâm nên Hắc Sơn Phong không bỏ lỡ cơ hội áp sát, nhanh như chớp phóng một cước trúng đầu vai của lão.
Mã Uy Túc trúng một đòn tối tăm mặt mũi, tả chưởng vội dùng hết sức phóng ra một chưởng bức Hắc Sơn Phong phải lui lại, hữu chưởng thì gạt ngang, chém gẫy cổ một tên đệ tử Hoàng Long Bảo đang xông tới.
Tuy nhiên Hắc Sơn Phong một đòn đắc thủ nên dù phải thụt lùi cũng không dại gì bỏ lỡ cơ hội, lại nhảy bổ tới tấn công, không cho Mã Uy Túc có cơ hội chi viện cho Văn Phong Thái.
Cầu Thu Bang vừa đón đỡ chiêu thức tấn công của Huyết Đao Tăng, vừa để ý nhìn toàn cục, lão nghĩ:

– “Người của Đại Lôi Giáo tuy dũng mãnh không sợ chết nhưng địch nhân lại chiếm ưu thế về nhân số thì tình hình càng kéo dài, giáo chúng sẽ bị tử thương trầm trọng hơn. Cho dù địch nhân cũng phải trả một cái giá không nhẹ, nhưng..” Lão nghĩ vậy nên sợi kim tỏa liên trong tay lập tức gia tăng kình lực, tấn công như bão táp mưa sa không ngừng nghỉ về phía địch nhân, muốn kết thúc sớm để còn chi viện cho người khác.
Huyết Đao Tăng dường như cũng đoán được ý đồ của Cầu Thu Bang nên đối phương gia tăng kình lực thì hắn cũng gia tăng kình lực theo, quyết không cho đối phương thủ thắng. Song phương đều xác định đây là trận đấu sinh tử nên đều giở hết tuyệt học ra thi thố, quỷ thần trông thấy cũng phải khiếp đảm kinh tâm.
Trong khi đó, trận chiến giữa Ngao Tử Thanh và Bạch Tôn đã đến hồi quyết liệt nhất, và cũng đã đến thời điểm quyết định để phân thắng bại. Nghe “bùng” một tiếng thật lớn, rồi Ngao Tử Thanh loạng choạng lùi ra ba bước, còn Bạch Tôn thì văng tuốt ra xa ngoài mấy trượng.
Ngao Tử Thanh hít một hơi chân khí, quát lên một tiếng rồi nhảy vọt theo, Miên đao vung lên định kết liễu Bạch Tôn luôn cho xong chuyện.
Thân hình Bạch Tôn bỗng vọt lên trên cao tránh né chiêu Miên đao của Ngao Tử Thanh, đoản qua trong tay lão quạt ra thành một đám mây ngũ sắc phản kích lại.
Ngao Tử Thanh giật mình, vội dùng hết sức lực nhảy vọt ra xa, chàng không thể ngờ Bạch Tôn lại có thể dùng thủ đoạn cao minh như vậy, chỉ chút xíu nữa là chàng đã trúng đòn vừa rồi, có thể không toàn mạng. Trận đấu này khác xa với trận đấu trước, Bạch Tôn như đã hoàn toàn lột xác, không hề giống một tí nào với Bạch Tôn đã từng giao đấu với chàng tại Hổ Não Bôi vài ngày trước đây, có lẽ lão đã cố tình che giấu thực lực, nay đến lúc bị dồn ép quá lão mới phải dốc hết sức ra mà giao đấu.
Tính đến giờ song phương đã giao đấu hơn ba trăm hiệp, mỗi chiêu mỗi thức đều ẩn tàng sát cơ vô cùng tận, chỉ cần một bên sơ sẩy một chút là sẽ phải trả giá bằng chính sinh mạng của mình, không còn cơ hội để sữa chữa lỗi lầm nữa. Cả hai đều ra chiêu theo cảm giác và ý nghĩ của mình, không có cả thời gian để suy nghĩ mà điều chỉnh chiêu thức nữa.
Ngao Tử Thanh bỗng mím môi, tăng tốc rồi bất thần vung Miên đao tạo thành một đạo hàn quang kèm theo một làn khói trắng mờ ảo bay lên. Trong không gian xuất hiện mười một điểm hàn tinh, người ta

chưa kịp nhìn kĩ thì chúng đã biến mất, bay vọt về phía Bạch Tôn với một tốc độ nhanh không thể tả nổi.
Bạch Tôn không thể nào tránh khỏi, lão ngã ra đất, qua sắc mặt nhợt nhạt và gương mặt biến dạng của lão thì có thể đoán ra là lão đang chịu một nỗi đau đớn vô cùng tận.
Ngao Tử Thanh đứng thẳng, sừng sững như một bức tượng, trên nét mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, chỉ có bộ nho phục trắng khẽ lay động, giống một ma tượng hơn là người thật. Chàng lạnh lùng nói:
– Các bằng hữu Đại Lôi Giáo, mau trói Bạch Tôn lại.
Sáu tên giáo chúng Đại Lôi Giáo lập tức nhảy ra, kéo Bạch Tôn xềnh xệch về hậu tuyến của mình, đường đường là Môn chủ Mai Lâm môn mà bị bọn vô danh tiểu tốt lôi kéo sền sệt, không còn chút sức lực nào để phản ứng.
Một số đệ tử Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo định xông ra cứu người nhưng khi chạm phải ánh mắt đằng đằng sát khí của Ngao Tử Thanh thì chúng sợ nhũn người, không dám nhúc nhích, chúng biết rõ là không thể cứu thoát người trong tay của Quỷ Tiêu Ảnh.
Ngao Tử Thanh cao giọng nói:
– Các bằng hữu Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo, kẻ cầm đầu của các ngươi là Bạch Tôn hiện đang ở trong tay ta, các ngươi vẫn còn chưa chịu quăng binh khí đầu hàng ư?
Bỗng có một trung niên hán tử xuất hiện, mặt mày âm lạnh như hồn ma, quét mục quang nhìn Ngao Tử Thanh, giọng trầm trầm nói:
– Hoàng Long Bảo đâu phải là hạng để ngươi uy hiếp dễ dàng?
Ngao Tử Thanh cười ngạo nghễ nói:
– Rắn không đầu còn cố gắng chi cho thiệt thân? Bằng hữu, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.
Gã đại hán cười nhạt nói:
– Như Ảnh Truy Phong Bạch Điêu ta là đệ nhất Điện chủ của Hoàng Long Bảo, ta có toàn quyền thay thế Bạch Tôn lãnh đạo các huynh đệ Mai Lâm môn.
Ngao Tử Thanh cười ha hả nói:
– Bạch Điêu, cái đồ hèn nhát như ngươi mà cũng đòi cao giọng ư? Tại sao song phương đấu đến giờ này ngươi mới xuất hiện? Đủ thấy ngươi không đủ tư cách để làm việc lớn rồi.
Như Ảnh Truy Phong Bạch Điêu nổi giận quát:
– Ta là Nhị thủ lãnh trong chiến dịch làm cỏ Đại Lôi Giáo lần này, nếu có bản lãnh thì ngươi hãy bắt luôn cả ta đi, bằng không thì huynh đệ Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo khi nào giết sạch bọn Đại Lôi Giáo thì mới chịu dừng tay.

Ngao Tử Thanh nhếch mép cười nói:
– Ngươi tưởng ta không làm được ư?
Chàng cười lạnh một tiếng, tay rung lên, công ra liên tiếp chín đao, khí thế vô cùng mãnh liệt.
Bạch Điêu hú lên thật dài, thân hình lùi lại, đánh ra mười lăm chưởng, tiếp chiêu của Ngao Tử Thanh.
Trong lúc đó, trận huyết chiến càng lúc càng khốc liệt hơn, tiếng quát tháo, binh khí chạm nhau cùng với tiếng gào thảm của những kẻ lìa bỏ cõi đời trộn lẫn với nhau thành một thứ âm thanh khủng khiếp và vô cùng hỗn tạp. Nơi nơi trên Dã Địa Bình đều thấm đẫm máu và rải rác các bộ phận thân thể người, không còn phân biệt cái nào là của người Mai Lâm môn, Hoàng Long Bảo hay là Đại Lôi Giáo nữa, trong đầu của tất cả chỉ còn một ý nghĩ là phải giết chết cho bằng được đối phương.
Dần dà, phía Đại Lôi Giáo lâm vào thế hạ phong, ngoại trừ những người đứng đầu như Cầu Thu Bang, Ngao Tử Thanh ra, số còn lại đều đang bị nguy hiểm dưới áp lực của số đông người Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo, lớp trước ngã ra thì lớp sau đã tràn lên như nước vỡ bờ.
Ngao Tử Thanh vừa giao đấu với Bạch Điêu vừa quan sát toàn cục, chàng nghiến răng nghĩ thầm:
– "Muốn đẩy lui được cường địch thì xem ra ta xuất thủ không thể nào lưu tình được nữa rồi ..." Gương mặt tuấn mỹ của chàng bỗng lạnh như băng, một nụ cười âm trầm như từ mười tám tầng địa ngục thổi lên, ẩn tàng sát khí đầy vẻ khủng khiếp.
Ngao Tử Thanh bất ngờ đánh một chưởng cực kì hùng hậu rồi bỏ mặc Bạch Điêu, lướt người về phía Kỳ Vũ. Miên Đao vung lên, nhanh như chớp chém bay đầu hai trong ba tên đại hán đang vây công lão, tên còn lại may nhờ Bạch Điêu lúc đó đuổi kịp Ngao Tử Thanh và ra tay tấn công, buộc chàng phải thoái hậu nên mới thoát chết, nhưng cũng phải lùi ra sau cả chục bước, mặt tái mét.
Bạch Điêu tức giận gào lên:
– Xú tiểu tử kia, có giỏi thì đừng chạy trốn, ở lại cùng lão gia ngươi phân một trận thắng phụ xem nào.
Ngao Tử Thanh bật cười ha hả, thân hình lại nhảy vọt lên cao, phóng một cước vô cùng huyền ảo vào đầu Bạch Điêu, miệng cười nhạt nói:
– Lập tức phân định thắng phụ nào.
Bạch Điêu thấy cước đó quá lợi hại thì đành phải lùi ra sau một bước, từ từ xuất chiêu ra chống đỡ.

Phía xa xa, Cầu Thu Bang thấy bên mình đã bắt được Bạch Tôn, thủ lĩnh bên địch thì phấn chấn tinh thần, Kim Tỏa Liên trong tay vung ra như rồng bay phượng múa, tấn công ra liền hai mươi ba chiêu, buộc Huyết Ma Tăng phải lùi lại năm sáu bước.
Ngao Tử Thanh liếc mắt sang, thấy Cầu Thu Bang đánh một hồi lâu vẫn chưa kết thúc được thì lại đột ngột lướt đến bên lão, kêu lớn:
– Cầu Giáo chủ, lão hòa thượng này xin hãy giao lại cho tại hạ.
Cầu Thu Bang gật đầu, đánh thêm hai chiêu rồi lùi lại, nói lớn:
– Ngao thiếu hiệp xin hãy cẩn thận, hòa thượng này thân thủ không phải tầm thường.
Nói xong lão lướt người cản đường Bạch Điêu lúc này đang trờ tới, hai người lập tức xông vào đánh nhau liền.
Huyết Đao Tăng dù sao cũng là tôn sư một phái, nhãn quang và kinh nghiệm giang hồ đều không phải tầm thường. Lão thấy Bạch Tôn còn không phải là đối thủ của chàng thiếu niên Quỉ Tiêu Ảnh này thì không khỏi run sợ, tuy nhiên vẫn cố gắng đứng yên, nhìn Ngao Tử Thanh lăm lăm.
Ngao Tử Thanh nhìn bộ dạng của lão thì cười thầm, chàng bước tới hai bước, lạnh lùng nói:
– Huyết Đao Tăng, Bạch Tôn còn bị bại thì ngươi nhắm có thể đánh lại ta hay không?
Huyết Đao Tăng giật mình, lão đỏ mặt quát lớn:
– Xú tiểu tử, ngươi dọa lão gia ư?
Ngao Tử Thanh không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn Huyết Đao Tăng, ánh mắt âm u ngụy dị vô cùng.
Lúc này cuộc chiến tại Dã Địa Bình đã bước giai đoạn quan trọng nhất, Huyết Ma Tăng hít một hơi dài, nghiến chặt răng nói:
– Họ Ngao kia, Bạch Môn chủ nhất thời sơ suất nên mới bị bại, ngươi đừng lấy đó mà khinh người.
Ngao Tử Thanh cười ha hả nói:
– Không sai, Bạch Tôn có thể do sơ suất mà bại, nhưng không có gì đảm bảo là Huyết Đao Tăng sẽ may mắn hơn Bạch Tôn đâu nhé. Ngươi sống đến hôm nay tính ra cũng là quá đủ rồi, đêm nay sẽ là đêm đầu tiên ngươi có mặt ở địa phủ đó.
Huyết Đao Tăng ngày thường là bá chủ một vùng, nhất hô vạn ứng thì làm sao mà chịu nổi những lời lẽ này, lão gầm lên một tiếng rồi nhảy tới tấn công.
Lão vừa động thủ thì đệ tử Vu Đao Môn cũng ùa tới bao vây Ngao Tử Thanh vào giữa, đao tới tấp vung ra nhằm vào Ngao Tử Thanh mà chém tới.

Ngao Tử Thanh hừ lạnh một tiếng, Quỉ Tiêu quét ngang ra, khí thế ngất trời, kình lực tưởng như có thể bạt cả núi đồi.
Hàng loạt tiếng leng keng vang lên, vô số thanh đao đã vuột khỏi tay đệ tử Vu Đao Môn bay vọt lên không trung, lửa văng tung tóe. Cùng lúc là hàng loạt tiếng gào thảm nối tiếp nhau, thây người gục ngã, ngay cả Huyết Đao Tăng cũng loạng choạng thối lui ra sau bốn năm bước mới đứng vững được.
Ngao Tử Thanh đang đắc ý thì bỗng cảm giác như có hai mũi kim chích vào sau lưng, chàng nghiêng người liếc mắt nhìn sang thì thấy có một đôi mắt như hai luồng điện đang từ trong bóng tối nhìn ra, chiếu thẳng về phía chàng.
Chủ nhân của đôi mắt đó đứng trước cảnh chém giết loạn xạ mà không hề dao động, chỉ nội định lực đó cũng đủ chứng tỏ người này có võ công cao siêu khôn lường, không thể coi thường được.
Ngao Tử Thanh bất giác rùng mình một cái.
Tình hình cuộc chiến từ khi Ngao Tử Thanh bắt sống được Bạch Tôn và áp đảo Huyết Ma Tăng thì đã thay đổi theo chiều hướng có lợi cho Đại Lôi Giáo.
Tinh thần của giáo chúng được nâng lên cao ngất nên sức giao chiến cũng theo đó mà tăng theo. Bên Mai Lâm môn thì trái lại, vì thủ lĩnh bị bắt nên sĩ khí xuống cực thấp, hầu như đệ tử chỉ muốn bỏ chạy mà thôi.
Bành Lộ Siêu hú lên một tiếng, đánh mạnh đôi Song Liên Tử ra, một tên đầu mục của Hoàng Long Bảo không tránh kịp, cả binh khí và thân hình biến thành một đống bầy nhầy dưới đất.
Bảo Nguyên hòa thượng phi thân tới định giải vây cho tên đầu mục kia nhưng không kịp, thậm chí còn suýt mất mạng vì đường công hiểm hóc của Bành Lộ Siêu. Lão cuồng nộ gầm lên một tiếng, huyết đao co duỗi như điện, trong nháy mắt đã công Bành Lộ Siêu hai mươi mốt đao.
Bành Lộ Siêu gầm lên như con hổ bị thương, Song Liên Tử múa như điên cuồng đánh dạt Bảo Nguyên hòa thượng và gần chục tên đệ tử Hoàng Long bảo ra ngoài. Nhưng ngay khi đó thì Tư Mã Minh Tử thừa cơ sấn vào, thiết giản nhanh như chớp kích tới ...
Bành Lộ Siêu nghiến chặt hàm răng, thân hình cao lớn của chàng đột ngột ngã vùi xuống đất, cả thân hình chàng cùng sợi liên tử tạo thành một tư thế quái dị, cứ như thế xoay tròn như một chiếc thùng khổng lồ lăn xả vào phía địch nhân.

Ma Tiêu

Hồi 21
Đôi mắt bí mật

Một loạt động tác của Bành Lộ Siêu diễn ra chỉ trong khoảnh khắc, thiết giản của Tư Mã Minh Tử vừa đâm soạt vào người chàng thì cũng là lúc tuyệt kỹ "Tỏa Long Vương" của chàng phát sinh uy lực. Vù! Rốp! Thân hình ngũ đoản của Tư Mã Minh Tử càng bị ngắn hơn, cả chiếc đầu của tay sát thủ này như bị lút vào trong người, giữa hai khoảng vai.

Bành Lộ Siêu còn chưa kịp hoàn bộ thì Bảo Nguyên hòa thượng đã gầm thét như phát cuồng lao tới, thanh huyết đao trong tay lão vẽ lên một ánh hàn quang rực rỡ, nhắm người Bành Lộ Siêu chém tới.

Bành Lộ Siêu đã sức cùng lực kiệt, không thể né tránh, đành để cho thanh đao chém lút vào người. Chàng quát lớn một tiếng, ném bỏ sợi liên tử, dang hai tay xông vào Bảo Nguyên hòa thượng đánh liều mạng.

Bảo Nguyên hòa thượng kinh hãi định rút đao ra, nhưng lưỡi đao do chém quá sâu nên ngập vào xương, rút không ra. Lão chỉ bối rối trong nháy mắt thì đã bị hai cánh tay hộ pháp của Bành Lộ Siêu choàng qua cổ, siết lại thật mạnh. Tình hình lúc này là cả hai đều vận dụng hết sức mình, một muốn kết liễu đối phương, còn một thì muốn thoát ra khỏi tình cảnh nguy hiểm.

Ở cạnh đó, Kỳ Vũ gầm lớn một tiếng, lão vừa bị trường thương của Hồ Sơn Tử, một tên điện sĩ Hoàng Long Bảo, thích trúng đùi. Lão loạng choạng lùi lại, máu tươi tuôn ra ướt đẫm một bên chi dưới. Nghiến chặt răng để nén cơn đau, lão vung đao quét ngang ra, miệng phẫn hận quát:

– Lão tử quyết đồng quy ư tận với ngươi.

Hồ Sơn Tử cười lạnh nói:

– Ngươi cứ đi trước đi, đại gia chưa có hứng đồng hành với ngươi lúc này.

Kỳ Vũ chém liên tiếp hai mươi đao, quát:

– Lão tử quyết không chịu đi một mình, nếu không có tên cẩu tạp chủng Hồ Sơn Tử ngươi đi theo.

Lúc này Hắc Sơn Phong đang bị Mã Uy Túc tấn công ráo riết, buộc phải liên tiếp thoái lui, vô tình lại lùi đến chỗ Kỳ Vũ và Hồ Sơn Tử đang giao đấu. Thật ra đó là do Mã Uy Túc chiếm thượng phong nên muốn trợ giúp Kỳ Vũ. Lão chờ đúng lúc liền tấn công liên tiếp mười

chưởng, buộc Hắc Sơn Phong phải chống đỡ tối tăm mặt mũi, trong lúc đó lão đảo nhanh người, đánh luôn ra ba chiêu liên hoàn về phía Hồ Sơn Tử.
Hồ Sơn Tử kinh hãi, vội đưa tay lên hóa giải mà quên mất là còn Kỳ Vũ đang ở ngay bên cạnh. Kỳ Vũ không bỏ lỡ thời cơ, một đao nhanh như chớp đã vung ra, rạch một đường dài từ ngực xuống tận đan điền của Hồ Sơn Tử, còn bồi thêm một cú đá khiến cái xác của Hồ Sơn Tử văng ra xa đến bảy tám thước.
Hắc Sơn Phong trông thấy thế thì tức điên người, lão vừa múa chưởng đánh ra vừa hét lớn:
– Lão tiện nhân vô sỉ, thừa cơ đánh lén kẻ khác. Lão tử sẽ lấy mạng ngươi để tế vong linh của Hồ huynh đệ.
Đôi mắt của lão như tóe lửa, hơi thở nặng nề hồng hộc như trâu cày ruộng, mồ hôi ướt đẫm từ đầu đến gót chân, chiêu này đánh ra cũng dồn toàn lực, có lẽ lão muốn cùng đối phương liều một phen sống chết.
Mã Uy Túc không thèm phản bác, lão bình tĩnh ra chiêu, đôi chưởng của lão như một cặp binh khí sắc nhọn chẳng kém đao kiếm, lại biến hóa nhanh nhẹn dị thường.
Kỳ Vũ mình đầy máu, lão vừa thoát khỏi sự uy hiếp của Hồ Sơn Tử thì đã lại bị năm hảo thủ Mai Lâm Giáo vây công, trong đó có một người còn sống sót duy nhất trong nhóm Mai Lâm Ngũ Sát, cận vệ của Bạch Tôn, Cừu Kiếm Sĩ Từ Dũng.
Cả năm người đó đều như những kẻ điên không biết sợ chết, cứ nhào tới, binh khí bốn bề dày đặc đan thành một tấm lưới chụp lên đầu Kỳ Vũ.
Kỳ Vũ hú lên một tiếng dài, lão quyết định gạt bỏ sinh tử sang một bên, tay nắm chặt đao, tận lực vùng vẫy. Nhưng tình thế không dễ dàng chút nào, chỉ riêng Từ Dũng thì lúc bình thường Kỳ Vũ đã khó có thể đương cự, huống chi là trong tình cảnh này.
Từ Dũng vừa vung trường kiếm tấn công vừa cười lạnh nói:
– Lão tặc kia, ngươi mà sống sót được qua hôm nay thì lão tử không phải là người họ Từ nữa.
Kỳ Vũ nghiến răng quát:
– Lão tử cho dù có chết thì cũng phải cắt theo cái đầu của con rùa đen Từ Dũng mới được.
Từ lúc bắt đầu tới giờ, Từ Dũng ở sau phía sau đoàn quân liên hợp giữa Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo, không vôi chạm trán với hảo thủ mà chỉ đánh giết đệ tử cấp thấp của Đại Lôi Giáo nên hắn còn khá sung sức. Sau ba mươi thế kiếm thì cuối cùng mũi kiếm của hắn

cũng thích trúng mặt Kỳ Vũ.
Kỳ Vũ cắn răng chịu đau, vung ngược đao chém bay đầu một tên đại hán sử thương đang hợp công bao vây lấy mình, tuy nhiên đầu vai của lão cũng lãnh thêm một đao nữa. Ngay khi lão còn đang xây sẩm mặt mày thì Từ Dũng đã nhanh như chớp lia một đao nhanh ra.
Kỳ Vũ cơ hồ đành bó tay trước thế công vô cùng hóc hiểm đó thì bỗng đâu lại có cứu tinh xuất hiện. Ngao Tử Thanh như một con thần long từ trên trời bay xuống, trong nháy mắt đã đánh ra mười một chiêu đao về phía Từ Dũng và ba gã đại hán đang vây công Kỳ Vũ, làm cho cả bọn hết sức luống cuống, phải vội thu đao về chống đỡ, thế nguy của Kỳ Vũ nhờ đó cũng được tiêu trừ.
Mai Lâm Ngũ Sát có bốn người đã mất mạng về tay Ngao Tử Thanh nên vừa trông thấy chàng thì Từ Dũng đã cảm thấy máu sôi cuồn cuộn, hắn không để ý đến cấm lệnh của Bạch Tôn là không được đối đầu với Quỉ Tiêu nữa mà bỏ mặc Kỳ Vũ rồi quay lại dồn toàn lực đánh với Ngao Tử Thanh.
Huyết Đao Tăng cũng đã thoát khỏi sự liều mạng của Bành Lộ Siêu nên lập tức nhảy vào giáp công.
Ngao Tử Thanh không hề e sợ, thân hình di động như một bóng ma phiêu đãng dật dờ, hữu thủ đánh với Từ Dũng, còn tả thủ thì công kích Huyết Ma Tăng.
Từ Dũng do nóng lòng báo thù mà lại đánh mãi không được nên chiêu thế rối loạn, bỗng nghe hự một tiếng, hữu chưởng của Ngao Tử Thanh đã đánh mạnh vào ngực y.
Kẻ đứng đầu Mai Lâm Ngũ Sát không nói thêm được lời nào nữa, thân hình hắn đã văng ra xa, đầu đập vào đá đánh bốp một tiếng, não kèm máu đã văng ra tung tóe, chết ngay lập tức.
Gần như cùng lúc, Huyết Đao Tăng đã quét được một đao trúng tay Ngao Tử Thanh, nhưng chàng cũng đã kịp phóng một cước vô cùng hiểm độc về phía lão.
Lại nghe hự một tiếng nữa, Huyết Đao Tăng đã trúng cước trúng ngực, lão ọe một tiếng rồi phun máu tươi ồng ộc. Nhưng trước khi té ngã lão cũng đã dồn hết tàn lực, ném thanh huyết đao vào lưng Kỳ Vũ. Ngao Tử Thanh bất ngờ trước đòn này của lão nên ngẩn người ra giây lát, rồi vội vàng kêu lớn:
– Kỳ huynh, cẩn thận sau lưng.
Nhưng đã muộn, Kỳ Vũ lúc này mình đầy thương tích, sở dĩ đứng được tới giờ cũng là một chút dũng khí tàn, lão đang đánh nhau kịch liệt với ba tay hảo thủ Mai Lâm môn nên chẳng thể tránh kịp đao bay tới nhanh như chớp. Thanh huyết đao đã cắm sâu vào lưng lão, suýt

chút nữa đã xuyên luôn mũi đao ra trước ngực.
Kỳ Vũ ngửa mặt lên trời cười một tràng dài bi phẫn, lão thu hết tàn lực nhào tới chụp cổ một tên hảo thủ Mai Lâm môn, rồi trước khi hoàn toàn đứt hơi đã vặn gãy cổ hắn, thân hình của lão từ từ đổ xuống cùng với tên hảo thủ Mai Lâm môn xấu số kia.
Cảnh chiến trường mỗi lúc một thảm khốc hơn, tử thi ngổn ngang, máu chảy đọng thành vô số vũng. Chỉ cần nhìn cảnh tượng trên Dã Địa Bình lúc này một lần thì chắc chắn không ai có thể quên được.
Lúc này Bạch Điêu đã đổ mồ hôi ướt đẫm lưng áo, hắn đã vận dụng toàn bộ chân lực để đấu với Cầu Thu Bang nhưng vẫn lực bất tòng tâm, phải liên tục thoái hậu.
Ngao Tử Thanh kêu lớn:
– Cầu giáo chủ mau kết liễu hắn đi, chúng ta đã gần khống chế được toàn cục rồi.
Cầu Thu Bang tuy võ công cái thế nhưng tâm tính lại thuần hậu, vì vậy chiêu số hiếm có sát thủ tàn độc để sớm kết liễu đối thủ, nên đánh nãy giờ vẫn chưa xong. Nghe Ngao Tử Thanh nhắc, lão cười ha hả nói:
– Hắn không chạy khỏi đâu.
Bạch Điêu vừa ra sức chống đỡ, vừa nghiến răng chửi:
– Thật là ba hoa không biết thẹn, có giỏi thì cứ kết liễu thử xem sao, muốn chết thì tất cả chúng ta cùng chết.
Hắn đang định liều mạng thì bỗng từ trong rừng có tiếng nói oang oang vang ra:
– Các sở thuộc Mai Lâm môn và Hoàng Long Bang lập tức triệt thoái.
Toàn thể người của Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo, kể cả Bạch Điêu nghe tiếng nói ấy thì đều lập tức thu binh khí, liên tục lui lại như muốn rút lui.
Giáo chúng Đại Lôi Giáo thấy tình thế bỗng nhiên thay đổi thì ngớ cả người ra, Ngao Tử Thanh quát lớn:
– Mau phóng Đại Lôi đạn.
Tất cả các đệ tử Đại Lôi Giáo nghe tiếng quát của Ngao Tử Thanh thì như bừng tỉnh, ai còn cử động được đều lấy Đại Lôi đạn ném ra. Lập tức thoái binh bên phía Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo hỗn loạn, tiếng đạn nổ rầm trời, tiếng gào la thảm thiết, mùi khét nồng nặc. Đại Lôi đạn tuy không đả thương được cao thủ bên Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo nhưng cũng giết được rất nhiều đệ tử cấp thấp. Thiệt hại nhân mạng của liên minh nhiều gấp ba bốn lần bên Đại Lôi Giáo.
Ánh lửa hắt lên gương mặt của Ngao Tử Thanh xanh lè, cộng thêm

vẻ lạnh lùng tàn nhẫn khiến chàng trở nên như một ác thần. Trong mớ âm thanh hỗn độn đó, tiếng chàng vang lên như sấm rền:
– Đừng để địch nhân chạy thoát.
Giáo chúng Đại Lôi Giáo la hét vang trời, lập tức đuổi theo truy kích, lại có thêm một số không nhỏ các đệ tử Mai Lâm môn và Hoàng Long Bang mạng vong, cục diện trở nên náo loạn đến mức không có gì có thể vãn hồi được.
Tuy nhiên sức lực của giáo chúng Đại Lôi Giáo cũng đã cạn kiệt sau một trận ác đấu kinh hồn nên họ chỉ truy kích được một quãng ngắn rồi đành để cho số người còn lại của Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo chạy đi.
Cuối cùng thì Dã Địa Bình cũng trở lại sự tĩnh lặng vốn có của nó. Chỉ khác chăng là lúc này có thêm vô số tử thi ngổn ngang, cùng máu me vương vãi khắp nơi, cùng mùi khét lẹt bốc lên kinh khủng.
Đại Lôi Giáo đã chiến thắng, nhưng đó là cái thắng trong gian nan, đau khổ đến cực cùng. Cái giá của thắng lợi thật quá đắt, ai cũng trầm mặc, không nói nên lời.
Một lúc sau, Ngao Tử Thanh bước đến bên Cầu Thu Bang, giọng khàn đặc nói:
– Giáo chủ không sao chứ?
Cầu Thu Bang cất giọng vô cùng mỏi mệt nói:
– Lão phu không hề gì? Nhưng Ngao Tử Thanh thì hình như đã trúng thương ...
Ngao Tử Thanh gượng cười đáp:
– Chút thương thế ngoài da này có gì đáng kể.
Thật ra thì toàn thân chàng lúc này không có chỗ nào là không cảm thấy đau nhức, khí huyết chạy loạn xạ trong kinh mạch.
Mã Uy Túc cũng bước tới gần, mỗi bước đi của lão đều rất nặng nề, nghe như tiếng xương cốt đang rã rời từng khúc, lão trầm giọng nói:
– Chúng ta đã thắng ...
Điền Tinh không buồn di động, lão đứng một chỗ nói:
– Cuối cùng thì coi như cũng đã trút được một phần oán khí trong lòng.
Cầu Thu Bang thở dài nói:
– Thắng như nguyên khí của Đại Lôi Giáo ta đã bị tổn thương trầm trọng, tinh anh của giáo cũng bị mất mát khá nhiều.
Ngao Tử Thanh cất giọng nghiêm trang nói:
– Cầu giáo chủ, trong hoàn cảnh vừa rồi thì giữ được tình thế như thế này cũng là quá tốt rồi. Lần này kể như Mai Lâm môn hoàn toàn bị sụp đổ, người chết vô số, Môn chủ Bạch Tôn cũng bị ta bắt sống.

Vu Đao Môn tuy số tử nạn không nhiều nhưng Môn chủ Huyết Đao Tăng cũng bị đánh cho trọng thương, rất có thể từ nay không còn có thể gây sóng gió nữa đâu.
Văn Phong Thái sau cơn ho sù sụ cũng góp lời:
– Chỉ có hai canh giờ mà cứ như đã qua cả kiếp người ...
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Cuối cùng thì chúng ta vẫn trụ vững được, chỉ cần chủ lực còn thì lo gì không gầy dựng lại được cơ chứ?
Cầu Thu Bang đưa mắt nhìn những tử thi ngổn ngang dưới đất một lượt, bỗng lão giật nảy người, thất thanh kêu lên:
– Lục đệ, lục đệ ơi ...
Lão chạy tới ôm thi thể Bành Lộ Siêu lên, toàn thân run run, nước mắt ướt đẫm.
Phía bên kia cũng có tiếng Cổ Đại Hồ khóc rống lên:
– Kỳ Vũ ... Kỳ Vũ ...
Cầu Thu Bang bàng hoàng quay người lại, kêu to:
– Kỳ Vũ cũng đi rồi ư?
Ngao Tử Thanh cúi đầu, trầm giọng nói:
– Kỳ huynh ra đi rất oanh liệt, chính mắt tại hạ nhìn thấy cho đến phút cuối cùng Kỳ huynh vẫn làm cho kẻ địch khiếp đảm tâm thần.
Cổ Đại Hồ quệt nước mắt, nghiến răng nghiến lợi nói:
– Bọn súc sinh! Bọn cẩu tạp chủng! Sẽ có ngày Cổ đại gia tìm đến tận ổ của các ngươi rồi giết cho kỳ tuyệt hết thì mới cam lòng ...
Cầu Thu Bang đứng thẳng lên, thở dài nói:
– Thôi đừng khóc mắng nữa, đối phương cũng đã trả một cái giả không nhỏ để giết được các huynh đệ Đại Lôi Giáo ta. Ôi sóng gió trên giang hồ ...
Cổ Đại Hồ giậm chân nói:
– Như vậy còn chưa đủ, tất cả bọn súc sinh đó phải chết hết thì mới đủ đền mạng ...
Cầu Thu Bang khẽ nhắm mắt lại, giọng lão bình thản nói:
– Lão tứ, ngươi giết hết người của Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo rồi thì các huynh đệ của chúng ta có sống lại được không? Hay là lại có thêm một số huynh đệ Đại Lôi Giáo phải ra đi nữa?
Cổ Đại Hồ nghiến răng nói:
– Chúng ta còn một giọt máu cũng phải phân thây bọn chúng ra thì mới hả dạ.
Ngao Tử Thanh liếm liếm đôi môi khô ráp của mình rồi từ từ nói:
– Khi song phương có xung đột thì ai cũng vì chủ của mình mà tận lực sát địch. Công bằng mà nói thì chúng ta cũng đâu có nhân từ hơn

đối phương, thậm chí thủ đoạn còn có phần tàn ác hơn nữa là đằng khác, cứ thử nhìn số người bị tử thương bởi loạn tiễn, Đại Lôi đạn thì cũng có thể thấy được. Trên đấu trường ai cũng phải giành phần sống cho mình, không thể trách ai cả.
Cổ Đại Hồ thở dài, gương mặt lão hiện rõ vẻ mệt mỏi, xúc động chen lẫn đau đớn bi thương.
Cầu Thu Bang trầm giọng nói:
– Nhị đệ, ngươi hãy kiểm điểm lại binh mã và lo phần hậu sự, thi thể của địch nhân cũng an táng luôn đi.
Điền Tinh lãnh mạng ra đi, Cầu Thu Bang lại nhắm mắt lại, thở dài thườn thượt.
Ngao Tử Thanh hạ giọng hỏi:
– Cầu giáo chủ đang lo nghĩ chuyện gì vậy?
Cầu Thu Bang mở mắt, cất giọng ai oán nói:
– Trong lúc giao đấu với địch nhân, cứ mỗi lần nhìn thấy một người của bản giáo ngã xuống, bất kể người đó có thân phận cao hay thấp, lão phu đều cảm thấy đau đớn như bị cắt đi một miếng thịt. Hình ảnh tàn khốc của cuộc chiến hôm nay chắc chắn sẽ không bao giờ nhạt nhòa trong tâm trí lão phu.
Cổ Đại Hồ nghe thế thì giận sôi lên, thở hổn hển nói:
– Đại ca, chúng ta đánh thẳng vào sào huyệt của Hoàng Long Bảo, đánh cho chúng tan tác không còn chốn nương thân ...
Ngao Tử Thanh nhíu mày, lắc đầu đáp:
– Tứ khoái đầu, hiện giờ thực lực của ta không còn là bao, không thể giao đấu nữa đâu.
Cầu Thu Bang trầm giọng nói:
– Lão phu hành tẩu hơn ba mươi năm, thành lập Đại Lôi giáo cũng hơn hai mươi năm rồi, cũng đã trải qua không biết bao trận chiến lớn nhỏ, nhưng giao đấu không còn chút nhân tính nào như vừa rồi thì quả là lần đầu tiên.
Ngao Tử Thanh thở dài nói:
– Thói thường trên giang hồ là vậy mà, người ta đối xử với mình ra sao thì mình nên đối xử gấp mười lần như thế, ân thù đều phải như vậy, mọi người cũng không nên canh cánh trong lòng như thế.
Cầu Thu Bang lắc đầu nói:
– Người ta ai cũng chỉ có một cái mạng, mất rồi thì không có cách gì lấy lại được. Các huynh đệ của lão phu đi rồi, không sao trở về nữa ...
Ngao Tử Thanh cắn môi nhịn đau từ vết thương ở chân, khẽ nói:
– Cầu giáo chủ, theo ý tại hạ thì thực lực của Hoàng Long Bảo không

chỉ có bấy nhiêu, nếu chúng ta không đề phòng thì sẽ rất nguy hiểm.
Cầu Thu Bang gật đầu nói:
– Rất phải, nhưng chúng ta đã tổn thất khá nặng, nếu địch lại tới tấn công thì e rằng ...
Ngao Tử Thanh cười nói:
– Trong tay chúng ta còn một con tin rất đáng tin cậy là Bạch Tôn. Đó là một lá chắn rất hữu hiệu cho chúng ta về sau, chúng ta chưa đến nỗi tuyệt vọng đâu, nhưng chúng ta tốt nhất cũng nên rời đi ngay lập tức.
Cầu Thu Bang gật đầu đồng ý, sau đó đoàn người lập tức lên đường.
o O o Trời vừa hửng sáng.
Hơn năm trăm giáo chúng Đại Lôi Giáo giờ chỉ còn lại trên dưới hai trăm người lên đường về Lão Gia Tập, mà cũng chẳng còn ai lành lặn cả, dưới ánh dương quang mặt ai cũng lộ rõ vẻ mệt mỏi cực độ, quần áo dính máu lem luốc.
Đoàn người về tới cửa rừng nơi dẫn vào Lão Gia Tập thì đã thấy Kim Hồ Ly Dị Liên Hàng soái lãnh chúng đệ tử ra nghênh đón. Lão thấy thần thái mệt mỏi của mọi người thì hốt hoảng nói:
– Giáo chủ, chúng ta ...
Cầu Thu Bang thở dài nói:
– Chúng ta không thất bại, thắng trận rồi, đối phương bị thương vong còn nhiều hơn bên ta.
Một tên đệ tử bước tới trước mặt Ngao Tử Thanh nói:
– Ngao đại hiệp, Lý cô nương đang rất sốt ruột chờ tin tức của Ngao đại hiệp.
Ngao Tử Thanh giơ tay áo chùi mồ hôi trán rồi cười nói:
– Giờ thì chắc Lý cô nương hay tin rồi.
Sau khi mọi người ổn định thì do Cầu Thu Bang trong lòng vẫn còn nặng trĩu nên mọi việc trong giáo lão đều giao cho Điền Tinh và Mã Uy Túc xử lý. Mã Uy Túc cũng rất có tài lãnh đạo nên việc gì cũng sẽ đều được giải quyết nhanh lẹ, gọn gàng.
Trước khi mọi người tản ra, ai về phòng nấy thì Ngao Tử Thanh khẽ nói với Mã Uy Túc:
– Ngũ giáo đầu à, nhất thiết phải canh phòng tên Bạch Tôn thật cẩn thận, chúng ta còn cần đến hắn đấy.
Mã Uy Túc gật đầu, rồi quay lại đám đệ tử nói:
– Lời của Ngao đại hiệp nói rất có lý, các ngươi cũng nghe rồi đó. Tuy rằng qua một cuộc ác chiến thì ai cũng mệt mỏi, nhưng nhất thiết không được quên bổn phận của mình. Các huynh đệ phải canh phòng cẩn thận, cảnh giác hơn nữa, không thể để xảy ra sai sót gì

mà mang tội.
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Ngũ giáo đầu cũng đi nghỉ ngơi nhé, tại hạ cáo lui.
Ngao Tử Thanh không về phòng mà đi thẳng đến phòng của Lý Mộng Hàn.
Chàng vừa gõ cửa thì cửa phòng đã mở ra ngay, Lý Mộng Hàn xuất hiện ngay giữa cửa trông diễm lệ như một đóa hoa xuân.
Ngao Tử Thanh hít một hơi dài, nhìn Lý Mộng Hàn gượng cười nói:
– Nàng trông dáng vẻ của ta lúc này chắc là lôi thôi lếch thếch lắm phải không?
Lý Mộng Hàn tươi cười, không khẳng định cũng chẳng phủ định.
Ngao Tử Thanh bước vào phòng, cửa phòng vừa đóng lại thì nàng đã ngồi vào lòng chàng, nũng nịu nói:
– Thanh ca không bị sao chứ? Muội lo lắng suốt cả đêm, chỉ sợ Thanh ca vì xông pha trước đầu tên mũi giáo của đối phương mà ...
Ngao Tử Thanh nhắm mắt lại, cố giữ vẻ mặt bình tĩnh trước những cái đau ê ẩm thân mình rồi thở ra một hơi dài, nói:
– Mộng Hàn, rót cho ta một chén trà trước đã.
Lý Mộng Hàn ngồi bật dậy, kêu lên:
– Ui trời, muội thật là ... Cứ gặp Thanh ca là muội chẳng còn nhớ gì nữa.
Nàng vội vàng rót một chén trà đưa cho Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh chậm rãi uống chén trà nóng, trong người cũng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.
Lý Mộng Hàn ngồi trong lòng Ngao Tử Thanh, dung hai nắm tay nhỏ xíu của mình đấm đấm lên đùi chàng.
Ngao Tử Thanh hơi nhíu mày, Lý Mộng Hàn đấm trúng vết thương làm chàng đau nhói nhưng không dám mở miệng kêu la, cũng chẳng dám bảo nàng ngừng đấm, đành cắn răng chịu vậy.
Nhưng Lý Mộng Hàn cũng thấy được máu tươi đang thấm ra ngoài, nàng hoảng hốt kêu lên:
– Thanh ca bị thương ư?
Rồi không chút e dè đã xé toạc ống quần của Ngao Tử Thanh ra để xem xét vết thương. Nước mắt tuôn như suối, nàng nghẹn ngào nói:
– Thật là ác độc, vết kiếm đâm sâu đến thế này thì chắc là Thanh ca phải đau đớn lắm ...
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Vết thương bé bé này thì có sao đâu.
Lý Mộng Hàn vội lấy nước nóng rửa vết thương, sau đó dùng kim sang rắc lên, băng bó lại cẩn thận, thổn thức nói:

– Hồi nãy muội đấm trúng vết thương chắc là đau lắm, sao Thanh ca không kêu lên cho muội biết?
Ngao Tử Thanh nhìn sâu vào mắt Lý Mộng Hàn, dịu giọng nói:
– Chỉ cần nhìn thấy muội thì bao nhiêu đau đớn ta đều không xem là gì.
Đôi môi anh đào của Lý Mộng Hàn hé mở, hơi thở nàng gấp gáp một chút rồi lại trở lại bình thường, nàng dịu giọng nói:
– Tuy Thanh ca không coi trọng những thương thế như vầy, nhưng lòng muội thì đau như cắt. Thanh ca phải hứa với muội là từ nay sẽ phải giữ gìn thân thể mình, không được để xảy ra như vậy nữa.
Hai mắt nàng lại ngân ngấn lệ, rồi chậm rãi cởi áo của Ngao Tử Thanh ra để xem xét các vết thương trên người chàng. Càng phát hiện ra nhiều vết thương thì nét mặt nàng càng đau khổ, sắc mặt cũng tái đi, Lý Mộng Hàn run run nói:
– Không biết Thanh ca làm sao mà có thể chịu đựng nổi trước bao nhiêu là vết thương đau đớn như vầy ... Muội chỉ nhìn thôi là đã chịu không nổi.
Ngao Tử Thanh nghiêm nghị nói:
– Thương thế bên ngoài thì có gì là đáng kể đâu. Cho dù thể xác có đau đớn bao nhiêu ta cũng không ngại, chỉ ngại nhất là những đau khổ trong tâm hồn mà thôi ...
Lý Mộng Hàn nói qua làn nước mắt:
– Thanh ca, muội sẽ chăm sóc Thanh ca đến trọn đời.
Ngao Tử Thanh ôm lấy bờ vai tròn lẳn của nàng, ôn tồn nói:
– Đừng khóc nữa, ta vẫn còn nguyên vẹn đây mà ...
Lý Mộng Hàn lau nước mắt, bình tĩnh nhẹ nhàng rửa các vết thương, chỗ nhẹ thì rắc kim sang, chỗ nặng thì sau khi rắc kim sang lại băng bó cho cẩn thận. Nàng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Ngao Tử Thanh mà lòng nghe quặn thắt lại, nước mắt lại tuôn trào, cảm giác của nàng lúc này còn đau đớn hơn là chính nàng phải chịu những vết thương đó nữa.
Ngao Tử Thanh xúc động đến run người, chàng cố đè nén cảm xúc, cất giọng bình tĩnh nói:
– Mộng Hàn, nàng đừng quá lo như thế. Sống trong giang hồ thì đổ máu là chuyện bình thường mà. Đối với ta thì thương thế này có là gì đâu, trước đây ta đã từng trúng thương tích còn nặng gấp mười lần thế này mà vẫn sống khỏe mạnh đến bây giờ đấy, nàng thấy không?
Lý Mộng Hàn lắc đầu thở dài nói:
– Mỗi một vết thương trên mình Thanh ca là một vết đao trong lòng muội, sao mà muội không lo cho được chứ?

Ngao Tử Thanh cúi đầu xuống hôn nhẹ lên trán nàng, dịu giọng nói:
– Ta biết, ta biết, từ nay ta sẽ luôn cẩn thận tự bảo vệ mình. Ngày trước ta bất cần đời, không coi cái chết ra gì, nhưng bây giờ thì khác rồi, vì ta còn có muội ...
Lý Mộng Hàn đưa tay bịt miệng Ngao Tử Thanh lại, ngả đầu vào vai chàng, run run giọng nói:
– Đừng nói đến cái chết, muội sợ ...
Ngao Tử Thanh bật cười nói:
– Được, vậy thì từ nay hai chúng ta sẽ không ai được nhắc đến cái chữ đó nữa.
Lý Mộng Hàn tươi cười ngẩng mặt nhìn Ngao Tử Thanh, nói:
– Muội còn chưa hỏi Thanh ca tình hình đêm qua ra sao? Người của Đại Lôi Giáo bị thương vong thế nào? Nghe nói là địch nhân còn tổn thất nặng nề gấp ba bốn lần chúng ta phải không?
Ngao Tử Thanh thở dài nói:
– Chúng ta đã chiến thắng, nhưng cái giá phải trả quá lớn. Lục giáo đầu Bành Lộ Siêu cùng với Kỳ Vũ đã hy sinh, quá nửa giáo chúng Đại Lôi Giáo cũng chết trận, đó là chưa kể số bị thương ...
Lý Mộng Hàn kinh hãi nhìn Ngao Tử Thanh trân trân, một lúc sau nàng mới thở dài nói:
– Thanh ca, chúng ta đánh giết sát phạt lẫn nhau như thế để làm gì? Vì danh?
Vì lợi? Hay vì tranh hơn thua với nhau một câu nói?
Ngao Tử Thanh nhìn sâu vào mắt nàng, trầm giọng nói:
– Nàng hỏi đúng lắm, chỉ riêng đêm qua đã có không biết bao nhiêu sinh mạng mất đi. Chính ta đôi lúc cũng lấy làm lạ là tại sao con người có thể xem thường sinh mạng của đồng loại đến như vậy? Có lẽ lăn lộn giang hồ lâu năm nên tâm hồn đã chai sạn nhiều rồi, nhìn một con người ngã xuống, ta không còn cảm giác gì nữa ...
Lý Mộng Hàn gục đầu vào lòng Ngao Tử Thanh, nói:
– Thanh ca, sau khi mọi việc bình yên, chúng ta hãy rút lui khỏi giang hồ, tìm một nơi nào thật yên bình mà sinh sống.
Ngao Tử Thanh nâng mặt Lý Mộng Hàn lên, nhìn vào gương mặt xinh đẹp của nàng, mỉm cười nói:
– Từ khi gặp nàng thì ta đã thay đổi toàn bộ tư tưởng của mình và bắt đầu có ý nghĩ đó. Muội là người tốt nhất trong thiên hạ, chỉ có muội là người duy nhất có thể cải biến Quỷ Tiêu Ảnh mà thôi.
Lý Mộng Hàn mỉm cười nhìn Ngao Tử Thanh, bỗng nàng “a” lên một tiếng rồi nói:
– Thanh ca, phụ thân muội nói là có chuyện cần thương lượng với

Thanh ca, nhưng cứ mỗi khi gặp Thanh ca là muội lại quên hết mọi chuyện khác ...
Ngao Tử Thanh ôm ghì lấy Lý Mộng Hàn, hôn nàng đắm đuối. Lý Mộng Hàn cũng ngắm nghiền mắt lại tận hưởng hương vị tình yêu. Hai người ôm chặt nhau một lúc bỗng Lý Mộng Hàn bừng tỉnh, đẩy Ngao Tử Thanh ra rồi đỏ mặt nói:
– Đủ rồi ...
Ngao Tử Thanh nhìn Lý Mộng Hàn cười cười, nói:
– Thế mà đủ rồi ư? Không đâu, cả đêm còn chưa thấy đủ nữa là ...
Lý Mộng Hàn nhăn mũi nói:
– Thôi đi, giờ thì Thanh ca mau đi nghỉ ngơi cho lại sức, kẻo lại đổ thừa rằng người khác làm cho mình mệt.
Ngao Tử Thanh nheo nheo mắt nhìn Lý Mộng Hàn nói:
– Thương thế thì đã được băng bó lại cả rồi, hiện giờ trong người ta đã khỏe, chỉ cần có muội ...
Lý Mộng Hàn dúi vào tay Ngao Tử Thanh chén trà nóng, cười nói:
– Thôi thôi, thương thế thì đã được băng bó rồi, trà nóng thì cũng đã uống rồi, Thanh ca mau đi ra cho, kẻo người ta thấy thì ... người ta ... cười chết ...
Ngao Tử Thanh chậm rãi hớp từng ngụm trà nhỏ, vừa nhìn Lý Mộng Hàn vừa nói:
– Muội cũng phải nghỉ ngơi đó, thương thế vừa lành lặn thì chớ nên cử động nhiều, tối nay ta sẽ trở lại thăm muội.
Lý Mộng Hàn gật đầu nói:
– Thanh ca đừng quên là phụ thân muội có chuyện cần gặp Thanh ca nhé, sau khi nghỉ ngơi thì Thanh ca nhớ đi gặp người. Chẳng biết có chuyện gì gấp gáp mà ...
Ngao Tử Thanh đứng dậy, hôn nhẹ lên má Lý Mộng Hàn rồi nói:
– Được rồi, nhạc phụ đại nhân cho gọi thì tiểu tế làm sao dám chậm trễ chứ.
Ta thay đổi y phục xong thì sẽ lập tức đi ngay, như vậy được chưa hả Ngao phu nhân?
Lý Mộng Hàn đỏ bừng mặt, đấm nhẹ vào vai Ngao Tử Thanh một cái, nũng nịu nói:
– Thật là không biết xấu hổ ...

Ma Tiêu

Hồi 22
Chân tướng bắt đầu lộ

Ngao Tử Thanh đi đến một gian nhà nhỏ khác ở Lão Gia Tập thì dừng chân lại.
Gian nhà này thấp nhỏ, đơn sơ, xem ra chủ nhân của nó không khá giả lắm.
Chủ nhân gian nhà dành ra ba phòng, một cho Lý gia phụ tử, một cho Cổ Đại Hồ và phòng còn lại thì dành cho hai tên đầu mục của Đại Lôi Giáo. Bên ngoài gian nhà còn có bốn tên đệ tử Đại Lôi Giáo lãnh nhiệm vụ canh phòng, để cho những người bên trong yên tâm nghỉ ngơi.
Thấy Ngao Tử Thanh đến, bốn tên đệ tử lập tức cúi người thi lễ, xong rồi lập tức tránh ra một bên nhường đường. Vừa bước vào nhà, Ngao Tử Thanh đã nghe một mùi ẩm mốc xộc lên mũi.
Trời đã tối, trong nhà chỉ có một chiếc đèn dầu nhỏ, tỏa ánh sáng vàng vọt, không đủ để xua hết bóng tối ra ngoài. Lý Toàn Sáng đang ngồi trên một chiếc ghế, trầm tư suy nghĩ. Lúc này lão không còn là bang chủ nhất hô bá ứng nữa, sắc mặt lão hơi tái, dáng ngồi trông cũng cô đơn đến lạ lùng.
Thấy Ngao Tử Thanh bước vào, Lý Toàn Sáng lập tức đứng dậy mời chàng ngồi. Chờ Ngao Tử Thanh ngồi xuống, lão mới từ tốn nói:
– Ngao thiếu hiệp, người ta thường nói đánh nhau vỡ đầu mới nhận ra bằng hữu. Ngao thiếu hiệp chặt đứt ba ngón tay của lão phu, lão phu vốn ôm hận trong lòng. Không ngờ sau này cũng lại chính Ngao thiếu hiệp cứu cha con lão phu, làm cho lão phu lại rất cảm kích ...
Ngao Tử Thanh gượng cười nói:
– Việc xung đột lúc trước tại hạ thực tình áy náy không yên. Lúc ấy ... lúc ấy tại hạ cũng quả thật có nóng nảy ...
Lý Toàn Sáng lắc đầu nói:
– Lão phu nhắc lại chuyện này không phải là trách cứ thiếp hiệu, trong lòng lão phu bây giờ chỉ còn có cảm kích mà thôi. Thật ra lúc đó chính lão phu mới là người không phải. Giang hồ là như vậy, chỉ vì một chuyện cỏn con người ta cũng có thể đỏ mặt tía tai, rồi sau đó động can qua với nhau.
Ngao Tử Thanh thở dài nói:
– Lý bang chủ không trách cứ nhưng tại hạ vẫn thấy áy náy trong lòng.

Lý Toàn Sáng mỉm cười nói:
– Hôm nay lão phu tìm thiếu hiệp không phải để nói những chuyện này, mà là muốn thương nghị với thiếu hiệp chuyện có liên quan đến Mai Lâm môn.
Ngao Tử Thanh thoáng ngạc nhiên, sau đó lấy lại bình tĩnh, chậm rãi nói:
– Mai Lâm môn triệt phá Thiết Hổ Bang, nỗi lòng của Lý bang chủ tại hạ hoàn toàn hiểu được. Chỉ cần có cơ hội thì tại hạ nhất quyết sẽ giúp bang chủ đòi lại món nợ này, bắt Mai Lâm môn phải trả giá ngang bằng như thế.
Lý Toàn Sáng nở một nụ cười cổ quái, thong thả nói:
– Những thứ đã mất đi không thể nào lấy lại được, cho dù Thiết Hổ Bang có thể trùng hưng thì cũng không thể nào là Thiết Hổ Bang của năm xưa nữa. Giả sử Mai Lâm môn có bị tiêu diệt thì cũng chẳng ích lợi gì cho Thiết Hổ Bang.
Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:
– Con người sống dưới gầm trời này thì ai cũng có quyền được sống giống như nhau. Mai Lâm môn đã không cho người khác có cơ hội sống thì chúng cũng không nên sống trên cõi đời này nữa.
Lý Toàn Sáng giọng rầu rầu nói:
– Trước đây lão phu cũng nghĩ như Ngao thiếu hiệp. Nhưng sau một thời gian tịnh tâm suy nghĩ thì lão phu mới nhận ra rằng danh lợi trên đời cũng như trăng dưới nước, cuối cùng mọi thứ cũng trở về hư không mà thôi, tranh giành với nhau làm gì cơ chứ?
Ngao Tử Thanh trầm giọng nói:
– Lý bang chủ, đây không phải vì danh lợi mà là vì một chữ nghĩa mà thôi, chúng ta quyết không thể để cho một môn phái vô nhân đạo như Mai Lâm môn tồn tại mà gây họa cho võ lâm. Tất cả các môn phái đều có quyền đứng chân trên giang hồ, không kẻ nào có quyền lấy sinh mạng của kẻ khác để thỏa mãn dã tâm của mình cả.
Lý Toàn Sáng gật đầu, nhẹ nhàng nói:
– Ngao thiếu hiệp nói chí phải, lão phu sống uổng mấy chục năm, vậy mà một chút đạo lý giang hồ như vậy cũng phải nhờ một người trẻ tuổi giải lý hộ.
Nhưng đến giờ tiếc rằng hiểu ra chuyện đó thì đã quá muộn.
Ngao Tử Thanh dịu giọng nói:
– Lý bang chủ không nên quá bi quan như vậy.
Lý Toàn Sáng cất giọng cười bi tráng nói:
– Lão phu không có ý bàn luận với Ngao thiếu hiệp về những chuyện này, mà là việc có liên quan đến các bí mật của Mai Lâm môn ...

Dừng một lát, lão trầm giọng nói tiếp:
– Sau khi Ngao thiếu hiệp cứu phụ tử lão phu ra khỏi địa lao của Mai Lâm môn, lão phu không ngừng suy nghĩ về những quái sự xảy ra mà chính mình đã tai nghe mắt thấy ở đó, cuối cùng phát hiện ra một chuyện vô cùng đáng sợ. Nay lão phu xin nói ra để Ngao thiếu hiệp tham khảo thêm cho biết ...
Ngao Tử Thanh không kìm được, buột miệng hỏi:
– Lý bang chủ đã tìm ra manh mối gì rồi chăng?
Lý Toàn Sáng nhìn thẳng vào Ngao Tử Thanh với ánh mắt rất cổ quái, lát sau lão mới từ tốn nói:
– Cứ mỗi lần nghĩ đến việc đó thì lão phu lại không khỏi rùng mình ớn lạnh, bởi vì ... nó ... nó quá khủng khiếp ...
Ngao Tử Thanh cố giữ bình tĩnh, thong thả nói:
– Xin Lý bang chủ minh thị.
Lý Toàn Sáng nhắm mắt lại, từ từ nói:
– Phong Vân Bảng hiện ở trong tay thiếu hiệp, và việc một số cao thủ được liệt danh trong Phong Vân Bảng bị giam cầm trong địa lao của Mai Lâm môn thì Ngao Tử Thanh cũng đã biết. Mỗi lần bọn này bị gọi đi, khi trở về thì đều có thần thái trông rất quái dị, miệng cứ lẩm bẩm "thôi hết rồi", hoặc là "không còn hy vọng gì nữa rồi".
Ngao Tử Thanh nhíu mày, các nếp nhăn trên trán hằn sâu lại, hỏi tiếp:
– Còn gì nữa không?
Lý Toàn Sáng nói tiếp:
– Bọn họ đều như si si dại dại, giống như là cho dù được thả ra cũng không đào tẩu, hình như là chẳng thèm để tâm đến việc người của Mai Lâm môn đối xử với mình ra sao. Thậm chí trong địa lao xuất hiện thêm hai phụ tử lão phu mà bọn chúng cũng không thèm để ý, không hỏi chuyện mà cũng không nhìn đến bọn lão phu. Lúc Ngao thiếu hiệp thả chúng ra thì chắc cũng có thấy thần thái quái dị của chúng, Ngao thiếu hiệp có thử nghĩ xem tại sao lại như vậy hay không?
Ngao Tử Thanh rời ghế, đi đi lại lại trong phòng, trong đầu chàng ngổn ngang nhiều ý nghĩ. Không khí trầm lắng hẳn xuống, thời gian như cũng ngừng cả lại.
Một lúc lâu sau mà vẫn không thấy Ngao Tử Thanh lên tiếng, Lý Toàn Sáng hắng giọng ho mấy tiếng rồi nói:
– Ngao thiếu hiệp sai không lấy Phong Vân Bảng ra xem thử, biết đâu câu trả lời lại nằm trong đó thì sao?
Ngao Tử Thanh cả quyết lắc đầu nói:

– Lúc tại hạ nhận Phong Vân Bảng thì đã có nhận lời với Tiết Thiên Hòa là không mở nó ra xem, nay không có lý do gì để tại hạ có thể bội tín với người đã chết được.
Lý Toàn Sáng nhìn Ngao Tử Thanh một lúc rồi nghiêm giọng nói:
– Đây chỉ là một việc bất đắc dĩ mà thôi, nếu không xem thì e rằng bí mật sẽ không bao giờ có thể giải thích được. Chỉ cần không xuất phát từ mục đích tư lợi thì Tiết Thiên Hòa có linh thiêng trên trời cũng sẽ không trách cứ thiếu hiệp đâu.
Ngao Tử Thanh lắc đầu nói:
– Quan trọng nhất là tín nghĩa, dù xuất phát từ bất kỳ động cơ gì thì cũng không thể phạm vào tín nghĩa được.
Dừng lại một chút, Ngao Tử Thanh lại nói tiếp:
– Lúc nãy Lý bang chủ nói có phát hiện ra một việc đáng sợ, đó là việc gì mà khiến cho Lý bang chủ phải tỏ vẻ lo sợ đến vậy?
Lý Toàn Sáng hít một hơi dài rồi từ từ thở ra, trầm tĩnh nói:
– Khi vừa bước chân vào giang hồ thì lão phu đã nghe đồn đại không ít về Phong Vân Bảng. Lúc đó ai cũng nghe nói rằng chỉ cần có Phong Vân Bảng trong tay thì sẽ dễ dàng giành được ngôi vị Minh Chủ Võ Lâm.
Ngao Tử Thanh trầm giọng nói:
– Việc cụ thể thế nào, xin Lý bang chủ nói rõ một chút.
Lý Toàn Sáng sửa lại tư thế, nở một nụ cười cổ quái, rồi từ từ nói:
– Ngay sau khi Phong Vân Bảng thất lạc thì trong giang hồ những lời đồn đãi về nó không lúc nào ngưng, mà mỗi người lại nói mỗi kiểu. Đa số các nhân vật võ lâm đều biết đó chẳng phải là chuyện liên quan đến mình, trong đó chỉ ghi lại lộ số võ lâm của các cao thủ giang hồ mà thôi, nên cũng không có gì quá đáng xảy ra trong thời gian đó. Mãi tới khi Phong Vân Bảng tái xuất hiện thì hình như có kẻ nào đó muốn lợi dụng việc này để làm bá chủ võ lâm nên mới làm cho nảy sinh phong trào cướp đoạt Phong Vân Bảng ...
Lão dừng lại, nhìn Ngao Tử Thanh một lúc rồi nói:
– Cũng vì Phong Vân Bảng mà Tiết Thiên Hòa đã mắc họa diệt thân, may mà Phong Vân Bảng rơi vào tay thiếu hiệp. Từ ngày cất giữ Phong Vân Bảng tới giờ thì chắc là Ngao thiếu hiệp đã gặp không ít phiền phức, chứng tỏ công dụng của nó phải cực kì to lớn, nếu không đã không có nhiều người chết vì nó như vậy.
Ngao Tử Thanh gật đầu nói:
– Tầm quan trọng của Phong Vân Bảng thì tại hạ đã từng nghe nói, nhưng lại không biết rằng người giữ Phong Vân Bảng thì sẽ nghiễm nhiên trở thành Minh Chủ Võ Lâm. Bởi nếu giữ nó thì cùng lắm cũng

chỉ có thêm được một số tay cao thủ võ lâm trợ lực, làm sao trấn áp được cả giang hồ?
Lý Toàn Sáng cũng đứng lên đi lại quanh phòng, trầm giọng nói:
– Nếu lời đồn đãi trong giang hồ là đúng sự thực thì bí mật trong Phong Vân Bảng còn nhiều lắm. Nghe đâu nó có nhắc đến Chí Tôn Bài, một bảo vật đã thất lạc cả trăm năm nay ...
Ngao Tử Thanh nghe đến Chí Tôn Bài thì giật mình. Đó là một cái lệnh bài được đúc bằng vàng ròng, có khảm ba viên ngọc bích giá trị liên thành. Hơn trăm năm trước võ lâm có lệ tuyển chọn võ lâm minh chủ, tấm lệnh bài này đại diện cho quyền uy tối thương của Võ Lâm Minh Chủ, vì vậy nó là vật mà các nhân vật trong võ lâm đều mơ ước chiếm lấy.
Vào thời ấy chức Võ Lâm Minh Chủ cứ mười năm thì tuyển chọn lại một lần.
Thông lệ này được giữ liên tục qua mười đời Minh Chủ, mãi cho đến người cuối cùng là Vô Úy Kim Cang. Nhưng lão lại không muốn truyền lệnh bài cho người kế nhiệm nên hai người bèn hẹn nhau quyết đấu để xác định quyền sở hữu lệnh bài.
Nào ngờ hai người đấu liên tục mười ngày vẫn bất phân thắng bại, cuối cùng cả hai đồng rơi xuống một tuyệt cốc, Chí Tôn Bài từ đó cũng tuyệt tích giang hồ. Sau đó không ai còn đủ năng lực đứng ra để tiếp tục thông lệ tuyển chọn Minh Chủ Võ Lâm, đành để thông lệ này trở nên mai một.
Nghe đâu lúc đầu có nhiều nhân vật võ lâm không cam lòng, họ mạo hiểm xuống dưới tuyệt cốc hầu mong tìm lại Chí Tôn Bài để dùng nó phục hồi quyền vị Minh Chủ, nhưng chẳng có kết quả. Ngày qua tháng lại, mọi việc dần rơi vào quên lãng, từ đó đến nay cũng đã gần trăm năm, chẳng có ai đứng ra thống nhất võ lâm, xưng bá giang hồ, và Chí Tôn Bài cũng không nghe ai nhắc tới nữa.
Những việc như vậy được truyền miệng từ đời này qua đời khác và hệ quả đương nhiên của nó là ngày càng có nhiều điểm dị biệt giữa những lời truyền ngôn, không ai còn biết sự thực ra sao nữa, nó trở thành truyền thuyết trong võ lâm.
Ngao Tử Thanh tuy còn nhỏ tuổi nhưng thời gian đi lại trên giang hồ cũng nhiều, về những truyền thuyết lưu truyền trong võ lâm cũng có nghe đôi chút. Khi nghe nói đến Chí Tôn Bài thì chàng cũng chỉ cho rằng đó là những chuyện nói chơi trong lúc trà dư tửu hậu mà thôi, nay nghe Lý Toàn Sáng nhắc lại thì chàng không khỏi hoài nghi, nói:
– Lý bang chủ, việc này e rằng không xác thực.
Lý Toàn Sáng gật đầu nói:

– Điều này tuy được lưu truyền trong võ lâm, nhưng từ trước đến giờ chưa có ai tận mắt nhìn thấy Chí Tôn Bài cả. Lão phu cũng không dám chắc, nhưng không có lửa thì sao có khói? Kẻ mang dã tâm nghe những lời đồn đãi này chắc chắn sẽ phải động lòng.
Ngao Tử Thanh chừng như nghĩ ra được điều gì đó, nói:
– Ngày trước tại hạ cũng có nghe đồn về Chí Tôn Bài như vậy, có một số bang phái buộc người kế tục chức vị chưởng môn phải thề phục tùng Chí Tôn Bài, hễ gặp người nào nắm giữ Chí Tôn Bài thì phải lập tức suy tôn làm Võ Lâm Minh Chủ, không biết việc này có thực hay không?
Lý Toàn Sáng gật đầu đáp:
– Không sai! Phàm những bang phái thành lập trong thời kỳ tồn tại chức vụ Võ Lâm Minh Chủ đều có bang quy như vậy, còn những bang phái thành lập sau thì không có.
Song mục Ngao Tử Thanh bỗng sáng bừng lên, miệng lẩm bẩm:
– Vậy thì phải rồi, tại hạ hiểu rồi, hiểu rồi ...
Lý Toàn Sáng vội hỏi:
– Ngao thiếu hiệp hiểu ra chuyện gì?
Ngao Tử Thanh nở một nụ cười cổ quái nói:
– Lý bang chủ đã từng tìm hiểu xem tại sao Mai Lâm môn lại tận diệt Thiết Hổ Bang, đối địch với Đại Lôi Giáo và còn có thể liên kết được với Hoàng Long Bảo và Vu Đao Môn chưa? Rồi tại sao lại nhốt số người điên điên dại dại kia vào địa lao?
Lý Toàn Sáng trầm ngâm một lúc rồi nói:
– Việc Mai Lâm môn cử đại binh tiêu diệt Thiết Hổ Bang có thể bắt nguồn từ xích mích nhỏ nơi Trần gia trang năm xưa.
Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:
– Theo tại hạ phán đoán thì đó chỉ là cái cớ. Mục đích chính của chúng là tiêu diệt thị uy những bang phái thành lập sau này, những bang phái mà không chịu phục tùng Chí Tôn Bài. Để tăng cường thực lực thì Mai Lâm môn đã liên kết với Hoàng Long Bảo và Vu Đao Môn, rất có thể giữa chúng có những điều kiện ràng buộc nhau mà chúng ta chưa biết. Còn những người bí mật trong địa lao là vũ khí của Mai Lâm môn.
Lý Toàn Sáng gật đầu tán đồng:
– Kiến giải của thiếu hiệp rất hữu lý, nhưng chúng chưa lấy được Phong Vân Bảng, có nghĩa là chưa có được Chí Tôn Bài trong tay mà đã hoành hành ngang ngược như vậy thì phải chăng chúng có chỗ dựa vững chắc nào chăng?
Ngao Tử Thanh gật đầu nói:

– Đúng vậy, chúng đã biết Phong Vân Bảng trong tay tại hạ, với sức lực một người thì tại hạ đương nhiên không thể nào địch nổi cả Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo liên thủ, vì vậy chúng hí hửng coi như đã nắm chắc Phong Vân Bảng trong tay. Đáng tiếc là chúng đã tính nhầm.
Lý Toàn Sáng trầm tư một lúc rồi nói:
– Nói đến co thủ trong địa lao của Mai Lâm môn thì vẫn còn vài điều nghi vấn, nếu như chúng là vũ khí của Mai Lâm môn thì tại sao lại bị giam trong địa lao? Tại sao chúng chẳng có chút nào phản kháng? Sau khi bị dẫn đi dẫn về tại sao cứ lẩm bẩm "hết rồi", "không còn hy vọng nữa rồi"? Điều làm lão phu e ngại là khi nhìn vào đôi mắt của chúng thì chỉ như một tuyệt cốc sâu không đáy, không thấy biểu lộ một chút cảm xúc nào, vì vậy ...
Lý Toàn Sáng bỏ lửng câu nói, rồi hai người cùng chìm vào tâm tưởng của riêng mình. Một lát sau, Ngao Tử Thanh bỗng kêu lên:
– Lý bang chủ cho rằng chúng bị trúng Nhiếp Hồn Đan?
Lý Toàn Sáng gật đầu khẳng định:
– Ngoài nguyên nhân đó ra thì lão phu chưa còn cách giải thích nào hợp lý hơn nữa.
Ngao Tử Thanh nghe nhắc đến Nhiếp Hồn Đan thì bất giác cảm thấy rùng mình, bởi nó là thứ đan dược vô cùng lợi hại và tàn độc. Người nào trúng phải thì sẽ trở nên mê muội, chẳng còn biết mình là ai nữa, cả ngày sẽ như si si dại dại, để mặc cho người ta sai khiến thế nào cũng được. Điểm đặc biệt của loại đan dược này là người uống vào công lực sẽ đại tiến, giết người mà không biết là mình đang giết người. Tuy nhiên, nhược điểm của nó cũng có. Đầu tiên là dược tính chỉ có tác dụng trong vòng ba ngày, vì vậy muốn khống chế người bằng Nhiếp Hồn Đan thì cứ ba ngày phải cho uống một lần mới được. Ngoài ra người trúng nó không phân biệt được ai là người đã thuốc mình, vì vậy người đầu tiên ra lệnh cho hắn kể như là chủ nhân của hắn, sai bảo gì hắn cũng làm theo, người khác có kêu gào khản cả cổ cũng không được. Loại đan dược này vì quá vô nhân nên bị các nhân vật trong giang hồ lên án mạnh mẽ, vì thế xưa nay ít có ai dám dùng nó để khống chế nhân tính.
Ngao Tử Thanh trầm ngâm một chút rồi nói:
– Theo những gì Lý bang chủ kể lại thì những kẻ trong địa lao của Mai Lâm môn đúng là đã trúng Nhiếp Hồn Đan thật rồi. Nhưng "hết rồi" và "không còn hy vọng gì nữa rồi" có ý nghĩa gì? Trong số đó ngoài mấy người trong Thập Đại Cao Thủ ra thì còn những ai nữa?
Lý Toàn Sáng ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp:

– Lão phu cũng không hiểu. Có điều Mai Lâm môn đang tiến hành một âm mưu gì đó thì là điều chắc chắn rồi, có thể chúng muốn xưng bá võ lâm cũng nên.
Ngao Tử Thanh ngồi xuống, trầm giọng nói:
– Lý bang chủ, có một việc tại hạ cũng muốn nói để cho Lý bang chủ tham khảo ...
Lý Toàn Sáng cũng ngồi xuống, nói:
– Ngao thiếu hiệp xin cứ nói.
Ngao Tử Thanh chậm rãi mang việc chàng bị Mai Lâm môn bao vây công kích ở Phù Dung Sơn, sau gặp được Phòng Ngục, cả những lời lão nói về Phong Vân Bảng kể lại hết cho Lý Toàn Sáng nghe.
Lý Toàn Sáng ngồi im lặng lắng nghe, thần thái biến đổi liên tục, lúc kinh ngạc, lúc phẫn nộ, lúc thở dài hoài nghi. Ngao Tử Thanh kể xong đã lâu mà lão vẫn lặng im không lên tiếng, chàng thở dài nói tiếp:
– Lý bang chủ, nhưng điều Phòng Ngục nói về Phong Vân Bảng, người cho rằng tính xác thực được bao nhiêu phần?
Lý Toàn Sáng trầm ngâm nói:
– Rất đáng ngờ, theo chỗ lão phu được biết thì con người của Kim Ngột không đến nỗi thâm độc như Phòng Ngục nói, lão không có lý do gì để hạ độc Thập Đại Cao Thủ, lại không thông độc tính. Lúc giang hồ dấy lên phong trào tuyển chọn Thập Đại Cao Thủ để liệt danh vào Phong Vân Bảng thì lão phu mới bước chân vào giang hồ, việc này bị chìm vào quên lãng rất nhanh chứ không phải được nhiều người quan tâm như hiện nay. Ngoài ra ... Kim Ngột tự tử chết chứ không phải bị người ta ám toán.
Ngao Tử Thanh ngẩn người ra, lẩm bẩm:
– Phòng Ngục gạt mình ư? Tại sao lão phải làm thế? Kim Ngột vì sao phải tự tử?
Nhíu mày suy nghĩ một lúc, Ngao Tử Thanh bật cười nói:
– Lý bang chủ, chúng ta quên mất một người.
Lý Toàn Sáng nhướng mày nói:
– Ai?
Ngao Tử Thanh buông gọn:
– Thiên Phật Thủ Bạch Tôn.
Lý Toàn Sáng hơi ngẩn người ra rồi cũng bật cười. Ngao Tử Thanh bước ra ngoài nhìn hai tên đệ tử Đại Lôi Giáo đang canh gác bên ngoài, cười nói:
– Nhị vị huynh đệ cảm phiền báo với Cầu giáo chủ rằng tại hạ có việc muốn hỏi riêng Bạch Tôn, nếu người đồng ý thì xin nhị vị mang Bạch

Tôn đến thẳng đến đây giùm tại hạ.
Các đệ tử Đại Lôi Giáo rất kính nể Ngao Tử Thanh, cả hai nghe dặn dò xong thì lập tức cúi người đi ra.
Ngao Tử Thanh quay trở vào, thong thả nói:
– Có thể Bạch Tôn sẽ cung cấp cho ta những nguồn tin rất có giá trị.
Một lúc sau thì bốn tên đại hán đã khiêng Bạch Tôn bị xiềng xích khóa chặt chân tay vào, ném phục hắn xuống đất. Một người trước đây còn là Môn Chủ Mai Lâm môn, oai phong lẫm lẫm mà giờ trở thành một tù nhân không còn chút tôn nghiêm nào, nghĩ cũng tội nghiệp.
Bạch Tôn nghiến răng, giọng khàn khàn nói:
– Họ Ngao kia! Các ngươi dám đối xử với lão phu thế này thì Hoàng Long Bảo sẽ bắt các ngươi phải trả giá gấp vạn lần như vậy.
Ngao Tử Thanh không thèm để ý đến lão, quay sang bốn tên đệ tử Đại Lôi Giáo, hỏi:
– Cầu giáo chủ có dặn dò gì không?
Một tên đại hán khom lưng đáp:
– Giáo chủ nói lão này do Ngao đại hiệp bắt thì tùy người muốn xử lý sao cũng được.
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Cầu giáo chủ khách sáo quá! Thôi được rồi, các huynh đệ đi làm phận sự của mình đi, hỏi việc xong thì tại hạ sẽ đích thân đem lão trả về chỗ cũ. Làm phiền các huynh đệ, thật áy náy quá.
Cả bốn đại hán đồng thanh đáp "không dám" rồi cúi người chào, sau đó lui ra, khép cửa lại cẩn thận. Ngao Tử Thanh mỉm cười, thầm biết ơn Cầu Thu Bang đã rất hiểu ý chàng là không muốn đệ tử nào của Đại Lôi Giáo làm phiền, tâm dạ của lão thật đáng cho người ta kính phục.
Ngao Tử Thanh quay lại nhìn Bạch Tôn, lạnh lùng nói:
– Tại hạ lấy làm tiếc phải để Bạch Môn Chủ chịu khổ như vậy, nhưng cái đó cũng là gieo gió thì gặt bão mà thôi.
Bạch Tôn nghiến răng kèn kẹt nói:
– Họ Ngao kia, chớ vội đắc ý, rồi ngươi sẽ phải trả giá gấp vạn lần.
Lý Toàn Sáng cười lạnh nói:
– Bạch Tôn! Ngươi không nghĩ được rồi cũng có ngày hôm nay phải không?
Ngày xưa ngươi ngươi phá Thiết Hổ Bang, bắt lão tử làm tù nhân, chắc không nghĩ có ngày này chứ?
Bạch Tôn ngẩng cao đầu, ngạo mạn nói:
– Lý Toàn Sáng, hạng người như ngươi thì đừng hòng mà lớn lối

trước mặt lão phu. Các ngươi muốn chém muốn giết thì cứ tự nhiên, Bạch Tôn này mà kêu rên một tiếng thì quyết không phải là anh hùng hảo hán.
Ngao Tử Thanh điềm tĩnh nói:
– Tại hạ không muốn đấu khẩu với Bạch Môn Chủ, chỉ muốn hỏi ngươi vài việc mà thôi.
Song mục Bạch Tôn bắn ra những tia lửa. lão nghiến răng nói:
– Tiểu súc sinh, ngươi đừng hòng moi được tin tức nào từ lão phu. Nếu muốn trừ hậu hoạn thì ra tay ngay đi, bằng không thì hối hận không kịp đó.
Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:
– Từ trước đến giờ Ngao mỗ chưa từng biết đến hai chữ hối hận, mà hạng người như ngươi cũng chưa đủ tư cách làm cho Ngao mỗ phải hối hận đâu.
Bạch Tôn chửi rủa ầm lên:
– Mẹ nó, đồ súc sinh, tiểu tạp chủng. Ngươi tưởng làm vậy thì lão phu phải cúi đầu ư?
Ngao Tử Thanh đứng phắt dậy, gằn giọng nói:
– Ngươi nên biết ta không phải là kẻ nhân từ, ta có đủ thủ đoạn để hành hạ ngươi ngày này qua ngày khác, cho ngươi đau đớn tột cùng, chết không được mà sống cũng không xong, lúc đó mở miệng cầu xin ta thì cũng chưa chắc ta đã để ý.
Bạch Tôn nói to:
– Ngao Tử Thanh! Nếu là hảo hán thì không nên dùng thủ đoạn hạ lưu để phục người. Lão phu tuy là tù nhân nhưng dù sao cũng là tông chủ một phái, ngươi đối xử tệ bạc như vậy không sợ giang hồ bằng hữu chê cười ư?
Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:
– Tiếng tăm Quỷ Tiêu Ảnh vốn chẳng tốt đẹp gì, ta việc gì phải e ngại? Chỉ e khi bằng hữu giang hồ biết được Thiên Phật Thủ Bạch Tôn, Mai Lâm môn Môn Chủ mà bị hành hạ như một con chó thì ...
Bạch Tôn căm hận đến tột độ, thở hổn hển nói:
– Thôi được, lão phu chịu thua ngươi. Nhưng sau này đừng trách lão phu đòi lại món nợ với cách thức độc ác hơn gấp vạn lần đó.
Ngao Tử Thanh cười khẩy nói:
– Có bản lãnh thì cứ việc, Ngao Tử Thanh này sẵn sàng bồi tiếp, chỉ sợ ngươi không có cơ hội mà thôi.
Bạch Tôn lấy lại bình tĩnh, trầm giọng hỏi:
– Có chuyện gì?
Ngao Tử Thanh nói:

– Bạch Môn Chủ quả là biết thức thời. Có điều tại hạ xin nói trước là đừng giở trò ra đây, tính khí của tại hạ không tốt lắm, nếu lỡ tay thì sau này gặp nhau lại khó nói chuyện.
Bạch Tôn thở dài nói:
– Họ Ngao kia! Ngươi đừng quá xem thường lão phu, ta đã nói sẽ cung khai thì không có lý do gì gạt ngươi cả, đừng nhiều lời nữa.
Ngao Tử Thanh gật gù, mỉm cười nói:
– Tại sao các ngươi đối địch với Đại Lôi Giáo? Tại sao lại tiêu diệt Thiết Hổ Bang.
Bạch Tôn ngạo nghễ cười nói:
– Khoa trương thanh thế chứ gì. Mấy năm gần đây Đại Lôi Giáo và Thiết Hổ Bang phát triển khá nhanh, e rằng sẽ uy hiếp Mai Lâm môn của ta.
Ngao Tử Thanh cười nhạt nói:
– Bạch Môn Chủ còn quanh co làm gi? Mai Lâm môn người đông thế mạnh, chỉ cần các ngươi không gây sự với ai thì thiên hạ đã lấy làm may mắn lắm rồi, làm gì có ai dám gây sự với các ngươi chứ?
Bạch Tôn run run nói:
– Vậy rốt cuộc ngươi muốn biết cái gì?
Ngao Tử Thanh nghiêm mặt nói:
– Ta muốn biết những chuyện có liên quan tới Phong Vân Bảng, những cao thủ bị các ngươi giam giữ trong địa lao, điều kiện hợp tác giữa Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo. Ta muốn biết hết, không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.
Bạch Tôn chấn động toàn thân, há hốc mồm, kinh hãi nói:
– Ngao Tử Thanh, ngươi đã biết những gì?
Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:
– Ở đây chỉ có ta mới có quyền hỏi, ngươi nên nói cho rõ ràng. Ta đã nhúng tay vào việc này thì không bao giờ dừng lại. Tính khí của ta ngươi cũng biết rồi, không từ bất kì thủ đoạn nào để đạt mục đích đâu, ta đã gần hết kiên nhẫn rồi đó.
Bạch Tôn cảm thấy lạnh người, lão biết Ngao Tử Thanh không dọa suông nên đành lắc đầu, thở dài nói:
– Lão phu chịu thua ngươi! Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo hợp nhất muốn xưng bá võ lâm. Để làm được như vậy thì bọn ta phải tiêu diệt dần dần những bang phái cứng đầu, bất phục mà Thiết Hổ Bang là Đại Lôi Giáo là những ví dụ điển hình.
Ngao Tử Thanh buông gọn:
– Các ngươi đã lấy được Chí Tôn Bài chưa?
Bạch Tôn lắc đầu:

– Chưa, nghe nói bí mật về Chí Tôn Bài có ghi chép trong Phong Vân Bảng, mà Phong Vân Bảng thì lại đang ở trong tay ngươi ...
Lý Toàn Sáng chen lời nói:
– Ngươi giam giữ các cao thủ dưới địa lao để làm gì?
Bạch Tôn nói:
– Chúng là tử sĩ của lão phu, có điều đã bị các ngươi thả ra hết, bao nhiêu tâm huyết của lão phu cũng trôi theo dòng nước.
Lý Toàn Sáng hỏi tiếp:
– Chúng cứ lẩm bẩm "hết rồi", "không còn hy vọng gì nữa rồi" nghĩa là sao?
Bạch Tôn chậm rãi đáp:
– Lão phu dạy cho chúng nói như vậy cho quen miệng, sau này gặp địch nhân thì nói ra để chọc giận địch nhân. Địch nhân tấn công thì chúng sẽ tự vệ, chẳng cần lão phu thúc ép chúng cũng giở toàn lực ra giết địch.
Gương mặt tuấn tú của Ngao Tử Thanh như bị bao phủ bởi một lớp sương lạnh, chàng lạnh lùng nói:
– Những người này ngoại trừ trúng Nhiếp Hồn Đan ra còn trúng phải độc dược nào khác không?
Bạch Tôn lắc đầu:
– Không có.
Ngao Tử Thanh đanh giọng:
– Thật không?
Bạch Tôn với thân phận tông chủ một phái mà chịu để người khác tra hỏi như vậy thì quả là quá sỉ nhục đối với lão, lão bất giác uất ức gằn giọng nói:
– Không tin thì tùy.
Ngao Tử Thanh cười nhẹ, hỏi sang chuyện khác:
– Điều kiện hợp tác giữa Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo là gì?
Bạch Tôn cười nhạt nói:
– Võ Lâm Minh Chủ đầu tiên sau khi khôi phục chức vị đó sẽ do Hoàng Long Bảo Chủ đảm nhiệm, tiếp theo là do đời trước tiến cử. Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo cùng nhau gây dựng bá nghiệp trên giang hồ.
Ngao Tử Thanh nhắm mặt lai không hỏi nữa, bao nhiêu ý nghĩ vùn vụt lướt qua trong đầu chàng.
Lý Toàn Sang kề tai Ngao Tử Thanh thì thầm:
– Ngao thiếu hiệp đã nghĩ ra vấn đề gì rồi chăng?
Ngao Tử Thanh lắc đầu không đáp, chàng đột ngột hỏi:
– Bạch Tôn, Độc Thánh Phòng Ngục với các ngươi có thỏa ước gì

không?
Bạch Tôn biến sắc lắp bắp nói:
– Phòng Ngục ... còn chưa chết sao?
Ngao Tử Thanh nhìn chằm chằm Bạch Tôn, từ từ nói:
– Lão chưa chết, thậm chì còn ...
Bạch Tôn vội hỏi:
– Thế nào?
Ngao Tử Thanh cười khẩy nói:
– Ta nghĩ ngươi không nên biết thì tốt hơn. Có nhiều việc mà ta vẫn thấy rối rắm, nhất thời chưa thể lần ra hết đầu mối. Tuy nhiên cũng cám ơn Bạch Môn Chủ đã chỉ giáo, nếu còn cần ngươi giúp đỡ thì ta sẽ thỉnh giáo thêm ...
Bạch Tôn nghiến răng nói:
– Ngao Tử Thanh, ngươi định làm gì lão phu?
Ngao Tử Thanh nói:
– Hiện thời ta chưa thể quyết định, nhưng nhất định sẽ có cách xử trí thỏa đáng.
Bạch Tôn căm hận nói:
– Ta đã bất kể uy danh, khai ra với ngươi mọi đều ta biết, chẳng lẽ ngươi còn muốn lăng nhục lão già này nữa ư?
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Bạch Môn Chủ quá lo xa rồi, tại hạ lẽ nào lại làm như vậy, xin cứ yên tâm.
Nói xong chàng mở cửa ra ngoài gọi hai tên đệ tử Đại Lôi Giáo đang đứng tuốt ngoài xa vào, nhẹ nhàng nói:
– Phiền nhị vị đưa Bạch Môn Chủ về lao, từ nay dùng lễ mà đãi người, đừng để Bạch Môn Chủ chê cười chúng ta là không biết lễ số giang hồ nhé. Nếu các giáo đầu có hỏi thì cứ nói là ý của tại hạ, tại hạ sẽ giải thích sau.
Hai tên đệ tử ngẩn người ra, đứng yên không nhúc nhích.
Ngao Tử Thanh cười nói:
– Nhị vị không cần nóng giận, để cho lão sống rồi sau này chúng ta còn có lúc dùng đến mà.
Cả hai cùng yên lặng suy nghĩ rồi một lúc sau mới đồng thanh nói:
– Tuân lệnh Ngao đại hiệp.
Rồi bước vào nhà khệ nệ khiêng Bạch Tôn ra.
Cửa vừa khép lại thì Lý Toàn Sáng đã vội hỏi:
– Ngao thiếu hiệp dường như đã sáng tỏ điều gì chăng?
Ngao Tử Thanh gật đầu nói:
– Có một ít, nhưng chưa rõ ràng lắm. Tuy nhiên chắc chắn rằng

ngoài Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo ra thì còn có người khác cũng đang dòm ngó Phong Vân Bảng. Cũng tức là ngoài Hoàng Long Bảo Bảo Chủ ra thì cũng còn người khác đang muốn lăm le ngôi vị Minh Chủ Võ Lâm.
Lý Toàn Sáng tròn mắt nói:
– Là ai?
Ngao Tử Thanh buông gọn:
– Độc Thánh Phòng Ngục.
Lý Toàn Sáng ngạc nhiên nói:
– Chẳng phải lão đã thành một phế nhân rồi ư?
Ngao Tử Thanh thở dài nói:
– Mấy ai qua khỏi cửa ải danh lợi chứ. Người càng tàn khuyết thì càng muốn đứng trên thiên hạ, dùng quyền uy để bù đắp tự ti. Tại hạ nghi ngờ Phòng Ngục sở dĩ biến thành phế nhân cũng là do tranh giành chức Võ Lâm Minh Chủ mà ra ...
Lý Toàn Sáng gật gù nói:
– Có lý, nhưng nếu nói lão có dã tâm xưng bá võ lâm thì tại sao lúc trị thương cho Ngao thiếu hiệp, lão không nhân đó cướp đi Phong Vân Bảng?
Ngao Tử Thanh ngẩng đầu lên, chậm rãi nói:
– Mấu chốt chính là ở chỗ đó. Chính tại hạ cũng không biết tại sao lão không lấy đi Phong Vân Bảng, tại sao lão yêu cầu tại hạ bắt sống Tần Bình rồi giao cho lão. E rằng mục đích không đơn giản như là khi lão giải thích với tại hạ.
Lý Toàn Sáng trầm ngâm nói:
– Vậy bây giờ Ngao thiếu hiệp định làm gì?
Ngao Tử Thanh nói:
– Tại hạ sẽ làm rõ từng vấn đề một. Trước tiên sẽ tìm Tần Bình, sau đó tìm Phòng Ngục, chỉ cần hai người này đối chất thì sự thể sẽ rõ ràng. Việc liên quan đến Mai Lâm môn và Hoàng Long Bảo cũng giải quyết cho thỏa đáng.
Bỗng có một bóng người yểu điệu xuất hiện nơi ngưỡng cửa, chính là Lý Mộng Hàn. Nàng nhìn Ngao Tử Thanh một cái rồi quay sang Lý Toàn Sáng, mỉm cười nói:
– Phụ thân, hai người nói chuyện lâu như vậy ư? Mọi người đang chờ cả hai để ăn tối đó.
Lý Toàn Sáng cười ha hả nói:
– Ta cũng cảm thấy đói rồi, để cho Cầu giáo chủ cùng các vị giáo đầu chờ thật là không phải quá.

Ngao Tử Thanh cũng mỉm cười nói:
– Không có gì quan trọng hơn việc ăn lúc này.

Hồi 23
Hoàng Long Bảo

Sau bữa cơm, Ngao Tử Thanh vừa định đến phòng của Lý Mộng Hàn để thăm nàng nhưng vừa bước ra khỏi phòng thì gặp ngay một tên đệ tử của Đại lôi giáo.
Chạy đến trước mặt Ngao Tử Thanh, cúi người thi lễ xong, tên đại hán cung kính nói:
– Ngao đại hiệp, giáo chủ có việc cần thương lượng, đang chờ Ngao đại hiệp ở tiền sảnh.
Ngao Tử Thanh gật đầu:
– Được, huynh đệ dẫn đường, chúng ta cùng đến tiền sảnh.
Ngao Tử Thanh bước vào đại sảnh, các giáo đầu Đại lôi giáo đều đề tựu đông đủ, ai nấy đều bàn tán nho nhỏ, không thì cung trầm ngâm, không khí trông có vẻ sắp xảy ra việc trọng đại.
Cầu Thu Bang đứng dậy mỉm cười nói:
– Ngao thiếu hiệp, đêm qua có ngủ ngon giấc không?
Ngao Tử Thanh tươi cười đáp lễ:
– Mấy ngày qua liên tiếp phải đối đầu với hai cuộc đại chiến, quả có hơi mệt mỏi. Nhưng qua mấy ngày nghỉ ngơi, tại hạ đã khỏe rồi, đa tạ Cầu giáo chủ quan tâm, Cầu giáo chủ cho đòi, chắc là có chuyện?
Cầu Thu Bang gật đầu đáp:
– Sáng sớm hôm nay chúng ta vừa bắt được một gian tế của Hoàng Long bảo, hỏi ra mới biết là tên này đến để đưa thư.
Ngao Tử Thanh ồ lên một tiếng, thong thả hỏi:
– Thư của ai gửi cho ai?
Cầu Thu Bang lại đưa cho Ngao Tử Thanh một mảnh giấy nói:
– Thư của Hoàng Long bảo bảo chủ Tri Từ, không đề rõ là gửi cho ai nhưng nội dung thì mời Ngao thiếu hiệp đến Hoàng Long bảo nghị sự.
Ngao Tử Thanh đọc lướt qua bức thư sau đó trầm giọng nói:
– Sự việc diễn tiến rất hợp ý tại hạ. Nhân cơ hội này tại hạ đến đó để xem chúng muốn nói gì.
Cầu Thu Bang trầm ngâm nói:
– Lúc này lão phu cùng các huynh đệ đã thảo luận sơ qua, e rằng

đây là gian kế của Hoàng Long bảo.
Mã Túc Uy biểu đồng tình:
– Ngao thiếu hiệp, theo thiển ý của lão phu, Trì lão đầu chẳng phải có hảo ý gì khi mời một mình Ngao thiếu hiệp tới đó! Lời lẽ trong thư tuy rằng rất khách khí nhưng cuộc chiến nơi Dàn Địa bình vẫn còn nóng hổi, lão tiểu tử ấy không thể là người mau quên như vậy được. Vì vậy ...
Cổ Đại Hồ cất giọng như lệnh vỡ nói:
– Ngao lão đệ! Cổ mỗ biết võ công của ngươi xuất thần nhập hóa nhưng bọn tiểu tử Hoàng Long bảo chẳng biết sắp sẵn kế hoạch gì để đối phó ngươi. Ngươi đi một mình quá mạo hiểm, chi bằng kéo hết binh mã đi, đánh một trận long trời lở đất, có phải đồng ư quy tận với chúng cung cam lòng.
Điền Thanh giọng trầm trầm nói:
– Ngao thiếu hiệp, Đại lôi giáo đối phó với Mai Lâm môn và Hoàng Long bảo giữ được thế trận cầm đồng như ngày hôm nay đều nhờ Ngao thiếu hiệp. Toàn thể tệ giáo cảm kích bất tận nay chắc không ai chịu ngồi nhìn một mình Ngao thiếu hiệp mạo hiểm.
Lăng Hiểu Đồng tươi cười nói:
– Chúng ta chờ nghe ý kiến của Ngao thiếu hiệp cái đã, cứ mỗi người một ý kiến Ngao thiếu hiệp trước cái đã, cứ mỗi người ý kiến Ngao thiếu hiệp làm sao quyết định được?
Ngao Tử Thanh nghiêm nghị nói:
– Tâm ý của chư vị giáo đầu tại hạ thấu hiểu và cung rất cảm kích. Nhưng đối phương đã chỉ đích danh tại hạ, nếu không đi thì chẳng hóa ra là tại hạ khiếp nhược trước thế lực của Hoàng Long bảo sao? Còn nếu như kéo đại binh đi thì có khi lại tạo nên những thương vong không đáng có. Hơn nữa, tại hạ đoán định, Hoàng Long bảo mời tại hạ đến, việc chắc chắn có liên quan đến Phong vân bảng, đối với tại hạ Hoàng Long bảo là một manh mối khá quan trọng để vén bức màn bí mật này, vậy tại hạ nhất định phải đi phó ước, xin các vị cứ yên tâm.
Văn Phong Thái cất giọng điềm tinh nói:
– Theo ngu ý của tiểu đệ, Ngao huynh đi phó ước một mình là hợp nhất, có điều phòng nhân chi tâm bất khả vô, Ngao huynh nên có sự chuẩn bị ...
Từ khi gặp mặt đến giờ, Ngao Tử Thanh rất chú ý đến phong thái của vị bát giáo đầu này. Tuy sơ ngộ mà cảm thấy như là tri kỷ, chàng quay đầu lại mỉm cười nói:
– Ý của bát giáo đầu là thế nào?

Văn Phong Thái trầm ngâm nói:
– Hoàng Long bảo bảo chủ dã tâm rất lớn, điều đó không cần nói mọi người cung đã sớm nhận ra, lão đã hẹn Ngao huynh tới đó tất phải là việc rất quan trọng, đương nhiên Ngao huynh phải tới đó để biết rõ ý tứ của đối phương thế nào.
Nhưng sau khi bàn thảo xong nếu đối phương nổi lòng tham, có ý cưỡng đoạt thì Ngao huynh phải đối phó thế nào?
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Điều lo nghi của Bát giáo đầu rất hợp ý tại hạ, song phương đang tranh chấp, chắc chắn đối phương không mời tại hạ đến đó để dự yến hay thưởng ngoạn.
Chúng ta biết chắc đối phương đã có dự mưu, tuy không thể nói có thể thắng được chúng nhưng việc thoát thân thì không thành vấn đề.
Cầu Thu Bang kiên quyết lắc đầu:
– Làm sao lão phu có thể để Ngao thiếu hiệp mạo hiểm đi một mình được?
Chi bằng chúng ta cứ kéo hết đại quân đến, ít ra thì chúng cung không dám làm quá lố. Nếu song phương lại xảy ra xung đột, hỗn chiến thêm một trận nữa cung chẳng hề gì!
Cổ Đại Hồ cười ha hả nói:
– Hay lắm! Ý của Cổ mỗ cung giống như vậy! Đại ca, quyết định như vậy đi.
Mã Uy Túc cung tán đồng:
– Biện pháp này tuy không thể nói là cao minh nhưng trong tình thế hiện tại, e rằng chẳng có cách nào hay hơn.
Văn Phong Thái mỉm cười nhìn Ngao Tử Thanh nói:
– Tiểu đệ nhận thấy cách đó không ổn thỏa, không biết Ngao huynh có cao kiến gì không?
Cổ Đại Hồ thấy bát đệ không đồng ý với chủ kiến của mình và đại ca, vội nhăn mặt nói:
– Này cái ông mặt trắng ơi! Ngươi sợ chết thì cứ ngồi ở nhà, Ngao lão đệ vì Đại lôi giáo chúng ta đã vào sinh ra tử mấy lượt, không lẽ chúng ta ngồi nhìn để hắn chui đầu vào chỗ chết sao?
Văn Phong Thái mỉm cười bình thản nói:
– Tứ ca hiểu lầm ý của tiểu đệ rồi, huynh đệ chúng ta đã thề đồng sanh đồng tử, tiểu đệ đâu có lý nào sợ chết mà co đầu rút cổ như vậy. Tiểu đệ định cùng Ngao huynh thương lượng kế vạn toàn.
Cổ Đại Hồ trề môi xì một tiếng nói:
– Nói chuyện với hạng cùng toan như ngươi thật là chua không chịu được. Cổ mỗ chỉ biết là không thể để Ngao lão đệ đi một mình, còn

những việc khác thì Cổ mỗ chẳng cần biết tới. Cho ngươi bàn cách gì thì bàn, cuối cùng cung phải làm một trận cho đã đời.
Ngao Tử Thanh trầm ngâm một lúc rồi từ tốn nói:
– Nếu để tại hạ đi một mình thì quả có hơi cô thế một chút, nhưng nếu làm theo cách của Đại giáo đầu thì hơi trắng trợn, điều đó chỉ có lợi cho đối phương mà thôi. Chi bằng nên làm như vậy, tại hạ đi phó ước một mình, chư vị thống lãnh đệ tử chậm một vài canh giờ đi theo tiếp ứng cho tại hạ. Nếu không xảy ra động thủ thì hay, bằng xảy ra động thủ thì đành phải quyết chiến một trận nữa vậy.
Văn Phong Thái gật đầu tán đồng lập tức:
– Ngao huynh nói chí phải. Thực ra mối hiềm khích này phải giải quyết cho đến đầu đến cuối. Chúng ta không muốn gây hấn nhưng Đại lôi giáo cung không thể để người khác khinh khi.
Ngao Tử Thanh hợp một ngụm trà nói:
– Nếu các vị giáo đầu không có ý kiến gì khác thì chúng ta quyết định như vậy. Tại hạ thực cung nóng lòng muốn xem thử Trì Tú là một nhân vật như thế nào!
Mã Uy Túc trầm giọng nói:
– Ngao thiếu hiệp, quyết định như vậy đã ổn thỏa chưa?
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Chúng đến Hoàng Long bảo rồi là sẽ biết ngay là có ổn thỏa hay là không?
Lăng Hiểu Đồng đứng dậy nhìn Cầu Thu Bang nói:
– Đại ca nói gì đi chứ, Ngao thiếu hiệp đã quyết định như vậy đại ca thấy thế nào? Không lẽ cứ theo ý Ngao thiếu hiệp để chàng vào Hoàng Long bảo một mình?
Cầu Thu Bang còn đang cân nhắc lời nói của mình thì Cổ Đại Hồ đã gân cổ lên nói:
– Thôi được rồi! Thôi được rồi! Còn bàn tới bàn lui cái gì nữa? Đi thì cứ đi, ở đây bàn riết rồi cung phải vậy thôi. Bản linh của Ngao lão đệ lẽ nào chịu kém bọn súc sinh ở Hoàng Long bảo? Đại ca, quyết định như vậy.
Lăng Hiểu Đồng lườm Cổ Đại Cổ một cái nói:
– Tứ ca, nghe khẩu khí của tứ ca thiên hạ không biết cứ ngỡ tứ ca là gia chủ vậy. Tứ ca cung phải chờ cho đại ca, nhị ca nói trước chứ!
Cổ Đại Hổ cụt hứng, nhăn mặt nói:
– Thất muội hôm nay ngươi làm gì mà tỏ ra khó chịu với Cổ mỗ vậy. Cổ mỗ cung là một trong các giáo đầu đương nhiên là phải chung vai gánh vác trách nhiệm với mọi người.
Mã Uy Túc chen vào:

– Thôi được rồi! Tứ ca và thất muội đừng cãi vã nữa làm cho đại ca phân tâm.
Đừng ai nói nữa cả, nghe đại ca nói trước cái đã.
Cầu Thu Bang trầm ngâm một lúc rồi nói:
– Đối phương đã chỉ đích danh Ngao thiếu hiệp, vậy chúng ta phải theo ý của Ngao thiếu hiệp mà làm, không bàn cãi thêm vào.
Văn Phong Thái thêm vào:
– Ngao huynh định khi nào thì khởi hành?
Ngao Tử Thanh trầm ngâm đáp:
– Tại hạ chuẩn bị sơ qua rồi lập tức khởi hành, Cầu giáo chủ để đối phương không hoài nghi thành ý của chúng ta, các vị chờ cho quá ngọ hãy xâm nhập vào lãnh địa của Hoàng Long bảo. Nếu không xảy ra xung đột tại hạ yên lành trở ra thì tốt quá. Bằng ngược lại khi nghe có tiếng sát phạt, chư vị cứ đánh thẳng vào.
Mã Uy Túc nhíu mày:
– Cách mười dặm đường, lỡ trong tình thế nguy cấp làm sao ứng cứu cho kịp!
Nếu để cho Ngao thiếu hiệp bị ám toán thì toàn thể Đại lôi giáo làm sao gánh nổi tội? Sao chúng ta không áp sát hơn?
Văn Phong Thái mỉm cười nói:
– Ngu ca, nếu chúng ta áp sát quá, dù chúng ta không muốn động thủ với người của Hoàng Long bảo thì cung khó tránh khỏi được xung đột! Hơn nữa làm như vậy sẽ mất đi tính bất ngờ.
Cầu Thu Bang gật đầu:
– Bát đệ phân tích hữu lý, cần chuẩn bị cho Ngao thiếu hiệp pháo hiệu của bản giáo, khi cần thiết cứ phóng lên trời làm ám hiệu, chúng ta sẽ kéo quân vào tiếp ứng.
Ngao Tử Thanh ôm quyền mỉm cười nói:
– Đa tạ sự chiếu cố của các vị giáo đầu, xin các vị cứ yên tâm, tại hạ tự tin mình sẽ qua được cửa ải này. Nếu để xảy ra động thủ, thì đó sẽ là điều bất lợi lớn của đối phương.
Cầu Thu Bang gật đầu gượng cười nói:
– Ngao thiếu hiệp đã vì Đại lôi giáo mà không quản ngại gian khó, Đại lôi giáo cung sẽ hết lòng báo đáp, dù có phải hy sinh đến người cuối cùng cung không để cho Hoàng Long bảo coi thường chúng ta.
Song mục của Ngao Tử Thanh lóe lên những tia thần quang kỳ dị, giọng thảm trầm nói:
– Chấp nhận dấn thân vào giang hồ là chấp nhận hiểm nguy, việc này không ai trách ai được. Chỉ mong sao lần này có thể giải quyết được một cách triệt để sự ân oán giữa Đại lôi giáo với Mai Lâm môn

và Hoàng Long bảo. Đổ máu như vậy cung đủ rồi.
Cổ Đại Hổ hừ lên một tiếng nặng nề nói:
– Lần này thì phải giết không chừa một ngọn cỏ!
Đôi môi Ngao Tử Thanh khẽ động đậy thể hiện một nụ cười tàn khốc, giọng lạnh băng nói:
– Tứ giáo đầu nói làm tại hạ nảy ra thêm một ý, đại giáo đầu nếu lần này xảy ra xung đột, chúng ta làm mạnh tay luôn, cho Hoàng Long bảo nếm mùi giống như Mai Lâm môn hôm nọ ...
Mã Uy Túc cười ha hả nói:
– Hỏa công? Ha ha hạ. Hay lắm! Còn nhớ lúc ở Hổ não bối, bọn súc sinh Mai Lâm môn phải lo chạy đi chữa lửa trông dáng điệu vô cùng thảm hại, chúng ta cứ theo cách cu đốt cho Hoàng Long bảo trở thành tro bụi. Văn Phong Thái lắc đầu:
– Chỉ sợ lần này khó hạ thủ hơn lần trước!
Ngao Tử Thanh nhếch mép nói:
– Mặc dù đã rút kinh nghiệm qua một lần thất bại thảm hại ở Mai Lâm môn nhưng Hoàng Long bảo cùng lắm chỉ tăng cường canh phòng giới bị mất thôi, không lẽ chúng chứa sẵn nước để chờ chữa lửa sao? Chúng ta không dập khuôn lần trước, không lén xâm nhập được thì ta dùng hỏa tiễn! Cứ ở xa xa mà bắn vào chúng làm sao mà giữ cho nổi?
Cổ Đại Hồ vỗ ghế cười nghiêng ngả nói:
– Diệu kế! Diệu kế! Ngao lão đệ không những có công phu quyền chưởng cao minh mà cung nhiều quỷ kế, Cổ mỗ thực tâm kính phục. Để coi lần này bọn súc sinh Hoàng Long bảo chạy đi đâu cho biết.
Cầu Thu Bang gật đầu tươi cười nói:
– Có kế này chắc sẽ giảm bớt được thương vong cho các đệ tử, đồng thời đối phương sẽ trở tay không kịp.
Xong lão quay sang Mã Túc Uy nói:
– Ngũ đệ mau đi chuẩn bị, dùng cơm trưa xong là lập tức xuất phát. Những thứ cần dùng cho Ngao thiếu hiệp ngươi cung phải chuẩn bị cho đầy đủ, có lẽ Ngao thiếu hiệp phải xuất phát liền bây giờ.
Lăng Hiểu Đồng cúi đầu nói nhỏ:
– Ngao thiếu hiệp phải cẩn thận.
Ngao Tử Thanh đứng dậy hướng về Lăng Hiểu Đồng thi lễ nói:
– Đa tạ thất giáo đầu hạ cố, mong rằng tại hạ không phụ lòng của các vị giáo đầu. Tại hạ cáo lui.
Cổ Đại Hồ cười lớn nói:
– Cổ mỗ thấy Ngao thiếu hiệp rất nóng lòng đi thăm Lý cô nương rồi. Mà cung phải trước khi dấn thân vào chốn long đàm hổ huyệt, người

ta có bao nhiêu là điều cần tâm sự.
Ngao Tử Thanh nhếch mép cười nói:
– Thật không ngờ tứ giáo đầu trông hào phóng mà cung rành tâm lý nữ nhi như vậy. Tại hạ đã nhìn lầm người rồi.
Cổ Đại Hồ cười lớn nói:
– Không dám! Không dám! Ngươi mau mau đi đi, kẻo có nhiều điều muốn nói mà không đủ thời gian.
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Đa tạ tứ giáo đầu!
Trước khi quay người bước đi, Ngao Tử Thanh còn kịp nhìn thấy gương mặt u sầu và lo lắng của Lăng Hiểu Đồng.
o O o Một con đường hồng thổ đơn độc uốn lượn giữa bình nguyên bao la, thỉnh thoảng lại xuyên qua những làng mạc với nhà cửa lô xô, hay những cánh rừng rậm rạp. Lúc này trời đã quá ngọ, địa điểm là một nơi giữa bình nguyên cách Hoàng Hà độ khẩu chừng hai mươi dặm. Sau cả ngày rong ruổi trên đường dài, giờ nghe gió thổi về mang hơi nước mát rượi khiến khách lữ hành cảm thấy dễ chịu dưới cái nắng chói chang của buổi trưa.
Trong một cánh rừng trúc, nơi mà con đường độc đạo đi qua, có hai bóng người đang ẩn mình, hai đôi mắt loang loáng hàn quang chú mục về phía con đường, dáng sốt ruột chờ đợi.
Tiếng vó ngựa đều đều, không nhanh không chậm từ xa vọng tới, lát sau đã thấy một thớt ngựa xuất hiện nơi khúc quanh.
Hai bóng người ẩn mình trong rừng trúc quay nhìn nhau một cái rồi nhanh như chớp phóng ra sát mép quan đạo.
Thớt ngựa tiến đến gần hơn, song phương vừa giáp mặt nhau, một trong hai người đã quát lớn:
– Kẻ nào đó? Đứng lại!
Con ngựa bạch trắng như tuyết không pha lẫn một chút màu tạp, dáng cao lớn hùng dung, vừa nhìn đã biết đây là một con ngựa quý.
Con ngựa cất cao hai vó trước hí lên một tiếng dài rồi dừng lại.
Người ngồi trên lưng ngựa là một thiếu niên tuấn tú, bộ nho phục màu trắng phất phơ trong gió, đầu chít nho sĩ chân cũng trắng nốt, dáng phong lưu tiêu sái.
Song mục loang loáng tinh quang nhìn hai kẻ đón đầu, giọng trầm trầm nói:
– Tại hạ Ngao Tử Thanh! Nhị vị là người của Hoàng Long bảo?
Hai người nhìn Ngao Tử Thanh từ đầu đến chân một lượt, xong nghểnh cổ nhìn ra phía sau lưng chàng, tỏ vẻ không tin, một người lạnh lùng nói:

– Ngươi đến chỉ một mình?
Ngao Tử Thanh nhếch mép cười nhạt nói:
– Không phải là quý bảo chỉ mời một mình tại hạ thôi sao? không lẽ tại hạ lại mang theo những người mà quý bảo không mời?
Vẻ mặt hai người hòa hoãn đôi chút, đồng ôm quyền thi lễ, người bên phải cười lớn nói:
– Tại hạ Nhậm Ninh, thừa lệnh bảo chủ đến đón Ngao đại hiệp nhập bảo.
Ngao Tử Thanh xuống ngựa thi lễ nói:
– Phiền nhị vị dẫn lộ!
Người bên trái vẻ mặt hầm hầm giọng không mấy khách khí nói:
– Tại hạ Thiết long Cung Liên. Ngưỡng mộ thịnh danh của Ngao bằng hữu bấy lâu nay mới được gặp mặt. Nhị ca của ta Ngân long Du Thượng Cơ được các hạ chiếu cố, nay tại hạ có lòng cảm tạ.
Khẩu khí của Thiết long Cung Liên nghe đầy hỏa khí. Ngao Tử Thanh đương nhiên chưa quên Ngân long Du Thượng Cơ vừa mới táng mạng dưới quỷ tiêu của mình mấy ngày trước đây. Cung Liên là lão tam trong Hoàng long ngu hào, nỗi oán hận của Cung Liên không cần nói cung có thể đoán được.
Ngao Tử Thanh phất tay áo cười nhạt nói:
– Lưỡng binh giao tranh khó tránh khỏi việc thắng bại tổn vong, vì mong thủ thắng nên tại hạ có chỗ đắc tội với quý bảo, mong Cung bằng hữu lượng thứ.
Cung Liên giận xanh mặt, bước lên một bước giọng phẫn nộ nói:
– Món nợ này sớm muộn gì rồi cung có một ngày ta sẽ tính sổ với ngươi.
Ngao Tử Thanh sắc mặt không chút biểu cảm, thản nhiên nói:
– Bất cứ lúc nào tại hạ cung sẵn lòng bồi tiếp, thậm chí ngươi sắp sếp được ngay bây giờ tại hạ cung không phản đối!
Cung Liên nghiến răng ken két hai mắt đỏ độc nói:
– Ngao Tử Thanh, hãy nhớ cho kỹ lời nói vừa rồi! Tại hạ thề sẽ không bao giờ bỏ qua chuyện này.
Ngao Tử Thanh nhếch mép cười nhẹ nói:
– Hoàng Long bảo các người đãi khách đều như thế này hay sao?
Đồ Hổ thủ Nhậm Ninh thấy tình hình diễn biến không hay, vội cười lấn át đi, cất giọng sang sảng nói:
– Ngao đại hiệp xin miễn chấp, tính khí của Cung huynh hơi nóng nảy, phàm việc lớn đến đâu cung có thể thương lượng được, xin đừng làm tổn thương hòa khí.
Xong quay đầu nhìn Cung Liên nói:

– Cung huynh, thế nào đi nữa, Ngao đại hiệp cung là khách của bản bảo, hai ta thừa lệnh bảo chủ đi nghênh đón khách, nếu vô lễ để quý khách phật lòng, bảo chủ bắt tội, huynh đệ chúng ta làm sao mà gánh nổi?
Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:
– Cung bằng hữu! Oán hữu đầu trái hữu chủ ngươi muốn thế nào thì tại hạ bồi tiếp thế ấy, không cần phải khách sáo!
Cung Liên liếc nhìn Ngao Tử Thanh, ánh mắt đầy oán độc. Gã nắm chặt song quyền, nghiến chặt răng nhưng cuối cùng cung nhịn được, quay phắt người bỏ đi.
Nhậm Ninh gượng cười nói:
– Mời Ngao đại hiệp, tệ bảo chủ mong chờ đã lâu!
Ngao Tử Thanh không khách sáo dắt ngực theo sau Nhậm Ninh, lớn bước tiến về phía Hoàng Long bảo.
Ngao Tử Thanh miệng lúc nào cung cười cười đối đáp một cách chừng mực trước những lời khách sáo của Nhậm Ninh. Mắt chàng kín đáo quan sát địa thế xung quanh. Hơn ai hết, chàng hiểu rõ không khí yên tinh hiền hòa hiện thời, chỉ là biểu hiện bề ngoài, bên trong đang có bao nhiêu là cặp mắt đang theo dõi nhất cử nhất động của chàng. Trước những cơn bão lớn bao giờ biển cung lặng sóng, một khi bão táp nổi lên sẽ cuồng nộ khủng khiếp nhất.
Nhậm Ninh là người khá khéo léo, trong một khoảng đường ngắn gã cung tranh thủ nói chuyện đông chuyện tây, giới thiệu các thắng cảnh quanh vùng, thần thái rất hòa hoãn, không nhìn thấy bất kỳ một biểu hiện lạnh lùng hay gượng gạo nào. Nói chuyện thì rất nhiều điều, nhưng gã tuyệt nhiên không nhắc gì đến cuộc giao tranh giữa đôi bên.
Đương nhiên Ngao Tử Thanh cung biết rõ, cuộc hỗn chiến ở Dã Địa Bình đêm nọ, nếu Nhậm Ninh không trực tiếp tham chiến thì cung đã nghe kể lại, thậm chí gã cung có không ít bằng hữu bị mất mạng, vì thế gã tuyệt đối không thể có hòa khí với Ngao Tử Thanh như vậy được. Ngao Tử Thanh không thể không dùng tiểu nhân chi tâm cẩn thận đề phòng trước những lời nói hòa hoãn mà ẩn tàng đầy đao kiếm của Nhậm Ninh.
Xảy ra nghe Nhậm Ninh cười lớn nói:
– Ngao đại hiệp! Tại hạ tuy ở Hoàng Long bảo đã lâu nhưng những việc xảy ra trong giang hồ cung thường xuyên lưu ý. Gần đây danh tiếng của Ngao đại hiệp mỗi ngày một hiển hách hơn, tại hạ thật tình ngưỡng mộ.
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Tại hạ bất tài chẳng dám gọi là anh hùng trong thiên hạ. Ngược lại oai vọng của quý bảo trong giang hồ mới thực sự khiến anh hùng cả võ lâm kính phục.
Lời nói của Ngao Tử Thanh bên ngoài thì tỏ ra khách sáo, kỳ thực lại ẩn chứa ý vị mỉa mai, Nhậm Ninh là người thâm trầm, có lẽ nào không nhận ra điều đó, nhưng gã chỉ mỉm cười nói:
– Ngao đại hiệp quá khiêm tốn rồi. Anh danh của Ngao đại hiệp tệ bảo chủ ngưỡng mộ đã lâu. Tệ bảo chủ là người biết quý trọng nhân tài, thường nhắc tới hiệp danh của Ngao đại hiệp trước mặt chúng thuộc hạ. Hôm nay được gặp quả nhiên danh bất hư truyền.
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Nhậm bằng hữu nói vậy tại hạ càng thêm hổ thẹn.
Vừa nói chuyện hai người vừa qua một đoạn đường hẹp quanh co. Hai đoạn đường thì đã thấy bậc cấp xây bằng đá dẫn lên cao. Thì ra Hoàng Long bảo tuy được kiến tạo giữa đồng bằng nhưng lại cao hơn hẳn so với bốn bề xung quanh, trông dáng vẻ cực kỳ uy nghi.
Ngao Tử Thanh giật mình nghi thầm:
Hoàng Long bảo quả là khác biệt so với Mai Lâm môn. Nội kiến trúc cung ở vào thế dễ phòng thủ, khó tấn công. Từ ở trên cao nhìn xuống xung quanh, ngày thường thì trông bệ vệ oai nghiêm, đến khi lâm địch thì dễ dàng phong bế, địch nhân ở từ xa đã bị phát hiện rồi. Lần này nếu để xảy ra động thủ, các huynh đệ Đại lôi giáo chắc sẽ gặp khó khăn không ít.
Cuối bậc cấp là một khoảng trống phương viên hơn chục trượng. Ngay phía trước là một tòa kiến trúc cực kỳ đồ sộ, không chỉ cao to mà còn dài hun hút nhìn không thấy đến điểm cuối. Ngay giữa là cánh cửa lớn, sơn đỏ trông nặng nề, thâm nghiêm, hai bên cửa có hai con sư tử đá khổng lồ. Tất cả, từ lối kiến trúc tổng toàn diện đến những điểm trang trí đều thể hiện một khí phái ngất trời.
Cung Liên đã biến mất từ lâu, chỉ còn Nhậm Ninh sóng vai Ngao Tử Thanh bước đi, dọc đường chỗ nào cung nhìn thấy người canh gác, thấy hai người nhất nhất phủ đầu cúi thấp người thi lễ, dáng cực kỳ cung kính.
Đến trước cánh cổng lớn, hai bên đã có hơn hai mươi thanh niên y phục gọn gàng xếp hàng ngay ngắn hai bên cổng, nhìn thấy hai người nhất thảy đều cúi người hành lễ.
Ngao Tử Thanh gật đầu nghi thầm:
Tiên lễ hậu binh.
Hai cánh cổng đỏ từ từ mở ra, bên trong xuất hiện một hàng người ai nấy đều tỏ ra một khí độ bất phàm.

Đi đầu là một lão nhân tuổi đã lục tuần, sắc diện trầm tinh đến lạ lùng, râu ba chòm đen nhánh buông xuống trước ngực, phất phơ theo từng bước chân, nghi biểu như thiên tiên! Người này mình mặc hoàng bào, trên áo hiện chữ thọ óng ánh bạc, dáng vẻ thần thái đến cảnh phục sức đều toát lên một vẻ uy nghi khiến người ta không dám nhìn thẳng.
Ngay bên cạnh hoàng bào lão nhân, một trung niên hán tử dáng người cao lớn, dưới cằm để một chòm râu ngắn, song mục sắc nhọn như hai luồng điện, đặc biệt là đôi môi mỏng dính mím chặt, trông chẳng khác nào hai lưỡi kiếm, làm người đối diện có một cảm giác rờn rợn.
Ngoài ra còn có một lão nhân mình mặc cẩm bào, trên ngực áo thêu một bức đồ hình tam giác màu đen. Người này mui to miệng rộng, gương mặt to bè, bước đi trông như một chiếc thùng di động.
Đến giờ phút này Ngao Tử Thanh đã cảm nhận được Hoàng Long bảo chẳng phải là một tổ chức như những bang phái thông thường, rõ ràng nó thể hiện một dã tâm lớn của chủ nhân và Trì Tù có thể tự hào vì đã làm được điều đó.
Ba người ở bên trong bước đến giữa cửa thì dừng lại, Nhậm Ninh dấn bước tới trước, cung thân nói:
– Thuộc hạ phụng mệnh bảo chủ đã cung nghênh Ngao đại hiệp đến rồi, kính cẩn phụng mệnh.
Hoàng bào lão nhân bước tới trước một bước, cất giọng sang sảng nói:
– Cung Liên đã bẩm báo qua, ngươi lui được rồi!
Ngao Tử Thanh không khỏi nghi thầm:
Tri Tử khí độ hơn hẳn Bạch Tôn, võ công ắt cung cao thâm hơn.. Vị hoàng bào lão nhân chiếu đôi mục quanh như hai ngọn đèn quan sát Ngao Tử Thanh từ đầu đến chân xong chậm rãi nói:
– Cuối cùng thì Ngao đại hiệp cung đã đến! Giữa Ngao đại hiệp và bản bảo chưa từng có duyên gặp mặt, Ngao đại hiệp sẵn sàng hạ cố giá lâm bản bảo như vậy, lão phu thay mặt toàn thể thuộc hạ đa tạ Ngao đại hiệp. Mời!
Ngao Tử Thanh không đáp lại những lời lẽ trịnh trọng của đối phương chỉ khẽ nghiêng đầu đáp lễ, mới điểm nhẹ một nụ cười ung dung tiến vào đại sảnh.
Đại khách sảnh của Hoàng Long bảo bày trí cực kỳ hoa lệ, lúc nào cung có hơn chục đại hán xuôi tay đứng hầu chờ sai khiến, ngoài ra còn có ba nữ thanh y đồng tử tới lui rót trà. Tuy chỉ có một người khách nhưng Hoàng Long bảo sắp xếp đón không thiếu vẻ trang

trọng chút nào.
Sau khi phân chủ khách ngồi xuống, hoàng bào lão nhân tươi cười nói:
– Ngao đại hiệp đi đường vất vả quá!
Ngao Tử Thanh phất tay áo giọng sang sảng đáp:
– Được bảo chủ hạ cố đến, tại hạ nào dám chậm trễ.. Không sai! Vị lão nhân dáng hòa nhã mà uy nghi này chính là kẻ đứng đầu của Hoàng Long bảo Tề thiên tinh Trì Tú.
Trì Tú mỉm cười nói:
– Ngao đại hiệp, lão phu dẫn kiến hai vị bằng hữu, vị này là Hao Thiên Lang Triệu Quang Thần, vị này là Thạch Quải Trượng ...
Trì Tú mới thốt ba tiếng Thạch Quái Trượng, Ngao Tử Thanh đã giật nảy người bụng nghi thầm:
Thì ra lão lùn, người lại đi trông giống chiếc thùng kia lại chính là Thạch Quái Trượng! Tên chẳng hợp với chút nào, trước kia nghe nhắc đến Thạch Quái Trượng cứ nghi đó là một lão nhân cao cao gầy gầy, giờ gặp mặt mới hay hoàn toàn trái ngược lại ...
Ngao Tử Thanh đứng dậy ôm quyền thi lễ, môi điểm một nụ cười nói:
– Ngưỡng mộ thinh danh của nhị vị đã lâu nay mới được hội ngộ tại đây, tại hạ cảm thấy vô cùng vinh hạnh!
Hai người lãnh đạm liếc nhìn Ngao Tử Thanh lạnh lùng làm một cử chỉ đáp lễ, môi mím chặt không nói câu nào.
Trì Tú mỉm cười nói.
– Ngao đại hiệp giả làm bạn không biết có phải đã đoán được ý của lão phu khi mời Ngao đại hiệp đến đây không?
Ngao Tử Thành hơi nhếch mép giọng bỉnh thản nói:
– Tại hạ đang muốn thỉnh giác không biết bảo chủ cho đời tại hạ để chỉ giáo điều chi?
Trì Tú ra về trầm ngâm mới tỏ vẻ trầm ngâm nghiêm trọng nói:
Từ khi biết đến Thạch Quái Trượng ở đây, Ngao Tử Thanh không ngăn được sự xung động trong lòng Ngu Lôi Thủ Hạ Thục nói rằng việc thi thể của Diệc Hồng mà tích có liên quan đến Thạch Quái Trượng, dù biết rằng giữa nơi đây đem việc ra hỏi Thạch Quái Trượng thì không tiện nhưng chàng vẫn cứ muốn hỏi cho ra lẽ.
Nghe Thạch Quái Trượng lên tiếng gương mặt tuấn tú của Ngao Tử Thanh thoáng biến đổi nhưng nếu không thì khó lòng phát hiện ra, chàng khép mặt có dằn cơn xúc động trong lòng.
Thạch Quái Trượng nhướng mày nói:
– Tại sao Ngao đại hiệp không đáp lời lão phu?
Ngao Tử Thanh hít một hơi dài nhanh chóng lấy lại vẻ trầm tinh, cười

nhẹ nói:
– Không sai! Bạch môn chủ đang được các huynh đệ Đại Lôi giáo chăm sóc rất chu đáo. Thạch bằng hữu quả đúng là chỉ giao hảo hữu của Bạch môn chủ tại hạ sẽ nói lại điều này để Bạch môn chủ hay.
Thạch Quái Trượng giận tràn hông hừ một tiếng nặng nề cất giọng lạnh lùng nói việc xích mích giữa Đại Lôi Giáo và Mai Lâm môn, hà cớ gì các hạ nhúng tay vào? Đại Lôi giáo hứa hẹn với ngươi điều gì?
Ngao Tử Thanh nhếch môi giọng nhẹ nhàng nói:
– Vậy xin hỏi Thạch bằng hữu ân oán giữa Đại lôi giáo và Mai Lâm môn có liên quan gì đến người?
– Lý do gì mà ngươi gạn hỏi tại hạ Mai Lâm môn hứa hẹn với ngươi điều gì?
Thạch Quái Trượng tức điên người song mục lão trợn trùng suýt ra cả mí mắt hàm răng nghiến răng âm thanh từ cuống họng rít qua răng:
– Tiểu tử to gan, ngươi đúng là thứ có mắt không tròng, ngươi thấy chán sống rồi sao:
Ngao Tử Thanh trễ môi xem thường nói:
– Ngươi ăn nói hồ đồ như vậy:
– Ngao Tử Thanh! Hoàng Long bảo đã lấy lễ đãi ngươi, ngươi đừng tưởng mọi người ở đây sợ ngươi! Làm khách cung phải biết đến lễ nghĩa của người làm khách!
Ngao Tử Thanh nở một nụ cười cổ quái, giọng băng lạnh:
– Xin hỏi Thạch bằng hữu ngươi là chủ hay là khách của Hoàng Long bảo?
Lễ nghi của phận người làm khách của nhà ngươi đi đâu hết rồi?
Thạch Quái Trượng giận đến suýt ngất đi, lão giãy nảy:
– Ngao Tử Thanh ngươi chỉ có một mình ở đây lại cả gan hỗn láo như vậy, ngươi tưởng Hoàng Long bảo là nơi ngươi có thể ngang tàng được sao?
Mấy lời của Thạch Quải Trượng vô tình làm cho bầu không khí trong khách sảnh như đông đặc lại. Gương mặt Ngao Tử Thanh như được bao phủ một lớp sương lạnh, song mục chàng chiếu ra những tia sát khí rợn người, giọng chàng như những giọt băng rơi trên mặt tuyết.
– Ngày hôm nay tại hạ đến Hoàng Long bảo chỉ vì nể mặt Trì bảo chủ tại sao không nghe Trì bảo chủ lên tiếng mà lại để cho người ngoài đến đây ăn nói vô lễ với tại hạ như vậy? Trì bảo chủ! Tại hạ đến theo lời mời của các hạ, nếu quý bảo không hoan nghênh tại hạ có thể ra đi ngay bây giờ, tại hạ tự tin không một ai ngăn cản nổi tại hạ.

Mấy chục tên thanh y đại hán đứng xung quanh lập tức đua tay chặn vào cán đao đeo ngang hông, Trì Tú đứng phắt dậy quát lớn:
– Không được vô lễ!
Bọn đại hán lập tức buông tay xuống, cúi mặt chẳng dám nhìn lên.
Trì Tú ôm quyền hướng về phía Ngao Tử Thanh giọng hòa hoãn nói:
– Lão phu đã nghe nói nhiều về võ công, tài trí và tính tình của Ngao đại hiệp, chút hiểu lầm vừa rồi, mong Ngao đại hiệp bỏ qua cho ...
Ngao Tử Thanh nhếch mép cười nói:
– Có việc gì quan trọng xin Trì bảo chủ cứ nói, phong thổ của quý bảo khiến cho tại hạ cảm thấy hơi khó chịu!
Trì Tú không để ý đến ý vị mỉa mai nặng nề trong lời nói của Ngao Tử Thanh trầm ngâm một lúc lão mới cười giọng hòa hoãn nói:
– Lão phu nghe nói Phong vân bảng đang nằm ở trong tay Ngao đại hiệp.
Việc này không biết thực hư như thế nào?
Cái đuôi hồ ly đã ló ra ngoài, Ngao Tử Thanh không đáp thẳng vào câu hỏi của đối phương, chỉ cười nhạt nói:
– Trì bảo chủ cung định theo cách Bạch Tôn đánh cướp chăng?
Thạch Quải trượng nghe nói luồng nộ khí mới dần xuống được một ít lại đột ngột bùng lên dữ dội hơn. Lão đứng phắt dậy nhưng Trì Tú đã giơ tay ngăn lại. Lão đành hừ một tiếng nặng nề rồi miễn cưỡng ngồi xuống, mắt trừng trừng nhìn như muốn nuốt chửng Ngao Tử Thanh.
Trì Tu ôn tồn nói:
– Ngao đại hiệp hiểu sai ý của lão phu rồi! Lão phu chỉ muốn làm một cuộc trao đổi với Ngao đại hiệp. À lẽ ra phải nói là hợp tác cho chính xác.. Ngao Tử Thanh bưng chén trà lên, hớp một ngụm nhỏ, đặt chén xuống cười nhẹ nói:
– Hợp tác? Tại sao lại phải cần hợp tác?
Trì Tú tươi cười đáp:
– Chúng ta phải hợp tác, vì hợp tác thì cả hai bên đồng có lợi, bất hợp tác cả hai bên đồng thọ hại.
Ngao Tử Thanh nở một nụ cười mỉa mai nói:
– Thật không ngờ Trì bảo chủ lại lo nghi đến tại hạ nhiều như vậy, tại hạ rất lấy làm cảm kích. Tại hạ đang muốn được nghe hợp tác thế nào? Có lợi gì khi hợp tác và thọ hại thế nào khi bất hợp tác?
Trì Tú cung hớp một ngụm trà thong thả nói:
– Từ khi Ngao đại hiệp giữ Phong vân bảng trong người, chắc là đã gặp phải nhiều điều phiền phức. Nếu Ngao đại hiệp chịu giao Phong vân bảng cho lão phu, lão phu sẽ tặng lại cho Ngao đại hiệp một tài sản khổng lồ, đủ tiêu dùng suốt đời. Ngao Tử Thanh lại nhếch mép

cười ngắt lời đối phương:
– Nếu nói như vậy thì tại hạ chiếm hết phần lợi rồi còn gì? Không ngờ một quyển Phong vân bảng tầm thường mà lại quý giá đến như vậy. Đáng tiếc là tại hạ chỉ có một mình hơn nữa sống tạm qua ngày đã đủ, không cần gì đến một gia tài đủ dùng cả mười đời.
Sắc diện Trì Tú biến đổi đến khó coi, nhưng giọng lão vẫn ôn tồn:
– Nếu Ngao đại hiệp cảm thấy điều kiện trao đổi chưa thỏa đáng, muốn yêu cầu gì thêm, lão phu sẽ cố gắng đáp ứng. Chỉ cần Ngao đại hiệp thuận ý, việc gì chúng ta cung có thể thương lượng được.
Ngao Tử Thanh nở một nụ cười băng lạnh đáp:
– Nói lòng vòng mà tại hạ vẫn chưa hiểu được thế nào là đồng có lợi, thế nào là đồng thọ hại. Xin Trì bảo chủ minh thị.
Trì Tú ho khan hai tiếng, gượng nở một nụ cười quay nhìn Hạo thiên lang Triệu Quang Thần nói:
– Ngươi trình bày cho Ngao đại hiệp nghe đi!
Triệu Quang Thần hơi ngẩn người một thoáng rồi trầm giọng nói:
– Phong vân bảng có một vị trí cực kỳ quan trọng đối với tệ chủ nhân, Hoàng Long bảo nhất định phải có nó bằng mọi giá. Nếu Ngao đại hiệp không bằng lòng trao đổi, song phương sẽ vì mục đích của mình sẽ khó lòng tránh được việc động can qua. Một khi dấy động can qua, song phương khó tránh khỏi sự thương vong, như vậy bất hợp tác cả hai bên đồng thọ hại. Còn nếu Ngao đại hiệp đồng ý trao đổi, sẽ được lợi, hơn nữa Phong vân bảng chẳng có giá trị gì đối với Ngao đại hiệp cả. Như vậy hợp tác thì cả hai bên đồng có lợi.
Ngao Tử Thanh gật đầu, giọng nghiêm trọng nói:
– Phân tích rất hữu lý, có điều quý bảo làm sao biết Phong vân bảng không có giá trị gì đối với tại hạ? Quý bảo làm sao biết Ngao mỗ chẳng có dã tâm muốn trở thành võ lâm minh chủ?
Sắc diện của những thuộc hạ Hoàng Long bảo đều lạnh lùng tựa như băng đá, mọi ánh mắt đều căm hận nhìn chằm chằm vào Ngao Tử Thanh.
Trì Tú mím chặt môi, song mục hiện đầy sát khí.
Triệu Quang Thần nghiến răng nói:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi nhất định muốn phá hoại ý muốn hòa bình của bản bảo?
Ngao Tử Thanh nhếch mép cười lạnh nói:
– Các hạ nói nghe lạ quá! Cho đến thời điểm này Phong vân bảng đang là vật sở hữu của tại hạ, đồng ý trao đổi hay không hoàn toàn do tại hạ quyết định, quý bảo định dùng vu lực để cưỡng đoạt hay sao? Nếu vậy ý muốn phá hoại hòa bình chính là của quý bảo chứ

không phải là tại hạ!
Trì Tú trầm giọng nói:
– Ngao đại hiệp! Lão phu thật tâm không muốn động can qua, chúng ta đã hao người tốn của quá nhiều rồi, lão phu muốn giải quyết việc này trong hòa khí.
Ngao đại hiệp võ công cái thế, lão phu thừa nhận bản bảo rất khó khăn khi phải đối đầu với Ngao đại hiệp, nhưng bản bảo người nhiều thế mạnh, nếu xảy ra quần đả, Ngao đại hiệp chưa hẳn đã giành được lợi thế.
Ngao Tử Thanh nghe nói nộ hỏa bốc lên rần rật trong huyết quản nhưng vẻ mặt chàng vẫn giữ được lạnh lùng, giọng thản nhiên hỏi lại:
– Trì bảo chủ muốn thử không?

Ma Tiêu

Hồi 24
Cao thủ ác đấu

Thạch Quái Trương dùng mui hử lạnh ngẩng cao đầu nói:
– Ngươi tưởng Hoàng bảo không thu thập một tên tiểu từ kêu ngạo như ngươi chăng?
Ngao Tử Thanh chẳng thèm đến Thạch Quái Trương nhìn cất giọng nói:
– Trì bảo chủ, kẻ có quyền ra lệnh ở đây chắc phải là các hạ chứ không phải là Thạch Quái Trượng phải không?
Trì Tú quay sang trợn mắt nhìn Thạch Quái Trượng nghiêm trọng nói:
– Thạch hiền đệ, việc này phải để ngu huynh tác chủ.
Xong lão nhìn Ngao Tử Thanh, giọng nghiêm trọng nói:
– Ngao đại hiệp là một hiệp khách, thịnh hành chấn động giang hồ trẻ tuổi, xem ra vẫn chưa bị phong ba giang hồ mải môn được mấy chứ.
Ngao Tử Thanh phất tay áo cười nhẹ nói, giang sơn khó đổi, bản tính khó đòi, hơn nữa tại hạ cung chẳng sửa đổi tính khí mình.
Trì Tú gượng cười nói:
– Lão phu cung biết xưa Ngao đại hiệp đạm bạc danh lợi bỗng dưng lại thích thú với chức vụ làm minh chủ như vậy? Hơn nữa như ghi chép trong Phong Vân Bảng hẳn đã đúng như trong giang hồ. Ngao

đại hiệp cần gì phải tổn thương hòa khí giữa đôi bên.
Ngao Tử Thanh nhếch mép.
– Đã biết rằng như vậy Trì chủ hao tốn nhân lực để tranh đoạt quyển sách vô giá trị như thế chi để tại hạ giữ đỡ khỏi tổn thương hòa khí giữa hai bên.
Thạch Quái Trượng lại lên tiếng chen lời:
– Ngươi nói nghe cung hay chỉ cần người giao nó cho chứng ta có giá trị hay không đó là việc của bọn ta. Ngao Tử Thanh không nhìn đến Thạch Quái Trượng, băng lạnh đáp:
– Các ngươi cung thừa biết họ Ngao này không làm được việc đó?
Sắc diện Trì Tú ửng đỏ nhìn thấy sắc giận nhưng một nụ cười đã nhanh chóng thay vào đó, giọng lão bình tinh nói:
– Ngao đại hiệp, lão phu đã nhượng bộ hết sức rồi, đêm trước ở Dã Địa Bình, bản bảo đã có hơn hai mươi cao thủ, sáu mươi đệ tử đều táng mạng về tay ngươi, chí giao của lão phu.
Bạch môn chủ cung bị ngươi bắt sống lão phu không nói một lời nào về điều đó, lẽ ra ngươi cung nên biết lão phu tốt nhịn như thế nào rồi!
Ngao Tử Thanh nhếch môi cười nhẹ nói:
– Những điều Trì bảo chủ nói đều do các vị tự gây ra, quý bảo đại binh trấn áp, Bạch môn chủ gây trước tiên, Đại lôi giáo một mình chống lại tinh anh của ba phái hợp nhất lẽ ra không chờ tại hạ nói, Trì bảo chủ cung nên tự biết điều đó có nghĩa như thế nào rồi!
Trì Tú hừ lạnh nói:
– Dường như mọi điều phải đúng đều về phía Ngao đại hiệp.
Ngao Tử Thanh hơi khép mắt lại, lạnh lùng đáp:
– Thực tế nó như vậy!
Trì Tú nghiến răng, nắm chặt song quyền, giọng đanh lại:
– Lão phu nhắc lại một lần nữa, Ngao đại hiệp có tiếp nhận điều kiện trao đổi của lão phu hay là không? Trước khi đáp lời, lão phu cung cấp thêm thông tin để ngươi tiện suy nghi, trong bản bảo hiện thời, ngoài những đệ tử của bản bảo ra còn hội tụ đầy đủ các cao thủ của Mai Lâm môn và cả Vu đao môn! Lực lượng đó có thể dời cả Thái sơn.
Ngao Tử Thanh đáp như chém sắt:
– Các ngươi cung biết rõ là tại hạ sẽ trả lời như thế nào rồi?
Trì Tú cười lớn ha hả, giọng oang oang như sấm nói:
– Lão phu từng nghe Bạch lão đệ nói bản tính của Ngao đại hiệp cực kỳ ngạo mạn, cả Bạch Tôn mà ngươi cung chẳng coi ra gì. Lão phu vốn không tin nay gặp mặt mới biết người là thứ không biết hay dở, còn tệ hơn cả những điều mà Bạch Tôn nói.

Triệu Quang Thần cất giọng gắt tiếp lời:
– Đây là cơ hội cuối cùng để hắn được phép ngông cuồng!
Vừa dứt lời Triệu Quang Thần đã rời ghế, lướt nhanh tới trước mặt Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh tỏ vẻ thản nhiên nói:
– Mới nói mấy lời không hợp như vậy đã muốn động thủ rồi?
Trì Tú quát lớn:
– Triệu Quang Thần, ngươi lui ra! Vị bằng hữu này rất có cốt cách, lão phu rất kính phục.
Ngao Tử Thanh ôm quyền chậm rãi nói:
– Đa tạ Trì bảo chủ đã khen ngợi!
Thạch Quái Trượng như ngồi trên một tảng đá nói rít qua kẽ răng:
– Ngao Tử Thanh, Trì đại ca ta khách sáo với ngươi, ngươi đừng tưởng như vậy rồi thì không ai làm gì được ngươi! Ngày hôm nay lão phu nhất định không tha cho ngươi, không cần nhọc đến một quân một tướng nào cả, một mình lão phu cung đủ rồi.
Sắc diện Ngao Tử Thanh hơi trầm xuống, ẩn hiện một làn sát khí mờ mờ giọng bình thản nói:
– Nếu Thạch bằng hữu có ý ngày hôm nay chỉ nhắm vào tại hạ thì tại hạ sẵn lòng bồi tiếp.
Trì Tú đứng dậy giơ tay lên giọng âm trầm nói:
– Thạch hiền đệ, Ngao đại hiệp miệng lưỡi sắc bén, lão phu đã có một biện pháp có thể giải quyết tranh chấp ngày hôm nay mà không cần phải đổ máu!
Ngao Tử Thanh nở một nụ cười quái dị, giọng đều đều nói:
– Được như vậy thì càng hay, tại hạ thực lòng không muốn giết người nhiều hơn nữa. Chẳng hay Trì bảo chủ có kế sách gì để giảm thiệt hại cho quý bảo?
Triệu Quang Thần nổi nóng quát:
– Cái gì mà giảm thiệt hại cho quý bảo? Ta thấy người đã sợ lắm rồi, lo tìm đường mà rút lui cho đỡ mất mặt. Hừ, đúng là đồ vô sỉ, không hiểu sao ngươi còn đứng được trên giang hồ cho tới giờ này.
Ngao Tử Thanh hừ lạnh nói:
– Bằng vào mấy câu nói của ngươi, ngày hôm nay ngươi khó mà giữ được tính mạng đó!
Triệu Quang Thần nghiến răng nghiến lợi nói:
– Ngao tiểu tử! Lão tử thách ngươi đó!
Thạch Quái Trượng định lên tiếng chen vào, nhưng Trì Tú đã giơ tay cản lại, giọng trầm trầm nói:
– Ngao đại hiệp, lão phu cung không muốn mang tiếng đi cướp đồ

vật của người khác. Lão phu cung chẳng muốn ỷ đông hiếp ít, nhưng ngươi đến đây lại ngạo mạn đến dường như chẳng coi ai vào đâu cả. Lão phu không thể để cho ngươi được tự do ra vào Hoàng Long bảo được.
Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:
– Tại hạ chán ngấy những lời giả nhân giả nghĩa rồi. Ngươi muốn gì cứ nói thẳng ra!
Trì Tú hừ một tiếng nặng nề chậm rãi tiếp:
– Lão phu muốn được thưởng thức võ học của họ Ngao ngươi, nếu không chê thì xin tỷ thí với vài huynh đệ của bản bảo, bất kể là thắng hay bại, không ai được oán ai cả!
Ngao Tử Thanh cười lạnh gật đầu đáp:
– Hay lắm! Không biết các hạ định tỷ thí thế nào?
Trì Tú giọng âm lạnh đáp:
– Võ công của Ngao đại hiệp chấn động giang hồ, vài chiêu võ công của các nhân vật trong bản bảo sợ khó làm ưng ý Ngao đại hiệp. Vì vậy lão phu định ra ba trận nếu Ngao đại hiệp qua lọt hết ba cửa ải của bản bảo, lão phu đích thân tiễn Ngao đại hiệp ra khỏi cửa bảo. Bằng như Ngao đại hiệp không may thọ bại thì lão phu rất lấy làm tiếc xin Ngao đại hiệp để Phong vân bảng lại.
Ngao Tử Thanh nghe nói hơi giật mình, bụng nghi thầm:
Hoàng Long bảo cao thủ đông như rừng, nay lại thêm các cao thủ ở Mai Lâm môn và Vu đao môn thì các nhân vật như Thạch Quái Trượng trợ lực, đừng nói là ba cửa ải, một cửa ải cung khó lọt qua. Nhưng nếu không chấp nhận thì lập tức đối phương sẽ với toàn bộ thực lực của chúng, chúng còn cho rằng mình khiếp sợ.
Nghi xong Ngao Tử Thanh ngẩng cao đầu, thản nhiên đáp:
– Tại hạ nay đã ở vào thế cưỡi hổ, có muốn xuống cung xuống không được.
Chỉ mong Trì bảo chủ lưu tình, nếu không e rằng tại hạ không chịu nổi. Trì Tú nở một nụ cười mãn nguyện nói:
– Ngao đại hiệp quả nhiên là hào khí ngất trời, chúng ta đã quyết định xong, mời Ngao đại hiệp ra bên ngoài.
Ngao Tử Thanh đứng dậy khách khí nói:
– Trì bảo chủ, mời!
Trì Tú bước đi trước dẫn đường, Thạch Quái Trượng bước nhanh lên ghé tai Trì Tú nói:
– Trì đại ca chớ quên lời tiểu đệ!
Ngao Tử Thanh mỉm cười ung dung bước đi. Hai hàng thị vệ cung lần lượt đi theo ra đất trống trước khách sảnh, tên nào tên nấy sắc

diện thâm trầm căng thẳng chờ đợi.
Không bao lâu sau, tất cả mọi người đều có mặt trên tỷ võ trường ngang trước khách sảnh. Trì Tú thống lãnh gần hết cao thủ của Hoàng Long bảo đứng về một phía, phía bên kia chỉ có một mình Ngao Tử Thanh.
Trì Tú cười nhẹ đáp:
– Ngao đại hiệp thần công cái thế, hầu như là có thể xưng thiên hạ vô địch, xin nương nhẹ đối với hạng bất tài của bản bảo!
Ngao Tử Thanh khẽ ôm quyền nói:
– Quý bảo là nơi ngọa hổ tàng long, cao thủ đông như kiến, Trì bảo chủ danh chấn thiên hạ, thần uy vang tứ hải, tại hạ sợ phải bêu xấu ở đây.
Ngao Tử Thanh vừa đối đáp với Trì Tú vừa lướt mắt nhìn khắp những cao thủ béo gầy cao thấp đủ hình đủ dáng của Hoàng Long bảo, ánh mắt chàng sâu thẳm như hai tuyệt cốc sâu vạn trượng, không ai đoán nổi chàng đang suy tính điều gì.
Nhìn khắp lượt xong, Ngao Tử Thanh cất giọng âm trầm hỏi:
– Trì bảo chủ, còn chờ gì nữa?
Sau lưng Trì Tú phát ra tiếng cười dài dại, ba nhân vật hình thù cổ quái bước ra, ba người một màu y phục xám xịt, một béo hai gầy, râu tóc và cả chân mày đều bạc trắng, sắc diện âm trầm, một người lên tiếng nói:
– Bảo chủ, trận đầu xin cho huynh đệ lão phu lãnh công.
Ngao Tử Thanh lạnh lùng quan sát ba lão nhân nghi thầm:
Trông dáng ba lão đầu, hình như là thủ túc huynh đệ của Trì Tú, võ lâm xưng chúng là Tam sát thủ, Lương Phi, Tống Đô và Đàn Phong. Nếu Trì Tú phái đúng ba người này xuất trận thì tình thế không dễ dàng chút nào.
Người đứng đầu Tam sát thủ Lương Phi mấp máy môi, giọng âm trầm nói:
– Ngao Tử Thanh! Lão phu nghe nói người võ công cao siêu lắm, lão phu không tin Hoàng Long bảo sát thủ hợp lực mà người còn có cơ hội để đấu trận thứ hai.
Ngao Tử Thanh khẽ nhếch môi biểu lộ một nụ cười tàn khốc, giọng bình tinh đáp:
– Thiên Sát Lương Phi, Địa sát Tống Đô, Nhân sát Đàn Phong. Ba người đã sống đến từng này tuổi không lẽ không đủ kiên nhẫn để chờ đến hết tuổi già được chết yên lành trên giường bệnh mà định nhờ Quỷ ảnh tiêu siêu độ sớm cho ba người?
Tam sát thủ đứng bất động, sáu đôi mắt phát ra sáu tia hàn quang

như sáu mui dùi, muốn xoi thủng qua người Ngao Tử Thanh dáng dấp của ba người lúc này chẳng khác ba hung thần ác sát đang chực chờ ăn sống nuốt tươi đối phương.
Nhân sát Đàn Phong bỗng cất tiếng cười khành khạch, tiếng nói nghe như tận mười tám tầng địa ngục vọng về.
– Ngao Tử Thanh! Dù người có bản lãnh thông thiên, có mọc cánh cung không thể thoát khỏi kiếp nạn ngày hôm nay!
Ngao Tử Thanh nhếch mép cười giọng lành lạnh nói:
– Tại hạ chẳng có ý muốn gì nhưng nếu muốn không cần phải mọc cánh. Tại hạ tin tưởng không một ai có thể ngăn cản bước chân của tại hạ, dù nói là Tam sát thủ của Hoàng Long bảo.
Địa sát Tống Đô nói rít quan kẽ răng:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi quá tự tin vào bản lãnh của người, nhưng hôm nay nói gì thì người cung không chạy thoát khỏi nơi này được. Nếu người thức thời sớm quẳng binh khí đầu hàng lão phu có thể niệm tình xin bảo chủ tha mạng cho người!
Ngao Tử Thanh lướt ánh mắt thờ ơ nhìn tam sát thủ giọng bình thản nói:
– Tam vị lão bằng hữu! Nếu các người không suy nghi chín chắn, các người sẽ thấy ngay một kết quả bi thảm mà các người không bao giờ tưởng tượng nổi!
Thiên sát Lương Phi quay lại nhìn Trì Tú khẽ ôm quyền nói:
– Xin bảo chủ cho phép!
Trì Tú giơ tay ngăn lời Lương Phi, dịu giọng nói:
– Tam vị huynh đệ tạm thời lui ra, trận đầu tiên sẽ có người khác thử sức với hắn.
Một lão nhân để tóc dài, dáng khệnh khạng từ phía sau bước tới nói:
– Bảo chủ, Cuồng kiếm Cửu Tiêu xin lãnh mạng.
Trì Tú gật đầu tỏ vẻ đồng ý.
Lão nhân khệnh khạng tiến thêm mấy bước, mục quang như điện ngó vào Ngao Tử Thanh giọng âm hàn nói:
– Lão phu Cuồng kiếm cửu tiêu Quân Vô Địch, lão phu sống được tới ngày nay đã cảm thấy đủ vốn rồi, định nhờ Ngao đại hiệp tiễn đua giùm.
Ngao Tử Thanh nhếch mép cười nhạt nói:
– Tại hạ đành cam đắc tội!
Quân Vô Địch rút trường kiếm đánh xoảng một tiếng, không gian chợt lạnh hẳn đi dưới hàn quang của thanh kiếm. Quân Vô Địch cất giọng trầm trầm nói:
– Lão phu dùng thanh Cửu tiêu kiếm này để thỉnh giáo tuyệt học của

Ngao đại hiệp!
Ngao Tử Thanh mỉm cười, Quỷ tiêu rung nhẹ một cái, lưỡi miến đao lập tức xuất hiện trước mui tiêu, hàn quanh chớp động, thân hình chàng đảo nhanh một vòng, miệng kêu lớn:
– Mời!
Âm thanh chưa kịp dứt thì thân hình chàng như một chiếc lò xo bắn lên khỏi mặt đất.
Gần như đồng thời, Quân Vô Địch cung tiến tới hai bước, trường kiếm trong tay hóa thành chiếc cầu vồng trông giống hệt như một chiếc thiên kiều ngu sắc tung hoành trên không, rồi đột ngột quét ngang vào hông Ngao Tử Thanh.
Tựa như một đám mây trắng nhẹ nhàng từ trên không bay xuống, trong đám mây trắng ẩn hiện những tia chớp, thân hình Ngao Tử Thanh đang là là đáp xuống bỗng đảo lộn nhanh như chớp, trong nháy mắt đã thực hiện được hơn mấy mươi động tác đảo lộn.
Thân hình chàng đột ngột thăng lên cao bảy thước, trong khi thân hình chàng cất lên, trong một khoảng cực ngắn, một tia sét xẹt nhanh đến trước mặt Quân Vô Địch.
Thanh Cửu tiêu kiếm của Quân Vô Địch nhỏ bằng hai ngón tay, dài hơn bảy thước, kiếm phong sắc bén, mỗi một cử động của kiếm đều làm phát ra những tia hàn quang làm người ta có cảm giác đang ở giữa mùa đông.
Bước chân Quân Vô Địch di chuyển theo một tư thế tuyệt mỹ, phần mình và đầu nghiêng qua lắc lại, vừa khéo tránh được đường đao chí mạng của Ngao Tử Thanh. Đồng thời Cửu tiêu kiếm trong tay lão cung co duỗi, quét, rạch liên tiếp năm mươi ba lần. Tả chưởng êm như ru vận đầy đủ kình lực đẩy một thế nhằm ngực trái Ngao Tử Thanh.
Thân hình Ngao Tử Thanh như tan loãng ra trong không khí, trông nhạt dần nhạt dần rồi mất hẳn, đến khi thân hình chàng tụ lại thì quỷ tiêu cung đã từ một hướng khác kích tới sát người Quân Vô Địch rồi.
Quân Vô Địch quát lớn một tiếng, Cửu tiêu kiếm điên cuồng nhằm giữa làn tiêu ảnh kích tới, trông lưỡi kiếm lão giống hệt như con độc xà đang cuồng nộ.
Một loạt tiếng va chạm như tiếng châu vãi trên mâm vàng vang lên, hai bóng người thoắt rời nhau nhưng rất nhanh lại cuốn vào nhau quần đả.
Nhanh, nhanh đến không thể tưởng tượng được, dường như mỗi chiêu thức đều không có khởi đầu, chỉ trong nháy mắt thì bao nhiêu chiêu thức, bao gồm thế công thủ đều thuộc về quá khứ. Hai thân

hình quấn lấy nhau như những chiếc lá xoay tròn trong cơn lốc. Trong nháy mắt đã công thủ được ba mươi sáu thế, mỗi thế sau lại nhanh hơn mạnh hơn, hiểm độc hơn thế trước.
Trì Tù đứng bất động quan sát, sắc mặt lão lạnh lùng chẳng để lộ chút biểu cảm nào. Nhưng đôi mắt hơi nheo lại của lão không để sót bất kỳ một thay đổi nhỏ nào trong đấu trường, càng lúc sát khí ẩn hiện giữa đôi mày lão càng đậm đặc hơn.
Ngay khi đó thì quỷ tiêu của Ngao Tử Thanh dao động trong một biên độ cực hẹp, lưỡi miến đao ở đầu tiêu uốn lượn như những đợt sóng cực ngắn, cực nhanh liên tiếp công hai mươi sáu đao, đao nào đao nấy uy lực có thể san bằng cả ngu nhạc. Quân Vô Địch không còn cách nào khác, đành chịu thoái hậu ba bước.
Thân hình Ngao Tử Thanh như bóng với hình theo sát đối phương, quỷ tiêu điểm nhanh tới đánh bại một thế phản kích của Quân Vô Địch.
Bỗng chàng dừng tay, song mục nhìn trừng trừng vào mặt Quân Vô Địch, hai đồng tử của chàng hiện rõ nét mặt lo âu của Quân Vô Địch.
Quân Vô Địch hơi rùng mình nghi thầm:
Công lực của tên tiểu tử này quả nhiên cao thâm hơn sự tưởng tượng của mình. Thật đáng sợ ...
Song mục của Quân Vô Địch thoáng hiện hai luồng dị quang, hơn ai hết đã thấy rõ võ công của đối phương cao thâm đến nỗi trong kiếp này lão không còn đủ thời gian để với tới nữa, đành nghiến chặt răng đánh liều xông lên.
Và thế là toàn thân lão bị chìm vào trong quả cầu ngu sắc loang loáng hàn quang, không gian như bị chìm vào trong một làn hàn sương nặng nề, vi vu cắt nát không gian thành vô vàn mảnh vụn. Nhưng dù đã cố gắng đến tận cùng, làn sương lúc nào cung nằm trong vòng khống chế của từng đường ngân quang, tựa như một tấm lưới đan bằng những tia sét của thiên lôi, trùm xuống xiết dần lại.
Rất nhanh hai người đã giao đấu được hơn sáu mươi hiệp.
Công bằng mà nói kiếm thuật của Cuồng kiếm cửu tiếu Quân Vô Địch xứng đáng được xưng là nhất tuyệt, không những kiếm thuật kỳ diệu mà công lực cung tinh thâm, sở học của Quân Vô Địch có thể nói hiếm người sánh kịp. Trong Hoàng Long bảo lão có một vị trí khá tôn quý, thường lão tự ý ra vào Hoàng Long bảo và chẳng chịu bất kỳ sự câu thúc nào cả.
Nghe đâu trong gần hai mươi năm qua lão chưa một lần phải đích thân động thủ với bất kỳ ai. Trì Tú rất tôn trọng Quân Vô Địch, nếu không gặp phải một địch thủ quá cao cường như Ngao Tử Thanh thì

Trì Tú đã không để cho Quân Vô Địch phải xuất trận.
Trong đấu trường đã có sự thay đổi.
Hàng loạt ánh hồ quang bỗng văng bắn ra tứ phía, hóa thành núi quang ảnh.
Quang cảnh trong đấu trường lúc này trông vô cùng đẹp đẽ. Tựa như những chùm pháo hoa đang tỏa ra những tia ngũ sắc. Nhưng trong quang cảnh mỹ miều ấy ẩn tàng vô vàn sát khí, khiến người ta có cảm giác rờn rợn, ai cung linh cảm thấy cuộc chiến đã đến hồi kết thúc.
Gương mặt nghiêm lạnh của Trì Tú liên tục co giật, một luồng hàn khí từ nơi sâu thẳm trong tiềm thức lão đang chầm chậm bốc lên, mỗi lúc một thêm mãnh liệt. Lão không ngăn được cái rùng mình đến bất chợt, nghi thầm:
Thật không sao tưởng tượng được, Ngao Tử Thanh mới từng đó tuổi đầu, cho là hắn bắt đầu luyện công từ lúc lọt lòng mẹ đi nữa thì Quân Vô Địch cung có thời gian luyện công ít ra cung gấp đôi như vậy. Nhưng thực tế cho thấy Quân Vô Địch dù đã cố gắng đến mức cao nhất cung không thể đột phá nổi vòng vây đang ngày càng xiết chặt của đối phương! Công lực của Ngao Tử Thanh có thật cao siêu đến mức độ đó?
Bất giác lão phát ra một tiếng thở dài.
Thiên sát Lương Phi đã quay đầu nhìn Trì Tù một cái, nghiến răng nói:
– Bảo chủ, tên tiểu tử này không đơn giản, chúng ta huy động toàn lực bao vây.
Trì Tú chậm rãi giơ một tay ra tỏ ý ngăn lại trầm giọng nói:
– Cho đến giờ này chưa cần thiết phải hành động như vậy, trận đầu có thể chúng ta chưa làm khó dễ được hắn, nhưng chưa hẳn hắn có thể qua được trận thứ hai! Chúng ta nên nhẫn nại đợi chờ!
Lúc này bỗng nghe Ngao Tử Thanh quát lên một tiếng, song thủ chàng liên tục chuyển động, lưỡi miến đao biến thành muôn ngàn tia sét cắt nát không gian, liên hoàn công kích, tốc độ nhanh đến không sao diễn tả nổi.
Quân Vô Địch trợn tròn đôi mắt, mái tóc dài xõa sau lưng lão giờ đã dựng lên như bờm ngựa, bay bay trong gió, tay vung vẩy trường kiếm, trông lão không còn giống như một con người nữa, mà đã biến thành một ác thần.
Lại nghe vang lên một tiếng kim thiết va chạm nhau, ngay khi đó bỗng có năm điểm hàn tinh nhẹ nhàng, không gây ra một tiếng động nhằm lưng Ngao Tử Thanh bay tới.

Ngao Tử Thanh hừ lạnh một tiếng quát:
– Ti tiện!
Hơi nhón một chân lên, xoay nhanh một vòng, quỷ tiêu quét ra một đường cực kỳ chuẩn xác đánh văng cả năm mui Hổ đầu tiêu, lưỡi miến đao cung kịp thời gạt phăng một thế kiếm công của Quân Vô Địch.
Quân Vô Địch thấy thân thủ của đối phương nhanh nhẹn đến như thế thì không khỏi thở dài khen thầm, đồng thời lão cung cảm thấy hổ thẹn vội lên tiếng quát:
– Ngu Khắc Tinh! Chớ làm mất mặt lão phu!
Thì ra kẻ phóng hổ đầu tiêu công kích Ngao Tử Thanh vừa rồi chính là Ngu Khắc Tinh, một thuộc hạ của Quân Vô Địch. Ngu Khắc Tinh thấy thượng cấp của mình bị rơi vào thế hạ phong nên ra tay tương trợ, biết là năm phi tiêu khó mà đả thương được đối phương, nhưng ít ra cung quấy nhiễu tai mắt đối phương, tạo cơ hội cho Quân Vô Địch lấy lại thế thượng phong, nào ngờ hảo ý của gã còn bị Quân Vô Địch trách mắng, nên hậm hực lui ra.
Ngao Tử Thanh vừa vung quỷ tiêu tấn công rát hơn, vừa cười cười nói:
– Quân bằng hữu hơi quá nghiêm khắc với thuộc hạ rồi!
Quân Vô Địch chưa kịp đáp lời thì phực một tiếng, vạt áo của Quân Vô Địch bị lưỡi miến đao hớt mất một mảng lớn.
Thân hình Ngao Tử Thanh tung lên không trung, quang ảnh rợp trời, rơi xuống như tuyết, hai bóng người hợp lại rồi phân ra. Quỷ tiêu khẽ rung động, muôn đạo hàn quang từ những góc độ quái dị, từng đợt từng đợt kích tới.
Ngao Tử Thanh cất giọng bình thản nói:
– Quân bằng hữu, chúng ta sẽ đấu đến phân thắng bại thì dừng lại hay là ...
Quân Vô Địch lại bị bức lui ba bước, mới rít qua kẽ răng:
– Không có một người nằm xuống thì chưa dừng tay!
Ngao Tử Thanh lướt người qua màn kiếm quang dày đặc, cất giọng thong thả đáp:
– Loài trùng dế còn ham sống chết nữa là! Quân bằng hữu hà tất lại phải nóng lòng muốn chết như vậy!
Chàng đang nói thì Quân Vô Địch đã nghiến chặt răng công tới một chiêu chí mạng, thân hình hơi gầy gò của Ngao Tử Thanh di động theo một bộ pháp quái dị, để mui kiếm lướt sát qua và vung quỷ tiêu lên phản công mười một đao, bảy cước ung dung nói:
– Nhẫn nại một chút, lão bằng hữu!

Ngao Tử Thanh vừa cười vừa nói dáng vẻ cực kỳ ung dung, nhưng hàn quang bức sàn sạt bên người Quân Vô Địch khiến lão chống đỡ đến rối loạn cả chân tay.
Từng đường từng đường hàn quang như chớp giật, xuyên qua màn kiếm ảnh mờ mờ kích vào những vị trí yếu hại trên người Quân Vô Địch. Lão gắng gượng vung kiếm phòng thủ, thỉnh thoảng lại phải lùi ra sau để giảm bớt áp lực tấn công của đối phương.
Ngao Tử Thanh nhíu mày nghi thầm:
Trì Tú phái toàn những cao thủ tuyệt đỉnh ra để đối phó với mình, người nào người nấy chắc đều có công lực hùng hậu, nếu để trận chiến kéo dài, tinh lực mình hao tổn, sợ sẽ không vượt qua nổi hai cửa ải sau. Chi bằng tốc chiến tốc thắng ...
Ngao Tử Thanh vừa tính toán trong lòng vừa ngưng tụ thần công, pho đao pháp Phi nhẫn trảm ra, áp lực về phía Quân Vô Địch lập tức tăng cao, mỗi chiêu mỗi thức, thậm chí mỗi cái rung động của lưỡi miến đao cung tạo nên một làn cương khí dung mãnh, chiêu thức thiên biến vạn hóa, từng thế công đều khiến quỷ khốc thần sầu.
Quỷ tiêu bỗng hóa thành một lưỡi sét của thiên lôi, lưỡi miến đao hóa thành một luồng lãnh điện kinh hồn, quỷ tiêu uy vu, lãnh điện chớp giật tạo nên một bầu không gian chứa đầy sát khí, khiến cho đối thủ của chàng phải kinh hồn táng đởm.
Ngao Tử Thanh hít một hơi chân khí, mượn lực hất lên trường kiếm trong tay của Quân Vô Địch, thân hình cất lên cao hơn trượng, đảo nửa vòng trên không, từ trên cao lao xuống như con thần long quẫy mình, lạnh giọng quát:
– Thạch Phá Kinh Thiên!
Mái tóc dài của Quân Vô Địch dựng lên như lông nhím, Cửu tiêu kiếm múa lên thành một bức tường sắt đặc sệt ánh hàn quang. Từng đợt từng đợt sóng bạc nối tiếp nhau, chồng lên nhau, từ dưới đất lên cao dần lên tận chín tầng mây, ào ào cán tới như muốn nghiền nát, phá nát tất cả thứ gì ngăn cản bước tiến của nó.
Một tia sét nhỏ như mui kim đâm thẳng vào bức tường sắt, tạo nên một âm thanh chát chúa, nhọn hoắt, kéo dài. Từng chùm từng chùm lửa bắn tung tóe. Ánh hàn quang tắt ngấm, Quân Vô Địch loạng choạng lùi lại, cả vạt trường bào của lão đã biến mất lúc nào.
Sắc mặt của Quân Vô Địch thoắt xanh thoắt đỏ. Lão gầm lên một tiếng như con hổ bị trúng thương, thân kiếm hợp nhất, lao lên thi triển một thế tấn công bất kể tính mạng.
Ngao Tử Thanh cất tiếng cười dài, thân hình chàng như chiếc pháo thăng thiên phi vọt lên không trung, đảo người trở xuống, lưỡi miến

đao nhanh như không thể nào nhanh hơn được nữa xẹt xuống, các động tác liền lạc nước chảy, không có điểm dừng, tựa như tất cả những việc xảy ra được thực hiện bằng một động tác duy nhất vậy.
Lại nghe tiếng kim thiết va chạm nhau chát chúa, Quân Vô Địch cảm thấy cánh tay tê dại, hộ khẩu rách toạc, máu tươi rơi lộp bộp xuống đất. Cửu thiên kiếm đã suýt nữa vọt khỏi tay bay đi.
Động tác xảy ra nhanh đến nỗi người ta không kịp nháy mắt thì mọi việc đã trở thành quá khứ rồi.
Quân Vô Địch quát vang:
– Lão phu thí mạng với ngươi!
Quân Vô Địch hai tay nắm chặt thân kiếm, nhưng không sao giữ được cho thân hình khỏi run lên lẩy bẩy, nghiến chặt răng xông lên.
Nhưng từ trong đáy lòng có một tiếng thở dài não ruột cùng một giọng bi thảm vang lên:
– Mạng lão phu đến ngày hôm nay là hết.
Ngao Tử Thanh nhếch mép nở một nụ cười còn khủng khiếp hơn vẻ giận dữ ngàn vạn lần xuất hiện trên gương mặt đã sớm hóa thành đá của chàng.
Quân Vô Địch cảm thấy một làn ngân quang bay tới lớn dần lên, chỉ trong nháy mắt đã lan rộng che lấp cả bầu trời, trong tầm mắt của lão chỉ còn độc nhất một làn bạch quang lạnh lẽo, lão vận dụng hết sức còn lại, giơ kiếm lên, chém thẳng vào đám ngân quang.
Keng một tiếng duy nhất làm kinh tâm động phách toàn thể mọi người hiện diện. Ánh ngân quang liên tục chớp động nhưng bây giờ đã pha lẫn cả màu đỏ của máu.
Quân Vô Địch rú lên một tiếng khủng khiếp, máu hòa lẫn với thịt bắn văng tung tóe. Khi ánh ngân quang tắt dần, Quân Vô Địch đã biến thành một tử thi nhòe nhoẹt máu thịt, đổ vật xuống đất.
Ngao Tử Thanh đứng bất động ngay bên cạnh, lưỡi miến đao còn dao động trước đầu tiêu, mui đao chúi xuống đất nhỏ từng giọt từng giọt máu tươi xuống đất.
Trông chàng lúc này hoàn toàn giống một bức tượng sát thần, toàn cảnh toát lên một không khí đầy chết chóc ghê rợn.
Gương mặt Trì Tú hơi co giật, nhưng giọng lão nghe vẫn rất bình thản:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi ra tay còn tàn độc hơn cả lời đồn đại về người trong giang hồ!
Ngao Tử Thanh cố gắng che đậy hơi thở hổn hển của mình, cất tiếng cười nhẹ nói:
– Xưa nay chưa bao giờ tại hạ nói mình là người có bản tính nhân

hậu.
Trì Tú nghiến răng nói:
– Thủ đoạn của người tàn ác bất nhân như chính con người của người. Ngươi đáng tội chết ngàn vạn lần.
Ngao Tử Thanh nhếch mép cười lạnh nói:
– Câu vừa rồi lẽ ra phải để tại hạ nói mới đúng. Tại hạ đã có ý muốn nhượng bộ, đáng tiếc là Quân Vô Địch đã không biết tự lượng. Chính lão buộc tại hạ phải làm như vậy.
Trì Tú không tỏ vẻ phẫn nộ, cung chẳng tỏ vẻ bi thương, lão cất tiếng lạnh lùng đến tàn khốc nói:
– Ngao Tử Thanh! Trận tiếp theo sau sẽ là trận đua tiễn người về chốn hư không, nếu người còn muốn sống thì mau giao Phong vân bảng ra, đồng thời phát thệ vinh viễn lui ra khỏi giang hồ.. Ngao Tử Thanh chú mục nhìn Trì Tú bằng cặp mắt của người ta khi nhìn thấy một con thú lạ. Lát sau cất giọng mỉa mai đáp:
– Nếu Trì bảo chủ gióng trống lui binh ngay bây giờ thì ...
Chàng kéo dài giọng lắc đầu vẻ tiếc rẻ nói:
– Nhưng đã trễ rồi, e rằng người có hối cung không còn kịp nữa!
Trì Tú cao giọng:
– Thuẫn Mâu Song Hùng! Trận tiếp theo bản tòa giao cho hai vị đó!
Hai trung niên hán tử một mập một ốm lập tức ứng tiếng lướt ra tới trước mặt Ngao Tử Thanh chừng ba thước thì dừng lại.
Tên mập thì mình mảy nung núc đầy thịt vẻ mặt như hung thần ác sát tên là Thiệu Dung, tên ốm thì mặt mày xấu xí như ác quỷ, tên là Thiệu Lực.
Ngao Tử Thanh lướt mắt nhìn Thuẫn Mâu Song Hùng, nở một nụ cười quái dị nói:
– Hai người hợp xưng là Thuẫn mâu, sao không sửa lại là Mâu thuẫn nghe cho đúng hơn. Bởi vì người sợ chết, lại không biết tự lượng sức mình nên gọi là Mâu thuẫn cho phù hợp.
Thiệu Dung nổi giận lôi đình, nói:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi là tên tiểu tốt tâm trường hiểm độc, ngày hôm nay cho người được nếm mùi đau khổ. Điều mà người luôn đem đến cho người khác.
Ngao Tử Thanh trầm hẳn nét mặt lại cất giọng âm hàn nói:
– Hai người sẽ chung số phận với Quân Vô Địch, đừng mong có ai chạy thoát.
Thiệu Lực cất giọng căm phẫn nói:
– Ngao Tử Thanh! Núi cao còn có núi cao khác, đừng mở miệng khoác lác sớm như vậy. Ngày hôm nay dù người có mọc ba đầu sáu

tay cung phải phơi thây trong Hoàng Long bảo.
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Hạng như hai người chưa xứng đáng để nói những lời như vậy trước mặt tại hạ!
Thiệu Dung nghiến răng ken két nói:
– Tên tiểu tử miệng còn hôi sữa kia! Có bản lãnh gì thì cứ giở hết ra đi. Lão gia người chẳng ngán người đâu.
Thiệu Lực cất tiếng cười cuồng ngạo nói:
– Ngươi có mắt mà chẳng có tròng, hết người đi hù dọa, người lại hù dọa ngay nhị vị lão gia, người sẽ chết mà chẳng toàn thây.
Ngao Tử Thanh nhếch mép cười lạnh nói:
– Nhiều lời vô ích, hãy để dành sức dùng vào công phu quyền chưởng có lợi hơn!
Chàng khẽ rung cây tiêu trong tay. Lưỡi miêán đao nơi đầu tiêu cùng rung lên những âm thanh trong trẻo, ánh hàn quang chớp đôäng như ánh sét giữa đêm mưa.
Trận chiến sắp khai diễn, mọi người đều hồi hộp đến nghẹt thở, không khí căng thẳng ẩn tàng tiếng gào rú của ma trêu quỷ hồn, mùi tanh nồng của máu.
Ngao Tử Thanh cất tiếng cười, tiếng cười của chàng nghe như tiếng quỷ chiêu hồn trước giờ khởi hành đi gọi hồn n. Trong tiếng cười rờn rợn, chân bước lên hai bước, Quỷ Tiêu cất lên hàn quang di động, vừa giáp mặt đã công liên hoàn bảy thế, bức Triệu Lực phải lùi ra xa năm, sáu bước.
Thế là trận kịch chiến thứ hai đã khai diễn.
Thiệu Dung xuất thủ tấn công, thế công mang theo một lực đạo đủ để di sơn phá thạch. Trong khi đó thì ở một phía khác Thiệu Lực sau một hồi bối rối đã vãn hồi được thế phản kích.
Ngao Tử Thanh cười lạnh liền liền, Quỷ Tiêu thoắt trái thoắt phải, đang quét thành hình cầu vồng ở trước mặt, khi quay lại phải sau đã hóa thành một điểm hàn tinh. Đao ảnh điệp điệp trùng trùng, tuôn chảy ra vô cùng tận, ánh hàn quang vây bọc như thiên la địa võng, chăng có một khe hở nào dù là nhỏ nhất để đối phương có thể thừa cơ tiến công.
Thuẫn Mâu Song Hùng quả nhiên bị dư uy của Ngao Tử Thanh làm cho khiếp đảm, cả hai song song lui ra dù trong lòng chẳng muốn tỏ vẻ yếu kém trước đối thủ. Nhưng khi lui ra tới bên ngoài, song song quát lớn một tiếng, đồng xông vào phản kích.
Ngao Tử Thanh hơi rùn người xuống, miến đao vẽ thành một vòng tròn hồ quang lóe mắt, từ trong vòng tròn bỗng có những tia chớp

liên tục bắn về phía Thuẫn Mâu Song Hùng, cả hai lại phải lùi ra bốn, năm bước. Ngao Tử Thanh không chút chần chừ, thân hình chàng xoay tròn rồi cất lên, cất lên cao tận trời xanh, đảo lộn xuống cung tiếp tục xoay như một chiếc chong chóng, âm thanh vọng về nghe như sét nổ lưng chừng trời:
– Thạch Phá Kinh Thiên!
Thiệu Dung gầm lên một tiếng đua chiếc thuẫn to bè ra múa loạn và liên tiếp tấn công sáu thế thuẫn và đá một cước.
Soạt! Soạt! Soạt! mấy tiếng xé gió nghe sắc ngọt, một chiếc trường mâu như một con rắn dài ngoằn uốn éo trong không trung từ tay Thiệu Lực nhằm các yếu huyệt trên người của Ngao Tử Thanh lao tới.
Thân hình của Ngao Tử Thanh đang trên đà lao xuống, bỗng dừng lại một cách kỳ dị, chờ các thế công của đối phương lướt đi sàn sạt bên người xong lại tiếp tục lao xuống dưới, lưỡi đao như một ánh chớp bổ xuống đầu địch nhân.
Thiệu Lực tay múa trường mâu như bay, miệng kêu la inh ỏi, chân nhảy ra ngoài né tránh. Nhưng hơi trễ mảy may, đầu nhọn của trường mâu bị lưỡi miến đao chém phăng đi một đoạn. Thiệu Dung cung quát lớn một tiếng nhảy ra ngoài, nhưng chiếc thuẫn bằng đồng nặng nề cung bị chém đứt một góc nhỏ.
Song mục của Thiệu lực bắn ra những tia lửa như muốn thiêu đốt Ngao Tử Thanh ra thành tro, miệng quát lớn:
– Lực Xuyên Sơn Hà!
Trường mâu giờ đã hóa thành trường côn múa lên vù vù quét ngang người Ngao Tử Thanh.
Thiệu Dung quát lớn giơ thuẫn nhằm ngực Ngao Tử Thanh kích tới, tả thủ đẩy ra một đạo kình phong như núi kích ngang hông, hữu cước quét dung mãnh về phía hạ bàn của Ngao Tử Thanh.
Lưỡi miến đao ở đầu quỷ tiêu phát ra ánh sáng cường liệt như ánh dương quang, bằng một tốc độ không thể dùng ngôn ngữ diễn tả nổi, đánh nhanh mấy cái ở trước mặt sau đó quật ngược về phía sau.
Gần như một lúc với thế đón đó, bước chân Ngao Tử Thanh cung di động tránh các thế công của đối phương vừa bị hóa giải thì ngay tức khắc chàng đã tấn công tổng cộng ba mươi đao về phía Thuẫn Mâu Song Hùng.
Không một giây dừng lại, chẳng có thời gian cho cả hai phía suy nghi, bằng những hành động theo cảm tính và theo bản năng, thân hình Ngao Tử Thanh lại di động. Quỷ tiêu lại tiếp tục cất lên nhanh nhẹn, trôi chảy như nước, nhanh nhẹn như mây bay. Bằng vào thế

phản công đã khiến cho Mâu thuẫn song hùng chống đỡ rối loạn chân tay.
Ba mươi chiêu đã trôi qua trong nháy mắt, trong thời gian song phương tấn công phòng thủ ấy, không có một giây phút nào để Mâu thuẫn song hùng suy nghi.
Thiệu Dung vừa múa thuẫn như bay vừa lớn tiếng quát:
– Sát! Sát! Lột da tên sát thủ này!
Tiếng quát đầy căm phẫn của Thiệu Dung lập tức chìm nghỉm trong tiếng kình phong, tiếng binh khí xé gió nghe sắc ngọt, Ngao Tử Thanh sau khi tấn công mười bốn đao và mười một cước, cất giọng âm lạnh nói:
– Nếu hai người có bản lãnh đó thì cứ giở hết ra!
Thân hình Ngao Tử Thanh như đột ngột đổ nhào xuống đất, chẳng biết có vật gì làm điểm tựa, thân hình chàng quay tròn như một chiếc mâm khổng lồ. Từng tia từng tia sáng công kích liên tục hai mươi mốt lần về các bộ phần trên người của Mâu thuẫn song hùng. Trong khi đối phương đang cuống cuồng chống đỡ thì thân hình chàng lại cất lên, phóng ra mười cước mãnh liệt chia đều cho hai địch thủ của chàng.
Trường mâu của Thiệu Lực như trở thành cánh tay của Lôi thần, mỗi tư thế quét ra mang theo cả sấm sét, lực đạo đủ để đánh phăng cả một ngọn núi.
Thiệu Dung liên tục di chuyển trông hệt như một oan hồn phiêu phương giữa nhân gian, chuyển động phiêu phiêu quanh người Ngao Tử Thanh, liên tục huơ thuẫn giáng về phía Ngao Tử Thanh những đòn sấm sét, thế mạnh như núi sập, như sóng biển trong cơn cuồng nộ. Đây chính là một trong những tuyệt kỹ của gã có tên gọi là Khai thiên tịch địa.
Ngao Tử Thanh vận cương khí hộ thể, bao bọc khắp các nơi yếu hại trên người, để cho luồng cương khí di chuyển tự do thông suốt khắp kỳ kinh bát mạch.
Thuận theo sự di chuyển tuần hoàn của luồng cương khí, thân hình chàng nhẹ nhàng uốn lượn như con cá kình trườn người qua những đợt sóng dữ dội của mâu và thuẫn.
Thuẫn Mâu Song Hùng thường tự hào là nhân vật số một số hai của Hoàng Long bảo hoành hành khắp giang hồ hơn hai mươi năm qua hiếm gặp được đối thủ.
Cứ nghi một người cung đã đủ sức đấu cầm đồng với Ngao Tử Thanh nhưng điều không thể tin được sự thật đã xảy ra, hai người liên thủ mà vẫn không chiếm được thế thượng phong trước Ngao Tử

Thanh, thậm chí rất nhanh đã bị đẩy vào thế hạ phong.
Hai người tận lực thi triển tuyệt học, liên tục hoán vị để làm phân tâm đối phương đồng thời vừa công vừa thủ bảo vệ lẫn nhau. Nhưng tình thế cho đến giờ này vẫn chưa cải thiện được làm cho hai người nổi giận, phẫn hận đến cùng cực, và đương nhiên trong lòng hai người cung sợ hãi đến cùng cực, dù cho không ai muốn thừa nhận điều đó.
Trận đấu nghiêng trời lệch đất dài đến năm mươi hiệp, qua năm mươi hiệp ấy, cánh tay phải Thiệu Dung bị rạch một đường dài chảy máu lênh láng, còn Thiệu Lực thì vạt áo sau của trường bào bị cắt đứt lúc nào không hay.
Công bằng mà nói cả hai phía đều cảm thấy áp lực từ phía đối phương đè nặng lên ngực mình và mỗi lúc một cảm thấy áp lực ấy dần lớn lên. Trận kịch đấu này có thể nói là vô cùng quyết liệt và tình thế chưa thể nói phần thắng nghiêng hẳn về bên nào.

Ma Tiêu

Hồi 25
Hỏa thiêu Hoàng Long Bảo

Ngao Tử Thanh hiểu rất rõ các đối thủ của chàng, bất kỳ người nào cung có thể ra giang hồ vỗ ngực tự xưng là anh hùng một cõi cả. Vì vậy võ công chàng dù vượt trội hơn cả mấy người liên thủ lại cung không phải dễ dàng thủ thắng được. Hiểu ra được điều đó, tâm trí của chàng bỗng trở nên bình tinh lạ lùng.
Võ công của Ngao Tử Thanh thâm trầm và quảng bác như biển cả, công lực uyên thâm tưởng chừng như vô cùng vô tận, chiêu số thì huyền ảo đến không sao nắm bắt được. Một khi chàng đã bình tâm tinh trí tấn công thì uy lực của chiêu thức lại càng được nâng cao.
Kình phong vẫn đang gầm réo, binh khí vẫn va chạm vào nhau chan chát, nảy lửa. Ai cung im lặng chiết chiêu tiến thủ, không ai nói chuyện. Ai ai cung hiểu rõ, cao thủ giao đấu sự sinh tử được quyết định bởi những sơ hở nhỏ nhặt mà đối phương có thể khai thác được.
Ngao Tử Thanh đã nhìn thấy vẻ sốt ruột của Thuẫn Mâu Song Hùng, lập tức giở giọng mỉa mai nói:
– Thì ra Thuẫn Mâu Song Hùng cung chỉ có thế này mà thôi. Tại hạ đã đánh giá quá cao hai người. Từ nay hai người chẳng còn cơ hội

để xưng hùng xưng bá trên giang hồ nữa.
Thiệu Dung tức điên ruột, vừa huơ thuẫn như sấm sét vừa quát mắng:
– Ngao tiểu tử! Chớ có kiêu ngạo sớm! Giữa huynh đệ ta và ngươi đã biết mèo nào cắn mỉu nào?
Ngao Tử Thanh tấn công vừa giành lấy được tiên cơ đã vội di chuyển đi nơi khác, dùng cách đo để kích bác đối phương, vừa di chuyển chàng vừa nhẹ nhàng nói:
– Bằng vào chút bản linh của hai người, lấy đông hiếp ít mà cung dám tự xưng anh hùng hảo hán thì ta thấy ai ai cung xưng được là anh hùng hảo hán cả!
Thiệu Lực có vẻ thâm trầm hơn, lão đã đoán được dụng ý của Ngao Tử Thanh vội cao giọng quát:
– Ngao tiểu tử! Đánh võ mồm thì có gì được gọi là anh hùng hảo hán? Có giỏi thì cứ giở quyền chưởng công phu ra xem ai là chân nhân?
Ngao Tử Thanh bật cười ha hả nói:
– Giở quyền chưởng công phu ra xem ai là chân nhân? Ha ha ha, không lẽ hai người còn chưa chịu nhận là thực lực của hai người kém xa tại hạ?
Thiệu Lực bất thần giáng một côn như long trời lở đất xuống đầu Ngao Tử Thanh hừ lạnh nói:
– Chưa đến giây khắc cuối cùng, thì không ai dám chắc ai thắng ai bại cả!
Ngao Tử Thanh cười lớn nói:
– Vậy thì tại hạ sẽ cho hai người được thấy người thắng kẻ bại một cách phân minh!
Ngao Tử Thanh vừa dứt lời thì tình hình chiến trận lập tức thay đổi, kình phong sầm sập tứ bề, hàn quang lạnh thấu cốt không ngừng chớp giật, bóng người di động mỗi lúc một nhanh hơn, tựa như đèn cù xoay chuyển, những thế công mãnh liệt liên tục được đua phát ra về cả hai phía. Không ai có thể phân biệt được ai là ai, chiêu thức nào là của ai, công kích về phía người nào nữa.
Trì Tú trừng trừng nhìn vào đấu trường, lão là con cáo già, lão hiểu rõ những gì đang xảy ra bên trong đấu trường. Bỗng lão lên tiếng quát lớn:
– Giết được hắn, hai người được nhận lãnh năm trăm lạng vàng cho mỗi người!
Tiền thưởng lớn ắt là kích thích được si khí, Trì Tú hiểu rất rõ điều đó, và lão đã dùng đúng ngay vào lúc cần dùng.

Thân hình Ngao Tử Thanh nhẹ nhàng xuyên qua giữa hai thế tấn công mãnh liệt của Thiệu Lực, trong một khoảng không gian cực nhỏ chàng biến thế công liên tục mười đao bức Thiệu Dung lui ra, thân hình chàng cung bay vọt lên không trung nói nhanh:
– Không ngờ thân tại hạ lại đáng giá đến ngàn vàng như vậy. Đa tại Trì bảo chủ đã đánh giá cao.
Âm thanh lời nói còn vang vang thì Ngao Tử Thanh đã đanh mặt lại, đảo người lao trở xuống, sắc diện chàng lúc này trông hệt như một sát thần đến giờ bắt hồn người, giọng lạnh băng quát:
– Đây là hai người tự rước lấy họa vào thân!
Tả chưởng chàng giơ lên, lập tức những đạo kình phong lớn như núi ập xuống, lẫn vào đó là những luồng đao quang sắc nhọn như dao phát ra từ miến đao.
Thiệu Dung hai tay cầm thuẫn múa vù vù miệng quát lớn:
– Ngao tiểu tử, người khi người quá đáng.
Giọng Ngao Tử Thanh nghe rùng rợn nói:
– Hai người vô năng, bị giết là khi là phải rồi!
Vừa nói thân hình chàng đột ngột ngã ngang xuống đất, thân hình cách mặt đất chừng hơn tấc, là là lướt thẳng về phía Thiệu Dung.
Thiệu Dung mặt lộ nét kinh hãi, vừa chuyển bộ né tránh vừa bổ năm thuẫn vào đầu, cổ và lưng đối phương.
Trong một thoáng, bóng người chớp động loạn xạ, thuẫn, côn, chưởng, cước như mưa bấc rơi xuống người của Ngao Tử Thanh, mật độ các thế càng lớn đến mức e rằng một con muỗi cung khó bề bay lọt qua.
Nhưng Ngao Tử Thanh luôn có một năng lực biến cái không thể thành có thể, chàng cất người lên, hữu chưởng huơ Quỷ tiêu một vòng trên đỉnh đầu đánh dạt các món binh khí cùng chưởng cước như mưa bấc rơi và tả thủ co lại như những chiếc móc câu bất thần chộp ngược về phía Thiệu Dung.
Trì Tú đứng ở bên ngoài vô cùng kinh hãi trước thân pháp biến hóa đầy quái dị của Ngao Tử Thanh, vừa lo lắng cho sự an nguy của Thiệu Lực vội kêu lên:
– Thiệu Lực, cẩn thận!
Thiệu Dung thấy bào đệ lâm nguy vội huơ thuẫn giáng xuống đầu của Ngao Tử Thanh với ước muốn là làm thế nào làm chậm lại thế trảo ác độc của Ngao Tử Thanh.
Động tác của song phương nhanh nhẹn đến không cho phép ai suy nghi. Ngao Tử Thanh cất tiếng cười lành lạnh, hữu thủ huơ ngược Quỷ Tiêu chém một đao vào giữa mặt Thiệu Dung, tả thủ vẫn giữ

nguyên thế trảo vận kình lực chộp tới, vẫn vào bụng dưới Thiệu Lực.
Một tiếng rú thảm khốc ngân dài, như xé toạc không gian ra thành hai mảnh.
Một mảng hồng quang bắn lên tận giữa tầng không sau đó mới cùng các bộ phận trong nội phủ rơi vãi xuống đất.
Cùng với tiếng rú của Thiệu Lực, Thiệu Dung hai tay ôm ngực lảo đảo lùi ra ngoài bảy tám thước, sắc mặt gã vàng như sáp, máu vượt qua kẽ tay áp chặt trên ngực chảy thành dòng xuống đất.
Khi đứng vững lại được, Thiệu Dung kêu lên thảm thiết:
– Nhị đệ...
Thiệu Dung nhìn như muốn nuốt sống Ngao Tử Thanh, cúi người nhặt chiếc thuẫn lên, gom góp chút sinh lực còn lại, vận công vào đôi tay, ném một chiếc thuẫn vào người của Ngao Tử Thanh.
Bên khóe môi Ngao Tử Thanh thể hiện một nụ cười tàn khốc quen thuộc, nhẹ nhàng tránh qua chiếc thuẫn to lớn nặng nề xé gió bay tới, và cung nhẹ nhàng không kém lướt tới phía trước Thiệu Dung.
Phần đuôi thuẫn nhọn hoắt lướt ngang qua đầu vai Ngao Tử Thanh nghe soạt một tiếng, vải trắng và lẫn máu tươi văng ra ngoài. Ngay lúc đó nghe bụp một tiếng giòn tan, chiếc Quỷ tiêu đã cắm ngập vào trán Thiệu Dung. Quỷ tiêu rút ra, một tia máu xen lẫn với não nhờn nhờn vọt ra, thân hình của Thiệu Dung đổ vật xuống.
Thiệu Dung đã hoàn toàn mất hết tri giác, nhưng cho đến trước khi Quỷ tiêu chạm vào trán gã, Thiệu Dung không làm sao tin nổi dưới một chiêu tuyệt mạng của gã địch nhân không những tránh được mà còn có thời gian phản kích.
Ngao Tử Thanh cùng với Thuẫn Mâu Song Hùng trao đổi mấy chiêu tuyệt mệnh, chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn, hầu như người ta chỉ kịp nháy mắt vài ba cái thì song hùng đã nằm ở dưới đất rồi.
Không một ai trong các cao thủ của Hoàng Long bảo kịp xuất thủ cứu viện.
Ngao Tử Thanh dùng hiểm chiêu sát hại được hai tuyệt đại cao thủ nhưng bản thân chàng cung phải trả một cái giá không nhỏ. Giữa lưng chàng trúng một mâu rạch thành một đường dài hơn nửa thước, máu tươi ướt đẫm lưng áo phía sau, đôi chân chàng bị trúng một thuẫn đau đến thấu tâm can và đầu vai chàng trúng thêm một thuẫn sau chiêu tuyệt mạng của Thiệu Dung cung đang rỉ máu. Toàn thân chàng các vết thương đau buốt, nhưng chàng nghiến chặt răng nén cơn đau, cả nét mặt cung lạnh lùng như hóa đá, chẳng một biểu hiện nào chứng tỏ đã bị cơn đau đớn dày vò.
Toàn trường lặng đi trong một thoáng, tựa hồ như có thể nghe được

tiếng hơi thở của từng người một, song mục của mỗi người đang chứng kiến một thảm cảnh, cảnh đồng môn bị địch nhân tàn sát một cách hung tàn, độc ác đến cực độ, không ai tin vào mắt mình, một con người lại có thể xuất thủ tàn ác đến độ đó.
Trong hàng ngu của Hoàng Long bảo bỗng có tiếng quát vang như sấm động:
– Ngao Tử Thanh! Thường mạng cho ta!
Bốn thân hình song song phi thân ra, cả bốn đồng một màu y phục xám xịt, tên nào tên nấy vai hùm lưng gấu dáng điệu vô cùng hung mãnh, bốn tên đại hán vừa giáp mặt Ngao Tử Thanh chẳng nói thêm tiếng nào, lập tức xuất thủ tấn công, chiêu nào chiêu nấy đều hiểm ác cùng cực, chiêu nào cung là sát chiêu đủ để lấy mạng Ngao Tử Thanh.
Không có tiếng reo hò đồng tình, cung chẳng có tiếng quát nạt ngăn cản, mọi người đều im lặng chờ xem diễn biến.
Ngao Tử Thanh bất kể những vết thương đau đớn toàn thân, hú một tiếng dài cao vút tận trời xanh, thân hình chàng cất lên khỏi mặt đất xông thẳng đến trước mặt một tên đại hán.
Tên đại hán này đôi mày rậm như con sâu róm nằm vắt ngang trên mắt to như lục lạc, lúc này đã vằn những tia máu như mắt trâu điên, cất tiếng cười như dài dại, cầm thanh đại đao không còn coi sự sống chết vào đâu nữa, xông thẳng vào Ngao Tử Thanh.
Lại thêm một tên khác đánh tới, đại đao múa vùn vụt chém tới đầu, cổ và lưng của Ngao Tử Thanh. Với mấy chiêu tấn công chí mạng, hắn đã vận toàn bộ tinh lực vào chiêu đao.
Đầu tóc của Ngao Tử Thanh đã bị xổ ra, toàn thân bê bết máu, toàn thân chàng giờ chỉ còn có đôi mắt là còn đủ uy nghi như ngày thường, còn lại tóc tai, mặt mui, y phục đều có vẻ lôi thôi lếch thếch.
Nhưng quỷ tiêu của chàng không bị sút giảm uy lực. Lưỡi miến đao loang loáng đánh dạt những thế đao đến gần người chàng. Sau hàng loạt tiếng leng keng, đao ảnh của địch nhân đều biến mất hết.
Ngao Tử Thanh không dừng lại, sau thế tiêu cuối cùng hóa giải thế công của địch, quỷ tiêu của chàng nhanh như chớp quay lại, lưỡi miến đao êm như ru chui tọt vào bụng dưới của tên đại hán đầu tiên.
Gần như cùng lúc với tiếng rú thảm thiết lên từ cửa miệng của tên đại hán ngộ hại, thân hình Ngao Tử Thanh như một ánh chớp liên tục xoay chuyển trong một biên độc cực kỳ nhỏ hẹp, luồn qua hơn chục thế đao liên hoàn của tên đại hán còn lại. Nhưng chiêu công bằng cán đao cuối cùng của tên đại hán ở bên phải chàng đã không tránh kịp, ngực trái chàng bị trúng một cán đao trọn vẹn nặng nề.

Không có thời gian để chàng đánh giá xem tác hại của vết thương vừa trúng, chân phải chàng cất lên câu đúng vào cổ của tên đại hán vừa rồi vì dùng sức quá mạnh đang ngã chúi về phía chàng. Ngao Tử Thanh chẳng nhìn đến tên đại hán dưới chân mình, tay vung Quỷ tiêu đón đỡ hai thế đao áp tới giải vây cho đồng bọn, chân gặt mạnh, một tiếng rốp vang lên giòn giã, cùng với một tiếng rú tắc nghẹn đầu của tên đại hán ngoẹo sao một bên như một chiếc lá ru.
Toàn trường phần lớn là những cao thủ võ lâm, không ít người đã từng là những sát thủ giết người không nháy mắt. Vậy mà giờ đây đứng trước cảnh giết người khốc liệt của Ngao Tử Thanh không một ai là không cảm thấy ớn lạnh trong xương sống.
Hai tên đại hán còn lại rùng mình rởn tóc gáy, chúng sợ đến nỗi không giơ tay đao lên được. Bởi chúng biết rõ sau hai tên kia, giờ đã đến lúc vận hạn đến với chúng. Chúng còn trẻ, cuộc sống đang rất tốt đẹp chờ đón ở phía trước, chúng chưa muốn ra đi trong thời điểm này. Nhưng trước mặt bao nhiêu là đồng môn và thượng cấp, chúng không thể quỳ gối van xin tha mạng, vậy thì ba mươi sáu kế chỉ còn duy nhất một khả thi.
Như vậy cung có nghĩa là chúng không thể đứng trong hàng ngu của Hoàng Long bảo được nữa, chúng chỉ còn cách lựa chọn con đường trở thành phản đồ của Hoàng Long bảo, đó là một lựa chọn nguy hiểm nhưng như thế cơ hội sống sót còn lớn hơn là đứng ở đây.
Hai người không ai bảo ai, chẳng lên tiếng mà cung chẳng ra hiệu, nhưng không ngờ ý nghi của chúng lại giống hệt nhau. Cả hai song song ném đao vào người Ngao Tử Thanh rồi cắm đầu cắm cổ phi thân về phía cổng Hoàng Long bảo.
Hành động của hai tên đại hán này vượt quá xa so với dự liệu của mọi người, Trì Tú tức giận đến mặt mày tím ngắt lại, gầm hét lớn:
– Hàn Thủy Tứ Giao! Hai người hết muốn sống rồi hay sao?
Thân hình Ngao Tử Thanh cất lên gần như đúng lúc với tiếng quát của Trì Tú, giọng chàng như tiếng thiên lôi từ trên tầng không vọng về:
– Tại hạ thay mặt Trì bảo chủ thanh trừ phản nghịch!
Vừa dứt lời, chàng rung tay một cái miệng quát:
– Đảo chuyển càn khôn!
Một làn ánh chớp sáng bạc từ đầu quỷ tiêu bay ra hệt như một ánh sét, nhưng chẳng có tiếng sấm chỉ nghe tiếng xé gió muốn rách màng nhi. Tiếp sau là hai tiếng oang oang nghe trong veo, hai thân hình gãy gục đổ xuống đất, không một tiếng kêu rên, ruột gan đổ trào ra mặt đất, các đoạn ruột còn nhúc nhích, nhìn mà gai ốc không khỏi

nổi đầy mình.
Thân hình Ngao Tử Thanh như một ánh sao xẹt rơi xeo xéo xuống. Quỷ tiên giơ ra đón lấy lưỡi miến đao chưa kịp rơi xuống đất.
Đáp xuống đất xong, Ngao Tử Thanh cảm thấy thân thể chàng không còn thuộc về mình nữa, đầu óc choáng váng, trước mắt chàng như có một màn sương mờ bao phủ, dùng mui tiêu chống xuống đất để giữ cho thân hình khỏi ngã, hai cánh mui chàng phập phồng theo từng hơi thở nặng nề, mệt nhọc.
Toàn trường lặng ngắt, không có một tiếng động, mọi người cơ hồ quên thở, không khí trong một thoáng tựa như đông cứng lại.
Không biết bao lâu sau Ngao Tử Thanh lấy lại được sự tỉnh táo. Và cái đau đớn như những con trùng độc đang cắn xé khắp thân hình chàng. Chàng liếm đôi môi khô ráp của mình, cố nuốt nước bọt làm mềm cuống họng đắng ngắt của mình lẩm bẩm:
– Mình lại thắng rồi ...
Ngao Tử Thanh giơ ống tay áo quẹt ngang vết máu đọng lại trên mặt, hít một hơi dài lấy lại sức lực ánh mắt chàng nhìn thấy rõ cảnh vật rõ ràng hơn đôi chút.
Lúc này chàng mới hay người của Hoàng Long bảo ai nấy đều há hốc mồm nhìn chàng như nhìn một quái vật.
Ngao Tử Thanh muốn nở một nụ cười nhưng đôi môi chàng chỉ khẽ động đậy được một chút, giọng chàng nghe khản đặc:
– Trì bảo chủ, tại hạ đã thắng hết cả ba trận.
Trì Tú là bá chủ của một phương, sở học uyên thâm, tính khí cao ngạo ngang tàng nhưng đây là lần đầu tiên trong đời lão biết thế nào là kinh hãi. Tiếng nói của Ngao Tử Thanh đánh động ý thức của lão. Lão khẽ rùng mình một cái, trở về với thực tại, lão nói như người đang ngủ mê:
– Chúng đã đi hết rồi sao?
Ngao Tử Thanh liếm liếm môi giọng khàn khàn:
– Trì bảo chủ, tại hạ đang nhờ người đích thân đưa tại hạ ra khỏi Hoàng Long bảo!
Trì Tú khôi phục hoàn toàn thần trí, lão nhếch mép cười giọng âm hàn nói:
– Không sai! Ngao Tử Thanh người đã thắng ba trận nhưng lão phu chỉ mới điều có hai trận, Hàn Thủy Tứ Giao kháng lệnh tự ý xuất trận, lại còn có ý đào vong, trận đó không thể tính là một trận được. Như vậy chúng ta còn một trận chưa giao đấu, người còn đủ sức giao đấu thêm một trận nữa không?
Ngao Tử Thanh nhếch mép cười nhạt nói:

– Trì bảo chủ, người là bá chủ của một vùng, phải biết trọng tín nghĩa. Hàn Thủy Tứ Giao trước khi động thu là người của quý bảo, sau khi động thủ xong vì sợ chết mới đào vong. Như vậy không thể nói Hàn Thủy Tứ Giao không phải là người của quý bảo được. Hơn nữa nếu nói Hàn Thủy Tứ Giao không lệnh tự ý xuất thủ tại sao người không lên tiếng ngăn cản? Để chờ đến giờ mới nói như vậy, người không cảm thấy hổ thẹn sao?
Trì Tú cất giọng nghiêm lạnh nói:
– Gia quy của Hoàng Long bảo vô cùng thâm nghiêm. Bốn người bọn họ chưa có lệnh của lão phu mà tự ý làm càn, riêng tội đó cung đủ để chết rồi, huống hồ còn mang thêm tội phản nghịch. Lão phu chưa kịp đa tạ Ngao đại hiệp ra tay tiêu trừ phản nghịch cho bản bảo, mong Ngao đại hiệp lượng thứ!
Sắc diện Ngao Tử Thanh như băng đá, không phẫn nộ, không khinh thường không có bất kỳ một sắc thái tình cảm nào biểu lộ trên gương mặt chàng lúc này.
giọng chàng như từ một nơi xa xăm vọng về:
– Trì Tú người đừng tưởng làm như vậy rồi người có thể thắng được tại hạ.
Tại hạ đã nhẫn nhịn một mình giao đấu xa luân chiến với cao thủ của Hoàng Long bảo các người, nay người nói vậy người không cảm thấy nhục nhã sao? Thì ra Hoàng Long bảo bảo chủ cung chỉ là hạng người như vậy là cùng!
Gương mặt của Trì Tú biến đổi theo từng lời nói lãnh đạm của Ngao Tử Thanh. Cuối cùng lão cung lấy lại được bình thản nói:
– Ngao đại hiệp đừng nói khích lão phu mà uổng phí tâm cơ, lão phu đã quyết ý Ngao đại hiệp có hai con đường để chọn, một là để Phong vân bảng rồi tự do rời khỏi bản bảo, hai nữa là chấp nhận giao đấu thêm một trận nữa.
Ngao Tử Thanh hơi khép mắt lại bước lên một bước mỉm cười nhìn Trì Tú nói:
– Ngươi cho rằng tại hạ không làm nổi?
Trì Tú nở một nụ cười đầy ẩn ý nói:
– Làm nổi hay không phải trông vào bản linh của người, lão phu không dám lạm bàn.
Ngao Tử Thanh chú mục nhìn vào quỷ tiêu trong tay, lưỡi miến đao đang phát ánh sáng lạnh lùng, đung đua ru rượi ngay trước mui tiêu, bỗng chàng ngẩng đầu lên cất tiếng cười cuồng ngạo nói:
– Trì Tú, người mời tại hạ đến đây rồi sắp đặt chiếc bẫy đê tiện này, người cho rằng tại hạ là kẻ ngu đần chắc? Có lẽ nào tại hạ không có

sự chuẩn bị sẵn mà lại dám mạo hiểm đi phó ước? Ha ha ha nói để người biết, Ngao Tử Thanh này xưa nay chưa bao giờ làm việc mà mình chưa nắm chắc phần thắng, tại hạ tự tin mình đến đường hoàng thì cung sẽ đường hoàng mà đi khỏi nơi đây!
Tiếng cười của chàng đầy tự tin, đầy ngạo mạn, khiến cho người của Hoàng Long bảo ai nấy đều kinh tâm động phách. Căn cứ vào tình thế trước mắt thì Ngao Tử Thanh đang ở vào thế hoàn toàn bị động, chàng đang mang thương tích đầy mình lại ở giữa chốn long đàm hổ huyệt. Vậy thì chàng dựa vào cái gì để cuồng ngạo như vậy?
Nhưng qua những điều mà mọi người nghe đồn đại về chàng, qua những gì mà mọi người vừa được chứng kiến, còn người Quỷ tiêu ảnh có một cái gì đó rất đáng sợ. Nỗi sợ hãi không căn cứ, tựa như người ta ghê sợ khi nhắc tới những con quỷ ở địa ngục.
Thạch Quải trượng bước ra, Trì Tú nói:
– Đại ca, để tiểu đệ thu thập tên cuồng đồ này!
Ngay sau đó có một hoàng y lão nhân dáng gầy choắt như một đứa trẻ mới hơn mười tuổi, song mục lão lấp lánh thần quang như hai viên ngọc, đầu tóc đen nhánh búi cao, mục quang của lão sắc nhọn như hai mui dao lướt trên mặt Ngao Tử Thanh, đầy thâm trầm lạnh lùng mang một dáng vẻ cao ngạo không thể nào diễn tả nổi.
Lão ôm quyền hướng về Trì Tú trầm giọng nói:
– Bảo chủ! Công lực của đối phương quá sức cao cường, nếu đương đầu e rằng chúng ta khó bề thủ thắng, chi bằng cho lão phu cùng Thạch lão huynh liên thủ đối đầu với hắn.
Trên gương mặt lạnh lùng tàn khốc của Trì Tú thoáng hiện một nụ cười nham hiểm, lão gật đầu đáp:
– Ngao đại hiệp thần công cái thế, chỉ sợ nhị vị chưa xứng là đối thủ. Nhưng ngày hôm nay Ngao đại hiệp là quý khách của bản bảo, nhị vị phải hết lòng bồi tiếp mới được!
Lão nhân gầy đét này chính là Hoàng Hạc Lang Quân Cổ U, một nhân vật mà giang hồ nghe danh táng đởm, từng nổi danh là một nhân vật bạo tàn bậc nhất trong giang hồ.
Lão ôm quyền cất tiếng cười sang sảng nói:
– Trận này không giống như những trận trước, xin bảo chủ yên tâm.
Lúc này Ngao Tử Thanh có mọc cánh cung khó bay ra khỏi bản bảo.
Ngao Tử Thanh giương đôi mắt lạ lẫm nhìn Hoàng Hạc Lang Quân, lát sau mới thở dài nói:
– Lão bằng hữu nếu tại hạ không nhìn lầm thì người chính là Hoàng Hạc Lang Quân. Chỉ sợ ngày hôm nay người sẽ cưỡi hoàng hạc mà đi!

Hoàng Hạc Lang Quân Cổ U cất giọng cười cuồng ngạo đáp:
– Ngao Tử Thanh! Nếu lão phu mà cưỡi hoàng hạc ra đi thì nhất định sẽ dành cho người một chỗ!
Ngao Tử Thanh nhếch mép nở một nụ cười khủng khiếp nói:
– Các người đừng thấy tại hạ như vậy rồi sẽ dễ hà hiếp mà lầm! Tại hạ vẫn còn thừa sức để lấy mạng lu vô si các người. Hãy chờ xem!
Vừa dứt lời, Ngao Tử Thanh như một ánh chớp cất lên, đâm bổ về phía Thạch quải trượng. Thân hình chàng còn đang lơ lửng trên không trung, khi Thạch quải trượng kinh hãi rút lui thì chàng không chút chậm trễ, đổi hướng xông về phía Hoàng Hạc Lang Quân.
Thạch quải trượng giơ cao quải trượng. Xoẹt một tiếng, từ trong quải trượng lộ ra một lưỡi nhuyễn kiếm mềm mại như một dải lụa. Tay lão vừa rung lên một cái, không gian lập tức bị rạch nát bởi những đường kiếm loang loáng. Trong nháy mắt đã phản công mười sáu kiếm, kiếm nối tiếp kiếm, trùng trùng điệp điệp như sóng biển, dồn dập mãnh liệt vô cùng vô tận.
Ngao Tử Thanh vừa dùng bộ pháp né tránh vừa lạnh lùng nói:
– Thì ra Thạch Quải trượng không chỉ có quài trượng, lão thất phu cung khá giảo hoạt.
Chiếc quài trượng của Thạch Quải trượng được đặc chế từ gỗ đàn hương, ngày thường lão dùng quài trượng làm binh khí nhưng giữa quài trượng ẩn tàng nhuyễn kiếm, chỉ cần ấn một cái nút nhỏ nơi cuối trượng là nhuyễn kiếm lập tức lộ ra ngoài. Tuy trong quài trượng có ẩn giấu một thứ binh khí lợi hại như vậy nhưng xua nay lão rất ít khi phải dùng đến, ngày hôm nay gặp phải đối thủ quá cao cường lão buộc lòng phải dùng đến nó.
Lưỡi miến đao của Ngao Tử Thanh như một dải lụa màu bạc uốn éo mềm mại đột ngột căng ra như một sợi chỉ đâm sầm vào giữa vùng kiếm ảnh ngu sắc của Thạch Quải trượng.
Keng! Keng! Keng! liên tục mười sáu tiếng liền thành một loại âm thanh trong trẻo vang lên, chỉ trong nháy mắt song phương đã giao nhau mười sáu thế.
Một bóng hoàng ảnh nhẹ nhàng như một đám mây phiêu phiêu cất lên, êm như ru chẳng phát ra một tiếng động nhỏ nào. Một làn ánh sáng mỏng manh êm ái bắn về phía đỉnh đầu Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh liếc nhanh lên nhìn một cái, hừ lạnh quát:
– Ngươi không sống qua nổi ngày hôm nay đâu!
Thân hình chàng xoay chuyển như một cơn lốc, lưỡi miến đao vẽ lên một đường cong kỳ diệu, lưỡi đao cuốn xong đột ngột bắn thẳng ra, mui đao kích ngang vào làn ánh sáng mong manh nọ.

Trong khi đó thì Thạch Quải trượng đã kịp biến chiêu, thanh nhuyễn kiếm như một con độc xà uốn lượn, thân kiếm đột ngột quay lại kích ngang vào hông Ngao Tử Thanh. Thế kiếm tàn độc đến cùng cực lại xuất thủ đúng một cơ hội có thể gây khó khăn cho bất kỳ cao thủ nào trong võ lâm.
Nhưng Ngao Tử Thanh là một cao thủ không giống bất kỳ cao thủ nào trong thiên hạ, chàng có một bộ thần kinh thép, đủ năng lực làm chủ bản thân mình trong mọi tình thế.
Thế kiếm của Thạch Quải trượng kích tới, chàng thấy không cần thiết tránh né, nghiến răng để mui nhuyễn kiếm đi lướt qua đầu vai mình, và gần như đồng thời, lưỡi miến đao nơi đầu tiêu của chàng cung cắm ngập vào bắp chân Thạch Quải trượng.
Ngao Tử Thanh không kịp nhìn xem vết thương nơi đầu vai mình nông sâu ra sao, chàng nhanh như chớp thu đao lại, phóng một cước đá văng Thạch Quải trượng ra xa, quỷ tiêu kích ngược một chiêu ra phía sau đón đỡ một chưởng như vu bão của Hoàng Hạc Lang Quân kích tới sau lưng.
Hoàng Hạc Lang Quân chẳng dám đón đỡ trực diện với lưỡi miến đao vội vàng thu chưởng trở lại.
Ngay lúc đó Ngao Tử Thanh như một chiếc pháo thăng thiên bay vọt lên không trung, cùng với thân hình chàng một ánh lửa xẹt lên không trung phát ra một tiếng nổ nho nhỏ, từng chùm từng chùm lửa ngu sắc rơi xuống như những giọt băng muộn màng.
Trì Tú kinh hãi kêu lên:
– Tên tiểu tử có phục binh, mới vừa rồi phóng tín hiệu cầu viện. Triệu Quang Thần, ngươi lập tức thống lãnh thuộc hạ đón đầu địch nhân. Thạch hiền đệ, Cổ U, hai người cố gắng sức hơn chút nữa, giải quyết nhanh Ngao tiểu tử!
Thân hình Ngao Tử Thanh từ trên không lao xuống, liên hoàn kích ra ba mươi mốt đao, đao sau nối tiếp đao trước, không có một khoảng dừng nào, nếu có thì cung cực ngắn, ngắn đến mức con người không đủ sức để nhận thấy, ba mươi mốt đao liền lạc thành một chiêu tựa như có ba mươi mốt người đang đồng loạt xuất thủ vậy.
Hoàng Hạc Lang Quân song chưởng múa như bay, bóng hoàng y phấp phới, bỗng lão kêu lên một tiếng kinh hãi, ống tay áo bị vớt trúng một đao đứt ngọt đi một nửa, lão kinh hoàng thu chưởng lui ra.
Ngao Tử Thanh thương tích đầu người, đặc biệt là vết thương nơi vai do Thạch Quải trượng gây ra, máu tươi tuôn trào ướt đẫm cả một khoảng áo. Nhưng quỷ tiêu trong tay chàng không lúc nào dừng lại, chân dù trúng thương đau đớn nhưng bộ pháp vẫn nhanh nhẹn như

thường. Thân hình chàng di động như con én đan đi đan lại giữa hai làn kiếm ảnh và chưởng ảnh dày đặc của hai đối thủ. Quỷ tiên vung lên loang loáng, lưỡi miến đao không ngừng co vào duỗi ra động gió vùn vụt.
Kiếm của Thạch Quải trượng xé gió tạo nên những âm thanh sắc bén như dao, tiếng chưởng phong của Cổ U sầm sập như bão táp, tất cả những âm thanh đó hòa quyện lại tạo cho đấu trường một không khí tràn ngập sát khí.
Ngao Tử Thanh lạnh lùng ứng phó với thế công thủ nhịp nhàng của đối phương, mỗi chiêu mỗi thế của chàng đánh ra, đối phương chỉ có cách thoái hậu mới mong bảo toàn được tính mạng.
Song mục Ngao Tử Thanh tràn ngập sát quang, chàng nhích động đôi môi nói:
– Lão bằng hữu! Nhị vị chuẩn bị niệm kinh siêu độ đi là vừa!
Thạch Quải trượng bị trúng một đao nơi bắp chân, máu ra khá nhiều, mỗi bước chân làm lão đau đến tận óc, làm ảnh hưởng rất lớn đến bộ pháp của lão.
Nhưng lão cố nghiến răng chịu đau, vận dụng toàn bộ sở học của mình và từng chiêu từng thức một, lợi dụng tất cả các khe hở có được để tấn công.
Bỗng có tiếng kêu lớn ở xa xa:
– Không xong rồi! Đại lôi giáo tấn công tới nơi rồi!
Một giọng khác vang lên:
– Mau đi bẩm báo bảo chủ, người của Đại lôi giáo từ bốn phía dùng cung tiễn bắn vào bản bảo!
Trì Tú nghiến răng gầm lên:
– Người của Trung Điện lưu lại hiện trường, tất cả những người còn lại lập tức chia ra các ngả giết địch và cứu hỏa!
Ngao Tử Thanh cất tiếng cười lớn nói:
– Trì Tú các người sẽ chịu số kiếp cùng với Mai Lâm môn!
Lúc này bốn bên đã nghe tiếng sát sát vang động cả không gian, chen lẫn vào đó là tiếng binh khí va chạm nhau, tiếng rú thảm của mỗi kẻ tử thương.
Ngao Tử Thanh biết người của Đại lôi giáo đã động thủ với người giữ vòng ngoài của Hoàng Long bảo chàng phải gấp rút giải nguy cho bản thân mình trước.
Chàng xoay nhanh thân hình, lưỡi miến đao vẽ nên một vòng sáng hình bán nguyệt, vừa khéo chặn đứng thế công hung hãn của Thạch Quải trượng từ phía sau công tới.
Thạch Quải trượng lui lại miệng quát lớn:

– Dù được Đại Lôi giáo cứu viện, nhưng người cung đừng hòng qua được hôm nay!
Liên tiếp mười một đao, mười sáu chưởng và bảy cước, Ngao Tử Thanh đã làm cho Thạch Quải trượng phải im miệng, không chút chậm trễ chàng quay phắt lại tấn công liên hoàn hai mươi ba thế bức Cổ U phải lui lại tiên tiếp ba trượng mới thoát ra được.
Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:
– Cổ bằng hữu giờ thì người đã biết, một người muốn mở miệng cuồng ngạo trước tiên phải coi lại mình trong tay có những thứ gì!
Cổ U không lên tiếng phản bác, môi mím chặt, mắt phát ra những tia hàn quang đầy oán độc, chân di động nhanh hơn theo những góc độ ngụy dị hơn, chưởng kình dường như cung mỗi lúc một mãnh liệt hơn.
Ngao Tử Thanh công thêm một thế nữa, lạnh lùng nói:
– Ngươi tưởng Ngao mỗ bị thương rồi sẽ không còn đủ sức lấy mạng hai người? Chờ một lát nữa hai người sẽ được thấy!
Thân hình chàng đột ngột vọt lên không trung làm chiêu kiếm hiểm ác của Thạch Quải trượng rơi vào khoảng không, quỷ tiêu trở ngược lại từ trên cao công xuống mười ba thế.
Thạch Quải trượng vừa nhịn đau di chuyển tránh né, vừa tìm chỗ sơ hở để phản kích.
Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:
– Thạch Quải trượng, tại hạ muốn biết thi thể của Thiệu Diệc Hồng bị mất tích có liên quan gì đến người không?
Thạch Quải trượng giương đôi mắt hằn những tia máu nghiến chặt răng liên tục tấn công hơn chục kiếm vào ba mươi sáu yếu huyệt khắp chân thân Ngao Tử Thanh, giọng phẫn nộ quát:
Những chuyện trộm chó bắt gà người muốn rõ thì cứ đi hỏi Ngu thủ phục hạ!
Ngao Tử Thanh nghiến răng chặt, dữ dội nói:
– Tất cả những người bị hồ nghi đều không chối bỏ trách nhiệm trước tại hạ được!
Cánh tay phải chàng rung lên, quỷ tiêu hóa thành muôn điểm áp tới Cổ U, mỗi một động tác của chàng làm máu tươi trên cánh tay nhỏ xuống đất.
Thạch Quải trượng hung hãn tiến lên, lưỡi nhuyễn kiếm nơi đầu trượng của lão hóa thành một tấm lưới khổng lồ trùm xuống đầu Ngao Tử Thanh.
Gần như đồng thời với Thạch Quải trượng, từng trận từng trận kình phong như muôn ngàn cơn xoáy lốc sầm sập đổ về phía Ngao Tử

Thanh. Cổ U liên tiếp công mười lăm chưởng từ nhiều hướng khác nhau đồng loạt công tới, tựa như có mười lăm người cùng xuất thủ tấn công vậy.
Ngao Tử Thanh rung tay một cái, lưỡi miến đao hóa thành mười lăm luồng điện xẹt, mà mỗi luồng điện đều gần như công kích vào mười lăm luồng lốc xoáy.
Ngay khi mà đao chưởng của song phương vừa chạm nhau, Thạch Quải trượng như con mãnh thú bị thương không còn kể gì đến sống chết nữa, xông bừa vào vòng chiến giữa hai người, nhuyễn kiếm cung đồng thời thi triển một sát chiêu hiểm ác vô luân.
Lưỡi miến đao sau khi hóa giải hết mười lăm thế chưởng như băng sơn liệt địa của Cổ U, đã kịp thu lại thành một điểm sáng lạnh toát xuyên qua lưới kiếm dày đặc, thoắt cái đã ở ngay trước yết hầu của Thạch Quải trượng, khoảng cách không đầy ba tấc.
Một thế thức phản công vô cùng chuẩn xác, vô cùng nhanh nhẹn và kỳ ảo diệu, tựa như đối phương dành sẵn một khe hở để chờ chàng công vào vậy.
Thạch Quải trượng quát lớn một tiếng, tả chưởng xuất thủ vỗ vào quỷ tiêu, hữu thủ vung kiếm nhằm đầu đối phương giáng xuống, song cước thì đá ra một thế cực kỳ mãnh liệt.
Cùng lúc với tiếng cười lạnh lẽo tựa như từ địa ngục vọng về, trên môi Ngao Tử Thanh lại xuất hiện một nụ cười khủng khiếp thường thấy mỗi khi chàng xuất thủ tàn sát đối phương. Và liền sau đó, lưỡi miến đao vẽ thành một vòng tròn khóa chặt song cước của Thạch Quải trượng.
Động tác của ba người nhanh đến không thể diễn tả nổi, từ lúc Ngao Tử Thanh xuất thủ hóa giải mười lăm chưởng của Cổ U cho đến lần thứ hai chàng đẩy lui Thạch Quải trượng thời gian chỉ bằng vài cái nháy mắt mà thôi.
Kết quả ...
Gương mặt gầy choắt của Cổ U trắng nhợt như tờ giấy, tuyệt kỹ Hoàng hạc xung thiên thập ngu thức từng giúp lão củng cố địa vị trên giang hồ nay đã hoàn toàn mất tác dụng, trở thành một thứ đồ chơi trẻ con trước mặt Quỷ tiêu ảnh.
Thạch Quải trượng cung thu trượng kiếm thoái hậu, trông dáng lão lúc này chẳng còn chút nào cái vẻ ngạo thế, ngạo mạn lúc đầu nữa.
Ngao Tử Thanh bằng giọng lạnh lùng nói:
– Tại hạ có một thói quen không được tốt lắm, mình cứ bị chảy một giọt máu thì đối phương phải chảy mười giọt để bồi thường.
Cổ U mím chặt môi dấn bước tới, hữu chưởng ấn về phía ngực

Ngao Tử Thanh, tả thủ khoa một vòng rồi nhanh như chớp điểm về phía đan điền Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh nhếch môi cười nhạt, không né tránh cung chẳng đón đỡ thế công của đối phương mà di công vi thủ, vù một thế điểm ngay vào yếu hầu của Cổ U. Thế công của chàng nhanh đến xuất thần, thế công của Cổ U xuất phát trước nhưng thế công của chàng lại tới đích trước. Cổ U không còn cách nào khác đành triệt chiêu lùi lại.
Lúc này các cây cối xung quanh tỉ võ trường đa phần bị trúng hỏa tiễn bốc cháy ngùn ngụt, phát ra tiếng nổ lốp bốp liên hồi. Ở một đầu của tỷ võ trường, đã nhìn thấy mấu tốp người lao vào nhau công kích điên cuồng.
Tiếng reo hò, tiếng quát tháo, tiếng binh khí chạm nhau, thỉnh thoảng lại xen lẫn tiếng rú đau đớn, có khi là tiếng rên rỉ của người bị thương. Trận kịch đấu mỗi lúc càng thảm thiết, mùi máu tanh nồng lẩn quẩn trong không gian tuy vô hình nhưng dường như hữu hình, chờn vờn trên đỉnh đầu của mỗi người.
Thảm trạng đầu rơi máu chảy đã nhan nhản khắp nơi, trông còn thê thảm hơn cả bức tranh địa ngục A Tu la.
Các hảo si của Đại lôi giáo mình mặc y phục trắng, đôi mắt đỏ dọc màu máu, răng nghiến chặt tay nắm chắc binh khí, tàn sát không chút thương tiếc bọn người đang cuống cuồng nửa muốn chữa lửa, nửa muốn ngăn địch của Hoàng Long bảo.
Người lại liên tục ngã xuống, máu lại tiếp tục nhuộm hồng trên mặt đất vốn đã đặc biệt màu máu, các bộ phận trên cơ thể con người lại văng tứ tung, tiếng rên xiết của những người thọ thương lại tiếp tục vang lên, trong khi ánh đao sáng loáng vẫn rung lên hạ xuống một cách tàn nhẫn.
Toàn thể Hoàng Long bảo chìm ngập trong biển lửa, tiếng lửa cháy rần rật mỗi lúc một lớn hơn, kế hoạch thiêu Hoàng Long bảo của Ngao Tử Thanh đã thành công.
Bóng đêm đã xuống từ lâu, ánh lửa bập bùng soi sáng ra bốn bên, bóng người nhấp nhô ẩn hiện khắp nơi, đã bắt đầu nghe mùi cháy nồng nặc bốc lên, mùi của quần áo, da thịt bị cháy càng làm không khí của chiến trường khủng khiếp hơn.
Công bằng mà nói thì thực lực của Đại Lôi giáo kém hơn so với thực lực của Hoàng Long bảo nhưng vì người của Đại Lôi giáo đã trải qua nhiều trận huyết chiến liên tiếp nên ai cung coi cái chết nhẹ tựa lông hồng lại thêm công kỳ bất bị, lại phối hợp với hỏa công, làm phân tán phần lớn người của Hoàng Long bảo đi chữa lửa. Trong khi đó thì

hỏa tiễn từ xa xa như những đường lửa trên không trung vẫn không ngừng rơi trên các mái nhà trong bảo.
Toàn thể Hoàng Long bảo bất kể bọn thuộc hạ được Trì Tú hạ lệnh phải lưu lại hỗ trợ cho Thạch Quải trượng và Cổ U cung đã chạy đi cứu hỏa. Trước đại điện lúc này chỉ còn lại ba người đang giao đấu mỗi lúc một quyết liệt hơn.
Người của Đại Lôi giáo và Hoàng Long bảo thỉnh thoảng có đi ngang qua chỗ ba người giao đấu nhưng không ai tiến được vào gần hơn để trợ chiến cho người phe mình, đành quay lưng đi tìm đối thủ khác.
Cho đến thời điểm này, song phương đã giao đấu đến hơn trăm hiệp nhưng căn cứ vào thực lực của cả đôi bên, muốn phân định được sự thắng bại hoàn toàn không phải là việc dễ.
Ngao Tử Thanh liếc nhanh xung quanh, liên tiếp kích mười một đao về phía Thạch Quải trượng và Cổ U vừa trầm giọng nói:
– Nhị vị lão bằng hữu! Cả Trì Tú cung đã đào tẩu rồi, Hoàng Long bảo chẳng bao lâu nữa sẽ biến thành bình địa, hai người còn thí mạng làm chi?
Cổ U chẳng đối đáp, cứ nghiến chặt răng huơ chưởng như điên cuồng tấn công bất kể sống chết, kình lực được vận dụng đến mức cao nhất.
Thạch Quải trượng cung nghiến chặt răng giở hết sức bình sinh ra quyết một trận một mất một còn với đối phương.
Lưỡi miến đao chờn vờn quanh người Ngao Tử Thanh như những con phi xà xông xáo trong phương viên mấy trượng vuông, chuyên nhằm vào những chỗ yếu hại nhất, vào những lúc bất ngờ nhất lao về phía Thạch Quải trượng và Cổ U.
Một luồng cương khí hùng hậu quét ngang người Ngao Tử Thanh.
Trong luồng cương khí gào thét, nhìn bóng chưởng ảnh chập chờn mọi yếu huyệt trên người Ngao Tử Thanh đều trong tầm khống chế của chưởng phong.
Đây là một tuyệt kỹ khác của Cổ U có tên gọi là Cuồng tiêu thập lục thức.
Thân hình Ngao Tử Thanh như một chiếc bóng mờ lướt đi giữa làn chưởng ảnh, giọng chàng âm lạnh vang lên:
– Đêm nay sẽ là đêm cuối cùng trong đời các ngươi!
Cùng với tiếng quát, một luồng ánh sáng cường liệt như ánh dương quang xuyên thẳng vào luồng chưởng phong mờ mịt của Cổ U. Tiếng tiêu vang lên âm âm lành lạnh, phối hợp với thế công ác hiểm tạo nên một uy lực tước hồn đoạt phách bất kỳ một cao thủ nào. Đây chính là một trong những đại sát chiêu của Ngao Tử Thanh có tên là

Phi ưng lạc nhai.
Kết quả.. Cổ U rú lên một tiếng quái dị quay đầu đào tẩu, nhưng đã trễ một mảy may, đùi phải của lão bị mui miến đao liếm nhẹ một cái, máu tươi tuôn ra như suối.
Chiêu Phi Ưng Lạc Nhai này là một trong những tuyệt chiêu bao hàm hết những tinh túy trong võ học của Ngao Tử Thanh. Uy lực của nó không có gì ngăn cản nổi. Nhưng khi thi triển đại sát chiêu này phải tập trung toàn bộ tinh khí thần vào quỷ tiêu, vì vậy rất hao tổn công lực. Xưa nay Ngao Tử Thanh rất ít khi phải dùng đến nó, nhưng trong tình thế đặc biệt này bắt buộc chàng phải mạo hiểm.
Ngao Tử Thanh trầm giọng quát:
– Thạch Quải trượng! Ngươi còn đáng chết hơn nữa!
Thân hình Ngao Tử Thanh một bóng ma sấn vào giữa màn kiếm ảnh mờ mịt của Thạch Quải trượng. Lưỡi miến đao rời khỏi đầu tiêu bay ra ngoài, vượt qua khỏi Thạch Quải trượng rồi quay ngược lại một cách thần kỳ, hóa thành muôn đạo hàn quang kích vào người Thạch Quải trượng.
Hàng loạt tiếng gào rú như tiếng sói tru, vang lên từ cửa miệng của Thạch Quải trượng, lão vùng vẫy như con thú dữ trong cui hầu giữ lấy tính mạng của mình.
Hoàng Long bảo lúc này hoàn toàn chìm trong biển lửa, những nỗ lực cứu hỏa của thuộc hạ Hoàng Long bảo đã không mang lại một kết quả mong muốn, trong khi đó thì những mui hỏa tiễn đã tìm đến mọi ngóc ngách, mọi phòng ốc trong Hoàng Long bảo, rơi một cách không thương tích lên những tầng kiến trúc hùng vi mỹ lệ mà phải tốn rất nhiều công sức mới dựng lên được.

Ma Tiêu

Hồi 26
Thanh Ô sơn trang

Bỗng có tiếng quát trầm hùng lọt vào tai Ngao Tử Thanh:
– Ngao thiếu hiệp có lão phu đến tiếp cứu đây!
Ngao Tử Thanh đã nghe ra giọng của Mã Uy Túc, trong giọng nói của lão đầy vẻ lo âu cho tình thế của chàng.
Ngao Tử Thanh đang định lên tiếng đáp lại thì Thạch Quải trượng cười lạnh một tiếng, lưỡi kiếm uốn éo như một con rắn bỗng thẳng

đuột ra như một ngọn roi đâm thẳng vào giữa ngực Ngao Tử Thanh. Ngao Tử Thanh không tránh cung chẳng đỡ đòn. Quỷ tiêu nhanh như chớp điểm tới. Lưỡi miến đao nhanh hơn nhuyễn kiếm, đến nơi trước ngực của Thạch Quải trượng.
Thạch Quải trượng thấy mình không làm khó được đối phương mà bản thân đã bị khống chế, thất kinh thu mình bước xéo qua mấy bước để tránh đòn. Nhưng lưỡi miến đao như quỷ ảnh áp sát trước ngực lão. Lão buộc phải lùi thêm bước nữa, nhưng lưỡi miến đao đến cuối cùng vẫn cách ngực lão chỉ trong gang tấc.
Thạch Quải trượng kinh hãi sắp ngất đi, nhưng lão đã kịp trấn tinh, gầm lên một tiếng vung kiếm đâm tới định cùng đối phương một kiếm đồng ư quy tận.
Ngao Tử Thanh không ngờ Thạch Quải trượng lại dùng đến hạ sách này, chàng chỉ kịp trầm vai xuống một chút. Lưỡi miến đao xuyên qua ngực của Thạch Quải trượng cung là lúc mui nhuyễn kiếm cắm phập vào vai chàng.
Ngay khi đó thì Cổ U cung đã đến sát sau lưng Ngao Tử Thanh, hữu chưởng của lão đã giáng xuống còn cách thiên linh cái của Ngao Tử Thanh chừng hơn nửa thước, tả chưởng vươn chảo như năm móc sắt chộp vào hậu tâm chàng.
Ngao Tử Thanh rút đao ra khỏi ngực của Thạch Quải trượng thì trảo chưởng của Cổ U cung hầu như chạm vào người chàng rồi.
Toàn thân Ngao Tử Thanh nghe lạnh như bị ngâm vào hố băng ngàn năm.
Bằng một nỗ lực không thể tưởng tượng được, thân hình chàng bỗng xoay ngang tránh được một chưởng chí mạng vào Thiên Linh cái nhưng đầu vai chàng bị trúng một chưởng cực kỳ nặng nề, sau lưng chàng cung bị cào năm đường sâu hoắm đầy máu. Nhưng thân hình chàng theo đà xoay tròn lưỡi kiếm đao xẹt ra, quét ngang một đường dung mãnh ngang ngực Cổ U.
Ngao Tử Thanh để mặc cho thân hình mình xoay tròn mấy vòng nữa, đầu óc chàng lâng lâng bay bổng, phải một lúc sau thần trí mới trở về với bản năng, chàng định thần nhìn quanh phát hiện ra Cổ U đang nửa nằm nửa ngồi dưới đất, ngực lão xuất hiện một vết thương toang hoác, trông như một chiếc hố đẫm máu, hơi thở lão nặng nề, toàn thân run lẩy bẩy, đôi mắt lão như muốn rớt ra ngoài, gương mặt lão biến dạng đến nỗi không còn nhận ra đó là Cổ U nữa.
Đôi môi lão mấp máy phát ra những âm thanh yếu ớt:
– Ngươi cho lão phu thêm một đao nữa, lão phu muốn đi cho sớm.
Ngao Tử Thanh đứng bất động, ánh mắt, gương mặt chàng trống

rỗng, chẳng mang bất kỳ nét cảm xúc nào.
Cổ U lẩm bẩm nói như ngủ mê:
– Trời tối rồi, à không sáng rồi ... ủa sao trời lúc tối lúc sáng thế này.
Ngao Tử Thanh biết mạng của Cổ U chỉ còn mảnh như sợi tơ, chỉ cần một cơn gió nhẹ cung đủ để làm cho nó đứt đoạn. Hoàng Hạc Lang Quân đã sắp cưỡi hạc mà bay đi thật rồi.
Cổ U không thốt thêm được lời nào nữa, đôi môi lão không ngừng mấp máy, mắt mở to vô thần nhìn chằm chằm vào Ngao Tử Thanh, sắc mặt lão xám dần rồi đông cứng lại, đôi môi thôi mấp máy, ngực cung thôi phập phồng.
Bỗng có một tiếng hự nghe nặng nề, một thân hình to lớn văng lên không trung rồi rơi đánh phịch xuống ngay cạnh Ngao Tử Thanh.
Tiếp sau đó có tiếng bước chân rầm rập, bốn bóng người tới gần chàng, một người nhảy một bước lớn đến bên cạnh chàng kêu lớn:
– Ngao thiếu hiệp!
Phải một lúc lâu sau Ngao Tử Thanh mới hồi tỉnh, chàng cất giọng yếu ớt nói:
– Mã giáo đầu! Tình hình thế nào?
Bốn người đã đến sát trước mặt chàng, Ngao Tử Thanh nhận ra Mã Uy Túc, Lý Mộng Hàn, Lý Toàn Sáng và Lý Hải Kỳ.
Lý Mộng Hàn kêu thét lên trong tiếng nức nở:
– Tử Thanh! kẻ nào đã đánh chàng thương tích đến thế này? Thanh ca thấy thế nào? Không nghiêm trọng lắm phải không?
Ngao Tử Thanh gượng cười cố là ra vẻ tỉnh táo nói:
– Chút thương tích ngoài da không đáng để gọi là nghiêm trọng.
Mã Uy Túc lên tiếng:
– Ngao thiếu hiệp, chúng ta đã làm chủ được tình thế, Hoàng Long bảo trở tay không kịp, bị các huynh đệ của chúng ta truy sát phải bỏ chạy tứ tung. Nhưng vì lực lượng của Hoàng Long bảo quá lớn, chúng ta cung bị thiệt hại không nhỏ. Ngao thiếu hiệp, bọn lão phu đáng tội chết, cứu viện chậm trễ để Ngao thiếu hiệp phải thọ thương trầm trọng thế này ...
Ngao Tử Thanh cười nhẹ đáp:
– Ngũ giáo đầu không nên khách sáo như vậy. Tại hạ đã tiếp nhận việc thách đấu ba trận với người của Hoàng Long bảo, chúng đã dùng thủ đoạn đê tiện, tại hạ tuy bị thương nhưng người của chúng chẳng một tên nào chạy thoát ...
Lý Toàn Sáng nhíu mày nói:
– Ngao thiếu hiệp thương thế không nhẹ, người nên nói chuyện nhiều nữa, cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Lý Hải Kỳ bước lên một bước nói:
– Để ta cõng Ngao huynh!
Ngao Tử Thanh gượng cười nói:
– Tại hạ còn tự đi được, Ngũ giáo đầu Hoàng Long bảo bị đốt như vậy cung đủ rồi, để giảm bớt tổn thất cho quý giáo, mau thoái binh không nên tham chiến nữa.
Ngao Tử Thanh mệt mỏi nhìn quanh, nơi nào cung thấy lửa cháy rừng rực, những tòa kiến trúc lộng lẫy sụp đổ dần xuống dưới những lưỡi lửa tàn bạo. Những công trình kiến trúc làm tổn phí không biết bao nhiêu là tài lực của những người thợ tài ba, phút chốc đã trở thành tro bụi.
Mã Uy Túc hơi trầm ngâm một thoáng nói:
– Thôi được lão phu sẽ ra lệnh rút quân, nhưng sao từ lúc chúng ta tiến quân công kích đến lúc này vẫn không thấy bóng dáng Trì Tú đâu cả?
Ngao Tử Thanh hơi ngẩn người trầm ngâm đáp:
– Tạm thời không cần để ý tới lão. Sào huyệt của lão đã bị đốt ra tro bụi, lão muốn gây dựng lại cung không phải là chuyện dễ dàng.
Lý Mộng Hàn không còn tỵ hiềm gì nữa hết, nàng ôm chặt lấy thân hình bê bết máu của Ngao Tử Thanh sốt ruột nói:
– Chúng ta đi thôi, đừng nói chuyện dông dài nữa, cung tại Thanh ca không cho muội đi theo, nếu không muội không bao giờ để chúng đả thương Thanh ca đến như thế này đâu!
Ngao Tử Thanh gượng cười nói:
– Mộng Hàn, chúng ta đi thôi. Mã Uy Túc lấy ra một vật nhỏ ném mạnh lên trời. Vật nhỏ bay lên không trung phát ra tiếng nổ trầm đục, muôn ngàn tia lửa lam bắn ra rơi lả tả dưới đất.
Trong khi đó Lý Toàn Sáng quay đầu nhìn quanh, lão không khỏi ớn lạnh trong xương sống, khắp mặt đất chỗ nào cung chất đầy những tử thi, cái nào cung đều bê bết máu, phần lớn đều không được hoàn chỉnh, cái thiếu tay mất chân, cái cụt đầu, có cái chỉ còn lại một nửa, nửa còn lại chẳng biết nằm ở đâu giữa những tử thi ngổn ngang này.
Lý Toàn Sáng đã từng là một bang chủ, là người đã từng trải qua sóng to gió lớn trong giang hồ, nhưng xưa nay lão chưa lần nào cảm thấy sợ hãi và có ấn tượng sâu sắc đối với một trận chiến đến như thế này. Một cơn gió lạnh thoảng qua, lão lại rùng mình một cái nữa, cảm giác rờn rợn cứ theo sau lão không chịu rời xa.
Đoàn người của Đại Lôi giáo nhanh chóng rút đi, Ngao Tử Thanh ngoái đầu nhìn lại, từ xa xa vẫn còn nhìn thấy ánh lửa bập bùng sáng rực một góc trời. Thế là hết, con thần long hùng dung nằm ẩn mình

ngay cạnh Hoàng Hà độ khẩu đang chực chờ vùng vẫy làm những chuyện kinh thiên động địa đã bị rút hết sinh khí, có còn lại chăng chỉ là lớp da nham nhở những thương tích bên ngoài mà thôi. Cả một tòa bảo thành uy nghi đến vậy, giờ thì đang chìm đắm trong một khung cảnh thê thảm đến không thể thê thảm hơn được nữa.
Lửa một thứ có sức tàn phá khủng khiếp nhất, tàn bạo nhất trên thế gian.
o O o Trước khi xuất kích Đại Lôi giáo đã hẹn trước điểm tập trung khi có việc phải rút quân. Đó là một bình nguyên hoang dã cách Hoàng Long bảo năm mươi dặm.
Sau khi tập trung lại kiểm điểm binh mã xong, đoàn người lại tiếp tục chậm rãi lên đường.
Dưới ánh nắng sớm ấp áp, hơn hai trăm thớt ngựa chậm rãi bước trên đường, những kỵ si ai ai cung tỏ ra mệt mỏi, chỉ có mức độ nhiều ít khác nhau mà thôi.
Cầu Thu Bang đi đầu, ngay bên cạnh là Ngao Tử Thanh và Lý Mộng Hàn cưỡi chung một ngựa, hai người chậm rãi đi song song.
Lúc này Ngao Tử Thanh đã dùng một chiếc áo bào rộng khoác bên ngoài để che bớt thân hình đầu những vết băng bó của mình. Chàng liếm liếm môi gượng cười nói:
– Cầu giáo chủ, căn cứ địa thế của Hoàng Long bảo và Mai Lâm môn đã bị thiêu hủy nhưng lực lượng tàng trữ của chúng vẫn còn đó, giáo chủ định liệu thế nào?
Cầu Thu Bang trầm giọng đáp:
– Lần này Đại Lôi giáo dốc toàn lực xuất kích, tuy chưa thể nói là toàn thắng nhưng ít ra cung đạt được những kết quả vượt ngoài sự mong đợi. Đạt được những kết quả như vậy, hoàn toàn nhờ vào tài trí của Ngao thiếu hiệp, lão phu thay mặt toàn thể Đại Lôi giáo nói lời cảm tạ!
Ngao Tử Thanh nghiêm nghị đáp:
– Cầu giáo chủ quá lời rồi! Luật trời chính tất thắng tà. Thanh trừ yêu nghiệt diệt trừ một mầm họa cho võ lâm, ai ai cung có trách nhiệm, tại hạ chỉ góp một phần nhỏ sức lực cho chính nghĩa thôi.
Mã Uy Túc thúc ngựa rướn lên phía trước hỏi:
– Đại ca, chúng ta dừng chân ở đâu để nghỉ ngơi?
Cầu Thu Bang thong thả đáp:
– Các huynh đệ bị thương khá nhiều, ngay lúc này không tiện đi đường xa để trở về tổng đàn, chúng ta đi thẳng đường này chừng năm mươi dặm nữa sẽ gặp một thị tập, dừng chân ở đó để các huynh đệ dưỡng thương vài ngày rồi sẽ tính.

Ngao Tử Thanh nhíu mày nói:
– Cầu giáo chủ, nơi đó có phải là Thẩm gia điếm không? Nơi này là địa bàn của Thanh Ô sơn trang, Cầu giáo chủ với Bao Phong Sa có giao tình gì không?
Cầu Thu Bang gật đầu nói:
– Đại Lôi giáo với Thanh Ô sơn trang tuy chẳng có qua lại gì với nhau nhưng giữa lão phu và Bao Phong Sa cung là chỗ quen biết cu. Có điều chúng ta đến Thẩm gia điếm cung không cần phải làm phiền Thanh Ô sơn trang làm gì nhiều lắm thì cung đua bái thiếp của lão phu để bái sơn là đủ rồi.
Ngao Tử Thanh vì việc riêng chẳng muốn đến Thẩm gia điếm chút nào, nhưng thân chàng bị thương khá nặng, hơn nữa cung không tiện mở miệng nói nhiều. Vì vậy chàng chỉ hơi mấp máy môi như định nói gì nhưng lại thôi.
Lý Mộng Hàn ngồi sau lưng Ngao Tử Thanh cất giọng nhỏ nhẹ nói:
– Thanh ca, dường như Thanh ca có tâm sự gì mà không muốn nói ra?
Ngao Tử Thanh cười nhẹ lắc đầu nói:
– Chẳng có gì, bất quá giữa ta và Thanh Ô sơn trang không được thuận thảo với nhau lắm.
Lý Mộng Hàn dịu dàng nói:
– Nhưng mà là chuyện gì mới được chứ? Tại sao trước nay muội chưa nghe Thanh ca nhắc tới vậy?
Ngao Tử Thanh thở dài nói:
– Chẳng có chuyện gì quan trọng cả, Mộng Hàn, ta cảm thấy hơi mệt mỏi.
Trên đầu vai, trên lưng Ngao Tử Thanh mỗi nơi đều có những vết thương khá sâu. Nơi ngực trái tím bầm một mảng, sưng tấy lên. Toàn thân chàng chỗ nào cung đầy thương tích, nét mặt vừa mệt mỏi vừa triu nặng tâm sự của chàng làm người đối diện không khỏi xốn xang.
Lý Mộng Hàn biết chàng không muốn nói, ít ra là trước mặt mấy vị giáo đầu của Đại Lôi giáo vì thế nàng cung không dám hỏi thêm.
Đoàn người tuy đi chậm rãi, nhưng vì khá động nên nghe tiếng vó ngựa cung rầm rập bụi tung mù trời. Cuối cùng thì cung đã nhìn thấy Thẩm gia điếm hiện ra nơi xa xa.
Cầu Thu Bang trầm giọng nói:
– Ngao thiếu hiệp! Lần này không như những lần trước, thương thế của Ngao thiếu hiệp khá nặng, cần phải gấp rút dưỡng thương, công lực của Ngao thiếu hiệp tuy cao cường nhưng gặp tình trạng như vậy

cung không thể giao đấu với người được nữa.
Ngao Tử Thanh gượng cười nói:
– Đa ta Cầu giáo chủ quan tâm, tại hạ biết rõ sức lực của mình, lần này thương thế của tại hạ khá nặng nhưng đối phương muốn lấy mạng của tại hạ vẫn không phải là việc dễ dàng.
Lý Mộng Hàn cung tay đấm khẽ vào lưng chàng một cái nói:
– Cũng tại Thanh ca chẳng biết giữ gìn thân thể mới để cho đối phương đả thương đến mức độ này!
Ngao Tử Thanh gượng cười lắc đầu nói:
– Muội trách cung phải nhưng đó là việc trước kia, còn hiện giờ ta đã có người quản lý, đâu dám làm như vậy nữa?
Lý Mộng Hàn đỏ mặt, kín đáo nhéo một cái thật mạnh vào lưng chàng, Ngao Tử Thanh giật mình xuýt xoa một tiếng rồi mỉm cười ôn tồn nói tiếp:
– Nhưng ta lại thích bị người quản lý!
Đoàn người đã tiến vào thị tập, xa xa đã nhìn thấy chiêu bài của một khách điếm. Nơi đây khá náo nhiệt, hầu như chẳng có thay đổi gì so với lần trước chàng bị trúng độc Ngân đường hoa buộc phải đi theo sư đồ Bảo Nguyên hòa thượng đi ngang đây. Trên đường cái quan chính xuyên qua thị lão, người đi đi lại lại, cộng thêm số người của Đại Lôi giáo làm Thẩm gia điếm càng náo nhiệt hơn ngày thường. Cầu Thu Bang đã căn dặn trước các môn đệ đi thong thả để khỏi làm kinh động đến dân chúng.
Thanh Ô sơn trang trong giang hồ kể ra cũng có chút tiếng tăm, phạm vi hoạt động tuy không rộng lắm nhưng lại làm ăn trong khá nhiều ngành nghề. Vì vậy Thẩm gia điếm cũng là nơi các nhân vật giang hồ thường xuyên lui tới, đoàn người của Đại Lôi Giáo ngoài việc nhân số khá lớn ra, chẳng có đặc điểm nào khác khiến cho dân chúng phải đặc biệt lưu ý Đoàn người ngựa đã dừng lại trước của khách điếm, qui mô của khách điếm không phải nhỏ, có khả năng dung nạp được hết đoàn người. Mọi người chưa kịp xuống ngựa đã thấy hai tên phổ kỵ chạy ra cúi gập người thi lễ.
Cầu Thu Bang ôn tồn hỏi:
– Bọn ta có chừng hai trăm người, khách điếm của các ngươi có đủ chỗ không?
Tên phổ kỵ vội vàng đáp:
– Đủ chỗ! Thưa đại gia! Phía trước nhìn thấy như vậy nhưng bên trong rộng rãi lắm, đừng nói hai trăm người, có bốn trăm người cũng đủ chỗ, có điều ... xin đại gia lượng thứ cho vấn đề ngựa ...
Mã Uy Túc có khả năng quản lý, nên đương nhiên được coi như

Tổng quản của Đại Lôi Giáo. Nghe phổ kỵ ấp úng như vậy lão lập tức quay lại dặn dò mấy câu. Mọi người lập tức xuống ngựa, các đệ tử Đại Lôi Giáo liền dẫn ngựa ra đồng cỏ ở phía sau cho ăn uống, đồng thới cắt đặt người trông coi.
Mọi người lần lượt vào trong, bọn phổ kỵ bận túi bụi trong việc chào mời và phục vụ các thần tài của chúng.
Khách điếm này quả vô cùng rộng rãi đúng như lời tên phổ kỵ nói, nếu đứng bên ngoài thì không thể thấy hết qui mô của nó. Bên trong có hơn năm mươi cụm nhà, nối tiếp nhau sâu tuốt bên trong, phòng ốc xem ra khá sạch sẽ tươm tất. Hiện thời ngoài một vài thượng khách lẻ tẻ ra, còn lại hầu như để trống.
Thẩm gia điếm tuy không phải là một thành thị lớn, nhưng lại trấn giữ ngay nơi xung yếu nên thường có số lớn người của các bang phái qua lại, vì vậy mới có những khách điếm được xây cất to lớn nhường này.
Ngoài Ngao Tử Thanh, Lý Mộng Hàn cùng Lý gia phụ tử và các vị giáo đầu Đại Lôi Giáo, số đệ tử thì mười người ngụ chung một phòng, người lành ở lẫn với người bị thương để tiện việc săn sóc cho nhau. Việc đầu tiên của mọi người là tắm rửa, băng bó lại các vết thương, sau đó mới dùng cơm trưa.
Sau khi dùng cơm trưa xong, Mã Uy Túc cắt đặt một số người canh gác còn lại cấm tuyệt không được ra ngoài. Ai ở phòng nấy nghỉ ngơi lấy lại sức lực sau những ngày phải giao đấu lao khổ liên tục.
Ngao Tử Thanh được đại phu của Đại Lôi Giáo săn sóc đặc biệt, lại được thay đổi ý phục, nên tinh thần chàng trông còn có vẻ mỏi mệt nhưng dáng dấp trông không còn tiều tụy như đêm qua. Nhưng chàng biết rõ tất cả những thương thế liên tiếp trên người chàng, nếu muốn hoàn toàn bình phục ít ra cũng cần mười ngày nửa tháng tịnh dưỡng.
Lúc này Ngao Tử Thanh nửa nằm nửa ngồi dựa người vào đầu giường, chàng khép mắt lại nhưng không sao ngủ được. Trong đầu chàng bao nhiêu là ý nghĩ cứ nối tiếp nhau, đan xen vào nhau một cách hỗn tạp.
Có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi về phía phòng chàng, sau đó là tiếng gõ cửa Ngao Tử Thanh liếc mắt ra cửa, cất giọng yếu ớt:
– Ai đó?
Có tiếng nhỏ nhẹ đáp lại:
– Muội đây mà!
Ngao Tử Thanh sửa lại thế năm nói:
– Mộng Hàn, đẩy cửa vào đi!

Lý Mộng Hàn đẩy cửa bước vào, miệng tươi cười đến bên mép giường dịu giọng nói:
– Sao Thanh ca không ngủ trưa một lát?
Ngao Tử Thanh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lý Mộng Hàn, mỉm cười ôn tồn nói:
– Ta biết thế nào muội cũng đến thăm ta, nên không đành lòng ngủ, sợ muội đến mà ta ngủ rồi thì muội lại đi về, ta mất cơ hội được trò chuyện với muội!
Lý Mộng Hàn thẹn thùng nguýt Ngao Tử Thanh một cái thật dài, nói:
– Muội biết Thanh ca nói gạt muội. Thanh ca càng lúc càng hay nói gạt muội!
Thân thể mang đầy thương tích như vậy mà còn không chịu ráng nói gạt người ta Ngao Tử Thanh nhăn mặt nói:
– Nói gạt như vậy mà có người thích nghe mới lạ chứ!
Lý Mộng Hàn bật cười nép mặt vào ngực Ngao Tử Thanh hạ giọng nói:
– Từ khi gặp mặt Thanh ca lần đầu tiên, muội đã cảm thấy định mệnh của hai chúng ta cột chặt vào nhau. Tốt hay xấu thế nào muội cũng chấp nhận hết, bất kể là sau này Thanh ca có ra làm sao, có cần hay không cần muội nữa thì lòng muội cũng chỉ có mõi một mình Thanh ca mà thôi!
Ngao Tử Thanh cố giấu một tiếng thở dài, mỉm cười nói:
– Mộng Hàn! Có muội ở bên cạnh thì không bao giờ ta thay đổi, nếu có thì cũng là sự thay đổi tốt cho muội, tốt cho cả hai chúng ta. Từ ngày gặp muội, ta cảm thấy cá tính của minh thay đổi về hướng tốt hơn lúc trước ...
Lý Mộng Hàn nở một nụ cười thỏa mãn, nói:
– Như thế này Thanh ca cũng đã tốt lắm rồi, muội cảm thấy rất vui sướng, trên thế gian này không có người nào tốt hơn Thanh ca nữa ít thì là đối với muội ...
Ngao Tử Thanh mỉm cười nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, nói:
– Những lời này lẽ ra phải để ta nói mới đúng Hai người tâm sự một lúc lâu, Lý Mộng Hàn đang định trở về phòng thì Mã Uy Túc đã xuất hiện ở ngoài cửa Ngao Tử Thanh dù còn khá mệt mỏi nhưng gượng cười nói:
– Ngũ giáo đầu! Giờ này mà còn bận rôn đi đi lại lại, sao không chịu nghỉ ngơi?
Mã Uy Túc chú mục nhìn Ngao Tử Thanh, trầm giọng nói:
– Ngao thiếu hiệp. Lúc nãy mấy đệ tử mang thiếp đến Thanh Ô sơn trang bái sơn. Bao Phong Sa vừa gặp mặt đã hỏi ngay đến Ngao

thiếu hiệp. Còn nói mong Ngao thiếu hiệp quang lâm sơn trang của lão nữa!
Ngao Tử Thanh nhíu mày nói:
– Ngũ giáo đầu đã báo việc này với giáo chủ chưa?
Mã Uy Túc gật đầu đáp:
– Đại ca bảo lão phu đến nói cho Ngao thiếu hiệp biết, đồng thời thỉnh ý Ngao Thiếu hiệp xem nên trả lời Bao Phong Sa như thế nào?
Ngao Tử Thanh trầm ngâm, đón lấy chén từ tay Lý Mộng Hàn đưa qua, máy móc đưa lên hớp một ngụm, giọng trầm trầm nói:
– Chúng ta đang ở trong địa bàn của Thanh Ô sơn trang, địa chủ đã mở miệng mời nếu tại hạ không đi thì e có điều bất tiện. Thực ra tại hạ với Bao Phong Sa cũng là nơi quen biết cũ, chắc cũng chẳng có việc gì quan trọng, cùng lắm thì cũng đàm luận việc xưa việc nay mà thôi. Tại hạ vì mình mang thương tích, vốn không muốn xảy ra việc mệt nhọc thêm, nhưng việc đã thế này thì muốn tranh cũng không tránh được nữa rồi. Phiền ngũ giáo đầu báo lại Đại giáo đầu, rằng tại hạ thuận ý bái sơn, còn thời gian tùy chư vị cùng địa chủ thương lượng, tại hạ không có ý kiến!
Mã Uy Túc giọng ái ngại:
– Ngao thiếu hiệp không sao chứ?
Ngao Tử Thanh gượng cười lắc đầu đáp:
– Chắc không đến nổi nào. Tại hạ với Thanh Ô sơn trang xưa nay không oán không cừu, lại là chỗ quen biết cũ. Bao Phong Sa chẳng có lý do gì ám hại tại hạ ...
Mã Uy Túc vẫn không hết lo lắng:
– Lão phu có bàn sơ qua với đại ca, lo rằng các vết thương mới của Ngao thiếu hiệp, nếu Thanh Ô sơn trang trở mặt thì ...
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Không đến nổi như vậy đâu! Nhị vị không nên quá lo âu như vậy
Mã Uy Túc giọng trầm trầm:
– Đại ca định đáp lời với người của Thanh Ô sơn trang rằng sẽ có thêm vài vị giáo đầu của Đại Lôi Giáo đi theo bái phỏng Thanh Ô sơn trang. Làm như vậy lở có biến sẽ tiện bề tiếp ứng cho nhau hơn
Ngao Tử Thanh cười cười nói:
– Thịnh tình của đại giáo đầu, tại hạ vô cùng cảm kích, bất kể Thanh Ô sơn trang thuận ý hay không tại hạ cũng phải đi một chuyến nhưng nếu được các vị giáo đầu cùng đi thì còn gì bằng Mã Uy Túc gật đầu:
– Lão phu lập tức đi báo lại với đại ca, nhị vị ở đây đàm đạo, cơm tối sẽ có đệ tử mang tới, nếu cần việc gì xin nhị vị cứ dặn dò, không nên khách khí!

Lý Mộng Hàn đứng dậy vén áo thi lễ nói:
– Đa tạ Ngũ giáo đầu!
Chờ Mã Uy Túc đi xa, Lý Mộng Hàn đi theo tiễn khách, tiện tay khép cửa lại, xong quay vào nhìn vào mắt Ngao Tử Thanh nói:
– Thanh ca, muội biết Thanh ca có việc muốn dấu muội, sớm hay muộn gì muội cũng sẽ là người của Thanh ca, việc liên quan đến Thanh Ô sơn trang, Thanh ca không nên giấu muội ...
Ngao Tử Thanh nhắm mắt lại, vẻ mệt mỏi lát sau chàng thong thả nói:
– Mộng Hàn! Chẳng phải ta cố ý giấu muội, ta ... ta sợ muội không vui nên không muốn kể cho muội nghe mà thôi!
Lý Mộng Hàn lắc lắc tay chàng, nói:
– Thanh ca nói đi, muội hứa là muội sẽ không buồn, Thanh ca ca biết là muội không bao giờ giận Thanh ca mà, Thanh ca cứ yên tâm mà nói.
Thần thái Ngao Tử Thanh bổng chìm đắm trong thâm trầm, lạnh nhạt, song mục chàng phát ra những tia thần quang quái lạ, đôi bàn tay chàng đan vào nhau, chẳng ai đoán nổi chàng đang nghĩ gì trong lòng Lý Mộng Hàn kinh hãi trước thần thái của chàng nàng không dám mở miệng hỏi thêm nữa, chỉ lẳng lặng quan sát chàng Thật lầu sau, Ngao Tử Thanh giọng trầm trầm nói:
– Mộng Hàn, đúng là ta không nên giấu muội việc này tuy ta làm như vậy là xuất phát từ hảo ý, nhưng ta nghĩ noi cho muội nghe thì tốt hơn.
Lý Mộng Hàn lí nhí nói:
– Tuy muội rất muốn nghe Thanh ca kể về việc này, nhưng nếu Thanh ca không thích nhắc tới nó thì ... cũng chẳng sao, muội cũng không muốn nghe nữa, khi nào Thanh ca thích nói thì hãy nói.
Ngao Tử Thanh nhìn Lý Mộng Hàn một lúc rồi nói:
– Việc này nói thẳng ra thì cũng chẳng có gì. Thanh Ô sơn trang chủ Bao Phong Sa cố một vị thiên kim tên là Bao Nghi Tâm. Nàng biết ta và ... hình như rất thích ta ...
Lý Mộng Hàn không ngăn được, buột miệng hỏi:
– Vậy còn Thanh ca thì sao?
Ngao Tử Thanh lắc lắc đầu, giọng kiên định đáp:
– Ta và Bao Nghi Tâm biết nhau từ rất sớm, sớm hơn cả Diệc Hồng, nhưng việc tình cảm chẳng thể nào gượng ép được. Sau đó ta gặp Diệc Hồng thế là Bao Nghi Tâm căm ghét Diệc Hồng, không ít lần còn tìm cách giết nàng nữa Lý Mộng Hàn nhổm dậy, giọng căng thẳng nói:

– Cuối cùng thì sao?
Song mục Ngao Tử Thanh lạnh đi, giọng nhàn nhạt nói; – Có mặt ta đương nhiên nàng không thể hại được Diệc Hồng. Sau khi Diệc Hồng tạ thế, ta có gặp nàng cũng tại Thẩm gia điếm này nàng nhiều lần bày tỏ tâm ý. Chắc có lẽ nàng nghĩ rằng Diệc Hồng đã tạ thế, nàng có thể thay thế vào chỗ trống do Diệc Hồng để lại ...
Lý Mộng Hàn cứ nhấp nhổm không yên nghe Ngao Tử Thanh chậm rãi nói tiếp:
– Nữ nhân ai cũng có lòng tự tin, không ai lại đi nói thẳng với một nam nhân rằng mình thích chàng ... lúc ấy ta bị trúng độc Ngân Đường Hoa, nàng nói chỉ cần ta đồng ý thành thân với nàng thì nàng lập tức hộ tống ta đi tìm Phong Ngục để trị độc ...
Lý Mộng Hàn thở gấp, nàng nghe rõ tiếng tim mình đập thình thịch trong lồng ngực, huyết dịch chạy rần rật trong huyết quản, mồ hôi ra ướt lòng bàn tay, lấy bình tĩnh hỏi:
– Rồi Thanh ca có nhận lời nàng không?
Ngao Tử Thanh bật cười nói:
– Ngốc ơi là ngốc! Vậy mà cũng hỏi! Nếu ta đã nhận lời với nàng thì làm sao còn gần gũi với muội được? Không lẽ Ngao Tử Thanh này lại là kẻ phụ tình bạc nghĩa như vậy sao? Lần ấy nàng rất đau lòng và cũng rất phẫn nộ bỏ đi ...
Lý Mộng Hàn òa khóc vì vui sướng, gục đầu vào vai Ngao Tử Thanh, để mặc cho nước mắt tuôn trào. Chờ cho tâm tư hơi lắng dịu xuống, nàng mới cất tiếng nói:
– Thanh ca! Thanh ca thật là tốt! Nếu Thanh ca đã nhân lời thì muội ... muội không biết làm thế nào mà sống được ...
Ngao Tử Thanh ôm lấy đôi vai Lý Mộng Hàn, hà giọng nói:
– Đây gọi là duyên. Muội và Diệc Hồng đến với ta sau Bao Nghi Tâm, nhưng ta không hề động lòng trước Bao Nghi Tâm. Ta rất tự hào về điều này, ta đã giữ được tình cảm chân thành của mình và dành nó cho muội ...
Lý Mồng Hàn đã hoàn toàn lấy lại binh tĩnh, nói:
– Muội hiểu, vì vậy muội mới vui mừng đến như vậy. Muội cảm thấy rất hạnh phúc!
Giọng Ngao Tử Thanh vẫn thâm trầm:
– Còn một việc mà ta từng kể cho muội nghe rồi, liên quan đến việc đanh cắp di thể Diệc Hồng. Nếu Hạ Phục không gạt ta thì thủ phạm chính là Bao Nghi Tâm.
Và tự bản thân ta cũng cảm thấy Bao Nghi Tâm có nhiều lý do để làm điều ấy!

Lý Mộng Hàn giật thót một cái, run run nói:
– Nếu sự việc đúng như vậy, thì dễ sợ quá ... Tử Thanh, muội mong sao đó không phải là sự thật. Kẻ đào mộ cướp tử thi mà lại là một nữ nhân thì đang sợ quá ...
Ngao Tử Thanh thở dài lắc đầu nói:
– Từ yêu sang hận chỉ là một bước đi ngắn, khi hận thì người ta có thể làm bất cứ một điều gì để thỏa mãn lòng hận thù của mình. Hơn nữa trong quan tài còn để lại một dòng chữ được viết bằng móng tay, rằng sẽ bắt ta đau khổ suốt cuộc đời.
Tất cả mọi chứng cứ đều cho thấy Bao Nghi Tâm bị hiềm nghi rất lớn.
Lý Mộng Hàn thở dài nói:
– Nếu Thanh ca đã nghi ngờ Bao Nghi Tâm, tại sao Thanh ca không tìm nàng để hỏi ra trắng đen? Để còn nhanh chóng tìm lại di thể của Diệc Hồng tỷ tỷ, như vậy không phải là sẽ sớm giải quyết một tâm nguyện lớn của Thanh ca sao?
Ngao Tử Thanh lắc đầu nói:
– Một khi chưa nắm được những chứng cớ rõ ràng thì ta chưa thể tìm gặp Bao Nghi Tâm. Việc này có liên quan đến một tiểu thư khuê các, lỡ đâu việc này không phải do nàng làm mà ta đã nói thăng với nàng như vậy, sẽ làm tổn hại đến lòng tự tôn của nàng. Ta không thể không cẩn trọng.
Lý Mộng Hàn mừng rở kêu lên:
– Thanh ca! muội rất vui sướng khi Thanh ca còn biết lo nghĩ về người khác như vậy. Thanh ca rất tinh tế, Thanh ca sẽ là một trượng phu tốt!
Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:
– Ta mong sao hung thủ không phải nàng nếu không ta sẽ không nương tay với nàng!
Lý Mộng Hàn hôn nhẹ vào má Ngao Tử Thanh một cái dịu dàng nói:
– Tử Thanh! Muội biết việc này làm tổn thương lòng Thanh ca ghê gớm lắm.
Nhưng trước nay Thanh ca không hề hé môi nói với muội những chuyện này, cũng chịu để nổi thống khổ thể hiện ra ngoài mặt. Tất cả những thống khổ Thanh ca chôn kín trong lòng làm như vậy nổi thống khổ trong lòng thanh ca càng lớn hơn mà thôi. Từ nay, có việc đau khổ gì Thanh ca hãy để muội gánh vác bớt, đừng giữ nó ở trong lòng!
Ngao Tử Thanh gật đầu, lẩm bẩm:
– Đúng vậy! Từ rày về sau, ta đã có một người để gánh bớt sầu não

dùm ta, cùng hưởng sung sướng với ta. Ta phải hiểu và cảm thụ được những hạnh phúc thuộc về mình ...
Hai người nói chuyện thêm một lúc nữa rồi Lý Mộng Hàn trở về phòng. Ngao Tử Thanh nửa nằm nửa ngồi trên giường, tay cầm chén trà đã nguội lạnh từ lúc nào, đắm chìm vào cá ý nghĩ trong đầu.
Thời gian lặng lẽ trôi đi rất nhanh chóng trời đã sụp tối, ngoài đường đèn đã được thắp lên khắp mọi nơi Cả một tòa khách điếm chỗ nào cũng thấy nhộn nhịn vì sự có mặt của các hào sĩ Đại Lôi Giáo.
Những việc tất bật trong ngày cuối cùng kết thúc. Cả tòa khách điếm chìm dần vào yên tĩnh.
Cầu Thu Bang soái lãnh Điền Tinh, Cổ Đại Hồ, Mã Uy Túc, Văn Phong Thái và cả Lăng Hiểu Đồng đến phòng Ngao Tử Thanh, bảy người quay quần bên chiếc bàn tròn vừa uống trà vừa đam đạo.
Cầu Thu Bang mở đầu:
– Thanh Ô sơn trang vừa mới trả lời, hẹn ba ngày nữa, mới tất cả chúng ta đến Thanh Ô sơn trang dự tiệc.
Sau một ngày nghỉ ngơi, khí sắc mọi người trông hồng nhuận hơn trước nhiều.
Cổ Đại Hồ vẫn cái giọng không sợ trời không sợ đất, oang oang nói:
– Kể ra cũng chẳng đến nổi nào, liên tiếp mấy ngày nay bị bọn tiểu yêu làm cho mệt mỏi quá, có người mời, đi uống rượu kể cũng như ủy lạo tinh thần huynh đệ chúng. Bao lão đầu này cũng biết điều đấy chứ!
Ngao Tử Thanh hớp một ngụm trà, mỉm cười nói:
– Tứ giáo đầu! Biết đâu đây là “Hồng Môn Yến” thì sao?
Cổ Đại Hồ trề môi, vẻ không coi Thanh Ô sơn trang vào đâu, đáp:
– Hừ! Thanh Ô sơn trang của chúng mà cũng dám? Muốn làm việc đó ít ra Bao lão đầu cũng phải xem lại coi lão nặng bao lăm, Đại Lôi Giáo nào phải là người mà chúng có thể ăn hiếp được? Cổ mỗ bảo đảm Bao lão đầu chẳng dám vuốt râu hùm đâu.
Cầu Thu Bang nhíu mày nói:
– Tứ đệ! Ăn nói cũng phải nhìn trước nhìn sau, ở ngay trên địa bàn của người, không được nói những lời khinh khi đối phương như vậy. Những lời này nếu để người của Thanh Ô sơn trang nghe được, có phải là sẽ nảy sinh những sung đột vô ích không? Tánh khi của ngươi đến giờ này mà vẫn chưa sửa đổi được!
Mã Uy Túc gật đầu phụ họa:
– Đại ca giáo huấn phải lắm, tình hình của chúng ta hiện nay tránh được phiền phức càng nhiều càng tốt.
Cổ Đại Hồ cười cười nói:

– Thanh Ô sơn trang mà cũng dám gây phiền phức cho Đại Lôi Giáo thì Đại Lôi Giáo đâu đứng vững được đến ngày hôm nay.
Văn Phong Thái mỉm cười nói:
– Hào khí của Tứ ca trong Đại Lôi Giáo chẳng ai sánh kịp!
Cổ Đại Hồ dương dương tự đắc đáp:
– Không dám! Không dám! So với các huynh đệ trong bản giáo thì còn miễn cưỡng được, nhưng so với Ngao lão đệ thì còn kém xa lắm!
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Tứ giáo đầu khen quá lời như vậy càng khiến tại hạ xấu hổ! Uy danh của Tứ giáo đầu vang động giang hồ, tại hạ làm sao sánh kịp.
Lăng Hiểu Đồng cười tươi nói:
– Nói chuyện phiếm như vậy đã đủ chưa? Chúng ta đến đây là để thảo luận với Ngao đại hiệp xem dụng ý của Thanh Ô sơn trang thế nào, đối phó ra làm sao?
Xin chớ quên mục đích chính của chúng ta!
Cầu Thu Bang gật đầu, giọng trầm trầm:
– Ngao thiếu hiệp, các huynh lão phu đều có cảm giác bất an. Tại sao Bao Phong Sa biết rất rõ hành tung của Ngao thiếu hiệp? Vừa thấy mặt lão đã hỏi ngay đến Ngao thiếu hiệp chứ không phải ai khác, lại cho mời đích danh một mình Ngao thiếu hiệp. Nếu không phải lão phu đề nghị được cùng Ngao thiếu hiệp bái sơn nên Bao Phong Sa đã không mời nhiều người như vậy. Việc này chúng ta cẩn thận lắm lắm mới được!
Ngao Tử Thanh khép mắt lại trong một thoáng rồi chậm rãi nói:
– Hay là Đại Lôi Giáo liên tiếp lập nên những chiến công lớn, phá Mái Lâm môn rồi đến Hoang Long bảo. Làm thiên hạ chú ý? Tại hạ vì nhờ vào oai danh của chư vị nên được Bao Phong Sa đặc biệt lưu tâm?
Văn Phong Thái mỉm cười nói:
– Ngao huynh, danh tiếng của Ngao Tử Thanh giang hồ còn ai không biết?
Nên nói lại là Đại Lôi Giáo hưởng nhờ oai danh của Ngao huynh thi đúng hơn! Và thực tế, nếu không nhờ Ngao huynh thì Đại Lôi Giáo giờ này đã tán tác đến đâu rồi!
Ngao Tử Thanh nói đi nói lại mấy tiếng “Không dám”, sau một lúc im lặng chàng chậm rãi nói:
– Chư vị Giáo đầu! Có một việc tại hạ thấy không nên giấu giếm các vị rất có thể tại hạ và Thanh Ô sơn trang sẽ xảy ra hiềm khích ...
Cầu Thu Bang ngẩn người hỏi lại:

– Ngao thiếu hiệp nói “Rất có thể” nghĩa là sao?
Song mục Ngao Tử Thanh thoáng hiện sát quang, hai tay chàng nắm chặc vào nhau để dằn bớt kích động trong lòng. Lát sau chàng cất giọng chậm rãi nói:
– Xin các vị bình tâm lắng nghe tại hạ kể lại việc này để mọi người tham khảo ...
Thế là chàng đem việc từ khi chàng trúng độc Ngân Đường Hoa của Thiệu Hóa Dị, đến khi phát hiện tử thi Thiệu Diệc Hồng bị đánh cắp, những lời của Ngũ Lôi Thủ Hạ Phục vân vân kể lại một lượt.
Giọng Tử Thanh như từ cõi xa xăm vọng về, kể lại những việc sầu thương, tàn khốc bậc nhất trên thế gian. Mỗi tiếng tiếng, mỗi câu nói như từng đường kiếm cắt vào tâm khảm của người nghe.
Trong căn phòng lặng như tờ, không khí cũng đông đặc lại, chỉ có tiếng của Ngao Tử Thanh đều đều phát ra, mọi người như đắm chìm vào nổi bị khổ của Ngao Tử Thanh, sầu thương và phẫn hận thay cho chàng.
Ngao Tử Thanh đã ngừng lời mà thật lâu sau vẫn không ai lên tiếng, cuối cùng Lăng Hiểu Đồng nói qua làn nước mắt:
– Ngao đại hiệp! Đại hiệp không những phải chịu đựng nổi đau thể xác mà còn phải chịu đựng những thống khổ về tinh thần to lớn đến như vậy mà còn đứng vững được. Dũng khí và tinh thần của Ngao đại hiệp thật khiến người ta kinh phục!
Mã Uy Túc chậm rãi đứng lên trầm giọng quát:
– Ngao thiếu hiệp! Nếu lời nói của Hạ Phục là đúng sự thật thì cuộc hẹn của Bao Phong Sa không phải là một cuộc hẹn bình thường.
Cổ Đại Hồ hai mắt hằn những tia máu quát lớn:
– Ngao lão đệ, Cổ mỗ sẽ thay ngươi đi hỏi Bao lão đầu cho ra lẽ. Lão dám thả lỏng để cho con gái cưng của lão làm chuyện thương thiên bại lý như vậy!
Đừng nói Ngao lão đệ, chính Cổ mỗ sẽ là người đầu tiên rút gân bẻ xương lão để trừng trị.
Cầu Thu Bang cố nén kích động giọng thâm trầm nói:
– Ngao thiếu hiệp! Việc này vốn là việc riêng của Ngao thiếu hiệp, phải làm theo chủ kiến của Ngao thiếu hiệp. Có điều toàn thể Đại Lôi Giáo từ trên tới dưới nguyện hết mình giúp sức cho Ngao thiếu hiệp, cần gì xin Ngao thiếu hiệp cứ dặn dò!
Ngao Tử Thanh cảm động đứng dậy, chàng xúc động đến không nói nên lời, sự quan tâm của các vị Giáo đầu Đại Lôi Giáo đối với chàng cũng chân thành như đối với chính huynh đệ của họ vậy! Chàng không biết làm gì, nói gì để diễn tả lòng cảm kích của mình.

Văn Phong Thái thở dài nói:
– Ngao huynh! Đại ân đại đức của Ngao huynh đối với Đại Lôi Giáo, các huynh đệ trong Đại Lôi Giáo không ai dám quên. Ngao huynh giờ cũng kể như người nhà của Đại Lôi Giáo. Ngao huynh cần điều gì cứ nói, Đại Lôi Giáo xin dốc hết toàn lực để phân ưu với Ngao huynh!
Lăng Hiểu Đồng cũng nói thêm:
– Ngao đại hiệp không cần khách sao, chúng ta đã là người một nhà có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu Ngao Tử Thanh xoa xoa hai tay vào nhau nói:
– Thịnh tình của chư vị Ngao Tử Thanh không dám nói lời cảm tạ, nhưng các vị quên mất một điều, ngoài việc tìm lại di thể của Thiệu cô nương, tại hạ còn phải khám phá bí mật của Phong Vân bảng!
Cầu Thu bang trầm giọng đỡ:
– Vậy ý của Ngao thiếu hiệp thế nào?
Ngao Tử Thanh trầm ngâm một thoáng rồi nói tiếp:
– Từ khi tại hạ giữ Phong Vân bảng trong tay, hàng loạt sự kiện không hay xảy ra với tại hạ. Đầu tiên là Thiệu Hóa Dị hạ độc, sau đó bị Sài Tạo Liệt, hạ Phục, Mai Lâm môn, hoàng Long bảo dùng mọi thủ đoạn đê hèn để hòng cướp đoạt Phong Vân bảng. Hơn nữa hạ Phục và cao thủ mai Lâm môn đã chực chờ sẵn ở Phù dung sơn để phục kích tại hạ điều đó cho thấy giữa chúng và Thiệu Hóa Dị có sự liên hệ. Nếu không làm sao chúng biết tại hạ sẽ đến Phù Dung sơn?
Sơn Thần Điền Tinh gật gù, trầm giọng nói:
– Không sai! Tất cả bọn chúng nhất định đã thông đồng với nhau để cướp đoạt Phong Vân bảng rồi!
Thần sắc của Ngao Tử Thanh càng lúc càng tỏ vẻ nghiêm trọng hơn. Chàng ngồi trở lại ghế, mắt nhìn ra nơi xa xăm, giọng trầm trầm nói:
– Kẻ đánh cắp tử thi hiện nay chúng ta chưa biết, chúng làm như vậy với mục đích gì cũng chưa thể xác định được. Nhưng tổng hợp tất cả những việc ấy lại dường như có một ối liên hệ chặt chẽ với nhau rất có thể do chỉ một người làm Lăng hiểu Đồng nhíu mày, tỏ vẻ không hiểu:
– Ngao thiếu hiệp đã từng nói kẻ đánh cắp tử thi có thể là Bao Nghi Tâm mà!
Không lẽ Bao Nghi Tâm cũng có ý đồ chiếm đoạt Phong Vân bảng
Văn Phong Thái mỉm cười nói:
– Thất tỷ không hiểu ý Ngao huynh rồi! Ý của Ngao huynh là kẻ đánh cắp tử thi cũng chính là kẻ muốn chiếm đoạt Phong Vân bang, nhưng kẻ đó lại không đích thân đi đánh cắp mà lợi dụng người khác, hoặc giả dùng điều kiện nào đó để trao đổi! Giả định rằng bao

Nghi tâm đánh cắp tử thi thì người đầu tiên bị chúng ta nghi ngờ chính là phụ thân nàng Bao Phong Sa. Nay lão chủ động mời chúng ta đến Thanh Ô sơn trang thì càng đáng ngờ hơn!
Ngao Tử Thanh mỉm cười gật đầu nói:
– Bát giáo đầu đúng là tri kỷ của tại hạ. Tại hạ quả có ý nghĩ như vậy. Các vị giáo đầu! Theo các vị thì suy đoán ấy đúng được mấy phần?
Mọi người còn đang ngẫn người suy nghĩ thì văn Phong Thái đã lên tiếng:
– Theo thiển ý của tại hạ thì mười phần đúng hết tám chín, không còn sai chạy đi đâu được.
Ngao Tử Thanh gật đầu mỉm cười nói:
– Những việc này đã dằn vặt tại hạ trong thời gian dài, nay Bao Phong Sa chủ động mời tại hạ đến Thanh Ô sơn trang, làm tại hạ có thêm tự tin để khẳng định điều suy đoán của mình là đúng!
Mã Uy Túc lên tiếng hỏi:
– Ngao thiếu hiệp đã sớm có nghi ngờ Bao Phong Sa, vậy lần này lão mời chúng ta đến đó. Ngao thiếu hiệp nhận định tình thế ra sao?
Ngao Tử Thanh giọng thản nhiên nói:
– Đương nhiên lão không có hảo ý mời chúng ta đến đó để uống rượu mừng rồi!
Mã Uy Túc cao giọng nói:
– Vậy thì ta từ chối phức cho rồi! Chờ chúng ta về đến tổng đàn Đại Lôi Giáo sẽ tìm lại di thể của thiệu cô nương sau. Với thực lực của Bao Phong Sa chưa đủ để xâm phạm Đại Lôi Giáo.
Văn Phong Thái lắc đầu nói:
– Làm như vậy không ổn!
Ngao Tử Thanh gật đầu mỉm cười nói:
– Tại hạ vốn cũng chẳng có ý đả thảo kinh xà, nhưng đối phương đã phát thỉnh thiếp tới đây, nếu chúng ta từ chối thì chẳng nể mặt địa chủ gì cả, làm như vậy tình hình có thể diễn biến bất lợi cho chúng ta. Cứ đến đó xem thử Bao Phong Sa diễn màn kịch này như thế nào!
Cầu Thu Bang trầm giọng nói:
– Phàm việc gì chúng ta cũng cần suy tính cho kỹ, không được hành sự lỗ mãng. Đặc biệt việc có liên quan đến Phong Vân bảng, chúng ta chỉ làm theo sự hướng dẫn của Ngao thiếu hiệp không được để xảy ra bất kỳ sơ suất nào. Từ đệ, ngươi đã nghe rõ chưa?
Cổ Đại Hồ tức giận nói:
– Chưa chi đại ca đã sợ tiểu đệ làm lở việc. Tiểu đệ xưa nay đã làm lở việc lớn nào chưa?

Văn Phong Thái mỉm cười nói:
– Đại ca đâu có nói sợ Tứ ca làm lỡ việc, đại ca ca chỉ dặn do chung như vậy mà thôi.
Cổ Đại Hồ nghe Văn Phong Thái nói mới nguôi giận phần nào, Ngao Tử Thanh nhìn Văn Phong Thái lòng thầm mừng cho Đại Lôi Giáo có được một người cơ trí như vậy, đồng thời chàng cũng cảm thấy từ nay mình có được người tri âm tri kỷ.
Mã Uy Túc lên tiếng nói:
– Lần này Bao Phong Sa vốn chỉ muốn mời một mình Ngao thiếu hiệp, nhưng vì chúng ta mở miệng đòi đi nên lão bất đắc dĩ phải mời luôn. Vậy chuyến đi này nhất cử nhất động đều phải theo ý Ngao thiếu hiệp mới được.
Ngao Tử Thanh liếm liếm môi, nói:
– Tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh!
Cầu Thu Bang đứng dậy:
– Mọi người đã mệt rồi, ai về phòng nấy để nghỉ ngơi, trăng sáng vằng vặc ngoài cửa sổ, tâm sự Ngao Tử Thanh rối loạn, trong những ngày sắp tới, không biết cuộc sống chàng sẽ đi về hướng nào?
o O o Ba ngày sau, mọi người đã chuẩn bị xong xuôi để đi đến dự yến tiệc mà không có ai có lòng dạ đi ăn uống.
Thương thế Ngao Tử Thanh chưa hoàn toàn bình phục, nhưng tinh thần đã tốt hơn trước rất nhiều. Lý Mộng Hàn vì không muốn để Ngao Tử Thanh khó xử nên tình nguyện ở nhà. Sáng sớm đã có hai quản sự của Thanh Ô sơn trang đến khách điếm để đón khách. Cả chủ lẫn khách chín người chín thớt ngựa chậm rãi tiến đến Thanh Ô sơn trang Nơi này đối với Ngao Tử Thanh tuy không phải là quen thuộc lắm nhưng chàng đã đi lại vài lần vì vậy cảnh vật dọc đường chẳng tạo cho chàng một cảm giác mới lạ gì. Đoàn người lẳng lặng thả cương cho ngựa bước đi thong thả, trong lòng mỗi người mang một tâm sự sự riêng. Hai tên quản sự của Thanh Ô sơn trang, thỉnh thoảng nói vài câu khách sáo, bon Ngao Tử Thanh cũng ậm ừ lấy lệ.
Xảy nghe một tên quản sự lên tiếng:
– Bản trang lần này được chư vị quý khách hạ cố toàn thể sơn trang ai ai cũng lấy làm vinh hạnh vô cùng. Chắc không bao lâu nữa sẽ có người ra tiếp giá.
Tên quản sự vừa dứt lời trong vạt rừng đào trước mặt đã thấy xuất hiện bảy mũi tên màu lục, đuôi mỗi mũi tên đều có mang những dải tua tủa ngũ sắc. Tiếng kêu tinh tang trong trẻo hợp với những dải tua đầy màu sắc tạo nên một khung cảnh khá tao nhã Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:

– Thanh Ô sơn trang dùng đại lễ tiếp đón long trọng thế này làm bọn tại hạ vô cùng xấu hổ ...
Hai tên quản sự xua tay lia lịa một tên nói:
– Đấy là vinh dự lớn cho bản trang, chỉ tiếc là bản trang không thể sắp lễ long trọng hơn được.
Cổ Đại Hồ cười ha hả nói:
– Thanh Ô sơn trang đã khách sáo như vậy, có dịp mời các ngươi đến Đại Lôi Giáo để bọn ta đáp lễ.
Ngao Tử Thanh nghĩ thầm:
"Thanh Ô sơn trang không phải một bang phái giang hồ, nó giống như một phú hào hơn, nay Bao Phong Sơn đã dùng đại lễ để đón khách như thế này, chắc lão không có ý động can qua ..." Lọt vào phạm vi của Thanh Ô sơn trang, đã thấy mấy chục tên thanh y đại hán xếp thành hai hàng dọc hai bên đường, thái độ cung kinh tiếp đón bảy người tiến vào sơn trang.
Mã Uy Túc vừa đi vừa kín đáo quan sát tứ bề, dò xét thái độ cùng nhất cử nhất động của đối phương. Chỉ cần đối phương có hành động khả nghi thì lão lập tức xuất thủ đối phó Từ trong cổng xuất hiện một hán tử tuổi trạc ngũ tuần, mình mặc chiếc cẩm bào với hai màu kim ngân tỏa ánh sáng chói mắt, thân hình lão nung núc thịt mỡ, ngũ quan lại nhỏ xíu, trông hệt như một ông điền chủ ở chốn thôn quê.
Sau lưng lão có vài người mình mặc y phục thông thường, có lẽ là những nhân vật chủ chốt của Thanh Ô sơn trang, nhưng hình như chẳng có ai là nhân vật từng có chút danh vọng trong giang hồ.
Người đi đầu chính là Thanh Ô sơn trang trang chủ Bao Phong Sa.
Hơi lớn bước tiến ra phía trước, cười hít mắt nói:
– Thanh Ô sơn trang Bao Phong Sa thay mặt toàn thể sơn trang cung kính đón mừng Ngao đại hiệp cùng vị giáo đầu Đại Lôi Giáo giá lâm!
Mọi người lật đật ôm quyền đảnh lễ. Ngao Tử Thanh cười tươi nói:
– Bao trang chủ, chúng ta là chỗ quen biết cũ. Thanh Ô sơn trang đón tiếp long trọng thế này, bọ tại hạ thật chẳng dám nhận.
Cầu Thu Bang cũng cất giọng sang sảng nói:
– Đại Lôi Giáo đến quí địa quấy nhiễu. Bao trang chủ không trách tội lão phu đã lấy làm mừng rồi, có đâu dám nhận sự đón tiếp long trọng của quý trang thế này!
Bao Phong Sa cười ha hả nói:
– Lão phu không đích thân đến khách điếm nghênh đón lòng áy náy không yên, chỉ mong chư vị thứ cho tội vô lễ! Giờ thì mời chư vị nhập

trang!
Cầu Thu Bang luôn miệng nói “Không dám” rồi theo chân Bao Phong Sa tiến vào sơn trang.
Ánh nắng sớm nhuộm vàng vạn vật, tất cả đều có vẻ hiền hòa, thân thiện. Có điều không ai biết được cái cảm giác hữu hảo này kéo dài được đến khi nào.
Chủ khách đều là chỗ quen biết cũ. Bao Phong Sa nói nói cười cười không khí có vẻ tự nhiên. Nhưng không phải người nào cũng có ý riêng tròng lòng, thì đây đúng là một cuộc hội ngộ rất thân thiện, rất lý thú.
Trước cổng trang viện là mộng hàng bậc cấp cao ngất, hai bên có mấy chục đại hán khoang tay đứng hầu, nếu trong tay những thanh y đại hán này thêm một món binh khí thì Thanh Ô sơn trang sẽ giống với các bang phái giang hồ hơn.
Lên khỏi bậc cấp, qua một khoảng sân rộng thì đến một tòa đại sảnh, bên trong đại sảnh bày trí đường hoàng, cửa bàn tròn sơn đỏ, nền trải thảm đỏ, hai bên bàn dài mặt cẩm thạch bóng, dưới xếp hơn hai mươi chiếc cẩm đôn. Toàn cảnh tạo nên một không khí hoành trang, nghiêm trang.
Ngao Tử Thanh lướt mắt nhìn quanh nghĩ thầm:
“Thanh Ô sơn trang chuyên làm ăn buôn bán, nhưng tác phong của họ thì lại rất giống với các tổ chức hắc đạo trong giang hồ. Các thị vệ của chúng tuy không mang khí giới, nhưng nhìn qua cũng đủ biết là người có luyện võ công. Xem ra thực lực của Thanh Ô sơn trang không phải là kém, nhưng theo cách sắp xếp của Bao Phong Sa ngày hôm nay lão cố ý làm cho mình có cảm giác rằng lão không phải là người quen dụng võ. Lão làm vậy có ý gì?” Mọi người vào đến đại sảnh, phân chủ khách ngồi xuống. Lập tức có bốn năm hoàng y tiểu tỳ nối đuôi nhau đi vào tới rót trà đãi khách. Tuy mọi người đều đã biết nhau, nhưng Cầu Thu Bang cũng giữ lễ, giới thiệu từng người với Bao Phong Sa. Bao Phong Sa cũng tươi cười giới thiệu lại các nhân vật theo lão.
Ngao Tử Thanh chẳng nói chẳng rằng, ngồi cúi đầu suy nghĩ:
“Nếu nghĩ về hướng tích cực, thì giữa hai bên xưa nay không oán không cừu, chỉ mong cho Thanh Ô sơn trang giữ được hòa khí như thế này cho đến phút chót.
Nhưng quang cảnh của Thanh Ô sơn trang ngày hôm nay quả có khác với thường ngày. Còn nhớ hôm mình gặp sư đồ Bảo Nguyên hòa thượng, chỗ nào cũng thấy người của chúng, ai ai đều kè kè khí giới ...” Bao Phong Sa tươi cười nói:

– Ngày hôm nay được chư vị quang lâm tệ trang, quả là một vinh dự lơn mà lão phu có mơ cũng không thấy được Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Tại hạ cùng các vị giáo đầu Đại Lôi Giáo có việc đi qua quý trang, vốn chẳng dám làm kinh động nên chẳng có ý đăng môn bái trang, chỉ mong Bao trang chủ lượng thứ!
Bao Phong Sa cười lớn nói:
– Ngao đại hiệp khách khí quá, Thanh Ô sơn trang thuộc hàng vô dang tiểu tốt trong giang hồ. Ngày hôm nay được các vị niệm tình hạ cố lão phu đã vui lắm rồi. Hơn nữa trong một thời gian ngắn, chư vị liên tiếp phá Mai Lâm môn và Hoàng Long bảo, uy danh của chư vị đã vang động khắp võ lâm. Mấy lúc gần đây đi đâu cũng nghe nhắc đến chiến công của chư vị ...
Mọi người không ai ngờ Bao Phong Sa lại có cách mở đầu câu chuyện một cách thẳng thắn như vậy. Ngao Tử Thanh liếc nhanh về phía Cầu Thu Bang, nhưng gương mặt lão vẫn điềm tĩnh như một lão tăng đang nhập định.
Cầu Thu Bang chậm rãi đáp:
– Bao trang chủ quá lời! Với ân oán giữa Đại Lôi Giáo với Mai Lâm môn và Hoang Long bảo được giải quyết dứt điểm một phần nhờ may mắn, một phần lớn nhờ sự giúp sức của Ngao thiếu hiệp. Nếu không Đại Lôi Giáo là hạng bất tài, làm sao đối phó nổi lực lượng hùng hậu của mai Lâm môn và Hoang Long bảo?
Bao Phong Sa cười cười nói:
– Cầu giáo chủ lại khách sao. Nhưng lão phu cũng công nhân bản lãnh của Ngao đại hiệp quán tuyệt kim cổ, không một bang phái hay cá nhân nào trong giang hồ xứng đang là đối thủ của Ngao đại hiệp.
Ngao Tử Thanh vội xua tay nói:
– Tại hạ sức yếu thế cô. Bao trang chủ quá khen càng làm tai hạ thêm thẹn.
Bao Phong Sa mỉm cười nói:
– Ngao đại hiệp không những võ công cái thế mà dung mạo cũng tuấn dật chẳng kém Phan an, Tống Ngọc. Thảo nào Nghi Tâm không si mê sao được! về tâm tình của tiểu nữ, Ngao đại hiệp định liệu lẽ nào?
Cách đặt vấn đề thẳng thắn đến thô tục của Bao Phong Sa làm Ngao Tử Thanh giật thót người. Không lẽ lão mời mình đến đây chỉ vì việc này sao? Nếu đúng như vậy thì thật là khó xử. Nhận lời lão đương nhiên không được rồi, còn từ chối thẳng thừng sẽ làm đối phương thẹn quá hóa giận ...

Ngao Tử Thanh trầm ngâm một thoáng, rồi chậm rãi đáp:
– Bao cô nương lan tâm huệ chất, có biết bao nhiêu thiếu gia công tử mong mỏi được nàng kết tóc se tơ. Trong khi tại hạ chỉ là một giang hồ lãng tử, hai tay lúc nào cũng vấy máu tanh. Được Bao cô nương hạ cố đó là việc vô cùng vinh hạnh cho tại hạ, nhưng tại hạ thực lòng không dám nhận vinh dự đó, mong Bao trang chủ lượng thứ!
Bao Phong Sa chép miệng thở dài nói:
– Lão phu không phải là kẻ chẳng biết lễ nghi, nhưng vì lão phu chỉ có một mình Nghi Tâm, thường ngày không tránh khỏi sự nuông chiều thái quá. Nhưng công tâm mà nói Nghi tâm là đứa trẻ tốt, tình cảm của nó đối với Ngao đại hiệp thế nào lão phu tin rằng Ngao đại hiệp đã biết rõ từ lâu. Lão phu đã nhiều lần khuyên giải, bảo nó từ bỏ ý định trèo cao ấy đi. Nhưng nó lại cứng đầu cứng cổ chẳng chịu nghe theo, làm lão phu cũng khó xử ...
Ngao Tử Thanh nghiêm trang nói:
– Bao trang chủ, tâm sự của nữ nhi rất khó đoán biết dù làm cha mẹ cũng không dễ hiểu hết được. bao cô nương nay đã không còn nhỏ dại nữa, mọi việc nên để cho nàng quyết định lấy. Biết đâu khi được người hợp ý thật sự, nàng sẽ không còn lưu luyến tại hạ nữa.
Bao Phong Sa gật đầu, lão im lặng như đang đắm chìm vào những ý nghĩ khác, qua một lúc lão mới chậm rãi nói:
– Về việc này không ai có thể gượng ép được đối với tài học của Ngao đại hiệp, lão phu đã ngưỡng mộ từ lâu nếu song phương mà được trở thành nhạc phụ và hiền tế của nhau thì còn gì bằng nữa? Nhưng việc bất thành cũng chỉ trách tiểu nữ bạc phận vô phúc mà thôi.
Ngao Tử Thanh bình thản đáp:
– Tại hạ bất tài vô đức, được Bao trang chủ và Bao cô nương quí trọng như vậy, tại hạ thực lòng cảm kích. Tại hạ cầu chúc cho Bao cô nương gặp được lang quân như ý. Với phúc đức tài mạo của Bao cô nương tại hạ tin là nàng sẽ được toại chí!
Bao Phong Sa ôn tồn nói:
– Thôi được, việc này tạm thời gác lại, chúng ta bàn sang việc khác.
Dừng một lúc lão đổi giọng trang nghiêm:
– Ngày hôm nay lão phu mời chư vị tới bản trang, ngoài việc bày tỏ sự đón mừng các bằng hữu Đại Lôi Giáo đi ngang qua Thẩm gia điếm, lão phu còn có việc muốn thương lượng.
Ngao Tử Thanh hơi giật mình, chẳng biết đối phương còn thương lượng điều chi. Văn Phong Thái kín đáo chạm vào người Ngao Tử Thanh một cái tỏ ý nhắc nhở. Ngay cạnh đó, Cầu Thu Bang mặt

không đổi sắc, nghiêng đầu tỏ vẻ chờ đợi.
Bao Phong Sa dừng lời một thoáng, dường như lão đang cân nhắc xem nên nói thế nào cho phải phép. Lát sau lão cất giọng trầm trầm nói:
– Lão phu biết Ngao thiếu hiệp và con gái của Thiệu Hóa Dị, Thiệu Diệc Hồng có một mối giao cảm đặc biệt nồng hậu. Nghe tiểu nữ nói. Thiệu cô nương không may tạ thế, không biết việc này có hay không?
Ngao Tử Thanh nghe như có một bàn tay sắt vò nát lòng chàng một cách tàn nhẫn, nhưng sắc diện chàng vẫn bình tĩnh như không có việc gì xảy ra, giọng điềm nhiên đáp:
– Không sai! Thiệu cô nương đã tạ thế cũng khá lâu rồi. Bao trang chủ nhắc đến việc này chắc có điều chi muốn chỉ giáo?
Bao Phong Sa không đáp lời ngay, vẻ mặt lão trông sầu thảm, thỏ dài nói:
– Lão phu biết sở dĩ Ngao đại hiệp không muốn cùng tiểu nữ kết duyên cũng chính vì sự có mặt của Thiệu Diệc Hồng, xem ra Ngao Đại Hiệp và Thiệu Diệc Hồng có nương có tình cảm rất sâu nặng, có điều lão phu nghe nói di thể của nàng bị đánh cắp, việc này thực hư thế nào?
Trên gương mặt tuấn tú của Ngao Tử Thanh thoáng hiện một nét lạnh lùng tàn độc, song mục chàng phát ra những tia hàn quang kỳ dị, khóe mép không ngừng giật mình. Vết thương lòng vừa mới lắng dịu lại bị cào tóe máu. Việc này nếu để chàng tự nói ra thì chẳng có gì đặc biệt, nhưng nếu để người khác nói ra, lai nói bằng cái giọng tỏ vẻ thương hại như vậy, làm chàng vừa đau đớn vừa cảm thấy bị sỉ nhục!
Ngao Tử Thanh cố kềm lòng gật gật đầu thay câu trả lời.
Giọng Bao Phong Sa đều đều tiếp:
– Lão phu tuy chẳng có giao tình với Thiệu Hóa Dị, lại cũng không quen biết với Thiệu cô nương, nhưng lão phu đặc biệt quan tâm đến vấn đề này đồng thời cũng buồn thay cho Ngao đại hiệp. Không biết Ngao đại hiệp đã có hướng gì để giải quyết việc này chưa?
Mã Uy Túc trầm giọng chen lời:
– Bao trang chủ! Thứ cho lão phu tội đường đột, xin hỏi các hạ nhắc những việc này trước mặt Ngao thiếu hiệp là có ý gì?
Bao Phong Sa tỏ vẻ không yên liếc nhìn Cầu Thu Bang một cái, nói:
– Lão phu nhắc chuyện này là vì hảo ý đối với Ngao đại hiệp mà thôi. Thử nghĩ một người tâm cao cốt ngạo như Ngao đại hiệp làm sao chịu được nổi một việc như vậy, cả lão phu cũng cảm thấy bất bình

nữa là!
Ngao Tử Thanh chú mục nhìn Bao Phong Sa, thần thái chàng vô cùng trầm tĩnh, lạnh lùng nhìn gương mặt nung núc thịt và ánh mắt bên ngoài tỏ vẻ thương tiếc nhưng kỳ thực chất chứa đầy mỉa mai cay độc.
Trước đây Ngao Tử Thanh cứ ngỡ Thiệu Diệc Hồng vĩnh viễn thuộc về chàng một cách trọn vẹn nhất. Thoắt cái nàng đã biến mất khỏi thế gian, nhưng vì tiếp sau đó quá nhiều sự kiện dồn dập xảy ra làm chàng tạm thời quên đi việc ấy. Nay bỗng có người nhắc lại bằng một giọng mỉa mai sâu cay, lòng chàng cảm thấy cực kỳ khó chịu.
Cổ Đại Hồ tuy là người thô lỗ nhưng lão cũng lờ mờ hiểu được sự chịu đựng của Ngao Tử Thanh trong lúc này. Ngặt vì trước khi xuất phát Cầu Thu Bang đã căn dặn không biết bao nhiêu lần là không được mở miệng nói càn. Vì vậy trong lúc này lão giận đến tím mặt mà chẳng dám mở lời, chỉ hừ lạnh liền liền tỏ ý bất bình.
Mã Uy Túc bất bình nói:
– Bao trang chủ có việc gì thì cứ nói thẳng, Ngao thiếu hiệp là người mẫn cảm, nhắc đi nhắc lại việc đó trước mặt chàng có thể nói là một bất động bất nhân.
Ngao Tử Thanh có hơi bấn loạn. Đầu tiên đối phương nhắc đến tình cảm giữa Bao Nghi Tâm và chàng, sau đó lại đề cặp tới Thiệu Diệc Hồng, hai việc này vốn chẳng liên quan gì đến nhau cả. Lão âm mưu điều gì? Mục đích chính của lão ở chỗ nào.
Ngao Tử Thanh bỗng nở nụ cười quái dị, mười phần chắc đến chín là mục đích của Bao Phong Sa chẳng khác mọi người là mấy, có điều Bao Phong Sa giảo hoạt hơn những người khác nên cách đặt vấn đề của lão không lộ liễu Hơn một năm nay, không một ngày nào Ngao Tử Thanh không bôn ba giữa sóng gió giang hồ, ngày nào cũng vào sinh ra tử giữa mũi kiếm rừng đao. Thời gian gần đây, chàng còn bị nổi đau về tinh thần giày vò, nổi đau ấy khó khăn lắm mới lắng dịu xuống, nay lại bị khuấy động lên.
Bao Phong Sa chậm rãi nói:
– Lão phu cũng biết rõ Ngao đại hiệp khó mà chịu đựng được nổi đau to lớn này. Vì vậy sau khi nghe tin, lão phu đã âm thầm điều tra việc này ...
Ngao Tử Thanh trầm tĩnh nói:
– Đa tạ Bao trang chủ đã phí tâm lực vì việc riêng của tại hạ, không biết Bao trang chủ đã điều tra ra được manh mối gì chưa?
Bao Phong Sa mỉm cười, chậm rãi đáp:
– Chẳng dám giấu Ngao đại hiệp, lão phu không những đã điều tra ra

chân tơ kẽ tóc mà còn giúp Ngao đại hiệp làm một việc mọn, đó là mời người biết rõ việc đào trộm mộ Thiệu cô nương đến bản trang Cuối cùng thì cái đuôi hồ ly đã ló ra, Ngao Tử Thanh nhếch mép nhưng chàng chưa kịp mở lời thì Mã Uy Túc đã cười lớn nói:
– Bao trang chủ ngươi đã biết ai là kẻ đào trộm mộ, tại sao không trực tiếp nói với Ngao thiếu hiệp mà còn phải nhờ đến người khác?
Bao Phong Sa tỏ vẻ không hài lòng nói:
– Việc liên quan đến danh vọng của Ngao đại hiệp trên giang hồ, lão phu chẳng dám tự tiện, hơn nữa nếu để lão phu nói ra Ngao thiếu hiệp và chư vị chưa chắc đã tin. Vì vậy để đối phương trực tiếp nói với Ngao đại hiệp thì hơn.
Cầu Thu Bang nghiêm giọng nói:
– Bọn lão phu vốn là hảo hữu của Ngao thiếu hiệp, mọi người ai cũng nóng lòng được biết sự thể ra sao, vậy xin Bao trang chủ mời người kia ra để hai bên giáp mặt nhau.
Bao Phong Sa cười lớn nói:
– Nãy giờ không nghe ngao đại hiệp nói lời nào cả, hay là có điều gì cố kỵ chăng? Lão phu tuy có hảo ý giúp Ngao đại hiệp nhưng cũng không dám tùy tiện quá mức, sợ rằng làm phật ý Ngao Đại hiệp Ngao Tử Thanh biết Bao Phong Sa cố ý làm mất mặt chàng, dù ngoài mặt lão làm ra vẻ rất nhiệt tình, nếu không có mục đích riêng thì đan chắc lão không bao giờ tỏ thái độ săn sóc đặc biệt như vậy! Nhưng Phong Vân bảng thì có ích gì cho lão? Không lẽ lão muốn trở thành võ lâm minh chủ? Bao Phong Sa kể ra cũng có chút danh vị trong giang hồ, nhưng nếu muốn xưng bá võ lâm, lão còn kém xa cơ Bao Phong Sa chú mục nhìn Ngao Tử Thanh, châm chích nói tằng:
– Ngao đại hiệp và Thiệu cô nương tuy tình cảm sâu nặng, nhưng dù sao cũng chưa định danh phận, nay cũng đã quá vãng ... Ngao đại hiệp cũng vì thế không cần phí tâm lực vì nàng nữa.
Lão dừng lời, liếc nhìn Cầu Thu Bang cười cười ra vẻ đắc ý.
Điền Tinh thấy mọi người không ai lên tiếng, nghiến răng trầm giọng nói:
– Bao trang chủ! Lẽ ra ngươi nên biết việc của Ngao thiếu hiệp cho dù giữa hai người chưa định danh phận thì Ngao thiếu hiệp vẫn nặng tình với nàng. Có điều mỗi người đều có chỗ khó xử riêng, ngươi không nên dùng lời lẽ khinh bạc như vậy!
Ngao Tử Thanh nhìn thẳng vào Bao Phong Sa, ánh mắt chàng hàm chứa những tia đi quang khó diễn tả thành lời. Thật lâu sau, chàng cất giọng âm lạnh nói:
– Hảo ý của Bao trang chủ, tại hạ mãi mãi khắc ghi trong dạ, nhưng

bản tánh tại hạ xưa nay không thích chịu ơn suông của người. Bao trang chủ đã tốn không biết bao nhiêu tâm lực mới điều tra ra việc này, nếu Bao trang chủ giúp cho tại hạ mà tại hạ không thể báo đáp được thì tại hạ sẽ áy náy suốt đời, chi bằng tại hạ tự đi điều tra thì hơn. Chắc rồi sẽ có ngày sự thật được phơi bày ra ánh sáng mà.
Bao Phong Sa hơi mất hứng, rồi lão nhanh chóng lấy lại tự nhiên, nụ cười thường trực lại xuất hiện trên môi, ôn tồn nói:
– Lời của Ngao đại hiệp, lão phu không thể nào hiểu nổi, Ngao thiếu hiệp cùng Thiệu cô nương nghĩa trọng tình thâm, nay Thiệu cô nương bị sát hại, thi thể lại bị đánh cắp chưa rõ tung tích. Giờ có người muốn tra rõ chân tình Ngao đại hiệp còn không muốn nghe. Xin thứ cho lão phu đường đột, không biết Ngao thiếu hiệp thật sự có tình ý với Thiệu cô nương hay không nữa?
Ngao Tử Thanh nở nụ cười quái dị, giọng lạnh nhạt đáp:
– Thanh Ô sơn trang tài bảo thiên vạn, tất cả trân châu bảo vật trong thiên hạ chẳng thiếu thư chi, trong khi tại hạ lang bạt giang hồ, trong người lại chẳng có vật chi đáng giá. Bao trang chủ giúp đỡ tại hạ, ân sâu nghĩa nặng này tại hạ biết lấy gì đền đáp?
Một tia sáng kỳ dị lướt qua trong đáy mắt Bao Phong Sa, lão cười hệch hệch nói:
– Việc nhỏ mọn như vậy lão phu đâu dam nhận những trân châu bảo vật của Ngao đại hiệp? Có điều, nghe đâu Ngao đại hiệp đang cất giữ Phong Vân bảng, hơn nữa nó cũng chẳng ít lợi gì đối với Ngao đại hiệp, sao không mang nó tặng lại cho lão phu? Được như vậy lão phu mãn nguyện rồi!
Lão vừa dứt lời, không khí như đặc lại, căng thẳng đến nghẹt thở. Người phía Đại Lôi Giáo, ai nấy trông như một làn sương lạnh che kín mặt mũi, mục quang như té lửa, sát khí bao trùm cả đại sảnh Bao Phong Sa thấy tình thế bất diệu, vội cười lơn khỏa lấp:
– Chuyện nhỏ ấy mà, lão phu cũng chỉ thuận miệng mà nói vậy thôi, nếu Phong Vân bảng rất quan trọng đối với Ngao đại hiệp thì lão phu xin rút lại lời nói vừa rồi!
Ngao Tử Thanh mặt lạnh như băng, chàng chưa kịp đáp lời thì Cổ Đại Hồ đã nhịn hết nổi "Hừ" một tiếng nặng trịch nói:
– Bao lão đầu! Ngươi mà cũng muốn làm võ lâm minh chủ Bao Phong Sa biếc sắc đáp:
– Cổ giáo đầu! Ngươi nói vậy là có ý gì? Lão phu tuy chẳng có hứng thú với chức võ lâm minh chủ, nhưng nếu muốn ... ngươi cho rằng lão phu không làm nổi hay sao?
Lăng hiểu Đồng từ đầu đến giờ không nói tiếng nào, bỗng lạnh lùng

nói:
– Muốn trở thành một võ lâm minh chủ không phải chỉ có vài thứ bên ngoài ấy là đủ, tự thân mình cũng cần có những thứ siêu việt hơn thiên hạ mới được Bao Phong Sa đứng phắt dậy, đỏ mặt tía tai quát:
– Ngươi câm miệng!
Cầu Thu Bang chậm rãi đứng dậy giọng nghiêm lạnh nói:
– Bao trang chủ, các hạ đã mời khách đến quý trang, lại đi quát tháo khách như vậy. Bao trang chủ, làm như vậy là hơi quá đáng rồi đó!
Bao Phong Sa ngồi trở xuống giọng lạnh lùng nói:
– Từ lúc gặp mặt, lão phu đã nghĩ tình địa chủ, lấy lễ đãi chư vị. Nhưng chư vị lại không biết giữ lễ của ngôi khách, muốn dùng sức mạnh áp chế chủ nhân, lão phu không thể không đắc tội mong Cầu giáo chủ lượng thứ cho!
Cầu Thu Bang vẫn giữ nét mặt nghiêm lạnh, chậm rãi nói:
– Các huynh đệ chú ý, đừng quên thân phận của minh, chủ nhân không được vui rồi đó!
Ngao Tử Thanh mỉm cười lên tiếng:
– Bao trang chủ, Phong Vân bảng đối với tại hạ đúng là chẳng có chút giá trị gì, tại hạ thực tình không hiểu vì lý do gì lại có bao nhiêu người muốn tranh đoạt nó? Nhưng Phong Vân bảng chẳng phải là vật sở hữu của tại hạ vì vậy không thể đem nó tặng Bao trang chủ được, mong Bao trang chủ thứ lỗi!
Bao Phong Sa cười nhẹ nói:
– Việc liên quan đến thanh danh của Ngao đại hiệp, xin Ngao đại hiệp nghĩ thêm Văn Phong Thái chồm người qua, ghé tai Ngao Tử Thanh nói nhỏ:
– Ngao huynh nên hỏi trước mục đích của đối phương là gì? Kẻ sẽ đích thân nói rõ sự việc với ngao huynh là ai, xem có thể tin được không? Nếu có thể tin được thì việc gì phải nghĩ. Phong Vân bảng tuy không phải là vật sở hữu của Ngao huynh nhưng có thể mượn dùng tạm cũng đâu có sao, vì trượng phu hải biết tiến thoái.
Ngao Tử Thanh trầm ngâm một lúc lâu, chàng hiểu Văn Phong Thái nói vậy là có ý gì. Chỉ cần lão cung cấp được những tin tức đang giá thì lấy Phong Vân bảng cho cũng được, và lấy lại một vật trong tay Bao Phong Sa không phải là quá khó đối với Đại Lôi Giáo.
Nghĩ xong Ngao Tử Thanh làm ra vẻ miễn cưỡng nói:
– Bao trang chủ, tại hạ không phải kẻ bội tín, nhưng cũng không thích bị người khác đánh lừa, xin Bao trang chủ nói rõ thêm chút nữa, nếu tại hạ nhận thấy ổn thỏa, sẽ chấp nhận điều kiện trao đổi với Bao trang chủ.

Sắc diện Bao Phong Sa lập tức sáng rỡ như ánh dương quang rọi lên mặt tuyết, nhưng rất nhanh lão lấy lại trầm tĩnh, mỉm cười nói:
– Lão phu tin Ngao đại hiệp là người thủ tín, chờ mọi việc được làm rõ ràng, nếu Ngao đại hiệp cảm thấy hài lòng chừng đó hãy giao Phong Vân bảng cho lão phu ...
Dừng lại một lát, lão cao giọng nói:
– Mời phu nhân và tiểu thư ra đây!
Bốn tên hoàng y tiểu tỳ đứng ở một góc đại sảnh nghe hạ lệnh lập tức khom người lãnh mạng ra đi.
Bao Phong Sa thở hắt một hơi khoan khoái nói:
– Thật may mắn, ai cũng đạt ước vọng của mình, Ngao đại hiệp quả không hổ là thiếu niên tuấn kiệt. Ha ... ha ...
Văn Phong Thái mỉm cười:
– Vì việc này mà Ngao đại hiệp buồn rầu đến mất ăn mất ngủ, nay Bao trang chủ đã giải tỏa giùm, Đại Lôi Giáo từ trên chí dưới, đồng cảm tạ ân đức của Bao trang chủ giống như Ngao đại hiệp vậy!
Bao Phong Sa lại tươi cười:
– Không dám! Không dám! Đó là bổn phận của lão phu!
Ngao Tử Thanh cười nhạt:
– Chờ việc này kết thúc tại hạ sẽ hết lòng báo tạ ân đức Bao trang chủ, có việc gì cần, xin Bao trang chủ cứ dặn dò một tiếng, dù phải xông pha giữa rừng đao núi kiếm tại hạ cũng xin hết lòng.
Câu Thu Bang liếc nhìn Ngao Tử Thanh, trầm giọng nói:
– Ngao thiếu hiệp xưa nay ân oán phân minh, chờ xong việc này Ngao thiếu hiệp chắc không thể quên ân đức của Bao trang chủ. Đại Lôi Giáo là bằng hữu của Ngao thiếu hiệp, đương nhiên cũng cảm kích bất tận, có điều ngao thiếu hiệp không phải là người dễ bị gạt, điều này chắc Bao trang chủ cũng chẳng lạ gì?
Mọi người đang nói chuyện xảy có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên nơi cửa đại sảnh, một giọng nói âm trầm vang lên:
– Bao trang chủ! Chắc hôm nay quý trang chào đón quý khách hay sao mà coi bộ trang trọng dữ ...
Cổ Đại Hồ nhíu mày lẩm bẩm:
– Mẹ nó! Thứ người gì mà mở miệng ra nghe âm lạnh đến gai cả mình.
Cổ Đại Hổ chưa đứt lời, giữa cửa đại sảnh đã xuất hiện một bóng người chính là người mà Ngao Tử Thanh đang muốn gặp, Ngân Tiên Quyển Lăng Tần Bình Tu.
Ngay sau lưng Tần Bình Tu là một người từ đỉnh đầu đến gót chân một màu đỏ chói, không ai khác hơn là Xích Hồng Diêm Vương Sài

Tạo Liệt!
Sự xuất hiện của hai người này khiến không khí trong đại sảnh lập tức ngưng trọng trở lại. Bao Phong Sa xoa hai tay vào nhau, đứng dậy tươi cười chỉ Tần Binh Tu nói:
– Vị này là tần đại hiệp, chắc Ngao đại hiệp đã gặp qua rồi.
Ngao Tử Thanh cũng giữ lễ, đứng dậy nói:
– Không những đã gặp qua mà tại hạ còn từng chịu ân huệ của Tần đại hiệp.
Tại hạ đang lo không có dịp gặp lại để đáp tạ, nay gặp mặt ở đây thật là may mắn!
Chắc Tàn lão hữu cũng có cảm tưởng như vậy?
Tần Bình Tu quan sát Ngao Tử Thanh rất nhanh, xong cười nhạt nói:
– Ngao đại hiệp quá lời rồi! Ngao đại hiệp giúp lão phu một việc, lão phu bao đáp lại một việc tương ứng, Ngao đại hiệp cũng thấy rõ là giữa hai ta chẳng ai nợ nần gì ai cả!
Việc giữa Ngao Tử Thanh và Tần Binh Tu có lần chàng đã kể lại cho các giáo đầu của Đại Lôi Giáo nghĩ như vậy Cầu Thu Bang sợ các huynh đệ của mình có hành động lỗ mãng, nên đưa mắt nhìn một lượt ra hiệu không được vọng động.
Nhờ vậy các giáo đầu của Đại Lôi Giáo mới dịu vẻ phẫn nộ trên nét mặt.
Có khách mới đến, chủ nhân phải giới thiệu song phương với nhau mọi người ai cũng chỉ thi lễ đáp lại qua loa rồi ngồi xuống chẳng ai lên tiếng dù chỉ những lời khách sáo Ngao Thử Thanh nhìn Sài Tạo Liệt mỉm cười nói:
– Sài lão! Lâu ngày không gặp, tai hạ thấy rất nhớ các hạ, mấy lúc gần đây các hạ có được khỏe không?
Sài Tạo Liệt lườm Ngao Tử Thanh một cái, ánh mắt lão đầy vẻ oán hận, đương nhiên lão không thể quên nổi nhục mà Ngao Tử Thanh gây ra cho lão một cách nhanh chóng như vậy được Sài Tạo Liệt cất giọng âm âm như sói tru nói:
– Ngao đại hiệp, giữa hai ta quả có duyên với nhau, mỗi lần gặp mặt lại nhận được ân sủng của các hạ, lao phu cảm kích bất tận!
Bỗng nghe Cổ Đại Hồ cất tiếng như lệnh vỡ, nói:
– Sài Tạo Liệt! Cổ mỗ với ngươi cũng coi như là chổ quen biết cũ, tãi sao thấy Cổ mỗ ngươi lại có thái độ thờ ơ như vậy?
Sài Tạo Liệt trề môi, vẻ chẳng coi Cổ Đại Hồ vào đâu, nói:
– Lão phu vốn không ưu nói chuyện nhiều với những người không có liên quan. Bao trang chủ chu đáo quá, mời một người khách đến uống trà lại có bao nhiêu là người đi theo. Lão phu chẳng hiểu nổi cả

chủ và khách các ngươi đang định diễn trò gì đây?
Cổ Đại Hồ phùng mang trơn mắt nói:
– Sài Tạo Liệt! Không ngờ ngươi lão bằng hữu lại giở cái vẻ cao ngạo lạnh nhạt ra như vậy! Qua hết ngày hôm nay, Cổ mỗ gặp ở đâu là thanh toán ở đó!
Sài Tạo Liệt cười lạnh nói:
– Sài Tạo Liệt này có ngán ngươi bao giờ? Lúc nào cũng sẵn lòng nghênh tiếp!
Dứt lời còn hừ lạnh một tiếng rồi mới ngồi xuống.
Bao Phong Sa thấy song phương xảy ra tranh chấp về một việc chẳng liên quan gì đến mục đích chính của ngày hôm nay vội cười lơn đi vào vấn đề chính:
– Tần đại hiệp, Sài đại hiệp! Lão phu đã có nói sơ qua ý của nhị vị với Ngao đại hiệp rồi, nhị vị có điều gì muốn nói xin cứ nói.
Tần Bình Tu tươi cười nói:
– Ngao đại hiệp, lão phu biết ngươi rất quan tâm đến việc này, bản thân lão phu cũng lấy làm tiếc, đường đường là Quỉ Tiêu Ảnh vậy mà có người còn dám trêu ghẹo ...
Lão dừng lại thở dài thườn thượt, nhường như lão rất lấy làm thương xót cho cảnh ngộ của Ngao Tử Thanh.
Nét mặt Ngao Tử Thanh vẫn lạnh lùng vô cảm, nhưng lời nói giả nhân giả nghĩa của Tần Bình Tu làm chàng có cảm giác như một mũi dao nhọn đâm suốt qua tim mình, chàng vừa đau đớn vừa phẫn hận ...
Cầu Thu bang đã nhận ra nổi đau ẩn giấn bên trong vẻ lạnh lùng của Ngao Tử Thanh, lão ghé tại chàng nói nhỏ:
– Ngao thiếu hiệp cố nén đau, sự tình sắp phơi bày ra ánh sáng rồi
Ngao Tử Thanh gật đầu tỏ ý đã hiểu được điều đó.
Trong khi Tần Bình Tu từ lúc xuất hiện tới giờ không lúc nào ngừng quan sát thần sắc Ngao Tử Thanh, càng quan sát lão càng lấy làm lạ, cuối cùng không ngăn được lên tiếng nói:
– Ngao đại hiệp, sau ngày từ biệt đến giờ, hình như công lực của Ngao đại hiệp mỗi ngày một tinh tiến hơn!
Ngao Tử Thanh cười nhạt đáp:
– Nếu không nhờ Tần bằng hữu tương trợ trong lần ấy thì tại hạ đã không có cơ hội gặp được Phòng Ngục và Ngân Đường Hoa cũng vô phương giải, cũng có nghĩa là tại hạ đã sớm mất mạng rồi! Tại hạ vô cùng cảm kích!
Tần Bình Tu đang định cất tiếng phản bác xảy có tiếng chân vang lên từ phía sau bức bình phong chắn ở cuối đại sảnh.

Nghe tiếng bước chân Ngao Tử Thanh giật mình, chàng biết là Bao Nghi Tâm cùng Bao phu nhân sắp xuất hiện, xưa nay chàng chưa từng gặp Bao Phu nhân, hơn nữa lại gặp cả Bao Nghi Tâm trong hoàn cảnh này, chàng không khỏi cảm thấy lo lo.
Bao Phong Sa đứng dậy, tươi cười nói:
– Chư vị bằng hữu! Tiện thê cùng tiểu nữ đến!
Phía sau bình phong xuất hiện sáu nữ nhân, đi đầu là hai tên hoang y nữ tỳ, tiếp theo là là một nữ nhân mình mặc hoa phục, tóc vấn cao ra dáng là một phu nhân, nhưng tuổi tác chỉ vừa đôi mươi đang được hai tiểu tì đỡ hai bên. Ngao Tử Thanh vừa nhìn thiếu phụ suýt chút nữa chàng ngất xỉu.
Ngay sau lưng mỹ phụ là Bao Nghi Tâm vẫn dáng vẻ mỹ lệ như ngày nào nhưng nay trông trông nàng tiều tụy hơn trước rất nhiều Ngao Tử Thanh cắn chặt môi để khỏi thốt lên tiếng kêu kinh hãi, nắm chặt mép bàn để khỏi đứng bật dậy, chàng cảm thấy kinh ngạc đến không sao tưởng tượng được, không thể dùng bất kỳ lời lẽ nào để diễn ta nổi kinh ngạc trong lòng chàng lúc này.
Mọi người đều đứng dậy, duy chỉ còn Ngao Tử Thanh vẫn thất thần ngồi lên ghế. Chàng quên mất là mình đang ở đâu, cũng không còn nhớ những gì đang diễn ra trước mắt, chàng ngồi chết cứng trên ghế.
Thì ra mỹ phụ kia không ai khác hơn chính là thị tỳ của Diệc Hồng lúc sinh tiền. Di Nhân!

Ma Tiêu

Hồi 27
Một thiên quái sự

Hai mỹ nhân tiến vào đại sảnh, đưa mắt nhìn mọi người một lượt. Di Nhân dừng lại hơi lâu trên gương mặt của Ngao Tử Thanh còn Bao Nghi Tâm khi nhìn đến Ngao Tử Thanh, ánh mắt nàng dừng luôn ở đó. Ánh mắt của nàng vừa ấm áp vừa ngọt ngào. Ấm như nắng xuân ngọt tựa mật ong.
Nhưng Ngao Tử Thanh thì chỉ thấy mỗi một mình Di Nhân. Di Nhân hôm nay khác quá xa so với Di Nhân lúc còn ở Thiệu Phủ. Ngày trước nàng trông mỹ miều mà trong sáng như một hạt minh châu, còn ngày nay cũng những đường nét đó, nhưng đã già dặn hơn toát

lên một hấp lực mê hồn. Chỉ còn một điểm duy nhất giữ lại được dáng vẻ của ngày cũ, đó là đôi mắt đen nhánh sáng long lanh của nàng.
Còn nhớ lần đầu tiên gặp nhau, Ngao Tử Thanh đã có nhận xét Di Nhân sinh ra không phải để làm tì nữ, nếu nàng có một thân thế tốt hơn thì nàng đã có thể là một tài nữ trong thiên hạ.
Ngao Tử Thanh bỗng rùng mình khi nhớ lại câu nói của Bao Phong Sa "Đi mời phu nhân và tiểu thư ..." Tiểu thư thì chính là Bao Nghi Tâm rồi, còn phu nhân ...?
Di Nhân nhìn Ngao Tử Thanh nở một nụ cười nhàn nhạt, và hình như nàng có khẽ gật đầu thì phải. Thần thái của nàng chẳng có vẻ gì là kinh ngạc, không áy náy mà cũng chẳng phấn khởi. Ngao Tử Thanh tự hỏi có phải mình đang hoa mắt không!
Ngao Tử Thanh nhắm mắt lại, lúc lắc đầu mấy cái rồi nhìn lại, chẳng sai chạy đi đâu được, trước kia mỗi lần gặp Diệc Hồng thì y như rằng có Di Nhân ở bên cạnh, chàng nhìn thấy Di Nhân không biết bao nhiêu lần mà kể, không thể có chuyện lầm lẫn được.
Ngao Tử Thanh cảm thấy đầu óc choáng váng, lòng rối như tơ, chàng không kiểm soát nổi các cảm xúc của mình nữa, đầu chàng suýt nữa thì nổ tung ra. Tần Bình Tu cười ha hả nói:
– Bao phu nhân tài mạo song toàn, thật xứng đôi với Bao trang chủ, có điều lúc nhị vị thành hôn chẳng mời lão phu đến uống chén rượu mừng, thật là không nên không phải.
Cổ Đại Hồ lẩm bẩm một mình:
– Đúng là đồ nịnh nọt! Xứng cái nỗi gì mà xứng! Một người trông như tiên nữ hạ phàm, một người thì quê mùa thô kệch như một cục đất ...
Văn Phong Thái ghé vào tai Ngao Tử Thanh nói nhỏ:
– Lão già Bao Phong Sa tuổi đâu còn nhỏ nữa, sao lại có một phu nhân đang độ tuổi thiếu nữ như Vậy? Nếu không có kiểu cách trang sức khác nhau, người ta dám lầm tưởng cả hai thiếu nữ này là con gái của lão chứ chẳng chơi. Muốn phong lưu cũng phải làm sao cho phù hợp chứ ai lại ...
Ngao Tử Thanh muốn cười nhưng chàng cười nổi, chỉ cúi mặt nhìn xuống, chàng không muốn để mục quang của mình và của hai nàng gặp nhau nữa!
Bao Phong Sa cười tươi như hoa gặp gió xuân, vội vàng đứng dậy đỡ Di Nhân ngồi xuống, lão nhìn Ngao Tử Thanh nói:
– Ngao đại hiệp, xin kiến quá tiện nội, vì lúc thành hôn làm quá gấp rút nên chẳng kịp mời chư vị đến uống chén rượu mừng, phu phụ lão phu rất lấy làm tiếc ...

Ngao Tử Thanh cố trấn tĩnh đứng dậy ôm quyền nói:
– Tại hạ Ngao Tử Thanh kiến quá Bao phu nhân!
Di Nhân nhìn Ngao Tử Thanh một lúc lâu nở một nụ cười mê hồn, cất giọng du dương nói:
– Tiện thiếp ra đón khách muộn mong chư vị thứ lỗi, mời Ngao công tử ngồi!
Từ lần gặp đầu tiên, Di Nhân đã gọi Ngao Tử Thanh bằng hai tiếng "Công tử", đến nay vật đổi sao dời như vậy nàng vẫn gọi chàng là "Ngao công tử", suýt chút nữa chàng đã gọi nàng là Di Nhân rồi, may mà chàng đã kịp sửa lại:
– Bao phu nhân nặng lời rồi! Được Bao trang chủ và phu nhân hạ cố, tại hạ đến đây quấy nhiễu lòng đã thấy không yên, có đâu dám trách tội chủ nhân!
Bao Phong Sa cười lớn nói:
– Mọi người không cần khách sáo nữa, mời ngồi! Tiện nội trẻ người non dạ, nếu có điều chi thất thố, xin chư vị niệm tình tha thứ!
Xong lão quay sang Di Nhân nói:
– Phu nhân! Ta nói vậy phu nhân không giận ta chứ?
Di Nhân cười thật tươi nói:
– Lão gia nói phải, tiện thiếp rất ít khi ra ngoài, cách đối nhân xử thế đôi khi còn thô lậu, chỉ mong các vị đại hiệp thứ tội!
Đến đây Ngao Tử Thanh lại phát hiện thêm một sự thay đổi nữa nơi Di Nhân.
Một thiếu nữ thuần hậu chất phác trong nàng đã biến mất thay vào đó là một mỹ phụ ứng đối khéo léo, lời nói của nàng đầy những ngụy tạo, không tự nhiên.
Bao Phong Sa mỉm cười thỏa mãn nói:
– Lão phu có được một hiền nội như vậy quả là tốt quá, chư vị thấy có đúng không?
Những người có mặt trong đại sảnh nhìn nhanh, ai nấy đều sượng sùng, khoe khoang phu nhân của mình trước mặt bao nhiêu là tân khách như vậy, quả là việc chưa từng xảy ra trong giang hồ.
Văn Phong Thái tươi cười đứng dậy, nói để xua tan cảm giác khó xử của mọi người:
– Diễm phúc của Bao trang chủ thật lớn, có được một phu nhân hiền đức như vậy Thanh Ô sơn trang chắc chắn sẽ càng ngày càng hưng vượng!
Bao Phong Sa cười cười nói:
– Được lời vàng ngọc của Bát giáo đầu, lão phu rất lấy làm sung sướng, chỉ mong nhờ vào phúc phận của chư vị mà Thanh Ô sơn

trang được càng ngày càng tốt hơn.
Cầu Thu Bang đã phát hiện ra thần thái của Ngao Tử Thanh càng lúc càng khó coi, lão ho khan mấy tiếng nói:
– Bao trang chủ, bọn lão phu đến cũng đã lâu nên đi vào việc chính thì hơn, Ngao thiếu hiệp đang sốt ruột chờ đợi!
Chừng như Bao Phong Sa rất lấy làm tự hào về phu nhân của mình, quá cao hứng lão không còn nhớ gì nữa. Nghe Cầu Thu Bang nói vậy, lão không nhìn lên nói:
– Việc chính đương nhiên là phải nói rồi, Cầu giáo chủ làm gì mà sốt ruột đến như vậy? Đúng là Hoàng đế không sốt ruột mà Thái Giám sốt ruột đến chết đi được!
Lời nói của Bao Phong Sa vô lễ đến không thể diễn tả được, lão ăn nói tệ hại hơn cả hạng lưu manh tầm thường nữa. Cả sáu người Đại Lôi Giáo không hẹn mà nên đồng đứng phắt dậy, mặt đằng đằng sát khí.
Văn Phong Thái hừ lạnh nói:
– Bao trang chủ! Ngươi nói sai rồi! Mau nói lại đi!
Di Nhân vội vàng đứng dậy nói:
– Các vị giáo đầu! Xin bớt giận, lão gia của tiện thiếp chỉ nói chơi mà thôi, xin chớ tưởng thật. Lão gia! Có đúng như vậy không?
Bao Phong Sa cười hềnh hệch nói:
– Phải! Phải! Phải! Tiện nội nói chí phải! Lão phu lỡ lời rồi! Thất lễ! Thất lễ!
Cầu Thu Bang hừ lạnh nói:
– Bao trang chủ nói chơi hơi quá rồi! Bọn lão phu tâm dạ không đủ rộng để nói chơi theo kiểu đó!
Ngao Tử Thanh hạ giọng nói:
– Chư vị giáo đầu! Xin nể mặt tại hạ mà bỏ qua chuyện này đi.
Giọng Ngao Tử Thanh tuy nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng mấy người của Đại Lôi Giáo đều nghe rõ mồn một, mọi người không muốn làm chàng khó xử nên đành nuốt giận ngồi xuống. Tuy vậy trong lòng mỗi người đều toan tính xem làm thế nào để đòi lại món nợ này.
Ngao Tử Thanh trấn tĩnh tinh thần, cười nhẹ nói:
– Bao trang chủ! Chúng ta không nên nhiều lời vô ích nữa, có việc gì muốn chỉ giáo tại hạ xin cứ nói thẳng ra cho.
Sài Tạo Liệt thấy phía Đại Lôi Giáo ngồi xuống hết, nét mặt lão vốn tỉnh khô bỗng biến thành vẻ khinh khi, cười nhẹ nói:
– Các vị giáo đầu của Đại Lôi Giáo quả là người tốt nhịn, nhịn được những điều mà người khác không thể nhịn được. Lão phu vô cùng

kính phục!
Ngao Tử Thanh nghe nộ khí bốc cao, ngẩng mặt cười một tràng dài, nói:
– Sài bằng hữu, đã là con người phải ăn nói sao cho giống con người, đừng để người khác hiểu lầm các hạ.
Sài Tạo Liệt bị mắng đến chóng mặt, song mục lão như hai luồng điện lạnh căm hận nhìn Ngao Tử Thanh, lát sau chuyển sang Cầu Thu Bang nói:
– Thì ra Đại Lôi Giáo đã đổi chủ, vậy mà lão phu không hay không biết. Thật là đắc tội!
Cầu Thu Bang chẳng thèm phản ứng trước lời lẽ ly gián của Sài Tạo Liệt.
Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:
– Sài bằng hữu! Muốn chen chân vào giang hồ phải có chút chân tài thực học, nếu chỉ dựa vào cái miệng không biết nói những lời sạch sẽ thì tại hạ thực lòng khuyên ngươi nên sớm tìm chỗ quy ẩn thì hơn!
Sài Tạo Liệt quát lên the thé:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi không thấy rằng ngươi ăn nói như vậy là quá đáng sao?
Ngao Tử Thanh mỉm cười, khinh mạn nói:
– Tại hạ học theo sách của các hạ thôi mà, có gì đâu mà gọi là quá đáng!
Bao Phong Sa vội cười lớn chen vào:
– Cũng tại lão phu ăn nói không biết giữ lời nên mới xảy ra việc chư vị tranh chấp với nhau. Lão phu thành thật cáo lỗi! Thôi, chúng ta bàn vào việc chính đi, Tần đại hiệp! Ngao đại hiệp lúc nãy có nhờ lão phu chuyển lời, nếu Tần đại hiệp đem việc di thể Thiệu cô nương bị đánh cắp kể hết cho Ngao đại hiệp nghe, thì Ngao đại hiệp sẽ báo đáp thích đáng!
Tần Bình Tu mỉm cười nói:
– Ngày nay đi lại trên giang hồ, ai ai cũng coi trọng một chữ nghĩa, Ngao đại hiệp! Lão phu chẳng chờ mong gì ở sự báo đáp của ngươi, lão phu làm điều này chỉ vì sự bất bình trước việc làm bất nghĩa của hung thủ thôi!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Những điều Tần bằng hữu vừa nói dường như không hợp với tính cách của ngươi! Hay là hôm nay ngươi đã ngộ ra chân lý rồi? Nếu đúng như vậy, tại hạ thực lòng mừng cho ngươi!
Cá tính của Ngao Tử Thanh Bao Nghi Tâm hiểu rõ, người khác càng tỏ ra tốt với chàng thì chàng càng không nhận, nhưng nếu ai đó thực

sự có ân với chàng thì chàng nhất định báo đáp gấp mười lần.
Bao Nghi Tâm bỗng cảm thấy tội nghiệp Tần Bình Tu, bất kỳ ai có ý muốn chiếm phần hơn trước mặt Quỷ tiêu ảnh đều là đại bất trí. Kẻ nào càng mưu mô càng xảo quyệt thì sự thất bại càng nặng nề.
Nàng chú mục nhìn Ngao Tử Thanh, ánh mắt nàng biểu lộ một nét tình ý nóng rực sâu tợ biển. Nếu có ai để ý đến nàng trong lúc này, ắt hẳn sẽ dễ dàng nhận ra chân tình của nàng đối với Ngao Tử Thanh cho đến ngày này vẫn không đổi.
Lại nghe tiếng Tần Bình Tu lạnh lùng vang lên:
– Nói vậy thì ra lão phu đã làm một việc thừa thải rồi. Nhưng lão phu đã quyết định nói cho ngươi nghe thì sẽ không đổi ý. Ngao đại hiệp, nói cho ngươi hay rằng di thể của Thiệu cô nương do Phòng Ngục đánh cắp!
Khóe mép Ngao Tử Thanh giật giật liên hồi, giọng chàng run run hỏi lại:
– Tại sao? Lần trước ngươi nói Phòng Ngục đã chết, nhưng theo tại hạ biết thì Phòng Ngục chưa chết. Tại sao ngươi lại gạt tại hạ hết lần này đến lần khác, ngươi gạt tại hạ với mục đích gì?
Tần Bình Tu lắc đầu:
– Ngao đại hiệp, lão phu không gạt ngươi, Phòng Ngục đánh cắp tử thi và lão cũng đã chết ...
Ngao Tử Thanh lấy hai tay đỡ lấy trán, sắc mặt chàng trắng một cách đáng sợ, giọng chàng nghe đứt quãng:
– Ngươi không gạt ta ... vậy thì ... kẻ tự xưng là Phòng Ngục kia. là ai?
Tần Bình Tu buông gọn:
– Kim Ngột!
Ngao Tử Thanh nghe toàn thân lạnh cóng như bất thần bị lọt vào hố băng, tứ chi chàng run rẩy, đầu óc trống rỗng. Chàng hít một hơi dài để cho một nụ cười gượng gạo nở trên môi, giọng chàng nghe lành lạnh:
– Tần bằng hữu! Ngươi cũng quá biết tính tại hạ, kẻ nào lừa gạt tại hạ chắc chắn sẽ có một hậu quả thảm khốc đến không ngờ!
Văn Phong Thái ghé vào tai Ngao Tử Thanh nói nhỏ:
– Ngao huynh ...
Ngao Tử Thanh giơ tay ngăn lời Văn Phong Thái, lãnh đạm đáp:
– Tại hạ không sao!
Tần Bình Tu gượng gạo cười khan mấy tiếng, lão tự nhận mình không phải là đối thủ của Ngao Tử Thanh, dù lòng không muốn bị uy hiếp chút nào nhưng lão củng đành lòng, không dám phản bác.

Dừng một thoáng như để không khí căng thẳng qua đi, lão lại trầm giọng tiếp:
– Lão phu không hề gạt ngươi! Lúc mà Phòng Ngục đánh cắp thi thể của Thiệu cô nương, bất ngờ gặp phải Kim Ngột, Kim Ngột đã xuất thủ hạ sát Phòng Ngục, cả hai lần lão phu đều nói đúng sự thật, tin hay không tùy ở ngươi!
Một cơn giận vì bị lừa dối xông lên tận óc Ngao Tử Thanh, giọng chàng nghe thật khủng khiếp:
– Ngươi còn nói ngươi không gạt ta? Lần trước ngươi nói chính ngươi giết chết Phòng Ngục, ngươi còn nói khắp trong thiên hạ chỉ có một mình ngươi trị được độc của Ngân Đường Hoa. Giờ thì vỡ lẽ ra, tất cả những điều đó đều là láo toét hết!
Ngươi đã không trị được độc Ngân Đường Hoa trong khi người khác lại trị được! Ta nói người tự xưng là Phòng Ngục ấy!
Tần Bình Tu cười nhạt nói:
– Ngươi đừng quá nóng giận như vậy, ngày hôm nay lão phu sẽ nói hết những điều mà lão phu tin rằng ngươi chưa biết. Chờ khi lão phu kể hết rồi, ngươi sẽ tự phán đoán điều nào thực điều nào hư ...
Lão đứng dậy, đi đi lại lại trong đại sảnh chậm rãi nói:
– Lần trước sở dĩ lão phu gạt ngươi vì không muốn ngươi biết Kim Ngột còn sống. Nay lão phu đã biết ngươi gặp lão quỷ ấy rồi, không cần thiết phải giấu ngươi nữa, vì vậy lão phu nói thật.
Ngao Tử Thanh gật đầu nói:
– Được! Giờ thì tại hạ hỏi từng vấn đề một, ngươi phải trả lời cho đúng, nên nhớ tại hạ đã mất hết lòng tin đối với ngươi, hơn nữa lòng nhẫn nại của tại hạ đã đến giới hạn cuối cùng, mà như ngươi đã biết tại hạ quan tâm đến vấn đề này như thế nào.
Tần Bình Tu hơi sượng lại một thoáng, cuối cùng lão thở dài chấp nhận số phận, nói:
– Ngươi muốn biết điều gì thì cứ hỏi, đến lúc này lão phu không còn điều gì cần phải giấu nữa. Lão phu biết, nhất định sẽ nói thật.
Ngao Tử Thanh trầm ngâm một thoáng rồi bắt đầu hỏi:
– Phòng Ngục đánh cắp tử thi để làm gì? Nếu người giải độc cho tại hạ là Kim Ngột thì tại sao lão phải mạo nhận là Phòng Ngục? Tại sao ngươi lại biết được nhiều thứ như vậy?
Tần Bình Tu mỉm cười nói:
– Ngao đại hiệp! Ngươi hỏi một lần nhiều như vậy, lão phu làm sao trả lời cho rõ ràng được? Nhưng thôi, lão phu sẽ trả lời từ từ vậy.
Phòng Ngục lấy cắp tử thi Thiệu cô nương để uy hiếp ngươi, lão định dùng nó để đánh đổi Phong Vân Bảng. Lão đã nghiên cứu cá tính

ngươi khá kỹ. Ngoài tử thi của Thiệu cô nương ra, lão biết không còn gì có thể buộc ngươi phải đánh đổi Phong Vân Bảng? Vì vậy lão đã lấy cắp tử thi.
Ngao Tử Thanh khép mắt lại, giọng âm âm nói:
– Nói tiếp đi!
Tần Bình Tu hắng giọng rồi từ từ tiếp:
– Sở dĩ Kim Ngột mạo nhận là Phòng Ngục vì giang hồ đồn đại lão đã chết mà lão thì không muốn mọi người biết lão đang tại thế, và một lý do quan trọng hơn nữa là lão muốn mọi người biết chính lão hạ sát Phòng Ngục. Bởi vì Kim Ngột và Phòng Ngục là bằng hữu chí giao của nhau, từ sau ngày lão biến mất khỏi giang hồ, lão luôn ở bên cạnh Phòng Ngục.
Ngao Tử Thanh trầm giọng nói:
– Tại hạ vẫn chưa hiểu?
Tần Bình Tu gật đầu tiếp:
– Bởi vì cả hai đều muốn chiếm đoạt Phong Vân Bảng, cả hai đều muốn làm Minh chủ võ lâm trong khi đó chẳng ai chịu nhường ai, cuối cùng đành phải có một người chết.
Ngao Tử Thanh đã đại khái hình dung được những nét lớn, chàng đã nhận ra mọi tai họa đều bắt nguồn từ Phong Vân Bảng.
Tần Bình Tu lại bước đi trong đại sảnh, trầm giọng nói:
– Kim Ngột mai danh ẩn tích cũng vì nguyện vọng bao lâu nay của lão, lão muốn trở thành người thống lãnh toàn thể võ lâm, lão không tiếc bất cứ điều gì để thực hiện được mục đích ấy.
Ngao Tử Thanh bỗng lên tiếng hỏi:
– Ngươi thử nói xem, Phong Vân Bảng rốt cuộc là thứ gì mà khiến mọi người phải tranh giành bất kể sinh mạng như vậy?
Tần Bình Tu ngồi trở lại ghế, mắt nhìn ra khoảng không vô định, giọng đều đều kể:
– Ba mươi năm trước Kim Ngột tổ chức một cuộc “Anh Hùng đại hội”, chọn ra mười tay cao thủ thu nhận về dưới trướng của lão. Dã tâm của lão rất lớn, muốn được toàn thể võ lâm suy tôn làm Minh chủ. Lão ra lệnh cho Thập đại cao thủ đi khắp chân trời cuối đất để tìm Chí Tôn bài. Lão muốn làm Võ lâm minh chủ nên đã tốn không biết bao nhiêu là tâm lực của không biết bao nhiêu là người, cuối cùng đã tìm thấy Chí Tôn bài. Có Chí Tôn bài trong tay, những tưởng lão có thể danh chính ngôn thuận trở thành võ lâm minh chủ. Nhưng thập đại cao thủ bất ngờ trở cờ tạo phản, phản đối việc làm bất nhân bất nghĩa lạm sát võ lâm đồng đạo.
Thế là lão tìm ra Phòng Ngục, nhờ Phòng Ngục dụng độc khống chế

thập đại cao thủ ...
Ngao Tử Thanh lạnh nhạt ngắt lời:
– Thế sau đó vì lẽ gì mà Phòng Ngục không thực hiện được ý muốn của lão?
Tần Bình Tu ngồi bất động, trả lời như cái máy:
– Kim Ngột có một ái thê, nàng lúc nào cũng phản đối dã tâm của Kim Ngột.
Sau nhiều năm khuyên giải không có kết quả, nàng đánh cắp giải dược của Kim Ngột chia cho thập đại cao thủ, sau đó cùng thập đại cao thủ chạy trốn. Kim Ngột điên tiết truy sát, nhưng cả thập đại cao thủ cùng ái thiếp của lão đã biến mất khỏi giang hồ. Khi trở về lão phát hiện thêm một việc kinh thiên động địa khác. Là tâm phúc của lão Tiết Thiên Hòa đã bỏ trốn cùng với Phong Vân Bảng, quyển sách có ghi lại địa đồ cất giấu Chí Tôn bài.
Lúc này trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, toàn bộ sự chú ý của mọi người tập trung vào Tần Bình Tu. Nhưng có một biệt lệ, mục quang của Bao Nghi Tâm hầu như gắn chặt lên gương mặt của Ngao Tử Thanh, dường như trên thế gian này chẳng còn thứ gì có thể thu hút được sự chú ý của nàng nữa!
Tần Bình Tu thở hắt ra một hơi dài, giọng đều đều tiếp:
– Toàn bộ âm mưu của Kim Ngột bị sụp đổ, nhưng lão vẫn không hết hy vọng, lão giả chết để đánh lạc hướng dư luận. Vì vậy, giang hồ đồn đãi lão thất vọng nên tự sát. Lão dùng một người khác giả làm tử thi lão, rồi đi cùng trời cuối đất để truy tìm thập đại cao thủ, phu nhân lão cùng Tiết Thiên Hòa. Cuối cùng lão tìm gặp Tiết Thiên Hòa nhưng lão chỉ đánh Tiết Thiên Hòa trọng thương mà không giết được ngay, để cho Tiết Thiên Hòa tẩu thoát và gặp được ngươi. Việc xảy ra từ khi Tiết Thiên Hòa trao Phong Vân Bảng cho ngươi thì ngươi đã biết rồi đó.
Ngao Tử Thanh gật gù làm ra vẻ rất chú ý nói:
– Những điều ngươi kể nghe ra rất hợp lý, nhưng lúc Tiết Thiên Hòa giao Phong Vân Bảng cho ta có dặn phải tìm gặp chủ nhân của Phong Vân Bảng để trao lại. Theo Tần bằng hữu thì Tiết Thiên Hòa muốn nói tới ai?
Tần Bình Tu hớp một ngụm trà, chậm rãi nói:
– Thập đại cao thủ là thủ hạ của Kim Ngột, tất cả những điều liên quan đến Thập đại cao thủ lão biết hết, sở dĩ lão lập Phong Vân Bảng là muốn lưu lại những tư liệu về gia thế, võ công ... của thập đại cao thủ cho phu nhân của lão. Kim Ngột rất yêu quý phu nhân của lão, lão dự định sau này sẽ tặng Phong Vân Bảng cho bà ta. Vậy

Tiết Thiên Hòa nói chủ nhân của Phong Vân Bảng có thể chính là phu nhân của Kim Ngột.
Ngao Tử Thanh lãnh đạm hỏi:
– Thế còn phu nhân của Kim Ngột, hiện bà ta ra sao rồi?
Tần Bình Tu thở dài nói:
– Phu nhân của Kim Ngột cũng rất yêu quý lão, bà ta tự cho mình là đã phản bội lại phu quân nên ngay sau khi bỏ trốn, bà ta đã tự vận mà chết. Việc này có lẽ vì Tiết Thiên Hòa lẩn trốn quá kỹ nên không hay biết.
Ngao Tử Thanh bỗng nhớ đến những nhân vật bị giam trong địa lao của Mai Lâm môn, liền hỏi:
– Còn thập đại cao thủ?
Giọng nói của tần Bình Tu bỗng biến đổi đến quái dị đáp:
– Ngoài hai người còn ẩn náu tại Tây Tạng, số còn lại đều bị Kim Ngột khống chế trở lại hết rồi!
Ngao Tử Thanh lắc đầu, giọng từ tốn nói:
– Tại hạ nghe chính miệng Bạch Tôn nói, hơn nửa số thập đại cao thủ đã bị Mai Lâm môn khống chế, biến thành những tử tốt của Bạch Tôn. Số người này bị giam trong địa lao Mai Lâm môn, chính tại hạ thả bọn họ ra ...
Tần Bình Tu trề môi, tỏ ý khinh thị nói:
– Chỉ có dạng giá áo túi cơm như Bạch Tôn mới dám cho rằng hắn khống chế được Thập đại cao thủ! Dã tâm của Bạch Tôn đã sớm bị Kim Ngột phát hiện, Kim Ngột đưa cho Bạch Tôn một số tên điên điên dại dại, làm cho Bạch Tôn tưởng là hắn đã gần với được tới chiếc ghế võ lâm minh chủ rồi! Kim Ngột lợi hại ở chỗ đó!
Ngao Tử Thanh nghĩ thầm:
“Nếu những điều Tần Bình Tu nói là sự thật thì dụng tâm của Kim Ngột quá đáng sợ. Lão xếp đặt âm mưu tầng tầng lớp lớp, cả mình cũng suýt chút nữa rơi vào bẫy rập của lão, con người này âm trá giảo hoạt đến không thể tưởng tượng nổi ...” Vừa suy nghĩ, trước mắt chàng lại lên khuôn mặt gớm ghiếc của lão nhân một tai một mắt. Hình như trong ánh mắt của lão lúc nào cũng có những tia nhìn gian trá, điều mà lúc ấy chàng không nghĩ tới.
Giọng Tần Bình Tu trầm trầm tiếp:
– Kim Ngột biết đương kim võ lâm có không ít người mưu đồ trở thành võ lâm minh chủ, vì vậy lão cố ý không đoạt lại Phong Vân Bảng sớm hơn, để cho những người có dã tâm tàn sát nhau, lão sẽ đứng ở giữa hưởng lợi Ngư ông. Trên thực tế Phong Vân Bảng cũng chẳng có lợi gì đối với Kim Ngột, bên trong đó ghi chép những gì lão

biết rõ hơn ai hết.
Ngao Tử Thanh lạnh lùng hỏi tiếp:
– Tại sao Tiết Thiên Hòa dặn đi dặn lại tại hạ không được xem Phong Vân Bảng?
Tần Bình Tu lại hớp một ngụm trà nói:
– Việc này có liên quan đến một bí mật khác của Phong Vân Bảng, Kim Ngột có cất giấu một món tài sản cực lớn dùng để trang trải những chi phí khi thực hiện dã tâm của lão. Tiết Thiên Hòa biết bí mật này, lão sợ ngươi kiến lợi vong nghĩa đi lấy những tài sản ấy nên mới căn dặn như vậy.
Ngao Tử Thanh hừ lạnh một tiếng, nói:
– Lão định lợi dụng tại hạ?
Tần Bình Tu gật đầu:
– Lão quả có ý như vậy, có điều kết quả không như lão mong muốn, ít ra thì cho đến giờ này bọn lão phu vẫn còn sống.
Ngao Tử Thanh dựng ngược đôi mày kiếm, gằn giọng hỏi:
– Các ngươi đoạt Phong Vân Bảng với mục đích gì? Các ngươi là ai? Tại sao ngươi lại biết nhiều việc như vậy?
Tần Bình Tu thở dài, im lặng một chút rồi nói:
– Sự thể đã đến nước này lão phu cũng không sợ ngươi chê cười nữa. Lảo phu cùng sài huynh vốn là những người từng được liệt danh vào Thập đại cao thủ. Hiện thời bọn lão phu không muốn bị trở thành những tay sai của Kim Ngột. Lão đang truy sát bọn lão phu, nếu bọn lão phu đoạt được được Phong Vân Bảng chiếm được Chí Tôn bài, rất có thể sẽ sai khiến được các đại môn phái. Lão phu sẽ dùng lực lượng của các đại môn phái đối phó Kim Ngột, thứ nữa sau khi lấy được món tài sản khổng lồ của Kim Ngột chôn giấu, bọn lão phu sẽ cao chạy xa bay ...
Ngao Tử Thanh bỗng mỉm cười hỏi:
– Tại sao ngươi lại kể những điều này cho tại hạ nghe? Tại sao ngươi không trực tiếp nói với tại hạ mà phải thông qua Bao trang chủ?
Tần Bình Tu giải thích:
– Lão phu sợ ngươi không tin, nên mới nhờ tới Bao trang chủ làm trung gian.
Lão phu trả công cho Bao trang chủ một nửa món tài sản để hợp tác trong việc này. Nguyên nhân thứ hai là ...
Tần Bình Tu hơi ngập ngừng, Ngao Tử Thanh bình thản nói:
– Tại hạ đang nghe đây!
Tần Bình Tu thở dài nói:

– Nguyên nhân thứ hai là bọn lão phu không đối phó nổi với Kim Ngột, Lão phu từng được thấy qua bản lĩnh của ngươi, lão phu quyết định đem tất cả sự việc kể với ngươi để mong ngươi trừ khử Kim Ngột.
Ngao Tử Thanh nhếch mép nói:
– Đã như vậy tại sao lúc đầu các ngươi lại còn dám cao ngạo với tại hạ?
Sài Tạo Liệt nãy giờ ngồi yên, bỗng cất giọng the thé nói:
– Với thân phận của bọn lão phu lẽ nào lại đi cầu xin ngươi? Lão phu đã cho ngươi biết những thông tin mà ngươi cần, quan hệ giữa bọn lão phu và ngươi là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, cả hai cùng có lợi.
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Xin hỏi Sài bằng hữu, sĩ diện và tính mạng cái nào quan trọng hơn?
Sắc diện của Sài Tạo Liệt và Tần Bình Tu biến đổi biến đổi đến cực kỳ khó coi. Tần Bình Tu cất giọng run run hỏi:
– Ngao đại hiệp không đồng ý trừ khử Kim Ngột?
Ngao Tử Thanh không trả lời câu hỏi của Tần Bình Tu, hỏi:
– Di thể của Thiệu cô nương hiện ở đâu?
Tần Bình Tu hít một hơi dài, lấy lại bình tĩnh nói:
– Sau khi Kim Ngột giết chết Phòng Ngục, lão đã đem di thể Thiệu cô nương an táng trở lại rồi.
Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:
– Xem ra lão cũng còn chút lương tâm, lão an táng Thiệu cô nương ở đâu?
Tần Bình Tu trầm giọng đáp:
– Vẫn ở trong Phù Dung sơn, lão muốn lấy lòng ngươi, lão cũng chẳng mong muốn ngươi trở thành địch thủ của lão. Xưa nay Kim Ngột chưa làm bất cứ việc gì cho người khác, việc nào cũng nhằm vào lợi ích của lão.
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Tính tại hạ xưa nay ân oán phân minh. Lão đối với tại hạ thế nào tại hạ biết phải đối xử với lão ra sao!
Mấy câu nói của Ngao Tử Thanh được nói với một nụ cười nhưng mọi người nghe đều phải rùng mình, nó bao hàm một âm hưởng lạnh lùng, chẳng chút nhân tính.
Sài Tạo Liệt mừng rỡ kêu lên:
– Ngươi sẽ trừ khử Kim Ngột?
Hành động của Sài Tạo Liệt đã đánh mất phong độ của một võ lâm cao thủ, điều đó chứng tỏ lão kinh sợ Kim Ngột đến độ nào. Ngao Tử

Thanh nhận ra ngay điều đó, chàng lắc đầu tỏ ý tiếc rẻ cho thanh danh của Sài Tạo Liệt gầy dựng trong mấy mươi năm qua.
Tần Bình Tu hiểu sai ý nghĩa thái độ của Ngao Tử Thanh. Lão ngỡ chàng cự tuyệt, kinh hãi kêu lên:
– Ngươi không thể thấy chết mà không cứu được! Đạo nghĩa giang hồ của ngươi để ở đâu? Bọn lão phu đã nói tất cả những điều mà ngươi cần biết, ngươi ...
Ngao Tử Thanh lạnh lùng ngắt lời Tần Bình Tu:
– Tại hạ làm sao biết được tất cả những điều ngươi nói là sự thật?
Tần Bình Tu kêu lên:
– Lão phu và Sài huynh đã bất kể đến thanh danh của mình, lên tiếng cầu khẩn ngươi. Không lẽ như vậy còn chưa đủ?
Sắc diện của Ngao Tử Thanh trầm hẳn xuống, giọng chàng nghe lành lạnh nói:
– Cứ cho là tại hạ tin lời các ngươi đi. Nhưng còn một việc tại hạ không hiểu, tại sao "Ngũ Lôi Thủ" Hạ Phục lại nói chính ... Bao cô nương và Bao phu nhân ...
đào mộ Thiệu cô nương ...
Bao Nghi Tâm đứng phắt dậy, toàn thân run rẩy kêu lên:
– Trời ơi ... tại sao lại ác độc với tôi thế này ... Ngao thiếu hiệp ... ngươi tin lời Hạ Phục?
Ngao Tử Thanh cúi mặt xuống nói nhỏ:
– Trong khi chưa có những bằng chứng xác thực ... tại hạ ... tại hạ chỉ nghi ngờ ...
Nước mắt tuôn trào như suối trong đôi mắt diễm tuyệt của Bao Nghi Tâm, giọng nàng nức nở:
– Ngươi nghi ngờ ta? Ngươi cho rằng ta có thể làm được một việc như vậy sao? ... Trong mắt của ngươi Bao Nghi Tâm này lại ti tiện đến như vậy sao? ...
Lúc đầu Ngao Tử Thanh quả có nghi ngờ Bao Nghi Tâm chính là hung thủ, nhưng nay nhìn thấy dáng điệu đau khổ của nàng, chàng cảm thấy áy náy không yên vội lên tiếng phân trần:
– Bởi vì lúc ấy tại hạ nhìn thấy vết móng tay viết chữ lên quan tài, nói sẽ bắt tại hạ đau khổ đến trọn đời, lại thêm những lời thêu dệt của Hạ Phục. Tại hạ ...
Mong Bao cô nương bỏ qua cho ... đừng để tâm đến việc này ...
Sắc diện Bao Nghi Tâm trắng nhợt nhạt, giọng run rẩy nói:
– Ta có thể không để tâm được sao? Ngươi ... ngươi đối xử với ta như vậy, ngươi tàn nhẫn lắm ...
Nàng quay người lảo đảo chạy vào trong. Bao Phong Sa đứng phắt

dậy, gọi với theo mấy tiếng xong giậm chân kêu lên:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi đã không chiếu cố đến Tâm nhi thì thôi, tại sao còn hành hạ con gái lão khổ sở như vậy? ... Phu nhân! Mau đi theo chăm sóc cho Tâm nhi ...
Di Nhân cùng trạc tuổi với Bao Nghi Tâm nay thành kế mẫu của người, không biết thường ngày quan hệ giữa hai người ra sao. Nghe Bao Phong Sa nói vậy, nàng lập tức đứng dậy theo vào bên trong.
Ngao Tử Thanh thẩn thờ nhìn theo bóng hai người vừa đi khuất, lẩm bẩm nói:
– Tại hạ có lỗi ... tại hạ không nên không phải ...
Tần Bình Tu lên tiếng nói:
– Những chữ lưu lại trên quan tài chính là âm mưu của Kim Ngột. Lão biết lão phu và Sài huynh dừng chân ở Thanh Ô sơn trang, lão muốn giá họa cho Bao phu nhân và Bao cô nương, xui ngươi đến đây gây sự rồi mượn tay ngươi giết chết hai người lão phu.
Ngao Tử Thanh ngồi im, toàn bộ sự việc chàng đã hiểu tường tận, chỉ còn một việc đó là tại sao Di Nhân lại trở thành Bao phu nhân, nhưng trong lúc này chàng không thể nêu thắc mắc ấy ra ở đây được!
Cầu Thu Bang bỗng lên tiếng nói:
– Ngao thiếu hiệp! Phòng Ngục với lão phu cũng có chút giao tình, cách đây mấy năm Phòng Ngục đã tự sát chết rồi. Chính lão phu còn có tham dự vào hậu sự của lão, không thể có chuyện Phòng Ngục bị Kim Ngột giết chết gần đây!
Tần Bình Tu cao giọng nói:
– Đây chính là chỗ lợi hại của Kim Ngột! Mấy năm trước đây, lão đã có ý giết Phòng Ngục lại sợ người đời nghi ngờ cho lão, vì vậy lão xúi giục Phòng Ngục học theo sách của lão, tìm người chết thay. Mấy năm sau lão hạ thủ giết chết Phòng Ngục, chẳng còn ai biết về cái chết ấy nữa, con người của Kim Ngột là như vậy đó, tất cả những việc lão làm đều được sắp xếp chu đáo đến từng chi tiết nhỏ.
Ngao Tử Thanh lạnh lùng lên tiếng:
– Lão quái vật này âm hiểm đến đáng sợ!
Mã Uy Túc hạ giọng nói:
– Ngao thiếu hiệp tin lời Tần Bình Tu chăng?
Ngao Tử Thanh gật đầu:
– Tại hạ tin, nếu không gặp phải tình huống vạn bất đắc dĩ này, Tần Bình Tu và Sài Tạo Liệt không thể nào bất kể sĩ diện mà cầu xin người khác cứu mạng. Vì vậy Tần Bình Tu không còn lý do gì để gian dối.

Bao Phong Sa nhìn quanh một lượt, đứng lên nói:
– Ngao đại hiệp, chúng ta đã giao ước trước với nhau, sau khi sự việc được làm sáng tỏ Ngao đại hiệp cũng nên giao Phong Vân Bảng cho lão phu để kết thúc cuộc trao đổi này.
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Tần bằng hữu, Sài bằng hữu! Nhị vị còn có ý muốn lấy Phong Vân Bảng không?
Sài Tạo Liệt ấp úng nói:
– Nếu ... Phong Vân Bảng không có ý nghĩa đối với Ngao đại hiệp thì ... thì giao cho bọn lão phu ... Dù sao ...
Ngao Tử Thanh cười lớn nói:
– Được! Tại hạ giao Phong Vân Bảng cho các ngươi, nhưng việc liên quan đến Kim Ngột, các ngươi tự giải quyết đi!
Sài Tạo Liệt cả kinh kêu lên:
– Ngao Tử Thanh! Tại sao ngươi trở quẻ liền liền như vậy? Tín nghĩa của Quỉ Tiêu Ảnh để đâu rồi?
Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:
– Các ngươi lấy Phong Vân Bảng là để đối phó với Kim Ngột, vậy còn cần tại hạ làm gì nữa? Các ngươi hơi quá tham lam rồi đó! Tại hạ chẳng cưỡng ép hai ngươi, cho các ngươi chọn một trong hai.
Tần Bình Tu và Sài Tạo Liệt nhìn nhau, cả hai hội ý gật đầu, dường như đã đạt được sự thỏa thuận. Sau đó Tần Bình Tu lên tiếng:
– Lão phu và Sài huynh không cần đến Phong Vân Bảng!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Sách có câu “Thức thời vụ giả vi tuấn kiệt”, Tần bằng hữu quả không hổ là tuấn kiệt. Trên đời này không có gì quí bằng tính mạng của mình, mạng không còn thì danh lợi cũng vô nghĩa!
Tần Bình Tu gượng cười nói:
– Tình thế này, lão phu không thể làm khác được!
Ngao Tử Thanh nghiêm giọng nói:
– Cuộc sống của con người vốn là tạm bợ, hà tất phải chạy theo những thứ phù phiếm ấy? Danh lợi là những thứ phù phiếm trong những thứ phù phiếm mà con người ta theo đuổi. Có nó rồi thì sao, sống đã không giữ được mà chết cũng chẳng thể mang theo, đó là chưa kể nó sẽ mang lại không biết bao nhiêu là phiền toái. Người khôn không bao giờ đi tìm kiếm những thứ đó.
Bao Phong Sa trề môi nói:
– Hai bên nói như vậy thì phần của lão phu tính thế nào? Tần Sài nhị vị đại hiệp không cần Phong Vân Bảng nhưng lão phu cần, không lẽ lão phu hao tốn bao nhiêu là tâm trí để cuối cùng chẳng được gì như

vậy sao? Ngao đại hiệp, lão phu đã giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện, lão phu cũng chẳng đòi hỏi ngươi giúp gì cho lão phu, lão phu chỉ cần Phong Vân Bảng thôi!
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Bao trang chủ cho rằng sẽ được vô sự chăng? Từ khi Kim Ngột giá họa cho Tôn phu nhân và lệnh ái, lão đã coi Thanh Ô sơn trang là cái gai trong mắt, ngươi dám chứa chấp địch thủ của Kim Ngột, ngươi cho rằng lão sẽ bỏ qua cho ngươi sao?
Bao Phong Sa tái mét mặt mũi, kêu lên như heo bị chọc tiết:
– Lão phu không những làm việc không công cho các ngươi mà còn phải chịu liên lụy như vậy sao? Các ngươi ...
Ngao Tử Thanh lạnh lùng ngắt lời lão:
– Bao trang chủ! Phải giữ lấy cái mạng già mới hưởng lạc được, không còn mạng thì bao nhiêu lạc thú ở trên đời đều vô dụng hết!
Bao Phong Sa ngồi ngơ ngẩn một lát, bỗng lão mừng rỡ kêu lên:
– Có cách rồi! Các ngươi giao Phong Vân Bảng cho lão phu rồi lập tức rời khỏi đây. Mục đích của Kim Ngột là các ngươi chứ không phải lão phu!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Ngươi nghĩ đơn giản quá! Kim Ngột có khi nào chịu để một vật quan trọng như Phong Vân Bảng lọt vào tay kẻ khác? Thậm chí Bao trang chủ chẳng giữ Phong Vân Bảng cũng chưa chắc là thoát khỏi đại họa! Tại hạ nói có đúng không Sài bằng hữu?
Sài Tạo Liệt giật nảy người, nói:
– Không sai! Bản tính của Kim Ngột rất tàn độc, lão không bao giờ chịu bỏ qua cho những ai xâm phạm đến lợi ích của lão dù vô tình hay cố ý. Lão sẽ đạp bằng Thanh Ô sơn trang, không chừa cả một con chó con gà ... lão quái vậy ấy ...
tàn bạo ...
Tần Bình Tu cũng run giọng tiếp lời Sài Tạo Liệt:
– Các vị chưa ở gần Kim Ngột nên các vị không hiểu được lão đâu. Lão còn tàn độc hơn cả ác quỉ, lão hầu như chẳng có chút nhân tính nào ...
Ngao Tử Thanh thấy buồn cười, hai lão ma đầu khét tiếng là gian ác trong làng hắc đạo cũng có lúc phải sợ hãi đến độ đó, cũng có lúc mở miệng mắng người khác tàn bạo vô nhân, đúng là chuyện hoạt kê bậc nhất trong thiên hạ.
Bao Phong Sa run lẩy bẩy, lão khiếp hãi đến chẳng nói nên lời. Cầu Thu Bang liếc nhìn Ngao Tử Thanh nói:
– Ngao thiếu hiệp, ba mươi năm trước Kim Ngột đã vang danh tứ

hải, võ công của lão cao thâm đến bậc nào không ai dám đoán định, lão phu e rằng ...
Ngao Tử Thanh trầm tĩnh đáp:
– Ý của Cầu giáo chủ tại hạ hiểu. Tại hạ không dám chắc có thể thủ thắng, nhưng dù muốn hay không cũng phải toàn lực đối phó. Nếu để lão tồn tại thì e rằng giang hồ sẽ chẳng có ngày sóng lặng gió yên ...
Mã Uy Túc trầm giọng nói:
– Ngao thiếu hiệp! Tâm dạ của Ngao thiếu hiệp thực khiến cho bọn lão phu kính phục. Nếu một mình Ngao thiếu hiệp không đối phó nổi, các huynh đệ Đại Lôi Giáo ở đây nguyện đồng sức đồng lòng, sát cánh với Ngao thiếu hiệp diệt trừ mầm họa cho võ lâm!
Ngao Tử Thanh nghiêm mặt đáp:
– Quỉ Tiêu Ảnh tuy đứng chân chân trong giang hồ chưa được bao lâu nhưng chưa hề lấy đông đánh ít, ỷ chúng hiếp cô. Vì nắm chắc phần thắng mà chúng ta phải liên thủ công địch, tại hạ cũng không thể làm được, mong Ngũ giáo đầu lượng thứ!
Các giáo đầu của Đại Lôi Giáo không lên tiếng, nhưng sắc mặt người nào cũng nặng vẻ u sầu. Mọi người biết tính ý của Ngao Tử Thanh, dù mọi người có nói khản cả cổ cũng không lay chuyển được ý định của chàng.
Văn Phong Thái dịu giọng nói:
– Ngao huynh, tại hạ chỉ lo rằng Kim Ngột từng thi ân với Ngao huynh, đến chừng đó Ngao huynh không thể mạnh tay với lão được!
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Chẳng còn thời gian để suy tính nữa rồi!

Ma Tiêu

Hồi 28
Danh lợi phù vân

Ngao Tử Thanh vừa dứt lời, ngay trước đại sảnh vang lên một giọng cười cuồng ngạo, nghe như sấm động giữa trời quang. Mọi người nhìn ra cửa, giữa sân xuất hiện một hắc y lão nhân, mặt mày trông như ác quỷ.
Tần Bình Tu và Sài Tạo Liệt nhìn thấy lão quái nhân xuất hiện tay chân rụng rời, hồn bất phụ thể. Hai người run như con cầy sấy, sắc

mặt nhợt nhạt không còn chút huyết sắc, môi mấp máy liên hồi mà nói không thành tiếng.
Ngao Tử Thanh đứng phắt dậy, nét mặt chàng biến đổi trông đến quái dị, chàng chậm rãi bước ra ngoài, đến đứng đối diện với lão quái nhân chỉ còn một mắt một tai, mặt mày nham nhở như bị mối gặm ấy.
Lão quái nhân này chính là nhân vật mà mọi người nhắc đến từ nãy đến giờ, Kim Ngột!
Ngao Tử Thanh vừa bước ra, người của Đại Lôi Giáo không chút do dự bước theo. Còn Tần Bình Tu và Sài Tạo Liệt nửa muốn nhân cơ hội này đào tẩu, nửa lại muốn ở lại chứng kiến đến phút chót. Cả hai do dự một lát, cuối cùng quyết định ở lại rón rén bước ra ngoài.
Chỉ tội cho Bao Phong Sa, việc này vốn chẳng liên quan gì đến Thanh Ô sơn trang của lão, nay chỉ vì một chữ "Tham" đến nỗi phải trêu ghẹo đến lão đại ma đầu này. Giờ đối phương đã đến vấn tội, lão muốn bỏ trốn nhưng còn gia quyến, còn bao nhiêu là tài sản bảo vật, lão không đành lòng bỏ tất cả. Nội tâm lão đấu tranh quyết liệt giữa đi và ở, cuối cùng lão quyết định ở lại. Lão là chủ nhân nhưng lại là người cuối cùng bước ra khỏi đại sảnh.
Kim Ngột lạnh lùng nhìn Ngao Tử Thanh một lúc lâu, lão cất giọng sang sảng nói:
– Ngao Tử Thanh! Ngươi muốn đối đầu với lão phu sao?
Ngao Tử Thanh điềm tĩnh đáp:
– Không dám! Kim tiền bối có ân với tại hạ, lẽ ra tại hạ phải tìm phương báo đáp. Nhưng những việc làm của Kim tiền bối không hợp với đạo nghĩa giang hồ, tại hạ không thể làm ngơ. Nếu tiền bối chịu từ bỏ ý định thống trị võ lâm, tại hạ không dám làm khó tiền bối!
Kim Ngột cười nửa miệng, giọng cao ngạo hỏi lại:
– Bằng vào chút công lực của ngươi mà cũng dám nói làm khó lão phu?
Thái độ không coi thiên hạ ra gì của Kim Ngột quả có làm cho người tốt nhịn nhất cũng phải nổi giận. Nhưng Ngao Tử Thanh vẫn điềm nhiên đáp:
– Tiền bối rất tự mãn. Nhưng có lẽ đã lâu tiền bối không ra ngoài giang hồ nên không biết tính khí của tại hạ. Quỉ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh cũng là người rất cao ngạo!
Kim Ngột mỉm cười tỏ ý xem thường, nói:
– Ngươi trúng độc Ngân Đường hoa, lão phu cứu được ngươi thì cũng giết được ngươi!
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Võ đạo và y đạo là hai việc hoàn toàn khác nhau. Kim tiền bối không nên xem là một như vậy.
Kim Ngột hừ lạnh nói:
– Ngao Tử Thanh! Ba mươi năm trước lão phu đã là thiên hạ vô địch, qua thêm ba mươi năm tu luyện võ công, ngươi dựa vào cái gì để đối đầu với lão phu?
Ngao Tử Thanh tỉnh như không nói:
– Tại hạ dựa vào tự tin, dũng khí và chính khí. Ba thứ đó đủ để đối địch lại bất kỳ một thế lực hắc ám nào, cho dù nó lớn mạnh đến mấy đi nữa!
Kim Ngột cười lạnh nói:
– Thực lực của con người đến đâu chỉ có thể dùng được đến đó thôi, không lẽ một chân lý đơn giản như vậy mà ngươi cũng không hiểu?
Ngao Tử Thanh khép mắt lại một thoáng rồi mở mắt ra nhìn vào mắt Kim Ngột nói:
– Con người là một giống vật tối linh, có những lúc người ta có thể phát huy được những tiềm lực mà con người không thể tưởng tượng nổi. Tiền bối không hiểu được điều đó sao?
Sắc mặt Kim Ngột đanh lại, một làn sương mỏng bao phủ lên gương mặt lão làm gương mặt lão trông càng khủng khiếp hơn, giọng lão như từ mười tám tầng địa ngục vọng về:
– Tiểu tử! Tần Bình Tu và Sài Tạo Liệt đứng trước mặt lão phu còn không dám nhìn lên. Ngươi tưởng rằng ngươi là ai?
Ngao Tử Thanh nghiêm giọng nói:
– Kim tiền bối! Trước mặt Ngao Tử Thanh này tiền bối nói những điều đó chẳng ích lợi gì đâu. Tại hạ không phải là hạng có thể hù dọa được! Đối với tại hạ, hai người bọn chúng cũng chỉ biết vâng lời mà thôi, tiền bối đừng tự đánh giá mình quá cao như vậy!
Kim Ngột hấp háy con mắt độc nhất, nói:
– Ngao Tử Thanh, ngươi đừng tưởng tỏ ra cứng cỏi thì lão phu sẽ tha chết cho ngươi, không thể có chuyện đó được!
Ngao Tử Thanh lạnh lùng đáp:
– Tại hạ không hề có ý đó!
Kim Ngột nhìn như muốn xoi thủng người Ngao Tử Thanh, giọng âm trầm nói:
– Ngươi nhất định đối đầu với lão phu bất chấp hậu quả? Bất chấp cái giá phải trả, không kể cả bằng tính mạng?
Ngao Tử Thanh khoát tay, vẻ nho nhã nói:
– Tại hạ không hề có ý định đối đầu với tiền bối, tại hạ chỉ muốn duy trì võ lâm trong trạng thái vốn có của nó, tại hạ cũng muốn tiếp tục

được sống, cuộc sống còn bao điều tốt đẹp chờ ta hưởng thụ. Nếu tiền bối chịu từ bỏ dã tâm thì tại hạ rất hoan nghênh!
Kim Ngột gật đầu nói:
– Vậy thì ngươi đừng oán trách lão phu ...
Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:
– Người ta sinh tử hữu mệnh, nếu tại hạ kém tài chết dưới tay tiền bối, tại hạ cũng chỉ trách mình học nghệ không tinh, có đâu đi oán trách tiền bối được.
Kim Ngột không nói thêm lời nào nữa, hai người lẳng lặng quan sát nhau, một trường ác đấu kinh thiên động địa sắp khai diễn. Ngao Tử Thanh không nhìn thấy vẻ mặt của những người đứng sau lưng mình, nhưng chàng nghe rất rõ hơi thở nặng nề gấp gáp, chứng tỏ những người đứng bên ngoài cũng căng thẳng tột độ.
Kim Ngột cử động, ồ, thật quái lạ ...
Thì ra trước kia lão cải trang còn thành một tay, giờ chỉ cần hất chiếc áo khoác bên ngoài, lão để lộ ra hai cánh tay nguyên vẹn tay kiếm tay chùy, mục quang lão phát ra luồng điện nhìn xoáy vào mắt Ngao Tử Thanh.
Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:
– Thì ra tiền bối cụt tay là giả, không biết một mắt một tai là giả hay thật?
Giọng Kim Ngột băng lạnh:
– Đừng nhiều lời nữa! Hãy để dành sức lực cho việc thi triển công phu bảo toàn tính mạng.
Ngao Tử Thanh mỉm cười, chàng đột ngột bước xéo lên ba bước, một luồng ánh sáng bạc lạnh lùng xẹt đến trước ngực Kim Ngột. Kim Ngột quát lớn:
– Tiểu tử đáng chết!
Tiếng "Chết" vừa phát ra thì thanh đoản kiếm bên tay trái lão cũng hươ lên, chạm vào Miến đao tạo nên một âm thanh kinh tâm động phách. Gần như không có khoảng trống, quả chùy đen ngòm bên tay phải lão cũng giáng xuống Thiên Linh cái Ngao Tử Thanh. Thanh đoản kiếm thuận đà quét ngang bụng Ngao Tử Thanh một thế! Chiêu thức hiểm ác, lực đạo kinh nhân, tốc độ nhanh đến không sao diễn tả được.
Tuyệt đỉnh cao thủ xuất kích không cần đến những chiêu thức ngụy dị, tinh kỳ. Giống như Kim Ngột vừa xuất thủ một chiêu hai thức, đơn giản tầm thường nhưng lại tạo ra một áp lực khủng khiếp, khiến người trong cuộc không khỏi cảm thấy rùng mình sởn tóc gáy.
Ngao Tử Thanh quát khẽ một tiếng, thân hình xoay như một cơn lốc,

nhanh như chớp di chuyển sáu, bảy bước chẳng thấy chàng có cử động gì nhưng thân hình chàng linh hoạt như một con cá lượn trên mặt sóng, nhảy bổ trở lại trước mặt Kim Ngột.
Hàn quang chớp giật liên hồi, đan xen vào giữa ánh kiếm vàng chóe và ánh chùy đen trũi, trong một góc độ cực hẹp, lưỡi Miến đao của Ngao Tử Thanh liên tục biến đổi vị trí, chém vào những vị trí ít ngờ nhất trên người Kim Ngột!
Kim Ngột hừ một tiếng nghe nặng trịch, hữu thủ lão rung lên, trong nháy mắt ánh chùy trông như những đợt sóng liên tiếp, không chừa một khe hở nhỏ, liên tiếp kích ra ba mươi tám chùy. Tả thủ lão múa thanh đoản kiếm thành muôn vàn đóa hoa ánh kim lấp lánh, ánh kim quang tỏa ra sáng rực một khoảng trời, khiến người ta chẳng dám nhìn thẳng vào đó. Uy lực của các thế công phát ra từ kiếm và chùy, cứ chiêu sau thì lớn mạnh, hiểm hóc hơn chiêu trước, những người ở bên ngoài chỉ nhìn không cũng đủ xuất hạn đầy mình rồi.
Song phương vừa mới động thủ đã không còn nhìn rõ thân ảnh nữa, chỉ thấy ánh ngân quang, ánh kim quang cùng ánh chùy đen trũi, tiếng kình phong vù vù loạn xạ. Song phương xuất thủ công kích cũng như ngăn cản, đón đỡ đều nhanh đến cùng cực, tựa như khoảng thời gian hàng trăm ngàn năm trước trôi vù đi trong một nháy mắt!
Mà mỗi cái nhấc tay cất chân của hai người đều hình thành nên một chiêu thức hiểm ác vô luân, tàn độc cực điểm, đừng nói bị chiêu thức đánh trúng, chỉ cần bị kình phong quét trúng một chút thôi cũng đã đủ mất mạng rồi.
Mấy người đứng ở vòng ngoài không ai bảo ai mà cùng lùi xa ra ngoài, mắt thì không chớp mà nhìn vào trường long tranh hổ đấu có một không hai trong võ lâm. Người nào người nấy đều lộ rõ nát căng thẳng. Các giáo đầu của Đại Lôi Giáo vừa chú mục vào đấu trường vừa thì thầm trao đổi với nhau.
Quả thiết chùy trong tay Kim Ngột múa vù vù như muôn ngàn chiếc bàn thạch nặng nề phi vũ trong không gian, ánh chùy dày đặc không để lộ một khoảng trống nhỏ nào, chen lẫn vào đó là ánh kim quang của thanh đoản kiếm tựa như những tia sét xẹt ra từ những đám mây đen vần vũ kín bầu trời.
Bộ nho phục màu trắng của Ngao Tử Thanh như hữu hình vô chất, tan loãng ra giữa những trận công kích như điên cuồng của Kim Ngột, chân phải chàng trụ, tả thủ khoa tròn vùng vẫy như cánh chim ưng, thân hình chàng luồn lách giữa những đợt sóng tưởng như không còn kẻ hở nào để tránh nữa. Hữu thủ chàng nắm chặt Quỉ

tiêu, lưỡi Miến đao tạo thành những đợt sóng bạc lượn lờ, thoắt ẩn thoắt hiện giữa ánh kiếm ánh chùy như sóng biển lúc cuồng nộ của Kim Ngột.
Trong nháy mắt, không biết là bao nhiêu chiêu thức đã trôi qua trước đầu Quỉ tiêu, trước mũi kiếm và quả thiết chùy. Không có đổ máu, không có tiếng rú rùng rợn của người bị tử thương nhưng gây nên cản giác kinh hoàng khiếp đảm hơn mọi thứ khủng khiếp nhất ở trên đời. Tâm linh của những người ở bên ngoài không lúc nào ngừng chao động, như phiêu diêu tận cõi hư vô.
Hai bóng người hợp lại rồi bất thần tách ra, nhưng rồi lại nhập làm một, các chiêu thức vừa nhanh vừa hiểm, lại vừa mãnh liệt.
Nhanh hơn cả ý nghĩ của con người, và dường như xảy ra liên tục chẳng có lúc nào dừng lại, chẳng có khoảng dừng để cho tư duy của con người hoạt động.
Những người quan chiến chưa kịp nhìn thấy chiêu thức tiến triển ra sao thì nó đã kết thúc rồi, và chiêu thức khác lại bắt đầu và tiến triển ...
Từ lúc Ngao Tử Thanh phát thế công đầu tiên, mọi người tưởng chừng nó vừa mới kết thúc thì chiêu thức tám mươi đã qua đi rồi. Cũng có nghĩa là trong nháy mắt song phương đã giao đấu được tám mươi hiệp rồi!
Cầu Thu Bang hít một hơi chân khí, trầm giọng nói:
– Lão phu sống mấy chục năm qua kể như chưa từng sống, đến giờ này mới biết thế nào là võ học!
Điền Tinh cũng dụi dụi mắt, nói:
– Không biết có phải tiểu đệ hoa mắt hay không mà tại sao không còn nhìn thấy Ngao thiếu hiệp và Kim Ngột nữa?
Cổ Đại Hồ thở ồ ề, liên tục lấy tay áo thấm mồ hôi trán và hai bên thái dương. Toàn thân lão không ngừng giật giật, cơ hồ từng mạch máu trong người lão cũng chuyển động quay cuồng theo tốc độ của trận đấu.
Văn Phong Thái mắt không lúc nào rời trường đấu, trầm giọng góp lời:
– Khắp trong thiên hạ không còn người thứ ba nào có được thân thủ dường này!
Trong đấu trường.
Kim Ngột đột nhiên di chuyển về bên phải, lại xoay người xẹt sang trái, quả thiết chùy trong tay lão bỗng biến thành một vũ trụ nhỏ bao trùm lấy người Ngao Tử Thanh. Trong bầu vũ trụ đen ngòm ấy muôn đạo kim quang chằn chịt, tất cả đều tập trung cả vào các yếu huyệt

trên người Ngao Tử Thanh.
Thân hình Ngao Tử Thanh hoàn toàn rời khỏi mặt đất, như chiếc bóng không trọng lượng trôi nổi trong không khí, thân pháp mà chàng sử dụng ngụy dị đến độ nếu không nhìn thấy thì người khác tường thuật rõ ràng đến độ nào cũng không sao hình dung được.
Song mục Ngao Tử Thanh bỗng trở thành hai luồng lãnh điện, đông đặc lại, như hai mũi dùi xuyên thủng cả người Kim Ngột, thân hình chàng từ trên cao lao xuống, đao thân hợp nhất, thân hình chàng bỗng biến thành một vật thể đồng nhất, phát ra một thứ ánh sáng huyền diệu. Cả thân hình chàng to lớn là vậy, nhưng tốc độ lao đi làm phát ra tiếng xé gió như một mũi tên, khí thế lớn đến độ tưởng như không có gì đủ sức ngăn cản nổi.
Một loạt tiếng động muốn làm rách lá nhĩ của những người đứng bên ngoài vòng chiến, hai bóng người văng bắn về hai phía tựa như hai quả bóng da chạm vào nhau. Hai bóng người một đen một trắng vẽ thành hai hình vòng cung trong không khí rồi lại nhập vào nhau.
Cuộc đấu vẫn tiếp diễn, không một chiêu một thức nào mà không làm cho người quan chiến kinh hãi đến thất thần, không một giây một phút nào mà không làm cho người đứng bên ngoài hồi hộp đến nín thở. Mỗi một lần cất tay nhấc chân đều tạo nên những chiêu sát thủ ác hiểm bậc nhất trong thiên hạ. Thời gian như ngừng trôi, không khí như cô đặc lại, người ta như cảm giác được tử khí lởn vởn trong không gian.
Lại hơn năm mươi chiêu nữa trôi qua.
Tần Bình Tu giơ tay lau mồ hôi trán, giọng run run nói:
– Sài huynh! Liệu Ngao Tử Thanh có thắng nổi lão quái vật ấy không?
Sài Tạo Liệt cũng đang sốt ruột đến sắp phát hỏa tới nơi, bởi sự thành bại của Ngao Tử Thanh liên quan đến sự sinh tử của hai người. Lão cũng run run đáp lại:
– Xem ra cũng không đến nỗi nào! Ngao Tử Thanh chắc không thể bại ...
Lão quay đầu nhìn sang phía người của Đại Lôi Giáo. Mã Uy Túc thân hình cong lại như con tôm, nhìn qua đã biết lão đang vận hết toàn lực chỉ chờ thời cơ là phát một thế công chí mạng. Cầu Thu Bang thì nắm chặt song quyền, song mục loang loáng tinh quang. Cổ Đại Hồ thì mồ hôi ướt đẫm cả lưng áo, hai mắt trợn to như sắp lọt ra ngoài. Lăng Hiểu Đồng thì nhắm nghiền mắt lại, môi mấp máy như đang cầu chư thần phò trợ. Chỉ có một mình Văn Phong Thái là còn giữ được vẻ đạo mạo, trầm tĩnh thường ngày.

Xảy nghe Kim Ngột quát một tiếng như sấm động, đoản kiếm và thiết chùy xoắn vào nhau, kình phong đùng đùng như bão táp. Ngao Tử Thanh liên tiếp lui bốn năm bước, kiếm chùy lướt sàn sạt qua các yếu huyệt khắp châu thân chàng.
Ngao Tử Thanh đột ngột bắn vọt lên không trung, đảo thật nhanh trở xuống, Miến đao biến thành đôi hàm răng sắc nhọn của ác quỷ cắn xé không thương tiếc về phía đầu cổ và hai vai của đối phương. Thế công vừa nhanh, vừa mạnh, vừa chuẩn xác, vừa ác hiểm!
Kim Ngột không thèm tránh né, lão đứng vững như trụ đồng, chờ binh khí của đối phương tới gần, hữu thủ vung chùy đón đỡ, tả thủ xuất kiếm như điện phản kích!
Sau hàng loạt tiếng kim thiết va chạm nhau, thanh đoản kiếm đã lại liên tục kích những thế hiểm ác vào đầu ngực Ngao Tử Thanh. Thiết chùy quét những đòn chí mạng vào bụng và chân chàng, nội nghe tiếng gào rú của kình phong vây kín người Ngao Tử Thanh cũng đủ làm người ta ớn lạnh ...
Ngao Tử Thanh đã bị bức lui thêm mấy bước nữa, bỗng chàng quát lớn một tiếng như sấm dậy, âm thanh bén nhọn tưởng như đủ để xuyên kim phá thạch, thân hình chàng nhanh như chớp co duỗi hai mươi mốt lần, sau đó một cách thần kỳ xuyên qua lớp kiếm ảnh chùy ảnh vọt ra ngoài. Thân hình Ngao Tử Thanh bỗng đảo nhanh một vòng, đầu ở dưới chân ở trên lao xuống, liền sau đó một đạo ngân quang xuất hiện tỏa ra một vầng hào quang rát mắt nhằm người Kim Ngột phi xuống.
Động tác của Ngao Tử Thanh không chỉ nhanh nhẹn mà còn liền lạc, bao nhiêu là động tác nhưng người nhìn có cảm tưởng chỉ là một động tác duy nhất, mới thấy một bóng trắng mờ mờ xông ra khỏi vòng vây của kiếm ảnh và chùy ảnh, thì đã thấy hào quang bừng lên, một đạo ngân quang đã tới ngay trên đầu của Kim Ngột rồi!
Kim Ngột cảm thấy toàn thân lạnh toát, lão nghe như có một bàn tay vô hình bóp chặt trái tim, làm lão nghe ngạt thở, vầng hào quang vừa xuất hiện đã nhanh chóng lan rộng ra che kín cả bầu trời, tựa như bầu trời bỗng phát sáng và sà xuống đầu lão vậy.
Gương mặt nham nhở của Kim Ngột biến đổi đến méo mó, lão bước xéo ra ngoài ba bước, xong lại lao người tới. Lão nghe có một luồng khí lạnh vô hình từ đáy lòng lão tỏa ra khắp châu thân. Địch nhân của lão còn quá trẻ và cũng quá đáng sợ, ba mươi năm trước trong võ lâm lão đã không tìm ra đối thủ, ba mươi năm qua võ công của lão không ngừng tiến bộ, vậy mà nay đối phó với gã thiếu niên này, không những lão chưa đả bại được đối phương mà thỉnh thoảng còn

bị đối phương dồn vào hiểm cảnh nữa.
Mã Uy Túc nhìn Cầu Thu Bang hạ giọng nói:
– Đại ca, với thân thủ như Ngao thiếu hiệp mà còn không thắng nổi lão, e rằng khắp trong thiên hạ, chẳng ai chế phục nổi lão nữa rồi!
Cầu Thu Bang giọng kích động nói:
– Ta tin rằng Ngao thiếu hiệp sẽ thắng, chỉ sợ thương thế của Ngao thiếu hiệp chưa lành hẳn mà thôi ...
Văn Phong Thái cười nhẹ nói:
– Tiểu đệ phát hiện ra Ngao thiếu hiệp có một tố chất rất đặc biệt, gặp phải đối thủ càng cao cường sức phản kháng của chàng càng mãnh liệt. Tiểu đệ hoàn toàn tin tưởng Ngao thiếu hiệp sẽ chiến thắng, đương nhiên cái giá phải trả cũng không nhỏ ...
Trong lúc đó, bỗng lại vang lên tiếng kim khí va chạm nhau kinh thiên động địa, mọi người nhìn lại thì thấy Ngao Tử Thanh lảo đảo lui ra năm bước.
Nhưng chàng không dừng lại, lập tức lao lên phía trước, chưa kịp nhìn thấy chàng xuất thủ như thế nào thì đã thấy một đạo ngân quang kích trúng thiết chùy của Kim Ngột, lại một tiếng vang lên khủng khiếp, những tia lửa đủ màu sắc bắn tung tóe ra bốn phía.
Ánh kim quang chớp động, lướt xẹt qua người Ngao Tử Thanh, xong cả hai tách ra. Kim Ngột lùi ra ba bước Ngao Tử Thanh vọt lên không trung lộn bốn, năm vòng, đầu vai chàng ướt đẫm màu máu.
Cuộc giao đấu giữa hai người tạo cho những người quan chiến một cảm giác như đang gặp một cơn ác mộng, các động tác giao đấu như hư ảnh chập chờn, từ khi bắt đầu đến lúc kết thúc, nhanh đến nỗi người ta chỉ chớp mắt một cái thì mọi thứ đã trở thành quá khứ rồi.
Ngao Tử Thanh quát lớn một tiếng, thân hình chàng cất khỏi mặt đất là là lướt tới, cùng lúc đó quanh người chàng xuất hiện một vòng hào quang. Đạo hào quang chuyển động như sóng, không phải nói là như nước lũ vỡ đê mới đủ sức hình dung, nó cuồn cuộn như điên cuồng lao đi, làm người nhìn không ngăn được lòng mình, phải rùng mình mất lượt.
Kim Ngột lui một bước rồi đột ngột xông vào, đoản kiếm múa lên như bay sấn thẳng vào vòng hào quang, thiết chùy liên tục vung lên liên tục giáng những đòn sấm sét về phía Ngao Tử Thanh. Trông lão lúc này giống hệt Thiên Lôi đang vung búa trong cơn cuồng nộ. Trong nháy mắt lão đã công mười chín chiêu, hai mươi bảy thức.
Không gian như vỡ vụn ra trước những đợt kình phong ngang dọc và tiếng kim thiết liên tục va chạm nhau. Áp lực lên người song phương

nặng đến nỗi tưởng chừng như sức nặng của cả vũ trụ đều tập trung vào khoảng không nhỏ hẹp này.
Trong khoảng không gian không đầy năm trượng, chỉ còn nhìn thấy một lớp kiếm khí mờ mờ ảo ảo, bóng thiết chùy đen trũi đan qua đan lại, bụi đất tung lên mù mịt, không còn nhìn thấy bóng người nữa.
Tuy đang giữa trời trưa nắng, nhưng hàn khí làm không gian lạnh hẳn đi, cát bụi và kiếm khí che phủ bầu trời, thỉnh thoảng lại nghe tiếng quát tháo, tiếng binh khí chạm nhau làm mọi người có cảm tưởng đang xảy ra mưa bão, không khí lạnh lùng khủng khiếp như ngày tận thế đang đến.
Đến lúc này, nhìn vào trường đấu, có vẻ như Kim Ngột đã chiếm được thế thượng phong. Tần Bình Tu run giọng nói:
– Sài huynh! Ngươi nhận định tình hình thế nào?
Sài Tạo Liệt chú mục vào đấu trường, diễn biến của trận đấu càng lúc càng khốc liệt, các món binh khí đang di chuyển chập chờn trong không gian, đang phát ra những âm thanh kinh tâm động phách nghe như chen lẫn tiếng ma kêu quỉ khóc.
Chỉ cần nhìn sơ qua cũng đủ biết, nếu để những món binh khí ấy chạm vào người, dù bất kỳ ai cũng phải tan xương nát thịt.
Sài Tạo Liệt hít một hơi dài, củng cố lòng tin cho đồng bọn, nói:
– Ít ra thì cũng phải đấu thêm vài trăm chiêu nữa mới mong phân được thắng bại!
Sài Tạo Liệt vừa dứt lời xảy thấy một bóng trắng mờ mờ vọt lên cao đến bảy trượng, cạnh bóng mờ mờ ấy có một luồng ánh sáng bạc phát ra những tia sáng chói mắt.
Từ giữa tầng không, lưỡi Miến đao của Ngao Tử Thanh bỗng hóa thành vô hình vô sắc, lóng lánh như một khối kim cương, vẽ thành hình vòng cung khổng lồ, rơi xuống. Trên đường đi, nó phát ra muôn đạo tinh quang, trông như muôn ngàn ánh sao rơi rụng ...
Lưỡi Miến đao đang rung động, uốn lượn thành hình sóng giáng xuống, nhưng từ bên ngoài nhìn vào thì không thể nhận ra điều đó. Bởi xung quanh nó được bao bọc bởi một lớp khí, lớp khí này cô đặc lại thành thể chất, tạo nên một áp lực khủng khiếp, nặng như cả ngọn Thái Sơn đang rơi xuống ...
Chiêu thức tấn công của Ngao Tử Thanh được thi triển với một tốc độ nhanh đến không tưởng, chiêu thức thi triển đến giữa chừng, bỗng nghe Ngao Tử Thanh gầm lên một tiếng, thân hình chàng cùng với binh khí chàng nhập làm một, biến thành một quả cầu màu bạc xoay tròn đến chóng mặt lao về phía Kim Ngột.
Nhưng khi gần đến đích, thân hình chàng cùng lưỡi Miến đao lại tách

ra, song cước phóng về phía quả thiết chùy, còn Miến đao chém về phía thanh đoản kiếm.
Toàn trường đột ngột tĩnh lặng trong một thoáng, cái tĩnh lặng âm trầm như dưới đáy của một tuyệt cốc sâu vạn trượng.
Sau đó không gian như vỡ ra bằng những tiếng quát tháo liền liền của Kim Ngột. Lão giở hết sức bình sinh vận dụng vào kiếm và chùy, chọn những chiêu thức đối kháng bất kể sống chết, nhưng rồi lão dù không muốn cũng buộc phải liên tiếp lui ra xa hơn trượng.
Tình thế đã thay đổi, thế thượng phong lại thuộc về Ngao Tử Thanh, trong khi Kim Ngột vừa quát tháo vừa tận lực chống đỡ, hai người đã giao đấu hai mươi hiệp.
Chiêu thức của hai người xuất thủ nhanh đến không thể diễn tả được, nhưng đó là nói về cảm giác của những người đứng ở vòng ngoài quan chiến, còn cảm giác của Kim Ngột thì mỗi chiêu mỗi thức đi qua lâu bằng cả tháng thậm chí cả năm trời.
Mã Uy Túc buột miệng kêu lên:
– Sắp kết thúc rồi!
Cùng lúc với câu nói của Mã Uy Túc, trong đấu trường vang lên vô số âm thanh hỗn tạp, mà mỗi âm thanh đủ làm rách lá nhĩ của người nghe. Trước mắt mọi người, trong đấu trường xuất hiện vô số hình vòng cung màu bạc. Tầng tầng lớp lớp, trùng trùng điệp điệp, đan xen chồng chất lên nhau.
Khi mà ý nghĩ của mọi người còn chưa kịp lý giải việc gì đang diễn ra, thì hai bóng người một đen một trắng song song vọt lên không trung, đến độ cao chừng năm trượng thì tách ra hai phía, chao đảo rơi xuống như cánh diều bị mất trọng tâm. Từng giọt từng giọt máu tươi rơi xuống rải đầy trên mặt đất.
Mọi người choáng váng cả đầu óc, theo cảm tính quay đầu nhìn về hai phía.
Dưới đất, Kim Ngột dùng thiết chùy đỡ lấy thân hình để khỏi ngã rạp xuống đất, gương mặt chằng chịt vết sẹo của lão trắng như một tờ giấy, vẻ vừa phẫn nộ vừa kinh hoàng chen lẫn vẻ thống khổ đến cùng cực.
Phía đối diện, Ngao Tử Thanh đứng bất động như một pho tượng. Gương mặt tuấn mỹ của chàng tỏ vẻ mệt mỏi đến tận cùng, chiếc Quỷ tiêu trong tay chàng hơi chúc đầu xuống, lưỡi Miến đao chạm hẳn xuống đất. Đôi môi chàng cong lên, thể hiện một nụ cười lạnh lùng, mỉa mai, một nụ cười mà người nhìn chẳng cảm thấy chàng có ý cười chút nào.
Sự thắng bại đã thể hiện rõ nhưng hai người có một điểm chung, đó

là toàn thân bê bết máu, không ai nhận ra được trên mình mỗi người có bao nhiêu vết thương, chỉ thấy áo quần rách bươm, máu tươi ướt đẫm cả thân hình.
Không gian tịch mịch trong một thoáng, sau đó là những tiếng reo hò mừng rỡ của những người quan chiến. Tuy bọn họ đứng trên những lập trường khác nhau, nhưng tất cả đều có chung một mong ước Ngao Tử Thanh chiến thắng. Không khí vui mừng tràn ngập, nhưng chỉ có ngoại lệ đó là Kim Ngột, con mắt độc nhất của lão trông càng ảm đạm hơn ngày thường gấp bội.
Các giáo đầu của Đại Lôi Giáo chạy ùa tới trước mặt Ngao Tử Thanh, Cầu Thu Bang cất giọng trầm trọng nói:
– Ngao thiếu hiệp! Thương thế của thiếu hiệp dường như không nhẹ, nhưng tại sao lão phu chẳng thấy Ngao thiếu hiệp bị đối phương kích trúng?
Ngao Tử Thanh gượng cười nói:
– Trận chiếc ác liệt quá, các thế công nhanh quá, cả tại hạ còn không hay biết là mình bị đối phương kích trúng khi nào. Nhưng ít nhất tại hạ cũng bị trúng ba chùy, năm kiếm và hai cước. Đối phương cũng không hơn gì tại hạ, tại hạ đã đáp lễ lại đối phương chín đao, ba chưởng và sáu cước.
Nghe chàng nói, mọi người đồng há hốc mồm kinh ngạc, mọi người gần như không lúc nào không nhìn vào trận đấu, nhưng đâu có ai nhìn thấy chàng đả thương đối phương, hay đối phương kích trúng chàng?
Điền Tinh thở dài nói:
– Công phu của lão phu nếu đem so với Ngao thiếu hiệp chẳng khác nào trẻ con mới tập võ công vậy.
Ngao Tử Thanh cười mệt mỏi nói:
– Nhị giáo đầu quá lời!
Kim Ngột nửa nằm nửa ngồi dưới đất, mục quang lão nhìn chằm chằm vào Ngao Tử Thanh, đã lâu lắm rồi mà vẻ kinh hoàng xen lẫn phẫn hận vẫn chưa tan hết trên gương mặt lão.
Tần Bình Tu bỗng cao giọng nói:
– Ngao đại hiệp! Kim Ngột đã bại, lão phu muốn giết lão để trừ hậu họa!
Ngao Tử Thanh lắc đầu nói:
– Không được! Để đó cho tại hạ xử lý!
Ngao Tử Thanh quay lại nhìn Kim Ngột, lúc này lão đã miễn cưỡng đứng lên được rồi. Chàng cất giọng bình thản nói:
– Tiền bối có ân với tại hạ, tại hạ sẽ không giết tiền bối, chỉ mong sao

tiền bối từ bỏ dã tâm thống trị võ lâm. Trời cao còn trời khác cao hơn, ba mươi năm trước tiền bối đã là thiên hạ vô địch. Ngày hôm nay tiền bối cũng đã bại, vậy hà tất phải truy cầu cái danh lợi phù phiếm ấy nữa!
Kim Ngột cười lạnh, sau đó lão ôm ngực ho sù sụ, cất tiếng khàn khàn nói:
– Tâm huyết cả một đời của ta đều bị hủy hoại về tay ngươi. Ngao Tử Thanh, ta không cần ngươi thi ân đối với ta, ta không cần điều đó. Tâm nguyện của ta bất thành cũng có nghĩa là đời ta đã hết, còn lại cái thể xác này, chẳng có lý do gì để giữ nữa.
Tần Bình Tu cất tiếng mắng:
– Vậy ngươi còn đứng đó làm gì? Còn không chịu chết cho rảnh nợ!
Kim Ngột hít một hơi thở dài, da mặt lão giật giật liên hồi, phải một lúc lâu sau lão mới lấy lại được trầm tĩnh nói:
– Sống đến từng tuổi này, lão phu đã cảm thấy cuộc sống đã trở nên vô vị rồi ...
Ngao Tử Thanh chân thành nói:
– Tiền bối, ngoài hai chữ danh lợi ra, con người ta còn biết bao nhiêu là thứ đáng để truy tìm, tiền bối không nên chấp mê bất ngộ như vậy.
Kim Ngột lấy lại được vẻ lạnh lùng cao ngạo vốn có của lão, cười nhạt nói:
– Mỗi người có một chí khí riêng. Chí của ta là trở thành võ lâm bá chủ, nay ta bại dưới tay ngươi. Ngươi lại còn trẻ hơn ta, điều đó chứng tỏ là ta không nên sống nữa.
Ngao Tử Thanh thở dài nói:
– Thắng bại là lẽ thường tình của binh gia, tiền bối không nên quá bi thương như vậy. Thân thủ của tiền bối quả thật bất phàm, trong võ lâm dễ gì tìm thấy địch thủ?
Kim Ngột ngẩng mặt lên trời cười cuồng ngạo, tiếng cười lão bị cắt ngang bởi một cơn ho kịch liệt, lát sau lão nghiến răng nói:
– Lão phu sinh ra đã là nuôi mộng trở thành thiên hạ đệ nhất nhân. Lão phu không thể bại, bại cũng có nghĩa là chết! Ngươi không cần phí lời để khuyên giải lão phu nữa!
Sài Tạo Liệt cất giọng quái dị nói:
– Lão quái vật! Ngươi muốn chết thì mau chết cho xong, còn đứng đó nói dông dài, lão tử cho ngươi một côn để sớm đi theo ông bà ông vãi!
Kim Ngột quay phắt lại, giọng băng lạnh nói:
– Hạng như các ngươi chưa xứng nói những lời đó trước mặt lão phu!

Tần Bình Tu cười nhạt nói:
– Vậy ngươi muốn sao?
Kim Ngột tỏ vẻ khinh thị, không thèm đáp lời Tần Bình Tu, lão quay sang Ngao Tử Thanh nói:
– Ngao Tử Thanh! Lão phu bại dưới tay ngươi, bại một cách tâm phục khẩu phục. Hoàng Long bảo chủ Trì Tù nuôi ảo vọng trở thành võ lâm minh chủ, vậy mà không đầy hai mươi chiêu đã phải táng mạng dưới tay lão phu. Ngươi ... , lão phu thật lòng phục ngươi ...
Ngao Tử Thanh hơi bất ngờ trước tin Trì Tù mất mạng, nhưng ngay sau đó chàng mỉm cười nói:
– Trì Tù đã chết? Vậy cũng hay, tại ha khỏi phải phí sức!
Kim Ngột lại ho lên sù sụ rồi lạnh lùng nói:
– Lâu nay nghe tiếng Quỉ Tiêu Ảnh, lão phu chẳng coi ngươi vào đâu. Nhưng khi vừa động thủ, lão phu đã biết sẽ gặp phiền phức, không ngờ ... Ha ha ha ... Kim Ngột cũng có ngày bị hại về tay người khác!
Ngao Tử Thanh chậm rãi nói:
– Tiền bối là đối thủ mạnh nhất trong đời của tại hạ. Giao đấu với tiền bối, tại hạ cũng chịu không ít khổ sở.
Gương mặt Kim Ngột như méo mó, biến dạng một cách quái dị, lão lẩm bẩm:
– Như vậy thì có ích gì? Lão phu đã bại về tay ngươi rồi!
Bỗng Ngao Tử Thanh phát hiện ra điều khác lạ, chàng kinh hãi kêu lên:
– Kim tiền bối ...
Chàng cắn răng chịu đau, lướt tới ôm chầm lấy thân thể vừa định ngã xuống đất của Kim Ngột.
Cầu Thu Bang tròn mắt hỏi:
– Lão sao vậy?
Ngao Tử Thanh thở dài nói:
– Kim tiền bối tự đoạn tâm mạch ...
Tần Bình Tu mừng rỡ reo lên:
– Hay lắm! Chết hay lắm! Từ nay thiên hạ được thái bình rồi! Lão phu cũng được ăn ngon ngủ yên ...
Ngao Tử Thanh đặt Kim Ngột nằm ngay ngắn xuống đất, đứng phắt dậy chỉ Tần Bình Tu và Sài Tạo Liệt, nghiến răng nói:
– Hai lão thất phu nghe đây! Từ rày về sau, nếu để tại hạ còn nghe thấy ác danh của hai người thì hai người sẽ chịu khổ còn hơn lúc bị Kim Ngột truy sát nữa!
Đừng tưởng Kim Ngột chết rồi thì hai người có thể tự do tung hoành!

Còn chưa chịu mau mau cút khỏi mắt ta?
Tần Bình Tu thấy Kim Ngột đã chết, mừng quá mà quên mất còn một đại sát tinh ghê gớm hơn cả Kim Ngột, tệ hại hơn là vị đại sát tinh này vốn chẳng ưa gì lão.
Tần Bình Tu và Sài Tạo Liệt nhìn nhau một cái, song song cất mình như một luồng điện biến mất khỏi Thanh Ô sơn trang.
Cầu Thu Bang trầm giọng nói:
– Ngao thiếu hiệp, Kim Ngột đã từng có ân cứu mạng thiếu hiệp. Nỗi lòng của Ngao thiếu hiệp lúc này lão phu hiểu được, nhưng việc đã đến nước này có tự trách cũng không hối được, Ngao thiếu hiệp nên bảo trọng ...
Dừng một lát, lão từ từ tiếp:
– Chúng ta nên trở về khách điếm, chờ thương thế của Ngao thiếu hiệp lành hẳn, bọn lão phu sẽ trở về Đại Lôi Giáo. Kim Ngột và Trì Tù đã chết, Bạch Tôn thì ở trong tay chúng ta, có thể nói không còn đại địch nào nữa, từ nay chúng ta có thể an hưởng thái bình rồi.
Ngao Tử Thanh giọng ảo não nói:
– Tại hạ cảm thấy có lỗi với Kim Ngột, ân cứu mạng chưa kịp đáp đền, lại xảy ra tranh chấp vì bất đồng chủ kiến. Ôi, cuộc sống con người ta sao lại lắm điều khổ ải như vậy!
Văn Phong Thái dịu giọng nói:
– Ngao huynh! Lúc giao đấu Ngao huynh hạ thủ lưu tình, có thể xem đó là sự báo đáp của Ngao huynh đối với Kim Ngột rồi! Tại hạ phục Ngao huynh là trang hán tử đội trời đạp đất, nhân dũng song toàn!
Mã Uy Túc cũng góp lời:
– Thương thế Ngao thiếu hiệp không nhẹ, chúng ta mau trở về khách điếm thôi, Lý cô nương chắc cũng đang nóng lòng biết tin tức của chúng ta!
Cổ Đại Hồ cất giọng oang oang nói:
– Mẹ nó! Tới đây hơn nửa ngày trời chủ nhân chưa mời uống được một chung rượu lạt! Đãi khách kiểu gì vậy không biết?
Cổ Đại Hồ nhắc làm mọi người nhớ tới Bao Phong Sa, thì ra lúc Ngao Tử Thanh giao đấu với Kim Ngột, lão đã sợ đến chết ngất đi đến giờ này vẫn chưa tỉnh lại.
Trang chủ còn như vậy, bọn thuộc hạ càng trốn biệt không còn thấy tăm dạng.
Mã Uy Túc lắc đầu nói:
– Chúng ta đi thôi! Để Bao lão đầu ngủ thêm một lúc nữa.
Thế là bảy người lên ngựa bỏ đi, để lại hai người nằm chơ vơ giữa khoảng sân rộng, một còn sống và một đã chết!

o O o Vẫn là Phù Dung Sơn, trước mộ phần của Thiệu Diệc Hồng. Hai bóng người một nam một nữ đứng lặng trước mộ, chắp tay trước ngực lầm rầm ai điếu. Họ, chính là Ngao Tử Thanh và Lý Mộng Hàn.
Thật lâu sau, Lý Mộng Hàn quay sang Ngao Tử Thanh, giọng oanh thánh thót nói:
– Chúng ta về đi thôi. Những điều cần nói muội đã nói hết với Hồng tỉ rồi.
Chắc là nàng cũng đã nghe hết rồi.
Ngao Tử Thanh dáng tư lự hỏi:
– Muội nói gì với Diệc Hồng?
Lý Mộng Hàn nắm lấy tay Ngao Tử Thanh nói:
– Muội nói, muội sẽ thay Hồng tỷ tỷ chăm sóc Thanh ca, nói cả hai chúng ta cùng nhớ nhung thương tiếc Hồng tỉ, mong rằng ở một thế giới khác Hồng tỉ được sống một cuộc sống yên lành thích hợp với bản tính thiện lương của Hồng tỉ, cầu xin Hồng tỉ đừng ghen tức, đừng oán trách tiểu muội ...
Ngao Tử Thanh siết chặt tay Lý Mộng Hàn trong tay mình, kích động nói:
– Muội tốt quá ... ta tin rằng Diệc Hồng sẽ rất yêu mến muội ...
Lý Mộng Hàn cúi mặt nói:
– Muội cũng mong như vậy. Thanh ca! Hãy nói cho muội biết Hồng tỉ lúc sinh tiền đối xử với Thanh ca ra sao, muội sẽ mô phỏng cách của Hồng tỉ chăm sóc Thanh ca. Thanh ca nhất định phải giúp muội?
Ngao Tử Thanh nhắm mắt lại, một lúc sau, chàng mở mắt ra, nhìn vào mắt Lý Mộng Hàn nói:
– Muội hãy cứ là muội! Muội rất tốt! Ta cảm thấy rất mãn nguyện khi có muội ở bên cạnh! Ta không dám đòi hỏi ở muội nhiều hơn nữa ...
Lý Mộng Hàn ngã người vào vai Ngao Tử Thanh, nói:
– Thanh ca không gạt muội chứ?
Nét mặt Ngao Tử Thanh đột ngột biến đổi, Lý Mộng Hàn cả kinh, không biết mình đã nói điều gì thất thố khiến Ngao Tử Thanh nổi giận. Nàng đang định lên tiếng hỏi thì Ngao Tử Thanh đã nói:
– Có người đến!
Hai người chú mục nhìn ra sơn đạo, một lúc lâu sau, trên đường xuất hiện một bóng người, Ngao Tử Thanh buột miệng kêu lên:
– Di Nhân ...
Di Nhân đến trước mặt hai người, mắt ngấn lệ. Nàng dừng lại một thoáng quan sát Ngao Tử Thanh và Lý Mộng Hàn, sau đó đến trước mộ Thiệu Diệc Hồng, quỳ xuống nói trong tiếng nấc:
– Tiểu thư! Di Nhân không thể hạ thủ ... Di Nhân sợ tiểu thư trách tội

...
Ngao Tử Thanh nhìn Di Nhân, xong quay nhìn Lý Mộng Hàn, cả hai cùng nhìn nhau lắc đầu, hai người không hiểu Di Nhân đang nói gì.
Lại nghe Di Nhân khóc kể tiếp:
– Tiểu thư! Di Nhân đã thề là sẽ báo thù cho tiểu thư. Di Nhân thề là sẽ giết chết người cha lòng lang dạ sói của tiểu thư, sau đó sẽ đến tìm tiểu thư để cho tiểu thư mặc tình mắng nhiếc sĩ vả. Nhưng lão gia đã nuôi Di Nhân nên người ... có bao nhiêu là cơ hội tốt nhưng Di Nhân đều không thể hạ thủ. Di Nhân có lỗi với tiểu thư ...
Ngao Tử Thanh bước đến sau lưng Di Nhân nói:
– Di Nhân! Diệc Hồng sẽ hiểu nỗi lòng của ngươi, nàng không trách tội ngươi đâu ...
Di Nhân không đáp lại lời Ngao Tử Thanh, nàng khóc và nói tiếp:
– Tiểu thư! Di Nhân đã vu quy, về làm phu nhân của Thanh Ô sơn trang. Xin tiểu thư chớ trách, không phải Di Nhân tham bã vinh hoa, Di Nhân làm vậy là để báo thù cho tiểu thư. Đêm qua, Bao Phong Sa nhờ người giết chết lão gia rồi ...
Ngao Tử Thanh giật mình kêu lên:
– Di Nhân ... Ngươi nói gì vậy?
Di Nhân không quay lại, nói:
– Lúc Di Nhân nhận lời về với Bao Phong Sa, đã có đặt điều kiện. Di Nhân muốn lão phải giết chết lão gia. Nay lão gia đã chết, nhưng Di Nhân thì không thể thực hiện lời hứa trước kia, là sau khi báo thù cho tiểu thư xong, sẽ đi theo tiểu thư.
Bởi vì ... bởi vì Bao Phong Sa rất tốt, lão đã thực hiện lời hứa với Di Nhân, Di Nhân không thể phản bội lão ... Tiểu thư tha tội cho Di Nhân ...
Lý Mộng Hàn lấy tay áo thấm lệ, xong bước đến đỡ Di Nhân dậy, dịu dàng nói:
– Di Nhân tỷ tỷ, Hồng tỷ tỷ nhất định sẽ hiểu và thông cảm cho nỗi lòng của tỷ tỷ ...
Di Nhân lau nước mắt, giọng bi thương nói:
– Mong rằng ở thế giới khác, tiểu thư cũng có người hầu hạ, có người bầu bạn, nếu không tiểu thư sẽ cô đơn lắm! Lão gia cũng đã đi rồi, không biết lão gia có đi theo hành hạ tiểu thư nữa không ...
Ngao Tử Thanh nghiến răng nói:
– Chắc là không! Diệc Hồng là người tốt, ta tin rằng nàng sẽ được an lành ở bên ấy.
Di Nhân gật đầu nói:
– Vậy thì tốt! Di Nhân đi đây. Ngao công tử, Di Nhân thực tâm cầu

phúc cho hai người, chỉ cầu Ngao công tử được hạnh phúc, tiểu thư sẽ vui lòng!
Dứt lời, nàng quay người bước đi, phút chốc dáng yểu điệu của nàng mất hút nơi cuối sơn đạo.
Lý Mộng Hàn tựa hẳn vào người Ngao Tử Thanh. Không chỉ thân nàng, tâm nàng mà cả cuộc đời của nàng dựa hết vào chàng. Có một thiếu nữ đã quá vãng làm chứng cho sự tác hợp giữa hai người.

Hết

Nguồn: Vietkiem.com
Người đăng: mọt sách
Thời gian: 10/10/2004 1:28:55 CH